Song Bích
Gả Cho Người Làm Tiểu Thiếp, Lấy Ngươi Về Làm Hoàng Hậu
NOVELTOON

Tác phẩm này là tác phẩm ký hợp đồng của NovelToon

Hãy tải NovelToon để trải nghiệm đọc tuyệt vời hơn

Chương 1:

Đàn Thừa huyện lệnh hôm nay trước cổng nhà treo lồng đèn đỏ, trên cửa gỗ dán giấy đỏ, chờ trước cổng còn có một cổ xe ngựa có phủ rèm đỏ. Màu sắc bắt mắt nhưng không khí ảm đạm khiến ngươi đi ngang qua đều không tránh khỏi tò mò, đám đông vây xung quanh cổng nhà Đàn tri huyện có người không giấu nỗi hiếu kỳ lên tiếng hỏi: " Xảy ra chuyện gì vậy, có vị công tử nào đến hỏi cưới tiểu thư của Đàn đại nhân sao?"

Nam nhân kia hỏi như vậy cũng giống như thay một số người hỏi ra vấn đề muốn biết, sở dĩ cho rằng có người đến hỏi cưới vì những chuyện như vậy đã gặp không ít lần rồi.

Đàn Thừa tri Huyện chức quan đã nhỏ, lại nhậm chức ở huyện Tề An nghèo cách xa hoàng thành nhất này, hắn đã nhỏ lại thêm nhỏ. Thế nhưng hỏi ra của những ba vùng lân cận không ai không biết đến Đàn Thừa đại nhân có ba vị tiểu thư là Đàn Hương, Đàn Nghệ và Đàn Lục Nhi.

Cả ba vị tiểu thư này chính là dung nhan quốc sắc thiên hương, xinh đẹp động lòng người. Đừng nói là nam nhân ở nơi nghèo nàn này, đã có vài vị công tử giàu có ở các vùng lân cận ngỏ ý nhưng chẳng ai có thể đưa được mỹ nhân về nhà.

Nói là một năm trước công tử của đại nhân có quan phẩm ở triều đình đến huyện Tề An khảo sát, ở nhà của Đàn tri huyện gặp được Đàn Hương đại tiểu thư, hắn như vậy hồn lập tức bị bắt mất nói cho dù là nhất đại mỹ nhân hoàng thành cũng không thể so sánh cùng với nàng. Kim công tử trở về liền nhất định sống chết chỉ muốn cưới Đàn đại tiểu thư mà hủy hôn ước từ bé, danh chính ngôn thuận rước Đàn Hương về làm chính thất.

Đàn Nghệ nhị tiểu thư nửa năm trước cũng được gả cho Lý công tử Lý phú gia đệ nhất ngành thương buôn, bây giờ Đàn gia chỉ còn lại Đàn Lục Nhi tam tiểu thư tuổi vừa tròn trăng, mọi người nói tam tiểu thư so với hai vị tỷ tỷ so ra còn xinh đẹp hơn. Ba vị tiểu thư chỉ còn lại Đàn Lục Nhi chưa xuất giá, nàng tự nhiên trở thành mục tiêu phải rước về của hầu hết các vị công tử.

Thời gian này khi tam tiểu thư vừa qua sinh thần thứ mười lăm, không biết đã có bao nhiêu người liên tục đến tận cửa muốn hỏi cưới. Thế nhưng cho dù là phú gia công tử, hay đại nhân hoàng thành cũng chưa từng nhận được một cái gật đầu từ Đàn Lục Nhi tiểu thư, đành phải tiếc nuối ra về.

Hôm nay cũng như vậy chắc lại có người từ xa đến xin được rước mỹ nhân về nhà, chỉ là đèn lồng đỏ và giấy đỏ treo trước cổng Đàn gia kia, không lý nào mối hôn sự này đã thành rồi?

" Đàn tam tiểu thư không phải đã gật đầu đồng ý rồi chứ?" Nam nhân nói tỏ vẻ thất vọng: " Kẻ đến là ai, lại có khả năng cưới được người về sao?"

" Các ngươi không nghe nói gì?" Một đại thẩm đứng gần chỗ nam nhân lên tiếng hỏi, bà nói: " Đừng có tiếc nuối nữa, Đàn tam tiểu thư này quá kiêu kỳ đi, ai đến hỏi cưới cũng muốn từ chối. Bây giờ thì tốt rồi, không muốn gả cũng không được, hối hận không kịp."

Mọi người ngạc nhiên: " Sao lại không muốn gả cũng không được?"

" Còn không phải do thân phận người đến, đó là đường đường vương gia một nước, nàng ta dám không gật đầu sao?"

" Cái gì, Vương gia? Hoàng thân quốc thích?" Vài vị cô nương nghe thấy thì ngưỡng mộ không thôi, ngày trước Đàn đại tiểu thư được gả tới hoàng thành đã là ước mơ cho biết bao cô gái rồi, mà nay lại là vương gia đến cầu thân: " Đàn tam tiểu thư đúng là may mắn, lần này chiếm hết uy phong rồi."

Có người lại nói: " Vậy tại sao lại nói là không muốn gả cũng phải gả, hối hận không kịp?"

Đại thẩm lại nhanh lắc đầu nói: " Các ngươi không biết Nhật Minh vương gia tuy là tiểu thúc thúc của hoàng đế, nhưng vài năm trước trong cuộc thi săn bắn bị rơi xuống đáy núi thương tích rất nặng. Hoàng đế đã cho tìm danh ý trên khắp cả nước để trị chữa cũng không có cách, trở thành người tàn phế rồi."

" Có chuyện này sao?"

" Đúng vậy." Đại thẩm nói tiếp: " Vương gia nghe nói cả cơ thể đều không thể động, từ đó một thời tuấn mỹ, anh tài kiệt xuất đều bị chôn vùi rồi."

Những vị cô nương vừa rồi còn ngưỡng mộ Đàn tam tiểu thư thì bây giờ đã xanh mặt, có người ấp úng ngại ngùng nói: " Cái này... tàn phế vẫn muốn... rước nữ nhi về phủ sao?"

" Này không thể trách đâu." Đại thẩm nói: " Là do vương phi của Nhật Minh Vương gia làm chủ, bắt đầu từ hai năm trước đã bên ngoài cưới thiếp cho người, nói là muốn làm tròn bổn phận thê tử, tìm vài người về chăm sóc cho vương gia."

Có người nói: " Cưới thiếp gì chứ, đây rõ ràng là muốn hại đời nhi nữ

nhà người khác mà."

" Đừng có nói linh tinh, bộ muốn mất mạng sao?"

Cùng lúc có nhiều người cảm thấy thương tiếc Đàn tam tiểu thư mà nói: " Đáng tiếc, tam tiểu thư xinh đẹp tuyệt sắc như vậy, vốn là nên có tương lai tương sáng, tìm một vị phu quân tốt."

Nữ nhân bận đồ của gia bộc nhưng lại đầy sự cao quý hơn hẳn, bà ta trước khi rời khỏi còn nói với Đàn tri huyện cùng phu nhân: " Chúng ta ba ngày sau sẽ đến rước tam tiểu thư, xin tri huyện đại nhanh nhanh chuẩn bị."

Người vừa xoay lưng thì Đàn phu nhân đã muốn ngất đi, bà tựa vào phu quân: " Lão gia, chúng ta phải làm sao đây?"

" Chuyện này..." Đàn Thừa vừa nói thì đã nhìn thấy nữ nhi từ sau bức bình phong đi ra.

Đàn Lục Nhi mặt như vừa trông thấy quỷ, hồn đã sớm chẳng còn. Nàng hai mắt bắt đầu đỏ lên nhìn phụ mẫu, môi mấp máy không nói ra lời.

Nhìn đứa con gái xinh đẹp như thế, Đàn phu nhân không tránh khỏi trong lòng đau nhói, hai mắt nhòa lệ mà ôm lấy Đàn Lục Nhi: " Sao con lại khổ như vậy, Lục Nhi của ta sao lại khổ như vậy?"

Vốn đã chẳng biết mình đang chết lặng đến đâu, thấy mẫu thân ôm mình nhỏ lệ thì Đàn Lục Nhi cũng khóc lớn: " Mẫu thân... ta phải làm sao đây?"

Đàn tri huyện đau đầu, hắn lên tiếng: " Khóc cái gì, ngay từ đầu ta đã nói đừng quá kén chọn. Ngay cả Đường công tử nổi tiếng học thức uyên bác, vừa đậu trạng nguyên bản ngươi cũng từ chối, bây giờ còn kêu khóc?"

Đàn Lục Nhi mặt trắng không dám tin nhìn phụ thân, Đàn phu nhân thấy hắn nói vậy mới lớn tiếng: " Lão gia tại sao còn nói những lời này, Đường Bình nào đó chỉ là một cái trạng nguyên tân khoa, làm sao so được với tam hoàng tử?"

" Tới bây giờ mà nàng còn có thể so đo, Đàn Hương đúng có nói tam hoàng tử đang đến tuổi trưởng thành, hoàng đế nói muốn tìm cho người một tân nương. Nhưng các ngươi còn không nghĩ, mình thân phận thế nào mà dám trèo cao?"

" Phụ thân." Đàn Lục Nhi uất ức nói: " Tam hoàng tử đã nói với ta,

người muốn lấy ta làm thê tử. Chỉ cần tam hoàng tử thưa lại với hoàng thượng, ta cũng không cần bị vương gia gì đó ép cưới."

" Ngươi nữ nhi ngu ngốc biết cái gì?" Đàn tri huyện lớn tiếng: " Nhật Minh vương gia là ai chứ? Hắn là thúc thúc của hoàng đế, chưa nói tới thân phận thì thân thể hắn bây giờ thành tàn phế là vì hộ giá cho hoàng thượng, bị thích khách đánh rơi xuống núi."

" Hai năm qua Nhật Minh vương phi xưng là muốn làm một thê tử hiểu chuyện, ở hoàng thành hỏi cưới không ít tiểu thư danh giá cho vương gia. Hoàng thượng cho dù các nàng có tên trong danh sách tuyển tú cũng gạch bỏ để đưa tận người đến vương phủ." Đàn tri huyện thở dài: " Ngươi cho rằng hoàng thượng sẽ chỉ vì ý muốn của tam hoàng tử, mang ngươi ban cho người sao?"

Đàn Lục Nhi mất hết hy vọng, cả cơ thể như không có sức mà ngồi bệt xuống đất. Đàn phu nhân xem nữ nhi như trân bảo, thấy Lục Nhi như vậy giống như mình bị cắt đi vài miếng thịt mà kéo tay phu quân: " Lão gia, người tìm cách gì đó đi. Không phải vương gia kia đã có vương phi, còn có rất nhiều thiếp thất. Cần thì tìm thêm vài cái tiểu thư ở hoàng thành, nhất thiết phải ép cưới Lục Nhi hay sao?"

" Không được đâu." Đàn Thừa nói: " Tổng cộng có sáu vị tiểu thư được định gả cho Nhật Minh vương gia, trong đó một người trước ngày xuất giá đã tự tử, ba người chịu được nữa tháng mười ngày cũng tìm đến cái chết. Một người nữa sau nửa năm phát điên, chỉ có một vị tiểu thư sức khỏe yếu kém vô phủ mười ngày thì bệnh hết tám ngày. Tiểu thư này cũng vì bệnh mà qua đời chưa lâu, thế nên vương phi mới lại muốn tìm người cưới về phủ cho vương gia."

" Lão gia nói cái gì?"

Đàn Thừa bất đắc dĩ nhìn thê tử nói: " khổ nổi hai năm qua các gia môn đại nhân hoàng thành vì chuyện này mà lo lắng, có nữ nhi đến tuổi thành thân thì lập tức tìm người mai mối. Hiện tại vương phi tìm không ra người thích hợp lại biết đến Đàn Hương có muội muội, thế nên mới tìm đến chúng ta."

" Chết... đều chết cả?" Đàn Lục Nhi tái mặt, nàng nước mắt kéo dài trên gò má khóc lớn: " Phụ thân, người muốn mang ta vào chỗ chết sao? Nếu nhất định phải gả đi chịu nhục chịu khổ, ta chi bằng chết ngay lúc này."

" Lục Nhi... Lục Nhi, người bình tĩnh đi." Đàn phu nhân lo lắng con gái làm chuyện dại dột, bà ôm lấy nàng nói: " Đừng lo, mẫu thân sẽ tìm cách giúp ngươi mà... để ta nghĩ... chắc chắn phải có cách."

" Cách, liệu còn cách nào khác sao? Lục nhi cùng Đàn Hương tỷ tỷ nó

so ra còn xinh đẹp hơn, đây là chuyện từ Hoàng thành nhiều người biết rõ. Cho dù muốn tìm người thay thế, đừng nói có thể hơn mà chỉ sánh ngang với Đàn Hương cũng không có thì lấy ai để thế. Lục Nhi lần này, không thể không gả."

" Thay thế?" Nghe Đàn tri huyện nói, Đàn phu nhân đột nhiên nhận ra chuyện quan trọng: " Phải rồi, không phải chỉ cần đổi người gả đi là được rồi sao?"

Đàn Thừa lại nói: " Những gì ta mới nói nàng không nghe hiểu sao, kiếm đâu ra người có thể..."

" Không phải vẫn có sao?" Đàn phu nhân chen vào lời của phu quân: " Chẳng phải còn có nó sao, do ả nữ nhân đó sinh ra."

Đàn tri huyện nghe nói thì gương mặt cứng lại, hắn không biết có phải phu nhân mình điên rồi không, giọng nói lo lắng: " Nàng đang nói cái chuyện hoang đường gì. Phiên Vân là nam, làm sao có thể gả thay?"

" Là nam thì sao, là nam thì vẫn chỉ gả cho một người tàn phế, cũng không có khả năng bị phát hiện thì có gì là không thể chứ?"

Đàn Lục Nhi nghe mẫu thân nói thì giống như tìm được hy vọng, nàng hai mắt nhòa lệ nhìn Đàn Thừa cầu xin: " Phụ thân, người đành lòng nhìn ta cả đời bị hủy, sống không bằng chết sao?"

" Ta..." Đàn Thừa bắt đầu bối rối, chuyện như thế này quả thật khó xử. Đứa con trai của hắn vô tình cùng với nữ nhân bên ngoài có được, trùng hợp cùng độ tuổi với Đàn Lục Nhi, dung mạo cũng không thua kém, thích hợp vô cùng thay thế Lục Nhi.

Chương 2:

Đàn Phiên Vân ngồi bên trong phòng nghe được tiếng dây xích khóa cửa bên ngoài, khó hiểu họ còn cho rằng y có thể chạy được đi đâu, vừa bắt về phòng đã sợ để trốn thoát?

Gương mặt xinh đẹp động lòng người, nước da trắng hồng mịn màng cùng đôi mắt trong sáng linh hoạt nhìn chằm chằm vào cửa phòng đóng kín. Bờ môi mỏng hồng hồng như tô son nhẹ bị răng trắng cắn lấy, gương mặt được soi sáng bằng một ngọn nến nhỏ hiện ra sự đau buồn cùng thất vọng.

Đàn Phiên Vân không phải do Đàn phu nhân sinh ra, mà mẫu thân xấu số của y lại chỉ là một cái a hoàn được mua về. Phiên Vân ra đời cũng chỉ do phụ thân đối với với mẫu thân say rượu động tình, y ba tuổi mẫu thân đã qua đời, ở tại Đàn gia thân cô thế cô.

Đàn Thừa vì cảm thấy mình có lỗi, nên mặc dù không thân thiết cũng không để Đàn Phiên Vân chịu khổ nhiều. Bất quá Đàn phu nhân và mấy cái tỷ tỷ luôn ngứa mắt y, không cả ngày la mắng cũng xem như người hầu mà sai bảo đủ điều. Nhờ có Đàn Thừa quản chuyện nên cũng ngừng lại ở đó, Phiên Vân không có bị hành hạ hay làm việc nặng nhọc.

Mỗi ngày bị mắng chửi nhục mạ không tiếc lời, Phiên Vân đã sớm quen xem như mình câm điếc không nghe không nói. Ít nhiều vẫn có phụ thân lo nghĩ, âm thầm dạy y biết đọc biết viết, còn bí mật đồng ý y vào thư phòng xem sách. Thế nhưng cái Phiên Vân không ngờ chính là, bản thân như vậy lại bị chính người phụ thân này mang đi gả thay.

Đàn Phiên Vân tuy trong lòng khó chịu cùng đầy thất vọng, thế nhưng y không làm gì như la hét phản đối, cũng không cự tuyệt làm ra vẻ gì kiêu ngạo đòi điều kiện. Đồ ăn mang vào đói cứ ăn, tối đến buồn ngủ liền đi ngủ.

An phận qua hết hai ngày đúng như Phiên Vân đoán, sáng sớm ngày thứ ba Đàn Thừa đến gặp y. Đối diện với phụ thân, Phiên Vân không giống như bình thường kính trọng chào hắn, y im lặng ngồi trên ghế, mặt không chút cảm xúc nhìn Đàn Thừa.

Đàn tri huyện vì hành động lạnh lùng này của con trai, biết y vì việc mình làm mà có chút hổ thẹn. Hắn đối nhi tử nói: " Phiên Vân, phụ thân biết ngươi không vui, ta cũng chỉ là hết cách."

Phiên Vân không lên tiếng, Đàn Thừa lại nói: " Lục Nhi chỉ mới mười lăm tuổi, lại bị bắt gả cho một người tàn phế, ta không thể để nó đi vào

chỗ chết."

Phiên Vân vẫn im lặng chợt mỉm cười, y nói: " Lục Nhi là con của người, ta lại không phải sao?"

" Ta..." Đàn Thừa lúng túng.

" Còn nữa, Lục Nhi và ta ngang tuổi, cùng là một chỗ chết. Phụ thân người thà rằng mang ta ném vào đó thay vì là tỷ ấy?"

Đàn Thừa giải thích: " Không phải như ngươi nghĩ, phụ thân không phải so sánh ngươi với Lục Nhi mà để ngươi đi. Phiên Vân, Nhật Minh vương gia là một người tàn phế, nên ngươi chắc chắn không bị phát hiện, cùng lắm ngươi ở hoàng thành xem sau này khả năng có được tương lai hơn huyện Tề An. Thế nhưng Lục Nhi là nữ, nếu bị gả cho một người như vậy..."

" Vì sợ Lục Nhi gả đi thiệt thòi, phụ thân liền mang ta là nam nhân đi gả cho một nam nhân khác?"

Hỏi một câu không thấy Đàn Thừa nói gì, Phiên Vân biết hắn đã thừa nhận nên không muốn truy cứu nữa. Dù sao ngay cả phụ thân người duy nhất có thể quan tâm được đến y cũng đã quyết, nếu y nhất định ở lại Đàn gia cũng chỉ khiến tất cả chán ghét: " Được rồi, ta đồng ý với người, thay Lục Nhi gả đi."

" Vậy thì thật tốt, Phiên Vân, ta biết ngươi..."

" Phụ thân không cần nói gì cả." Phiên Vân xa cách nói: " Nhờ có người, ta mười mấy năm sống xem như đã tốt, nay ta mang thân nam tử thay nhi nữ của người gả đi, xem như trả hết tình hết nghĩa, chúng ta cũng không cần xem như phụ tử nữa."

Đàn Thừa ngạc nhiên: " Phiên Vân, ngươi..."

" Ta nghe nói hôm nay Vương phủ sẽ đón dâu?" Phiên Vân hỏi.

Đàn Thừa tuy rằng muốn tức giận sau đó liền không giận được nữa, hắn khó xử nói: " Đàn gia ta thân phận thấp hèn lại chỉ là cái thiếp thất, không thể so với các tiểu thư hoàng thành có tọa kỵ nâng vào phủ."

Phiên Vân nghe đã hiểu, y kéo khóe môi cười xinh đẹp diễm lệ: " Ra là vậy, thảo nào Lục Nhi sống chết cũng không thể gả, như vậy đối với tỷ ấy thật là đáng tiếc đi. Tỷ ấy không phải luôn cho rằng mình sẽ càng tốt hơn ai hết, được tam hoàng tử để mắt đến sao?"

Đàn Thừa thở dài, biết đứa con này cho dù sẽ khó tha thứ cho mình, thế nhưng nếu y đã nói thì nhất định làm. Hắn nhanh cho người chuẩn

bị để kịp lúc người của vương phủ đến, một mặt cũng căn dặn Phiên Vân đừng làm gì để người khác chú ý, nếu bị phát hiện thì toàn gia đều mất mạng.

Ba vị tiểu thư Đàn gia đúng là xinh đẹp tuyệt trần khó ai sánh bằng, thế nhưng những người đã biết Đan tri huyện có một đứa con trai bí mật, nhìn thấy y chắc chắn đều nghĩ. Nếu Đàn Phiên Vân là nữ nhi, sợ rằng khi đứng cùng một chỗ thì ba vị tiểu thư đều thua y một phần.

Qủa thật chuyện hạ nhân luôn nghĩ là thật, sau khi Phiên Vân bận lên hỷ phục đỏ của tân nương, trang điểm lên gương mặt diễm lệ tuyệt mỹ đã khiến họ không dám tin. Chỉ sợ nếu y quả thật là nữ nhi, gả cho một người tàn phế thì cho dù kẻ nọ là vương gia hay hoàng tử cũng khiến người người cảm thấy hắn không xứng lấy người ta làm chính thê, chứ đừng nói chỉ là một cái tiểu thiếp.

Lúc Lưu Nương như lời đã nói ba ngày đến đón người, bà nhìn Đàn Phiên Vân thân thể thon nhỏ mặc hỷ phục đỏ, mặt cũng đã dùng khăn mạng che chỉ nhìn thấy đôi mắt linh hoạt trong sáng.

Qủa nhiên như lời đồn, chỉ vừa nhìn thấy người và đôi mắt cũng biết nàng là một vị cô nương xinh đẹp tuyệt trần. Lưu Nương trong lòng nhận xét hài lòng không ít, thế nhưng về sau còn không biết biểu hiện của tiểu cô nương này sẽ như thế nào.

Không khí Đàn gia nặng nề, là hỷ sự nhưng không có một ai vui vẻ. Đúng lý cũng không có gì lạ nếu họ bất mãn chuyện này, thế nhưng mỗi người chỉ là lo lắng nhìn Phiên Vân, sợ y lại làm ra loại chuyện gì làm bại lộ tất cả.

" Được rồi, nếu tân nương chuẩn bị xong thì không cần phải mất thời gian nữa." Lưu Nương nói với Phiên Vân: " Đàn tiểu thư, ngươi có thể cùng phụ mẫu nói lời từ biệt. Từ nay trở đi một khi bước vào vương phủ, tiểu thư sẽ trở thành người của vương gia, khó có cơ hội trở về thăm nhà."

" Không cần đâu." Đàn Phiên Vân nói: " Sợ sẽ mất thời gian làm chậm trễ chuyện tốt, làm phiền Lưu đại nương chiếu cố."

" Vậy..." Lưu Nương không nghĩ đến Đàn tam tiểu thư sẽ nói như vậy, xem nàng nhìn mình chờ đợi mới chủ trương đi trước: " Vậy chúng ta lập tức lên đường đi."

Đàn Phiên Vân từ nay mang thân phận Đàn Lục Nhi bước ra khỏi cửa, y không nói một lời cũng không nhìn một lần đến phụ mẫu phía sau bất an nhìn mình. Ra đến bên ngoài cổng, trước ánh mắt tán thưởng và thương tiếc của nhiều người vây xem, Đàn Phiên Vân không hề mang theo bất cứ thứ gì ngoài một bộ giá y và vài trâm cài trên tóc, cứ

như vậy lên xe ngựa ly khai Tề An huyện.

Từ Tề An huyện đến hoàng thành phải đi một đường xa xôi, Phiên Vân ngồi trên xe ngựa đi hết nửa ngày vẫn chẳng nói năng gì. Y đang suy nghĩ tương lai của y thế nào, chính mình không thể cứ như vậy bỏ mặc.

Nhật Minh vương gia kia là một người tàn phế, vương phi muốn cưới thiếp cho hắn chắc cũng chỉ là làm cho người khác xem mình là mẫu mực thê tử. Mấy vị tiểu thư trước đây sợ rằng gả vào chỉ là không chịu nổi tai tiếng, còn chẳng thể được phu quân âu yếm như những gì nên phải, họ chịu không được tìm chết cũng chẳng do bệnh truyền nhiễm gì.

Phiên Vân là nam nhân, cần gì quan tâm đến vương gia có phải người tàn phế hay không, cũng đâu ngại mình bị tai tiếng cái gì. Nếu thật sự đến vương phủ chỉ cần làm bình phong thay cho vương phi thì y chẳng ngại, sống như vậy xem ra cũng rất tốt không lo cái ăn cái mặc. Còn cái khác ai muốn nói hay bàn tán thế nào chẳng được, dù gì mấy lời lăng mạ khinh thường y sớm đã quen trở thành người câm điếc rồi.

Còn không nữa, sau vài năm y trưởng thành hơn, có khả năng sống sót ở hoàng thành rồi. Bản thân chỉ việc giả chết tựa như chuyện đương nhiên ở Vương phủ, sau đó ra ngoài cưới vợ sinh con, đâu thể tệ hơn được ở cùng người phụ thân nhẫn tâm đẩy con trai mình đi gả cho một nam nhân.

Phiên Vân trên đường đi đều là tìm đường suy tính cho mình về sau, đến khi cảm thấy xe ngựa liên tục di chuyển liền mấy ngày, trên đường cũng chỉ tìm đại một nhà trọ ngủ qua đêm, lúc nào đó đã đến hoàng thành cũng không hay biết.

Kinh thành náo nhiệt phồn hoa hơn rất nhiều so với Tề An huyện, Phiêu Vân nghe tiếng ồn ào bên ngoài nhưng chỉ được ngồi im trong xe ngựa, ngay cả nhìn ra ngoài từ cửa sổ cũng không được. Cả người đi đón dâu thế nhưng tính cả Lưu Nương chỉ có mười người, Lưu Nương trước khi về đến đã cho người báo tin thế nên bảo tất cả cứ như vậy hướng Nhật Minh vương phủ.

Không có kèn trống rền vang, không có tục lệ cưới hỏi. Đàn Phiên Vân cứ như vậy được đưa đến vương phủ, chẳng ai hay biết Nhật Minh vương gia lại nạp thêm một thiếp thất, mà người đó chính là thê tử bao nhiêu người mong ước rước về nhà, tam tiểu thư Đàn gia.

Vốn dĩ là vương gia lấy thiếp, ít nhiều cũng cần mặt mũi, vậy mà trước cửa chỉ treo lồng đèn đỏ xem như xong, không biết là họ tự làm bẽ mặt mình hay là khinh thường dân nữ như thân phận của Đàn Lục Nhi

mà Phiên Vân đang mang.

Đàn Phiên Vân xuống ngựa, trước khi vào thành đã được Lưu Nương nhắc nhở thay lại y phục hỷ sắc đỏ, trang điểm như lúc ở Đan gia mang mạng che mặt. ngoài cửa cao ngất oai hùng nhưng có mấy phần giá lạnh của Nhật Minh vương phủ, vài cái a hoàn đứng chờ ở đó hướng Phiên Vân hành lễ vội vàng qua loa.

Lưu Nương xem như đã có thân phận ở vương phủ, bà đi tới nói với mấy cung nữ: " Đây chính là Đàn tam tiểu thư, từ bây giờ sẽ vào cửa vương phủ thành người của vương gia, cũng là chủ tử của các ngươi, đã biết chưa?"

" Vâng Lưu đại nương."

Lưu Nương gật đầu xong mới nói với Phiên Vân: " Đàn Lục Nhi, ngươi đi cùng với ta."

" Được." Không lạ vì cách gọi thẳng tên của Lưu Nương, nói thì y vào phủ đã là thiếp, không có danh phận vì vậy nói chủ tử chẳng qua cho có lệ chứ chẳng có ý nghĩa gì. Phiên Vân đi theo sau Lưu Nương, ngạc nhiên vì vương phủ rộng lớn như vậy lại quá yên tĩnh, vắng lặng như chốn không người.

Đến khi được đưa đến một đại viện lớn nhưng không khí lại quá mức u lạnh, cỏ cây đều không tươi tốt giống nơi khác tiêu điều như bỏ hoang. Phiên Vân còn không biết mình có phải bị đưa đến đây để cách ly hay không, đúng lúc Lưu Nương lên tiếng; " Từ nay ngươi sẽ ở nơi này."

" Lưu đại nương, đây là nơi nào?" Phiên Vân làm lạ hỏi.

Lưu đại nương mỗi lần đều nghe câu hỏi như vậy sớm đã quen, bà cũng chẳng hy vọng gì ở vị cô nương chưa hiểu chuyện đời này mà không giải thích rõ ràng, nói qua loa: " Tư Duyệt Thâm viện chính là đại viện của vương phủ, ngươi từ nay ở đây cho dù là thiếp của vương gia, nhưng cũng chẳng phải cái gì chủ tử như ngươi tưởng tượng đâu."

Việc này thì Phiên Vân sớm đã tự mình thừa nhận, y nói: " Ta biết, ta chỉ muốn hỏi."

" Không cần hỏi nhiều quá, ngươi ở đây mỗi ngày muốn ăn, muốn tắm chỉ cần nói với hai a hoàn ở tây phòng nhỏ bên kia." Lưu Nương hướng mắt về phía mấy phòng gỗ nhỏ ở một góc khuất, bà nói tiếp: " Những cái khác đều tự mình làm lấy, an phận sống qua ngày là tốt rồi."

" Ta hiểu rồi."

" Nhanh vào trong đi, việc nên làm thì làm nên nói thì nói, cái gì không nên nói cũng đừng tùy tiện nói linh tinh. Nhớ rõ, vì sao vương phi lại rước ngươi về làm thiếp cho vương gia." Lưu Nương nhấn mạnh câu cuối rồi xoay người bỏ đi, để lại Phiên Vân vận hỷ phục đỏ đứng ở đó.

Phiên Vân chẳng hiểu nổi vậy thật ra mình ở đây làm gì, chưa từng nghĩ ra tân nương vào cửa vương phủ, vương gia cùng vương phi chưa thể gặp mặt đã bị xem thư vô hình. Liếc nhìn một vòng khắp nơi chỉ có một hai a hoàn ra ra vào vào ở bên tây phòng kia, thêm bốn vị đại ca canh chừng mắt không rời khỏi Phiên Vân, y tự biết mình chỉ có thể bước vào phòng rồi an phận mà thôi.

Đúng như Phiên Vân nghĩ, y vừa mở cửa vào trong thì cánh cửa lại tự nhiên bị mấy vị nam tử kia đóng rầm lại. Rõ ràng tự do của y đã bị khống chế rồi, tâm vẫn còn chưa an thì lại một lần kéo lên lo lắng. Dù không có bất cứ tiếng động nào, thế nhưng Phiên Vân linh cảm được trong phòng này, ngoài y vẫn còn có kẻ khác.

Chương 3:

Trong phòng còn có người khác, phía sau cửa lại bị canh giữ, đây là loại tình huống gì chứ?

Phiên Vân mặc dù luôn tỏ ra bình tĩnh, kể cả khi biết phụ thân nhẫn tâm mang y gả cho một nam nhân cũng không nháo, âm thầm suy nghĩ tương lai mình nên làm thế nào. Nhưng bây giờ đối mặt thì nội tâm sợ hãi, tất cả can đảm tự tin mình tìm đủ mọi lý do xây dựng vững chắc, bây giờ đều bị đánh đổ cả.

Hai bàn tay hơi siết lấy y phục, Phiên Vân lấy hết can đảm, từ từ từng bước đi vào trong. Căn phòng này rất rộng, nhưng lại quá trống trải. Một bình phong ngăn gian nhỏ bên trong, bên ngoài có hai cái tủ lớn và bàn ghế mà vẫn cảm thấy khá đơn sơ.

Đang đánh giá phòng ốc thì một loại sát khí lướt qua trên người mình, Phiên Vân chân tay cứng lại. Nhẹ xoay đầu nhìn về phía giường ngủ, xuất phát từ nơi đó một đôi mắt sắc bén đầy sát khí bắn đến phía mình. Phiên Vân không tự chủ lui về sau hai bước.

Nam nhân nằm trên giường lạnh lùng căm hận nhìn nữ nhân vừa đến, hắn lại nhìn tới hỷ phục đỏ trên người nàng. Hiểu ra đây là chuyện tốt gì, do ai làm ra. Hắn lại hướng đôi con ngươi trở về phía nóc giường, nhắm mắt lại không còn muốn quan tâm đến nữ nhân kia.

Đôi mắt dọa người khép lại không còn để ở trên người mình nữa, Phiên Vân chờ đợi hồi lâu cũng không nghe hắn nói cái gì, có thời gian bình tĩnh lại Phiên Vân bắt đầu suy nghĩ.

Vị đang nằm trên giường kia chắc chắn chính là vương gia tàn phế trong lời đồn, còn ý của Lưu Nương vừa rồi nói chính là muốn y làm đúng với nghĩa vụ, chăm sóc hầu hạ cho vị vương gia đây.

Trong lòng y lúc này lại thở phào nhẹ nhõm, chỉ có như vậy mà đám người kia cũng úp mở lời nói khiến kẻ khác hiểu lầm. Chỉ là chăm sóc một người thôi, có gì đâu chứ.

Tiếng thở ra của Phiên Vân chỉ như trút bỏ lo lắng của mình, nhưng vô tình vào tai nam nhân nằm trên giường lại đủ loại ý tứ. Xem thường hắn? Thương cảm hắn?

Phiên Vân đứng đó, ngồi không được mà đi cũng không được. Chân bắt đầu mỏi nhừ mà chẳng thấy người trên giường có động tĩnh gì, y không kiên nhẫn nữa mà lên tiếng: " Vương gia, người... ngủ rồi sao?"

Nam nhân vẫn chẳng có chút gì muốn mở miệng nói chuyện, tự cho

rằng hắn đã ngủ Phiên Vẫn cũng không kiêng kỵ gì nữa. Y ngồi xuống ghế, tay nắm lại đấm đấm từ bắp chân lên đến đùi mình, một hồi cảm thấy tốt hơn mới làm chuyện nên làm.

Phiên Vân nhẹ chân cố không gây ra tiếng động đi đến bên giường, vừa rồi phía xa nhìn lại trong giường khá tối, cũng chỉ nhận ra nam nhân đang nằm. Đến khi lại gần nhìn kỹ hơn thì trên mặt Phiên Vân thể hiện rõ khó xem, đây thật sự là một nam nhân độ tuổi trên dưới hai mươi tráng kiệt sao?

Không dám tin vào mắt mình, Phiên Vân chẳng biết phải nói làm sao để thể hiện hết cảm giác trong lòng lúc này. Đừng nói là nam nhân vừa qua hai mươi tuổi, hắn còn là vang danh Nhật Minh vương có quân quyền tuyệt đối, hoàng đế nể mặt mười phần kiêng kỵ. Chỉ mới nghe đã khiến người người liên tưởng đến nam tử oai phong tuấn mỹ, người người kính sợ.

Nam nhân nằm đây lại còn chẳng ra hình hài, chân tay teo tóp lại như cơ thể chỉ dính một ít da thịt mỏng, ngón tay từng đốt từng đốt xương lộ ra cứ như đang nhìn thấy là một bàn tay của xương người chết. Gương mặt hắn trắng nhợt không một chút sức sống, hai má hóp sâu vào trong chẳng nỡ nhìn, ốm yếu đến không thể tưởng.

Nếu không phải đã thấy đôi mắt hắn lúc đó mở ra nhìn mình, Phiên Vân thật đã tin nam nhân này chỉ là một cái xác chết đang chờ phân hủy. Đúng là trăm nghe không bằng mắt thấy, không lạ khi mấy tiểu thư nhà quan nhân gả đến hầu hết đều chọn cái chết. Sợ rằng nếu đứng đây bây giờ là Đàn Lục Nhi, nàng chắc là lập tức đập đầu tự tử cho xong rồi.

Phụ thân y nói đã tìm hiểu qua, Nhật Minh vương gia tên Duật Ngôn Phong, ba năm trước khi chưa trở thành kẻ tàn tật, hắn nằm hàng đầu trong danh sách tên của nữ nhân muốn được gả, quyền thế không cần phải nói đến, hắn chính là tuấn mỹ uy phong vô hạn. Phiên Vân không thể lý giải được ở con người này bây giờ, ở đâu tuấn mỹ, ở đâu uy phong?

Chỉ trong ba năm lại có thể trở nên như thế này, cho dù là phế nhân đi nữa cũng thật khó tin. Hắn không phải hộ giá bị thương, được hoàng đế dốc lòng truy tìm danh y trị chữa?

Ra cái hình hài này, còn thua kém mấy tên ăn mày nằm dài trên đất ngủ xin cơm, họ xem ra còn có da có thịt, ít nhất giống người sống hơn cả Nhật Minh vương gia danh tiếng đồn xa này.

Phiên Vân là vốn thông minh, nhìn ra đây chắc chắn có gì đó không đơn giản. Nhưng y cũng đâu có năng lực quản nhiều như vậy, làm tốt

việc của mình chăm sóc hắn là được.

Quyết định xong chẳng còn muốn nghĩ nhiều nữa, Phiên Vân tháo ra mạng che mặt của mình, bỏ đi mấy cây trâm cài cùng một ít trang sức. Y phục duy chỉ có hỷ phục trên người, bản thân không có mang theo thứ gì để thay đổi. Phiên Vân chỉ cởi lớp áo ngoài rườm rà vướng víu treo lên giá, sau đó bắt một cái ghế lại bên giường ngồi đó chờ hắn tỉnh.

Thời gian kéo dài rất lâu nhưng chẳng có gì thay đổi, trời bên ngoài chắc cũng đã bắt đầu tối mà đôi mắt đã từng dọa Phiên Vân sợ hãi kia vẫn chưa mở ra thêm lần nào. Y bắt đầu nghi ngờ có phải hắn thật đã chết, bờ ngực hắn dù rất khó nhận ra nhưng vẫn phập phồng lên xuống.

Cho đến giờ bụng đói y vẫn cố nhịn, nhưng đến bụng của vương gia cũng đã kêu ra tiếng mà vẫn chẳng thấy ai mang đồ ăn qua. Phiên Vân tự hỏi bọn họ muốn bỏ đói y thì thôi, vậy tại sao vương gia ở đây mà cũng chẳng thấy người đưa cơm tới. Nghĩ xong lại giật mình, y nhớ lại lời Lưu Nương.

" Ngươi ở đây mỗi ngày muốn ăn, muốn tắm chỉ cần nói với hai a hoàn ở tây phòng nhỏ bên kia."

" Những cái khác đều tự mình làm lấy, an phận sống qua ngày là tốt rồi."

" Nhớ rõ, vì sao vương phi lại rước ngươi về làm thiếp cho vương gia."

Phiên Vân lắc đầu, đúng là trong chăn mới biết chăn có rận. Ai mà nghĩ đến loại chuyện như Vương gia ở vương phủ của chính mình lại bị xem nhẹ đến mức này, chẳng trách hắn sau ba năm trở thành thân xác người không ra người ma không ra ma như vậy.

Trong lòng Phiên Vân bây giờ chính là thương xót hắn, y luôn xem thường mình mang hình dáng như nữ nhi này, vô sức vô lực không làm nên chuyện. Bây giờ y nhìn ra, so với vương gia y còn tốt hơn trăm lần.

Phiên Vân đứng lên khỏi ghế, trăm trên đầu đã tháo nên mái tóc thả xuống ngang lưng. Bóng lưng đó của y vừa quay đã hiện lên trong đôi mắt của người phía sau, hắn thật ra chưa từng ngủ, hắn chưa từng buông lỏng cảnh giác. Cho dù bản thân bây giờ có là trẻ lên hai cũng có thể gây bất lợi, thế nhưng hắn không muốn mình trở nên đáng thương hơn nữa nằm chờ chết.

Đi đến cửa lớn, Phiên Vân đưa tay mở cửa không có trở ngại. Mấy gia nhân cao lớn giữ cửa vẫn ở đó chưa đi, chẳng quan tâm bốn người

bọn họ nhìn mình đến không chớp mắt, tất cả đều hiện lên ý nghĩ gì trong đầu y hiểu rõ hơn ai hết, nhiều lần gia nhân Đàn phủ nhìn y như vậy đã không còn lạ.

Phiên Vân nói: " Trời tối rồi, ta và vương gia đều đã đói. Có thể làm phiền các vị nói cùng mấy a hoàn kia, mang lại cho ta thêm vài cây nến cùng với dọn cơm qua có được không?"

Bốn người nhìn nhau xong liền đồng ý với Phiên Vân, lý ra nhiệm vụ của họ chỉ là canh giữ ở đây, xem chừng tiểu thiếp mới đến của vương gia muốn chạy trốn hay tự sát, chuyện khác không liên quan đến họ.

Thế nhưng mấy nam tử lần đầu tiên nhìn thấy một cô nương xinh đẹp đến mức này, mới nhìn đã muốn bị bắt mất hồn, bản thân nhận được lời nhờ vả thì chưa nghĩ nhiều cũng đã đáp ứng rồi.

Thấy việc đơn giản hơn mình tưởng, như Lưu Nương nói chỉ cần y muốn ăn là có nên cũng không đến nổi bị bỏ đói chết. Phiên Vân chỉ đứng ở cửa nói xong thì lập tức đóng cửa lại, chính là muốn nhanh chóng tránh đi mấy cái ánh nhìn khao khác của mấy gia nhân về phía mình.

Trở về vị trí cũ ngồi xuống, vương gia vẫn chưa thức dậy. Phiên Vân cho rằng hắn ngủ quá nhiều càng không tốt, quyết định đánh thức người dậy mà lên tiếng gọi: " Vương gia."

" Vương gia." Vẫn như từ lúc bước vào cửa đến giờ, không tiếng nói không động tĩnh. Phiên Vân kiêng trì gọi: " Vương gia nên dậy thôi, người đã ngủ rất lâu rồi, cho dù muốn ngủ cũng phải ăn chút gì đã có được không?"

Sợ rằng chỉ gọi thì hắn chắc sẽ không nghe thấy, Phiên Vân đưa tay định động hắn để đánh thức. Bất ngờ người kia như nhận ra hành động của Phiên Vân, đôi mắt mở ra lại sắc lạnh nhìn y đến đông cứng.

Phiên Vân lần thứ hai vì bất ngờ mà vẫn bị dọa cho sợ, đôi mắt hắn quá dọa người, cho dù cơ thể đã là phế nhân nhưng thần sắc trong mắt này cũng đủ cho y hiểu, hắn trước kia không sai chính là uy phong quyền hạn như lời đồn.

Đối diện với đôi mắt chằm chằm vào mình như chim ưng chờ bắt mồi, Phiên Vân biết hắn cảnh giác mình. Y thu lại tay, giữ một khoảng cách để hắn an tâm mà nói: " Ta chỉ là muốn gọi vương gia dậy, người ngủ lâu chắc đã đói lắm, ta đã gọi người mang đồ ăn đến."

Đôi mắt kia vẫn chẳng giảm chút đề phòng, Phiên Vân nhận ra mình thiếu sót gì đó nên liền bổ xung: " Ta là Đàn Lục Nhi, là do vương phi

cấp đến làm thiếp hầu hạ cho vương gia, ta không có ý xấu mà chỉ muốn làm tốt việc của mình, chăm sóc cho người."

Duật Ngôn Phong trong mắt lạnh lùng ánh lên vẻ khinh thường, cho dù gương mặt hành động hắn đều không có khả năng biểu hiện ra thái độ gì, nhưng chỉ cần nhìn sắc thái trong mắt hắn đã khiến Phiên Vân hiểu ít nhiều. Hắn lại xoay đầu vào bên trong giường, chẳng buồn muốn quan tâm y nữa, cũng thể hiện nói y tránh xa một chút.

Nếu chuyện này xảy ra đối với kẻ khác, Phiên Vân chắc chắn không bao giờ muốn có bất cứ quan hệ gì với loại người có thứ tính khí này. Thế nhưng với Nhật Minh vương gia y lại chẳng chút khó chịu hay tức giận, hắn trải qua chuyện gì y không biết, nhưng khẳng định đều đã là điều tồi tệ nhất, chán ghét phòng bị một người xa lạ đột nhiên xuất hiện như y là lẽ thường.

Phiên Vân không những không tức giận hắn, trái lại thấu hiểu cho hắn. Y lại im lặng ngồi ở chiếc ghế bên giường, không làm phiền đến người nọ.

Chương 4:

Không lâu sau đó thì hai a hoàn mang vài đồ ăn đến, dọn trên mặt bàn vài ba món xong đang muốn rời đi thì bị Phiên Vân kéo lại một người. A hoàn ngạc nhiên chưa kịp nói gì, Phiên Vân đã cẩn thận hỏi khẽ: " Chờ một chút, ta có chuyện muốn hỏi."

" Cô nương còn gì muốn sai bảo sao?" A hoàn nói.

Phiên Vân lên tiếng: " Ta chỉ là thấy vương gia thật là khó gần quá, không thể khiến người mở miệng nói chuyện, ta cũng không biết người muốn cái gì, ăn cái gì. Ngươi có thể nói cho ta một chút hay không?"

" Ha ha." A hoàn không kiêng kỵ cười ra tiếng, so với Phiên Vân đã cố ý nhỏ giọng thế nhưng gan của a hoàn này lại không nhỏ, có thể vô tư nói: " Cô nương đừng nói là bản thân đã cố gắng bắt chuyện với vương gia đấy, ngài ấy hai năm trở lại đây bệnh không dứt, cổ họng cũng bị tổn thương nên không thể nói chuyện."

" Không thể nói?" Phiên Vân ý tứ nhìn vương gia nằm trên giường, thấy hắn không có gì khác lạ mới kéo người ra ngoài cửa: " Ngươi nói vương gia trở thành người câm?"

" Haizz!" A hoàn thở dài, những cô nương mang đến làm thiếp chăm sóc cho vương gia, mỗi khi đều hỏi những câu này. A hoàn xem ra cô nương này còn vô cùng xinh đẹp, chỉ sợ vài ngày nữa không phát điên cũng tự hại mình nên không muốn nói nhiều: " Cô nương chăm sóc cho vương gia, sớm sẽ quen thôi, ta xin phép."

" Khoan..." A hoàn đi thẳng trở về tây phòng chẳng để Phiên Vân nói thêm, y hướng mắt vào trong phòng, lòng đau buồn thay cho hắn. Một người phải sống như vậy chi bằng chết đi, thế nhưng đôi mắt kiên cường đó chưa một lần chịu khuất phục.

Hắn muốn sống, dù đã ra thế này vẫn cứ muốn tiếp tục sống, có lẽ nhờ vậy vương gia mới có thể gắng gượng níu kéo sinh mạng mình đến hiện nay.

Phiên Vân làm sao có thể như ban đầu, nghĩ chỉ cần làm cho tốt việc của mình, nhẫn tâm bỏ mặt khát vọng được sống tiếp của hắn. Y đau lòng cho một người đáng thương là hắn, bản thân không muốn để vương gia nhìn thấy y thương cảm hắn, bên ngoài điều chỉnh tâm trạng mình rất lâu mới muốn trở vào.

Duật Ngôn Phong tuy không có biểu hiện gì, nhưng hắn lúc đó cũng nghe thấy a hoàn nói với nữ nhân kia hắn bị câm. Cô ta lại ở mãi bên

ngoài không vào phòng, còn không phải đã muốn bỏ chạy thật xa rồi. Khóe môi hơi kéo lên như đang cười, mi mắt lại khẽ rung động không khống chế được cảm giác thấu hận.

Miệng không thể nói nhưng đôi tai vẫn còn thính giác nhạy bén, nghe tiếng bước chân muốn trở lại phòng gần lại gần, sau đó là tiếng cửa đóng lại. Ngôn Phong lắng nghe nhưng mi mắt nhắm không hề mở ra, bất động tựa trong phòng duy nhất chỉ có hắn.

Không khí im lặng không có tiếng khóc, than thở hay oán trách trời cho số phận của mình. Đó dường như đã là việc hiển nhiên sẽ xảy ra ngay trước mặt Ngôn Phong, thế nhưng lần này lại vô cùng yên ắng.

Phiên Vân cứ nhìn đến cơ thể tàn tật của vương gia thì trong lòng không thể tránh khỏi nổi lên thương xót, y biết đối với một người quật cường như hắn.

Bản thân rơi vào tình cảnh này vẫn giữ lại tự tôn của mình, thương xót đối với hắn chẳng khác nào đang xem thường sỉ nhục hắn.

Y cắn môi mình đến đau điếng, lấy vẻ bình ổn nói với hắn: " Vương gia, người không phải đã dậy rồi sao?"

Không như những lần trước, biết hắn không thể nói chuyện nên Phiên Vân không cần chờ đợi mà tự mình nói: " Đồ ăn đều đã có rồi, ta giúp người ăn được chứ?"

Phiên Vân nhìn mấy thứ trên bàn, một đĩa rau xào, một đĩa thịt, cơm canh. Ngoài ra còn một chén cháo thịt băm nhỏ, đây chắc là chuẩn bị cho vương gia. Y cầm chén cháo chỉ còn chút ấm đến bên giường, vì đã mất độ nóng nên không cần thổi, đưa đến bên miệng Ngôn Phong: " Vương gia, người không nhìn ta cũng được, chỉ cần mở miệng ăn chút cháo đi được không?"

Ngôn Phong phản ứng, mở mắt trừng Phiên Vân rồi xoay mặt tránh đi thứ đưa trước miệng mình.

Phiên Vân không giận, cười nói: " Bụng người cho dù lúc ngủ cũng kêu lớn nữa, cho dù vương gia bây giờ tỏ ra mình không muốn ăn ta cũng sẽ không tin."

" Vương gia?" Nói đến như vậy mà hắn vẫn chẳng muốn ăn, Phiên Vẫn nghĩ lý đó là gì mới nói: " Người sợ ta bỏ độc sao? Vậy để ta ăn trước, nếu thật sự có độc thì chết trước cũng là ta."

Vương gia chẳng có động tĩnh, Phiên Vân cho rằng hắn thật sự tin mình bỏ độc. Y liền chứng minh mà cho muỗng cháo vào miệng, vừa ăn thì mắt Phiên Vân cũng nhíu lại. Ngậm trong miệng phân vân một hồi, y quyết định lấy hết dũng khí nuốt xuống, đây thật sự là nấu cho

người ăn sao?

Phiên Vân nhìn vương gia, hiểu ra lý do hắn chẳng có ý kiến gì khi y nói muốn ăn thử. Đứng dậy đi lại bàn ăn thử luôn những món còn lại, Phiên Vân vẫn là không có khí khái như vừa rồi nuốt xuống được mà nhả ra thức ăn.

Đây chắc không phải cố ý nhắm vào vương gia, mà là tay nghề của hai a hoàn kia đúng là không tưởng tượng nổi. Vậy chứ họ đã dùng loại gia vị gì để nấu ăn, loại mùi vị hỗn tạp như vậy cũng có khả năng nấu ra được sao?

Ngôn Phong nhìn nữ nhân thử từng món, mặt nhăn mày nhúm đều nhả cả ra lại, đúng là loại nhận thức mới. Nàng ta chẳng nói chẳng rằng, xoay người ra ngoài đi mất bóng.

Trong phòng chỉ còn mình hắn mới không cần cảnh giác nữa, Ngôn Phong nhắm mắt thật sự muốn ngủ. Mơ màng ngủ một lúc thì phát hiện lại có tiếng bước chân trở về phòng, tưởng nha đầu kia đã sớm bị dọa sống chết chạy mất không ngờ còn dám quay trở lại.

Có tiếng ghế kéo lại gần sát bên giường, kèm theo đó là hương thơm xọc vào mũi khiến bụng hắn lại bắt đầu cồn cào. Ngôn Phong mở mắt, nhìn thấy gương mặt xinh đẹp thật gần, trên tay cầm cái chén tỏa ra mùi thơm còn bốc khói.

Phiên Vân cười nói: " Ta đi hỏi hai a hoàn kia, bọn họ đúng là không biết nấu nướng gì, trước giờ còn tự tin cho rằng mình nấu không tệ. Ta tuy tay chân có vụng về, không tốt hơn bọn họ là bao nhưng ít nhất chắc vẫn có thể nuốt trôi."

Không nhận ra nghi hoặc trong mắt vương gia, y múc một muỗng cháo trắng hành thổi thổi, dùng môi chạm thử độ nóng rồi mới đưa đến cho hắn: " Vương gia, người ăn thử xem."

Miệng hắn vẫn chẳng chịu mở, đôi con ngươi hết liếc nhìn muỗng cháo thơm lừng lại nhìn Phiên Vân. Y nói: " Trong bếp không còn gì tốt hơn, mấy thứ dùng được đều đã bị hai người kia làm hư cả. Vương gia dùng tạm trước đừng để bụng đói, ta đã dặn bọn họ ngày mai chỉ cần mua thêm vài thứ rau củ thịt cá, sẽ nấu thêm mấy món cho người."

" Vương gia." Phiên Vân để cháo hơi chạm vào môi hắn, y nói: " Phải ăn mới có sức, có sức mới sống được. Mặc kệ trở nên ra sao, còn sống vẫn tốt hơn không phải sao?"

Chân mày Ngôn Phong lúc này khẽ động, ánh mắt nghi ngờ ngạc nhiên hỗn loạn nhìn Phiên Vân. Những nữ nhân trước đây nhìn thấy

hắn đã chết lặng rồi gào khóc, đều oán trách hắn làm hại cuộc đời họ. Nói hắn chết sớm, sớm giải thoát cho mình cũng như bao nhiêu cô gái vô tội. Vậy mà tiểu cô nương trước mắt này, không những chẳng có vẻ gì cảm thấy bản thân thiệt thòi, còn nói hắn sống vẫn tốt hơn.

Ngôn Phong không phải muốn nhịn đói chết, hắn chỉ là muốn gây khó khăn cho Phiên Vân, khiến y nhanh chóng một chút biết chẳng có hy vọng gì, sớm từ bỏ mà oán trách một lần cho đủ. Bây giờ nhận ra mình không ăn cô ta cũng sẽ chẳng bỏ cuộc, mở miệng để cô đưa cháo vào.

Hắn vài năm nay đều ăn loại thức ăn mùi vị buồn nôn kia nuốt trôi sống qua ngày, cháo hành trắng này đưa vào miệng tựa như mỹ vị hiếm có trên đời mà lưu luyến chiếc muỗng bị Phiên Vân kéo ra khỏi miệng.

Nhìn thấy vương gia đã chịu phối hợp còn bày ra vẻ mặt hài lòng với đồ y nấu, bản thân vui vẻ lại tiếp tục thổi cháo đút cho hắn. Hai người như vậy chỉ một lúc chén cháo vương gia đã ăn hết, vừa rồi nấu vội vừa đủ hai chén định giúp hắn ăn xong mình sẽ dùng, bây giờ y lại không suy nghĩ nhiều mà hỏi: " Cháo vẫn còn, vương gia nếu vẫn muốn ăn ta lấy giúp người?"

Ngôn Phong nhìn Phiên Vân chẳng lắc đầu hay gật đầu, nhưng hắn không từ chối xem như đồng ý. Phiên Vân vui vẻ đi lại bàn lấy chén còn lại vốn là của mình mang đến, tiếp tục thuận lợi giúp vương gia ăn sạch cả. Cảm giác chăm sóc người khác này không hiểu sao khiến y hài lòng, nhìn hắn ăn hết không chừa lại một chút nào cháo mình nấu, đương nhiên y rất vui.

" Trời không còn sớm, vương gia chờ ta một lát giúp người lau sạch rồi đi ngủ được không?" Phiên Vân nói xong đứng lên, y dọn hai cái chén đặt trên khay rồi bưng trở ra ngoài, hướng bếp ở tây phòng đi.

Ngôn Phong nhìn theo dáng người mảnh mai bận hỷ phục đỏ lại nhàu nát đi ra, hắn lúc lướt qua thấy trên khay gỗ vẫn còn một chiếc muỗng khác, lúc này mới hiểu ra vì sao vừa rồi Phiên Vân không phải đi múc thêm chén cháo khác mà lấy chén thứ hai trên bàn. Hóa ra hắn không biết cũng đã ăn luôn cả phần của y, tâm tư lúc này không thể diễn tả.

Phiên Vân ra ngoài nói a hoàn chuẩn bị nước nóng cho mình, nhưng họ nói trời đã muộn, không tiện đến phòng chứa củi, vừa rồi nấu nướng xong củi còn lại chỉ đủ để nấu một ấm nước. Nghĩ mình không thể tắm được, Phiên Vân nói họ lấy mình một bộ y phục còn nước một ấm đủ rồi.

Pha vừa hai chậu nước ấm để a hoàn mang vào trong phòng, Phiên

Vân nói: " Vậy là được rồi, các ngươi đi nghỉ ngơi, ta sẽ không cần gì nữa."

Tư Duyệt Thâm là lần đầu tiên có nữ chủ vào ở lại đủ chuyện như Phiên Vân, hai a hoàn không có thiện ý trả lời là lập tức bỏ ra ngoài.

Phiên vân không tính toán với bọn họ, y tự mình đóng cửa cài khóa lại. trở vào trong đối diện với vương gia, hắn ăn xong không như lúc trưa xoay đi một cái đã nhắm mắt như ngủ, cứ như vậy nhìn y.

Phiên Vân bắt lại bên giường thêm một cái ghế, mang một chậu nước đặt lên đó. Nhận ra tay áo quá vướng víu, y xắn cao hai ống tay để lộ ra cánh tay thon nhỏ trắng mịn. Biết bây giờ bản thân đang mang thân phận Đàn Lục Nhi, thế nhưng bản thân y hiểu mình là nam nhi, vương gia lại biết y là thiếp của hắn, vậy nên mấy cái lễ tiết kiêng kỵ gì đó chắc là không cần.

Y đương nhiên không nhận ra ánh mắt của vương gia có gì thay đổi, nhìn thấy nữ nhi tùy tiện như vậy, có thay đổi gì cũng đâu phải lạ. Phiên Vân cứ như vậy tự nhiên vắt khăn trong chậu nước.

Chương 5:

" Ta giúp vương gia lau người sơ qua." Biết mình làm việc gì Ngôn Phong cũng đều đề phòng, Phiên Vân giải thích xong liền kéo ống tay áo hắn lên cao, sau đó là ống quần. Đôi tay và chân gầy trơ xương nhìn vô cùng đáng sợ, Phiên Vân lại tránh mình không khỏi thương xót.

Nữ nhân không dám nhìn thẳng vào mắt hắn, hành động cử chỉ không thẹn thùng, mặt tai không đỏ. Bắt đầu lau từ cánh tay hắn, Ngôn Phong dù không còn chút cảm giác gì từ tay và ngực trở xuống, hắn vẫn nhận ra được nàng ta vô cùng cẩn thận để tránh gây ra đau đớn gì cho mình.

Khăn lau qua từng ngón tay lộ rõ đốt xương của hắn, xong Phiên Vân ngước mặt hướng từ trên cổ vương gia cũng lau sơ qua, tẩy khăn một lần lại tới lau hai chân cho hắn. Nghĩ tạm thời cứ như vậy, cơ thể vương gia bây giờ đừng nghĩ đến di chuyển được một chút. Y chỉ có thể lau người cho hắn, chờ tốt hơn cũng có thể giúp hắn tắm rửa.

Phiên Vân kéo lại quần áo vương gia ngay thẳng, dẹp đi chậu khăn bên giường. Đến phiên y thì cũng không cần giải thích với hắn nữa, mang theo y phục a hoàn chuẩn bị và chậu nước còn lại ra phòng nhỏ sau bình phong. Cởi bỏ hỷ phục cũng dùng khăn lau cơ thể mình, thay xong bộ y phục màu vàng nhạt đơn giản khác, tuy bận đồ của nữ nhi có chút không quen nhưng y cảm thấy tốt hơn hỷ phục kia nhiều.

Trở lại ra ngoài, vương gia đang nhắm mắt biết y đến lại mở ra. Đã quen hắn bất chợt dùng đôi mắt đáng sợ hướng thẳng mình, Phiên Vân không quá sợ nữa. Điều phiền toái bây giờ lại chính là chỗ ngủ, y nhìn cái giường đến ba nam tử lớn tướng ngủ vẫn không vấn đề, đừng nói đến một bộ xương khô vương gia và một tiểu nam tử ốm yếu là y ngủ không vừa.

Thế nhưng tình huống này khiến Phiên Vân không biết nên làm thế nào cho phải, vương gia khó mà an tâm với y, nhưng Phiên Vân lại không muốn chịu thiệt ngủ ngồi hay nằm đất. Y ngập ngừng hỏi ý: " Vương gia, ta có thể ngủ trên giường không?"

Sợ hắn sẽ lắc đầu không đồng ý, Phiên Vân vội nói tiếp: " Ta tướng ngủ không xấu lắm đâu, chắc sẽ không vô tình đá hay đấm gì phải người."

Phiên Vân lo lắng đứng im chờ hắn, không biết suy nghĩ gì chờ một lúc thì không ngờ tới lại gật đầu đồng ý. Xem như hắn đã chịu thừa nhận y một chút, quan trọng nhất là có chỗ ngủ ngon.

Phiên Vân được cho phép thì lập tức cởi giày rồi lên giường, tránh không để ảnh hưởng đến vương gia, y trèo vào trong nằm rút vào góc. Trước khi ngủ còn không quên kéo chăn lên cao, đắp cẩn thận cho vương gia.

Nữ nhân đơn giản chỉ vừa nằm xuống đã ngủ, khác với Ngôn Phong lúc nào cũng nhắm mắt nhưng thời gian hắn ngủ thật sự vô cùng ít. Tiếng thở đều nhẹ nhàng cách mình không xa, hắn liếc mắt nhìn chỉ có thể thấy được một nửa khuôn mặt y.

Ngôn phong bây giờ mới có thời gian ngắm nhìn kỹ tiểu thiếp mới vào cửa của mình, hắn trước kia gặp qua không ít nữ tử. Hoàng thành mỹ nhân khuê các đệ nhất, đệ nhị đều gặp qua, thế nhưng chưa từng nghĩ đến còn có người mang dung mạo kiều diễm đến mức này, không son phấn không điểm trang.

" Đàn Lục Nhi?" Thầm nghĩ cái tên mà nàng nói cho hắn biết, Ngôn phong chưa từng nghe đến đây là tiểu thư nhà nào, cũng có thể chỉ là thường dân. Nhưng cho dù chỉ là dân nữ bình thường, chỉ cần có nhan sắc này, đừng nói phải gả cho một người tàn tật như hắn, bất cứ quý công tử nào hay hoàng đế, tin rằng đều muốn rước về để yêu thương chiều chuộng.

Không khí tĩnh lặng trôi qua, đến sáng hôm sau thì Phiên Vân dậy rất sớm. Y nhìn bên cạnh vương gia đang ngủ, trông vẫn là gương mặt trắng hốc hác không sự sống. Nhẹ nhàng đi xuống giường, y vén mái tóc dài của mình dùng dây buộc lại sau đó dọn hai chậu nước và khăn đêm qua đi ra ngoài.

Gia nhân canh cửa đêm qua bây giờ lại đổi thành bốn người khác, lại một lần giống như cũ nhìn y không chớp mắt. Phiên Vân xem như biết lợi thế của mình, y tươi cười chào hỏi: " Các ngươi phải canh chừng ở đây, vất vả rồi."

" Không..." Cả bốn người đều đỏ mặt cúi đầu xuống, một người nói: " Đây là việc của chúng ta."

" Thật ngại quá." Phiên Vân nói: " Ta biết mình không được phép đi lung tung, nhưng vì từ hôm qua đến vẫn không có đủ củi đun để dùng nước nóng."

Mấy gia nhân nghe hiểu, bọn họ lập tức xung phong nhận việc: " Mấy việc nhỏ này cô nương không cần nhọc công đi, chúng ta một người đến kho vác củi xách nước nấu là được rồi."

" Vậy thì tốt qúa, ta rất biết ơn."

Bọn họ bối rối: " Ấy, không dám... chuyện nhỏ như vậy thôi."

" Ta là Đàn Lục Nhi vừa đến được gả vào vương phủ, từ nay về sau đều phải làm phiền các vị nhiều rồi." Phiên Vân tỏ ra dễ gần nói.

Bốn nam nhân thấy Phiên Vân xinh đẹp đáng yêu lại hiểu chuyện, tâm đều đã mềm như nước mà vui vẻ nói: " Cô nương có cần gì thì gọi chúng ta một tiếng là được rồi, chỉ cần trong khả năng chúng ta đều sẽ giúp."

Phiên Vân đạt được mục đích lấy lòng bọn họ, sau có cần gì cũng dễ dàng hơn. Nói thêm vài câu rồi đi đến hậu viên, sau đó có một cái giếng. Phiên Vân tự múc nước rửa mặt, xong xuôi mới vòng lại đến phòng bếp xem xem.

Hai a hoàn vừa lúc mang đồ ăn chưa nấu mới nhận về, thấy Phiên Vân đã đưa lại cho y không nói một câu đi mất. Dù sao cũng là y nói muốn tự mình làm cơm, không có liên quan đến họ, lại bớt đi phiền phức.

Nước nóng đã có người thay mình chuẩn bị, nấu nướng thì lúc còn ở Đan gia y cũng toàn tự mình nấu tự mình ăn. Bây giờ biết có người còn đang đợi cơm của y nấu, Phiên Vân càng muốn làm thật tốt.

Rất nhanh đã làm xong ba món kho, luộc, xào thêm một tô canh, cơm cũng vừa chín. Vừa hay mấy gia nhân đã đun nước xong đến hỏi ý Phiên Vân, y bảo họ cứ để mình tự mang nước đổ vào bồn. Mấy nam nhân đương nhiên không nỡ để y xách nặng, thế nhưng họ cũng không dám tùy ý vào trong phòng nên đành thôi.

Từ hôm qua không được tắm rửa gì nên sau khi dọn bàn ăn đi khiêng nước, Phiên Vân quyết định phải tắm một phen. Y phục thì sớm hôm nay Lưu Nương có mang đến, nói là Vương phi vì y chuẩn bị vài bộ để thay đổi.

Ngâm mình trong nước nóng mới cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, Phiên Vân bây giờ mới có thời gian suy nghĩ về những gì mình toan tính trước đây. Ban đầu y nghĩ chỉ cần ở một thời gian sau đó giả chết thoát ly, nhưng nhìn thấy Nhật Minh vương gia như vậy đáng thương. Nếu y cũng giống như mấy vị tiểu thư trước kia, sau một thời gian mất mạng, bên ngoài còn không biết đồn thổi hắn ra loại ác nhân gì.

Trước hết nhìn có thể nhận ra vương phi không hề quan tâm gì đến vương gia, cưới tiểu thiếp về nhà cho hắn chắc cũng chỉ là muốn tìm người thay nàng chịu tội. Mà chẳng may mấy người cưới về đều tính khí tiểu thư, nhìn hắn như vậy không tự tử chết mới là lạ.

Phiên Vân đang suy nghĩ thì bên ngoài vang lên tiếng " Cộp cộp ". Y không biết xảy ra chuyện gì nhưng vội vàng từ trong thùng nước tắm đi ra, bận lại y phục trong khi tiếng bên ngoài bình phong kéo dài

không dứt làm y luống cuống tay chân, lâu hơn bình thường mới mặc xong đồ chạy ra.

" Vương gia, người dậy..." Vừa nhìn tới giường Phiên Vân đã giật mình, Ngôn Phong liên tục đập đầu mình vào cạnh giường kêu ra tiếng, từ trên đầu hắn đã chảy xuống trán một vết máu. Phiên Vân phát hoảng chạy lại chắn tay ở cạnh giường để hắn đập vào tay mình: " Ngươi làm cái gì vậy, mau ngừng lại."

Nhìn thấy Phiên Vân, Ngôn Phong nhìn y lại cúi đầu ngẩng đầu muốn nói gì đó, thế nhưng y không hiểu. Hắn bắt đầu trong cổ họng cố phát ra âm thanh, nghe ra chỉ là tiếng hừ hừ không ai biết là gì.

" Người làm bản thân bị thương rồi, vương gia đói bụng sao, hay khát nước?" Phiên Vân lo lắng không biết hắn muốn cái gì, y luôn miệng nói đủ thứ để xem có nói trúng để hắn gật đầu hay không: " Ngươi đau hay ngứa ở đâu sao?"

Ngôn Phong dùng hết sức lực muốn cử động nhưng tuyệt đối không có khả năng, chỉ duy nhất từ phần cổ trên đầu có thể theo hắn điều khiển. Nam nhân bỏ cuộc cắn răng, hai mắt nhắm chặt không mở ra.

Phiên Vân còn đang lo sợ lau vết máu trên trán hắn, muốn tìm thêm trên đầu hắn bị thương ở đâu. Lúc này nhận ra khác lạ mới chú ý xuống phía dưới, y phục nơi hạ thân vương gia bắt đầu thấm ướt, tạo thành một vùng có màu sẫm hơn từ từ lan xuống theo đôi chân gầy.

" Ra là người muốn đi tiểu sao?" Phiên Vân nói lại quên mất lỡ lời, lập tức hối hận mình thốt ra. Hắn có lòng kiêu ngạo không khuất phục như vậy, chỉ sợ lời này của y làm hắn tổn thương rồi.

Qủa nhiên nhìn tới mặt vương gia, hắn hai mắt nhắm chặt, răng nhọn đột nhiên cắn phập vào môi đến ứa máu. Phiên Vân hoảng sợ dùng ngón tay cạy mở khớp hàm như sắt đá kia: " Người nhanh nhả ra, đừng tự hành hạ mình như vậy. Vương gia, đây không phải lỗi của người... người không cần phải cảm thấy xấu hổ."

Hắn vẫn không chịu buông tha cho đôi môi chính mình, phiên Vân hết cách liền nói sao cho tốt nhất để khuyên nhủ hắn: " Vương gia là phu quân của ta, ta là tiểu thiếp của người. Hầu hạ phu quân là lẽ đương nhiên, cho dù là gì cũng chẳng đáng mất mặt."

" Lòng tự tôn của vương gia vẫn còn. Vương gia nghe Lục Nhi, nhả ra đi được không?"

" Vương gia, không có gì phải xấu hổ cả. Chúng ta là phu thê!"

Nghe những lời nói này của nàng, lòng Ngôn Phong đau đớn đến tê dại.

Đôi mắt không mở ra nhưng những giọt lệ lần đầu tiên và duy nhất trong cuộc đời hắn chảy dài rơi xuống gối. Răng không còn cắn chặt nữa khiến những ngón tay mềm dễ dàng tách ra xem vết cắn trên môi hắn.

Ngôn Phong những năm qua chuyện thế này trải qua vô số, mỗi lần đều do mấy gia nhân trong phủ giúp hắn thay y phục rồi thôi. Hắn cố xem như mình vẫn còn niềm kiêu hãnh của bản thân, không để chính mình nghĩ quẩn.

Thế nhưng hắn không muốn để Lục Nhi chỉ mới với hắn ngủ cùng giường một đêm, nhìn thấy hắn thảm hại đến mức này.

Chỉ thoáng qua hắn đã nghĩ đến cái chết, điều mà cho dù chịu đựng cuộc sống như thế này hết ba năm vẫn chưa nghĩ đến. Không ngờ nghe được nàng ta khuyên hắn, nói hai người bọn họ chính là phu thê... một người bại liệt không thể nói chuyện cùng một tiểu cô nương mới lớn xinh đẹp tuyệt trần sao?

Phiên Vân biết Ngôn Phong trong lòng có bao nhiêu khổ, y còn không tự tin nói mình nếu trong hoàn cảnh của hắn có thể nào cứng cỏi được một phần như vậy hay không. Y dùng tay lau đi nước mắt cho hắn: " Đừng suy nghĩ nhiều được chứ, vương gia tin ta. Ta không cười nhạo người, ta nhận thức người."

Ngôn Phong không động đậy, Phiên Vân lại nói: " Một người chỉ mới đến như ta đương nhiên vương gia khó mà tin được, nhưng ta sẽ cố gắng để người an tâm về ta. Không cần khổ tâm, ta giúp vương gia lau cơ thể thay y phục, đó là bổn phận của ta."

Phiên Vân nghĩ không dám gọi người đến giúp khiến hắn càng thấy mình đáng thương, nhưng y giúp hắn làm mấy việc tiếp theo thì vẫn nên khuyên một chút. Lần này vương gia không phản ứng dữ dội nữa, cứ nằm như vậy lắng nghe y nói mà thôi.

An tâm hơn rồi không thể để hắn cứ như vậy nằm lâu hơn, Phiên Vân bắt đầu việc nên làm. Y từ tủ đồ chọn một bộ y phục cho Ngôn Phong cùng một tấm chăn và đệm khác trong tủ.

Xếp ba bốn cái ghế bằng lại với nhau sát bên giường, trải chăn lên trên tạo ra một chỗ nằm. Phiên Vân sức lực không đủ lớn như nam nhân cùng tuổi, nhưng so với nữ nhi đương nhiên vẫn lớn hơn. Y cố gắng di chuyển cơ thể như bộ xương của vương gia sang đó, nội tâm còn lo lắng mình mạnh tay sẽ khiến hắn gãy lìa mất.

Vương gia không phản ứng, không phản đối, khiến Phiên Vân an tâm phần nào. Y đi vào phòng nhỏ xách mấy thùng nước mình vẫn chưa dùng đến mang ra, phần tiếp theo đương nhiên là cởi y phục vương

gia để lau và thay. Vì là nam nhân nên không thấy có gì phải ngại ngùng, đối với Ngôn Phong lại cần đến lý do bọn họ đã là phu thê.

Khi Đàn Lục Nhi bắt đầu cởi y phục của hắn, Ngôn Phong có phản ứng gương mặt nhăn lại một chút. Sau đó thật sự dựa vào mối quan hệ giữa họ như nàng ta nói, thê tử chăm sóc phu quân thế này cũng không tính là gì, chính vì vậy trong lòng hắn lại buông xuống nhiều hơn.

Chương 6:

Tẩy rửa cơ thể của Ngôn Phong xong, cẩn thận thay lại y phục khác cho hắn, sau đó tới thay luôn đệm giường. Phiên Vân phát hiện tuy nhìn vương gia rất ốm yếu nhưng không đến nỗi động sẽ gãy như y tưởng, vì vậy trước khi để hắn nằm lại lên giường, y lục tung tủ có chăn lấy chăn có gối lấy gối. Mang hết tất cả xếp xếp trên giường, tạo thành một chổ êm ái có thể dựa vào mà ngồi được.

Chặn tới chặn lui đủ kiểu, sao cho hắn không mỏi nếu ngồi đó mới hài lòng. Phiên Vân không nói không rằng, nhẹ nâng người vương gia, vất vã đến trán đổ mồ hôi cuối cùng giúp hắn cơ thể này có thể ngồi an được. Thấy hắn đã chịu mở mắt nhìn mình, y tươi cười nói: " Vương gia ngồi như vậy có sao không, có thấy khó chịu hay không?"

Ngôn Phong chẳng hiểu nàng ta đang muốn làm cái gì, hắn cũng đã lâu lắm không được ngồi dậy, tuy có chút khó nhưng cảm giác tốt. Trầm mặt một hồi, hắn nhìn nàng gật đầu.

" Tốt rồi." Vương gia xem ra thân thiện thêm chút, y lấy chăn đệm và y phục bẩn dọn hết vào bên trong thùng nước rồi mang ra ngoài. Khi quay lại mới nói với Ngôn Phong: " Ta chuẩn bị cơm sáng cả rồi, dọn đến bên này ta và người cùng ăn được chứ?"

Ngôn Phong từ sớm đã phát hiện ra đồ ăn trên bàn, thức dậy cơm đã có, mùi hương cũng khác với trước hắn liền biết là do Đàn Lục Nhi chuẩn bị. Tự nhiên đối với nàng cũng dễ chịu hơn, đáp lại nhiều hơn mà gật đầu.

Phiên Vân mang hết mấy thứ mình nấu ra đến, đặt ở trên mấy cái ghế mà vừa rồi để Ngôn Phong nằm. Y trước chưa lấy cơm cho mình, cầm chén cơm ngồi xuống mép giường, tay gắp một miếng cá kho tiêu đưa lại: " Vương gia từ trưa hôm qua chỉ ăn hai chén cháo thôi, như vậy cơ thể sao tốt hơn được. Đây đều là thức ăn do ta nấu, ngươi ăn nhiều một chút xem như giúp ta vui đi."

Ngôn Phong nhìn Đan Lục Nhi, xem trán nàng đổ mồ hôi nhưng luôn miệng vui vẻ nói cười với hắn. Mở miệng ăn cá nàng liên đút thêm cơm cho hắn, nàng ta có phải đã quên hay không chính mình mới từ hôm qua, cháo phần nàng cũng đã nhường cho hắn, bây giờ cũng giúp hắn ăn trước mà chưa tự mình ăn?

Cá kho, rau cải xào gan hay canh đều là những loại thức ăn tầm thường dân dã, đối với Ngôn Phong bây giờ đã là ngon nhất thiên hạ. Đan Lục Nhi đút bao nhiêu thì hắn ăn bấy nhiêu, tuyệt không có phản kháng đối nàng như tối qua.

Cảm thấy vương gia ăn đủ, Phiên Vân không ép hắn ăn quá nhiều. Y rót ly nước đưa đến miệng giúp hắn uống, xong rồi mới đến lượt mình dùng cơm, Phiên Vân như vậy qua hết buổi sáng đầu tiên sau khi đến vương phủ.

- ----------

Thệ Ngọc Vương phi hôm nay tâm tình có thể tốt hơn thường ngày, nàng ngồi hóng mát ngoài diện lầu. Buổi trưa trời lại thoáng mát, đôi môi mộng nước cắn mẫu bánh quế hương. Tùy tiện nhớ đến hôm qua Lưu Nương đã trở về, nàng lên tiếng: " Tiểu thiếp mới nạp vào cửa cho vương gia kia thế nào rồi, có an phận hay không?"

A hoàn Lư Thương nói: " Nô tỳ nghe nói cô ta hôm qua gọi a hoàn chạy tới lui mấy lượt, không biết tình hình bên đó thế nào, nhưng cũng chưa thấy cô ta nháo ra cái gì lớn."

Thệ Ngọc gật đầu: " Ngươi chú ý một chút, đừng để lại giống mấy loại nữ nhân kia, không giúp ít được gì còn gây ra phiền phức cho ta."

" Vâng thưa vương phi." Lư Thương a hoàn thân cận từ nhà mẹ đẻ nên đối với vương phi có gan nhiều lời, nàng nói: " Vương phi lần này tại sao lại xa xôi như thế tìm người, không phải chỉ cần để nô tỳ chọn đại một cái nữ nhân sẽ đỡ mất công hơn."

Vương Phi mỉm cười: " Ta nhìn thấy thê tử của Kim công tử phủ thượng thư, cô ta xinh đẹp diễm lệ. Một năm trước được rước về kinh làm chính thê, A Linh vốn có hôn ước với Kim công tử, nay lại chỉ có thể làm thiếp, trong phủ chịu chèn ép đủ đường. Nghe nói muội muội cô ta cũng còn xinh đẹp hơn, như vậy ra cũng khiến muội muội cô ta chịu làm thiếp mà còn phải nhục nhã hơn nữa để nếm mùi vị đắng."

" Ra là vậy." Lư Thương cũng hiểu vương phi trước khi xuất giá thân thiết với A Linh tiểu thư, muốn thay nàng ta đòi lại công đạo cũng là điều hiển nhiên. Nhưng Không ngờ người chịu thiệt lại không phải Đàn

Hương mà là muội muội của cô ta Đàn Lục Nhi.

" Vậy..." Thệ Ngọc đột nhiên nói: " Vương gia thì sao, vẫn ổn chứ?"

" Vương gia người..."

Nghe giọng khó xử của Lư Thương, Thệ Ngọc phủi tay: " Không nói cũng được, nhắc nhở nha đầu mới đến chăm hắn cho tốt. Đừng để người chết là được." Nàng lạnh nhạt: " Nếu thật đau khổ đến chết mà vẫn không đến tạ lỗi trước ta, vậy được lợi cho hắn rồi."

" V...vâng ạ."

Thệ Ngọc tiểu thư nổi tiếng hoàng thành, nàng dung mạo lúc trước khi Đan Hương xuất hiện nổi trội nhất, hiền thục đoan trang nhất. Giống như bao tiểu thư khác ngày đó mơ ước được gả cho Nhật Minh vương gia, nam nhân đứng đầu danh sách trở thành phu quân của biết bao cô gái.

Nàng ba năm trước từ chối đủ mối hôn sự, cuối cùng thật đã toại nguyện được danh chính ngôn thuận trở thành Nhật Minh Vương phi bao người ngưỡng mộ. Thế nhưng vinh quang chưa tới ba tháng thì Vương gia từ một nam tử tuấn khí oai dũng, trở thành một tên tàn phế vô dụng, khiến Thệ Ngọc bị biết bao người chê cười.

Nàng hận hắn, nàng hận bản thân vì hắn trở nên hoàn mỹ để gả cho hắn. Thế nhưng chỉ chưa tới ba tháng hắn đã cướp đi tất cả của nàng, những ánh mắt ngưỡng mộ, những lời tán thưởng, một người phu quân để cả đời nương tựa.

Thệ Ngọc la hét mắng chửi muốn hắn phải xin lỗi nàng, muốn hắn có lời giải thích cho nàng. Vì sao Thệ Ngọc yêu Ngôn Phong đến thế, chờ đợi hắn bao lâu mới được gả đến. Vậy mà phu quân mà nàng yêu thương đã không còn nữa, kẻ tàn tật kia cướp lấy tất cả của nàng vẫn không có một lời hối lỗi.

Nàng muốn khiến hắn sống không bằng chết, khiến hắn phải sống trong đau khổ nhục nhã. Để hắn cũng phải nếm trải cảm giác của mình, cho đến khi nào hắn chịu quỳ xuống nhận lỗi.

" Duật Ngôn Phong, ngươi cướp đi phu quân ta yêu thương nhất, ta mãi mãi cũng không tha thứ."

- ----------

" Duật Ngôn Phong thì vẫn là Duật Ngôn Phong thôi."

Đột nhiên lại nghe Đàn Lục Minh nói những lời này, Ngôn Phong nhìn nàng đang phe phẩy cái quạt, quạt cho hắn.

" Vương gia không vui khi ta gọi tên người sao?" Phiên Vân hỏi, thấy hắn lắc đầu mới cười: " Ta chỉ là muốn nói, ông trời không tuyệt đường người. Vương gia chưa chắc cả đời này không thể đứng lên đi lại, người nằm trên giường lâu như vậy chưa từng mất đi hy vọng, ta tin rồi sẽ có người có khả năng chữa trị cho vương gia. Đến lúc đó người sẽ trở lại như xưa, lại là một nam tử uy phong dung mãnh."

Ngôn Phong trầm mặt, đó cũng là những gì hắn từng nghĩ tới. Thế nhưng hy vọng mỗi ngày càng vô vọng, trong hoàn cảnh của hắn chỉ sợ dựa vào bản thân không khuất phục, cái chết cũng là sớm muộn.

" Người xem có phải là lại nghĩ đến cái gì không hay rồi?" Phiên Vân nói: " Có thể mấy tiểu thư trước kia sống trong nhung lụa nên khó hầu hạ vương gia, khiến người cơ thể ngày một kém. Ta số không tốt như vậy, mấy việc vặt vãnh nấu cơm giặt giũ đều làm được, ta cố gắng hết sức hầu hạ người. Vương gia chắc chắn mau khỏe lại thôi."

Ngôn Phong cho rằng nha đầu này quá đơn thuần, cho dù hắn thật sự không tốt do bị bỏ mặt chịu đói chịu nhục. Thế nhưng nguyên nhân ban đầu vẫn là do tay chân tổn thương, không thể cử động nên mới ra như vậy, làm sao cứ chăm sóc tốt là khỏe?

" Vương gia dưỡng tốt, khi người khỏe hơn ta sẽ giúp vương gia có thể ra sân hít thở không khí. Ở mãi trong phòng cũng không tốt, da của người xanh xao quá." Phiên Vân ở vài ngày đối với Ngôn Phong không nghi kỵ, y nói đủ chuyện để không khiến hai người cảm thấy buồn chán.

Nói những thứ như nếu hắn khỏe lại giúp hắn vui, tiếp thêm hy vọng cho hắn. Phải nói Phiên Vân làm vậy là bản thân biết một người y thuật tốt, người này đã từng giúp một đứa trẻ bại liệt đứng lên được nên chắc là nhờ tới sẽ có khả năng. Y không nói với Ngôn Phong là vì bản thân không chắc chắn chữa khỏi, sợ hắn hy vọng nhiều thất vọng càng nhiều.

Phiên Vân cảm thấy có chút cổ quái, nói với Ngôn Phong: " Vương gia, ta hỏi cái này... không phải là muốn khinh thường hay chê bai người, ta hỏi có được không?"

Có xem thường hay không, mấy ngày qua Lục Nhi chăm sóc hắn ra sao hắn đều biết. Ngôn Phong gật đầu đồng ý.

Phiên Vân hỏi: " Người không thể nói chuyện, là trước kia đều không thể nói?"

Ngôn Phong lắc đầu, Phiên Vân nói: " Vậy là cũng từ sau khi không thể đi lại, người mới không thể nói chuyện luôn?"

Hắn lần này im lặng, Phiên Vân biết lời mình nói đúng rồi. Y thấy đây chắc chắn là có người hãm hại, vậy nên chân tay vương gia không thể chữa khỏi, miệng cũng làm cho câm luôn. Người này là ai, kẻ bỏ mặc vương gia ở đây, vương phi sao?

Phiên Vân thở dài, xong nhận ra ánh mắt dò xét của Ngôn Phong, y mỉm cười; " Không có gì, ta chỉ là lo lắng cho người, nếu câm không phải do bẩm sinh, nguyên nhân sẽ đến từ nơi khác. Vương phủ của người nhưng lại toàn là nguy hiểm, vương gia ba năm qua phải sống ra sao chứ?"

Y nói liền sợ hắn phiền muộn, bỏ chiếc quạt trên tay xuống, Phiên Vân lại cầm bàn tay không có chút cảm giác của Ngôn Phong, bắt đầu xoa nắn: " Ta vô dụng, ngoài mấy việc nhỏ này còn chẳng thể giúp được người. Gả cho vương gia, xem ra ủy uất người rồi."

Lục Nhi nói là muốn chọc cười hắn, Ngôn Phong lại không vui vẻ gì. Gả cho hắn, nàng cả đời này đều là uổng phí. Nàng ta lại không có chút oán trách nào, từng lời nói đều muốn tránh khiến hắn mặc cảm về thân thể mình, cũng khiến hắn dễ chịu hơn.

Khuôn mặt xinh đẹp đáng yêu chăm chú xoa các khớp tay chân cho hắn, làn da trắng từ cổ lọt vào mắt Ngôn Phong. Trong lòng hắn thật không hiểu, Thệ Ngọc hận hắn như vậy, nói là mang tiếp thiếp đến chăm sóc hầu hạ nhưng nàng ta làm vậy là muốn sỉ nhục hắn.

Để cho Ngôn Phong biết hắn là phế nhân vô dụng, khiến cho những cô gái từng ước mơ được gả cho hắn, vì gả cho hắn mà tự tìm đến cái chết. Hắn dường như cũng từ đó chán ghét khinh thường tất cả, kể cả chính mình, vậy tại sao lần này lại mang Đàn Lục Nhi đến?

Một cô nương ngây thơ trong sáng, một người xinh đẹp hiểu chuyện có thể chăm sóc hắn không than oán? Nếu Thệ Ngọc biết được, có thể sẽ lập tức mang người đuổi đi mất.

Chương 7:

Phiên Vân hôm nay thật khó xử, y nói thế nào thì vương gia cũng không chịu ăn cơm, chỉ trầm mặt ngồi đó. Phiên Vân cũng không biết nên khuyên thế nào, hắn chính là vì y giúp hắn đi đại tiện mà thôi bản thân liền như vậy.

Đúng là mất mặt đó nhưng y không ngại hắn ngại cái gì, lần này không muốn hạ mình nữa, Phiên Vân nói: " Người trách ta nên không ăn cơm ta nấu, do ta đút đúng không?"

Hắn không trả lời, Phiên Vân nói: " Được rồi, vậy ta đi là được chứ gì?"

Ngôn Phong cũng chẳng có phản ứng, bao nhiêu lần y dọa nạt như vậy nhưng cứ bỏ ra ngoài một lúc lại trở vào mà cười nói. Mặc kệ người đi mất hắn vẫn ngồi im đó.

Thời gian trôi qua khá lâu nhưng vẫn chẳng thấy người trở lại, bàn cơm phía xa cũng đã nguội cả. Qua một buổi sáng đến trưa thì hắn bắt đầu cảm thấy lo lắng, lo lắng xong lại suy nghĩ. Đi rồi cũng tốt, không cần ở chỗ hắn chịu cực nhọc uất ức nữa.

Hắn ba năm sống đều là như vậy, chỉ mới mấy ngày cần gì để tâm đến tiểu nha đầu mới lớn này. Cho dù hắn thật sự để tâm, nàng ở bên hắn cũng chẳng có tương lai.

Nghe tiếng bước chân, cho rằng Phiên Vân trở lại mới nhìn ra cửa. Ngôn Phong không ngờ lại nghe thấy tiếng của nữ nhân: " Sao lại không có ai canh chừng, Đàn Lục Nhi không có bên trong sao?"

" Lư Thương tỷ." Sau đó là tiếng của một trong hai nha hoàn ở tây phòng: " Đàn cô nương nói có việc cần làm nên ra ngoài rồi, cũng có mấy gia nhân đi theo nên đâu có trốn được, tỷ đừng lo."

" Cô ta thì trốn được đi đâu, ta lo là lo cái khác."

" Có chuyện gì sao ạ?"

Tiếng Lư Thương nói: " Hôm nay tam hoàng tử đến vương phủ ta gây rối, nói vương gia chúng ta tranh nữ nhân với người. Chính là cái nữ nhân Đàn Lục Nhi kia, ai mà biết cô ta trước kia còn có quan hệ này với cả tam hoàng tử chứ."

" Trời ạ, đúng là chuyện lớn." A hoàn nói: " Cũng phải, cô ấy xinh đẹp đến thế cơ mà, làm sao có nam nhân nào thoát được. Cả mấy huynh đệ canh giữ Tư Duyệt Thâm viên này đều nghe lời cô ta, nói đông đi đông, nói tây đi tây."

" Đừng có hóng mấy chuyện đó nữa, ta sợ rằng Đàn Lục Nhi ở bên ngoài gặp được tam hoàng tử. Nếu nàng ta được đưa đi, tam hoàng tử lại sống chết không nhận lúc đó có miệng cũng không thể cải đâu. Nhanh đi tìm người trở về, còn đứng đó làm gì."

" Được, ta đi tìm ngay."

Bên ngoài lại trở nên im lặng, người trong phòng tâm cũng lạnh lẽo. Hắn nhếch môi cười, hóa ra lại là ý trung nhân của Duật Nghĩa. Đã vậy còn phải chịu khổ ở đây hầu hạ hắn, sợ là sớm muốn gặp được tình lang rồi có thể thoát thân.

Không trách nàng không cần than oán hay khóc nháo, có người thầm thương trộm nhớ là hoàng tử, cần gì sợ ngày sau không có chỗ nương thân.

Ngôn Phong khó chịu nghĩ ra những lời lẽ không tốt, hắn cũng biết Lục Nhi chăm sóc hắn như vậy làm sao là loại người đó. Thế nhưng khi trong lòng không vui lại chẳng thấy nàng ta đâu, lòng thêm khó chịu bực tức là đương nhiên.

- ----------

Phiên Vân mang mạng che mặt đi trên phố, nhìn xung quanh một hồi rồi ngừng lại ở một tửu quán, y vui vẻ nói với hai gia nhân đang vác ghế gỗ lớn và một cái thùng phía sau: " Hai người mang những thứ này về trước, ráp lại như lúc vừa rồi thì thật tốt, chỉ cần hai người còn lại theo ta là được rồi."

" Cô nương vẫn chưa muốn về sao?" Một người hỏi.

Phiên Vân nói: " Ta muốn vào đây ăn chút gì đó, ngửi mùi từ bên trong rất thơm. Nhưng sợ vác theo mấy thứ đồ này không tiện, hai người mang về trước được không, ta sẽ cùng hai người họ về sau."

Mấy gia nhân đối với Phiên Vân thưởng thức, không nỡ từ chối y mà gật đầu. Phiên Vân đi vào tửu lâu, hai gia nhân ở lại cũng chỉ theo việc

mà làm canh chừng y, nên chỉ đứng bên ngoài quan sát.

Phiên Vân nhìn quanh rồi ngừng lại ở một bàn có nam tử nhàn nhã bận y phục màu xanh nhạt ngồi một mình, y tự nhiên đi lại đó cười gọi một tiếng: " Nhã Thanh."

Người nọ ngước nhìn Phiên Vân, gương mặt không quá nổi bật nhưng hài hòa nhã nhặn. Nhã Thanh nhăn mày: " Dù đã biết trước, nhưng nhìn ngươi trở thành tiểu cô nương thế này thật không quen."

" Ta là bất đắc dĩ." Phiên Vân nói rồi ngồi xuống phía đối diện: " Ngươi đến hoàng thành từ khi nào?"

" Hôm qua." Nhã Thanh nói: " Nhận được thư của ngươi đã lập tức lên đường, đang đau đầu không biết phải làm thế nào đột nhập vương phủ, vừa hay lại thấy ngươi đi lung tung trên đường phố."

" Vậy nên để lại ám hiệu gọi ta đến đây sao?" Phiên Vân vui vẻ nói.

Nhã Thanh trách mắng: " Ngươi tại sao đợi việc đã thành mới báo cho ta, nếu sớm hơn ta đã cứu ngươi đi từ lâu rồi, cần gì đến cớ sự này."

" Xem như ta trả nợ ân nghĩa sinh thành và dưỡng dục cho phụ thân đi." Phiên Vân không muốn nhắc đến việc khiến mình không vui, không còn sớm nữa nên y đi thẳng vào vấn đề: " Ngươi nhận được thư chắc là hiểu tình hình của ta rồi, việc ta muốn nhờ, ngươi giúp được không?"

Nhã Thanh nhìn vẻ mặt thành khẩn của Phiên Vân, y cảm thấy nghiêm trọng mới nói: " Ngươi quan tâm đến phế nhân vương gia đó vậy, các ngươi chỉ vừa mới quen biết chưa tới mười ngày không phải sao?"

" Không quan trọng quen sớm muộn, ta chính là thấy hắn quá đáng thương." Phiên Vân nói: " Ta không thể bỏ mặt hắn như vậy được, xin ngươi cố gắng giúp ta lần này đi."

Nhã Thanh mày càng nhăn lại: " Sau đó thì sao, ngươi định dùng thân phận Đàn Lục Nhi mà sống ở vương phủ cả đời, nếu như vậy giúp vương gia phế nhân kia lành lại không phải thân phận ngươi có nguy cơ bại lộ?"

" Ngươi nói vậy tức là có cách cứu đúng không?" Phiên Vân hiểu tính Nhã Thanh, nếu không thể cứu y cũng sẽ không nói như vậy: " Ta

đương nhiên muốn cuộc sống an lành không lo nghĩ, nếu cả đời an ổn thì ở vương phủ hay Đàn gia cũng như nhau. Nhưng khi nhìn thấy Nhật Minh vương gia như vậy đúng là quá khổ sở rồi, ta cũng là một nam nhi nên hiểu rõ hắn phải chịu đựng những gì."

" Chuyện mà ngươi cầu ta đương nhiên sẽ giúp, nhưng..." Nhã Thanh thở ra: " Mẫu thân ta tìm kiếm ngươi lâu như vậy, muốn mang ngươi về ở cùng nàng người lại không chịu. Nhất định ăn khổ ở Đàn gia, bà đau lòng cỡ nào. Bây giờ nếu biết ngươi bị ép giả nữ nhi mà gả đi, chỉ sợ oán trách ta không ít, không biết chăm non ngươi."

Phiên Vân bày ra vẻ mặt hối lỗi: " Ta biết khiến bá mẫu lo lắng, cũng làm khó ngươi."

" Bỏ đi, bỏ đi. Ta thừa biết ngươi không muốn bị ép học y theo ta nên mới không muốn đi cùng, có biểu đệ như ngươi đúng là phiền đủ chuyện." Nhã Thanh nói: " Nhưng ngươi bây giờ muốn giúp vương gia kia, tự mình cũng nên hiểu biết một chút."

Phiên Vân gật đầu: " Ta biết rồi, vậy ngươi thật có thể trị."

" Ta không thể."

Mặt Phiên Vân mặt đầu chuyển sắc, y đây rõ ràng là bị biểu ca trêu đùa: " Ngươi nghiêm túc giúp ta hay muốn kiếm chuyện với ta?"

" Ta chưa nói hết ngươi vội cái gì?" Nhã Thanh tự nhiên nói; " Ta đã xem thư ngươi kể rất chi tiết, theo ta nghĩ cơ thể này của hắn... thật ra không hề khó chữa trị."

" Không thể nào." Phiên Vân nói: " Ngươi cũng biết rồi, ta nói hắn chẳng khác nào bộ xương người chỉ bọc một lớp da cả."

" Ngu ngốc, vương gia mà ngươi thấy bây giờ chẳng qua bị bỏ mặc quá lâu, tự sinh tự diệt, không ăn uống đầy đủ bị nhốt trong phòng nằm một chỗ, hít không khí sống qua ngày. Đừng nói bị thiếu dưỡng chất cho cơ thể, trở nên ốm yếu không sức sống, có chết rục xương cũng chẳng ai biết kia."

Phiên Vân mặt ngẩn ra: " Ngươi nói hắn chẳng qua thiếu ăn uống và hoạt động mới... Nhưng hắn tàn phế ba năm, hoàng đế mời khắp các danh y đều không có cách."

" Nói ngươi ngốc cũng chẳng sai." Nhã Thanh cầm tách trà lên uống một hớp, y nói tiếp: " Hoàng đế nếu thật sự quan tâm cái vương gia kia, sẽ thật sự trong ba năm để hắn bị đối xử như vậy sao, còn là trong chính thủ phủ của hắn?"

Phiên Vân lúc này mới ngợ ra, y từng nghĩ hắn bị bỏ mặc như vậy là do Vương Phi, nhưng không ngờ lại có cả hoàng đế ngầm đồng ý. Y vốn đâu phải đầu óc thật ngu si, đã hiểu một liền biết mười, nghi ngờ nói: " Nếu vậy... việc cơ thể hắn không thể trị chữa... chỉ toàn là bịa đặt?"

" Hiểu ra thì tốt." Nhã Thanh ngắn gọn nói.

Phiên Vân ngồi đó ngây ra hồi lâu, Nhật Minh vương gia là thúc thúc của hoàng đế, hắn vì bảo vệ hoàng đế mới rơi xuống núi bị thương nghiêm trọng. Không những chẳng nhận được sự biết ơn, còn bị đối xử ra như vậy.

" Nhã Thanh." Y nói: " Ngươi nói bệnh hắn dễ trị, nhưng ngươi không thể trị?"

" Cơ thể của hắn suy nhược quá lâu, cần thời gian chăm sóc tốt phục hồi. Đến khi cơ thể hoàn hảo mới tiến hành điều trị tật ở tay chân, ta không có rảnh nhiều thời gian như vậy chăm sóc hắn rồi mới trị."

" Để ta." Phiên Vân dứt khoát nói: " Việc chăm sóc cho hắn ta có thể làm, sau đó liền nhờ ngươi."

Nhã Thanh nói; " Ngươi thật sự muốn ở vương phủ sống cả đời, không đi theo ta?"

" Cái này cũng khó nói." Phiên Vân suy nghĩ mới lên tiếng: " Ta ở đâu cũng tốt, có cái ăn cái mặc đều ổn. Tạm thời ta có thể làm Đàn Lục Nhi ở vương phủ thêm vài tháng một năm không vấn đề, khi Nhật Minh vương gia trị khỏi sợ là không thể giấu thân phận, lúc đó ta cũng chẳng thể về lại Đàn gia, đành phải tình nguyện theo ngươi và bá mẫu học y được không?"

" Nếu đã vậy cần gì chuốc thêm khổ, chi bằng ngay bây giờ theo ta đi..."

" Không được." Phiên Vân ngắt lời Nhã Thanh: " Nếu ta đi hắn sẽ giống như trước kia, ngày tháng về sau chắc chắn sống không nổi. Ta đã nhìn thấy hắn kiên cường như thế nào cố gắng đến bây giờ, ta

không nhẫn tâm nhìn một nam tử có ý chí quyết liệt như vậy lại bỏ đi một đời."

Nhã Thanh nói: " Những người cần giúp nhiều vô số kể, họ cũng đều muốn sống nhưng sức không đủ. Ngươi giúp hết được sao?"

" Đó là ta chưa từng thấy, nhưng đã thấy qua đôi mắt vừa tuyệt vọng vừa kiên trì của hắn, ta không thể không giúp."

Nhã Thanh thở dài: " Thật không hiểu nổi, ngươi rõ ràng không thích học y, nhưng tại sao lại cứ muốn mang cái dáng vẻ độ thế cứu người như vậy."

Phiên Vân thành thật nói: " Nhã Thanh, đều phải trông cậy vào ngươi. Giúp ta lần này, về sau ta liền gọi ngươi biểu ca."

" Đây là ngươi nói." Nhã Thanh dứt khoát trả lời.

Chương 8:

" Ngươi chính là Đàn Lục Nhi sao?"

Đứng trước nữ nhân đoan trang kiêu kỳ, bận y phục màu lam quý phái cùng những trang sức trân quý. Nàng ta xinh đẹp nhưng quá phù phiếm, kiểu như vẻ đẹp dựa vào tỷ mỉ từ góc nhỏ chăm sóc trên gương mặt và vật dụng trên người.

Mới nhìn ai cũng sẽ nghĩ nàng xinh đẹp hiếm có, nhưng khi đã quá thân cận và gần gũi, lại thấy dễ nhàm chán và mệt mỏi. Phiên Vân lên tiếng trả lời: " Đúng vậy."

" Ra là ngươi." Thệ Ngọc đánh giá tiểu nữ tử trước mặt, tuổi nhỏ hơn nàng, da trắng mịn hơn nàng, gương mặt lại có phần xinh đẹp hơn nàng. Cho dù trên người Đàn Lục Nhi đang bận chỉ là vải thô, không đồ vật đáng giá nhưng đứng cùng với nàng lại không chút thua kém mà còn có phần trẻ con đáng yêu hơn. Thệ Ngọc trong lòng cảm thấy ganh tị với nhan sắc của nữ tử kia, nàng giọng nữ chủ nói: " Ngươi vào vương phủ cũng đã nhiều ngày, đã làm quen hay chưa, có thấy thiếu sót gì hay không?"

Phiên Vân quy củ nói: " Tạ ân vương phi quan tâm chiếu cố, Lục Nhi ở vương phủ rất tốt, không có thiếu sót."

" Rất tốt?" Thệ Ngọc giọng có vẻ bất ngờ, sau đó liền trở lại như thường nói: " Ngươi nếu đã gả vào vương phủ ta thì nhất định phải an phận, làm đúng những gì nên làm, chăm sóc hầu hạ vương gia không được thiếu sót."

" Vâng, Lục Nhi không dám lơ là." Phiên Vân nghe những lời này của vương phi lại thấy buồn cười, khóe môi hơi nâng chua chát. Nàng ta không hy vọng y sỉ nhục chà đạp vương gia thì thôi, còn trông chờ y hầu hạ sao?

Nụ cười kia vào mắt Thệ Ngọc lại nhìn ra ý tứ khác, tưởng rằng Lục Nhi cay đắng nếm đủ, đối với việc chăm sóc Ngôn Phong nghĩ đã cười tự giễu. Trong lòng nghĩ Ngôn Phong lần này chịu lại thêm một cô nương sĩ nhục chà đạp, còn mong cô ta có thể gắng gượng làm cho tốt lâu hơn mấy tiểu thư vô dụng trước kia, khiến hắn tự nhận ra mình vô dụng đến dường nào, đáng thương đến dường nào.

Thệ Ngọc bỏ qua ganh ghét về nhan sắc của cả hai, tạm thời nghĩ

xem ra cô ta vẫn có ích, nói chung nếu có thể cầm cự thì qua đến một năm cũng thân tàn ma dại. Nàng cũng không cần phải so đo: " Nếu biết rõ là tốt, đừng nên nuôi hy vọng với tay đến chỗ tam hoàng tử. Ngươi bây giờ đã là người của vương gia, còn có tư cách đó sao?"

" Tam hoàng tử?" Phiên Vân ngạc nhiên.

Phệ Ngọc nói: " Ngày hôm qua tam hoàng tử đến vương phủ, ở chỗ của ta đòi người. Ngươi giải thích chuyện này là thế nào đây?"

" Chuyện này..." Phiên Vân lúng túng. Y đã từng nghe nói Đàn Lục Nhi có qua lại với tam hoàng tử, không ngờ lại là thật. Thế nhưng y lại không phải Đàn Lục nhi, Đàn gia bọn họ không có nói lại với hắn sao? Còn dám chạy đến Nhật Minh phủ đòi lấy tiểu thiếp đã vào của của người ta, đây cũng quá si tình đi.

Thệ Ngọc nghiêm giọng nói: " Ta không cần biết giữa ngươi và tam hoàng tử trước kia xảy ra chuyện gì, thế nhưng ngươi nên hiểu rõ thân phận của mình lúc này. Về sau có gặp tam hoàng tử cũng tránh xa một chút, nếu để vương phủ mang tai tiếng làm nhơ danh của vương gia, ta sẽ không tha cho ngươi."

" Lục Nhi hiểu rõ, Lục Nhi đã là người của vương gia, sao dám mơ mộng đến tam hoàng tử." Phiên Vân không hiểu nổi vị vương phi này, nàng ta là đang lo vương gia vì tiểu thiếp có tư tình bên ngoài làm vương gia ô danh, hay là lo lắng tam hoàng tử có cơ hội tiếp xúc với y đây.

" Được rồi, không còn chuyện gì ngươi cứ trở về Tư Duyệt Thâm đi. Hầu hạ vương gia cho tốt." Thệ Ngọc nói.

" Vâng thưa vương phi." Phiên Vân cúi người hành lễ rồi lui ra, y xem không có sai sót gì với suy nghĩ của mình. Vương phi chỉ là gọi y đến để xem thử tình hình chỗ vương gia, xem thử hắn sẽ đáng thương đến đâu.

Nhưng lại không ngờ tới sẽ còn có việc của tam hoàng tử này, nhưng chắc sẽ không xảy ra nữa. Khi biết y không phải Đàn Lục Nhi hắn sẽ chẳng còn lý do gì gây rối, hy vọng phụ thân kia của mình sớm mang chuyện nói cho tam hoàng tử, để y bớt đi một rắc rối, sau một thời gian chờ vương gia có thể khỏe mạnh trở lại, chẳng còn gì liên quan đến y nữa.

Nhắc đến vương gia thì Phiên Vân trong lòng lại vui vẻ, hắn sáng nay ngón tay phải đã có thể cử động, không ngờ mình chỉ là hơn mười ngày cho hắn ăn đủ ngủ đủ đã có kết quả này, về sau bồi bổ nhiều một chút thì chắc đều tốt.

Phiên Vân về đến cửa phòng, chưa nhìn thấy người đã vui vẻ nói lớn: " Vương gia, ta về rồi. Người có tốt hay không, tay tập đến đâu..."

Lời còn chưa nói hết đã bị cảnh tượng trong phòng khiến câm lặng, hai nha hoàn một người giữ đầu một người bóp miệng vương gia, họ đang đổ thứ thuốc gì đen ngòm vào miệng hắn. Phiên Vân hoảng hốt la lớn: " Các ngươi đang làm cái gì, ngừng tay lại cho ta."

" Đàn cô nương?" Không nghĩ Lục Nhi sẽ về sớm như vậy, cả hai có chút giật mình, thế nhưng sau đó lại chẳng quan tâm đến mà tiếp tục đổ nước vào miệng Ngôn Phong.

" Các ngươi không nghe ta nói cái gì hay sao?" Phiên Vân tức giận chạy đến xô hai người ra, y lo lắng nhìn Ngôn Phong, thấy hắn nhắm hai mắt không cử động liền quát lên với hai người kia: " Các ngươi đang làm cái gì, có biết đây là vương gia hay không?"

Bị đẩy té đến đau, hai a hoàn trừng mắt với Phiên Vân nhưng lại chẳng dám làm gì. Một người nói: " Đàn cô nương lo lắng cái gì chứ, đây chỉ là thuốc uống của vương gia. Chính vương phi đã căn dặn, mỗi tháng phải giúp vương gia uống một lần. Chúng ta chỉ là cái a hoàn, làm việc chủ tử sai bảo mà thôi."

" Cái gì mà việc nên làm, rõ ràng ta nhìn thấy vương gia không muốn uống, vậy mà các ngươi còn ép." Phiên Vân gắt giọng với bọn họ: " Các ngươi nói làm theo lệnh chủ tử sai bảo, vậy ai mới là chủ tử của các ngươi, là vương gia hay vương phi đây hả?"

Hai a hoàn không nói được gì mà nhìn nhau, một người thấy thứ nên uống cũng đã vào bụng vương gia cả rồi, chẳng cần phiền toái làm gì mới nói: " Nói sao cũng được, chỉ là chúng ta không thể làm trái ý vương phi. Cô cũng nên thức thời một chút, đừng để sau này lại hối hận không kịp."

Nói xong thì bọn họ bỏ đi mất, Phiên Vân cho dù tức giận nhưng lại không thể làm được gì. Y lo lắng nhìn Ngôn Phong, tay vỗ vỗ trên mặt hắn gọi: " Vương gia, người không sao chứ. Nghe thấy ta nói không,

vương gia... Duật Ngôn Phong?"

" Khục..." Ngôn Phong hừ một cái phát ra tiếng nước trong cổ họng, hai mắt hé ra nhìn người đang lo lắng gọi tên mình.

" Đây là thứ thuốc gì, mỗi tháng đều phải uống sao. Uống vào thấy khó chịu sao?" Thấy hắn có thể tỉnh, Phiên Vân nóng vội hỏi một hơi chỉ thấy hắn gật đầu trả lời. Y nghĩ nghĩ một chút, thứ vương phi muốn hắn uống chắc chắn không phải đồ tốt lành gì. Nghĩ rồi y gối cao đầu cho Ngôn Phong nằm, nói: " Người đợi ta một lúc."

Nói Xong y chạy ra ngoài, lúc trở lại mang theo một cái chậu, một ấm nước và cái chén lớn. Đặt chậu xuống đất ngay vị trí đầu nằm của Ngôn Phong, Phiên Vân rót nước ra đầy chén, y nói với hắn: " Vương gia uống đi, có thể sẽ khó chịu một chút nhưng hãy tin ta được không?"

Chờ đợi nhìn hắn, Phiên Vân thấy Ngôn Phong không do dự lại gật đầu. Y liền đưa chén nước đến miệng hắn, hết chén này đến chén khác cứ uống liên tục.

Bụng trương lên khó chịu, uống quá nhiều nước đến không thở nổi nhưng Lục Nhi vẫn liên lục đưa nước đến, miệng nói hắn không thể ngừng lại. Hắn cũng không nghĩ ngợi mà làm theo, đến khi không thể chịu nổi thì lại tất cả thứ uống vào đều bị đẩy ngược trở ra.

Thấy Ngôn Phong đã bắt đầu nôn ra nước, Phiên Vân nâng thân trên hắn dậy, đặt chậu nước mình chuẩn bị ngày bên đầu để hắn nôn ra hết. Tay vừa vỗ lưng hắn vừa nói: " Vương gia đừng nhịn lại, nôn ra hết mới tốt... nôn ra đi."

Ngôn Phong thật sự bị ép cho đến nôn ra hết thứ thuốc đen hòa với nước, nhìn thấy hắn đều đã nôn ra hết Phiên Vân mới an tâm, đỡ hắn nằm lại xuống: " Vương gia khó chịu lắm không?"

Vương gia môi mặt đều trắng, hắn lắc đầu. Nhìn thấy như vậy Phiên Vân nhỏ giọng nói: " Xin lỗi, nếu ta về sớm hơn thì tốt rồi."

Ngôn Phong dịu dàng nhìn Đàn Lục Nhi, nàng có về sớm cũng làm gì có khả năng ngăn hai a hoàn kia. Hắn thấy Lục Nhi tỏ vẻ là lỗi của mình, ngón tay hơi cử động trong lòng bàn tay nàng an ủi.

Phiên Vân hai mắt sáng lên, nắm chặt bàn tay hắn: " Vương gia đừng lo, ta nhất định tìm ra cách giúp người khỏe lại. Chờ khi người khỏe mạnh rồi, có khả năng mang bọn chúng ra trả hận một lược."

Ngôn Phong nghe lời ấm ức thay mình của Lục Nhi, hắn trong lòng ấm áp, lần đầu tiên mỉm cười với nàng, khẽ gật đầu.

Nhìn thấy nụ cười trên đôi môi nhợt nhạt của Ngôn Phong, Phiên Vân vừa vui mừng vừa đau lòng cho hắn. Lấy tay áo lau trên môi hắn, sau đó để không bị ai phát hiện nên y nhanh chóng thu dọn hết mấy thứ ở đây.

Vừa rồi vì nôn một lần lên quần áo nên Phiên Vân phải thay lại cái mới cho Ngôn Phong, mấy việc đụng chạm thế này mấy ngày đầu hắn còn có phản ứng quyết liệt, sau này lại xem như lẽ đương nhiên khiến Phiên Vân cũng đỡ vất vả hơn nhiều.

Phiên Vân lo xong cho Ngôn Phong rồi mới đi nấu cơm sáng, vì đủ thứ chuyện nên giờ dùng cơm hôm nay cũng muộn hơn thường ngày. Đã rất đói mà Ngôn Phong còn vừa nôn hết cả trong bụng ra nên ăn khá nhiều, thấy hắn chịu ăn đương nhiên tốt nhưng sợ hắn không thể hoạt động mà khó tiêu không tốt, Phiên Vân chỉ dám cho hắn ăn hơn hai chén cơm một chút, muốn nữa cũng không chịu đút.

Rất may mấy người vương phủ trước nay bỏ mặt Ngôn Phong tự sinh tự diệt, thế nhưng mấy thứ như nguyên liệu nấu ăn thì không thiếu. Ngoại trừ Phiên Vân mọi việc đều phải tự mình làm thì cũng không có gì đáng lo, có vẻ là vì mấy vị tiểu thư trước kia không có ai quan tâm chăm sóc hắn đàng hoàn nên vương phi cho rằng ngoài một tiểu cô nương chân yếu tay mềm, không cho ai hầu hạ nữa thì đủ khiến Ngôn Phong sống dở chết dở.

Hai người sống qua ngày rất tốt, Phiên Vân lại chăm sóc Ngôn Phong không thiếu sót gì. Mỗi bữa y đều cho thuốc của Nhã Thanh đưa vào đồ ăn của Ngôn Phong, chú ý theo dõi xem tình trạng của hắn, hy vọng có tiến triển tốt.

Một tháng sau đó họ vẫn giống như cũ, sáng dậy Phiên Vân nấu cơm mới gọi Ngôn Phong dậy ăn, xoa nắn khớp tay chân, lau người thay đồ rồi đi ngoài. Không những vậy ở chỗ của Lưu Nương tìm hiểu mấy loại đồ ăn có dinh dưỡng, tự mình ra ngoài mua mấy loại thuốc bổ cho Ngôn Phong.

Phiên Vân bây giờ tự nghĩ mình đang nuôi heo luôn rồi, hắn có triển biến tốt rõ ràng. Vương gia hôm nay không cần đợi y gọi dậy, nấu cơm xong về phòng đã thấy hắn ngồi tựa lưng ở đầu giường chờ mình.

Chương 9:

" Ngươi chính là Đàn Lục Nhi sao?"

Đứng trước nữ nhân đoan trang kiêu kỳ, bận y phục màu lam quý phái cùng những trang sức trân quý. Nàng ta xinh đẹp nhưng quá phù phiếm, kiểu như vẻ đẹp dựa vào tỷ mỉ từ góc nhỏ chăm sóc trên gương mặt và vật dụng trên người.

Mới nhìn ai cũng sẽ nghĩ nàng xinh đẹp hiếm có, nhưng khi đã quá thân cận và gần gũi, lại thấy dễ nhàm chán và mệt mỏi. Phiên Vân lên tiếng trả lời: " Đúng vậy."

" Ra là ngươi." Thệ Ngọc đánh giá tiểu nữ tử trước mặt, tuổi nhỏ hơn nàng, da trắng mịn hơn nàng, gương mặt lại có phần xinh đẹp hơn nàng. Cho dù trên người Đàn Lục Nhi đang bận chỉ là vải thô, không đồ vật đáng giá nhưng đứng cùng với nàng lại không chút thua kém mà còn có phần trẻ con đáng yêu hơn. Thệ Ngọc trong lòng cảm thấy ganh tị với nhan sắc của nữ tử kia, nàng giọng nữ chủ nói: " Ngươi vào vương phủ cũng đã nhiều ngày, đã làm quen hay chưa, có thấy thiếu sót gì hay không?"

Phiên Vân quy củ nói: " Tạ ân vương phi quan tâm chiếu cố, Lục Nhi ở vương phủ rất tốt, không có thiếu sót."

" Rất tốt?" Thệ Ngọc giọng có vẻ bất ngờ, sau đó liền trở lại như thường nói: " Ngươi nếu đã gả vào vương phủ ta thì nhất định phải an phận, làm đúng những gì nên làm, chăm sóc hầu hạ vương gia không được thiếu sót."

" Vâng, Lục Nhi không dám lơ là." Phiên Vân nghe những lời này của vương phi lại thấy buồn cười, khóe môi hơi nâng chua chát. Nàng ta không hy vọng y sỉ nhục chà đạp vương gia thì thôi, còn trông chờ y hầu hạ sao?

Nụ cười kia vào mắt Thệ Ngọc lại nhìn ra ý tứ khác, tưởng rằng Lục Nhi cay đắng nếm đủ, đối với việc chăm sóc Ngôn Phong nghĩ đã cười tự giễu. Trong lòng nghĩ Ngôn Phong lần này chịu lại thêm một cô nương sĩ nhục chà đạp, còn mong cô ta có thể gắng gượng làm cho tốt lâu hơn mấy tiểu thư vô dụng trước kia, khiến hắn tự nhận ra mình vô dụng đến dường nào, đáng thương đến dường nào.

Thệ Ngọc bỏ qua ganh ghét về nhan sắc của cả hai, tạm thời nghĩ

xem ra cô ta vẫn có ích, nói chung nếu có thể cầm cự thì qua đến một năm cũng thân tàn ma dại. Nàng cũng không cần phải so đo: " Nếu biết rõ là tốt, đừng nên nuôi hy vọng với tay đến chỗ tam hoàng tử. Ngươi bây giờ đã là người của vương gia, còn có tư cách đó sao?"

" Tam hoàng tử?" Phiên Vân ngạc nhiên.

Phệ Ngọc nói: " Ngày hôm qua tam hoàng tử đến vương phủ, ở chỗ của ta đòi người. Ngươi giải thích chuyện này là thế nào đây?"

" Chuyện này..." Phiên Vân lúng túng. Y đã từng nghe nói Đàn Lục Nhi có qua lại với tam hoàng tử, không ngờ lại là thật. Thế nhưng y lại không phải Đàn Lục nhi, Đàn gia bọn họ không có nói lại với hắn sao? Còn dám chạy đến Nhật Minh phủ đòi lấy tiểu thiếp đã vào của của người ta, đây cũng quá si tình đi.

Thệ Ngọc nghiêm giọng nói: " Ta không cần biết giữa ngươi và tam hoàng tử trước kia xảy ra chuyện gì, thế nhưng ngươi nên hiểu rõ thân phận của mình lúc này. Về sau có gặp tam hoàng tử cũng tránh xa một chút, nếu để vương phủ mang tai tiếng làm nhơ danh của vương gia, ta sẽ không tha cho ngươi."

" Lục Nhi hiểu rõ, Lục Nhi đã là người của vương gia, sao dám mơ mộng đến tam hoàng tử." Phiên Vân không hiểu nổi vị vương phi này, nàng ta là đang lo vương gia vì tiểu thiếp có tư tình bên ngoài làm vương gia ô danh, hay là lo lắng tam hoàng tử có cơ hội tiếp xúc với y đây.

" Được rồi, không còn chuyện gì ngươi cứ trở về Tư Duyệt Thâm đi. Hầu hạ vương gia cho tốt." Thệ Ngọc nói.

" Vâng thưa vương phi." Phiên Vân cúi người hành lễ rồi lui ra, y xem không có sai sót gì với suy nghĩ của mình. Vương phi chỉ là gọi y đến để xem thử tình hình chỗ vương gia, xem thử hắn sẽ đáng thương đến đâu.

Nhưng lại không ngờ tới sẽ còn có việc của tam hoàng tử này, nhưng chắc sẽ không xảy ra nữa. Khi biết y không phải Đàn Lục Nhi hắn sẽ chẳng còn lý do gì gây rối, hy vọng phụ thân kia của mình sớm mang chuyện nói cho tam hoàng tử, để y bớt đi một rắc rối, sau một thời gian chờ vương gia có thể khỏe mạnh trở lại, chẳng còn gì liên quan đến y nữa.

Nhắc đến vương gia thì Phiên Vân trong lòng lại vui vẻ, hắn sáng nay ngón tay phải đã có thể cử động, không ngờ mình chỉ là hơn mười ngày cho hắn ăn đủ ngủ đủ đã có kết quả này, về sau bồi bổ nhiều một chút thì chắc đều tốt.

Phiên Vân về đến cửa phòng, chưa nhìn thấy người đã vui vẻ nói lớn: " Vương gia, ta về rồi. Người có tốt hay không, tay tập đến đâu..."

Lời còn chưa nói hết đã bị cảnh tượng trong phòng khiến câm lặng, hai nha hoàn một người giữ đầu một người bóp miệng vương gia, họ đang đổ thứ thuốc gì đen ngòm vào miệng hắn. Phiên Vân hoảng hốt la lớn: " Các ngươi đang làm cái gì, ngừng tay lại cho ta."

" Đàn cô nương?" Không nghĩ Lục Nhi sẽ về sớm như vậy, cả hai có chút giật mình, thế nhưng sau đó lại chẳng quan tâm đến mà tiếp tục đổ nước vào miệng Ngôn Phong.

" Các ngươi không nghe ta nói cái gì hay sao?" Phiên Vân tức giận chạy đến xô hai người ra, y lo lắng nhìn Ngôn Phong, thấy hắn nhắm hai mắt không cử động liền quát lên với hai người kia: " Các ngươi đang làm cái gì, có biết đây là vương gia hay không?"

Bị đẩy té đến đau, hai a hoàn trừng mắt với Phiên Vân nhưng lại chẳng dám làm gì. Một người nói: " Đàn cô nương lo lắng cái gì chứ, đây chỉ là thuốc uống của vương gia. Chính vương phi đã căn dặn, mỗi tháng phải giúp vương gia uống một lần. Chúng ta chỉ là cái a hoàn, làm việc chủ tử sai bảo mà thôi."

" Cái gì mà việc nên làm, rõ ràng ta nhìn thấy vương gia không muốn uống, vậy mà các ngươi còn ép." Phiên Vân gắt giọng với bọn họ: " Các ngươi nói làm theo lệnh chủ tử sai bảo, vậy ai mới là chủ tử của các ngươi, là vương gia hay vương phi đây hả?"

Hai a hoàn không nói được gì mà nhìn nhau, một người thấy thứ nên uống cũng đã vào bụng vương gia cả rồi, chẳng cần phiền toái làm gì mới nói: " Nói sao cũng được, chỉ là chúng ta không thể làm trái ý vương phi. Cô cũng nên thức thời một chút, đừng để sau này lại hối hận không kịp."

Nói xong thì bọn họ bỏ đi mất, Phiên Vân cho dù tức giận nhưng lại không thể làm được gì. Y lo lắng nhìn Ngôn Phong, tay vỗ vỗ trên mặt hắn gọi: " Vương gia, người không sao chứ. Nghe thấy ta nói không,

vương gia... Duật Ngôn Phong?"

" Khục..." Ngôn Phong hừ một cái phát ra tiếng nước trong cổ họng, hai mắt hé ra nhìn người đang lo lắng gọi tên mình.

" Đây là thứ thuốc gì, mỗi tháng đều phải uống sao. Uống vào thấy khó chịu sao?" Thấy hắn có thể tỉnh, Phiên Vân nóng vội hỏi một hơi chỉ thấy hắn gật đầu trả lời. Y nghĩ nghĩ một chút, thứ vương phi muốn hắn uống chắc chắn không phải đồ tốt lành gì. Nghĩ rồi y gối cao đầu cho Ngôn Phong nằm, nói: " Người đợi ta một lúc."

Nói Xong y chạy ra ngoài, lúc trở lại mang theo một cái chậu, một ấm nước và cái chén lớn. Đặt chậu xuống đất ngay vị trí đầu nằm của Ngôn Phong, Phiên Vân rót nước ra đầy chén, y nói với hắn: " Vương gia uống đi, có thể sẽ khó chịu một chút nhưng hãy tin ta được không?"

Chờ đợi nhìn hắn, Phiên Vân thấy Ngôn Phong không do dự lại gật đầu. Y liền đưa chén nước đến miệng hắn, hết chén này đến chén khác cứ uống liên tục.

Bụng trương lên khó chịu, uống quá nhiều nước đến không thở nổi nhưng Lục Nhi vẫn liên lục đưa nước đến, miệng nói hắn không thể ngừng lại. Hắn cũng không nghĩ ngợi mà làm theo, đến khi không thể chịu nổi thì lại tất cả thứ uống vào đều bị đẩy ngược trở ra.

Thấy Ngôn Phong đã bắt đầu nôn ra nước, Phiên Vân nâng thân trên hắn dậy, đặt chậu nước mình chuẩn bị ngày bên đầu để hắn nôn ra hết. Tay vừa vỗ lưng hắn vừa nói: " Vương gia đừng nhịn lại, nôn ra hết mới tốt... nôn ra đi."

Ngôn Phong thật sự bị ép cho đến nôn ra hết thứ thuốc đen hòa với nước, nhìn thấy hắn đều đã nôn ra hết Phiên Vân mới an tâm, đỡ hắn nằm lại xuống: " Vương gia khó chịu lắm không?"

Vương gia môi mặt đều trắng, hắn lắc đầu. Nhìn thấy như vậy Phiên Vân nhỏ giọng nói: " Xin lỗi, nếu ta về sớm hơn thì tốt rồi."

Ngôn Phong dịu dàng nhìn Đàn Lục Nhi, nàng có về sớm cũng làm gì có khả năng ngăn hai a hoàn kia. Hắn thấy Lục Nhi tỏ vẻ là lỗi của mình, ngón tay hơi cử động trong lòng bàn tay nàng an ủi.

Phiên Vân hai mắt sáng lên, nắm chặt bàn tay hắn: " Vương gia đừng

lo, ta nhất định tìm ra cách giúp người khỏe lại. Chờ khi người khỏe mạnh rồi, có khả năng mang bọn chúng ra trả hận một lược."

Ngôn Phong nghe lời ấm ức thay mình của Lục Nhi, hắn trong lòng ấm áp, lần đầu tiên mỉm cười với nàng, khẽ gật đầu.

Nhìn thấy nụ cười trên đôi môi nhợt nhạt của Ngôn Phong, Phiên Vân vừa vui mừng vừa đau lòng cho hắn. Lấy tay áo lau trên môi hắn, sau đó để không bị ai phát hiện nên y nhanh chóng thu dọn hết mấy thứ ở đây.

Vừa rồi vì nôn một lần lên quần áo nên Phiên Vân phải thay lại cái mới cho Ngôn Phong, mấy việc đụng chạm thế này mấy ngày đầu hắn còn có phản ứng quyết liệt, sau này lại xem như lẽ đương nhiên khiến Phiên Vân cũng đỡ vất vả hơn nhiều.

Phiên Vân lo xong cho Ngôn Phong rồi mới đi nấu cơm sáng, vì đủ thứ chuyện nên giờ dùng cơm hôm nay cũng muộn hơn thường ngày. Đã rất đói mà Ngôn Phong còn vừa nôn hết cả trong bụng ra nên ăn khá nhiều, thấy hắn chịu ăn đương nhiên tốt nhưng sợ hắn không thể hoạt động mà khó tiêu không tốt, Phiên Vân chỉ dám cho hắn ăn hơn hai chén cơm một chút, muốn nữa cũng không chịu đút.

Rất may mấy người vương phủ trước nay bỏ mặt Ngôn Phong tự sinh tự diệt, thế nhưng mấy thứ như nguyên liệu nấu ăn thì không thiếu. Ngoại trừ Phiên Vân mọi việc đều phải tự mình làm thì cũng không có gì đáng lo, có vẻ là vì mấy vị tiểu thư trước kia không có ai quan tâm chăm sóc hắn đàng hoàn nên vương phi cho rằng ngoài một tiểu cô nương chân yếu tay mềm, không cho ai hầu hạ nữa thì đủ khiến Ngôn Phong sống dở chết dở.

Hai người sống qua ngày rất tốt, Phiên Vân lại chăm sóc Ngôn Phong không thiếu sót gì. Mỗi bữa y đều cho thuốc của Nhã Thanh đưa vào đồ ăn của Ngôn Phong, chú ý theo dõi xem tình trạng của hắn, hy vọng có tiến triển tốt.

Một tháng sau đó họ vẫn giống như cũ, sáng dậy Phiên Vân nấu cơm mới gọi Ngôn Phong dậy ăn, xoa nắn khớp tay chân, lau người thay đồ rồi đi ngoài. Không những vậy ở chỗ của Lưu Nương tìm hiểu mấy loại đồ ăn có dinh dưỡng, tự mình ra ngoài mua mấy loại thuốc bổ cho Ngôn Phong.

Phiên Vân bây giờ tự nghĩ mình đang nuôi heo luôn rồi, hắn có triển biến tốt rõ ràng. Vương gia hôm nay không cần đợi y gọi dậy, nấu cơm

xong về phòng đã thấy hắn ngồi tựa lưng ở đầu giường chờ mình.

Chương 10:

Ngôn Phong vẫn chưa thể cử động tay chân, thế nhưng vai ngực đều đã có sức, có khả năng tự gồng mình theo vách giường mà tựa được nửa người dậy, chỉ là rất mất sức khiến cả người đầy mồ hôi.

Hắn gương mặt cũng có sắc hồng máu của người sống, gò má đầy đặn chứ không hóp vào xanh xao. Tay chân cũng đều có thêm thịt, nhận ra là con người đang sống rồi.

Hắn như thế trông rất vừa mắt, khuôn mặt hiện tại đã cho thấy hắn thật sự không sai lời đồn, anh tuấn bất phàm. Thảo nào trước kia có nhiều nữ nhân ao ước muốn được gả như vậy, làm gương mặt như vậy thành ra ốm yếu gầy nhom, vương phi này cũng thật không biết thương tiếc mà.

" Vương gia dậy rồi sao?" Phiên Vân đi lại cười nói với hắn: " Nhìn người cố gắng như vậy rất tốt, tuy có chút khó khăn nhưng tự mình hoạt động được mới có thành quả."

Phiên Vân tuy lo lắng nhưng không ngăn cản sự cố gắng của Ngôn Phong, hắn cử động đều đau đớn vô cùng còn kiên trì, y cần gì lại đi ngăn cản mà phải nên ủng hộ. Cầm lên tay phải Ngôn Phong giữ ở cổ tay hắn, Phiên Vân nói: " Người thử một chút đi, có thể làm đến đâu?"

Ngôn Phong cười với nàng, hắn rất hài lòng với tiến độ của mình mà bắt đầu cử động bàn tay cho y xem. Các ngón tay có thể chậm nắm vào mở ra, tuy không có bao nhiêu sức thế nhưng lại có thể tùy ý điều khiển.

" Tốt hơn nhiều rồi." Phiên Vân lại nhìn Ngôn Phong nói: " Vương gia, cổ họng người còn cảm thấy đau rát không?"

Ngôn Phong kỳ lạ nhìn Lục Nhi, mỗi ngày nàng đều hỏi hắn câu này. Tuy cảm thấy rất lạ nhưng đúng là cổ họng ngày trước lúc nào cũng nóng rát phát đau, mỗi lần muốn phát ra âm thanh đều như bị xé rách cuống họng, bây giờ cũng không thấy khó chịu nữa, hắn lắc đầu.

" Vậy người thử phát ra tiếng, cố nói thử xem."

Ngôn Phong ngạc nhiên, hắn đã lâu không thử phát ra tiếng vì rất đau. Nếu cố gắng thì sau có uống nước cũng phải cắn răng chịu đựng, hơn nữa mỗi lần phát ra tiếng lại không thể nói, hắn cảm thấy mình thảm

hại và nhục nhã. Lục Nhi có thể vì biết nên chưa từng yêu cầu hắn nói, cũng tránh nhắc đến gì liên quan đến hắn không nói được, vậy thì tại sao?

Phiên Vân nắm chặt tay Ngôn Phong: " Vương gia tin ta mà phải không? Ta không hại người, cũng không xem thường người. Vương gia biết rõ mà đúng chứ?"

Ngôn Phong trầm mặt nhìn nàng, đôi mắt linh hoạt trong sáng chứa hình bóng hắn mà chờ đợi. Ngôn Phong gật đầu, sau đó thử ừ à phát ra tiếng thử, cái mà hắn không ngờ là đau rát đều không còn nhiều nữa, ngay cả âm thanh cũng không khàn đục như trước.

" Vương gia, thử phát âm xem... nhanh lên, không sao đâu." Phiên Vân siết tay hắn, miệng thúc dục: " Đừng lo, vương gia tin ta đi."

" L... Lụ c... N h...i " Âm thanh rời rạc khó nghe, tiếng cũng không trong nhưng đã phát âm được. Trong lòng Ngôn Phong bây giờ đang hỗn loạn, hắn như phát điên rồi khi nghe thấy chính mình đang phát âm ra được.

" Vương gia, ta nghe được rồi." Ngôn Phong vui nhưng chỉ ở trong lòng, hắn còn chưa kịp biểu cảm gì thì Phiên Vân đã muốn la ấm lên. Y cố kiềm giọng để bên ngoài không có kẻ nghe thấy, trong đáy mắt vui vẻ không thể giấu: " Người có thể phát âm rồi... ta thành công rồi."

Ngôn Phong nhìn chằm chằm vào Đàn Lục Nhi, không lý nào là nhờ nàng, nhưng lại bằng cách nào mới được? Bờ môi hắn run run, cố phát âm lần nữa: " L ụ... c"

" Vương gia đừng nóng vội." Phiên Vân dùng tay chặn ở môi hắn, nói: " Ta để người bao lâu mới nói là không khiến cổ họng bị thương, muốn lành hẳn cần phải có thời gian."

Cảm giác mềm mịn trên môi, tay y không có mùi hương thơm ngọt ngào, mà là mùi của thức ăn còn vương lại chút ít, bàn tay vừa trong bếp làm cơm cho hắn.

" A...!" Phiên Vân rụt tay lại, nhìn trên tay mình một vết cắn còn lưu chút nước bọt. Tròn mắt nhìn Ngôn Phong nhưng chỉ thấy hắn cười đáp lại mình: " Vương gia, ta có ý tốt người lại cắn ta?"

Y bậm môi nói: " Ngươi cắn vui lắm chứ gì, có hay thì đừng ăn cơm ta nấu nữa, xem người đói sau này còn dám cắn ta không."

Ngôn Phong ôn nhu nhìn mỹ nhân giận hơn trừng mắt đẹp với hắn, bộ dạng nàng như vậy đáng yêu vô cùng.

Phiên Vân nói thì hay, nhưng cuối cùng còn không phải vẫn dọn cơm lên hầu Ngôn Phong ăn tận miệng hay sao? Y không đút hắn ăn trước mình ăn sau nữa, mà cứ lần lượt mỗi người một miếng, như vậy mới giống hai người ăn chung một bàn cơm, không thấy cô đơn.

Ngôn Phong bây giờ cơ thể tốt rồi, nhìn không giống như vừa nâng lên đã gãy lìa như lúc mới gặp nữa. Phiên Vân nhai nhai cơm trong miệng, nói với hắn: " Vương gia toàn là lau người không thôi, rất lâu không tắm rồi, không tốt. Hôm nay ta giúp người tắm rửa, thấy thế nào?"

" Khụ..." Ngôn Phong nghe liền phun cơm trong miệng còn chưa nuốt ra.

Phiên Vân giật mình nói: " Ngươi sao vậy, văng lung tung dơ hết cả chăn đệm. Ta lại phải đi thay cái mới, sao lại không cẩn thận vậy."

Ngôn Phong nhìn Lục Nhi, miệng thì than phiền nhưng tay vẫn phủi cơm rơi trên người hắn. Ngôn Phong cái gì cũng do Lục Nhi phục vụ từng chút, cái gì nên thấy nàng đã thấy, không nên thấy nàng cũng thấy luôn rồi. Chỉ là nghĩ đến để Lục Nhi tắm cho hắn, đầu lại suy nghĩ đến mấy chuyện không đứng đắn.

" Ngươi có gì mà phải ngạc nhiên, vương gia chẳng lẽ cứ định ở bẩn như vậy sao, bao lâu không tắm rồi chứ?"

Phiên Vân nói mà không nghĩ, nhìn thấy hai mắt Ngôn Phong mất đi vui vẻ mới biết mình chạm tới tự ái của hắn. Y vội nói: " Ta không phải có ý gì đâu, chỉ là sợ người cảm thấy không thoải mái... nếu vương gia không muốn thì ta giống như bình thường, lau người cho vương gia là được rồi."

" K... h ông." Ngôn Phong nói.

" Sao?" Nghe hắn phát ra tiếng Phiên Vân liền vui vẻ, y nói giúp hắn: " Không là không sao? Ta có thể thay người tắm rửa?"

Ngôn Phong chưa thể nói nhiều, hắn gật đầu. Hắn nghĩ, họ nếu đã là phu thê thì cho dù mình nghĩ ra loại chuyện gì, cũng không có tính là thất lễ với nàng đi.

Phiên Vân ngây thơ lại chẳng biết mình trong ý nghĩ của người kia bị chiếm tiện nghi bao nhiêu, lập tức dọn dẹp bàn cơm rồi tự mình đi đun nước nóng giúp hắn tắm rửa, lục đục một hồi mới đổ đầy nước ấm cả thùng tắm.

Phiên Vân vất vã cõng Ngôn Phong vào phòng nhỏ sau bình phong, trước tiên để hắn ngồi trên ghế tựa vào tường sau đó mới cởi y phục cho hắn. Thường ngày đều không cảm thấy gì, nhưng chẳng biết vì sao ánh mắt vương gia hôm nay nhìn y kỳ hoặc, khiến tay đang cởi đai lưng của hắn lung túng.

" Vương gia nhìn gì chứ?" Phiên Vân không nhịn được loại ánh mắt này, y nói với hắn: " Người nhắm mắt lại đi, đến lúc tắm xong không cho nhìn."

Ngôn Phong trong lòng mất mát khi không thể nhìn tiếp nàng đỏ mặt tai hồng đáng yêu như vậy nữa, hắn nâng khóe môi liền hạ xuống, làm theo lời nàng mà nhắm mắt lại.

Phiên Vân thở phào, không bị cái nhìn kia làm cho lúng túng tay chân nữa, thành thạo cởi hết y phục trên người Ngôn Phong. Y đỡ hắn đứng lên, chỉ hướng để hắn đi vào trong thùng nước tắm, bắt đầu cầm gáo múc nước của thùng chứa bên ngoài gội đầu cho hắn.

Ngôn Phong thật đã quá lâu không có tắm rửa, cơ thể thì có thể lau nhưng đầu thật không thể gội. Thảo nào Đàn Lục Nhi lại chê hắn bẩn, sạch sẽ một chút mới tốt, không lại bị nàng xa lánh.

Ngón tay trên đầu cào loạn khắp nơi, xoa xoa ấn ấn muốn giúp Ngôn Phong gội tiện thì khiến hắn thoải mái một chút, đúng là rất dễ chịu. Sau đó lại là lấy khăn chà trên lưng hắn, trong đầu Ngôn Phong đã bắt đầu có mấy loại hình ảnh không tốt. Cũng không thể trách hắn, là do nàng ta yêu cầu phải nhắm mắt lại càng tạo cơ hội để hắn nghĩ cái này.

Ban đầu còn chưa dám nghĩ mình thật có thể hoạt động bình thường trở lại, nhưng gần đây tay chân đều có dấu hiệu tốt nên Ngôn Phong lại càng không chịu an phận. Cho dù chưa từng làm việc nam nữ qua nhưng hắn là nam nhân, sách loại kia đều đã xem không ít, có ham muốn. Ngôn Phong nghĩ sau này thật có thể động, nhất định mấy thứ ham muốn đối với Lục Nhi đều phải làm.

Phiên Vân chợt rùng mình, cảm giác giống như có người đang dò xét trên cơ thể mình chẳng chừa chút nào. Nghi ngờ nhìn Ngôn Phong thế nhưng hắn vẫn ngoan ngoãn nhắm mắt, vậy cảm giác như bị mắt chim ưng theo dõi này từ đâu ra chứ?

Phiên Vân chà khăn trên vai Ngôn Phong, phía sau lưng ở bả vai hắn có vết sẹo lớn. Hình như là vết do đao kiếm chém vào khá sâu, khi trước lau người và thay y phục cho hắn đều không có thời gian chú ý thấy, bây giờ nhìn mới cảm giác có chút đáng sợ: " Vương gia, đây là... có đau không?"

Chỗ thương ba năm trước của hắn bị Lục Nhi chạm vào còn sờ qua lại trên vết sẹo, cảm giác vô cùng ngứa ngáy. Hắn nhích vai tránh đi, đầu lắc hai ba cái.

Không ngờ khi mình chạm vào vết thương cũ này hắn liền tránh qua, Phiên Vân cho rằng Ngôn Phong là vẫn rất đau khi bị động vào. Hắn lắc đầu chẳng qua không muốn y lo lắng, giọng nói cũng nhỏ lại: " Không lý nào là do bảo vệ hoàng đế trước kia."

Phiên Vân ấm ức, y cắn môi: " Vương gia vì bảo vệ hoàng thượng, hoàng thượng lại có thể đối xử với người như vậy."

Hai chân mày Ngôn Phong nhíu lại, vì sao Lục Nhi lại biết việc hắn ra như thế này có liên quan đến hoàng đế. Nếu là trước kia hắn chắc chắn nghi ngờ Lục Nhi, thế nhưng những gì nàng làm suốt thời gian qua đều là muốn giúp hắn, lại không thể nghi ngờ.

Nếu nàng không liên quan gì, chỉ là suy đoán ra được thì Lục Nhi này cũng quá thông minh đi. Người thông minh như nàng, còn mang sắc đẹp hiếm có trên đời, tại sao đồng ý ở đây hạ mình hầu hạ hắn cực khổ như vậy?

" Vương gia, ta thấy thân thể người bây giờ tốt hơn nhiều lắm rồi. Bắt đầu từ mai ta giúp người rèn luyện nhiều hơn, cử động chân tay thêm nữa thấy thế nào?"

Ngôn Phong nghe y nói thì gật đầu, mấy điều khó giải thích về Đàn Lục Nhi đều để sang một bên. Nàng không cần biết từ đâu đến, là thật tâm hay giả ý, nhưng không thể phủ nhận hắn có được như bây giờ đều là nhờ vào tiểu cô nương bé nhỏ này. Đừng nói nàng thật tâm, bất luận về sau thật phát hiện nàng lừa hắn điều gì, hắn cũng sẽ không tính toán.

Điều quan trọng nhất chính là hắn đã có cảm giác với Lục Nhi, ai cần biết nàng là thân phận gì, hắn biết duy nhất nàng là thê tử hắn.

Chương 11:

Đàn gia Tề An huyện, Đàn Lục Nhi tam tiểu thư vốn đã phải gả vào vương phủ của Nhật Minh vương, bây giờ lại đang khóc lóc với phụ thân: " Tại sao lại không cho ta đi hoàng thành, ta muốn gặp tam hoàng tử."

Đàn Thừa chỉ vào nữ nhi tức giận mắng: " Ngươi có biết mình thân phận gì hay không mà đòi đi hoàng thành tìm tam hoàng tử, nếu để lộ ra việc tráo người ngươi biết hậu quả thế nào hay không?"

" Ta không quan tâm." Đàn Lục Nhi vò khăn tay, mắt nhòa lệ nói: " Đợi ta gặp được tam hoàng tử rồi người sẽ biết ta không có bị đưa vào vương phủ, người chắc chắn sẽ bảo vệ ta."

" Ngươi câm miệng cho ta." Đàn Thừa huyện lênh lớn tiếng: " Ta có nói không để ngươi gặp tam hoàng tử sao, ít nhất cũng phải đợi đại tỷ ngươi báo tin để người biết mà đến. Ngươi thân nữ nhi chạy đi tìm nam nhân, còn ra cái thể thống gì, tam hoàng tử còn muốn ngươi sao?"

" Tại sao tam hoàng tử lại không muốn ta? Chàng đã nói ta xinh đẹp nhất, đáng yêu nhất, còn có thể nhìn ai khác ngoài ta sao?" Lục Nhi ấm ức nói: " Nếu cứ chờ đại tỷ như vậy, biết khi nào tam hoàng tử mới biết, mới tới đón ta chứ."

" Ngươi... ngươi muốn làm ta tức chết?"

Đàn phu nhân thấy phu quân nóng giận quá độ, bà vội giữ lấy tay hắn: " Lão gia, người bình tĩnh đi. Lục Nhi nó còn nhỏ không hiểu chuyện, để ta khuyên nó được không?"

" Hừ." Đàn Thừa nhìn thê tử nói: " Nàng xem mà dạy bảo lại nó đi, đừng làm ra cái loại việc gì khiến người khác khinh thường."

" Ta biết, ta biết rồi." Nhìn phu quân phủi áo bỏ ra ngoài, Đàn phu nhân lại nhìn nữ nhi lắc đầu xong đi tới giường ngồi bên cạnh nàng nói: " Lục Nhi à, phụ thân của ngươi nói không có sai, đừng ngang bướng nữa."

Đàn Lục Nhi lệ thành dòng, không dám tin nhìn Đàn phu nhân: " Mẫu thân, sao ngay cả người cũng nói như vậy. Ngươi không phải muốn ta nhanh chóng xuất giá, thành thân với tam hoàng tử sao?"

" Ta đương nhiên là muốn." Đàn phu nhân nói: " Nhưng tình hình bây giờ rất không ổn, ngươi định dùng thân phận gì để được tam hoàng tử rước về đây?"

" Ta..." Đàn Lục Nhi ngập ngừng không biết nói gì.

Đàn phu nhân thở dài: " Hơn nữa ngươi lại là thân nữ nhi, sao có thể chủ động đi tìm nam nhân. Ngươi làm như vậy sẽ khiến kẻ khác xem thường, có khi còn làm tam hoàng tử mất hứng."

" Không thể nào đâu, chàng đã nói là yêu ta."

Đàn phu nhân chặn lời nhi nữ: " Ngươi biết trong lòng nam nhân nghĩ gì sao? Hắn nói yêu ngươi được cũng có thể nói yêu một cô gái khác được, trong lòng họ có thể chưa biết bao nữ nhân chứ. Ngươi không nhìn thấy phụ thân ngươi sao? Còn sinh ra một nhi tử kia."

Đàn Lục Nhi lập tức khẳng định: " Tam hoàng tử không giống như phụ thân, ta tin chàng."

" Ngươi thật là." Biết có nói thêm thì con gái mình cũng không chịu nghe, Đàn phu nhân xoa xoa điểm giữa hai chân mày nói: " Thôi ta không nói nổi ngươi, tạm thời an phận một chút, đừng khiến phụ thân ngươi nổi giận nữa."

" Mẫu thân." Lục Nhi ấm ức gọi.

" Chịu khó ở yên trong phòng cho mẫu thân, sớm chờ tin tức của đại tỷ ngươi." Đàn phu nhân lần này cũng không chiều theo ý nàng nữa, nói xong thì đi mất.

Đàn Lục Nhi tức giận vì không ai chịu hiểu nàng, đáng lý bây giờ đã quang minh chính đại được làm phu nhân của hoàng tử, bây giờ chỉ sợ tam hoàng tử còn đang cho rằng nàng đã bị gả cho vương gia tàn tật kia rồi.

Đều là do tên khốn kiếp Đàn Phiên Vân kia hại nàng, khiến nàng bây giờ muốn gả cho tam hoàng tử cũng không biết lấy thân phận gì để gả.

Ngồi chờ đợi ở đây, nếu đại tỷ vẫn không có cách báo cho tam hoàng tử. Nếu hắn tuyệt vọng nàng đã bị gả đi rồi cưới một người khác, chỉ nghĩ đến đó lòng nàng không thể nào an tâm được: " Không thể cứ ngồi mãi ở đây chờ đợi, ta nhất định phải đi hoàng thành tìm gặp tam hoàng tử, không cần biết là dùng thân phận gì, chỉ cần gặp được ta chàng sẽ lấy lại công bằng cho ta."

- ----------

" Lục Nhi."

Phiên Vân đang ngủ thì bị làm phiền, y mở mắt cảm giác mình chỉ mới ngủ một chút thôi mới nói: " Vương gia có chuyện gì vậy, không phải trời còn chưa sáng sao?"

" Ta..." Ngôn Phong từ lần đầu tiên phát âm được, vài ngày sau đã có thể nói câu từ rõ ràng nhưng lại ngắn gọn, không thể nói nhiều một lúc: " Muốn... tiểu..."

Nghe rõ Phiên Vân lập tức tỉnh ngủ, y trèo qua khỏi người Ngôn Phong để xuống giường. Lấy một cái chậu đã chuẩn bị sẵn bên dưới gầm giường ra rồi đỡ hắn dậy, giúp Ngôn Phong kéo quần thấp xuống một chút sau đó để hắn tự cầm lấy mà tiểu ra chậu.

Những việc thế này đã thành quen nên cả Ngôn Phong và Lục Nhi đều tự nhiên như không có gì, không hiểu sao lúc kéo quần lại cho hắn lại thấy nàng lén cười. Ngôn Phong nhìn nàng hỏi: " Chuyện gì?"

" Không." Phiên Vân đúng là không tránh được mắt hắn, thành thật nói: " Chỉ là nhớ lại lần đầu lúc ta giúp người cầm... vương gia người còn không tài nào đi nổi, mặt cũng lúc xanh lúc đỏ, rất là... tức cười."

" Nàng..." Ngôn Phong gắt giọng, nhìn Lục Nhi không thể nhịn mà vừa nói vừa cười chuyện của hắn lúc xấu hổ: " Nàng còn... dám cười?"

" Không!" Phiên Vân xoay mặt đi, giọng vẫn còn đầy ý cười nói: " Không dám nữa."

" Nàng... được lắm. Muốn cười..." Hắn tức giận nhưng cũng yêu thương Lục Nhi như vậy, cuối cùng ngắn gọn nói: " Cứ cười đi."

" Ha ha...!" Phiên Vân thấy hắn như thế càng không nhịn được cười ra tiếng, lúc này vị vương gia kia thật đã bị y làm tới tức nghẹn, nằm xuống đã nhắm mắt không thèm để ý mình. Y đành xuống nước với

hắn: " Vương gia, người giận rồi sao?"

Hắn không nói năng gì, y lại nắm lấy tay hắn kéo kéo: " Thật sự giận ta rồi?"

" Không có." Ngôn Phong đột nhiên nói, hai mắt vẫn nhắm.

Giọng điệu rõ ràng hờn dỗi còn nói không, Phiên Vân thật muốn cười nhưng sợ hắn lại khó chịu mới cố nhịn lại nói: " Ta đi thu dọn chỗ này, vương gia cứ ngủ đi không cần chờ."

Ngôn Phong không nói năng gì, Phiên Vân mới bưng châu kia ra ngoài. Đổ xong y mang chậu đến bên giếng, định chờ sáng mai sẽ rửa rồi xoay người muốn trở lại vào phòng, không ngờ nơi này khuất góc tối lại có hai kẻ xuất hiện.

" Ùm..." Miệng vừa định kêu lên đã bị bịt lấy, người đang khống chế hai tay Phiên Vân phía sau có thể nhận ra sức lực rất lớn. Y chưa hoàn hồn thì lại bị người còn lại kề lưỡi kiếm sắc bén lên cổ, bản thân không dám động đậy nữa.

Phiên Vân trong lòng hỗn loạn, lo lắng vì bốn vị gia nhân ngoài cửa kia vừa rồi có thể thấy mình ra ngoài nghĩ ý tứ nên ngại đi theo, hiện giờ y lại chẳng có cách nào la lên báo. Hai kẻ này là ai, đột nhập vương phủ không lý nào muốn gây hại tới vương gia chứ?

" Không muốn chết thì đừng có làm chuyện ngu ngốc." Giọng nói trầm thấp của nam nhân, hắn kiếm kề bên cổ nữ tử cho rằng là a hoàn vương phủ nói: " Khôn hồn thì nói cho chúng ta biết, nơi ở của Nhật Minh vương."

Hai mắt Phiên Vân trợn lên sợ hãi, mục đích của chúng thật sự là vương gia. Là thù hay là bạn lại còn chưa dám nói trước.

- ----------

" Bẩm hoàng thượng, có tam hoàng tử cầu kiến."

Hoàng đế tuổi gần tứ tuần, gương mắt đã xuất hiện nhiều nét nhăn già hơn tuổi. Hắn nằm trên giường nhỏ dài dưới mái đình hoa viên, lười biến nhắm một mắt hé một mắt nhìn thái giám Tứ Tùy: " Lại là việc của nữ nhân họ Đàn kia, bảo nó đêm đã khuya rồi nên về đi."

" Hoàng thượng nhiều lần từ chối, tam hoàng cử lần này vô cùng kiên

quyết nói, không gặp được hoàng thượng thì sẽ không đi."

" Hỗn láo." Hoàng đế tức giận quát một tiếng.

Tứ Tùy bị dọa sợ vội nhận lỗi: " Nô tài đáng chết, hoàng thượng bớt giận."

Hoàng đế đương nhiên không phải tức giận tiểu thái giám, hắn vẫn không hạ hỏa: " Tiểu tử này có phải bình thường trẫm quá nuông chiều, chỉ vì một cái nữ nhân dân dã cũng muốn tới chỗ trẫm lập uy."

" Tam hoàng tử nhất thời suy nghĩ thiếu sót, hoàng thượng chớ nóng giận làm hại thân thể." Tứ Tùy nói: " Nô tài tập tức đi khuyên tam hoàng tử."

" Không cần, nó muốn đợi cứ để nó đợi."

Hoàng đế mắng xong lại muốn ngủ sâu, thế nhưng hắn yêu thương tam hoàng tử đương nhiên quan tâm. Thấy hoàng đế lòng không an, Tứ Tùy lên tiếng: " Hoàng thượng, nếu tam hoàng tử đã muốn nữ tử này như vậy, người chỉ cần hạ một thánh chỉ là được rồi. Nhật Minh vương gia giờ đã ra như vậy, nếu nàng ta chịu không nổi mà nghĩ quẫn, sợ là tam hoàng tử..."

" Haa!" Hoàng đế thở dài, hắn ngồi dậy nhìn bên ngoài hoa viên trời đêm nói: " Ngươi tưởng trẫm không muốn toại nguyện hắn sao? Nhưng nữ tử này giờ đã vào vương phủ của hoàng thúc."

Hoàng đế lắc đầu: " Bên ngoài ai cũng biết hoàng thúc vì hộ giá bị thương mới trở thành tàn tật, vương phi của hắn vì phu quân cưới thêm thiếp để hầu hạ hắn. Nếu bây giờ trẫm hạ lệnh đòi người cho Nghĩa nhi, ngươi nói sẽ không có lời đồn đại hay sao?"

" Hoàng thượng." Thái giám Tứ Tùy thản nhiên nói: " Ba năm qua Nhật Minh vương phi trong phủ làm ra loại chuyện gì, còn bên ngoài cưới mấy cái tiểu thiếp cho vương gia, chẳng ai có kết quả tốt."

Hoàng đế nhướng mi mắt: " Ngươi có ý gì?"

" Ba năm vương gia hại không ít nữ tử bỏ mạng, nếu bây giờ có mang một người đưa đi cũng chẳng có bao nhiêu người dị nghị." Tứ Tùy nói nhỏ hơn: " Nữ tử này với tam hoàng tử có tư tình từ trước, gả vào vương phủ xem ra không ưng thuận. Chỉ bằng lợi dụng cô ta, loại bỏ?"

Hoàng đế ngạc nhiên, trong đáy mắt phân vân: " Thế nhưng..."

" Hoàng thượng sở dĩ còn giữ lại mạng sống cho vương gia để gây sức ép cho Thảo Trường quân, mối nguy hại này tuy có thể kiềm hãm nhưng không thể hoàn toàn nhổ bỏ." Tứ Tùy nói: " Vừa hay cứ tạo ra mấy cái lý do, nói vương gia âm khí quá nặng, hại chết nhiều tiểu thiếp. Đem đến mấy cái tai tiếng không hay, thêm cả tình trạng sức khỏe của vương gia truyền ra. Thảo Trường quân kia sẽ không thể ngồi yên, chúng ta dựa vào đó diệt gọn một lần."

Thấy hoàng đế còn phân vân, Tứ Tùy nói tiếp: " Binh lực của hoàng thượng ba năm trước chưa có khả năng chống lại Thảo Trường quân, binh không có tướng tài làm chủ. Nên đành phải làm ra cái màn kịch kia khiến vương gia thành phế nhân, ở hoàng thành đóng vai trò con tin áp chế Thảo Trường quân, bây giờ bọn chúng vẫn nắm quyền Nam địa, nhân dân tách biệt chỉ sợ không chủ động sẽ mất đi lợi thế."

Hoàng đế lên tiếng: " Hiện tại hoàng thúc vẫn ở trong tay trẫm, bọn chúng chắc chắn không dám làm ra loại chuyện gì to lớn."

" Hoàng thượng có nghĩ thời gian của vương gia đã không còn nhiều nữa không?"

" Cái gì?" Hoàng đế nhìn Tứ Tùy.

" Nhật Minh vương gia bây giờ nhờ vào vương phi sống không bằng chết, người không ra người, ma không ra ma. Chút hơi tàn của hắn sợ chẳng trụ được thêm hai năm, đến lúc mạng vương gia đã tận, càng khiến Thảo Trường quân sinh hận ý, không còn con tin muốn nổi loạn là không tránh khỏi."

Hoàng đế trầm mặt, Thảo Trường quân chính là cỏ mọc ven đường. Người nào người nấy đều là sức sống mãnh liệt càng không sợ chết, mỗi ngày lại sinh dưỡng ra nhiều thêm người tài. Bỏ đại một tên lính trong hang ngũ ra cũng đã có thể ngang bằng với tướng chỉ huy của tướng lĩnh hoàng thành, lại thề chết trung thành với Nhật Minh vương gia. Đây là nỗi lo rất lớn trong lòng hắn, chỉ có cách dùng Duật Ngôn Phong uy hiếp. Nếu Ngôn Phong thật sự chết, thật khó nghĩ hậu quả.

" Hoàng thượng." Thái giám Tứ Tùy cúi người nói: " Nếu không thể quản được sống chết, chỉ bằng bây giờ lật ra ván bài, dùng mạng sống của vương gia yêu cầu mười ba tướng lĩnh dẫn đầu Thảo Trường quân tự trói nộp mình."

Chương 12:

" Khôn hồn thì nói cho chúng ta biết, nơi ở của Nhật Minh vương."

Phiên Vân hai con ngươi liếc xuống, nhìn nhìn bàn tay đang chặn miệng mình ra ý. Nếu không thả ra, y cũng không thể nói chuyện.

Người cầm kiếm hiểu ý mới đe dọa: " Nếu ngươi dám kêu lên một tiếng, ta lập tức lấy mạng tiểu nha đầu ngươi."

" Ùm ùm!" Phiên Vân gật đầu lia lịa, sau đó kẻ phía sau mới chịu thả tay đang chặn miệng y ra. Phiên Vân đúng là không có kêu lên, thứ nhất y bây giờ mà kêu lên một tiếng thì sẽ mất mạng, thứ hai y cũng chưa biết những người này là ai.

Cả hai nam tử đều che mặt, người cầm kiếm nhìn thấy đây chỉ là một tiểu cô nương, lại dọa cho nàng sợ đến run lên thì cũng cảm thấy áy náy. Giọng nói cũng không mang vẻ đe dọa nữa: " Chúng ta cũng chỉ là bất đắc dĩ, không muốn làm hại ngươi. Nếu ngươi nói cho chúng ta biết Nhật Minh vương gia hiện giờ ở nơi nào trong phủ, ta nhất định không làm ngươi bị thương một chút."

" Các ngươi là ai?" Phiên Vân thấy kẻ này nói chuyện cũng không đến nỗi, có thể không xấu, liền tự nhiên mà hỏi thân phận của họ.

Hai nam nhân chẳng ngờ đến tiểu cô nương này lại ngây thơ như vậy, bọn họ che mặt đương nhiên không muốn kẻ khác nhận ra. Cho dù cô ta hỏi thì họ có nói thật sao? Nam Tử kia lại nói: " Ngươi biết nhiều quá thì không tốt, chỉ cần cho chúng ta biết vương gia ở nơi nào."

" Các ngươi muốn làm hại vương gia?" Phiên Vân lại dứt khoát hỏi.

" Đương nhiên không." Nam nhân nóng vội giống như bị buộc tội oan, quên mất luôn cả mình đang giấu thân phận: " Vương gia là chủ tử, ta làm sao có thể...!"

" Chủ tử?" Phiên Vân ngạc nhiên nói.

Nam tử khỏe mạnh vẫn đang khóa tay Phiên Vân phía sau lạnh lùng nhìn đồng bọn, người kia liền biết mình hớ lời nên lại vứt đi lương tâm mà kề kiếm lên cổ Phiên Vân: " Xin lỗi, đã hứa không làm ngươi bị thương. Nhưng nếu để lộ ra chuyện bọn ta đến hôm nay có thể làm hại đến tính mạng của vương gia, ta chỉ đành có lỗi với ngươi."

Kiếm đã sẵn sàng cứa cổ của y không do dự, Phiên Vân vội nói: " Khoan... khoan đã, ta có thể cho ngươi biết chỗ ở của vương gia."

" Ngươi nói thật?" Nam nhân ngừng tay lại, nhìn kẻ luôn im lặng kia hỏi y thì nhận được một cái gật đầu.

" Là thật." Phiên Vân nói.

" Nếu ngươi lừa ta..."

Phiên Vân chen vào lời hắn: " Ta là tiểu thiếp của vương gia, ta sẽ không hại hắn. Cùng tin các ngươi, không lừa các ngươi."

" Tiểu thiếp." Nam nhân nghe nói vậy không ngờ trong mắt lại nổi tơ máu, tay không nghĩ ngợi muốn cứa cái cổ xinh đẹp của nàng. Không ngờ bị kẻ còn lại túm lấy cổ tay ngăn cản, hắn tức giận: " Ngươi làm gì vậy, tại sao ngăn ta?"

" Ta hỏi ngươi làm gì mới phải." Nam tử kia cuối cùng cũng chịu nói một câu, tiếng nghe lại có uy hơn rất nhiều.

" Ngươi còn không biết ta làm gì, đám nữ nhân này ở đây có ý nghĩa gì người không biết hay sao? Là Thệ Ngọc tiện nhân đó muốn dùng chúng sỉ nhục vương gia tàn phế, làm người không thiết sống nữa."

" Ngươi cũng không thể như vậy giết nàng, đây là cơ hội để chúng ta biết vương giả ở nơi nào."

Nam tử nóng tính lại nói to hơn: " Không có cô ta thì tìm người khác hỏi là được rồi, ta nhất định phải giết chết..."

Phiên vân bị hai kẻ tranh cãi với nhau bỏ quên, một tay thoát ra được liền che miệng nam tử ồn ào kia, đôi mắt lạnh nhạt thấy mấy gia nhân thường canh cửa phòng hình như đi lại, y nhìn cả hai mắng: " Các ngươi muốn bị phát hiện hay sao, đang ở hang hổ mà còn có thời gian tranh cãi?"

Nam tử lớn tiếng còn chưa kịp cãi lại đã nghe phía xa có tiếng vọng đến: " Đàn cô nương, xảy ra chuyện gì sao?"

Cả hai nam tử nội tâm lo lắng nhìn Phiên Vân, y đưa một ngón tay lên miệng " suỵt " một tiếng rồi nói lớn: " Không có, ta giúp vương gia đổ nước tiểu, đang rửa lại cái chậu mà thôi."

" À... Vậy... cô nương làm xong nhanh trở về nghỉ ngơi, đừng để bị lạnh."

" Ta biết rồi." Phiên Vân vui vẻ đáp trả.

Hai nam tử nghe vụ đổ nước tiểu kia thì đã chẳng còn nói được lời nào, Phiên Vân vì nghe đối thoại giữa hai người và hành động của họ. Nếu thật sự có người muốn hại vương gia thì vô cùng đơn giản, không phải lén lén như vậy.

Đoán cả hai thật là người của vương gia, y nói: " Vương gia chẳng ở đâu xa, chính là trong Tư Duyệt Thâm không bao nhiêu người canh chừng này."

" Cái gì?" Cả hai cùng đồng thanh.

Lúc nghe họ tra hỏi Phiên Vân cũng đoán ít nhiều, chắc cả hai đã tìm đủ mọi nơi của vương phủ, vạn lần không ngờ vương gia lại ở chính viện Tư Duyệt Thâm canh phòng lỏng lẻo này. Phiên Vân nói: " Bây giờ ta quay lại muộn không tiện, đêm mai các ngươi trở lại. Ta tạo cơ hội đưa mấy gia nhân canh cửa kia đi, như vậy có thể vào trong gặp vương gia."

" Khoan." Mắt nhìn thấy Phiên Vân sắp đi mắt, nam tử lớn tiếng kia định nói lại bị đồng bọn ngăn lại, hắn nghi hoặc nói: " Ngươi tin cô ta sao?"

" Cô ta nói tin ta và ngươi." Nam tử trầm tính nhìn theo Phiên Vân, hắn nói: " Nếu vậy cũng nên tin cô ta một lần."

" Nếu là cái bẫy?"

Nam tử lạnh lùng nói: " Có chết cũng phải tìm cô ta đòi mạng."

- ----------

Phiên Vân về phòng thì cẩn thận đóng cửa lại, tim vẫn còn đập khá nhanh. Tuy rằng tỏ ra bình tĩnh, nhưng kiếm kề bên cổ y làm sao có thể không sợ. Cũng may bản thân có thể kiếm chế không kêu lên, nếu không họ là người của vương gia chắc chắn gặp nguy hiểm.

" Nàng xảy ra chuyện gì?"

Phiên Vân giật mình, tâm vừa hạ xuống lại treo lên. Ngôn Phong nhìn y chằm chằm, lại giống như trở về lần đầu nhìn thấy hắn đang lạnh lùng hướng mắt về phía mình, hai tay để phía sau không tự chủ run lên.

" Lục Nhi." Ngôn Phong lại gọi nàng, thấy Lục Nhi sắc mặt hoảng sợ như vậy làm hắn lo lắng: " Lục Nhi?"

Gồng người muốn ngồi dậy, hắn muốn chạy lại xem nàng ra làm sao nhưng ngay cả mới nhấc thân trên lên chút ít đã ngã lại xuống. Hắn tức giận, gắt giọng: " Khốn kiếp... tại sao không thể?"

" Vương... vương gia." Nhìn thấy Ngôn Phong chật vật như vậy, Phiên Vân bỏ đi sợ hãi của mình chạy lại giường: " Vương gia, người vẫn chưa thể..."

Ngôn Phong khi Lục Nhi vừa đến đã nắm lấy cổ tay nàng, sức lực cũng đã mạnh hơn rất nhiều: " Ta... muốn đứng dậy... muốn làm điểm tựa cho nàng."

" Vương gia!"

" Tại sao?" Ngôn Phong nghiến răng: " Ta tại sao... lại vô dụng đến vậy."

" Vương gia." Phiên Vân cúi người ôm lấy Ngôn Phong, mặt tựa trên ngực hắn: " Người bình tĩnh đi, ta không sao. Vương gia người cũng không có vô dụng, người đã làm hết sức mình rồi."

" Lục Nhi." Cảm thấy ấm áp từ Lục Nhi truyền đến, hắn khẽ gọi.

" Ta không có gì, thật đó." Y nói: " Người cố gắng như vậy làm sao có thể gọi là vô dụng, chưa tới hai tháng bàn tay đã có thể hoạt động rồi, người rất tốt."

Ngôn Phong im lặng không có nói gì nữa, Phiên Vân suy nghĩ về hai người kia. Cho dù y thật sự tin họ thì cũng có chút nguy hiểm, Nếu họ

là người của vương gia thì chắc chắn hắn phải biết, tốt hơn vẫn nên hỏi lại hắn để tránh sai lầm.

Phiên Vân buông Ngôn Phong ra, y trèo lại lên giường, nằm xuống chỗ của mình nhỏ tiếng cùng hắn nói: " Vương gia, ta có chuyện muốn nói."

" Chuyện gì?"

Phiên Vân nói chậm: " Vừa rồi ta ra ngoài, bên giếng gặp phải hai người bịt mặt đột nhập vào..."

" Chúng làm gì người." Ngôn Phong đột ngột quay đầu, đôi mắt lạnh nhìn chằm chằm Lục Nhi.

" Không có làm gì, chỉ là bị dọa sợ một chút." Phiên Vân biết hắn chỉ là lo lắng cho mình, mỉm cười với hắn rồi kể lại hết những gì xảy ra, cũng mang việc mình hẹn bọn họ ngày mai quay lại. Y nghi hoặc hỏi hắn: " Vương gia, bọn họ thật là người của người sao?"

Ngôn Phong trầm mặt một hồi thì gật đầu, dựa vào lời nàng kể lại hắn cũng đoán ra được thân phận hai kẻ kia: " Là thủ hạ của ta."

" Vậy thì tốt quá." Phiên Vân tươi cười: " Ta còn lo lắng mình tin nhầm người, lỡ như tiết lộ chỗ ở của vương gia cho kẻ muốn hại người, thật không biết làm sao."

" Lục Nhi."

" Vương gia sao vậy?" Phiên Vân trả lời.

Ngôn Phong đột nhiên lạnh lùng nhìn Lục Nhi, câu từ chậm nhưng rõ ràng: " Từ nay về sau, gặp những tình huống như vậy, phải lo cho mình trước, không được vì ta."

Phiên Vân phản bác: " Ta làm sao có thể..."

Ngôn Phong lại ngắt lời nàng: " Không được có lần sau."

" ư..." Phiên Vân ngạc nhiên nhìn hắn, Ngôn Phong ngoài mấy ngày đầu y đến cũng chưa từng lạnh nhạt, tỏ ra đáng sợ như vậy với y. Phiên Vân nhỏ giọng: " Được rồi."

Nghe được Lục Nhi đồng ý với mình, Ngôn Phong bây giờ mới bỏ đi

dáng vẻ dọa nạt kia, Hắn cười với nàng: " Ngủ đi."

Phiên Vân nhìn hắn lại nằm thẳng đầu lại nhắm mắt ngủ, tâm trạng y không vui khi bị hắn lạnh nhạt như vậy. Y chuyển động xoay mặt vào trong, đưa lưng về phía hắn, trong lòng cảm thấy oan ức, y là suy nghĩ cho hắn mới muốn biết hai người kia thân phận thế nào. Hắn không biết ơn thì thôi, lại còn trợn mắt bặm môi với y, thật là ức nghẹn đến không ngủ được.

" Ta chính là sợ ngươi có chuyện." Tiếng của Ngôn Phong phía sau lại nói: " Thà rằng kẻ xảy ra chuyện là ta."

Phiên Vân im lặng, tay siết lấy cái chăn đắp trên người mình, không khí trở nên kỳ quái. Hồi lâu sau, giống như chờ cho Ngôn Phong ngủ rồi y mới lên tiếng thật nhỏ, chỉ là tai của kẻ bên cạnh lại rất thính, không bỏ sót chữ nào: " Ta biết, xin lỗi làm vương gia lo lắng."

Vương gia nói vậy là ý gì, hắn xem an nguy của y quan trọng hơn bản thân sao? Hắn như vậy là bởi vì thật sự xem y là Đàn Lục Nhi, là tiểu thiếp của hắn? Vậy nếu sau này vương gia nhận ra y không phải... y lừa hắn, có phải sẽ tức giận không?

Phiên Vân suy nghĩ một hồi thì lại ngủ lúc nào không hay, đó cũng chỉ là bất chợt vì lời nói của Ngôn Phong mà suy nghĩ. Y cũng không cho rằng Đàn Lục Nhi đã có địa vị quan trọng thế nào, hay ra sao mới khiến hắn nói những lời đó.

Phiên Vân cho rằng bất quá vương gia chỉ là lo lắng cho tiểu thiếp đã chăm sóc mình, cũng không vì nghĩ hắn có tình cảm với Đàn Ngọc Nhi mà lo ngại về sau thân phận mình bị lộ. Có lộ rồi thì chắc hắn cũng chỉ giận hơn một thời gian, sau khi hết giận rồi thì xem như kết giao thêm một vị bằng hữu, huynh đệ. Chẳng có chút tâm tư gì y như thế chìm vào giấc ngủ.

Chương 13:

" Vương gia, ta thả tay ra nhé?" Phiên Vân hỏi ý Ngôn Phong, đã nhận được cái gật đầu của hắn nhưng y vẫn có chút lo lắng.

Hôm nay y giúp vương gia tập nâng cánh tay, tay phải của hắn đang nhờ vào sức của Phiên Vân mà giơ thẳng ra phía trước. Y nuốt một ngụm trong cổ họng, sau đó bàn tay đang đỡ cánh tay của Ngôn Phong từ từ buông ra, y chậm nói: " Bình tĩnh, người cố dùng lực một chút. Nếu đau hay không chịu nổi thì cứ thả tay xuống, được chứ?"

Ngôn Phong tập trung hết sức dồn vào cánh tay phải của hắn, Lục Nhi buông ra thì quả nhiên khó khăn rất nhiều. Cánh tay run run cố giữ vững trong không trung, thế nhưng chỉ có thể tự mình giữ trong tích tắc liền rơi xuống trên chăn bông, không một chút sức lực.

Nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của Ngôn Phong, đôi mắt đầy thù hận nhìn cánh tay phải của hắn. Phiên Vân biết hắn không vui, y dùng khăn tay chậm trên gương mặt hắn: " Không sao, chẳng phải vương gia đã tự giữ được một chút rồi sao? Cơ thể người chỉ mới vừa tốt hơn nên vẫn cần nhiều thời gian, ta cùng người từ từ tập luyện được chứ?"

" Chỉ mới như vậy." Ngôn Phong nhăn mày: " Đến bao giờ mới được?"

" Người thật là, có thể chịu đựng hết ba năm. Bây giờ có khả năng khỏe lại, tại sao chờ một khắc cũng bất mãn thế?"

" Ta có thể." Ngôn Phong nhìn gương mặt xinh đẹp của Lục Nhi, hắn ôn nhu nói: " Nhưng ta không muốn... để nàng chờ."

Phiên Vân mỉm cười: " Không sao, ta rất có kiên nhẫn. Ta cho dù là vài năm cũng có thể chăm sóc tốt vương gia, nhưng chờ khi vương gia khỏe lại rồi ta nhất định sẽ đòi cả vốn lẫn lời, trả công không được thiếu."

" Lục Nhi... ta..."

" Suỵt." Phiên Vân ngăn lại lời Ngôn Phong, hắn cũng hiểu mà im lặng không nói gì nữa, ngay ngắn nằm xuống giường.

" Đàn cô nương, ta vào đây." Bên ngoài cửa lúc này a hoàn chỉ nói có lệ, không chờ đợi đồng ý đã mở cửa đi vào phòng.

Cô ta mang chén thuốc có màu đen xì đi tới nhìn Phiên Vân đang xoa nắn tay chân cho vương gia, môi hiện ý cười khinh thường: " Đàn cô nương thật là có lòng quá, tất cả mọi việc của vương gia đều tự mình hầu hạ chu đáo."

" Vương gia là phu quân của ta, ta đương nhiên nên hầu hạ chu đáo rồi." Phiên Vân cười nói.

Câu " vương gia là phu quân của ta " này vào tai Ngôn Phong thật dễ nghe, hắn trong mắt đầy tình ý yêu thương nhìn Đàn Lục Nhi.

Đàn Lục Nhi đang ngước đầu nói chuyện nên đương nhiên không thấy, nhưng biểu hiện của vương gia lại lọt vào mắt a hoàn kia không thiếu. Chỉ là hắn sau khi nhìn Lục Nhi thì lướt đôi con ngươi có chứa sát ý qua cô, khiến a hoàn bất chợt lạnh sống lưng mà run khẽ một cái.

" Ngươi đến đây có việc gì?" Phiên Vân hỏi.

Cố không nhìn đến vương gia nữa để bản thân không bị dọa sợ, a hoàn nói với Đàn Lục Nhi: " Thuốc của vương gia, mỗi tháng đều phải uống."

" Đưa cho ta là được rồi." Phiên Vân tranh lấy chén thuốc trên tay a hoàn, cố ý nói: " Ta giúp vương gia uống, không cần phiền tới ngươi cạy miệng đổ thuốc đâu."

A hoàn bình thường sẽ đáp trả chẳng tiếc lời, nhưng vừa rồi nhận một ánh mắt đe dọa của vương gia nên không tránh khỏi sợ hãi: " Không được, ta phải nhìn thấy vương gia uống thuốc xong mới đi."

" Các ngươi có lý không thế? Bình thường vương gia ăn uống các ngươi có quan tâm một chút nào sao? Bây giờ một chén thuốc cũng làm ra vẻ, chờ người dùng rồi mới an lòng này làm cho ai xem chứ?" Phiên Vân tức giận lớn tiếng, lúc này bàn tay đang được y cầm lấy của vương gia ngón động đậy.

Phiên Vân đưa mắt nhìn hắn thì thấy Ngôn Phong gật đầu với mình, y cắn cắn vành môi, trong lòng không cam tâm nhưng chỉ đành đồng ý: " Được rồi, ta bây giờ giúp vương gia uống là được chứ gì."

A hoàn im lặng không nói, Phiên Vân đổi vị trí ngồi lên trên. Y đỡ vai Ngôn Phong dậy để hắn tựa vào người mình, trong lòng khó chịu đưa chén thuốc chết tiệt kia đến môi hắn: " Vương gia, chịu khó một chút."

Ngôn Phong nghe nàng nói, khóe môi hơi cong lên sau đó một hơi uống sạch. A hoàn còn chẳng dám tin, trước kia muốn hắn uống đều sống chết liều mạng cắn chặt hàm, khiến các nàng phải bóp miệng đổ thuốc mới được, bây giờ do Đàn Lục Nhi đút thì lại như chén canh ngọt, một hơi uống cạn.

Phiên Vân để Ngôn Phong lại nằm xuống, y cầm cái chén trống rỗng chúc chúc xuống trước mặt a hoàn: " Thế nào, ngươi vừa lòng rồi chứ?"

" Làm khó Đàn cô nương và vương gia rồi, ta chỉ là làm theo..."

" Đi đi, đi đi." A hoàn còn chưa nói hết đã bị Phiên Vân xua đuổi, y đẩy cô ta ra cửa đóng rầm lại mà dứt khoát xem như dịch bệnh: " Xong việc thì đi sớm, đừng có ở đây làm phiền ta."

Phiên Vân chắn trước cửa, cố lắng nghe xem cô ta đi xa chưa. Lúc này phía sau lại nghe tiếng của Ngôn Phong: " Lục Nhi, nhanh... nước."

" Vương gia." Phiên Vân quay lại, quá vội cũng không thể chạy ra ngoài lấy nước được, không hay để a hoàn kia nhìn thấy sẽ nghi ngờ. Y lấy ấm trà vẫn còn đầy nước đến, cho hắn uống cả ấm cũng không đủ để nôn ra: " Làm sao đây, bây giờ đi lấy nước có khiến bị nghi ngờ không?"

" Lục Nhi." Ngôn Phong nói: " Móc họng đi."

" Móc họng." Phiên Vân lo lắng: " Như vậy... ta..."

" Không sao đâu." Ngôn Phong nói.

" Được... được rồi." Phiên Vân thấy hắn kiên quyết như vậy, bản thân cũng không biết làm sao, cuối cùng chỉ có thể làm theo lời ngôn Phong. Y cho hai ngón tay vào miệng hắn, sợ làm hắn khó chịu nhưng lại không thể không làm.

Ngôn Phong nhăn mày khó chịu, sau đó nôn ra đầy giường. Không chỉ

có thứ thuốc đen kia mà cả đồ ăn sáng và trưa nay cũng bị nôn ra không ít, trên người Ngôn Phong và Phiên Vân đều bị bẩn cả.

Không ngại bị hắn nôn cả lên người và chăn đệm trên giường, Phiên Vân tươi cười: " Tốt quá, nôn ra được rồi."

Ngôn Phong trầm mặt, cỗ mùi chua bốc lên khiến bản thân hắn còn thấy không thể ngửi nổi, vậy mà Lục Nhi vẫn chẳng có vẻ gì muốn lui ra. Nhưng cho dù Lục Nhi không để ý thì hắn cũng để ý, mất mặt trước nàng có bao nhiêu thảm hại đều đã bị nhìn thấy cả. Sau này những gì hắn chịu đều phải trả đủ cho bọn chúng.

Thấy vương gia không nói gì lại biết hắn vì bản thân bây giờ nhếch nhác mà không vui, Phiên Vân hiểu hắn tính tình ra sao nên không nói gì. Y đỡ Ngôn Phong đứng lên, chèn mấy cái gối mềm trên ghế tựa để hắn ngồi xuống, sau đó gom lại chăn nệm bẩn trước ném qua một bên.

Phiên Vân cởi ngoại y đã dính bẩn của cả hai ra trước cũng để một góc, chính mình lấy áo choàng bên ngoài mặc lên rồi mở cửa ra bên giếng xách nước. Không có thời gian đun nóng nên chỉ có thể dùng nước lạnh tẩy rửa tạm, thay luôn cả y phục mới.

Chăn đệm cũng đổi lại sạch sẽ nhưng Phiên Vân lại chẳng để Ngôn Phong nằm lại trên giường, y cười với hắn: " Vương gia này xương đã tốt, hay là hôm nay bên ngoài có nắng thì ra ngoài đi có được không?"

" Ra ngoài?" Ngôn Phong nói, hắn nhìn Lục Nhi rồi lại hướng đến cửa chính: " Sẽ không sao chứ?"

Phiên Vân gật đầu hiểu ý nói: " Hai a hoàn kia hình như ra ngoài mua đồ rồi, mỗi lần đi đều rất lâu mới trở về. Còn mấy vị huynh đệ bên ngoài đó lại rất tốt, họ chỉ có việc canh chừng không để ta bỏ trốn thôi, còn những thứ khác sẽ mắt không thấy tai không nghe. Vương gia, người an tâm."

Ngôn Phong suy nghĩ một hồi, hắn ba năm nằm trên giường ngón tay không thể động. Từ khi Đàn Lục Nhi đến, ăn uống chu đáo, không những cơ thể có sức lực lại có thể ngồi, có thể nói. Nếu cũng có thể lại bước ra khỏi cánh cửa kia...

" Vương gia?"

Ngôn Phong nhìn đến Đàn Lục Nhi đang chờ đợi, hắn mỉm cười với

nàng: " Được rồi."

Phiên Vân vui vẻ chạy ra cửa, nhờ mấy vị huynh đệ tốt bên ngoài tìm giúp mình một cái ghế dài để nằm đặt bên ngoài sân nơi có chút nắng ấm. Y cũng cẩn thận lót chăn đệm để vương gia nằm được thoải mái mới đưa người ra.

" Đàn tiểu thư, hay là để ta cõng vương gia cho." Một gia nhân nam tử thấy cơ thể nhỏ bé yếu đuối của Đàn Lục Nhi đang vất vã cõng vương gia ra đến cửa mới nói.

Tuy vương gia trông có vẻ ốm nhưng không giống trước kia, hắn đã có thịt hơn rất nhiều, thân người so với một tiểu cô nương mười lăm đương nhiên cao và to lớn hơn nhiều. Nhìn nàng cõng hắn như vậy thật không đúng, không nỡ nhìn.

Ngôn Phong không đến nỗi phải cõng, nhưng để tránh người nhìn thấy hắn tốt hơn sẽ nghi ngờ nên chỉ có thể đồng ý để Lục Nhi cõng mình. Ngôn Phong ghét phải để kẻ khác chạm tới mình, nhưng bây giờ cũng không phản đối khi nghe gia nhân kia nói.

Phiên Vân biết vương gia không thích, chỉ là không muốn y mệt vì cõng hắn. Phiên Vân cười nói với gia nhân, bước chân cũng từng bước một đi: " Không sao, cứ để ta là được rồi."

Để được hắn xuống ghế dài thì Lục Nhi cũng đã mệt đến hít thở liên tục, Ngôn Phong nhìn nàng như vậy muốn nói vài câu nhưng lại không thể nói. Lục Nhi bên ngoài ánh nắng này lại càng xinh đẹp hơn, linh động hơn, ngắm mãi cũng không thấy chán.

Trời trưa có chút nóng nên Phiên Vân cầm theo cả một cái quạt giấy, ngồi bên cạnh quạt cho vương gia, cùng hắn chỉ tới chỉ lui trời, mây, cây cỏ linh tinh. Tuy chỉ có một mình y nói đủ thứ chuyện nhưng vương gia luôn lắng nghe, cười với y, lắc đầu gật đầu đáp trả.

Mấy gia nhân nhìn khung cảnh hạnh phúc này, Đan cô nương giúp vương gia được vui mà nói đủ chuyện, tay vừa quạt vừa đôi khi bóc vỏ một trái nho đút đến tận miệng vương gia. Được một mỹ nhân đẹp như tiên tử hạ phàm này hầu hạ, chăm từng chút một. Mấy nam nhân nhìn vừa ngưỡng mộ, vừa ganh tị không thôi. Nếu được đôi môi hồng nhạt đáng yêu đó cất lời bên tai, được đôi tay ngọc trắng nõn đó quạt cho, đút trái cây cho, bọn hắn có chết cũng cam nguyện.

Vương gia lại đang ôn nhu cười với Đàn Lục Nhi, nhưng nàng vừa

không chú ý một chút hắn lại liếc mắt về phía mấy nam nhân cảnh cáo. Ánh mắt dọa người này đừng nói là mấy cái nữ tử như a hoàn kia, đến cả nam nhân bọn họ vừa nhìn thấy đã rùng mình mà cúi đầu, không dám để cái nhìn trên người Đàn Lục Nhi nữa.

Ngôn Phong rõ ràng thấy ra ngoài rất tốt, nhưng tâm trạng của hắn đang lạnh xuống không phanh. Mấy kẻ kia dùng ánh mắt ham muốn gì với Đàn Lục Nhi hắn làm sao có thể không nhìn ra, nói vậy trước đây khi hắn trong phòng không hề biết được, mỗi lần Lục Nhi đi ra đều để bọn chúng nhìn tới như vậy?

" Mấy vị đại ca, ta có thể nhờ một chút không?" Không đúng lúc ngay khi Ngôn Phong đang suy nghĩ thì Phiên Vân còn đứng lên rời chỗ mà đi lại gần mấy gia nhân phía sau. Nào có nhận ra mặt hắn đã đen thui muốn giết người rồi, y nói cùng mấy người kia thân thiết như bình thường: " Ta sáng nay có ra ngoài ở chỗ ngũ lão ông lần trước làm ghế lớn đó, đặt làm thêm một cái. Ông ấy nói đến tối sẽ làm xong, mai lấy cũng không có vấn đề."

Phiên Vân mỉm cười lấy lòng họ: " Thế nhưng ta thật sự đang cần rất là gấp, không biết các ngươi tối nay đi lấy về giúp ta được không?"

Chương 14:

Ngôn Phong lúc trở về lại phòng thì hình như tâm trạng không vui, hắn trầm mặt chẳng chịu nói lời nào khiến Phiên Vân lại tự hỏi mình làm gì để hắn giận rồi: " Vương gia lại làm sao vậy?"

Ngôn Phong không nói, Phiên Vân thật ghét cái tính cách này của hắn: " Người mỗi lần không vui thì cứ im lặng, không chịu lên tiếng thì ta biết được vương gia không hài lòng chỗ nào hay sao?"

" Đừng nói với ta nàng không biết bọn chúng nhìn nàng với ánh mắt gì." Ngôn Phong đột nhiên cả giận nói.

Phiên Vân ngẩn người ra, sau đó liền hiểu hắn giận cái gì. Y buồn cười nói: " Có như vậy thôi mà vương gia cũng để tâm? Chỉ là bọn họ nhìn một chút, cũng có phải là ăn thịt ta? Đâu có mất miếng thịt nào."

" Không được." Ngôn Phong gắt giọng: " Cho dù là nhìn, nghĩ tới thôi đều không được."

Phiên Vân chẳng ngăn nổi mình hé môi cười, y xoa bóp cánh tay cho hắn: " Người vì chuyện này mới giận sao? Vương gia có lúc nhìn ta cũng có ánh mắt giống như vậy, tại sao không thấy người có vẻ gì hối lỗi đi, còn giận ta?"

" Ta không giống." Chuyện xấu bị Đàn Lục Nhi phát hiện cũng không làm hắn xấu hổ, Ngôn Phong xem như việc hiển nhiên nói: " Nàng là thê tử của ta, ta đương nhiên có thể."

Phiên Vân nghe hắn nói thì nụ cười trên môi chợt tắt, y chỉ là muốn nói đùa với hắn. Không lý nào vương gia thật sự xem y là thê tử rồi?

" Lục Nhi." Ngôn Phong lại nói: " Trước kia nàng ở đâu, là tiểu thư nhà quan lại nhà nào vừa được phong chức sao?"

Phiên Vân lắc đầu: " Không phải, ta là... tam nhi nữ của Đàn tri huyện Tề An. Là vương phi đột nhiên cho người đến nói muốn rước ta vào phủ, làm tiểu thiếp của vương gia."

" Thảo nào... ta chưa từng nghe đến. Nếu nàng thật là tiểu thư quan chức triều đình, chỉ sợ sớm vang danh, không đến ta."

Phiên Vân im lặng không trả lời, y cũng không thể nói cho hắn, danh tiếng tiểu thư Đàn gia thật sự có, y là nam còn là đứa con bí mật nên không có người biết tới, còn Đan Lục Nhi thật sự thì chẳng qua đang chờ đợi mai mối từ phủ hoàng tử thôi.

" Gả cho ta, uất ức nàng rồi."

Phiên Vân nhịp tim trong ngực đột nhiên đập mạnh, y vẫn tập trung xoa bóp cánh tay Ngôn Phong, bây giờ ngước lên nhìn hắn. Nghe hắn nói thật chậm: " Nếu một ngày, ta có thể trở lại như trước."

Ngôn Phong nghiêm túc nói: " Ta sẽ cho nàng một hôn lễ lớn nhất, dùng kiệu lớn rước nàng về. Khiến nàng hạnh phúc hơn tất cả, cho thiên hạ biết Đàn Lục Nhi, là thê tử của ta."

Nghe đến cái tên "Đàn Lục Nhi" trong miệng Ngôn Phong, Phiên Vân trong lòng đau nhói. Người đang hứa hẹn cho Đàn Lục Nhi một thân phận, danh nghĩa, cùng sự thừa nhận lớn nhất. Nếu y thật sự là Đàn Lục Nhi, trước những lời chân thật của hắn, gương mặt anh tuấn của hắn, y chắc chắn sẽ rất vui. Thế nhưng y lại không phải, không phải Đàn Lục Nhi, thậm chí không phải nữ nhân.

Nếu Ngôn Phong biết, y chắc chắn sẽ làm hắn thất vọng, khiến hắn tổn thương vì bị lừa dối. Ban đầu Phiên Vân không nghĩ nhiều như vậy, chỉ cho rằng về sau hắn biết thì họ có thể là bằng hữu, huynh đệ. Nhưng bây giờ y sợ nói ra sự thật, sợ nói ra rồi sẽ khiến một người có lòng kiêu ngạo lớn như hắn, có chấp nhận được đã từng nói với một nam nhân những lời này?

Phiên Vân nói: " Ta không cần những thứ đó, càng không xứng với vương gia."

" Không xứng?" Nếu là người khác thì những lời này chẳng khác nào nhạo bán hắn, Ngôn Phong tìm lý do để nàng phải nói bản thân không xứng với hắn. Giọng ôn nhu hỏi: " Cuộc sống trước kia của nàng ra sao?"

Ngôn Phong nhận ra không đúng, Lục Nhi của hắn xinh đẹp đáng yêu như vậy, nên được phụ mẫu yêu thương. Tại sao bị ép gả cho hắn cũng không chút phản kháng, thậm chí hầu hạ hắn cũng không thiếu

sót, nấu nướng giặt đồ việc đều do chính tay nàng làm.

Nghĩ thế nào cũng chỉ nghĩ ra ngày trước nàng phải chịu thiệt thòi, nếu không làm sao nghĩ ra được phải lấy nam nhân tàn tật như hắn, còn cho rằng bản thân không xứng: " Có phải phụ mẫu của nàng không đối tốt?"

" Mẫu thân khi ta ba tuổi đã qua đời." Thấy Ngôn Phong quan tâm mình, Phiên Vân cũng không muốn lừa hắn việc gì nữa, thế nên không dựa theo thân phận của Đàn Lục Nhi, mà nói với hắn về chính mình: " Nàng chỉ là được mua về Đàn gia làm a hoàn, vô tình bị cưỡng ép... mới có ta."

Ngôn Phong trầm mặt, nghe đến đó cũng hiểu rõ chuyện phía sau sẽ thế nào. Trước kia chắc chắn phải chịu khổ, gả cho hắn lại càng không oán trách. Hắn trong lòng càng khẳng định, muốn cho nàng tất cả mọi thứ tốt nhất trên đời này.

- ----------

Đêm xuống Phiên Vân nhìn bên ngoài cửa, đúng là mấy vị gia nhân kia đều đi khiêng ghế cho y rồi, ngũ lão ông nói chắc phải nửa đêm mới xong ghế, y cố ý bảo họ đi sớm hơn để đợi mà.

Phiên Vân lén lút ra phía sau viện đến chỗ giếng nước, quả nhiên hai vị nam tử đại ca hôm qua thật là trời vừa tối đã ở đây chờ. Thấy y còn không khỏi đề phòng, nhìn tới lui xem có bị mai phục hay không, Phiên Vân cười với họ: " Là Văn Huấn tướng quân, và Thẩm Ngụy tướng quân đúng chứ?"

" Cái gì?" Văn Huấn ngạc nhiên so với Thẩm Ngụy vẫn bình tĩnh như không: " Tại sao ngươi lại biết?"

" Ta biết, đương nhiên là do..."

" Vương gia nói cho cô nương, đúng chứ?" Thẩm Ngụy nói.

Văn Huân bây giờ lại nhìn Thẩm Ngụy: " Không thể, vương gia là người cẩn thận thế nào? Cho dù thật vì nghe a đầu này nói lại, người cũng không dễ dàng tin tưởng, làm sao mang thân phận của chúng ta

tùy tiện nói cho người khác."

" Chính bởi vì vương gia hành sự cẩn thận, không tùy tiện nói ra thân phận của chúng ta." Thẩm Ngụy nhìn Phiên Vân: " Thế nên đối với vị cô nương này ngươi nên cẩn thận lời nói, đừng có a đầu này nọ."

" Vậy là ý gì? Cô ta thủ đoạn không đơn giản?"

Thẩm Ngụy lắc đầu, hắn hướng Phiên Vân: " Làm phiền cô nương, chúng ta muốn gặp vương gia bây giờ, sẽ không sao chứ?"

" Không sao, người canh giữ ở Tư Duyệt Thâm chỉ có vài người đều đã bị ta dụ đi khỏi. Còn hai a hoàn, bình thường giờ này đã về phòng nghỉ ngơi, chắc là không có vấn đề." Phiên Vân bước đi trước rồi nói với họ: " Đi theo ta đi."

Văn Huân vẫn chưa tin tưởng tuyệt đối, hắn còn sợ bên kia sẽ có mai phục nói: " Tin cô ta được sao? Chi bằng khống chế người trước cho chắc."

" Vương gia nói thân phận chúng ta cho cô ấy, chính là nhắc nhở ngươi cô ta không thể động, ngươi lại còn muốn động sao?" Thẩm Ngụy nói.

" Cô ta sao?"

Phiên Vân lo lắng đảo mắt tới lui, sợ có người trông thấy nên làm gì có tâm trạng nghe xem hai người kia nói gì. Đến khi đã đưa được người vào đến phòng rồi khép cửa lại, y bây giờ mới an tâm.

" Vương gia." Nhìn thấy Duật Ngôn Phong, Văn Huân là người đầu tiên kêu lên.

Ngôn Phong ngồi trên giường không động đậy, nhìn hai thuộc hạ quỳ xuống bên giường mình, gương mặt lạnh uy nghiêm mà lần đầu tiên Phiên Vân nhìn thấy. Hắn cũng từng tỏ ra lạnh lùng với y, nhưng có thể tạo nên khí thế áp bách như vậy lại là điều y không ngờ tới.

Hắn lạnh giọng nói: " Đứng lên cả đi."

" Vương gia, đúng thật là người." Văn Huân vừa vui mừng vừa lo lắng nhìn vương gia: " Chúng ta nghe nói ngươi tàn phế rồi, còn không nhận được chút tin tức."

" Các ngươi từ lúc nào đến hoàng thành, có bị phát hiện hay không?" Ngôn Phong nói.

Thẩm Ngụy lập tức trả lời: " Bí mật nhập thành, không có ai phát hiện."

" Làm rất tốt."

" Chúng ta từ khi không thể liên lạc với vương gia bị hoàng đế lấy tính mạng người ra uy hiếp, chỉ đành chờ đợi. Thời gian ba năm luôn cho người tìm hiểu thông tin của vương gia ở hoàng thành." Thẩm Ngụy nói: " Hai năm trước nghe nói vương gia không thể nói nữa, sợ hãi bọn chúng hại người, không ngờ là vương gia cố ý làm giả."

" Là thật." Ngôn Phong lên tiếng làm cả hai thuộc hạ ngạc nhiên, hắn nhìn sang Đàn Lục Nhi đang đứng im lặng ở cửa để không làm phiền họ, nói: " Lục Nhi, qua đây."

" Ta..." Phiên Vân ngập ngừng, bọn họ bàn đại sự, Văn Huân kia lại cứ nhìn y với ánh mắt nghi ngờ. Nếu qua đó thật sẽ khiến họ không thoải mái.

" Không sao đâu." Ngôn Phong gắng gượng nâng tay phải lên không quá cao, run run hướng bàn tay về phía Lục Nhi; " Qua đây."

Thấy Ngôn Phong như vậy chịu đau, Phiên Vân không nỡ nên liền đi nhanh qua nắm lấy cánh tay kia làm sức lực và điểm tựa cho hắn: " Đã nói người vẫn chưa thể dùng sức nhiều như vậy, đừng khiến mình chịu đau. Cố gắng là tốt, nhưng cố gắng quá đôi khi lại hại đến mình."

" Được, ta biết rồi." Ngôn Phong cười với nàng.

Văn Huân và Thẩm Ngụy đối với vương gia ngạc nhiên hắn ôn nhu, nhưng không có tâm trạng nghĩ đến hắn thay đổi ra sao, có thể thấy vương gia đau lòng trước kia uy võ thần vũ biết bao, bây giờ muốn nâng một cánh tay cũng phải nhờ đến nữ tử dìu đỡ. Thật là khiến thuộc hạ tận trung liều chết như bọn họ cảm thấy bản thân vô dụng.

" Ta có thể nói, càng có thể cử động được một ngón tay đều là nhờ vào Lục Nhi." Hắn Lạnh giọng: " Các ngươi lại như thế muốn gây thương tích nàng?"

Cả hai nam nhân vì câu nói mang ngữ khí đe dọa của vương gia toát mồ hôi, hắn chỉ vừa khiến họ thấy thương cảm đã lập tức biến thành mãnh thú rồi, vương gia đúng là trong hoàn cảnh nào thì uy lực dọa

người cũng không giảm.

Chương 15:

" Vương gia thứ tội."

Văn Huân cùng Thẩm Ngụy không ai giải thích mà đồng thanh nhận tội, Phiên Vân tuy muốn nói giúp họ một chút nhưng bản thân y không có lý do gì để chen vào.

" Không biết cũng không thể trách các ngươi." Ngôn Phong nói: " Về sau xem Lục Nhi cũng giống như ta."

Cả hai người đều không nói gì, chỉ có Văn Huân vẫn làm ra dáng vẻ chẳng ngờ lén nhìn Phiên Vân một cái rồi lập tức lướt qua. Thẩm Ngụy thấy vương gia tình trạng không quá tệ như trong tin tức mình nhận được, trong lòng cũng bớt đi phần nào bất an. Cho dù vương gia cử động không tốt, nhưng người này vẫn mãi là chủ tử của hắn: " Vương gia, chúng ta bây giờ mang người đi. Trở về Thừa Viên Chức ngay cả hoàng đế cũng không dám động binh, cơ thể của người cũng có thể từ từ điều trị."

" Không được." Ngôn Phong còn chưa nói gì Phiên Vân đã lên tiếng ngăn cản, y giang hai tay chặn trước người hắn: " Vương gia bây giờ chưa thể đi."

" Cô nói vậy là có ý gì, vương gia đi hay ở lúc nào đến lượt cô cho phép?" Văn Huân nhăn mày, còn đang muốn nói tiếp lại bị vương gia phía sau tiểu cô nương kia nhìn cho câm miệng.

Phiên Vân nói: " Tuy ta không biết Thừa Viên Chức kia mà các người nói là ở đâu, nhưng cơ thể vương gia lúc này vẫn còn rất yếu, miễn cưỡng có người đỡ đi nữa cũng chỉ có thể chuyển động được một đoạn ngắn. Bây giờ lại muốn vương gia đi đường xa, có thể là phải ngồi ngựa, người làm sao chịu nổi chứ?"

" Lục Nhi cô nương." Thẩm Ngụy nói: " Chúng ta có thể vào hoàng thành, đột nhập được vương phủ đã là lần này hết sức nguy hiểm, chỉ cần một chút liền bỏ mạng. Nếu cơ hội tốt như lúc này lại không thể cứu vương gia ra ngoài, sau này chỉ sợ càng khó khăn."

Phiên Vân khó xử, y cũng biết Ngôn Phong rời khỏi chỗ này được càng tốt, thế nhưng hắn bây giờ thật nhấc tay còn mệt mỏi đau đớn. Y nghĩ rồi lại cương quyết nói: " Xin lỗi, ta biết các huynh đều muốn cứu vương gia. Nhưng bây giờ mang người đi không tốt, cho ta thời gian

thêm ba... không, là bốn tháng đi. Ta cố gắng giúp vương gia hồi phục tốt nhất, lúc đó cho dù phải đi đường xa cũng không sợ nguy hiểm."

" Một tiểu cô nương như cô có thể làm được gì?" Văn Huân nói: " Cô là đại phu sao, có khả năng giúp vương gia đứng lên đi lại được?"

" Huynh tin tưởng ta, vương gia lúc ta đến vương phủ còn không thể nói, không động được một đầu ngón tay. Ta đến vương phủ gần hai tháng, bây giờ thì thế nào? ta không phải đại phu nhưng vẫn có thể giúp người."

" Cô nương chắc chắn vương gia sẽ được giữ an toàn trong bốn tháng sau, sẽ không có mối nguy hại nào cho người chứ?"

" Ta..." Phiên Vân ngập ngừng, đây đúng là chuyện mà y không thể hứa. Chỉ việc vương gia bị ép uống thứ thuốc đáng ngờ kia mỗi tháng, y cũng chẳng có cách nào, chỉ có thể khiến hắn chịu khổ đủ cách nôn ra. Nếu thật sự những người đang muốn hại vương gia mà ra tay, y không có khả năng bảo vệ hắn.

Không khí trở nên im lặng, tưởng rằng việc đưa vương gia ra ngoài xem như đã quyết định, không ngờ lúc này Ngôn Phong lại lên tiếng: " Lục Nhi đã nói bốn tháng, như vậy thì cứ đợi thêm bốn tháng đi."

" Vương gia, việc này quá nguy hiểm." Văn Huân nóng vội nói.

" Không sao." Ngôn Phong nghiêm mặt nhìn hắn: " Ta tin tưởng các ngươi, với khả năng của các ngươi bốn tháng sau vẫn đủ có thể cứu ta và Lục Nhi ra ngoài."

Đây rõ ràng là ý tứ tín nhiệm của chủ tử đối với thuộc hạ, thế nhưng hiểu rõ Nhật Minh vương gia. Hắn nói vậy đương nhiên hoàn toàn tin tưởng tài năng của bọn họ, thế nhưng để hắn tự mình nói còn không phải yêu cầu họ không được mắc sai lầm nhỏ nhất, nếu có thì hình phạt cũng chẳng tốt đẹp gì.

" Nếu vương gia đã nói như vậy chúng ta cũng không còn cách nào khác." Thẩm Ngụy nhìn Phiên Vân: " Lục Nhi cô nương, vương gia phải nhờ vào cô nương rồi."

" Đương... đương nhiên." Phiên Vân mỉm cười: " Đây là ý của ta, ta nhất định chăm sóc vương gia thật tốt."

Ngôn Phong nói: " Các ngươi trước hết trở về Thừa Viên Chức, không cần mang tình trạng của ta nói ra, hoàng đế bây giờ vẫn cho rằng ta là một kẻ sắp chết để hắn nắm làm lợi thế. Cùng với Ngọc Trúc bàn luận qua, Thảo Đường quân tạm thời để hắn tùy ý làm chủ."

" Ngọc Trúc quân sư tài trí hơn người, chúng ta từ khi vương gia xảy ra chuyện đều do y ổn định tinh thần. Nếu không so với những người nôn nóng tính khí kia chắc chắn kéo quân làm loạn khắp nơi, chính là muốn chờ đợi vương gia. Chúng ta tin người sẽ không có chuyện, không bỏ rơi hàng vạn tướng sĩ và nhân dân ở Nam địa."

" Đúng vậy vương gia." Thẩm Ngụy cũng đồng ý với Văn Huân nói: " Chúng ta đợi người trở về, sẵn sàng hy sinh tính mạng bắt hoàng đế trả lời cho hành động của hắn."

Ngôn Phong không nói, hắn chỉ trầm lặng một hồi sau thì gật đầu. Phiên Vân nhìn thấy bọn họ như vậy mới hiểu ra đôi chút, lý do vì sao trước kia vương gia chịu nhiều đau khổ xác thịt như vậy vẫn muốn tiếp tục sống.

Không chỉ vì lòng tự tôn của hắn, Ngôn Phong kiên cường như vậy là vì bên dưới hắn còn có những thuộc hạ sinh tử. Nếu hắn thật sự chết mà vẫn bị kẻ khác lợi dụng, làm điểm yếu không tồn tại đe dọa tính mạng của biết bao kẻ khác. Mạng của hắn không chỉ của riêng hắn, kiên cường như vậy cũng không trách.

" Các ngươi trước đi khỏi, người bị Lục Nhi đuổi đi sợ rằng rất nhanh sẽ trở về. Đừng để bị phát hiện, hoàng đế có yêu cầu tất cả đều từ chối, không cần lo lắng cho ta." Ngôn Phong nói.

Thẩm Ngụy đấu hai tay phía trước: " Tuân lệnh vương gia."

Văn Huân luôn cảm thấy vương gia còn ở lại hoàng thành ngày nào, nguy hiểm ngày đó. Không chỉ sợ đến tính mạng Ngôn Phong, mà còn cả Thảo Đường quân và nhân dân Nam địa. Thế nhưng đã nhận lệnh từ chính vương gia hắn sẽ không làm trái. Hắn hướng Phiên Vân nói: "

Lục Nhi cô nương, tại hạ lúc trước vì nóng vội mà đã mạo phạm, xin cô nương thứ lỗi."

" Văn Huân tướng quân không cần lo, ta biết ngươi là vì lo lắng vương gia. Đổi lại là ta, cũng sẽ cẩn thận như vậy." Phiên Vân cười với hắn.

" Vậy vương gia... thật sự có khả năng khỏe lại, có thể như trước kia?"

Không thể nói dối, Phiên Vân hơi cúi đầu, tỏ vẻ lúng túng: " Ta cũng không nắm chắc, chỉ có thể làm hết khả năng."

" Không sao." Ngôn Phong nói như an ủi Lục Nhi: " So với trước đã tốt hơn nhiều."

Phiên Vân nghe vậy thì nắm bàn tay Ngôn Phong, y nói: " Vương gia, ta nói thật với người. Thật ra khi còn nhỏ bá mẫu và biểu ca tìm được ta, họ đều theo học y lâu đời được truyền qua các thế hệ của tổ tông. Ta đã có hỏi biểu ca liệu có cách giúp người không, y nói vẫn còn phải chờ cơ thể ngươi tốt hơn sau đó tiến hành trị liệu mới biết được."

" Thật tế thời gian qua ta chăm sóc sức khỏe người tốt hơn, người có thể nói lại cũng là nhờ vào thuốc biểu ca đưa, ta mỗi bữa cơm của ngươi đều có bỏ vào. Ta không nói chỉ là sợ ngươi khó lòng tin được một người mới quen như ta." Phiên Vân cố giải thích: " Nhưng người đã tốt hơn đúng không? Vậy nên cơ hội có thể trị khỏi là rất cao, có thể ta làm chưa tốt nhưng..."

" Lục nhi, ta đương nhiên tin nàng." Ngôn Phong chặn lời Lục Nhi, hắn một chút hy vọng, lại hỏi: " Biểu ca của nàng... thật sự có khả năng trị khỏi cho ta?"

" Ta..." Phiên Vân đương nhiên nhìn thấy hy vọng trong mắt hắn, y không nói một phần cũng là sợ điều này. Giọng y cũng nhỏ hơn: " Ta nói rồi, không thể chắc chắn. Ta không muốn cho người hy vọng, sau đó lại thất vọng."

Ngôn Phong trong mắt tràn đầy kinh hỷ, hắn nghĩ rất nhiều mình có thể trở lại như xưa, nhưng chưa từng nuôi hy vọng. Hắn chân tay không hoạt động nhưng vẫn còn đầu óc, trí tuệ này. Không thể đích thân cưỡi ngựa cầm kiếm dẫn binh, vẫn có thể làm tốt vị trí chủ vương ra lệnh bày mưu. Cho dù rơi xuống tận cùng của bờ vực cũng không khiến Ngôn Phong khuất phục.

Thế nhưng cũng không có nghĩa hắn quên được bản thân mình, hắn

đã từng dũng mãnh ra sao, cao ngạo thế nào. Một nam tử từ tướng mạo đến tài trí đều khiến kẻ khác kiên dè, nữ tử hâm mộ. Tay sức đủ sức nắm vạn quân, chân đủ sức đạp ngã hàng binh mã thế nhưng phải cam chịu ngồi sau bàn, chỉ có thể duy nhất ra lệnh chỉ huy.

Nghe được đã có khả năng này lòng hắn làm sao không cao hứng, ngay cả hai người Văn Huân và Thẫm Ngụy tuy chưa từng nói ra nhưng cũng hiểu vương gia có nỗi khổ gì. Bọn họ không hẹn mà lập tức cúi đầu trước Phiên Vân, làm y bối rối: " Hai người làm gì vậy... ta... vương gia, bọn họ..."

Văn Huân lại là người lên tiếng trước: " Lục Nhi cô nương, nếu thật sự có thể chữa trị cho vương gia, ta nguyện vì cô nương làm bất cứ việc gì."

" Ta... ta đã nói rồi, ta chỉ có thể làm hết sức, hơn nữa người có thể chữa trị cũng không phải ta."

" Không cần biết kết quả ra sao." Thẫm Ngụy nói: " Ta cũng sẽ mang ơn nghĩa này của Lục Nhi cô nương."

Chương 16:

" Vương phi, tam hoàng tử lại đến rồi."

Thệ Ngọc tay đang vuốt bộ lông trắng mềm của một chú cún con, vẻ mặt ôn nhu lại thay đổi đến khó xem. Nàng không vội nói về tam hoàng tử, lại hỏi Lư Thương: " Đàn Lục Nhi kia thế nào, những ngày này có từng gặp mặt qua tam hoàng tử?"

" Bẩm vương phi, không có." Lư Hương thành thật trả lời những gì mà mình biết: " Nô tỳ vẫn được báo lại hành động thường ngày của cô ta, từ sáng đến tối không ở trong phòng thì cũng là nấu nướng, giặc đồ rồi đun nước. Một hai ngày cũng lại chạy ra ngoài vài lần nhưng không có đi nơi nào khả nghi, mua một hai thứ đồ linh tinh lại trở về."

" Chưa từng có ý định bỏ trốn sao?" Thệ Ngọc lại hỏi.

Đây cũng là điều Lư Thương cảm thấy kỳ lạ, nói: " Đúng là nô tỳ chưa từng nghe nói qua cô ta muốn bỏ trốn, hơn nữa sống rất yên phận, không có vẻ gì bất mãn cả."

" Không thể nào." Thệ Ngọc làm lạ: " Theo tính cách của Đàn Hương kia, thì muội muội của cô ta đáng ra cũng chẳng khác gì. Được người nuông chiều, thậm chí bao người mơ ước thành quen. Ta còn cho rằng cô ta làm bộ trước mặt mình, sau lưng còn không hiểu thấu hận bao nhiêu."

" Vương phi nghi ngờ thân phận của Đàn Lục Nhi này sao?" Lư Thương lại nói: " Chắc là không thể giả được, nhan sắc như thế kia còn xinh đẹp hơn Đan Hương tỷ tỷ cô ta mấy phần. Nếu không phải Đàn Lục Nhi, thì cũng phải từng được nghe nói tới..."

Nhìn thấy vương phi tức giận trừng mắt với mình, Lư Thương lập tức im miệng. Vương Phi trước kia luôn tự tin vào dung mạo của nàng, phải nói so đo từng chút một với các tiểu thư khác. Nàng làm gì, có gì cũng đều phải là thứ tốt nhất. Thế nên mới nhất quyết gả cho Nhật Minh vương gia, cũng vì vậy mà hận hắn càng sâu khi để nàng mất đi một phu quân tốt nhất bị chê cười.

Không những vậy sau này còn xuất hiện Đàn Hương nổi trội hơn đã đủ mất mặt, bây giờ lại thêm một cái Đan Lục Nhi. Nếu Nhật Minh vương gia vẫn còn là nam tử oai phong ưu tú ngày trước, sợ rằng có một nữ tử như vậy bên cạnh hắn đã sớn bị nàng chôn xuống đáy hồ

từ lâu, đừng nói tới bây giờ còn có thể sống tốt ở ngay trong vương phủ.

Thệ Ngọc từ lúc nhìn thấy Đàn Lục Nhi thì trong lòng đã đầy ganh ghét, nàng chưa động đến cũng chẳng qua muốn khiến tam hoàng tử Duật Nghĩa, làm hắn biết Đàn Lục Nhi bây giờ đã là người của vương gia, khiến hắn không cần nhớ tới nữa.

Duật Nghĩa hiện tại mười chín tuổi, hắn so với Ngôn Phong chỉ thua ba tuổi thế nhưng so vai vế lại thua những hai bậc. Lại dám ở phủ Nhật Minh Vương có ý muốn đòi tiểu thiếp của trưởng bối, việc này về tình về lý đều đáng chê trách.

Thế nhưng nhiều người biết cũng chẳng có ai tỏ ra bất mãn gì, dù sao việc vương phi liên tục rước thiếp về phủ cho vương gia, kia lại toàn là nữ tử danh môn con nhà quan chức sớm đã khiến nhiều người có cái nhìn không tốt. Hơn hết tam hoàng tử lại là người hoàng đế có lòng bồi dưỡng nhất, cho dù hắn có thanh thiên bạch nhật nữ tử thích liền mang về làm thiếp cũng chẳng vấn đề.

Duật Nghĩa trước nay tính khí có đôi phần trẻ con, thích thì làm thế thôi. Lần này hắn vì một lúc động lòng với sắc đẹp của Đàn Lục Nhi, muốn lấy nàng về làm thiếp, ai ngờ lại bị Nhật Minh vương gia đi một nước trước, trong lòng đương nhiên không phục.

Nhìn thấy Thệ Ngọc đến chỉ tùy tiện nói một tiếng xem như đã có lễ: " Vương Phi."

" Tam hoàng tử." Thệ Ngọc đáp lại, trong lòng vì hắn chỉ nhìn nàng một cái cũng không có tia dao động gì: " Ngươi lần này lại đến, vẫn là muốn gặp Đàn Lục Nhi?"

Duật Nghĩa chẳng cần nhiều lời nói: " Đúng vậy, nếu Đàn Lục Nhi hiện giờ đang ở trong phủ, phiền vương phi cho nàng đến gặp ta."

" Tam hoàng tử, người biết Đàn Lục Nhi bây giờ đã là người của vương gia. Không phải sao?"

" Nói thì hay lắm." Duật Nghĩa hơi nhếch môi, hắn biết Nhật Minh

vương phi này nhờ có phụ hoàng hắn ngấm ngầm đồng ý, khiến vương gia sống không bằng chết, nữ nhân như vậy dù hắn đối với mỹ nhân đều có lòng nhưng cũng không muốn nếm thử một lần: " Đàn Lục Nhi vì sau trở thành thiếp của Nhật Minh vương, vương phi cho rằng ta không biết sao?"

" Bỏ ý định đó của ngươi đi." Duật Nghĩa khinh thường nói: " Ngươi cho rằng cưới nàng ta về làm thiếp của Nhật Minh vương, như thế ta không có cách nào ngoài chấp nhận. Lục Nhi không thể, ngươi vương phi chính thê lại có thể sao?"

Thệ Ngọc mỉm cười: " Tam hoàng tử người quên rồi, hoàng thượng đã nói... khi vương gia trút hơi thở cuối cùng đó, ta về sau sẽ lại được ban cho người."

" Chuyện sau này ngươi có thể nói trước được sao?" Duật Nghĩa nói: " Ngươi dám chắc ta sau này sẽ đối xử tốt với mình, mà không để sau khi Lục Nhi về phủ của ta còn vinh quan hơn?"

" Người tại sao chưa từng nghĩ đến chờ tới lúc đó, Đàn Lục Nhi kia xem cũng chẳng còn nữa."

" Ngươi..." Nghe Thệ Ngọc nói Duật Nghĩa càng tức giận mình bị khiêu khích, hơn là tức giận vì Đàn Lục Nhi có thể vì chịu uất ức mà bỏ mạng. Hắn nắm lấy cổ tay Thệ Ngọc dùng sức cảnh cáo: " Cẩn thận, để khi rơi vào tay ta sẽ không có kết quả tốt."

" Được, ta chờ người." Thệ Ngọc bình tĩnh nói.

Mắt thấy tam hoàng tử đã phất áo đi mất, Lư Thương lo lắng nhìn chủ tử: " Vương phi, tam hoàng tử đối với người như vậy, về sau thật sự ở chỗ của người không phải chịu khổ sao?"

" Tam hoàng tử này đối với nữ nhi một là thưởng thức, hai là không đoái hoài, làm gì có tâm yêu thương sủng ái hay chán ghét làm khó chứ." Thệ Ngọc xoa nhẹ cổ tay mình: " Hơn nữa ta bây giờ sống như vậy, làm vương phi của một người tàn phế còn không thể nói chuyện, không có tương lai. Bị người người chế nhạo cùng thương xót, ngươi thấy tốt lắm sao?"

" Nô tỳ chỉ là lo lắng cho vương phi ngày sau phải chịu thiệt thòi." Lư Thương miệng không có ý tốt nói: " Người nhìn xem Đàn Lục Nhi đó, cho dù đã là tiểu thiếp của vương gia mà tam hoàng tử cũng không chết tâm. Nếu sau này thật sự có ghi hận, chỉ sợ tam hoàng tử không

tính toán thì cô ta cũng chẳng bỏ qua."

" Vương phi người xem đi, cô ta ở vương phủ chúng ta thích làm gì làm nấy. Còn dám tùy tiện mỗi ngày cõng vương gia ra bên ngoài sân nằm, không có một chút xấu hổ nào."

" Ngươi nói cái gì?" Thệ Ngọc chặn lời nói: " Đàn Lục Nhi đưa vương gia ra khỏi phòng?"

Lư Thương ngạc nhiên: " Vương phi không biết chuyện này sao, nô tỳ cứ cho rằng mấy a hoàn kia đã báo lại rồi."

" Ngươi đi." Thệ Ngọc lớn tiếng: " Lôi cô ta đến cho ta."

" V... vâng, vương phi."

- ----------

" Vương gia thấy sao?" Phiên Vân một tay giữ ở cùi chỏ, một tay nắm ở cổ tay của Ngôn Phong nâng lên hạ xuống: " Có còn đau chút nào không?"

Vì đang ở bên ngoài phơi nắng hóng gió, cho dù chỉ có hai người nhưng Ngôn Phong vẫn cẩn thận không lên tiếng. Hắn lắc đầu để Lục Nhi hiểu.

" Vậy người thử tự mình dùng sức xem." Phiên Vân thả tay ra, mấy ngày nay cánh tay của Ngôn Phong đã hoạt động lại được, thế dù có để cử động nhưng vì gân cốt bị tổn thương mà không có lực, chỉ tự đưa lên đưa xuống được đã xem như tốt rồi: " Chậm chậm thôi."

Ngôn Phong trong lòng ấm áp, nhìn đôi con ngươi của Lục Nhi linh động di chuyển theo cánh tay hắn. Theo lời Lục Nhi nói hoàn toàn không sai, hắn không phải bị liệt toàn thân, chỉ là bị bỏ mặc thời gian quá lâu, thân thể suy yếu chờ khi được chăm sóc ăn uống ổn thỏa tự nhiên tay chân lưng eo đều có cảm giác lại.

Chẳng qua hắn rơi xuống núi bị thương nặng vẫn là thật, tay chân cho dù có khả năng hoạt động cũng không thể cầm nắm vật gì nặng. Vẫn là phải trông chờ vào vị biểu ca kia của Lục Nhi, nếu y có cách trị hắn sẽ lại giống như trước khỏe mạnh.

" Vương gia, tay người có thể tự do chuyển động rồi, tuy rằng khó khăn nhưng tiến triển rất tốt. Ta thấy chân nằm mãi cũng không có

biện pháp, lần sau ta giúp người đi lại mấy vòng thấy thế nào?" Phiên Vân nói.

Ngôn Phong không ngăn được mình nâng khóe môi cười, xem ra Lục Nhi còn nóng lòng hơn hắn. Vậy mà nàng cứ luôn miệng mọi việc chậm rãi, không cần cố gắng quá, thế nhưng cũng chẳng cho hắn một cơ hội nào để lười biến.

Tâm trạng hai người vốn là đang vui vẻ, không ngờ từ xa lại thấy a hoàn Lư Thương dẫn theo hai gia nhân lạ hướng lại đây. Phiên Vân lo lắng vì không nghĩ sẽ có người đến, cố ý che khuất Ngôn Phong một chút, y mang bàn tay của hắn giấu vào bên dưới lớp chăn mỏng ý nói hắn an tâm, giả vờ vẫn còn là một con ma bệnh chết là được.

Ngôn Phong trong lòng lúc này lại không an, việc hắn thường được Lục Nhi cõng ra ngoài sân thế này cho dù muốn giấu cũng chẳng được bao lâu. Ngay cả tình trạng của hắn có tiến triển tốt hơn cũng sẽ đến tai Thệ Ngọc, cô ta nhất định tìm Lục Nhi hỏi chuyện.

Đúng như Ngôn Phong lo lắng, Lư Thương vừa đến sắc mặt đã chẳng có bao nhiêu tốt, cô ra lệnh: " Đi, mang cô ta đến gặp vương phi."

" Các ngươi làm gì vậy?" Phiên Vân bị giữ hai tay kéo đi, y khó chịu nói: " Vương Phi muốn gặp, nói một tiếng ta tự đi được rồi, cần gì phải như bắt tội nhân?"

" Ngươi có phải tội nhân hay không còn chờ vương phi nói mới biết được, kéo đi."

Lư Thương nói thì hai gia nhân kia lại hướng cô hỏi: " Vậy còn...?"

Theo ánh mắt của họ nhìn đến vương gia sắc mặt vẫn trắng xanh, hai mắt nhắm nằm trên ghế dài được trải đệm bông như xác chết đó. Lư Thương trong lòng thầm xem thường mới nói: " Không phải đều là cô ta mang người ra sao, cứ để nằm đây là được rồi. Đi thôi, đừng để Vương Phi đợi lâu."

Ngôn Phong nghe tiếng bước chân nhiều người rời đi, bàn tay vừa rồi được Lục Nhi giấu vào trong chăn siết lấy y phục. Hắn nghiến răng kiềm chế để bản thân không mất kiểm soát, bây giờ hắn cho dù hét lên tức giận, ngoài để việc mình có thể nói lộ ra liệu rằng còn có tác dụng nào khác sao?

Chương 17:

" Qùy xuống cho ta."

Phiên Vân bị kéo đến một lư đình nhỏ, thường được dùng để hóng mát của vương phủ. Vừa đến trước mặt vương phi đã bị ép quỳ xuống, y trong lòng sợ hãi vương phi có khi nào phát hiện ra điều gì, thế nhưng bên ngoài vẫn phải giữ bình tĩnh: " Vương phi không biết gọi Lục Nhi đến có việc gì?"

" Ngươi còn không biết ta vì cái gì mà mang ngươi lại đây?" Thệ Ngọc nói.

Phiên Vân lưng cúi thật sâu: " Lục Nhi ngu dốt, xin vương phi chỉ dạy."

Thệ Ngọc trầm mặt không trả lời, nàng nhìn sang Lư Thương ra lệnh nàng nói. Lư Thương cao giọng: " Ngươi còn giả vờ không biết mình làm ra cái gì, ngươi tự ý kéo vương gia cơ thể không tốt ra ngoài chịu nắng gió, bao nhiêu người nhìn thấy còn muốn chối."

" Việc đó?" Phiên Vân lúc này thở ra nhẹ nhõm, y còn sợ rằng việc hai vị kia đêm hôm vào phủ qua hết bao nhiêu ngày mà vẫn còn bị lộ.

Vương Phi Thệ Ngọc nói: " Cưới ngươi về làm thiếp cho vương gia, để ngươi hầu hạ người là uất ức lắm sao? Còn dám khiến vương gia một thân tàn tật lôi kéo ra khỏi phòng, ngươi nói có phải muốn hại chết người?"

" Lục Nhi không có, xin vương phi làm chủ."

" Còn dám xin ta làm chủ cho ngươi?" Thệ Ngọc lớn tiếng: " Vương gia phế nhân không có nghĩa một tiểu thiếp hèn mọn như ngươi được quyền khinh thường, vương gia sắp chết cũng không đến ngươi sỉ nhục."

Phiên Vân cúi đầu nên cũng không tránh nét khó xem trên gương mặt mình, vương phi một câu nói vương gia phế nhân, một câu lại nói hắn là kẻ sắp chết. Đây là vừa có thể hả giận vương gia, vừa có lý do để bắt tội y sao?

" Ngươi nói bản thân có ý đồ gì? Muốn vương gia nhanh chóng mất mạng, sớm ngày có thể ở bên cạnh tam hoàng tử ta nói đúng chứ?"

Phiên Vân trợn hai mắt, vương phi đây là đang vì cái gì mới tức giận tìm chỗ xả vậy? Y hơi ngẩng đầu, nhìn dáng vẻ tức giận đỏ mặt của vương phi thì hiểu ra nguyên nhân chắc là vì tam hoàng tử, nàng ta tâm tư cũng không nhỏ, đã là vương phi còn tơ tưởng tới tam hoàng tử sao?

" Lục Nhi chỉ là muốn để vương gia ra ngoài hóng chút gió, ta cũng không làm ra việc gì lớn. Đúng như lời vương phi, ta luôn hầu hạ vương gia, tự thấy mình không có làm gì..."

" Bốp" Một tiếng trên mặt Phiên Vân đã cảm thấy đau rát nhức nhối, y choáng đến suýt nữa thì té ngã xuống nền gạch lạnh. Phiên Vân chỉ là đột nhiên đối với vương phi cảm thấy chán ghét mới cả gan nói, không ngờ tạo cơ hội cho nàng ta xả cơn giận. Vẫn chưa lấy lại tinh thần đã nhận thêm một tát bên mặt còn lại.

" Ngươi còn dám chối tội... chỉ là một nha đầu không thân phận cũng dám trước mặt ta nhiều lời?" Thệ Ngọc lại giơ tay tát thêm một cái, nàng vì tam hoàng tử tức giận đã lâu bây giờ có Đàn Lục Nhi trút giận cũng không muốn nhân từ. Lại dùng hết sức đánh thêm một lần nữa.

Phiên Vân ăn đến cái tát thứ năm thì không quỳ vững được nữa, ngã xuống một bên. Mặt y vừa nóng vừa đau, răng đập mạnh làm trong miệng bị thương khiến có vết máu chảy ra khóe môi. Cả trên hai bờ má cũng chảy máu vì Thệ Ngọc ra tay còn cố ý để móng tay cào trên mặt y.

Mặt sưng đỏ chảy máu, dung mạo xinh đẹp bị bị đánh đến như vậy, đầu óc cũng choáng váng. Phiên Vân vậy mà một tiếng cũng không kêu, y lại quỳ lại cho đúng mà cúi đầu nói: " Xin vương phi bớt giận, đều là Lục Nhi không hiểu chuyện, ta vì không thể chịu đựng phải hầu hạ vương gia... Lục Nhi xin vương phi thứ tội."

Lư Thương lúc này cũng còn không nỡ nhìn tiểu cô nương kia, tuy chỉ năm bạc tai nhưng vương phi từ đầu đã muốn tìm chỗ trút giận, tay đeo nhẫn ngọc thạch cứng ngắt. Hưởng hết năm cái tát này mà vẫn có thể quỳ ở đó chịu tội, đúng là không thể xem thường.

" Xem như ngươi vẫn còn biết nhận lỗi." Thệ Ngọc hả được giận, nàng xoa xoa hai bàn tay mang nhẫn ngọc thạch của mình, ở đầu móng tay còn có vết máu đỏ lưu lại mà mỉm cười: " Cho dù vương gia có phải chết, cũng còn chưa đến lượt ngươi ra tay. Hiểu chuyện thì an phận cho ta, nếu không cho dù là tam hoàng tử cũng không cứu được

ngươi."

Phiên Vân trách mình vừa rồi nhất thời lỡ lời, không phải vì chọc giận vương phi mà là vì làm lộ chuyện. Chỉ sợ vương phi biết được y chăm sóc tốt vương gia chứ không phải như ý nàng bỏ mặc hắn, lại biết để vương gia ra ngoài là muốn tốt cho sức khỏe chứ không phải muốn hại hắn. Chỉ sợ nếu nàng biết được, chắc chắn không cho y ở lại Tư Duyệt Thâm viện chăm sóc Ngôn Phong nữa.

Rất may mấy cái tát này của vương phi giúp y kịp nhận ra, Phiên Vân lên tiếng, trong âm giọng còn có sự run rẩy: " Vương Phi chỉ dạy rất phải, Lục Nhi không dám có ý nghĩ sai trái nữa."

" Thức thời là tốt." Nghe ra Đàn Lục Nhi sợ hãi, vương phi trong lòng càng dễ chịu. Nàng đứng lên, trước khi đi còn nói: " Tiếp tục quỳ ở đó cho ta, không có sự cho phép không cho đứng lên."

" Lục Nhi hiểu rõ."

Vương Phi là muốn xả cơn tức giận, có được lý do liền lôi người đến đánh mà chẳng cần tranh luận gì nhiều, đánh xong dễ chịu rồi thì đi mất. Phiên Vân quỳ ở trong lư đình, mặt vừa đau vừa nóng rát nhưng cái y quan tâm bây giờ không phải là mình bao lâu mới được tha, mà là vương gia lúc trưa còn chưa có ăn cơm.

Không may là lúc sáng Phiên Vân chỉ nấu một ít cháo hành vì vương gia muốn ăn, định là buổi trưa sẽ làm lại mấy thứ khác. Vương gia không có y thì lại phải ăn loại đồ ăn do hai a hoàn kia nấu, nói thật loại đồ ăn đó y không thể ăn được thêm lần hai, vậy mà vương gia lại phải ăn những ba năm.

Phiên Vân thành thật quỳ ở đó bị a hoàn gia nhân đi qua đi lại chỉ trỏ bàn tán, bản thân lại cứ nghĩ trở về nên nấu cho vương gia cái gì ăn để hắn đỡ khổ một chút. Ăn loại kia xong sợ hắn lại mất khẩu vị, mấy ngày lười ăn cơ thể lại tệ hơn. Qùy như vậy quỳ cho đến mặt trời xuống núi, gió mỗi lúc mạnh hơn rồi mưa lớn cũng không báo trước mà đổ xuống như thác.

Phiên Vân tay xoa hai đầu gối tê cứng, y nhích vào trong một chút để tránh bị mưa tạc trúng. Tuy vậy nhưng gió mưa không ngừng, đôi khi còn có tiếng sấm lớn làm y không khỏi giật mình run lên. Trời cũng đã bắt đầu tối đen, Phiên Vân cho dù thế nào cũng chỉ mới mười lăm tuổi đương nhiên phải biết sợ.

Đến khi cả người Phiên Vân tê cứng rét lạnh mới thấy a hoàn Lư Thương kia đến, cô nhìn y lạnh nhạt nói: " Vương Phi tâm địa nhân từ, thấy ngươi chịu phạt cũng đủ rồi nên có mấy lời muốn ngươi nghe cho rõ."

" Phiền... vương phi dạy bảo." Phiên Vân nói, y chỉ mong nhanh được trở về tắm nước nóng một lần.

" Ngươi không cần biết trước kia có cùng tam hoàng tử ước hẹn cái gì, cũng nên hiểu chuyện một chút, đừng cùng vương phi khiến tức giận. Ngươi hiểu, vương phi ngày sau cũng sẽ không để ngươi chịu thiệt, khi vương gia không còn cũng đồng ý cho ngươi có một cái danh phận nhỏ nhoi ở chỗ tam hoàng tử."

Phiên Vân nghe mấy lời này đúng là vào tai không lọt, bàn tay xoa đầu gối siết lại: " Ý của vương phi, sau khi vương gia qua đời rồi... còn có thể chấp nhận cùng ta... lại cùng thân phận chính thê tiếu thiếp thờ thêm một vị phu quân? Những lời như vậy.."

" Ngươi không phải cũng chỉ mong chờ ngày đó thôi hay sao? Ta khuyên ngươi thất thời một chút."

" Lục Nhi... đã hiểu." Phiên Vân nói nhưng răng cứ muốn cắn mạnh không hé lời, vương gia vẫn còn sống đó nhưng vương phi từ sớm đã có loại ý nghĩ thế này. Nếu Vương gia biết được, người có bao nhiêu thất vọng và đau khổ đây?

Phiên Vân được cho phép mới khó khăn bước từng bước một trở về Tư Duyệt Thâm, chân vừa đau cả người vừa lạnh bị mưa làm ướt từ trên xuống dưới. Trở về tưởng rằng sẽ thấy vương gia nằm trên giường chờ mình làm cơm cho, không ngờ vừa đến trong sân thì cả cả chân tê đau cũng vật vã chạy đến: " Vương gia?"

Trời mưa tầm tã không ngớt, cả sân cũng bị nước ngập lên vậy mà vương gia lại nằm sấp trên đất lạnh. Phiên Vân hoảng sợ đỡ hắn lên: " Vương gia người tại sao lại ở đây, vương gia?"

" Lục Nhi." Ngôn Phong nghe được tiếng của Đàn Lục Nhi thì mở mắt ra, hắn chậm cầm lấy tay nàng: " Không... sao chứ?"

" Vương gia, ta không sao." Phiên Vân sợ đến lúng túng tay chân không biết làm sao, y nhìn xung quanh đều tối đen không có ai khác: " Người đâu, người đâu cả rồi?"

" Lục Nhi... mặt của ngươi..."

" Không sao, vương gia đừng lo, để ta cõng người vào trong." Phiên Vân tay chân đều loạn, y giữ Ngôn Phong ngồi vững cũng dịch thân người đến phía trước hắn, kéo cánh tay hắn vác qua vai mình: " Ngươi cố chịu một lúc."

Phiên Vân bình thường cõng Ngôn Phong ra vào cũng đủ nặng, bây giờ chân và đầu gối đều đau, vừa cõng hắn đi được mấy bước đã ngã nhào ra phía trước. Hai người thê thảm bò trên sân ngập nước dưới trời mưa lớn, cũng may Ngôn Phong nằm trên lưng y nên khi té cũng chỉ có Phiên Vân chịu đau.

Lại vất vả đứng dậy lê từng bước vào phòng, bên trong cũng tối đen như mực. Phiên Vân đụng tới đụng lui đồ vật trong phòng mấy lần mới có thể để người nằm lên giường. Đến khi thắp được nến lên y lập tức chạy trở về nhìn Ngôn Phong.

Hắn y phục bận chính là lúc trưa khi y đi, thế nhưng khủy tay, đầu gối y phục đều rách còn có lộ ra một ít màu đỏ. Vừa rồi lúc bên ngoài không chú ý, nhưng vương gia từ chỗ hắn nằm hóng gió lúc trưa cách một đoạn khá xa về phía cửa.

Ngôn Phong chờ mãi vẫn không thấy Lục Nhi quay lại, đến lúc trời đổ mưa to cũng vẫn nằm đó chịu ướt. Hắn trong lòng không thể nhịn được mới lăn người ngã xuống đất, cho dù đôi chân không thể đi, dù tay hắn chỉ có một chút sức lực, thế nhưng cũng đủ kéo lê cơ thể đi tìm nàng. Cho dù biết bản thân bây giờ không thể làm được gì, nhưng hắn lại không thể chỉ ngồi im đó mà chờ đợi.

Cho dù thật nhanh muốn chạy đến bên nàng nhưng chỉ có khả năng lếch trên nền đất, thậm chí chỉ được một đoạn thì cơ thể vô dụng này không còn chút sức nữa. Cứ như vậy nằm trên sân ngập đầy nước, hắn tự nghĩ nếu như Lục Nhi không quay lại, hắn có phải cũng như vậy mãi mãi nằm ở chỗ này. Cũng giống như khi nàng chưa đến vương phủ, hắn vẫn sẽ là một phế nhân chỉ có thể nằm một chỗ chờ chết?

Chương 18:

Ngôn Phong từ lúc được y cõng lên đã bất tỉnh rồi, Phiên Vân giúp hắn thay một bộ y phục khác cũng cẩn thận không động đến mấy chỗ trầy xước ở chân và tay khủy tay hắn. Còn chưa lo đến cho mình thì đã xoa tay chân lạnh ngắt của hắn, xoa một hồi cũng đắp cho hắn hai cái chăn dày rồi chạy đi đun nước nóng.

Không ngờ đến lúc quay về phòng đã nhận ra Ngôn Phong không đúng, hắn lúc đưa từ bên ngoài vào tay chân mặt đều lạnh ngắt, vậy mà bây giờ mặt lại đỏ bừng cả hơi thở cũng nóng hơn.

Nhận thấy không ổn, Phiên Vân lại chạy đến tây phòng gọi lớn: " Các ngươi mau ra đây, vương gia bệnh rồi."

" Có nghe ta nói không, mau đi gọi đại phu."

Phiên Vân cứ ở đó lớn tiếng khiến hai a hoàn muốn mặc kệ cũng không được, họ đi ra khó chịu nói: " Vương gia bệnh cô gọi chúng ta làm gì?"

" Đại phu, nhanh giúp ta đi gọi đại phu." Phiên Vân nóng vội kéo tay a hoàn: " Ta còn phải nhìn vương gia, đi gọi đại phu giúp ta."

" Buông ra đi." A hoàn kia khó chịu đẩy tay Phiên Vân ra: " Vương gia bệnh thì liên quan gì đến bọn ta, cô hại chúng ta hôm nay bị mắng vẫn chưa thấy đủ sao?"

" Đúng vậy, trước nay công việc của bọn ta chỉ là lấy thức ăn rồi nấu cơm. Mấy thứ khác vương phi đã nói đều do tiểu thiếp của vương gia làm, cô tự mình nghĩ cách đi, đừng có làm phiền chúng ta." Hai a hoàn thay nhau nói xong thì trở vào phòng đóng cửa lại.

Thấy cửa đóng trước mặt mình Phiên Vân tức giận nhưng lại không thể làm gì, y chạy vào trong phòng, dùng tay sờ lên trán vương gia lại thấy hắn nóng hơn vừa rồi. Không còn cách nào khác, y nắm lấy bàn tay Ngôn Phong nói: " Vương gia, ngươi nằm nghỉ ngơi đừng cố di chuyển nhé. Ta đi mời đại phu, lập tức trở về ngay."

Ngôn Phong mơ màng có thể nghe hiểu Đàn Lục Nhi nói gì, thế nhưng hắn không muốn bàn tay kia buông ra cũng chẳng có sức mà giữ lại, nhìn thấy mờ ảo thân ảnh nàng đi khỏi xong thì hoàn toàn thiếp đi.

Phiên Vân chạy ra khỏi phủ cũng không có người ngăn cản, dù sao đối với y mỗi khi ra vào phủ có chuyện gì, mấy vị huynh đệ gác cổng cũng mắt nhắm mắt mở cho qua.

" Mở cửa đi, mở cửa... làm ơn cứu người đi."

" Rầm rầm..." Phiên Vân chạy trên con đường vắng bóng người giữa trời đêm mưa, đập từng cánh cửa có treo bản y quán cầu xin: " Đại phu làm ơn mở cửa đi, có người bị bệnh... mở cửa đi."

Trời đã khuya nên hầu hết các nơi đều đã cửa đóng kính, các đại phu ban đêm có bệnh nhân đến gọi cửa xin trị bệnh cũng không phải lạ. Nhưng vì đêm nay trời mưa lớn, bọn họ đều không muốn chữa bệnh gì thế nên đều giả vờ như không nghe thấy. Cứ như vậy nằm trong chăn xem như tiếng kêu xin bên ngoài là tiếng mưa lớn ồn ào.

Phiên Vân chạy hết con đường này lại đến con đường khác, may mắn nhìn thấy một y quán mà ông chủ vẫn còn kéo cửa gỗ chưa kịp đóng hết, y vội vàng chạy lại đó dùng tay chặn trên thành cửa: " Đại phu."

" Đây... cô nương này có việc gì sao?" Lão đại phu đột nhiên bị một tiểu cô nương chặn lại không cho mình đóng cửa, nhìn nàng ta mặt vừa sưng lại còn có vết thương, cả người lại ướt từ trên xuống dưới mới hỏi: " Cô nương muốn xem bệnh sao?"

" Đúng... không,." Phiên Vân gật đầu lại lắc đầu: " Là phu quân của ta muốn xem bệnh, xin đại phu cùng ta đi... xem bệnh cho huynh ấy có được không?"

" Cái này..." Đại phu nghĩ mình vẫn chưa kịp đóng cửa, xem bệnh cho cô nương này cũng không sao. Nhưng lão nhìn trời mưa lớn bên ngoài không chịu dứt, cảm thấy có chút phiền nói: " Việc này chắc ta không thể giúp, đêm đã khuya lắm rồi, cô nương hay là ngày mai hãy quay lại đi được không?"

Mắt thấy lão đại phu lại muốn bước vào trong đóng cửa lại, đã chạy khắp nơi rồi, đây cũng có thể hy vọng vào vị đại phu này. Phiên Vân vội quỳ xuống: " Đại phu, ta cầu xin người, phu quân của ta không chờ được đến ngày mai đâu. Huynh ấy thân thể mấy năm này đã không tốt, bây giờ dầm mưa mấy canh giờ mà đổ bệnh... ta cầu xin người."

" Cô... cô nương làm vậy... ta cũng không có cách đâu." Lão đại phu muốn đỡ nàng đứng lên: " Cô mau đứng lên đi, đừng làm khó ta."

" Đại phu, người cùng ta xem bệnh cho phu quân của ta đi, ân nghĩa của đại phu ta cả đời không quên." Phiên Vân liên tục dập đầu xuống.

Lão đại phu tuy nhìn nàng như vậy trong lòng cũng mềm xuống phần nào, nhưng bây giờ không những trời đã khuya mà mưa cũng chẳng có dấu hiệu sẽ ngừng lại.

Lão đang phân vân không biết nên làm sao thì trên đường một cỗ xe ngựa chạy ngang qua, đến trước cửa tiệm chỗ bọn họ thì ngừng lại. Người đánh xe đội một chiếc mũ rơm rộng nói: " Xảy ra chuyện gì vậy?"

" Đây... vị cô nương này cầu ta đi trị bệnh cho phu quân nàng." Lão đại phu cũng không biết lai lịch người đến là ai, nghe hỏi cũng trả lời cho qua.

Tên đánh xe lại nói: " Vậy tại sao còn không trị bệnh, để cô ta quỳ ở đó làm gì, ông không muốn cứu người sao?"

Lão đại phu khó xử nói: " Ta không phải không muốn cứu người, nhưng phu quân cô ấy không có ở đây. Ngươi xem trời đã khuya đến như vậy rồi, cũng còn mưa lớn, bây giờ ra ngoài trị bệnh đến lúc về phải là khi nào. Ta tuổi cũng đã cao, là đại phu cũng không thoát được tuổi già."

" Ta cầu xin đại phu." Không đợi cho tên đánh xe nói gì, Phiên Vân lại bám lấy góc y phục lão đại phu mà cúi lạy: " Ta biết mình khiến đại phu khó xử, nhưng ta cũng không còn cách nào khác. Xin người theo ta xem bệnh, cứu lấy phu quân của ta đi."

" Ta... ta... cái này."

" Thất tử." Bên trong cỗ xe lúc này có tiếng nam nhân phát ra.

Tên đánh xe ngựa nãy giờ vẫn ngồi im nghe gọi thì lập tức nhảy xuống, hắn đi lấy một cái ô mở ra đợi người từ bên trong xe ra ngoài đi xuống.

Chắc vì động tĩnh của hai người này bất ngờ nên cả lão đại phu và

Phiên Vân đều chú ý đến, nam tử trên xe bận y phục màu xanh dương bên ngoài còn khoác một lớp áo choàng màu nâu tím. Gương mặt hắn cũng coi tuấn tú, xem ra hắn là công tử quý nhân thân phận cao quý.

Phiên Vân lại không có tâm tình thưởng thức phong thái của người đến, chỉ im lặng chờ đợi nhìn hắn, hy vọng hắn có thể thay mình nói vài lời. Chắc là nếu từ vị công tử này nói, không biết chừng lão đại phu sẽ chịu đồng ý đi cùng với y để xem bệnh.

Nam tử nhìn tiểu cô nương quỳ trên đất, gương mặt cho dù đang bị thương cũng không thể che giấu dung mạo xinh đẹp tựa thiên tiên kia. Đôi mắt nàng nhìn hắn như cầu mong sự giúp đỡ, trông vừa muốn khiến kẻ khác đau lòng, thương tiếc không thể không giúp.

Cởi đi lớp áo choàng của mình, nam tử khoác lên người tiểu cô nương yếu đuối đang lạnh run. Đỡ nàng đứng lên, hắn nhìn vị đại phu nói: " Ngươi học y cứu người, nhưng có phải đã quên mất thế nào là lương tâm của một vị đại phu?"

" Ta..." Lão đại phu còn chưa biết nên nói thế nào thì tên đánh ngựa kia ghé vào tai hắn, sắc mặt của ông ta liền thay đổi muốn loạng choạng thì được tên kia đỡ lấy.

Nam nhân công tử lại nói: " Cứu người không thể chậm trễ, ngươi lập tức lấy thứ cần lấy cùng ta đi."

" Vâng... ta... ta lập tức đi chuẩn bị ngay."

Nhìn lão đại phu hấp tấp chạy vào trong, Phiên Vân còn không biết lời của người này sẽ hiệu quả như vậy. Trong lòng vui mừng mà không kiềm nỗi nước mắt, đang muốn cảm tạ thì đã nghe hắn nói: " Cô nương đừng lo lắng, đợi một lát dùng xe của ta đi."

" Việc này..." Phiên Vân bối rối, phát hiện từ lúc hắn đỡ mình đứng lên thì tay trên vai y cũng không có bỏ ra. Phiên Vân tránh qua một chút mới nói: " Lục Nhi cảm tạ công tử, nếu không có công tử giúp đỡ chỉ sợ ta có quỳ ở đây thêm nữa cũng không thể làm được gì."

" Lục Nhi?" Nam nhân từ cảm giác hụt hẫng vì bị tránh đi, trên mặt bây giờ lại chuyển thành có chút ngạc nhiên: " Tên của cô nương là Lục Nhi?"

" Đúng vậy." Phiên Vân cảm thấy hắn có biểu hiện lạ, nhưng lúc này y trong đầu đều đang lo lắng cho Ngôn Phong, thế nên không có tâm tư

suy nghĩ đến thân phận giả này của mình với người kia có gì rắc rối.

Nam Nhân tuy rằng ngạc nhiên một lúc nhưng sau đó lại trở về bình thường, hắn ân cần hỏi: " Người bệnh là phu quân của cô sao, vậy còn gương mặt của cô."

" Không có gì." Tay nam nhân đã không ý tứ muốn chạm đến trên mặt rồi, Phiên Vân vì là nam nhân nên cũng không nghĩ đến việc làm này sai ở đâu. Y chỉ xoay đầu tránh đi thì vô tình cũng sượt qua ngón tay hắn nói: " Chỉ là việc nhà mà thôi."

Nam nhân nhìn ngón tay mình, dùng ngón cái xoa xoa nhẹ một chút rồi hạ tay xuống. Hắn hỏi: " Là phu quân của cô nương làm sao?"

" Không phải." Phiên Vân vội sửa lời: " Phu quân của ta rất tốt, làm sao có thể..."

" Ra vậy." Hắn xem như mất mát nói.

Lúc đại phu ra đến thì ba người lại chen trên một cỗ xe, rất may là xe này đủ lớn nên ba người ngồi vẫn có thể giữ được khoảng trống. Phiên Vân y phục đều ướt nên cố ý ép vào một góc sợ làm ảnh hưởng người khác, vị công tử kia lại cứ nhìn y mãi không chịu đổi hướng.

Phiên Vân bây giờ đương nhiên cũng nhận ra hắn đối với mình hình như có nghi ngờ gì đó, thế nhưng vương gia đang bệnh cần đại phu chữa trị càng sớm càng tốt, thế nên y cũng chẳng muốn lo đến thân phận mình bị lộ hay không lên xe đã bảo chạy thẳng đến Nhật Minh vương phủ.

Công tử từ lúc nghe tên " Lục Nhi " trong lòng đã cảm thấy kỳ quái, đến khi nghe từ chính miệng nhỏ của nàng nói đến vương phủ thì đã đoán ra hết tám chín phần. Chẳng qua hắn không nói ra điều gì, làm như không biết cứ như vậy hộ tống " Lục Nhi " về đến trước cửa.

Chờ khi tiểu cô nương và đại phu cùng nhau vào phủ rồi tên đánh xe lúc này mới lên tiếng, giọng nghi hoặc nói: " Tam hoàng tử, vị cô nương này thân phận ra sao, phu quân cô ta là người của Nhật Minh vương phủ sao?"

" Ngươi không cần biết nhiều làm gì, đi thôi." Duật Nghĩa ra lệnh xong lại suy nghĩ không ít, hắn cho rằng ngày mai phải đến phủ thượng thư một chuyến. Hỏi vị phu nhân Đàn Hương của Kim Tử Lân kia xem đây là chuyện như thế nào.

Chương 19:

Ngôn Phong lúc tỉnh lại không biết là thời gian nào, hắn bên tai vẫn còn nghe thấy tiếng mưa rơi. Cổ họng khô nóng, đầu cũng cảm thấy choáng. Hắn cử động ngón tay mới phát hiện tay mình đang bị người khác nắm lấy.

Nhìn Đàn Lục Nhi đầu gục bên giường mơ màng buồn ngủ nhưng vẫn cố mắt nhắm mắt mở, nàng không có nhận ra hắn tỉnh, tay vẫn cứ vừa xoay vừa xoa ngón tay hắn. Ngôn Phong đảo mắt nhìn thấy chậu nước có khăn bên trong, còn cả khăn ngay ngắn đặt trên trán mình.

Lại liếc mắt trở về trên gương mặt Lục Nhi, trên gương mặt xinh đẹp sưng đỏ còn xuất hiện thêm vết thương do bị cào không thích hợp. Ngôn Phong trầm tư, trong lòng mỗi lúc một lạnh. Thấy nàng mi mắt gắng gượng đã muốn khép lại, hắn khẽ gọi: " Lục Nhi."

" Vương gia?" Phiên Vân đang gật gù buồn ngủ, nghe thấy Ngôn Phong gọi liền giật mình tỉnh, y lo lắng nhìn hắn: " Người đau đầu đúng không? Đại phu đã đến khám rồi, người bị lạnh quá lâu thêm sức khỏe vốn đã không tốt mới phát sốt. Nghỉ ngơi uống thuốc sẽ nhanh khỏe thôi."

" Ùm." Ngôn Phong mỉm cười, giọng nói khô có chút khàn: " Lục nhi, ta khát, giúp ta lấy nước đi."

" Được, vương gia đợi một lát." Phiên Vân đến bàn rót nước mang lại, định sẽ đưa đến miệng giúp hắn uống nhưng không nghĩ đến hắn lại không chịu mở miệng: " Vương gia?"

" Lục Nhi, giúp ta ngồi dậy đi." Ngôn Phong nói: " Ta tự mình uống."

" Nhưng..."

" Không sao đâu." Không đợi Lục Nhi nói gì, hắn lên tiếng.

Phiên Vân kỳ lạ nhìn Ngôn Phong, nhưng hắn hình như rất nghiêm túc nói. Y đành trước đặt ly nước lên ghế sau đó đỡ hắn dậy, ngồi phía sau để hắn tựa vào. Phiên Vân lúc này mới một tay cầm ly nước đặt vào tay Ngôn Phong: " Từ từ thôi, đổ cũng không sao, ta sẽ lại rót ly khác cho người."

Ngôn Phong không nói, hắn tiếp nhận ly nước Lục Nhi đặt vào tay

mình. Tay run nhẹ khiến nước trong ly có rơi ra ngoài một vài giọt nhỏ, thế nhưng Ngôn Phong vẫn có khả năng đưa đến miệng tự mình uống.

Phiên Vân lấy lại ly trên tay hắn, lại giúp Ngôn Phong nằm xuống. Trước thay đi khăn trên trán Ngôn Phong sau đó chèn lại chăn cho hắn: " Vương gia có đói hay không, ta vừa rồi không có thời gian nấu nướng cái gì, người bệnh cũng chỉ nên ăn cháo thôi, cháo hôm nay nấu vẫn còn chút ít, để ta..."

" Không cần đâu." Ngôn Phong nhìn Lục Nhi: " Ta không đói, rất buồn ngủ. Lục nhi, nàng cũng lên giường ngủ đi. Với lại ta chỉ muốn ăn cháo mới, sáng mai dậy sớm nấu là được rồi."

" À... vậy được, vương gia ngủ sáng dậy rồi nhất định đã nấu cháo chờ người ăn." Phiên Vân cười nói với hắn, y cởi giày lại trèo lên giường bò vào chỗ của mình ngủ.

Hai người từ hôm đó cũng không ai hỏi chuyện gì xảy ra, cả Ngôn Phong và Phiên Vân đều biết đối phương phải chịu những gì. Cố gắng qua hết những thời gian này, Phiên Vân chỉ có thể làm hết những gì có thể như trước.

Chỉ có Ngôn Phong mỗi ngày hôm nay đều phấn đấu hơn hôm qua, hắn không những đều đặn tập luyện cử động cánh tay còn lén khi Phiên Vân đi khỏi mà tập nhiều hơn nữa, không chỉ tay mà đôi chân cũng có triển biến tốt.

Qua một tháng sau thấy chân của Ngôn Phong đã có khả năng tự cử động, Phiên Vân vui mừng thấy rõ. Y mấy ngày suy nghĩ vẽ ra được hình dáng một cây gậy ba chân, hôm này muốn đến chỗ ngũ lão ông muốn nhờ thử xem có thể làm ra được hay không.

Lúc trở về thì nhìn thấy trên đường có người bán bánh bột chiên mùi rất thơm, bất quá người mua đông nên phải chen chúc một chút, chỉ là lúc mua được bánh rồi quay đầu lại chẳng thấy mấy vị đại ca hay theo sau mình nữa: " Người đâu rồi?"

Phiên Vân loay hoay một hồi nhìn tới lui mà vẫn không thấy họ, sợ lại

bị lạc mất còn có thể bị nghi ngờ y bỏ trốn thì thế nào. Phiên Vân nghĩ vậy nên muốn nhanh chóng trở về phủ, chỉ là đi chưa được bao nhiêu đã bị một chiếc xe ngựa chặn ngang đường. Xe ngựa này y đã từng ngồi qua nên không lạ có thể nhận ra, y cũng đương nhiên biết chủ nhân của nó là ai luôn rồi.

Duật Nghĩa từ trong xe ngựa đi xuống, hắn nhìn Phiên Vân mỉm cười: " Lục Nhi cô nương, trùng hợp lại gặp rồi."

" Trùng hợp thật sao?" Phiên Vân mang mạng che mặt nên không thể nhìn thấy y có phần cảnh giác: " Tam hoàng tử không phải là cố ý hay sao, là ta hiểu nhầm?"

" Ngươi không hiểu nhầm." Phiên Vân đã gọi hắn tam hoàng tử thì hai người cũng không cần làm như không biết nữa, Duật Nghĩa vẫn giữ nụ cười với y nói: " Phiên Vân không phải lần trước đối với ta còn tỏ ra biết ơn, sao bây giờ lại như đang đứng trước hổ dữ? Lý nào sau khi không cần sự giúp đỡ nữa, ân tình kia cũng không cần phải tính?"

Phiên Vân không phải muốn trở mặt, chẳng qua đây là tam hoàng tử là nhi tử của hoàng đế. Y đêm hôm đó vì lo lắng cho Ngôn Phong nên không thể lập tức nhận ra, nhưng ngày hôm sau suy nghĩ lại người nghe đến tên Lục Nhi lại có phản ứng đó, nên là người phải quen biết Lục Nhi, nhiều khả năng chính là tam hoàng tử.

Hắn biết thân phận của y rồi cũng có thể vì Đan Lục Nhi mà tha cho y, nhưng nếu biết sức khỏe của vương gia đang phục hồi rất tốt, chỉ sợ vương gia gặp nguy hiểm: " Phiên Vân không quên người đã giúp đỡ, chỉ là thân phận ta lúc này bị người biết rồi, cảm thấy có chút hoảng sợ."

" Ngươi là người thân của Lục Nhi, ta đương nhiên sẽ không để chuyện này bị người ngoài phát hiện, an tâm." Duật Nghĩa nói.

" Đa tạ tam hoàng tử."

Hắn lại nói: " Lục Nhi hiện đang ở Khuynh Dương phủ của ta."

" Ở phụ của người?" Phiên Vân ngạc nhiên: " Nhưng lại sao... tỷ ấy không phải nên ở Tề An huyện. Biết rõ chúng ta đang trong hoàn cảnh nào mà vẫn đến hoàng thành?"

" Không phải ta." Thấy ánh mắt Phiên Vân nhìn mình có vẻ nghi ngờ, Duật Nghĩa lên tiếng giải thích: " Khi gặp ngươi sau hôm đó ta đã đến

thượng thư phủ hỏi qua Kim thiếu phu nhân, khi đó biết Đàn gia các ngươi có chuyện gì. Nhưng ta vốn chưa kịp đến Tề An huyện thì nàng ta đã xuất hiện ở hoàng thành rồi, ta không có đưa nàng đến."

Phiên Vân trong lòng hoang mang, y không rõ phụ thân nghĩ gì lại để Lục Nhi chạy đến hoàng thành, nếu thân phận của họ bại lộ thì toàn gia đều chịu chung số phận. Y chỉ cần thêm thời gian hơn hai tháng nữa thôi, một khi vương gia ly khai được hoàng thành cũng không cần thân phận giả này nữa.

" Ngươi không cần lo lắng, nàng ta hiện đã được ta giữ lại trong phủ, sẽ không làm ra việc gì ngu ngốc."

Phiên Vân làm lạ nhìn tam hoàng tử, hắn nói như vậy là thật sự muốn giúp y sao? Cũng đúng, tam hoàng tử vì Lục Nhi bị gả làm thiếp cho vương gia mà không phục, liên tục đến vương phủ đòi người. Bây giờ biết không phải người mình yêu bị gả, còn có thể ngày đêm bên nhau, hắn làm sao có thể để bị lộ chuyện. Y nghĩ có chút an tâm, tạm thời có thể tin tưởng hắn nói: " Lại phải nhờ đến tam hoàng tử giúp đỡ, Phiên Vân nhất định sẽ không quên. Về sau nếu người có yêu cầu gì, chỉ cần ta có thể làm liền nhất định không từ chối."

" Chỉ là chuyện nhỏ thôi, đêm hôm đó vương gia xảy ra chuyện gì sao, hình như bệnh rất nặng."

Phiên Vân nghe hỏi thì lúng túng một chút, sau đó lập tức tìm ra lý do nói: " Là ta không tốt, vương gia chỉ có thể nằm một chỗ cũng chẳng thể nói. Ta lại vô tâm quên mất không cho người ăn uống gì mấy ngày liền."

" Sau đó vương gia tình trạng trở nên nguy rồi." Phiên Vân vừa nhìn sắc mặt Duật Nghĩa nói: " Tam hoàng tử cũng thấy ta lúc đó, là vì khi vương phi biết được đã rất tức giận dạy ta một bài học. Ta vì quá sợ sẽ bị phạt nặng nếu vương gia có làm sao, thế nên mới phải đêm khuya chạy đi tìm đại phu."

" Ra là vậy." Duật Nghĩa nói, trong lòng nghĩ Thệ Ngọc hôm đó trừng phạt cũng không phải là vì Nhật Minh vương. Có thể là do hôm đó hắn đến tìm Lục Nhi, cô ta lại cho rằng Phiên Vân là Lục Nhi nên kéo ra trút giận thì đúng hơn.

Nhìn như tam hoàng tử chịu tin lý do này của y, Phiên Vân sợ mình lỡ may làm lộ ra việc gì, giống như vừa rồi đi đặt làm một cây gậy sẽ không xong. Y vội nói: " Ta ra ngoài đã lâu, mấy vị đại ca hay đi theo

canh chừng cũng không thấy đâu rồi. Sợ nếu còn không nhanh trở về thì lại làm vương phi tức giận, tam hoàng tử hẹn ngày khác lại tạ lỗi với ngươi."

" Khoan..." Phiên Vân vừa nói xong đã chạy mất, chẳng kịp cho hắn nói thêm cái gì. Duật Nghĩa vì mạng che mặt kia làm cho hôm nay không thể lại nhìn thấy dung mạo của y, cảm thấy đáng tiếc nói: " Không sao, sẽ còn gặp lại thôi."

Phiên Vân về đến phủ thì mấy vị đại ca kia vẫn chưa trở lại, xem như may mắn họ trở lại cũng biết là bị lạc thôi, không đến nỗi sẽ nghi ngờ y bỏ trốn. Y thích thú cầm theo gói bánh bột chiên vẫn còn nóng trở về phòng, chỉ vừa mở cửa đi vào đã muốn giật mình thả rơi gói bánh.

Ngôn Phong ngồi trên giường nhìn y, trên vai hắn còn đậu một con vẹt màu xanh với chiếc mỏ đỏ. Điều đáng nói là nó vừa thấy Phiên Vân thì lại cứ liên tục kêu lên: " Phiên nhi về rồi, Phiên nhi về rồi."

" Phiên nhi?" Ngôn Phong nghiêm túc nhìn con vẹt trên vai mình hỏi.

Chương 20:

" Phiên nhi?"

Con vẹt lại kêu: " Phiên nhi, phiên nhi."

" Tiểu Thanh." Phiên Vân lo lắng cố ý gọi để nó không nói ra cái gì kỳ lạ, đây còn không phải con vẹt nhiều chuyện do y và Nhã Thanh cứu được cuối cùng lại để bá mẫu nuôi hay sao, nó cũng học theo bá mẫu gọi y Phiên nhi nên có chút rắc rối: " Lại đây nhanh lên, đừng có làm phiền vương gia."

" Phiền quá, phiền quá." Tiểu Thanh kêu luôn miệng, thế nhưng nó vẫn hiểu được Phiên Vân nói cái gì, vỗ cánh bay đến đậu trên vai y bắt đầu mổ mổ mấy sợi lông trên người.

" Lục Nhi." Ngôn Phong nhìn nàng nói: " Đây là vật nuôi của ngươi sao?"

Phiên Vân nhìn thấy một miếng vải nhỏ được buộc ở chân Tiểu Thanh, y gở xuống vẫn chưa xem ngay mà đi lại để gói bánh lên bàn mới nói: " Tiểu Thanh chỉ là ta tình cờ cứu được, nó vẫn là do bá mẫu và biểu ca chăm sóc nhiều hơn."

" Vật ở chân nó." Ngôn Phong nói thì thấy Lục Nhi đi lại gần ngồi xuống giường.

Phiên Vân cẩn thận nói nhỏ sợ bị người nghe thấy: " Là thư của biểu ca, người nói nhỏ thôi."

Ngôn Phong mặt nghiêm không lên tiếng nữa, nhìn Phiên Vân gật đầu. Phiên Vân tiện mở lớp vải ra bên trong thật có một mảnh giấy nhỏ, y khẽ đọc ra tiếng: " Đánh nhanh thắng nhanh, chờ gọi biểu ca."

" Vậy là ý gì?" Ngôn Phong hỏi.

Phiên Vân còn không nghĩ lại nhanh như vậy, không hổ là Nhã Thanh. Y vui mừng nắm lấy cánh tay Ngôn Phong: " Vương gia, có cách rồi... Nhã Thanh tìm ra cách chữa trị cho người rồi."

" Trị được?" Ngôn Phong chưa thể lập tức tin ngay những gì mình nghe, hắn bình tĩnh hỏi lại: " Lục Nhi, nàng không phải nói chờ khi có thể giống như người bình thường đi lại, nếu không vẫn chưa thể điều

trị."

" Đó là ta nói, cũng không phải Nhã Thanh nói mà."

" Sao cơ?"

Phiên Vân miệng đang cười tươi, thấy vẻ nghi hoặc của Ngôn Phong thì xấu hổ cúi đầu: " Nhã Thanh lúc trước chỉ nói ta chăm sóc người, giúp cơ thể có lại sinh lực... ta nói cần thời gian dài như vậy chẳng qua sợ người nóng vội quá, lỡ như khiến bản thân càng tệ hơn."

" Vậy biểu ca của nàng, y không phải nói còn chưa nắm chắc, sao bây giờ lại như khẳng định là sẽ trị được."

" Ta cũng không biết." Phiên Vân lắc đầu nhưng vẫn vui vẻ cười với hắn: " Nhã Thanh tính tình cổ quái đến ta cũng không biết hắn nghĩ gì, nhưng y đối với chuyện hành y cứu người lại không chậm trễ. Muốn cứu ai đó liền phải tìm cách tốt nhất, phải nắm được phần lớn nhất sẽ thành công. Nhã Thanh nói như vậy thì chắc chắn có thể trị mà, ta tin y."

Thấy Ngôn Phong không giống như lần trước kinh hỷ, Phiên Vân làm lạ nói: " Vương gia sao vậy, người không thấy vui sao?"

" Sao có thể." Ngôn Phong tay nâng lên, ngón tay sờ trên mặt Lục Nhi nơi vẫn còn vết thương chưa lành hắn: " Ta đương nhiên phải vui."

" Ùm... không nói việc này nữa, để tránh kẻ khác nghi ngờ." Cứ thấy không khí không đúng lắm, Phiên Vân cầm tay hắn đặt lại xuống rồi đi lại bàn lấy gói bánh mình mua về: " Ta ra ngoài thấy có nơi bán bánh bột chiên này rất thơm, vương gia người ăn thử xem."

" Giống với lần đó nàng ra ngoài mua về, nàng thích loại bánh này sao?" Ngôn Phong nói.

Phiên Vân nét mặt ngừng lại sau đó mỉm cười, y trở lại ngồi trên giường: " Lúc còn nhỏ mẫu thân hay làm cho ta ăn, sau này người mất rồi thì không được ăn nữa... ta mỗi lần làm đều nghĩ đến người, làm không tốt."

" Làm không tốt cũng không sao." Ngôn Phong nói: " Về sau nàng làm

ta đều ăn, ta cũng có thể chiên bánh này cho nàng."

Ngôn Phong nói chẳng có tí cảm xúc nào, câu từ cũng khô khan nhưng lời nói ra khiến Phiên Vân thấy có chút xúc động. Y xé một miếng bánh đưa đến cho hắn: " Vương gia, ăn thử xem mùi vị thế nào?"

Ngôn Phong từ việc xảy ra đêm mưa lớn đó hắn ăn uống đều muốn tự bản thân làm, không để Lục Nhi lại đút mình. Giờ thấy nàng hai hốc mắt có chút đỏ thì không đành lòng từ chối, mở miệng cắn miếng bánh.

" Phiên Nhi, Phiên Nhi."

Tiểu Thanh nhìn thấy thì bay khỏi vai Phiên Vân sang Ngôn Phong, y nhăn mày nói: " Tiểu thanh mau đi ra, ngươi làm phiền vương gia kìa."

" Tham ăn, Phiên Nhi tham ăn."

" Ngươi mới là cái đồ tham ăn." Phiên Vân chỉ tay qua ô cửa nhỏ tuốt trên cao nói: " Nhanh trở về cho ta, cẩn thận ta nhổ sạch lông ngươi mang đi nướng."

" Cứu mạng, Thanh nhi cứu mạng." Tiểu Thanh miệng vừa kêu la nghe lời Phiên Vân bay lên ô cửa nhỏ chui ra ngoài trốn mất.

" Là ai cứu mạng ngươi, bây giờ còn quay lại nói xấu ta." Phiên Vân mắng xong mới nhớ ra còn có Ngôn Phong ở đây, thấy hắn nhìn mình cười làm mặt y cũng đỏ luôn: " Vương gia, lần sau nó có quay lại cũng mặc kệ nó."

" Được rồi." Ngôn Phong nói xong lại hỏi: " Nó gọi nàng Phiên nhi?"

Phiên Vân lung túng: " Cái đó... chỉ là bá mẫu chỉ khi ta chưa đến mười tuổi gọi nên Tiểu Thanh học theo, bây giờ bá mẫu cũng không gọi thế nữa nhưng nó lại chẳng chịu sửa, người đừng quan tâm đến mấy lời nó nói."

" Phiên nhi này nghe cũng tốt lắm." Đúng là mỗi lần hắn nói ra " Phiên nhi " này lập tức thấy Lục Nhi xấu hổ lúng túng, nhìn nàng đáng yêu vô cùng. Nghĩ liền quyết nói; " Không ai gọi càng tốt, từ này chỉ ta gọi như thế Phiên Nhi."

" Cái... cái đó, nghe có chút không thích hợp."

" Nghe rất tốt, gọi cũng thuận miệng. Phiên nhi, nàng lại giúp ta ăn thêm đi." Ngôn Phong giọng ôn nhu nói.

Qủa nhiên không thích hợp chút nào, y do bá mẫu là trưởng bối gọi Phiên Nhi khi còn nhỏ cũng là bình thường. Nghe Ngôn Phong gọi quả thật mất tự nhiên, hơn nữa còn cảm giác ra hắn thật sự gọi y, không phải Lục Nhi thân phận giả kia. Vì vậy càng thêm xấu hổ.

Tuy vậy hắn gọi một hai ngày còn không quen, nửa tháng còn có thể miễn cưỡng chấp nhận, gọi suốt một tháng hai tháng thì đã xem như lẽ đương nhiên rồi.

Phiên Vân mang khay đựng cơm trưa vào phòng, nhìn thấy Ngôn Phong đang đứng bên bàn ăn thì hoảng sợ. Y vội xoay người, một tay nhanh đóng lại cửa. Cảm thấy có an toàn mới chạy lại để khay xuống bàn mà đỡ hắn ngồi ghế: " Vương gia người làm gì vậy, lỡ như có ai trông thấy thì sao?"

" Không việc gì." Ngôn Phong vẻ mặt lạnh, hắn để cây gậy qua một bên nói: " Bọn chúng từ lúc có nàng ở đây, ngoài mỗi tháng mang thứ thuốc kia lại thì sẽ không đến."

" Biết là vậy nhưng ta vẫn lo lắng lắm." Phiên Vân thật sự không an tâm, tuy rằng ngày bọn họ rời nơi này đã gần rồi, hơn nữa Ngôn Phong bây giờ lại còn có thể tự mình đi đứng.

Hắn từ lúc Phiên Vân đưa cho cây gậy có ba chân kỳ quái kia thì rất siêng năng luyện tập đi lại, thời gian đầu còn nhờ y đỡ hắn, sau đó muốn tự mình đi phải té lên xuống rất nhiều. Nhưng Ngôn Phong so với người thường đúng không giống, hắn chăm chỉ luyện tập đi lại trong phòng, bây giờ nếu không cần đến cây gậy kia thì không khác gì với mọi người cả.

" Ta vẫn không thể an tâm, Lưu nương nói vương phi gần đây lại đang muốn tìm thêm nữ tử bên ngoài cưới về phủ cho vương gia. Không biết là đang muốn làm gì..."

" Phiên nhi đừng lo." Ngôn Phong cầm tay Phiên Vân, kéo y ngồi xuống. Sức hắn bây giờ so với y vẫn không bằng, chỉ là y thuận theo ngồi xuống. Hắn nói: " Không cần nghĩ nhiều, ăn cơm thôi."

Ngôn Phong làm ra vẻ như không có gì nhưng Phiên Vân nhìn ra, hắn đối với loại việc lấy thiếp này vô cùng khó chịu. Mấy vị tiểu thư trước

kia làm hắn thân thể phể nhân đã đủ khổ, lại càng khiến hắn thảm hại hơn.

Phiên Vân thấy hắn không nói ra khó chịu trong lòng, bản thân cũng không nên làm hắn không vui. Y gắp vào chén của hắn một miếng thịt cá: " Vương gia ăn nhiều vào, hôm trước người nói muốn ăn

cá sốt chua ngọt. Đây là cá ta tự mình đi, lúc mua vẫn còn sống, rất tươi."

" Được." Ngôn Phong nói, hắn cầm đũa lên. Rất khó để dùng được đũa ăn cơm, nhưng mặc kệ thế nào hắn cũng đã làm được. Cho dù mỗi lần cơm thương hay rơi ra khắp nơi, thế nhưng Phiên Vân chưa từng than phiền, hắn cũng không còn cảm thấy phải mất mặt trước y.

Phiên Vân dùng tay lấy hạt cơm dính trên mặt Ngôn Phong, tươi cười hỏi hắn: " Vương gia thấy được chứ? Nếu không ngon người nói với ta, lần sau ta sẽ làm tốt hơn."

" Chỉ cần là ngươi làm, đều rất ngon."

Không biết là hắn nói thật hay chỉ muốn làm y vui, Phiên Vân mỗi lần hỏi hắn đều nói như vậy thôi. Bảo hắn nói dối chắc cũng không phải, dù sao ở Tư Duyệt Thâm chỉ có y nấu cho hắn ăn, so với ba năm phải nuốt đồ do hai a hoàn kia làm thì đúng là phải ngon hơn rồi.

" Phiên nhi."

Phiên Vân đang ăn cơm thì lại nghe Ngôn Phong gọi, y nuốt xuống đồ ăn trong miệng mới nhìn hắn: " Vương gia sao vậy?"

" Ngươi trước kia." Ngôn Phong nói: " Trước khi biết mình phải gả cho ta, có từng nghĩ tới tương lai bản thân muốn sống thế nào chưa?"

Phiên Vân chớp mặt kỳ lạ nhìn hắn, vương gia bất chợt hỏi việc này chẳng biết là vì sao. Y cắn cắn đầu đũa suy nghĩ một hồi, nhớ lại nói: " Đã từng nghĩ qua."

" Nói ta nghe." Ngôn Phong nhìn y thật muốn nghe.

" Ta mong muốn tương lai không có gì to lớn, chỉ là muốn ăn no ngủ đủ. Tốt nhất không cần phải lo nghĩ cái gì, an bình sống."

Ngôn Phong ngạc nhiên; " Chỉ như vậy thôi?"

" Đúng vậy, chỉ như vậy thôi." Phiên Vân mỉm cười, y cũng không thể nói với hắn còn có muốn cưới vợ sinh con. Bất quá suy nghĩ lại nói: " Có một gia đình nhỏ của mình cũng tốt nữa, nói chung là sống tốt là được."

Ngôn Phong cũng không nghĩ tương lai mà y muốn chỉ đơn giản như vậy thôi, nếu thế thì không cần y nói hắn cũng phải thực hiện cho được. Nhưng như vậy thì so với những gì Phiên Vân làm cho hắn, cảm thấy không thể so sánh. Hắn tự tin nói: " Ngươi an tâm, ta nhất định khiến ngươi sống tốt nhất. Không có kẻ dám gây phiền, cũng cho ngươi gia đình hạnh phúc nhất."

" À." Phiên Vân không rõ y của hắn thế nào, nhưng hình như hắn đã hiểu lầm gì đó. Dù sao bây giờ Ngôn Phong cũng chưa biết thân phận thật của y, nên có hiểu lầm cũng phải thôi. Chờ sau này hắn biết rồi chắc cũng không nhớ mấy lời này nữa, y cười cười nói: " Được vậy thì tốt rồi, đều nhờ vào vương gia cả."

Chương 21:

Đêm đến trước khi đi ngủ, hai ngày một lần Phiên Vân vẫn giúp Ngôn Phong tắm rửa. Lạ ở chỗ thay y phục, ăn ngủ và đi ngoài tất cả bây giờ đều là Ngôn Phong tự mình muốn làm, riêng chỉ có giúp hắn chà rửa khi tắm thì chẳng thấy hắn nói năng gì.

Đợi tắm gội xong, Phiên Vân đứng ở sau lưng dùng khăn lau khô tóc cho hắn: " Vương gia lần trước tóc chưa kịp khô đã nhất định muốn đi ngủ rồi, bởi vậy khi thức dậy mới cảm thấy đau đầu."

" Nàng cho là lỗi của ai?"

" Ta sao?" Phiên Vân làm lạ, y nhớ lại cũng chỉ là lúc đó mình kể ra bản thân với Nhã Thanh gặp nhau thế nào, hai người lớn lên cùng nhau khá thân thiết.

" Bỏ đi." Ngôn Phong nói: " Lau tốt chưa, tốt rồi ta muốn ngủ."

" À... vậy người ngủ sớm, ta đi đổ nước trong thùng tắm." Phiên Vân nói xong thì Ngôn Phong cũng lên giường chùm chăn, hắn sau khi tắm tính tình đều xấu như vậy. Trước kia cũng không có, gần đây lại khó chịu cái gì?

Phiên Vân đi đổ nước xong mới trèo lên giường, nhẹ nhàng không muốn đánh thức Ngôn Phong. Y vừa bò vào bên trong không ngờ lại bị bàn tay to lớn túm lấy, trời đất quay cuồng bị kéo mạnh ngã xuống mà rơi vào vòng tay kẻ khác, y hoảng sợ la khẽ: " Vương gia chưa ngủ sao, ngươi làm gì vậy?"

" Đang đợi nàng." Hắn cười nói: " Ôm nàng ngủ, trời khá lạnh, như vậy ấm hơn."

" Gì vậy chứ, người là trẻ con sao?"

Hắn tay không chịu buông, ôm Phiên Vân nhắm mắt lại nói: " Ta trẻ con chỉ một mình nàng nói, là đầu tiên."

" Như thế này không tốt đâu, ta ngủ không quen." Phiên Vân nói, người cũng cử động muốn tránh ra.

" Từ từ sẽ quen." Hắn hơi nhăn mày: " Nàng tốt nhất đừng có động, nếu còn động ta sẽ hôn nàng."

Phiên Vân nghe thì lập tức cứng người như khúc gỗ, y trong lòng bắt đầu hoảng sợ. Vương gia càng lúc càng không ngại thể hiện tình cảm rõ ràng như vậy, y cho dù cố ý giả như không biết cũng phải chịu thua. Trong lòng chỉ mong sớm rời khỏi nơi này, chờ hắn tốt hơn sẽ mang việc thân phận giả này nói ra, tránh đến lúc hắn tình quá sâu không thể bỏ.

Phiên Vân cũng không biết hắn bây giờ tình cũng quá sâu không thể bỏ rồi, Ngôn Phong trong lòng thầm cười, hắn dịu dàng nói: " Không cần biết nàng lo lắng cái gì, tin ta là được. Mau ngủ đi!"

Ngủ được mới là lạ, đây là ý nghĩ mà Phiên Vân chắc chắn. Thế mà chưa bao lâu y lại ngủ ngon lành lúc nào không hay.

" Không chút đề phòng." Ngôn Phong mở mắt nhìn Phiên Vân nói, trong lòng cũng cảm thấy đáng yêu vô cùng. Hắn trầm mặt suy nghĩ, không biết là bao lâu đột nhiên lại nói: " Phiên nhi, ngươi rất thông minh. Nhưng cũng không thể vì vậy mà xem ta là đồ ngốc chứ?"

Ngôn Phong kéo người đã ngủ say vào trong lòng mình, tay đan vào trong mái tóc đen dài của y cảm giác dễ chịu, như vậy rồi từ từ nhắm mắt lại cũng đi vào giấc ngủ.

- ----------

Tại Khuynh Dương Phủ lúc này, Đàn Lục Nhi vừa ra đến cổng đã bị người ngăn lại khiến sắc mặt nàng vô cùng khó xem: " Các ngươi tránh ra, ta muốn đến thượng thư phủ tìm đại tỷ."

" Cô nương xin hiểu cho, tam hoàng tử đã có lệnh không thể để người ra khỏi phủ."

" Vậy bây giờ tam hoàng tử đang ở đâu, ta đi gặp người."

" Tam hoàng tử không phải vẫn ở chính viện sao? Cô nương có thể đến đó tìm người."

" Các ngươi đều nói dối." Đàn Lục Nhi ấm ức cắn môi nói, nàng từ lúc

đến hoàng thành vào phủ hoàng tử đã hơn hai tháng rồi, mà chỉ mới gặp Duật Nghĩa chưa đến ba lần. Mỗi khi đến tìm thì đều nghe nói hắn đã ra ngoài, muốn ra ngoài lại có kẻ ngăn cản: " Các ngươi loại nô tài này, nếu để tam hoàng tử biết được ta bị đối xử ra sao nhất định sẽ không tha cho các ngươi."

Những người thủ cổng phủ toàn là thị vệ triều đình, nghe nàng ta nói vậy thì sinh ra loại cảm giác chán ghét. Họ nhìn thấy người đang đi ra từ trong phủ mới nói: " Nếu cô đã không tin, thì cứ hỏi Thất Tử đại nhân đi. Ngài ấy là thân tín bên cạnh tam hoàng tử, luôn đi cùng với người."

" Thất Tử?"

Người thiếu niên từ phía sau đi ra, thấy Đàn Lục Nhi và thị vệ tranh cãi với nhau mới đi lại lớn tiếng hỏi: " Xảy ra chuyện gì vậy?"

" Bẩm đại nhân, Đàn cô nương muốn xuất phủ đến phủ thượng thư. Chúng ta ngăn lại thì tiểu thư nói muốn gặp vương gia."

Lục Nhi nhìn thiếu niên mới đến hỏi: " Ngươi chính là Thất Tử?"

" Đúng vậy." Thất Tử nói.

Lục Nhi lại hỏi: " Nếu ngươi là thân tín bên cạnh tam hoàng tử cũng phải biết ta là ai, ta đến tìm tam hoàng tử đều có kẻ truyền lời nói người không ở trong phủ. Ta muốn ra ngoài tìm đại tỷ thì lại bị những kẻ không biết điều này ngăn cả, còn nói vương gia vẫn ở trong phủ."

" Ra là vậy." Thất Tử tính tình trước nay thẳng thắng, hắn nhìn Lục Nhi nói: " Tam hoàng tử quả thật đang ở trong phủ, chỉ là không muốn gặp cô. Mà mấy gã truyền lời kia có vẻ như không muốn khiến cô nương mất vui, mới nói thành người đã ra ngoài."

" Sao... ngươi nói..." Lục Nhi mặt bắt đầu nhăn lại khó xem.

Thất Tử lại chẳng kiêng kỵ nói tiếp: " Nếu tam hoàng tử thật sự muốn gặp, mấy tháng qua ngài ấy lại không đến tìm cô nương sao? Đàn cô nương thời gian này vẫn là an phận đừng nên ra ngoài, bớt đi một chút phiền phức cho tam hoàng tử."

" Ngươi nói dối." Lục Nhi lớn tiếng: " Tam hoàng tử luôn đối tốt với ta,

người trước kia còn nói yêu thích ta. Người làm sao có thể không muốn gặp ta được, nếu ngươi còn dám thốt ra những lời như vậy, ta nhất định nói lại với tam hoàng tử để người giáng tội ngươi."

" Không cần đợi lâu đâu." Thất Tử đối nữ nhân này không có hảo cảm, hắn nói: " Tam hoàng tử sắp xuất phủ, ta còn phải đi chuẩn bị xe. Cô nếu đã muốn biết như vậy thì cứ ở đây mà đợi đi, một lát người sẽ ra đến đấy."

Đàn Lục Nhi vẫn không tin, nàng đứng ở đó siết chặt bàn tay chờ người đến. Tam hoàng tử trước kia yêu thích nàng như vậy, lúc vừa đến hoàng thành còn nghe lời đồn nói hắn vì nàng mà đến vương phủ đòi người, làm sao có chuyện không muốn gặp chứ.

Mấy người thị vệ không biết đầu đuôi ra sao, họ thầm quan sát vị cô nương xinh đẹp nhưng miệng lưỡi không tốt xem thường người đứng đó. Chờ khi tam hoàng tử ra đến thì đều im lặng chờ xem hắn có biểu hiện gì.

Đàn Lục Nhi ở đó đợi thì quả nhiên không lâu sau đã thấy Duật Nghĩa từ trong phủ đi ra, hắn nhìn thấy nàng lại không có vẻ gì đang vui mà nhăn mày hai cái rồi đi tới. Lục Nhi trong lòng đã nhận ra không hay, thế nhưng nàng vẫn làm liều chạy đến nắm lấy cổ tay hắn: " Tam hoàng tử, cuối cùng cũng gặp được người rồi."

" Nàng ở đây làm gì" Duật Nghĩa nói, tay cũng dùng sức kéo ra.

Lục Nhi sắc mặt tái xanh, nàng lúng túng sau đó tìm kiếm hy vọng mới nói: " Ta đến tìm người nhưng lúc nào cũng không có trong phủ... ta..."

" Ta không phải đã nói không muốn gặp nàng." Duật Nghĩa thẳng thừng ngắt ngang lời Lục Nhi: " Tại sao không chịu ở yên trong phủ còn muốn gây rối khắp nơi."

" Tam hoàng tử." Lục Nhi không dám tin nhìn hắn, gương mặt xinh đẹp ngước nhìn Duật Nghĩa, đôi mắt nhỏ lệ khiến kẻ khác phải đau lòng thương tiếc: " Ngươi sao có thể đối với ta như vậy... người đã nói yêu thương ta, muốn lấy ta... tại sao bây giờ lại?"

" Ta cũng không có nói sẽ không lấy nàng, tại sao phải cảm thấy uất ức?" Hắn giọng nói ôn nhu, tay cũng đưa lên lau đi nước mắt trên gương mặt Lục Nhi: " Ta chỉ nói không muốn gặp nàng, ngoan ngoãn nghe lời ở yên trong phủ ta vẫn sẽ yêu thương nàng."

" Tam hoàng tử." Lục Nhi khẽ gọi.

" Lục Nhi, nếu nàng làm trái lời ta sẽ không thương nàng nữa biết không?" Duật Phong tùy hành động và lời nói đều vô cùng ôn nhu cùng sủng nịnh. Thế nhưng có thể khiến Lục Nhi lần đầu tiên thấy mình đứng trước hắn sợ hãi như bây giờ: " Phụ thân nàng biến ta thành tên ngốc bị lừa gạt, chạy đến vương phủ làm ra loại chuyện để kẻ khác bàn luận. Ta cũng còn chưa trách hắn, vẫn yêu thương nàng còn gì. Vì thế đừng làm ra loại chuyện gì khiến ta không thể khống chế nữa, hiểu không?"

" Ta... ta hiểu rồi."

" Ngoan lắm." Hắn nói: " Bây giờ trở về phòng của nàng đi, không được ta cho phép còn dám ra ngoài sẽ phạt nàng thật nặng."

Đàn Lục Nhi nuốt xuống sự sợ hãi, nàng gật đầu đồng ý sau đó lập tức quay lưng đi như bỏ trốn. Duật Nghĩa nhìn theo rồi xem như chưa từng có gì đi ra bên ngoài cổng, Thất Tử cũng đã đánh xe ngựa đợi sẵn, thấy hắn mới nói: " Tam hoàng tử?"

Duật Nghĩa lên xe ngựa rồi mới trầm giọng nói: " Lần sau bảo người canh giữ cô ta cho tốt, nếu dám để người bước chân ra khỏi cửa phủ nửa bước tội này đều do người gánh."

" Thần đã rõ." Thất Tử nói: " Tam hoàng tử, thật sự có hứng thú với Đàn Lục Nhi này? Cô nương ta tuy là rất xinh đẹp nhưng tính tình lại không mấy tốt, để người như vậy bên cạnh đối với người."

" Ngươi có ý kiến gì với việc làm của ta sao?"

" Thần không dám." Thất Tử nói xong thì không dám lên tiếng nữa.

Duật Nghĩa trong lòng lạnh nhạt, hắn có lòng thưởng thức nữ tử có dung mạo xinh đẹp, cũng không có nghĩa chỉ cần xinh đẹp đã khiến hắn động lòng. Đàn Lục Nhi tính tình ra sao hắn từ trước đã biết, chẳng qua nghĩ nàng xinh đẹp chưa từng thấy qua nên không nỡ bỏ. Từng hứa sẽ rước nàng về phủ, thế nhưng càng không ngờ lại dám từ Tề An huyện chạy đến hoàng thành tìm hắn.

Nữ nhân như vậy, dù có xinh đẹp cũng quá sức nhàm chán. So với người gả thay nàng vào vương phủ kia thì lại càng thấy nàng vô vị hơn. Trong lòng chợt nghĩ, miệng kéo lên cười khẽ nói: " Đàn Phiên Vân, ta giúp ngươi nhiều như vậy, sau này đều bắt ngươi phải trả đủ."

Chương 22:

" Phiên nhi lười biếng, Phiên nhi là đồ lười biếng."

Phiên Vân hôm nay buổi sớm vừa thức dậy, vừa mở mắt đã nhìn thấy Tiểu Thanh đang nhảy qua nhảy lại trên người y. Suýt chút nữa đã la lớn mắng chửi, lại thấy Ngôn Phong cũng đã thức nhìn mình cười. Y cũng chẳng biết sao mình lại ngây ngốc ra đó một hồi, đột nhiên nói: " Vương gia, đêm qua ngủ ngon?"

" Ừ." Ngôn Phong chỉ ngắn gọn một tiếng xong không có nói thêm gì, chỉ là lúc Phiên Vân còn chưa thức Tiểu Thanh đã bay vào phòng từ ô cửa nhỏ thông gió phía trên cao, hắn vì vậy mới bị đánh thức.

Mỗi lần đều là Phiên Vân dậy sớm hơn hắn, đến lúc Ngôn Phong dậy thì cơm canh cũng đã được dọn sẵn. Hiếm khi có thể nhìn thấy y buổi sáng vẫn còn ngủ trong lòng mình, cảm thấy dễ chịu không muốn gọi người dậy.

Phiên Vân trừng mắt dọa Tiểu Thanh xong thì ngồi dậy ra khỏi chăn, xuống giường bận thêm ngoại y vào mới nói với nó: " Nhã Thanh sao lại bảo ngươi đến rồi, lại có tin gì mới sao?"

Tiểu Thanh bay bay trên cao không chịu đậu xuống, Ngôn Phong lại thay nó giải thích, đưa thư cho Phiên Vân: " Vừa rồi nó mang thứ này đến cho ngươi, bị ta lấy mất nên bất mãn mới cố ý quấy rối ngươi ngủ."

" Xem như ngươi còn biết nhận chủ." Phiên Vân cười chỉ Tiểu Thanh mắng, nó lại như hờn dỗi xong việc lại đi mất. Y lắc đầu cười mới nhận giấy thư từ tay Ngôn Phong hỏi: " Trong đó nói gì sao?"

" Ta chưa xem." Ngôn Phong ngắn gọn nói.

Dù sao y và Nhã Thanh cũng không mờ ám việc gì, thế nên không sợ Ngôn Phong đọc được. Hắn lại ý tứ không xem thư, tôn trọng và tin tưởng y như vậy đúng là khiến Phiên Vân rất vui. Đối với hắn mà nói, để tin tưởng một người rất khó, như vậy xem như không có chút nào nghi ngờ tới y.

" Nhã Thanh trở lại hoàng thành rồi." Phiên Vân đọc thư nói, y có vui nhưng cũng lo lắng nhìn Ngôn Phong: " Ta vẫn có báo lại tình trạng sức khỏe của vương gia cho Nhã Thanh, y bây giờ đến hoàng thành

nói người có thể tiến hành điều trị rồi."

" Ngươi nói thật?" Ngôn Phong đúng là bất ngờ, hắn ngồi dậy nói: " Nếu như vậy thì cứ tiến hành đi, ta không muốn chờ nữa."

Phiên Vân ngập ngừng: " Nhưng bây giờ phải làm cách nào để đưa người ra khỏi vương phủ, cho dù thoát được cũng chưa chắc có khả năng đi xa."

Ngôn Phong nghe vậy cũng trầm mặt, vẫn cần thêm chừng mười ngày thì người của Thảo Đường quân mới bí mật vào hoàng thành để đưa họ rời khỏi. Hắn đã định sau đó thoát ra ngoài rồi sẽ ở Thừa Viên Chức để Nhã Thanh biểu ca kia tiến hành trị liệu, bây giờ thì không có khả năng.

" Không sao." Biết tình trạng của họ thế nào, Phiên Vân nói: " Ta sẽ ra ngoài tìm Nhã Thanh, nói với y cố chờ thêm vài ngày nữa."

" Chỉ có cách như vậy." Ngôn Phong nói.

" Quyết định như vậy đi." Phiên Vân đi đến chèn lại chăn bị Ngôn Phong vừa rồi bất ngờ vung ra, y cười: " Ta bây giờ đi lấy nước giúp người rửa mặt, vương gia ở đây chờ một lát đi."

" Phiên nhi, ta không phải không thể cử động nữa." Ngôn Phong không vui nói.

Phiên Vân lại không cần chú ý đến hắn đi ra ngoài khép cửa lại: " Ta biết người bây giờ không có chỗ nào không tốt, nhưng đây trở thành thói quen rồi. Vương gia cũng không phải sẽ khó chịu với ta chứ?"

Ngôn Phong lắc đầu, hắn đúng là do Phiên Vân chiều hư rồi. Cho dù hắn thật tránh việc không để y chăm sóc cho mình nữa, thế nhưng chỉ là vì bản thân muốn cố gắng hồi phục thật nhanh. Bản thân lại thật ra rất muốn Phiên Vân chăm lo từng chút một cho mình, đừng nói là ốm yếu, cơ thể này thật đã sắp bị y nuôi đến béo ú lười biếng rồi.

Còn đang suy nghĩ thì Phiên Vân đã thật nhanh quay trở lại, y nét mặt có chút lo lắng, tay vẫn còn bưng chậu nước chạy đến bên giường. Nhìn thấy y như vậy khiến Ngôn Phong không thể không lo: " Phiên nhi, ngươi làm sao vậy?"

" Vương gia mau nằm xuống đi." Phiên Vân để chậu nước xuống đất xong mạnh tay đẩy Ngôn Phong nằm xuống giường, tiện tay cũng trùm cả chăn lên người hắn chỉ chưa ra đầu tóc, vội vàng nói: " Người không được lên tiếng."

" Phiên nhi?"

" Vương phi đến rồi." Phiên Vân chỉ kịp nói câu đó đã nghe thấy tiếng cửa phòng mở ra, y nhanh chân đá mạnh chậu nước dưới chân mình văng tung tóe, miệng cũng hét lớn: " Ngươi bất mãn cái gì, ta hầu hạ đến tận nơi còn ra vẻ?"

"..."

Phiên Vân giả vờ như không biết người đến, hướng người nằm trên giường chăn cũng kéo tới đầu mắng; " Nếu ngươi không phải vương gia thì ta cần chịu khổ như vậy sao, đã là phế nhân còn làm được gì."

Vừa vào đến nơi đã thấy tình cảnh này, Thệ Ngọc tuy không thích nghe tiếng the thé la lớn của Phiên Vân, thế nhưng nhìn người bị sỉ nhục nằm trên giường như xác chết kia thì trong lòng tốt hơn.

Lư Thương thấy vậy thì cố ý để yên cho Phiên Vân mắng một hồi, sau đó mới giả vờ lên tiếng: " Ngươi đang làm cái gì đó?"

Phiên Vân giật mình, y xoay đầu nhìn thấy Thệ Ngọc và Lư Thương thì mặt hoảng sợ, vội vàng quỳ xuống, đầu cũng đụng tới đất run run nói: " Vương phi, không phải như người nghĩ... ta thật sự chỉ là... chỉ là..."

" Ngươi cũng thật là có gan lắm." Thệ Ngọc môi đỏ thắm hơi kéo lên nói: " Chỉ nói ngươi hầu hạ vương gia, lại còn dám oán trách."

" Lục nhi không dám." Phiên Vân nhanh miệng nói: " Vương phi là tấm lòng nhân hậu, không trách phạt nặng Lục Nhi làm sai. Là do vương gia vừa rồi trừng mắt đe dọa làm Lục Nhi khiếp sợ, giống như là đang căm hận đòi mạng người..."

" Là Lục Nhi nhất thời nóng giận nên mới..." Phiên Vân vừa run vừa nói, đầu cũng không dám ngước lên.

Thệ Ngọc liếc mắt nhìn người trên giường bị trùm kín đầu, cảm thấy vô cùng chán ghét. Hắn đến bây giờ vẫn còn xem mình là Nhật Minh

vương gia uy phong vạn phần sao?

Vương Phi cũng chẳng muốn hứng thú nhìn hắn hận thù đối mình, hay phải miễn cưỡng nhìn thấy hắn phế nhân vô dụng càng khiến nàng không vui. Chờ khi chịu nghe lời rồi, mới để cho hắn lết đến dưới chân nàng nhận lỗi cầu xin tha thứ. Thệ Ngọc chẳng buồn quan tâm đến hắn nữa, nói với a hoàn: " Lư Thương, đóng cửa lại đi. Đừng để ai trông thấy, lại giống lần trước không thể tránh được phạt nặng."

" Vâng thưa vương phi." Lư Thương trả lời rồi đi đóng cửa lại.

Phiên Vân thấy nàng cố ý bao che cho mình mới ngước đầu nhìn, đợi Thệ Ngọc đi lại bên ghế nhỏ ngồi xuống mới vui mừng nói: " Tạ ơn vương phi không trách tội, Lục Nhi về sau nhất định đều nghe lời của người."

" Ta biết ngươi không vui vẻ gì khi phải chăm sóc một người tàn tật, thế nhưng lần sau có làm gì cũng nên tính trước tính sau." Thệ Ngọc xoa nhẹ trên chiếc nhẫn ngọc thạch mang ở ngón tay, có ý nhắc Lục Nhi nhớ việc lần trước bị nàng trừng phạt: " Nếu vừa rồi kẻ bước vào không phải là ta, chỉ sợ ta có muốn bao che cho ngươi cũng không được."

" Vương phi dạy bảo rất phải." Phiên Vân tỏ ra vừa sợ vừa cố giữ bình tĩnh nói.

" Biết là tốt." Thệ Ngọc quan tâm hỏi: " Mặt của ngươi thế nào rồi, lần đó là ta ra tay quá nặng, nhưng cũng chỉ đành làm như vậy để kẻ khác xem. Ai bảo ngươi những chuyện như vừa rồi đây lại làm trước mặt bao nhiêu người, ta nếu không đánh thật nặng chỉ sợ mọi người sẽ có lời ra tiếng vào không tốt."

Phiên Vân bất đắc dĩ, cố mỉm cười: " Lục Nhi biết vương phi khó xử, từ nay làm việc đều sẽ không tùy tiện."

Thệ Ngọc xem như hài lòng thái độ của Phiên Vân, nàng lại nói: " Không nhắc chuyện đó nữa, nói lại chắc ngươi cũng đã nghe việc sẽ có thêm một nữ tử khác sắp nhập phủ?"

" Việc đó... Lục Nhi có nghe qua."

" Ta là vì suy nghĩ cho ngươi, cũng không cần ở lại đây chăm sóc vương gia nữa. Hai ngày tới nàng ta sẽ nhập phủ, ngươi dạy bảo đôi lời thì dọn ra khỏi Tư Duyệt Thâm đến chỗ của ta." Thệ Ngọc nói.

Phiên Vân trong lòng kinh sợ, nếu y đi khỏi vậy chuyện vương gia không phải đều bị lộ cả? Chắc là việc lần trước về tam hoàng tử, vương phi muốn thu y để giúp đỡ nàng về sau. Thế nhưng không thể biểu hiện ra bên ngoài, y hơi cúi đầu nói: " Lục Nhi đa tạ vương phi đã thay mình suy nghĩ."

" Vậy thì được rồi, ở đây cũng không còn việc của ta." Thệ Ngọc đứng lên nói: " Những ngày này chăm sóc vương gia cho tốt, hiểu chưa."

" Lục Nhi hiểu rõ."

Thệ Ngọc xoay bước ra ngoài, nàng đã từng cảm thấy lạ tại sao Đàn Lục Nhi này gả cho vương gia suốt mấy tháng mà không có chuyện gì xảy ra, không giống những nữ nhân trước kia đến. Nhưng vì quá suy tưởng vào mối quan hệ giữa Đàn Ngọc Nhi và Duật Nghĩa khiến nàng lại cho rằng, Phiên Vân cố gắng như vậy tới bây giờ là muốn chờ ngày được vào phủ Khuynh Dương của Duật Nghĩa.

Nàng từng nghĩ muốn thần không biết quỷ không hay khiến Đàn Lục Nhi cũng giống những người trước đây, tự mình tìm chết. Thế nhưng không ngờ lại bị hoàng đế đánh chủ ý, không được hại nàng ta. Thế nên chỉ còn cách sớm ra uy dọa người, thu về trở thành lợi thế của mình.

Phiên Vân lại không giống, im lặng nhìn người đi khỏi thật xa, trong mắt có sự xem thường chán ghét. Vốn chỉ cần thêm chừng mười ngày nữa thôi, không ngờ còn có loại sự việc này bất ngờ đến. Tiểu Thiếp sắp vào cửa kia sợ rằng phá hỏng kế hoạch của họ, thêm nữa y cũng không thể rời khỏi vương gia lúc này.

" Phiên Nhi."

Nghe thấy tiếng Ngôn Phong, quay đầu thấy hắn đã đứng ngay sau lưng nhìn mình. Được hắn đưa tay kéo mình đứng lên, tự nhiên cảm thấy so với vương gia chỉ mới gần nửa năm trước còn nằm im không động được một ngón tay, thay đổi quá lớn.

Nghĩ lại mấy lời vừa rồi vì cứu nguy mà mắng hắn, Phiên Vân không dám nhìn hắn nói: " Xin lỗi, vương gia."

" Ngươi vì cái gì xin lỗi?"

" Ta vừa rồi nói những lời đó." Y hối lỗi đứng trước hắn: " Cho dù

người và ta đều biết chỉ là muốn diễn cho Vương Phi xem, cũng biết vương gia sẽ không trách ta. Thế nhưng nói ra những lời xúc phạm đến người, nếu không xin lỗi thì bản thân ta sẽ thấy không vui."

" Ngươi cũng đã xin lỗi rồi." Ngôn Phong ôn nhu nói: " Ta cũng đã nhận lời xin lỗi, vì vậy không cần khó chịu trong lòng nữa."

Phiên Vân lại nhìn Ngôn Phong, y trong mắt đột nhiên kiên định nói: " Vương gia, chúng ta trước hai ngày tới phải trốn thôi."

"..."

Chương 23:

Vương gia không tỏ tâm tình ra sao, hắn im lặng nhìn Phiên Vân đến y cũng cảm thấy kỳ quái. Ngôn Phong nói: " Ngươi thật sự muốn như vậy sao?"

" Nếu còn không đi, người thật sự để cô nương khác vào cửa?" Phiên Vân vừa nói đến đó đã thấy hai chân mày vương gia khẽ động, nhận ra mình nói lời dễ gây ra hiểu lầm nên y giải thích tiếp: " Chỉ sợ đến lúc đó thân thể vương gia đang khỏe lại không thể giấu nữa, ta qua chỗ của vương phi cũng không tốt lành gì."

" Chuyện đó ta biết." Ngôn Phong nói, hắn đôi mắt tựa như đang thăm dò Phiên Vân: " Ngươi thật sự muốn đi cùng với ta?"

" Đương nhiên ta sẽ đi cùng người, ta từng hứa chăm sóc cho đến khi vương gia khỏe mạnh. Chưa nhìn thấy người uy phong vô hạn, ta sao cam lòng được chứ."

Nghe những lời này đáng ra phải khiến hắn vui vẻ, nhưng Ngôn Phong lại không chút biểu hiện cao hứng nào. Hắn nhìn Phiên Vân khó hiểu sau đó mới nói: " Được rồi."

" Vương gia người sao vậy?" Phiên Vân làm lạ nhìn hắn, vương gia lúc trước tuy rằng khó gần, cũng chẳng tin tưởng hay muốn nhìn y lâu một chút. Hắn từ khi có thể nói có thể đi lại cũng không tỏ ra lạnh lùng với y, thế nhưng Phiên Vân nhận ra bản thân thật ra không hiểu gì về hắn.

Ngôn Phong trước kia là con người ra sao, bản tính thế nào. Phiên Vân chỉ nhìn thấy cơ thể yếu đuối vô lực của hắn, cần y chăm sóc, cần y quan tâm mới tự nhiên xem như hắn không thể thiếu mình mà thôi, cũng quên đi hắn từng là Nhật Minh vương khiến hoàng đế e ngại.

" Phiên nhi, ngươi nói muốn cùng ta trốn khỏi vương phủ nhưng lại không phải điều đơn giản." Phiên Vân đỡ hắn ngồi lại xuống giường, Ngôn Phong nói: " Chỉ với ngươi và ta đi đứng không tiện, cửa vương phủ chưa kịp bước qua đã bị phát hiện."

" Ta sẽ tìm cách, cũng không thể ở đây ngồi chờ mà không làm gì."

" Ngươi vẫn nên một mình đi trước, tiểu thiếp vào cửa kia ta có thể đối

phó." Ngôn Phong nắm lấy cổ tay Phiên Vân: " Cho dù có bị phát hiện cũng không sao, chờ khi người của ta đến bọn họ tự có khả năng cứu người ra ngoài."

" Không được đâu." Phiên Vân lo lắng: " Nếu thật sự khó đi thì ta cũng sẽ ở lại, lỡ như xảy ra chuyện có thêm ta ở chỗ của vương phi cũng có thể giúp được người."

" Ngươi ở chỗ của Thệ Ngọc ta lại càng không an tâm, ngươi vẫn chưa biết mình đang ở trong tình thế nào sao?"

" Ta biết." Phiên Vân nói: " Vương gia lo lắng ta cùng tam hoàng tử trước kia có giao tình, đây sẽ khiến cho vương phi có điểm để lợi dụng. Hơn nữa vương phi còn đang xem ta như cái gai trong mắt, chỉ sợ sau khi ta hết giá trị cũng tự nhiên bị trừ khử?"

" Ngươi biết là tốt." Ngôn Phong nói.

Phiên Vân lại không cảm thấy điều này đáng lo, y không phải Đàn Lục Nhi có gì cho vương phi lợi dụng chứ. Chưa nói đến thời gian họ ở đây chẳng còn bao lâu, tam hoàng tử kia thân phận của y cũng đã biết, chắc cũng không cần gây phiền gì: " Ta hơn nữa đối với vương phi của người không có thiện cảm, chờ khi không còn nguy hiểm cũng phải cùng cô ta giải quyết mới được."

Ngôn Phong nhận ra Phiên Vân này nói nhẹ nhàng sẽ không chịu nghe lời, hắn lạnh lùng đối y: " Phiên nhi, ta lập lại một lần. Chỗ vương phi không cần ngươi quản đến, đi tìm biểu ca của ngươi, trước rời khỏi vương phủ càng sớm càng tốt."

" Nhưng..." Phiên Vân còn muốn cãi lại, chỉ là khi đối diện đôi mắt đáng sợ của Ngôn Phong thì môi tự ngậm chặt không nói nữa. Hai người im lặng hồi lâu cuối cùng y cũng phải chủ động lên tiếng: " Được, ta biết rồi."

- ----------

Ngôn Phong nói thì đơn giản, nhưng chính hắn cũng hiểu Phiên Vân trong phủ hay ra ngoài đều có người đi theo sau canh chừng, sợ là muốn thoát cũng khó. Cuối cùng vẫn quyết định để y ở nơi mình có thể nhìn thấy vẫn tốt hơn, đẩy nhanh thời gian mà bản thân dự tính.

Hắn ngày hôm sau viết một bức thư, bảo Phiên Vân khi ra ngoài thì nhờ người đưa đến cho kẻ tên Sát Âm ở miếu Hoài Thư ngoài thành cách nửa ngày đường.

Phiên Vân mang thư ra ngoài trước nhờ người đưa đi, sau đó vẫn theo chỉ điểm đến gặp Nhã Thanh ở một quán mỳ nhỏ bên đường. Hai người xem như vô tình ngồi chung bàn mà trò chuyện, mấy vị đại ca luôn theo sau kia cũng rất có hảo cảm với Phiên Vân, nên thường không quá đáng đến nỗi y một bước họ một bước, chỉ ngồi ở một chiếc bàn khác gọi mấy tô mỳ đến ăn.

An tâm bọn họ không nghe thấy, Phiên Vân nói với Nhã Thanh đối diện mình: " Ngươi nói có cách trị cho vương gia rồi?"

" Sau khi nói chuyện với ngươi lần đó ta trở về nghiên cứu rất kỹ, hắn theo lời ngươi thì hoạt động đi đứng trở lại được rồi, chứng minh suy đoán của ta không có sai. Qua mười phần châm cứu còn có dược liệu khả năng trị thương gân cốt, ta dám đảm bảo với ngươi khiến hắn chạy nhảy cầm kiếm rút đao không vấn đề, trở lại như trước kia nguyên vẹn không sai sót."

" Vậy thì tốt quá." Phiên Vân vui mừng thì chợt nhớ đến vẫn còn vấn đề khác, y nhỏ giọng: " Nhưng điều quan trọng làm sao khiến ngươi tiến hành trị liệu được."

" Đó chính là trọng điểm ta muốn nói với ngươi." Nhã Thanh nói: " Tốt hơn hết vẫn phải chờ khi hắn có khả năng rời khỏi đây, nếu không chỉ sợ vừa khi biết cơ thể Nhật Minh vương gia đã tiến triển tốt. Đừng nói trị chữa, mạng của hắn khó giữ."

Phiên Vân nghe Nhã Thanh nói vậy lại càng lo lắng: " Điều ngươi nói e rằng đến rồi, hai ngày nữa vương phủ lại tiếp thêm một thiếp thất đến chỗ vương gia. Không cần biết cô nương kia tốt hay xấu, vương gia đã có thể cử động lộ ra bên ngoài thì nguy to."

" Lại cưới thêm thiếp?" Nhã Thanh chẳng biết thế nào, sau khi ngạc nhiên lại mỉm cười nói: " Vương gia này phúc khí cũng thật lớn, chính thê liên tục nạp thiếp đến cửa. Người trước chưa đến nửa năm thì người sau cũng đến rồi?"

Phiên Vân im lặng không nói gì, Nhã Thanh lại lên tiếng hỏi: " Vậy ngươi tính làm thế nào?"

" Vương gia nói với ta tự mình đã có sắp xếp, bảo ta cùng với ngươi trước đi sớm khỏi hoàng thành." Y lại nói: " Nhưng ta vẫn không an tâm, người bây giờ xung quanh đều là kẻ thù."

Nhìn dáng vẻ kia của Phiên Vân, Nhã Thanh ăn hết tô mỳ của mình mang để sang một bên nói: " Ngươi nếu đã không an tâm thì cứ ở lại, cần gì nói nhiều như vậy."

" Ngươi đồng ý sao?" Phiên Vân ngạc nhiên.

Nhã Thanh thở dài: " Ta không đồng ý, người cũng sẽ chịu nghe lời vương gia kia, ngoan ngoãn đi trước sao?"

Phên Vẫn tươi cười, y chợt nhớ ra mới lấy một gói giấy nhỏ đặt lên bàn: " Nhã Thanh, ngươi giúp ta xem một chút đi."

" Đây là gì?"

" Cái này." Y ghé lại gần nói nhỏ: " Vương phi mỗi tháng đều cho người ép vương gia uống một loại thuốc gì đó, ta cảm thấy đây không phải thuốc tốt nên thừa khi hai a hoàn kia không chú ý, lén trộm một ít bả thuốc. Ngươi xem xem, vương gia dùng nó hết ba năm liệu có độc hại gì hay không?"

Nhã Thanh nhíu hai chân mày mỏng, y nhìn gói giấy trên bàn rồi mở ra đưa đến mũi ngửi thử, vẻ mặt như hoài nghi gì đó lại lấy một ít ra tay xem. Chắc chắn rồi mới hé môi nói: " Nhật Minh vương phi kia tâm địa quả thật không thể xem thường."

Phiên Vân nghe nói thì lo lắng hơn: " Làm sao vậy, thuốc này có hại lớn sao?"

" Lấy mạng thì chưa đến nỗi, chỉ là sống còn khổ hơn chết thôi." Nhã Thanh nói, giọng nói thể hiện rõ bất mãn với Thệ Ngọc vương phi: " Nhật Minh vương gia chịu đựng hết ba năm cũng không cắn lưỡi tự sát, quả thật ta nể phục hắn rồi."

" Sống không bằng chết?" Phiên Vân nhìn Nhã Thanh: " Vậy là ý gì?"

" Thuốc này hại lâu dài như ngươi tưởng tượng thì không có, nhưng uống rồi toàn thân đau đớn không dứt, cơ thể tựa như bị hàng trăm ngàn loại rắn rết gặm nhắm cơ thể đau không thiết sống." Nhã Thanh lại nói: " Loại thuốc này thường được dùng trong tra hình để ép tội

nhân khai thác thông tin, ngươi nghĩ xem một người tàn phế không thể nói cũng không thể cử động chỉ có thể cắn răng chịu đựng, chịu hết ba năm ta có thể không phục sao?"

" Vương phi không phải là thê tử của vương gia, tại sao lại có thể nhẫn tâm như vậy. Thật ra vương gia đã gây nên tội ác gì không thể tha thứ, khiến cô ta phải khiến người sống không bằng chết như vậy?" Phiên Vấn chưa từng nghe Ngôn Phong nói đến việc này, hắn tại sao một tiếng rên la cũng không có.

Nhã Thanh nghe nói thì thở dài: " Chỉ sợ cô ta cảm thấy như mình đã bị phản bội đi. Đối với nữ nhân, phu quân chính là điểm tựa, là tương lai của họ. Ngươi thử nghĩ phu quân từ một nam tử vạn người kính trọng, đột nhiên trở thành một tên tàn phế nằm một chỗ chờ chết càng là cảm giác bị phản bội nặng nề."

" Đó không phải lỗi của vương gia không phải sao?" Phiên Vân trong lòng không mấy dễ chịu, y đập mạnh tay lên mặt bàn: " Ta không hiểu nổi nữ nhân thật ra có những lý do gì, nếu không thể làm điểm tựa thì lập tức xem như phản bội?"

Nhã Thanh nhăn mày, y liếc nhìn mấy vị nam tử bàn bên kia, bọn họ tuy không đi lại đây nhưng đã chú ý đến hai người họ: " Ngươi tức giận cái gì, không hiểu bản thân trong tình huống nào sao?"

Phiên Vân đương nhiên biết vừa rồi mình thiếu suy nghĩ, y lại im lặng không nhìn lại để tránh nghi ngờ. Vương gia ban đầu cùng với y không có quan hệ, nhưng thấy hắn ra sao cũng phải xót thương. Thê tử như vương phi trong lòng chỉ nuôi hận ý muốn hắn chịu đau khổ tủi nhục, nữ nhân này so với Đàn Lục Nhi còn khiến kẻ khác cảm thấy chán ghét hơn, đáng hận hơn.

" Đáng hận." Đôi mắt đột nhiên thay đổi lạnh lùng, thái độ cũng khác lạ không giống so với Phiên Vân bình thường sẽ thể hiện.

Nhã Thanh đối với Phiên Vân tính khí đã không còn lạ, thấy y có loại biểu hiện này thì biết đánh chết cũng đừng mong y chịu rút lui trong yên bình. Nhã Thanh lo lắng nói: " Ngươi làm gì cũng phải biết chừng mực, nên nhớ hiện giờ cô ta thân phận vẫn là vương phi. Ngươi ở hoàng thành ngoài vị vương gia kia thì không có bất cứ chỗ dựa nào, hắn dù sao đối với ngươi cũng chưa thể gọi là thân thiết, cứu người đã là đủ ngươi còn muốn thay hắn trả hận sao?"

" Đúng vậy, nợ của vương gia ta vốn không cần phải đòi thay. Thế

nhưng..." Phiên Vân đưa tay xoa trên mặt mình: " Ta chịu khổ không ít nhịn cũng không thiếu, nhất định bắt cô ta trả đủ chứ."

Chương 24:

" Lục nhi, mới ra ngoài về đó sao?"

" Lưu nương?" Vừa đến cửa phủ đã thấy Lưu Nương ở đó, bên cạnh còn một vì cô nương ăn mặc có chút bình dị. Phiên Vân trong lòng bức bối nhăn mày hỏi: " Vị cô nương này, là tiểu nương tử mới đó?"

" Ngươi cũng biết rồi sao?" Lưu Nương nói: " Cũng không cần ta tốn công nữa, cô ta giao lại cho ngươi."

Phiên Vân đánh giá vị cô nương kia, trên dưới chắc cũng không có lớn hơn y lại nhút nhát cúi đầu: " Vương phi không phải nói tối nay mới đón người vào phủ, Lưu Nương tại sao phải vội vàng còn hơn ta vậy?"

Lưu Nương cười hiền: " Đây không phải do ta, đây là Uyên Linh con gái út của đại học sĩ mới bị hoàng thượng giáng tội cả nhà. Nữ tử trong toàn gia đều bị đầy làm lệ nô cho tướng sĩ, vương phi mới xem như cho cô ta một con đường hôm nay đã chẳng còn nơi về rồi."

" Ra vậy."

Thấy Phiên Vân gật đầu, Lưu Nương lại nói: " Ngươi xem như tốt số, không ngờ lại là người đầu tiên thoát khỏi Tư Duyệt Thâm còn được vương phi chiếu cố. Mang cô ta về dạy dỗ một hồi rồi sau đó thu dọn đồ đến chỗ vương phi đi, xem người có thể sắp xếp ngươi ở nơi nào."

" Ta biết rồi." Khóe môi Phiên Vân hơi nâng, y thâm sâu nhìn Uyên Linh xong mới nói: " Ngươi đi theo ta, từ từ dạy dỗ vậy."

Nữ Tử theo sau Phiên Vân chỉ biết cúi đầu chứ chưa từng ngước lên, y cũng không hề để tâm đến. Đến cửa Tư Duyệt Thâm rồi mới thấy cô ta có biểu hiện khác, đứng mãi ở đó không chịu bước qua. Y xoay đầu nhìn lại, chờ một hồi mới nói: " Làm sao vậy, còn không vào?"

" Ta... thật ra ta..." Uyên Linh giọng nói yếu ớt, ngập ngừng chẳng biết nên làm thế nào. Giống như lấy hết can đảm mới ngẩng đầu lên: " Ta không muốn..."

" Không muốn cái gì? Không muốn làm tiểu thiếp của vương gia sao?" Phiên Vân giọng như chế giễu, y đi vòng quanh Uyên Linh đột nhiên lại nắm lấy cằm của nàng nâng lên: " Gương mặt không đến nổi tệ, không làm tiểu thiếp mà lại muốn làm thú vui cho các tướng sĩ sao?"

" Ta..." Uyên Linh gương mặt nhỏ biến sắc, nàng mười sáu tuổi vẫn sống trong nhung lụa, đột nhiên rơi vào hoàn cảnh không nơi nương tựa làm sao có thể chịu nổi. Đôi mắt nhòa lệ, nhẫn nhịn nói: " Ta chấp nhận làm tiểu thiếp của vương gia, còn hơn chịu nhục nhã bị người người chà đạp."

" Lựa chọn cũng thông minh đấy, nhưng sau này thế nào còn xem ngươi biết điều hay không."

Uyên Linh vì người kia mang mạng che nên chỉ nhìn thấy đôi mắt y, được biết đây là tiểu thiếp của vương gia vào cửa trước nàng gần nửa năm. So với lời đồn mỗi nữ tử đã vào cửa vương phủ đều hóa điên dại, nhưng đôi mắt linh hoạt lại như nhìn thấu suy nghĩ con người này lại không phải như vậy.

Phiên Vân vì tức giận trước đó vài ngày việc làm của vương phi Thệ Ngọc, vì vậy tự nhiên đối với nữ tử này lại không có thuận mắt. Cái gì mà thà chấp nhận làm tiểu thiếp của vương gia, bọn họ mỗi người đều giống như nhau, khiến người khác chẳng thể hiểu nổi: " Đi thôi."

" Đi... đi đâu cơ?" Uyên Linh ngập ngừng hỏi.

Phiên Vân lại nhìn nàng: " Đương nhiên nếu đã vào cửa Tư Duyệt Thâm thì phải đến gặp vương gia, ngươi nghĩ vương phi đưa ngươi đến đây để làm gì?"

Uyên Linh im lặng, nàng nhìn bậc cửa bên dưới chân mình, cuối cũng không thể trốn thoát được cũng phải bước qua.

Phiên Vân về đến cũng không còn kiên kỵ hay lo nghĩ cái gì, y mở cửa phòng đi vào trong. Vừa lúc Ngôn Phong đang ngồi bên bàn cầm bút viết gì đó lên mặt giấy, nghe tiếng đã biết y trở về mới thuận miệng nói: " Phiên nhi, về rồi sao?"

" Về rồi." Phiên Vân tháo đi mạng che mặt rồi mỉm cười với hắn: " Không phải đã nói người cần nghỉ ngơi sao?"

" Nghỉ ngơi? Cái này không cần nữa." Ngôn Phong nói lại nhận ra nữ tử đi theo phía sau Phiên Vân, đôi mắt chợt lạnh lùng khiến cho cô ta vì sợ mà đứng chết ở đó không dám tiến nửa bước, hắn lạnh giọng: " Cô ta?"

" Tiểu thiếp mới của người."

" À." Hắn chỉ có một tiếng như đã biết, sau đó chẳng quan tâm đến nữa mà tự nhiên đứng dậy cởi đi áo choàng ngoài cho Phiên Vân: " Xem mặt ngươi khó chịu như vậy, để tâm sao?"

" Vương gia, đừng đùa nữa." Không ngờ lại bị hắn trêu, Phiên Vân lui lại rồi tự cởi áo choàng của mình nói: " Bây giờ cùng ta lại có thêm một rắc rối, vốn nghĩ không cần quan tâm nhưng cô ta cũng chỉ là vô tình bị kéo vào cuộc, người định sẽ thế nào?"

" Không thế nào cả, người không cần mang theo." Ngôn Phong nhìn sắc trời bên ngoài chẳng bao lâu sẽ tối, hắn nói: " Còn lại chỉ cần ngươi tính toán là được."

" Hiểu rồi vương gia."

Uyên Linh từ đầu đến cuối chẳng hiểu việc gì, ngây ngốc ở đó cho đến khi nhìn thấy nam tử tuấn tú đi lướt qua mình rời khỏi phòng. Nàng mặt đỏ tai hồng, một hồi sau mới có tâm nhìn đến nữ nhân xinh đẹp ngồi ở vị trí vừa rồi của nam tử kia ngồi, nàng ta im lặng không nói chỉ đành khiến Uyên Linh tự lên tiếng hỏi: " Người vừa rồi... không lẽ chính là Nhật Minh vương gia?"

" Đúng vậy." Phiên Vân mỉm cười: " Vương phủ còn có vương gia nào khác nữa sao?"

" Nhưng..." Uyên Linh bối rối: " Nhưng ta nghe nói... nghe nói vương gia..."

" Là kẻ tàn phế, cũng không thể nói chuyện?"

" Đúng vậy, nhưng vương gia vừa rồi không giống."

Phiên Vân nhìn Uyên Linh thẹn thùng đỏ mặt mà thở dài, so với lúc mới vào cửa khác nhau có bao xa: " Ngươi sao rồi, bây giờ vẫn còn cảm thấy gả cho vương gia là thiệt thòi chính mình?"

" Ta không có... ta vào phủ cũng đã là người của vương gia, làm sao có thể nghĩ đến thiệt thòi gì đó."

" Trở mặt cũng thật nhanh, nhưng ngươi vừa rồi cũng đã nghe, vương gia không có ý sẽ giữ ngươi lại bên cạnh." Phiên Vân nói: " Có hai sự

lựa chọn, một là theo sắp xếp của ta, rời khỏi vương phủ đi càng xa càng tốt."

Uyên Linh nghe nói thì hoảng sợ, cho rằng nàng ta ghen ghét muốn đuổi mình mà nóng vội: " Làm sao có thể như vậy, đây là ý muốn của vương phi. Cô nương cũng chỉ là một tiểu thiếp có quyền đuổi ta đi sao?"

" Vẫn còn lựa chọn thứ hai, ngươi có thể ở lại nơi này làm những gì ngươi muốn. Thế nhưng ta không có gì đảm bảo ngày tháng về sau của ngươi sẽ dễ sống đâu."

" Cô nói vậy là có ý gì?" Uyên Linh nhỏ giọng: " Lưu Nương đã nói... ta từ nay sẽ phải hầu hạ vương gia thay cho cô."

" Tùy ngươi vậy." Phiên Vân không muốn nhiều lời cùng với tiểu cô nương ngây thơ vẫn chưa hiểu chuyện này, y đứng lên chẳng nói chẳng rằng đi ra khỏi cửa phòng.

Vẫn như thường ngày sẽ có người theo phía sau y, nhưng lần này không phải những gia nhân hay canh chừng từng bước trước kia, đổi lại là hai người thần bí mặt bị áo choàng phủ trên đầu che kín. Phiên Vân bước ra ngoài khi trời vừa tối, y lên tiếng: " Vương gia đâu?"

" Đàn cô nương xin cứ an tâm, vương gia nói sau khi làm vài việc sẽ quay lại tìm cô nương." Một giọng nam tử trầm ấm trả lời.

Phiên Vân tuy chưa từng gặp nhưng đối với hai người nọ lại vô cùng tin tưởng, y vì vậy không hỏi thêm gì mà cứ đi thẳng đến Quỳnh Tư viện của Vương Phi.

Lư Thương thấy người đã đến mới có ý muốn kiêu ngạo ra vẻ một chút, nhưng khi nhìn đến hai kẻ khả nghi đi phía sau còn có dẫn thêm một trong hai a hoàn của Tư Duyệt Thâm thì gương mặt sắc lại thay đổi, cô lớn tiếng: " Vương phi chỉ nói một mình ngươi đến, hai kẻ kia là ai, ngươi đưa bọn chúng đến đây làm gì?"

" Đứng lại đó." Không ngờ Đàn Lục Nhi lại giống như không nhìn thấy mình mà đi lướt qua, Lư Thương nóng giận đang muốn kéo người trở lại không ngờ nhìn thấy a hoàn đang bị hai kẻ lạ khống chế, trên tay a hoàn còn bưng một khay gỗ để chén thuốc có màu đen quái dị. Cô dường như nhận ra gì đó không ổn: " Các... các ngươi muốn làm cái gì, Đàn Lục Nhi ngươi đang muốn làm cái gì?"

" Không cần hoảng sợ." Phiên Vân đột nhiên ngừng lại, y lạnh lùng nhìn Lư Thương nói: " Chỉ là muốn vương phi nếm thử một chút, mùi vị muốn sống không được, muốn chết không xong."

" Ngươi... ngươi muốn làm phản sao?" Lư Thương đương nhiên biết thuốc kia là gì, cô la lớn: " Người đâu, người đâu mau đến đây... a!"

Nhìn thấy Lư Thương lắm miệng lập tức bị vị đại nhân kia đánh ngất đi, Phiên Vân nhìn hai người này bất ngờ xong lại có phần muốn khen ngợi. Làm việc tự ý nhưng thích hợp lại mau lẹ như vậy, thảo nào vương gia mới hai ngày trước còn lo lắng nhất định bảo y phải đi trước, bây giờ lại có thể an tâm chẳng màng đến y còn muốn trả thù riêng.

" Đàn cô nương, cần chúng ta vào trong cùng hay không?"

" Không cần." Phiên Vân lắc đầu, y lại nhìn a hoàn đang sợ hãi không dám hó hé kia nói: " Chỉ cần cô ta đi cùng là được rồi."

" Nhưng Vương gia đã có lệnh, nhất định phải giữ an toàn cho cô nương."

" An tâm đi, vương phi có là vương phi đi nữa cũng vẫn là nữ nhi. Căn bản không thể làm được gì ta." Phiên Vân nói xong đã quay đầu đi vào, trong khi cả hai vị kia lại không hiểu đầu đuôi gì.

Chính phòng Quỳnh Tư viện trang bày lộng lẫy xa hoa, mỗi một nơi có thể nhìn thấy đều treo rèm lụa hoa. Hương thơm của lò đốt hương liệu đến khó hô hấp, Thệ Ngọc vương phi ngồi trước gương ở bàn trang điểm, trên bàn đầy những trang sức cầu kỳ, phấn son vô số. Nàng chăm chút đuôi chân mày tỉ mỉ, nghe tiếng động chưa nhìn lại đã lên tiếng: " Đưa cô ta đến rồi sao?"

" Vương phi đang nói ta?"

Dù đã biết là do mình gọi người đến, nhưng không nghĩ Lư Thương dám tự tiện chưa có sự đồng ý của nàng đã đưa người vào đây. Thệ Ngọc tức giận quay đầu trách mắng: " Ta có nói cho phép ngươi đưa cô ta vào phòng sao?"

Thệ Ngọc nét mặt ngừng lại, không hề nhìn thấy Lư Thương. Đứng đó chỉ có Đàn Lục Nhi và a đầu lạ mặt từ đâu ra. Nàng cau mày tức giận: " Lư Thương đâu, ai cho phép các ngươi tự tiện vào đây?"

" Vào thì cũng đã vào rồi, ta nghĩ hay là chúng ta nợ mới nợ cũ đều tính hết một lần đi." Phiên Vân mỉm cười: " Vương phi người thấy sao?"

" Ngươi..." Đột nhiên đối mặt với nữ nhân này khiến Thệ Ngọc cảm thấy mình bị yếu thế không rõ ràng. Mỗi lần gặp Đàn Lục Nhi cô ta đều run sợ dưới chân nàng, bây giờ lại đầu lưng không cúi mà mỉm cười mỗi bước chân tiến về phía này. Lại nhìn tới a hoàn đang bưng một khay gỗ phía sau cô ta, nàng linh cảm không tốt mới lên tiếng gọi: " Lư Thương, ngươi chết ở đâu..."

" Bốp!" một tiếng lớn nghe thật rõ ràng ngay bên tai, Thệ Ngọc chống tay trên bàn một tay ôm lấy bên mặt, ánh mắt không dám tin nhìn nữ tử mang gương mặt xinh đẹp luôn khiến mình ganh ghét từ khi nhìn thấy kia: " Đàn Lục Nhi... ngươi...!"

" Thệ Ngọc vương phi." Phiên Vân xem bàn tay mình, y lại ở bàn trang điểm, trong số trang sức đủ loại lấy đi một chiếc nhẫn ngọc thạch mang vào ngón tay: " Ta chưa nói qua, ta không phải dạng người hiền lành thiện lương gì. Hơn nữa, lại là người có thù chắc chắn sẽ báo."

" Ngươi dám..." Hai mắt trợn lớn nhìn chằm chằm vào Đàn Lục Nhi, Thệ Ngọc còn nhớ lúc cô ta quỳ gối trước mặt nàng, mặt bị đánh đến sưng lớn cũng không dám phản kháng, chỉ qua vài tháng người hiện tại lại khác đến vậy.

" Ngươi không biết cái gì là nhịn nhục nhất thời sao?" Giống như biết Thệ Ngọc suy nghĩ điều gì, Phiên Vân khinh thường nói: " Nếu không biết nhịn, ta đã sớm bị hại chết dưới tay những nữ nhân kia. Nếu không thể nhịn, ta cũng đã sớm bị ngươi loại bỏ không phải sao?"

Chương 25:

A hoàn trước kia luôn xem thường tiểu thiếp của vương gia ngu ngốc, bây giờ chứng kiến cô ta làm thế nào đối diện với vương phi bọn họ lúc nào cũng kính sợ mà ra uy, tự nhiên không tự chủ mà chân tay đều phát run.

Thệ Ngọc luôn khiến vẻ bề ngoài của mình tỉ mỉ từng chút một, bây giờ đầu tóc loạn cả lên, trên mặt vẻ nhếch nhác in rõ dấu tay sưng đỏ, tuy rằng không có làm bị thương nhưng xem nàng ăn hết năm bạt tai té trên đất vẫn thê thảm vô cùng.

Tiện nhân do nàng mang về phủ muốn hành hạ sỉ nhục hiện tại lại đứng cao hơn nàng, cả mặt đau nhức căm hờn nhìn Đàn Lục Nhi. Thệ Ngọc nghiến răng bám vào cạnh bàn đứng dậy gắt giọng nói: " Ngươi có biết nơi này là đâu, ta là ai?"

" Ta đương nhiên biết." Phiên Vân tự nhiên ngồi xuống ghế mà Thệ Ngọc ngồi trước đó, y nói: " Ngươi là thê tử của Nhật Minh vương gia được mai mối chính thức cưới hỏi, còn đây lại là Nhật Minh vương phủ."

" Ngươi cũng còn biết, chỉ một tỳ thiếp được ta đưa về cũng dám cả gan..."

" Một cái tiểu thiếp như ta cũng biết ngươi là vương phi đây là vương phủ, và hơn hết chủ nhân của nơi này là vương gia không phải sao?" Phiên Vân ngắt lời Thệ Ngọc

" Ngươi..."

" Ngươi đối với phu quân mà mình nên kính trọng hầu hạ dùng đủ loại dày vò sống không bằng chết, đã không thể làm đúng bổn phận của một thê tử nên làm. Ngươi còn bắt ép biết bao thiếu nữ khác phải gả vào phủ, bức ép ra uy hủy hoại cuộc đời sau này của họ." Phiên Vân lại nói: " Những thứ này nếu để truyền ra ngoài, ngươi nghĩ mình sẽ còn nhận được sự bao che của hoàng đế sao?"

Thệ Ngọc nghe mỗi lời Phiên Vân nói, sắc mặt nàng từ đỏ sang trắng nhưng cuối cùng vẫn giữ được bình tĩnh. Sống dưới mắt nhìn của biết bao nhiêu thị phi ở hoàng thành này, sao có thể dễ dàng bị đánh ngã như vậy chỉ với một nha đầu trưởng thành từ nơi khô cằn nào đó. Nàng kéo khóe môi: " Được, ngươi tốt lắm. Vẫn không biết được mình

đang ở đâu, ngươi cho rằng bản thân có thể toàn mạng mà rời nơi này?"

Phiên Vân tỏ ra ngờ vực nói: " Trừ khi có khả năng giữ ta cả đời ở vương phủ, chỉ cần ta ra ngoài mọi người đều sẽ biết những việc mà ngươi làm đối với Nhật Minh vương gia ba năm qua."

" Phải rồi, chỉ cần khiến ngươi mãi mãi không thể bước chân ra khỏi vương phủ đúng chứ?" Thệ Ngọc vừa nói thì lớn tiếng gọi: " Người đâu, mau vào đây cho ta."

" Ngươi muốn làm cái gì?" Phiên Vân đứng dậy, y lo lắng lui về sau nói: " Ngươi nên biết mối quan hệ giữa ta và tam hoàng tử, nếu ngươi dám làm hại đến ta người nhất định sẽ không bỏ qua."

" Ngươi chết rồi thì còn quan tâm sau đó sẽ thế nào?"

" Ngươi..."

" Vương phi!" Hai nam tử đi vào trong, bọn họ đứng phía sau trầm mặt hỏi: " Xảy ra việc gì sao ạ?"

" Bắt ả lại cho ta." Thệ Ngọc vốn chưa từng nghĩ có gì sai xảy ra, nàng trong lòng lo sợ nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh mà lớn tiếng: " Mang đến hồ nước phía sau."

" Việc này..."

" Trước đó các ngươi muốn làm gì ả thì làm." Thệ Ngọc nhìn nữ tử xinh đẹp trước mắt mà nói: " Hành hạ ra sao thỏa mãn mình là được, để cho người bên ngoài đều biết cô ta lâu ngày không chịu được đêm đến làm việc dung tục với gia nhân trong phủ, khi có người trông thấy thì không thể giải thích mà nhảy hồ tự sát."

Phiên Vân trong lòng cười lạnh khinh thường, chẳng còn chút nào sợ hãi lo lắng như vừa rồi mà đứng đó. Không khí vô cùng yên tĩnh, không hề có một màn la hét kêu gào hay cầu xin tựa như những lần trước kia.

" Tại sao còn chưa bắt..." Thế Ngọc tức giận xoay đầu, nàng ngạc nhiên: " Các ngươi là ai, các ngươi không phải người của Vương

phủ."

" Chúng ta đương nhiên không phải người của vương phủ." Nam tử có giọng nói trầm ấm đưa tay cởi đi mũ choàng đen trên đầu mình xuống, hắn khinh thường nhìn Thệ Ngọc nói: " Ta là người của Thảo Đường quân."

" Ngươi... Vong Âm" Thệ Ngọc đến lúc này thì không còn giữ nổi bình tĩnh nữa, chân giống như mất hết toàn bộ sức lực mà ngồi xuống nền đất. Nàng không dám tin, vừa ngước nhìn hai nam tử kia vừa lắc đầu: " Không thể nào, các ngươi làm sao có thể xuất hiện ở hoàng thành... hoàng thượng đã..."

" Ngươi cho rằng chỉ với cẩu hoàng đế đó mà có thể khống chế được Thảo Đường quân?"

" Không... không thể nào... vương gia."

" Thì ra vương gia bao năm qua phải sống phế nhân đều do tiện nhân ngươi ban cho." So với Vong Âm lại dứt khoát hơn, Bất Triết siết thanh kiếm trong tay: " Chi bằng cứ thay vương gia, một kiếm giết chết cho xong."

" Khoan đã." Phiên Vân đột nhiên lên tiếng ngăn cản, y đi lại gần Thệ Ngọc nói: " Cô ta dù thế nào vẫn là vương phi, sống hay chết vẫn phải do vương gia định đoạt."

Bất Triết tuy cũng là người nóng tính nhưng không giống Văn Huân làm việc tùy hứng, hắn đã nhận lệnh bảo vệ và tuân lời vị tiểu cô nương này. Cho dù thật đang rất muốn chém chết tiện nhân kia cũng sẽ không làm bừa, hắn nhìn Phiên Vân: " Đàn cô nương nói phải, vậy bây giờ cô ta làm thế nào?"

Phiên Vân nhìn Thệ Ngọc: " Người không thể giết, nhưng cũng không thể để cô ta đơn giản như vậy sống tốt."

" Đàn Lục Nhi... ngươi muốn làm cái gì." Thệ Ngọc hoảng sợ: " Ngươi đừng quên Tề An huyện vẫn còn người thân của mình, ngươi chạy thoát bọn chúng thoát được sao?"

" Người thân? Ngươi nói Đàn gia? " Phiên Vân cười lạnh: " Từ khi ta đồng ý gả đến vương phủ thì ta và bọn họ xem như không còn một

chút quan hệ, ở đâu còn có người thân Tề An huyện?"

" Ngươi cho rằng ta sẽ tin những lời này, nếu ta mất dù chỉ một sợi tóc, hoàng thượng cũng nhất định không bỏ qua. Ta không tin ngươi đến lúc đó thật sự có thể nhìn bọn chúng chết?"

" Vậy sao?" Phiên Viên lại chẳng có chút cảm giác gì nhìn sang a hoàn từ đầu vẫn đứng ở một góc, y nói: " Mang lại đi, giúp vương phi uống hết."

" Ta..." A hoàn có chút chừng chừ vì nghe những lời đe dọa của Thệ Ngọc: " Ta không dám."

Phiên Vân nghiến răng: " Ngươi vì sao không dám? Mỗi lần cạy miệng vương gia đổ thuốc ta cũng chưa từng thấy ngươi không dám, nếu còn không làm thì tự mình uống hết cho ta."

" Không... ta làm, ta làm."

Thệ Ngọc nghe Phiên Vân nói cũng đã biết thuốc kia là gì, nàng tái mặt ngồi trên đất không ngừng lui về sau: " Đừng, ta không muốn."

" Vương phi, xin đừng trách ta, ta cũng cũng chỉ là bị bắt ép mà thôi." A hoàn vừa đi lại gần, miệng cũng không ngừng nói mình không còn cách nào khác.

" Đừng, ta không uống. Ngươi tránh ra... tránh ra cho ta." Bị Bất Triết giữ lại không thể trốn tránh, Thệ Ngọc liều chết lắc đầu muốn thoát khỏi chén thuốc đen đã đưa đến trước mặt thì bị a hoàn kia giữ lấy đầu rồi cạy miệng mình: " Buông ra, tránh..."

" Ngươi cũng phải nên nếm thứ một chút những gì mình đã làm với Vương gia không phải sao?"

Phiên Vân lúc trở ra thì đã nhìn thấy Ngôn Phong từ lúc nào đứng đợi bên ngoài Quỳnh Tư Viện, hắn bận đồ trắng khoắc áo choàng nâu, khoanh tay tựa bên tường ngước đầu nhìn trăng. Loại khung cảnh này cũng thật quá thu hút người rồi, vương gia tuấn tú phong nhã như vậy nếu vẫn phải là một phế nhân thì thật là quá đáng tiếc.

" Chuyện ngươi muốn làm, đều đã làm xong rồi?"

Cứ ngẩn người ra đó đến khi nghe Ngôn Phong tự mình lên tiếng mới nhận ra hắn đang nhìn về phía mình, Phiên Vân mỉm cười đi lại chỗ

của hắn: " Xong rồi, vương gia bây giờ còn có tâm tình để ngắm trăng sao?"

Ngôn Phong nhìn Phiên Vân nghe hỏi xong lại ngước đầu nhìn lên cao, hắn trầm giọng: " Lần này rời khỏi hoàng thành sợ rằng không chỉ một hai năm, ta lớn lên tại nơi này cảm thấy có chút luyến tiếc."

" Cũng phải." Phiên Vân im lặng một hồi cuối cùng vẫn lên tiếng hỏi: " Vương phi thì sao, người thật sự không muốn gặp mặt một lần?"

" Ngươi nghĩ cần thiết sao?"

" Đó là thê tử của người, cho dù không còn yêu thì chắc vẫn phải có không đành lòng. Ta đối xử với nàng ta như vậy, vương gia không khó chịu sao."

" Chưa từng yêu thì tại sao lại không đành lòng." Ngôn Phong cởi đi áo choàng của mình khoắc lên người Phiên Vân nói: " Phiên nhi, ngươi mới chính là thê tử của ta."

Phiên Vân bị ánh mắt dịu dàng của Ngôn Phong làm cho trong lòng không thể bình yên, y cảm thấy mình có lỗi và không muốn tiếp tục lừa dối hắn. Dù sao bây giờ giữa bọn họ cũng không cần thiết phải giấu diếm nữa: " Vương gia, thật ra ta không phải..."

" Được rồi, ngươi muốn nói gì ta đều biết." Ngôn Phong mỉm cười với y: " Ta đã nói nhất định phải cho ngươi một thân phận, khiến tất cả mọi người đều biết Phiên nhi chính là thê tử của ta."

" Vương gia người hiểu lầm rồi, thật ra ta muốn nói..."

" Hiện tại ngươi chỉ cần biết bao nhiêu là được, những chuyện khác chờ khi ta có thể hoàn toàn hồi phục lại như trước kia mới nhắc đến đi." Ngôn Phong chỉ nói bao nhiêu thì lại không chú ý đến Phiên Vân nữa, hắn quay sang nơi khác gọi: " Sát Âm."

" Vương gia." Sát Âm chỉ luôn âm thầm đứng ở phía sau, không một chút tiếng động nên đến khi hắn chịu lên tiếng mới khiến kẻ khác phát hiện ra mình. Phiên Vân thật không thể đoán hết được thuộc hạ của Ngôn Phong mỗi người đều trông có vẻ lợi hại như vậy.

" Mọi việc thế nào rồi?"

" Thuộc hạ đã theo lời của người khống chế toàn bộ binh lính thủ cổng

thành, người của ta đã đợi sẵn lệnh mở cổng."

Ngôn Phong gật đầu: " Làm tốt lắm, đi nói với Bất Triết không cần kéo dài thời gian nữa. Lập tức lên đường đến Thừa Viên Chức, Vong Âm sẽ đi cùng với ta sau đó."

" Sát Âm đã hiểu."

Hắn vừa ra lệnh Sát Âm đã lập tức rời khỏi, Ngôn Phong lại nói với Phiên Vân: " Phiên nhi đi thôi, đến chỗ hẹn với biểu ca của ngươi."

Phiên Vân lời muốn nói đều bị hắn chặn cả, cuối cùng vẫn không thể nói. Y nghĩ cũng chỉ có thể theo ý hắn, chờ khi Nhã Thanh điều trị cho Ngôn Phong khỏi hẳn, tới lúc đó nói hy vọng không phải là quá muộn.

Chương 26:

Trên đường lớn ở hoàng thành về đêm mỗi nhà đều treo một ngọn đèn nhỏ bên ngoài cửa tĩnh mịch im ắng, một chiếc xe ngựa chạy đến cuối đường rồi rẽ vào hẻm nhỏ. Ngừng lại ở đó góc tối, Phiên Vân nhìn ngó xung quanh rồi mới xuống xe ngựa khẽ gọi: " Nhã Thanh, ta đến rồi. Ngươi đang ở đâu?"

" Ở đây." Nhã Thanh ở sau bức tường bị che khuất đi ra, y nhìn Phiên Vân nhăn mày hỏi: " Tại sao đến bây giờ mới chịu đến, vừa rồi còn có mấy đám binh lính qua lại trên đường, ta còn lo có phải các ngươi có chuyện."

" Xin lỗi, ta xử lý một chút việc riêng nên tốn ít thời gian."

" Không phải đã nói ngươi muốn làm chuyện gì cũng phải suy nghĩ trước sau, nếu chỉ theo ý mình ngươi một thân một mình ở vương phủ xảy ra chuyện thì thế nào?"

" Không sao, Phiên Nhi có ta ở đó nên sẽ không xảy ra việc gì."

Nhã Thanh đang muốn trách tội Phiên Vân thêm vài câu, không ngờ lại còn có kẻ khác nhảy vào. Đánh giá kẻ bám theo sau biểu đệ mình ngay từ khi xuống xe, Nhã Thanh ngờ vực hỏi: " Nhật Minh vương gia?"

" Đúng vậy."

Nhã Thanh trầm mặt nói: " Ngươi cùng lắm đi đứng bình thường được cũng do y chăm sóc, lấy khả năng gì bảo đảm có thể không để y xảy ra chuyện?"

Không ngờ vừa biết Ngôn Phong là ai không kiên kỵ, Nhã Thanh còn chẳng quan tâm đến cảm giác của người khác mà không thèm nể mặt.

Vong Âm ngồi trước xe ngựa nhìn lại đó lần đầu tiên thấy chủ nhân của mình bị người khác nghi ngờ xem thường mà chẳng có chút phản ứng nào, chỉ im lặng sắc mặt không thay đổi đứng bên cạnh Đàn cô nương kia. Tuy nói là cô nương có dung mạo quá mức xinh đẹp, cũng ăn mặc như con gái nhưng hắn nhìn liền nhận ra rồi. Chỉ có chuyện của Ngôn Phong, làm thuộc hạ như hắn cần nghe lệnh không cần thắc mắc quá nhiều.

" Ngươi nói gì vậy chứ?" Phiên Vân chặn lời Nhã Thanh xong lại nhìn sang Ngôn Phong: " Vương gia không cần để trong lòng, y là vậy toàn không biết nói lời tốt đẹp gì."

" Không sao, ta có thể đi đứng lại như bây giờ thật sự là nhờ có Phiên nhi không sai." Ngôn Phong thật không để tâm mấy lời khó nghe của Nhã Thanh, lại hướng y kính trọng nói: " Hơn nữa một phần cũng là do huynh giúp đỡ, về sau ta có thể lại như xưa hay không đều phải trông cậy vào biểu ca."

" Ngươi gọi y là Phiên nhi?" Nhã Thanh không vui nói: " Ai là biểu ca của ngươi."

Ngôn Phong lại dường như rất vừa lòng cách xưng hô này, thế nên không nể mặt nói tiếp: " Bây giờ đã không còn sớm, người của ta đều đã chuẩn bị con đường ngắn nhất rời khỏi hoàng thành. Biểu ca, mời lên xe."

Ngôn Phong đã hạ người rồi mà Nhã Thanh vẫn chẳng chịu nhường bước, vẫn cứ ở đó trừng mắt to mắt nhỏ với hắn. Phiên Vân thấy không ổn nên cuối cùng phải chen vào, y kéo tay Nhã Thanh lôi đi: " Được rồi được rồi, ngươi còn cứ đứng một chỗ làm cái gì, định đợi ra khiêng ngươi lên sao?"

" Ngươi bảo hắn gọi ngươi Phiên nhi? Cái tên sến như vậy từ bỏ được rồi bây giờ lại còn muốn nghe lại?"

" Không phải đều tại tiểu súc sinh tốt mà ngươi nuôi sao? Đừng nói nhiều nữa, lên xe đi."

Vong Âm theo lời Ngôn Phong đánh xe ngựa hướng cổng thành chạy đi, bình thường vào giờ này trên đường đều vắng người qua lại cũng vô tình yên tĩnh. Đang lúc chỉ có tiếng xe ngựa lộc cộc thì lại nghe tiếng nói bên trong xe vọng ra.

" Các khớp tay chân và cơ đều rất tốt, vương gia chắc là bình thường đều không có lười biếng tập luyện cử động rất nhiều?"

" Đúng vậy." Ngôn Phong lên tiếng trả lời: " Ta tuy không biết y thuật

nhưng cũng hiểu gân cốt bị tổn thương không phải chuyện nhỏ, cho dù vẫn có thể cử động nhưng đều không có sức lực. Nếu còn không hoạt động thường xuyên, sợ là khi điều trị cơ thể sẽ không chịu nổi."

Nhã Thanh tươi cười, y cho dù ban đầu không có cảm tình với ai đó nhưng nếu đã là bệnh nhân của mình đều sẽ rất tận tâm, đối với bệnh nhân có hiểu biết về bệnh trạng của bản thân và tự hiểu nên làm sao cho đúng lại càng tốt. Do đó tự nhiên đối với Nhật Minh vương gia này nhìn lại có thiện cảm hơn nhiều: " Người làm vậy rất phải, cơ thể mấy năm chỉ có thể nằm một chỗ, cho dù được chăm sóc tốt đi nữa nhưng nếu tự bản thân không cố gắng chỉ biết nằm, chờ khi điều trị chẳng có ai có thể hoàn toàn lành lặn."

Ngôn Phong bình tĩnh nói: " Vậy đều phải nhờ vào biểu ca rồi."

" An tâm." Nhã Thanh giống như không khó chịu với cách xưng hô của hắn nữa mà gật đầu: " Nếu ta đã nói sẽ chữa trị cho vương gia thì sẽ làm hết khả năng, nhưng ta dám nói sẽ không hề đơn giản như những gì người nghĩ đâu, có thể chịu nổi hay không thì đều phải dựa vào bản thân vương gia."

Ba người ngồi trên xe ngựa tưởng rằng không khí sẽ căng thẳng, không ngờ Ngôn Phong và Nhã Thanh nhanh như vậy đã giống như quen biết từ trước. Phiên Vân ngồi một bên giữ im lặng để Nhã Thanh xem mạch cho Ngôn Phong, y nghe hai người nói một hồi mới chẳng hiểu đầu đuôi mà chen vô: " Nhã Thanh, ngươi nói điều trị không phải chỉ là uống thuốc khám bệnh thôi sao?"

Nhã Thanh vốn đang cùng Ngôn Phong nói chuyện rất ôn hòa chính chắn, không ngờ đến khi nghe Phiên Vân hỏi đã tức giận nhẹ giọng mắng: " Mỗi lời ta nói ngươi lúc trước chỉ nghe qua tai rồi vứt đi mất sao? Vương gia không phải chỉ mới bị thương, hơn nữa cơ thể ba năm không được chăm sóc tốt đã nằm trong tình trạng rất xấu, ta khi nào nói với ngươi chỉ cần khám bệnh uống thuốc liền khỏi?"

Thấy Phiên Vân im lặng lắng nghe mà chẳng nói được gì, Nhã Thanh thở dài một hơi mới nói: " Lúc trước mẫu thân nói ngươi học y ngươi lại không để vào tai, sống chết cũng không muốn đi cùng với ta. Bây giờ làm ra bộ dạng ấy cho ai xem chứ."

" Ngươi nói cũng phải, biết chút y thuật vẫn tốt hơn. Sau này ta theo ngươi học qua một chút, không thể làm việc lớn nhưng khi cần thiết vẫn sẽ hữu dụng."

Nhã Thanh trừng mắt với Phiên Vân: " Ngươi hiểu từ sớm ta cũng không tốn nhiều công sức, đừng gây thêm rắc rối cho ta là tốt rồi."

Phiên Vân cười với Nhã Thanh sau đó mới nhìn sang Ngôn Phong, hắn trầm mặt quan sát hai người họ nói chuyện, vừa rồi dùng tay xoa ở đầu gối bị y nhìn thấy. Phiên Vân theo thói quen gần nửa năm qua di chuyển chỗ, y ngồi lại gần hắn quan tâm hỏi: " Vương gia sao vậy, chân đau nhức sao?"

" Không sao, không cần lo lắng."

" Hôm nay người đi lại rất nhiều, còn phải lên xuống xe ngựa mấy lần nên có thể lại đau chân rồi." Phiên Vân vừa nói vừa dùng tay xoa đầu gối cho hắn: " Vương gia cảm thấy tốt hơn không, như vậy có đau không?"

Nghe Phiên Vân hỏi Ngôn Phong lại gật đầu, nhẹ giọng nói với y: " Không đau, như vậy tốt hơn nhiều."

Nhã Thanh nhìn thấy hai người trước mặt mình lại làm ra loại hành động thân thiết này, tuy nói đều là nam tử nên đúng ra chẳng có gì cần để ý. Thế nhưng y nhận ra ánh mắt cử chỉ của Nhật Minh vương gia đối với Phiên Vân có bao nhiêu ôn nhu, biểu đệ của y chẳng lẽ không biết bây giờ mình đang mang thân phận gì, tại sao không chú ý hành động của bản thân sẽ gây ra hậu quả gì?

Không khí đang phức tạp khi Nhã Thanh đang không thể giải thích được tình huống trước mắt, đúng lúc bên ngoài giọng nói trầm ấm dễ nghe truyền vào: " Vương gia, phía trước có xe ngựa."

" Xe ngựa?" Không đợi Ngôn Phong nói gì Phiên Vân đã lên tiếng trước, y có cảm giác không lành nên thử hé cửa xe nhìn ra ngoài. Qủa nhiên như mình nghĩ, cổ xe quen mắt đó đã nhìn thấy những hai lần làm sao sai được. Y đóng cửa xe lại lo lắng nhìn Ngôn Phong: " Vương gia... là tam hoàng tử."

" Trùng hợp như vậy, đúng lúc muốn chạy khỏi hoàng thành lại đụng ngay tam hoàng tử?" Nhã Thanh nói.

Phiên Vân nghe lại càng sốt ruột hơn: " Vậy phải làm sao, nếu để bị phát hiện chúng ta khó mà rời khỏi."

" Phiên nhi, không sao đâu." Ngôn Phong sắc mặt chưa từng thay đổi, vẫn giữ một vẻ bình tĩnh chấn an Phiên Vân: " Duật Nghĩa nếu phát

hiện ra đã không chỉ đơn giản như vậy đi trên đường tìm kiếm, chỉ là vô tình gặp phải, không cần lo lắng."

Phiên Vân gật đầu như đã hiểu sau đó im lặng không nói gì, y chỉ là bất ngờ một lúc nhưng tự biết đi qua trên đường cũng không là gì, nhưng vừa khi xe ngựa vượt qua Phiên Vân lại giật mình. Y hé cửa nhìn về phía sau thấy xe của Duật Ngôn đã đi xa họ một đoạn mới lại hướng Vong Âm nói: " Nhanh lên, chúng ta cần ra khỏi thành nhanh nhất có thể."

" Phiên... ngươi làm sao vậy, hoàng tử kia không phải đi qua rồi sao?" Nhã Thanh thấy Phiên Vân khẩn trương mới hỏi.

Phiên Vân nói: " Hướng họ đi chính là Nhật Minh vương phủ, chỉ sợ một lúc nữa vương gia không còn trong phủ sẽ bại lộ."

" Vong Âm." Giống như Phiên Vân nói, Ngôn Phong cũng đã đoán được xe ngựa kia là muốn đến đâu thế nên liền ra lệnh: " Lập tức ra khỏi thành."

Vong Âm nghe được không nói gì liền thúc ngựa hướng cổng thành chạy nhanh đi, bây giờ người của Sát Âm có thể đều đã ở ngoài thành đợi sẵn, chỉ cần ra được bên ngoài sau đó dù cho hoàng đế có phát hiện cũng chưa chắc có thể bắt được bọn họ.

Theo tốc độ này họ chắc có thể rời khỏi cổng thành trước khi tam hoàng tử kịp làm gì, Phiên Vân bây giờ mới nhìn lại Nhã Thanh hỏi: " Nhã Thanh, ta định ra khỏi thành sẽ tìm một chỗ để vương gia nghỉ ngơi trước nhưng bây giờ xem ra không được rồi. cơ thể của người nếu phải liên tục ngồi xe ngựa như vậy liệu sẽ chịu được không?"

" Vương gia đến cái đau đớn của yết khuyết kết cũng có thể chịu được ba năm, chỉ chịu đựng như bây giờ cũng không đáng là gì." Nhã Thanh nhìn Ngôn Phong lại nói: " Thế nhưng chỉ sợ không đơn giản như vậy, nếu trên dọc đường có binh lính truy tìm khắp nơi còn cần phải cưỡi ngựa ta cũng không dám chắc."

" Hoàng thượng dùng đủ mọi cách nhốt vương gia tại Nhật Minh vương phủ, chắc chắn sẽ không muốn nhìn thấy người có khả năng trốn thoát về Nam địa." Phiên Vân suy nghĩ một hồi cảm thấy lời Nhã Thanh nói không sai, y nói: " Hay là chúng ta cứ chia ra hai đường, ta sẽ đánh lạc hướng truy binh phía sau."

" Không cần." Ngôn Phong đột nhiên lên tiếng, hắn kéo Phiên Vân

ngồi lại bên cạnh mình: " Tướng lĩnh mỗi một doanh Thảo Đường quân đều được huấn luyện từ nhỏ, cùng ta lớn lên. Không phải chỉ để nhận lệnh mới có thể làm việc, vẫn chưa cần đến ngươi phải đánh lạc hướng truy bình thay ta."

Chương 27:

“ Tam hoàng tử, đến rồi.” Thất tử nói rồi thả dây cương ngựa nhảy xuống xe, hắn trước cửa vương phủ nhìn tới lui mấy lần xong mới nói: “ Hình như không còn ai gác cửa nữa, cũng đã không còn sớm.”

Duật Nghĩa suy nghĩ một hồi những lời phụ hoàng hắn nói ngày hôm nay, chỉ cần chờ đợi thêm một đoạn thời gian nữa thì sẽ toại nguyện cho hắn. Ý tứ rõ ràng nói chính là Đàn Lục Nhi đang ở trong Nhật Minh vương phủ.

Hắn cùng với Duật Ngôn Phong trước kia tuy vai vế cấp bậc hơn thua rất nhiều, nhưng nhìn chung vẫn xem Ngôn Phong như huynh trưởng, bây giờ đột nhiên phụ hoàng muốn nhẫn tâm ra tay giết hại, từ trong lòng hắn vẫn cảm thấy có chút gì đó không phải.

Thế nhưng Duật Ngôn Phong nếu không chết thì địa vị và giang sơn của hắn ngày sau cũng như đứng trên vách núi, không biết lúc nào sẽ rơi xuống. Hơn nữa, để có được thứ mà hắn muốn thì Duật Ngôn Phong không thể không chết.

Đôi mắt sắc lại, Duật Nghĩa ra khỏi xe ngựa đi xuống, hắn nhìn cửa lớn Nhật Minh vương phủ đang đóng kín, trầm giọng nói: “ Gọi cửa đi.”

“ Người đâu, mau mở cửa.” Thất tử nghe lệnh đập cửa gọi lớn, nhưng tay chỉ vỗ hai cái cánh cửa đã tự động mở hé ra, hắn ngạc nhiên sau đó xoay lưng nói: “ Tam hoàng tử, cửa hình như được mở từ trước.”

“ Cửa mở?” Duật Nghĩa hỏi lại, hắn dường như nhận ra điều gì đó khả nghi liền mở tung cửa đi vội vào trong, Nhật Minh vương phủ tuy những năm gần đây luôn im ắng ảm đạm nhưng vẫn đầy người trên kẻ dưới, hiện tại khắp nơi đều vắng lặng như chốn không người: “ Thất Tử, ngươi kiểm tra khắp nơi một lần xem.”

“ Thần tuân lệnh.”

Có gì đó không bình thường, Duật Nghĩa lập tức nghĩ đến điều không may nhất. Hắn hướng về phía Tư Duyệt Thâm viện mà chạy đi. Mỗi một góc đều tối đen u ám không bóng người qua lại, trong khuôn viên rộng lớn lại lạnh lẽo chẳng khác nào nghĩa trang hoang vắng.

Mắt tốt vẫn có thể dựa vào một chút ánh trăng lờ mờ nhìn ra, ba bốn gia nhân cao lớn không biết là sống hay chết nằm bên ngoài cửa.

“ Chạy thoát rồi sao… nhưng làm cách nào?” Không cần đi vào kiểm tra cũng đoán ra bên trong đã không còn người vốn nên ở nữa, gương mặt lạnh đi Duật Nghĩa nghiến răng: “ Vậy còn… y?”

“ ư… "

“ Ai ở đó?” Nghe có tiếng người từ trong phòng thoát ra, Duật Nghia đá mạnh cửa đi vào phòng. Tưởng rằng có thể sẽ là người mình đang nghĩ đến, không ngờ lại chỉ phát hiện một cô nương lạ mặt đang ngồi dưới đất tựa đầu bên cạnh bàn. Hắn thất vọng xong lại kéo tay vị cô nương kia: “ Không sao chứ?”

“ Không… không sao.” Uyên Linh cảm thấy đầu hơi choáng, cổ cũng có chút đau nhức. Được người đỡ ngồi lên ghế, ngọn nến cũng được đốt lên mới nhìn kỹ được ai vừa đỡ mình. Nàng có chút lúng túng lại vội vàng muốn qùy xuống: “ Tam hoàng tử.”

“ Không cần qùy nữa.” Đốt nến xong Duật Nghĩa lại nhìn xung quanh phòng một lần, sau đó hướng đến cô nương kia: “ Ngươi biết ta sao?”

“ Vâng.” Uyên Linh thẹn thùng cúi mặt, nàng mềm giọng nói: “ Ta là nữ nhi của Uyên đại học sĩ vừa bị hoàng thượng trị tội cả nhà, nhờ có vương phi mới không cần bị đầy làm lệ nô, đưa đến vương phủ hầu hạ vương gia.”

“ Phải rồi, ta đã từng gặp nàng một lần lúc đến Uyên gia ban chỉ.” Duật Nghĩa nói xong lại không để tâm nữa, hắn nóng ruột hỏi thẳng vấn đề: “ Vương phủ xảy ra chuyện gì, vương gia đâu rồi?”

“ Vương gia… phải rồi.” Nghe hỏi mới nhớ xảy ra chuyện gì, Uyên Linh nhanh miệng: “ Lúc trời vừa tối, đột nhiên xuất hiện rất nhiều người lạ mặt, bọn họ khống chế toàn bộ người của vương phủ, tất cả đều bị giam ở phòng chứa củi.”

“ Bọn chúng nhắm vào vương gia sao?”

Uyên Linh lắc đầu xong khẳng định nói: “ Ta nhìn thấy bọn người đó đều kiêng dè trước vương gia, còn có nghe theo lệnh của vị cô nương đó.”

“ Vị cô nương đó?” Duật Nghĩa hoài nghi hỏi lại.

“ Chính là tiểu thiếp của vương gia, người có gương mặt vô cùng xinh đẹp.” Uyên Linh nghĩ lại vẫn thấy khó chịu, nàng vốn muốn đi cùng với vương gia nhưng không ngờ cô ta không đồng ý. Sau đó thì lại ra lệnh cho mấy kẻ kia đánh ngất nàng: “ Cô ta dường như còn có quyền điều khiển những kẻ đó hơn vương gia, nói không chừng vương gia cũng là do cô ta bắt đi mất.”

“ Đàn Phiên Vân sao?” Duật Nghĩa suy đoán vậy đám người kia có khả năng xuất hiện ở Nhật Vương phủ, làm việc không một chút sơ sót như vậy chắc chắn có liên quan đến Thảo Đường quân đi.

“ Tam hoàng tử.” Thất tử sau khi kiểm tra khắp nơi liền chạy đi tìm Duật Nghia, hắn vào trong phòng rồi mới nói: “ Thần đã xem khắp nơi, phát hiện ra tất cả người làm và a hoàn đều bị nhốt trong kho củi. Còn có vương phi Thệ Ngọc đang bất tỉnh trong chính phong, hơi thở rất yếu.”

“ Duật Ngôn Phong, ngươi cũng thật biết hưởng thụ, quyết định mang đi tiểu thiếp bỏ lại chính thê?”

“ Sao ạ?” Không hiểu gì nên Thất Tử hỏi lại: “ Tiểu thiếp… là Đàn Phiên Vân đó sao ạ?”

“ Thất tử, mau cho người báo tin Nhật Minh Vương gia đã trốn thoát cho phụ hoàng. Duật Ngôn Phong cơ thể không tiện di chuyển, ta bây giờ đuổi theo bọn họ.”

“ Nhưng người đã đi từ sớm, có thể đã chạy xa khỏi hoàng thành từ lâu. Hay là trước tiên vẫn cứ trở về nhận lệnh của hoàng thượng.”

Nhớ đến chiếc xe ngựa đi trên đường mà mình gặp phải, hắn ban đầu không chú ý lắm nhưng nghĩ lại thì rất có khả năng đó là Duật Ngôn Phong.

Duật Nghĩa lớn tiếng nói vừa bỏ ra ngoài hướng cổng lớn đi thẳng: “ Chờ đến lúc đó càng không có hy vọng bắt được người, cứ theo lệnh của ta mà làm.”

- ----------

“ Vương gia đến rồi, lập tức mở cổng thành.”

Sau khi ra lệnh mở cổng, Bất Triết lại ra ngoài chờ đợi, xe ngựa vừa ra khỏi cổng thành lập tức đóng lại. Hắn đối với người trên xe ngựa nói: “

Vương gia, người đến rồi.”

Ngôn Phong từ cửa xe ngựa nhìn bên ngoài tổng cộng có chừng năm mươi quân lính đều bận thường phục chia làm ba hàng người ngựa, hắn đảo mắt một hồi mới lên tiếng: “ Sát Âm đâu?”

“ Sát Âm nói vương gia vẫn chưa ra khỏi thành, thời gian kéo dài e rằng có nguy cơ bị phát hiện, thế nên đã dẫn một nhóm người đi trước để đánh lạc hướng.” Bất Triết vừa nói cũng lấy một bao đồ đã chuẩn bị sẵn đưa tới: “ Vong Âm sẽ bảo vệ vương gia trên đường đi, thần lại dẫn một đoàn người khác cố ý để lại dấu vết với quân triều đình.”

Cảm thấy cách làm thỏa đáng, Ngôn Phong lại nói: “ Duật Thừa Viêm không phải chỉ là một cái đầu rỗng, cho dù trên đường khó có thể xác định được tuyến đường của ta, nhưng muốn về đến nam địa bắt buộc vẫn phải đi qua Hà Trì thành.”

“ Mọi việc đều đã có sắp xếp, xin vương gia không cần lo lắng.”

“ Hiểu rồi.” Ngôn Phong chỉ lạnh giọng hai từ xong lại không chút nghi ngờ thả rèm cửa xuống.

Nhìn hành động của Ngôn Phong cũng khiến Nhã Thanh phải ngạc nhiên đôi phần, đừng nói hắn sau khi trải qua những ngày tháng kia, cho dù là thuộc hạ có tài giỏi đến đâu cũng có mấy người sẽ tin tưởng giao phó tính mạng mình không chút nghi ngờ như vậy. Y không thể nén nổi mà nói ra tiếng: “ Vương gia, không phải vẫn nên hỏi bọn họ có thể làm được gì sao, nếu Hà Trì thành bị phong tỏa thì có cánh cũng khó thoát.”

“ Năng lực của họ ta không có chỗ nào nghi ngờ.” Ngôn Phong bình tĩnh nói: “ Hơn nữa biểu ca, bọn họ có thể vì ta bằng lòng không màng đến sống chết, vậy ta vì sao không thể giao tính mạng mình cho họ bảo vệ chứ?”

“ Ta không phải nói người không thể.” Nhã Thành trầm mặt, chỉ là trước nay có mấy người sẽ thật sự tin vào thuộc hạ của bản thân. Đừng nói đó là một kẻ bất tài vô dụng, cho dù thuộc hạ quá tài giỏi cũng là điều khiến chủ nhân của họ lo sợ.

Ngôn Phong lại nhìn sang Phiên Vân, thấy y cứ bồn chồn ngồi cũng không yên mới quan tâm hỏi: “ Phiên nhi, làm sao vậy?”

“ Không.”

Phiên Vân mỉm cười với hắn cũng thấy không được tự nhiên, Ngôn Phongvẻ mặt không vui trầm giọng nói: “ Đang nghĩ đến Duật Nghĩa?”

“ Duật Nghĩa?” Đột nhiên lại nghe hỏi về một người không quen thuộc khiến Phiên Vân ngây người ra một lúc, y lập tức liền biết đó là ai mới thở dài: “ Sợ rằng tam hoàng tử đã phát hiện ra chúng ta trốn khỏi hoàng thành, nên có chút lo lắng.”

“ Ngươi hối hận vì đồng ý đi cùng với ta rồi sao?”

“ Sao cơ?” Phiên Vân nghe nói thì ngạc nhiên, đúng lúc thấy Nhã Thanh ra ý với mình mới nhớ ra là Đàn Lục Nhi và tam hoàng tử có quan hệ tình cảm với nhau.

“ Vương gia đừng hiểu lầm, ta và tam hoàng tử không có gì cả. Người đừng nghe mấy lời đồn lung tung, ta…”

Phiên Vân lúc này trông giống như đang cố biện minh khi làm sai chuyện, càng khiến người khác thấy y và tam hoàng tử quả thật có vấn đề khiến Nhã Thanh lắc đầu chẳng biết nói gì. Vốn y đâu cần phải giải thích, dù sao cũng phải nói cho hắn biết bản thân không phải Đàn Lục Nhi, đến lúc đó không phải sáng tỏ sao?

“ Vương gia tin ta đi, ta thật sự không…”

“ Ta biết.” Ngôn Phong không ngờ lại chẳng chút nghi ngờ, hắn nhẹ vuốt một ít tóc mái của Phiên Vân nói: “ Ta tin ngươi và hắn không có quan hệ gì.”

“À…” Phiên Vân ngừng lại, không tự chủ tránh đi ánh mắt của Ngôn Phong. So với vương gia sẽ nghi ngờ y và tam hoàng tử, với tin tưởng họ không có quan hệ lại càng không đúng hơn. Trong lòng y bắt đầu lo sợ, ánh mắt mà hắn nhìn y, Phiên Vân ngày càng cảm nhận được sự khao khát mãnh liệt bên trong đó.

Chương 28:

“ Hoàng thượng, có chuyện lớn rồi.”

Hoàng đế đang ngủ say lại bị tiếng ồn ào làm thức giấc, hắn tức giận nhưng vì kẻ phá rối kia lại là thái giám Tứ Tùy nên cũng không xem như lớn chuyện.

Duật Thừa Viêm lười biếng không muốn quan tâm nên hỏi bằng giọng ngái ngủ: “ Chuyện gì cứ để trời sáng rồi mới nói, đừng làm phiền trẫm.”

“ Không thể đợi được đâu hoàng thượng, tam hoàng tử vừa cho người báo tin. Nhật Minh vương gia đã bỏ trốn khỏi vương phủ rồi.”

“ Ngươi nói cái gì?” Vừa nghe tin hoàng đế đã bật người dậy, hắn ngồi trên giường, vẻ mặt tức giận lớn tiếng: “ Hắn trốn rồi, làm sao có thể chứ?”

“ Được biết đã có người bí mật đột nhập vương phủ cứu vương gia ra ngoài, rất có khả năng là người của Thảo Đường quân.”

“ Thảo Đường quân…” Nghe đến cái tên này hoàng đế không tránh khỏi hoang mang hoảng sợ, hắn lắc đầu: “ Trẫm đã cho người theo dõi tình hình tại Nam địa, bọn chúng không phải vẫn chưa có hành động gì. Hơn nữa hoàng thúc nằm trong tay trẫm, ba năm qua chúng không thể làm được gì bây giờ sao lại.”

“ Bây giờ không phải lúc nghĩ đến những chuyện đó thưa hoàng thượng, chúng ta cần lập tức bắt được vương gia trở về. Nếu thật sự do người của Thảo Đường quân, chỉ sợ một khi vương gia về đến Thừa Viên Chức thì sẽ trở thành tai họa lớn.”

Chỉ nghe cũng biết chuyện này sẽ dẫn đến hậu quả gì, hoàng đế vì lúc nào cũng lo lắng thế lực của Nhật Minh vương quá lớn mạnh mới muốn tính kế.

Duật Vên Chức cho rằng chỉ cần Duật Ngôn Phong trở thành phế nhân thì không thể làm nên chuyện, nhưng thế lực của Ngôn Phong nắm giữ tại nam địa lại chưa từng bị lung lay, chỉ đành giữ lại mạng của hắn lại để tạo uy hiếp với Thảo Đường quân, không ngờ bây giờ lại xảy ra chuyện này.

“ Không thể để cho hoàng thúc thoát được.” Hoàng đế lớn tiếng: “ Lập tức ra lệnh cho người đuổi theo Nhật Minh vương, dù sống hay chết cũng không thể để hắn thoát được đến Nam địa.”

“ Tuân lệnh hoàng thượng.”

Thái giám Tử Tùy vừa định lui ra thì bị hoàng đế gọi lại: “ Khoan đã.”

“ Hoàng thượng còn việc gì sao ạ?”

“ Truy bắt không thể khiến nhiều người biết, cứ nói Nhật Minh vương gia bị một nhóm ác tặc bắt đi muốn nguy hại tính mạng, cần phải cứu người trở về.” Hắn trầm mặt: “ Không thể để cho dân chúng nghĩ ta là một hoàng đế vong ơn, có thể ra tay với tiểu hoàng thúc.”

“ Vâng hoàng thượng.”

“ Nhất định phải bắt được người nghe rõ chưa?”

“ Nô tài đã rõ.”

- ----------

Xe ngựa xóc nảy liên tục làm Phiên Vân ngồi trong xe cũng chao đảo tới lui, Ngôn Phong đã có vẻ mệt mỏi vì đi đường không ngừng nghỉ, nhưng hắn vẫn không nói gì mà quan tâm Phiên Vân: “ Nếu khó chịu quá thì cứ tựa lên vai ta ngủ một lúc đi.”

“ Không cần đâu.” Phiên Vân lắc đầu: “ Vương gia người mới không ổn nhất mà.”

Y nói rồi lại nhìn ra bên ngoài cửa, đường rừng đi không bằng phẳng khiến mỗi người đều mỏi mệt. Bây giờ chỉ vừa ra tới một con đường ở thôn làng nhỏ mới tốt hơn chút, Phiên Vân lo lắng nhìn Nhã Thanh: “ Đây là nơi nào, chúng ta cần nhanh chóng đến Hà Trì thành. Ngươi tại sao nhất định phải đến chỗ này, lỡ như…”

“ Ta biết ngươi lo lắng nhưng nên nhớ chúng ta đã đi hết một ngày một đêm rồi, cần có chỗ nghỉ ngơi. Đây là Trình Dinh thôn, ta từng ở đây chữa bệnh cho mọi người một thời gian. Họ thành thật lại không quan tâm mấy việc của người ngoài thôn, rất khó bị phát hiện thân

phận.” Nhã Thanh lại nói: “ Hơn nữa vương gia nếu tiếp tục ngồi xe ngựa, đường dài di chuyển liên tục như vậy sẽ khiến cơ thể không chịu nổi.”

“ Nói cũng phải.” Không hiểu sao bản thân vẫn mãi không an tâm, nghe Nhã Thanh nói vậy rồi Phiên Vân cũng cảm thấy sức khỏe của Ngôn Phong lúc này mới là quan trọng nhất.

Nhìn trán Ngôn Phong đã vã một tầng mồ hôi, rõ ràng bản thân mệt mỏi còn chỉ biết quan tâm đến y. Phiên Vân lại gần, dùng tay áo lau cho hắn: “ Vương gia chắc là đói lắm rồi, chờ đến nơi Nhã Thanh nói ra sẽ mượn nhà bếp nấu cho người vài món đồ ăn được không?”

Ngôn Phong không nói gì, chỉ im lặng để y giúp mình lau mồ hôi trên trán. Nhã Thanh suốt đường đi chứng kiến hai người bọn họ có những hành động thân thiết quá mức không chỉ lần một lần hai, chân mày nhăn lại trầm mặt một hồi mới lên tiếng chỉ đường, cũng như phá đi cái không khí kỳ quái này: “ Đến phía trước thì vào ngã nhỏ đi lên sườn núi bên kia, ở đó chỉ có một nhà dân nên rất dễ nhận biết.”

Vong Âm nghe tiếng từ trong xe nói ra, nhìn phía trước quả nhiên còn có đường nhưng cây cỏ quá rậm, cũng đầy đất đá lồi lõm. Hắn lại nói: “ Đường quá nhỏ, sợ rằng không thể đánh xe ngựa vào được.”

“ Ngừng lại đi.” Nhã Thanh nói nghe thấy được, Vong Âm lập tức kéo dây cương để ngựa ngừng lại. Y chờ khi đã ngừng hẳn lại liền xuống trước, rồi mới nói với hai người còn ở trên xe: “ Xuống đi, ở ngay bên kia nên đi bộ thêm vài bước là đến rồi.”

Phiên Vân sau đó cũng nhanh đi ra, y nhảy xuống xe ngựa rồi nói với Ngôn Phong: “ Vương gia, ta giúp người.”

“ Được.” Để Phiên Vân dịu mình xuống xe, Ngôn Phong lúc này đúng là khó có thể tự mình đứng vững nên phải tựa vào y.

Thấy vậy Phiên Vân liền khoác tay hắn qua vai mình, giọng đầy lo lắng: “ Vương gia, người không sao chứ?”

“ Đúng là… lại để ngươi nhìn thấy dáng vẻ vô dụng của ta rồi.”

“ Ngươi nói gì vậy chứ.” Phiên Vân biết hắn trong lòng không vui mới nói: “ Người chỉ mới đi lại bình thường được mấy ngày thôi, còn phải ngồi xe ngựa liên tục hết một ngày một đêm. Chịu đựng được đến bây giờ, còn nói bản thân vô dụng sao.”

Nhã Thanh và Vong Âm một bên mỗi người mỗi suy nghĩ, Vong Âm thân là thuộc hạ của Duật Ngôn Phong, từ khi hiểu chuyện vẫn chưa từng nhìn thấy hắn như vậy. Bản thân Ngôn Phong là một người có lòng kiêu ngạo rất cao, hắn chưa từng muốn để cho ai thấy dáng vẻ yếu đuối của bản thân. Thế nhưng bây giờ đến tự đứng trên đôi chân của mình cũng là một việc khó khăn, chịu đựng bao nhiêu sự hành hạ sỉ nhục.

Bốn người chỉ đi một đoạn đến căn nhà nhỏ cách biệt trong thôn, ngoài sân còn có một khu vườn nhỏ trồng mấy loại rau xanh. Bên vách nhà thì dựng một cái tủ gỗ nhiều ngăn thường được dùng để phơi thuốc, Nhã Thanh nói: “ Đây là nơi ta ở tạm lúc trị bệnh cho người dân trong thôn, tạm thời cứ ở tại chỗ này. Nghỉ ngơi qua một đêm, đến sáng mai lại đi tiếp.”

Vong Âm cẩn thận quan sát khắp nơi một hồi mới cùng với Phiên Vân dìu Ngôn Phong vào trong, căn nhà đơn sơ chỉ có một gian chính và một phòng ngủ. Chiếc giường gỗ bên trong phòng cũng là vật dụng duy nhất, không gối cũng không mền.

Phiên Vân liền dùng bao đồ của mình làm gối để Ngôn Phong nằm xuống, y mỉm cười: “ Vương gia năm nghỉ một lúc đi, ta đi tìm thứ gì đó nấu ăn được, chờ xong rồi mới gọi ngươi dậy được chứ.”

Ngôn Phong không nói gì chỉ gật đầu rồi nhắm mắt lại, hắn quả thật vô cùng mệt mỏi, cơ thể lại nhức mỏi tê cứng nên chỉ muốn ngủ một lúc. Phiên Vân tuy nói đi nhưng vẫn cố ý ngồi lại xoa nắn tay chân cho hắn, ý muốn đợi hắn ngủ. Cũng giống như gần một năm qua, lúc nào cũng chăm sóc hắn miếng ăn giấc ngủ không thiếu sót.

Nhã Thanh nhìn càng không thể im lặng hơn, luôn muốn nói chuyện riêng với Phiên Vân nhưng lại không có cơ hội. Vong Âm kia lại cứ chằng nói chằng rằng đứng như khúc gỗ trước cửa phòng, chờ hồi lâu y mới vào phòng kéo tay Phiên Vân ra ngoài.

“ Nhã Thanh?” Phiên Vân đột nhiên bị kéo ra ngoài sân, y ngạc nhiên hỏi: “ Ngươi làm gì vậy?”

Nhã Thanh nhìn lại thấy tên mặt đơ kia vẫn đứng canh trước cửa

phòng ngủ chứ không đi theo họ, đến một góc nhỏ trong sân xem như đủ xa mới nói: " Là ta hỏi ngươi làm gì mới phải, ngươi và Nhật Minh vương gia thật ra là quan hệ gì?"

" Ngươi nói quan hệ gì là sao?" Phiên Vân nhăn mày: " Ngươi đang nghi ngờ ta và vương gia là quan hệ không đứng đắn? Ta và người đều là nam nhân, làm sao có chuyện đó được."

" Ngươi biết các ngươi đều là nam, nhưng vương gia biết sao?" Nhã Thanh nghiêm trọng nói: " Đừng nói với ta ngươi không nhận ra vương gia lúc nhìn ngươi có bao nhiêu tình ý, trong mắt người, ngươi không phải Đàn Phiên Vân mà là Đàn Lục Nhi, là tiểu thiếp của người."

Phiên Vân gương mặt tỏ vẻ khó xử, y nhìn về phía nhà trong lại cúi đầu nhỏ tiếng: " Ta có thể nhìn ra, ta cũng không biết nên làm thế nào."

" Còn làm thế nào cái gì?" Nhã Thanh nói: " Ngươi lúc trước cũng là do bị ép buộc mới phải giả thành Đàn Lục Nhi, chỉ cần đi nói với vương gia sự thật không phải được rồi?"

" Ta cũng muốn nói, ta định nói rồi…" Phiên Vân nhìn Nhã Thanh xong lại nghĩ tới lúc Ngôn Phong biết được sự thật, không hiểu vì sao y lại không dám mở lời: " Ta... sợ Vương gia không thể chấp nhận được."

" Chính vì vậy ngươi mới phải nói càng sớm càng tốt, để đến lúc hắn đối với ngươi tình cảm quá sâu, đến mức không rút ra được. Không lý nào ngươi muốn cứ tiếp tục lừa dối vương gia như vậy, ngươi có nghĩ đến hậu quả không?"

" Ta biết chứ, lúc trước chỉ nghĩ chờ khi thoát được khỏi Vương phủ rồi nói tất cả. Nhưng bây giờ ra nhận ra tình cảm của vương gia, chỉ sợ người biết được ta là nam nhân rồi lại không thể tha thứ." Phiên Vân thở dài: " Ta vẫn chưa thể nói, ta không muốn mất đi một người bằng hữu này."

" Ngươi đừng có nói mấy lời ngu ngốc." Nhã Thanh tức giận vỗ vào lưng Phiên Vân một cái: " Ngươi lừa dối vương gia càng lâu, hắn sau này lại càng hận ngươi. Ngươi nghĩ Nhật Minh vương gia là ai, hắn cho dù có là phế nhân vẫn là một vương gia nắm trong tay thế lực lay chuyển hoàng quyền, có thể tha thứ người khác đùa giỡn mình trong lòng bàn tay sao?"

Phiên Vân im lặng không nói gì, Nhã Thanh cũng không phải muốn

trách y làm việc không suy nghĩ, chỉ là lo lắng y gây nên mấy chuyện rắc rối cho bản thân lại không chịu chừa đường lui. Nhã Thanh nhỏ giọng: “ Ngươi suy nghĩ kỹ một chút, lựa thời gian thích hợp mà nói ra thân phận nam nhân của mình đi.”

Phiên Vân suy nghĩ rồi gật đầu: “ Được… ta biết rồi.”

Chương 29:

“ Ơ kìa, là Nhã Thanh đó sao?”

“ Thím Lưu.” Nhã Thanh mỉm cười, y đi lại gian hàng bán cá của một người phụ nữ chừng ngoài ba mươi tuổi: “ Chỉ có một mình thím sao, Tùng An đâu?”

“ Nó hôm nay ở nhà phụ với Tiểu Liên làm lại chuồng thỏ.” Thím Lưu vui vẻ lại nói: “ Nhã Thanh là mới đến đó sao, đã lâu mới nhìn thấy con. Lần này ở lại lâu chứ, Tùng An nó cứ nhắc con mãi thôi.”

“ Con chỉ là có việc đi ngang qua mà thôi, không tiện ở lại. Lần sau mới ghé thăm mọi người.”

“ Vậy sao.” Thím Lưu nhìn sang vị tiểu cô nương mang mạn che mặt đi bên cạnh Nhã Thanh, chợt tươi cười: “ Gì đây, lần này còn mang theo một vị cô nương. Không định giới thiệu cho thím sao?”

“ Không phải như thím nghĩ đâu, đây là biểu muội của con, Phiên Vân.” Nhã Thanh lại nói: “ Thím bán cho con hai con cá đi.”

“ Được được, đây đều là cá tươi mới bắt sớm nay, cả hai đều cho con không tính một xu.”

Nhã Thanh ngạc nhiên: “ Như vậy làm sao được.”

“ Đừng ngại, bệnh của Tùng An là nhờ con mới trị khỏi, vài con cá có là gì chứ.” Thím Lưu vừa nói vừa xâu hai con cá lớn nhất lại rồi nhét vào tay Phiên Vân: “ Này con cầm lấy, nấu cho biểu ca một bữa ngon, không nhận chính là làm buồn lòng thím nha.”

Phiên Vân mỉm cười đáp lại: “ Vâng, cảm ơn thím Lưu.”

“ Ngoan”

“ Nhã Thanh, mua thức ăn đó sao?” Tại một gian hàng khác lại có một người so với thím Lưu tuổi tác không cách biệt, so ra lại còn có chút nhiệt tình hơn mang cả một con gà đến: “ Cá của thím Lưu thì tươi rồi, nhưng chỉ ăn cá không sao được. Con gà này mang về mà tẩm bổ, không được từ chối đâu.”

“ Trương đại nương, đây cũng là không chịu lấy tiền của con sao?”

“ Cái đứa trẻ này.” Trương đại nương giả vờ giận dữ đánh khẽ lên cánh tay Nhã Thanh: “ Thím Lưu không nhận tiền của ngươi lại để đại nương nhận tiền của ngươi sao, ngươi không nể mặt chút nào.”

“ Con không phải có ý đó đâu, phải rồi Trương đại nương.” Nhã Thanh quan sát sắc mặt của nữ nhân xong nói: “ Sức khỏe của người vẫn tốt chứ, gần đây có còn biến ăn hay không?”

“ Tốt, tốt lắm. Mấy phương thuốc con cho ta uống xong cơ thể ngày một khỏe hơn, ăn uống cũng có mùi vị hơn nhiều. Chỉ là Trịnh Tiêu gia hôm nay hết mất một loại thuốc, ta phải đi qua trấn bên cạnh mới mua được.” Như nhớ ra việc gì đó, Trương đại nương lại nói: “ Phải rồi, sáng nay bên trấn hình như có chuyện gì lớn lắm. Nghe nói quân lính điều tra khắp nơi, họ nói ai gì mà vương gia bị bắt…”

Phiên Vân vừa nghe thì đã hai chân mày đã nhíu lại, tay siết chặt sâu cá đang cầm. Nhã Thanh lại bình tĩnh hơn, y lên tiếng hỏi: “ Vương gia bị bắt mất?”

“ Phải, ta nghe chính là Vương gia bị ác tặc bắt mất, thế nên khiến hoàng thượng nổi giận cho người truy tìm khắp nơi.”

“ Đây không phải chuyện lớn sao.” Thím Lưu nói: “ Vậy có khi nào cũng liên lụy đến cả thôn của chúng ta không, quân lính không phải cũng sẽ đến đây điều tra chứ?”

“ Họ điều tra từng nhà dân một không bỏ sót, thôn của ta tận sâu trong núi, chắc là không sao đâu.”

Nhã Thanh nghe xong thì liếc mắt với Phiên Vân ra ý nhanh chóng trở về, y xong lại cười nói với hai nữ nhân kia: “ Thím Lưu, Trương đại nương. Ta ở nhà vẫn còn bệnh nhân cần trị chữa, không tiện ở lâu nữa. “

“ Còn phải trị bệnh sao, vậy thì ta cũng không giữ nữa. Nhã Thanh có cần gì thì đến nói với chúng ta nhé.”

“ Vâng.” Nhã Thanh nói xong thì kéo tay Phiên Vân: “ Đi thôi.”

Phiên Vân nhỏ tiếng: “ Nhã Thanh, tuy nói thôn khá cách biệt nhưng ta chắc bọn chúng sớm cũng đến đây thôi.”

“ Ta biết, nếu cần trở về lập tức lên đường.”

“ Bây giờ sao?” Phiên Vân suy nghĩ một chút xong lại nói: “ Nếu phải điều tra từng một hộ dân thì cũng không thể lập tức đến, vương gia vẫn cần phải nghỉ ngơi, cứ chờ đến tối xem thế nào.”

Nhã Thanh nói: “ Ngươi có ý gì hay hơn không?”

“ Quân binh không biết mặt ta và ngươi, hơn nữa có khả năng cũng chỉ biết vương gia là một tên phế nhân, cho dù bị điều tra đến cũng chưa chắc bị lộ thân phận.”

Nhã Thanh mỉm cười: “ Vừa rồi thấy ngươi nóng ruột như vậy còn lo ngươi bị dọa sợ rồi?”

“ Ta đương nhiên lo lắng, nhưng vừa rồi nhìn thấy vương gia rất mệt. Người chỉ là không muốn để chúng ta nhìn thấy bản thân yếu đuối thôi, đúng như ngươi nói vẫn phải để vương gia nghỉ ngơi mới có thể đi tiếp được.”

- ----------

Ngôn Phong mơ màng thức dậy, hắn mở mắt đầu tiên đã nhìn thấy Phiên Vân đang nằm ngủ ngay bên cạnh mình. Im lặng ngắm nhìn y một hồi, hắn chậm đưa tay vuốt nhẹ trên gò má trắng mịn còn dính một chút lọ bẩn.

Phiên Vân cảm nhận được trên mặt mình mới bị đánh thức, mi mắt run nhẹ rồi hé ra nhìn Ngôn Phong. Hai người bọn họ ngủ cùng giường suốt thời gian từ khi y đến Nhật Minh vương phủ, thế nên tình cảnh thức dậy đã nhìn thấy người kia cũng chẳng xa lạ gì. Y mỉm cười với hắn xong mới ngồi dậy nói: “ Vương gia dậy rồi sao?”

“ Ừ.” Ngôn Phong sau đó cũng ngồi dậy, trên người hắn đắp là một chiếc áo choàng lông mà bản thân trước đó chuẩn bị cho Phiên Vân. Nhìn sắc trời bên ngoài dường như đã không còn sớm nữa, hắn dùng tay vuốt lại mớ tóc có chút rối của Phiên Phân dịu dàng nói: “ Sao không gọi ta dậy sớm hơn.”

“ Thấy vương gia ngủ rất ngon nên ta không nỡ đánh thức.” Phiên Vân lui lại một chút, y có ý tránh hành động thân mật của Ngôn Phong: “ Chỉ định nằm nghỉ một lúc nhưng không ngờ ta cũng ngủ quên mất, vương gia đợi một chút ta đi hâm nóng lại đồ ăn cho người.”

Phiên Vân từ trên giường muốn trèo xuống, nhưng vẫn chưa kịp mang giầy lại bị Ngôn Phong kéo lại. Ngôn Phong từ phía sau vòng tay qua người y ôm lấy, Phiên Vân còn có thể cảm nhận được hơi thở của hắn ấm nóng trên cổ mình mà cứng người không dám cử động: “ Vương… gia, người còn có chuyện gì sao?”

“ Phiên nhi.” Ngôn Phong trầm giọng, cố ý nói bên tai y: “ Ngươi đang tránh né ta có phải không?”

“ Tránh né?” Phiên Vân mỉm cười: “ Người nói gì vậy chứ, ta tại sao lại phải làm vậy.”

“ Tốt nhất là ngươi không nên làm vậy.”

Một câu nói của Ngôn Phong đột nhiên khiến Phiên Vân rùng mình, trong lòng không hiểu vì sao cảm thấy hắn có chút đáng sợ. Hai người giữ tư thế mờ ám này một hồi lâu vẫn không nghe hắn nói thêm gì, Phiên Vân không dám đẩy Ngôn Phong ra nhưng cứ như vậy không khí lại càng không được tự nhiên. Y nhỏ giọng nói: “ Vương gia, trước tiên để ta đi hâm lại đồ ăn cho người được chứ?”

“ Vương gia?” Phiên Vân không thấy hắn trả lời mới gọi lại một tiếng, sau đó Ngôn Phong cũng không nói gì mà buông y ra. Thế nhưng hắn lại nhẹ nhàng vuốt trên mái tóc đen dài của y, giúp Phiên Vân buộc lại. Lần này không có hành động tránh né, y chờ hắn giúp mình buộc thành một lọn tóc phía sau mới nói: “ Cảm ơn vương gia.”

Phiên Vân nói xong thì chỉ mỉm cười với Ngôn Phong rồi bỏ ra bên ngoài, y đến sau phòng bếp lại đứng như người mất hồn. Y càng ngày lại càng phát hiện ra mình không thể nào hiểu hết được con người hắn.

Lúc mới đến vương phủ gặp được Nhật Minh vương gia, lúc đó hắn đến cử động một đầu ngón tay cũng không thể, vậy mà vẫn kiên cường để tiếp tục sống. Cũng giống như y, tại Đàn gia cho dù chịu đủ bao nhiêu sự khinh thường và sỉ nhục vẫn không cho phép bản thân mình chịu thua. Y có thể nhẫn nhịn tất cả, chịu đựng tất cả để tiếp tục sống. Có thể vì cho rằng bọn họ giống nhau, thế nên y không thể bỏ

mặc hắn thấy, chết không cứu.

Sau đó có thể cùng hắn nói chuyện, cùng hắn ăn những bữa cơm thật bình yên. Ngôn Phong lúc đó tựa như một người bằng hữu hiếm có của y, cho dù Phiên Vân nhỏ hơn hắn những bảy tuổi thế nhưng y lại chưa từng nghĩ hắn giống ca ca mình hay gì đó tựa như vậy.

Ngôn Phong lúc đó tất cả đều phải dựa vào y, từ việc lớn đến bé đều là do Phiên Vân tự tay chăm sóc, thế nên không biết từ lúc nào lại sinh ra loại suy nghĩ hắn không có y thì không được.

Phiên Vân cảm thấy thích thú với việc mình có thể chăm sóc một người, để người đó dựa vào mình, nhờ có mình mới tốt hơn.

Thế nhưng sau đó Ngôn Phong không muốn để y chăm sóc nữa, từ những việc hắn có thể làm thì lại không để y giúp. Trái lại cảm giác mỗi ngày bị cái khao khát mãnh liệt của hắn nuốt chửng khiến y lo lắng, đã có lúc muốn bỏ chạy khỏi đó nhưng bản thân Phiên Vân lại không thể.

Y chính mắt nhìn thấy Ngôn Phong từ một phế nhân chỉ có thể nằm một chỗ, đến có thể tự mình đi lại. Phiên Vân đã từng suy nghĩ không biết bao nhiêu lần, về một ngày có thể nhìn thấy hắn uy phong ngồi trên lưng ngựa. Y không đành lòng bỏ xuống được hình ảnh đó, dù sao Ngôn Phong vẫn là do y chăm sóc gần một năm qua, nói nhiều nói ích vẫn xem như đã trở thành thói quen.

Phiên Vân thở dài một hơi lại không ngờ bị người khác nghe thấy, Vong Âm không biết từ lúc nào đã đứng phía sau. Hắn đột nhiên lên tiếng: " Đàn cô nương."

" A…" Phiên Vân giật mình xong lại nhanh chóng nói: " Xin lỗi, ta mãi suy nghĩ nên không chú ý có người đến."

" Không sao, là vương gia bảo ta vào xem cô nương có cần giúp gì không."

" Phải rồi." Nhớ ra mình vào bếp xong thì cứ ngây ngốc ra một chỗ, y nói: " Nãy giờ cứ lo nghĩ chuyện không đâu, ta sẽ lập tức dọn thức ăn ra ngay."

Vong Âm im lặng nhìn Phiên Vân loay hoay hâm lại đồ ăn, hắn suy nghĩ một chút rồi lên tiếng: " Cô nương có điều gì phiền lòng?"

“ Sao?” Phiên Vân ngạc nhiên nhìn Vong Âm.

“ Có phải là có liên quan đến vương gia?”

“ Chuyện này.” Phiên Vân dời tầm mắt xuống nền đất, y ngập ngừng một hồi cuối cùng mới quyết định lên tiếng: “ Ngươi có thể là người hiểu vương gia hơn ta… ta tự hỏi, nếu như có người lừa dối người… liệu vương gia có thể vì họ không có cách nào khác mà tha thứ hay không?”

Vong Âm nhăn mày một cái, hắn sau đó như đang dò xét Phiên Vân, cho dù không biết y đang muốn nói lừa dối vương gia là ý gì, thế nhưng vẫn thành thật trả lời: “ Vương gia đối với những kẻ lừa dối mình, chưa từng tha thứ cho bất kỳ ai.”

Chương 30:

“ Nhã Thanh à, ngươi có trong nhà không?”

Vong Âm vừa nghe tiếng người gọi cửa bên ngoài đã cảnh giác, hắn nắm lấy thanh kiếm bên người mình muốn đến xem là ai. Nhã Thanh thấy vậy thì vội chặn trước mặt hắn: “ Đừng có làm bậy, là người ta quen biết.”

Vong Âm nhìn Nhã Thanh nhận ra hành động của hắn làm y khó chịu, kiếm trên tay liền buông lỏng rồi lui về đứng trước cửa phòng ngủ canh giữ.

Nhã Thanh làm lạ nhìn hắn xong mới mở cửa ra ngoài, y mỉm cười nói: “ Trương đại nương, trời đã tối rồi sao còn đến đây?”

“ Ta hôm nay nấu một nồi thịt hầm, cố ý nhiều hơn một phần mang qua cho ngươi.”

“ Trương đại nương, thật ngại quá. Lúc chiều người đã tặng một con gà thịt rồi, bây giờ còn có phần của ta không quên nữa.”

“ Cầm đi, đừng có khách sáo với ta.” Trương đại nương mang nồi thịt hầm đưa cho Nhã Thanh, cũng ngần ngại nhìn vào trong nhà: “ Còn có chuyện… ta thấy lần này ngươi đến còn đưa thêm vài người lạ.”

Nhã Thanh nói: “ Họ đều là bằng hữu của ta cả thôi, không có gì đâu.”

“ Ta biết.” Trương đại nương lo lắng nhắc khéo: “ Là do thôn bây giờ đang có binh lính tra xét, lúc chiều ta cũng đã nói với ngươi rồi. Nhã Thanh dù sao ngươi cũng không phải người cùng thôn, đi cùng lại thêm mấy người lạ mặt. Ta lo lắng các ngươi sẽ bị làm khó, nên qua đây báo một tiếng.”

“ Đến rồi sao?” Nhã Thanh không nghĩ lại nhanh như vậy bị bọn chúng đuổi kịp, y trầm mặt xong mới nói: “ Ta biết rồi Trương đại nương, cảm ơn người đã báo lại.”

“ Ừ, cẩn thận một chút, mấy người có quyền thế đó đối với thường dân như chúng ta chẳng tốt gì đâu.”

“ Ta hiểu rồi, Trương đại nương không cần lo lắng.”

“ Vậy thì tốt, ta cũng về đây. Một lúc bọn họ lại đến kiểm tra, hy vọng là đừng gây rắc rối gì.”

Nhã Thanh tiễn Trương đại nương ra cổng, cũng may căn nhà này nằm ở cuối thôn lại khá khuất nên sẽ chưa thể bị để mắt đến.

Y lập tức quay lại vào trong nhà, vội vàng nhìn Vong Âm nói: “ Nhanh gọi vương gia và Lục Nhi, quân linh tìm đến nơi rồi. Nơi này không thể ở nữa, lập tức lên đường.”

Phiên Vân đang giúp Ngôn Phong xoa bóp đầu gối, đột nhiên lại nghe thấy tiếng hối thúc bên ngoài: “ Vương gia, nơi này có quân lính tra xét rồi, cần phải rời đi ngay.”

Nghe liền hiểu chính là đám quân lính Trương đại nương nói lúc chiều, Phiên Vân liền đứng lên thu dọn đồ mang theo. Ngôn Phong lại đi ra mở cửa phòng, hắn nói cùng với Vong Âm gì đó mà y không nghe thấy được.

Ngôn Phong sau đó lại nhìn về phía Phiên Vân gọi: “ Phiên nhi, đi thôi.”

“ À… ùm.” Phiên Vân gật đầu rồi ôm theo bao đồ ra ngoài, bọn họ nhanh chóng trở lại xe ngựa tiếp tục lên đường.

Vì trời tối nên Vong Âm chỉ có thể dựa vào một chút ánh sáng từ lồng đèn treo phía trước để đánh xe, bọn họ đi hai ngày đường vẫn chưa thật sự gặp phải quân truy đuổi, hầu hết đều đã bị Sát Âm và Bất Triết đánh lạc hướng.

Theo tốc độ hiện tại thì chỉ cần trưa mai sẽ đến được Hà Trì thành, Ngôn Phong đột nhiên nói: “ Biểu ca lúc trước đã nói, quá trình điều trị của ta cần qua mười phần. Nói vậy chính là tiến hành điều trị qua mỗi giai đoạn thời gian?”

“ Đúng vậy.” Nhã Thanh xác nhận.

Hắn lại nói: " Ta không biết có thể bắt đầu ngay khi đến Hà Trì thành hay không, còn có liệu rút ngắn thời gian trị liệu cũng không vấn đề gì chứ."

" Vương gia!" Phiên Vân ngạc nhiên nhìn Ngôn Phong, y hiểu hắn nóng lòng muốn được khỏe mạnh lại như trước. Nhưng hiện tại bọn họ vẫn còn có quân lính triều đình đuổi theo phía sau, hơn nữa Hà Trì thành còn có khả năng đã bị người mai phục chờ sẵn.

Nhã Thanh thở dài nói: " Vương gia chính mình lẽ ra phải hiểu rõ, trong quá trình điều trị phải chịu đau đớn vạn phần, ít người có thể chịu đựng. Chia làm mười thành kéo dài thời gian giúp cơ thể người có thể thích nghi…"

" Không sao, ta có thể chịu được." Ngôn Phong trầm giọng: " Xin tiến hành càng sớm càng tốt."

Nhã Thanh thấy vẻ cương quyết của Ngôn Phong, biết không thể khuyên được hắn mới nhìn sang Phiên Vân. Hiểu ý, Phiên Vân cũng lên tiếng: " Vương gia, ta…"

Ngôn Phong im lặng nhìn Phiên Vân, thế nhưng y lại ngập ngừng không nói thêm được gì. Hắn nhẹ kéo y tựa vào lòng mình nói: " Không sao đâu, tin tưởng ta là được."

Phiên Vân né đi Nhã Thanh không nhìn tới, y thật sự chẳng biết nên khuyên Ngôn Phong ra sao. Bản thân lừa dối hắn nên lúc nào cũng cảm thấy không thoải mái, trước kia y thậm chí còn chưa từng quan tâm đến hắn phát hiện ra thân phận mình là thế nào, bây giờ lại cứ luôn lo sợ không an.

Đi suốt một đêm dài đến khi trời bắt đầu hừng sáng, đã nghĩ mọi việc đều thuận lợi lại không được như ý. Trên đường đi một toán quân lính chặn phía trước, Vong Âm kéo dây cương ngựa ngừng lại, lạnh lùng nhìn bọn chúng.

Kẻ dẫn đầu đoàn người là một lão tướng vẫn đầy uy mãnh, bận trên người giáp sắc màu bạc, tay cầm thanh đao lớn. Không có bất cứ hành động nào như đang chờ đợi đối phương ra tay trước.

Vong Âm không ngờ đến người đầu tiên bọn họ gặp phải lại là kẻ này, hai bên đối mặt hồi lâu hắn cuối cùng buông ra dây cương ngựa, đấu hai tay phía trước nói giọng kính trọng: " Viên Bân tướng quân, đã lâu không gặp."

“ Ngươi là…?” Lão tường hai mắt nhướng lên cao hơn, nhìn người phía trước rồi tỏ vẻ suy nghĩ.

Vong Âm liền trả lời: “ Tại hạ chính là Vong Âm, hai mươi năm trước huynh đệ ta đều do người cứu mạng tại chiến trường Hàm Tuyên.”

“ À phải rồi.” Viên Bân lão tướng như nhớ ra hai đứa trẻ bị lạc trong đám quân chạy loạn năm đó, lại nói: “ Không ngờ nhanh như vậy, ngươi bây giờ đã trưởng thành rồi.”

“ Đều là nhờ vào ơn cứu mạng của tướng quân.”

Bỏ đi vẻ mặt ôn hòa, Viên Bân lớn tiếng: “ Vong Âm, ta năm xưa cứu mạng ngươi hôm nay lại để ngươi cả gan làm việc tày trời. Đột nhập vương phủ, nguy hại Nhật Minh vương gia. Nếu còn hiểu truyện, lập tức thả vương gia nếu không chính tay ta sẽ tiễn ngươi một đoạn đường cuối.”

“ Viên Bân tướng quân, ngài không phải là người ngu muội dễ dàng tin vào lời kẻ khác.” Vong Âm nghiến răng: “ Chắc chắn đã nhìn ra, ai mới là người muốn nguy hại đến tính mạng của vương gia.”

“ Hừ…” Lão tướng quân trầm mặt một hồi, ánh mắt vẫn không thay đổi nói: “ Ta thân là thần tử, giết giặc sa trường là để bảo vệ giang sơn an bình, mệnh lệnh của hoàng thượng tuyệt đối không thể làm trái.”

“ Nhật Minh vương gia vì bảo vệ hoàng thượng suýt chút nữa đã mất mạng, không ngờ tất cả chỉ là một màn kịch được dựng nên để hãm hại người. Một hoàng đế như vậy, tướng quân đã từng nghĩ chính bản thân mình sau này, nếu công lao lại lớn hơn sẽ có một ngày tự làm hại chính mình?”

“ Những điều đó không quan trọng.”

“ Tướng quân…”

“ Nhận lộc của vua, phải trung với vua.” Viên Bân tướng lại nói: “ Hơn nữa, ta là tướng sĩ, đánh trận vì muốn mang lại bình yên cho thiên hạ. Ngươi nói nếu lần này Nhật Minh vương gia có thể thoát trở về Nam địa. Người liệu có thể quên đi mối hận với hoàng thượng, không nổ ra một trận chiến khác hay không?”

Nghe lão tướng quân nói vậy, Vong Âm cũng không thể phản bác. Mỗi

một người đều có trách nhiệm và bổn phận của riêng mình, không thể nói ai đúng ai sai.

“ Vong Âm, ta từng tự tay cứu sống ngươi, cũng không muốn tự tay giết chết ngươi. Ta khuyên ngươi nhanh chóng giao nộp Nhật Minh vương gia ra đây, bản tướng quân sẽ xem như chưa từng nhìn thấy ngươi.”

Vong Âm nhìn Viên lão tướng quân, hai chân mày nhíu chặt lại tạo thành nếp nhăn giữa trán, đôi mắt sắt lại sau đó cao giọng kiên quyết nói: “ Chịu ân cứu mạng chưa thể hồi báo, nhưng ta bây giờ là thuộc hạ của Nhật Minh vương gia. Vong Âm cùng ngài mỗi người thờ một chủ, ngài vì hoàng đế, ta vì bảo vệ vương gia cho dù phải hy sinh tính mạng. Ân tình của ngài, chờ khi vương gia an toàn về đến Nam Địa, nếu tướng quân nhất định muốn đòi mạng, Vong Âm sẽ trả lại cho ngài.”

“ Vậy là ngươi nhất định muốn đối đầu với bản tướng quân ở đây?”

“ Viên Bân tướng quân, ta phải đắc tội rồi.”

“ Nếu đã mỗi người một chủ, cần gì nhiều lời.” Viên Bân lão tướng vừa nói đã rút đao phóng người thẳng tới chỗ Vong Âm mà đánh, đám quân lính phía sau cũng không cần nhận lệnh, thấy chủ tướng vừa xông lên cũng rút đao kiếm đánh tới cỗ xe ngựa để bắt người.

Cứ cho rằng Vong Âm phải đối đầu với Viên tướng quân, việc bắt giữ một phế nhân như Nhật Minh vương quá mức đơn giản. Không ngờ lại có năm, sáu kẻ phá rối từ đâu xuất hiện, tất cả đều không cần che mặt, bận thường phục chặn thành một vòng bảo vệ vững chắc xung quanh cỗ xe.

Bên ngoài hỗn loạn tiếng binh khí cùng tiếng người nghe không rõ ai là ai, Ngôn Phong một mặt trầm tĩnh chẳng một chút lo lắng tình hình bên ngoài. Vừa rồi nghe đối thoại của bọn họ cũng biết kẻ đến chính là Viên Bân lão tướng quân, ông ta trải mình trên chiến trường mấy chục năm, từ thời tiên hoàng đã là một mãnh tướng tài ba.

Không thể chối cãi Vong Âm cùng với Viên Bân vẫn phải chịu thua một bậc, thế nhưng con người đó vất vả mấy chục năm, kéo dài đến hiện tại tuổi đã không còn trẻ. Liệu rằng rằng có thể gắng gượng được bao lâu nữa đây?

“ Vong Âm.”

“ Vương gia?” Đang cùng Viên lão tướng quân đánh đến không phân thắng bại, nhưng vẫn là Vong Âm phải dùng hết khả năng cũng chỉ có thể cản được người không cho đến gần xe ngựa. Đúng lúc này lại nghe thấy Ngôn Phong gọi hắn.

“ Kéo dài thời gian, không cần giữ sức.”

Vừa nghe lệnh, không cần suy nghĩ Vong Âm lập tức dùng hết sức cùng ân nhân đấu đến sống chết. Bọn họ một già một trẻ, người nào kiệt sức trước sẽ trở thành kẻ bại trận.

Viên Bân tướng cong khóe môi, ông từ trước đã biết bọn họ nếu tiếp tục đánh thế này, không cần suy nghĩ cũng biết ai thắng ai bại. Tuổi của ông đã quá cao rồi, vốn không thể so với Vong Âm thiếu niên tráng kiệt, lại một thân tài nghệ thấy rõ.

Ông bản thân đối với Nhật Minh vương gia không những không thù oán, mà trước kia khi Thuận đế băng hà còn tin tưởng chỉ có hắn mới có thể thay thế tiên hoàng trở thành tân đế.

Đáng tiếc năm đó cho dù Thuận đế trước đã có ý định nhường lại ngôi vị cho hoàng đệ của mình là Duật Ngôn Phong, tiên hoàng lại đột ngột qua đời khi chưa kịp lập chiếu truyền ngôi.

Cuối cùng đế vị vẫn phải do đại hoàng tử lên nắm quyền, nếu không thì bây giờ lão tướng quân cũng đã có thể an hưởng tuổi già, đâu cần bị hoàng đế bắt ép phải đi lấy mạng Nhật Minh vương.

Chương 31:

“ Viên Bân tướng quân, đến đây thôi được chứ?”

Viên lão tướng quân bị kiếm kề bên cổ, im lặng một hồi nhìn Vong Âm lại hạ đao trên tay mình xuống.

“ Ha ha ha.” Ông đột nhiên ha hả cười lớn xong mới nói: “ Không ngờ đứa trẻ mà năm xưa ta cứu sống, bây giờ lại là kẻ đánh bại ta.”

“ Ta…” Vong Âm tỏ vẻ khó xử, hắn đối với ân nhân cứu mạng của mình không nương tay, bản thân cảm thấy hổ thẹn.

Kiếm trên cổ mình đã nơi lỏng, thế nhưng lão tướng quân cũng không hề lợi dụng đánh trả Vong Âm. Ông nói: “ Không cần phải cảm thấy có lỗi, nếu ta là ngươi ta cũng không do dự để bảo vệ cho Nhật Minh vương gia.”

“ Đa tạ Viên Bân tướng quân đã thấu hiểu.”

“ Viên đại tướng quân.”

Một giọng nói trầm tĩnh truyền đến, quân lính vì thấy chủ tướng bị uy hiếp cũng ngừng lại chém giết. Viên Bân nhìn thiếu niên bận y phục trắng từ từ tiến lại chỗ mình, ông ngạc nhiên thành lời: “ Nhật Minh vương?”

“ Ta còn nghi ngờ sẽ có kẻ không bị thuộc hạ của mình dẫn đi một tuyến đường khác, quả nhiên người duy nhất có thể đuổi kịp chỉ có thể là ông.”

“ Vương gia… người…” Lão tướng quân nhìn Ngôn Phong càng lúc càng gần, xem đôi chân của hắn đang tự bước đi mà vẻ mặt hiện rõ vẻ vui mừng: “ Chân của người… vương gia, người có thể đi lại rồi.”

Ngôn Phong không nói gì chỉ im lặng đứng đó, Viên Bân lại như không dám tin, ông cố ý hỏi lại: “ Vương gia có thể nói, cũng đi lại được rồi sao?”

“ Phiên nhi.” Ngôn Phong đột nhiên quay lưng, hắn hướng về phía Phiên Vân đứng mà gọi: “ Lại đây.”

Viên tướng quân theo đó nhìn đến vị tiểu cô nương thân hình nhỏ nhắn, bận một bộ y phục màu xanh dương nhạt đang theo lời Ngôn Phong đi lại phía này. Cô nương gương mặt xinh đẹp hiếm thấy lại có đôi mắt linh động trong sáng, nàng bây giờ vẫn còn đôi nét trẻ con, nhưng chắc chỉ một hai năm nữa sẽ lại càng xinh đẹp rực rỡ hơn.

Phiên Vân không hiểu chuyện gì, y nhìn Ngôn Phong rồi lại nhìn vị tướng quân kia, không hiểu vì sao y không hề có ác cảm với người này. Tay lại bị Ngôn Phong nắm lấy, y chớp mắt nhìn hắn xong bị kéo lại, gần như ngã vào lòng hắn.

Ngôn Phong một bên nắm tay Phiên Vân, một bên lại ôm trên vai y. Hoàn toàn giữ trọn người trong lòng ngực mình mới thấy hài lòng, hắn lại nói với Viên Bân: " Ta có lại được như ngày hôm nay, đều là nhờ vào nàng."

" Đây…" Lão tướng quân có vẻ bất ngờ khó tin, ông nhìn Phiên Vân độ tuổi chỉ mới mười mấy không hơn: " Vị tiểu cô nương này… không biết danh tính là gì, y thuật lại cao minh đến vậy?'

" Ta không biết y thuật."

Nghe nàng thẳng thừng thừa nhận chẳng chút rụt rè, Viên Bân nhìn Ngôn Phong, thấy hắn chẳng có vẻ sẽ thay đổi câu nói của mình thì lại hướng vị tiểu cô nương kia: " Vương gia ba năm trước rơi xuống vực tổn thương gân cốt, tay chân bại liệt tuyệt đối không thể cử động. Cô nương nếu không biết y thuật, làm cách nào có thể trị khỏi trong khi các vị thái y và y sư khắp nơi…"

" Ai nói vương gia tay chân bại liệt?" Gương mặt nhỏ xinh đẹp tỏ vẻ tức giận, trong giọng nói thể hiện rõ sự khó chịu đối với lời nói của Viên Bân: " Ta không biết y thuật cũng có thể giúp vương gia đi lại được, vậy là kẻ nào nói người là phế nhân như lời ngài? Là thái y, là đại phu sao? Hay là hoàng đế?"

" Ta…" Viên Bân đại tướng quân nhiều năm giết giặc sa trường, nay đứng trước một vị tiểu cô nương lại bị làm cho nói không thành lời.

Ông đúng là đoán được hoàng đế đề phòng Nhật Minh vương mới muốn giam cầm tại hoàng thành, tuy điều này không phải nhưng đối với nỗi lo của hoàng đế ông có thể hiểu. Nhưng Viên Bân lại chưa từng nghĩ đến, bệnh tình của Nhật Minh vương lại là giả: " Nói như

vậy… Vương gia thật tế không hề bị liệt toàn cơ thể như mọi người nói?"

" Lúc ta đến vương phủ, tình trạng của vương gia còn tệ hơn những gì mà ngài nghĩ trước kia."

" Ý cô nương là?"

" Vương gia đúng là bị tổn thương gân cốt, tay chân không có sức lực khiến cử động và di chuyển đều khó khăn, thế nhưng không có chuyện cơ thể bị liệt trở thành phế nhân."

Phiên Vân lại nói: " Hoàng đế cố ý để tung tin ra ngoài, trong phủ lại để vương phi tùy ý làm bậy, khiến vương gia chịu đói khát không người chăm sóc đến cơ thể yếu đuối vô lực, thế nên mới chỉ có khả năng nằm một chỗ. Nếu phải nói, thì vương gia sống không bằng chết suốt ba năm đều do hoàng đế ban cho."

" Ta… ta chưa từng nghĩ…" Viên Bân nhìn Ngôn Phong, nghĩ đến hắn sống tại vương phủ đã chịu những gì, đột nhiên trong lòng cảm thấy vô cùng hổ thẹn: " Vương gia đã phải sống những ngày tháng như vậy, ta lại không hay biết, cũng chưa từng làm được gì cho người."

" Viên tướng quân, không cần phải cảm thấy tự trách." Ngôn Phong lạnh giọng: " Kẻ gây ra chuyện này, không phải ngươi."

" Vương gia, xin nghe ta một lần." Viên Bân đột nhiên quỳ xuống, ông nói: " Ta biết người đã chịu nhiều nổi khổ, thế nhưng nếu thật sự phải nổi dậy một cuộc chiến tranh để lật đổ hoàng quyền, điều này chỉ mang đến tai họa cho dân chúng mà thôi."

Ngôn Phong lạnh nhìn Viên Bân quỳ trên đất, hắn không có ý định sẽ kéo người đứng dậy: " Bản vương nhớ trước kia đã từng nói với hoàng huynh, ta đối với hoàng vị, chưa từng có hứng thú."

" Vương gia…"

" Thế nhưng." Không để cho lão tướng quân kịp vui mừng, hắn lại nói: " Ngươi không phải chưa từng biết đến bản vương là người thế nào. Ngươi nghĩ ta sẽ bỏ qua cho Duật Thừa Viêm?"

Hắn nói tiếp: " Uyên đại học sĩ mới đây vì cớ gì bị giáng tội cả nhà, toàn gia Thường tể tướng một năm trước vì sao trong một đêm toàn bộ đều bị đạo tặc giết chết không còn một ai, Tề thượng thư có thật sự

âm mưu soán vị cả nhà rơi đầu.”

Nhìn vào gương mặt méo mó đầy nếp nhăn của Viên Bân, Ngôn Phong lại nói: “ Nạn dịch tả hai năm trước tại hoàng thành, miếu Thái Di còn có nữ nhi của ngươi lưu lại giúp người trị chữa… Viên tướng quân thật sự cho rằng chỉ là vô tình bốc cháy hại chết hơn tám trăm người dân vô tội sao?”

“ Không thể nào."

- ----------

“ Vương gia.” Phiên Vân ngồi trong xe ngựa nhớ lại, thấy lão tướng quân lúc họ đi như vậy. Vừa rồi trông như ông vô cùng đau khổ, còn muốn tìm rõ sự thật những lời Ngôn Phong nói. Y có chút lo lắng: “ Viên tướng quân sẽ không sao chứ, lỡ như hoàng đế muốn gây bất lợi.”

“ Đó vẫn là vấn đề phải để hắn tự mình giải quyết.”

Nghe Ngôn Phong nói, Phiên Vân suy nghĩ một hồi mới lên tiếng hỏi: “ Thật sự như lời người… hoàng đế vì muốn phong tỏa dịch bệnh, nên đã cho thiêu hủy miếu cùng toàn bộ người dân ở đó sao?”

Ngôn Phong không nói, hắn nhắm mắt gật nhẹ đầu xem như trả lời. Nhã Thanh từ lúc nghe đến trong lòng đã tức giận không thôi, y siết lấy y phục mình, nghiến răng nói: “ Khốn kiếp, hắn là hoàng đế… lại có thể làm ra những việc như vậy?”

“ Nhã Thanh?”

“ Hai năm trước ta cũng có nghe nói đến chuyện này, thế nên mới lập tức đến hoàng thành muốn trị bệnh cho họ. Thế nhưng lúc đến thì toàn bộ ngôi miếu nơi dân bệnh được triều đình tập hợp trị chữa, toàn bộ đều bị thiêu rụi.”

Nhã Thanh gắt giọng: “ Người bệnh không chỉ có phụ nữ, người già, trẻ nhỏ mà còn có đại phu các nơi và những người tình nguyện đến phụ giúp. Tất cả tám trăm sáu mươi bảy người thiệt mạng, được biết là do nến trong miếu vô tình rơi trúng vải khô mà bốc cháy. Ta từ đầu cũng đã nghi ngờ chuyện này, không ngờ ta nghĩ lại là sự thật.”

Ngôn Phong trầm giọng: “ Nạn dịch xảy ra tại hoàng thành, hoàng đế lo lắng không thể đẩy lùi sẽ nhanh chóng bị lây lan đến cả hoàng cung, hắn vì chính mình lập tức muốn diệt trừ mầm dịch cũng không có gì lạ.”

“ Vương gia.” Phiên Vân ngạc nhiên khi nghe Ngôn Phong nói, y nhìn hắn khó tin: “ Ngay cả người cũng nghĩ như vậy sao? Nếu là vương gia, người cũng sẽ làm thế?”

Thấy Phiên Vân lo lắng như vậy, Ngôn Phong mỉm cười nhìn y: “ Có rất nhiều cách khác để giải quyết, ta vì sao phải lựa chọn bỏ đi bách tính con dân?”

Nghe hắn nói xong Phiên Vân mới thở ra nhẹ nhõm: “ Ta còn tưởng…”

“ Ngươi tưởng cái gì?” Ngôn Phong hỏi, tay vừa vòng qua eo nhỏ của Phiên Vân kéo y dán cả người vào mình: “ Chưa gì đã lo lắng phu quân ngươi trở thành bạo quân?”

“ Vương gia, những lời này không thể nói bừa đâu.” Phiên Vân đỏ mặt, y muốn đẩy hắn ra nhưng không hiểu nổi, kẻ hôm qua đứng còn phải tựa vào y, hôm nay lại lấy đâu ra sức mà y thoát cũng không ra: “ Người buông ta ra trước đi, ở… ở đây còn có Nhã Thanh.”

Ngôn Phong nhếch môi cười: “ Ta và ngươi là phu thê, có gì cần phải ngại, Hơn nữa biểu ca cũng sẽ không để ý mấy chuyện này.”

“ Vương gia đừng đùa nữa.” Phiên Vân liếc mắt sang nhìn Nhã Thanh, y mặt vừa đỏ vừa tím chẳng biết là đang tức giận hay ngại ngùng. Thật là phải nhìn thấy cảnh hai nam nhân trước mặt mình ôm ấp, y không như vậy mới là lạ.

Thấy người đã trong lòng mình rồi vẫn còn muốn lo đến chuyện khác, Ngôn Phong bỗng nhiên muốn trêu y mà nhếch môi cười, mắt cũng dán vào ngực Phiên Vân nói: “ Nhưng mà Phiên nhi, ngươi dù gì cũng là thiếu nữ mười sáu tuổi, vì sao lại không phát triển chút nào vậy.”

“ A…” Hắn chẳng cần lén lút mà nhìn thẳng vào ngực mình như vậy, Phiên Vân có dui mù ngu ngốc mới không biết hắn muốn nói cái gì. Y hai tay đang đẩy hắn ra lại chuyển sang che trước ngực mình: “ Ngươi nhìn đi đâu vậy?”

Ngôn Phong lại cười nói: “ Không sao, ta không để ý.”

“ Người để ý hay không liên quan gì đến ta.” Phiên Vân thẹn đỏ mặt, vốn y là nam nhân cũng không cần phải để ý mấy chuyện này. Nhưng nhìn vẻ mặt đùa cợt của Ngôn Phong thì y không để tâm cũng phải để tâm, y trong lòng thầm mắng.

Ngực ta nhỏ thì sao, người đã từng thấy qua nam nhân nào ngực lớn chưa? Ta cũng đâu phải thật sự muốn trở thành nữ nhi, nếu muốn thì sau này giúp người tìm vài cái nữ nhân đến mà ôm ấp, còn dám chê ta?

Phiên Vân trong lòng vô cớ bực tức mà bản thân cũng không nhận ra, Ngôn Phong lại vì y như vậy cảm thấy rất hài lòng. Hắn ghé sát vào bên tai y nói: “ Ta thật sự sẽ không để ý, tin ta.”

Chương 32:

“ Đã nhìn thấy cổng thành Hà Trì.” Vong Âm nói xong lại thấy có gì đó không đúng, trước cổng thành có binh lính tra xét, rất nhiều người không thể vào thành mà tụ tập thành một đám đông ồn ào.

Không hề cho ngựa chạy chậm lại để tránh nghi ngờ, Vong Âm nói: “ Vương gia, có tra xét, chúng ta nên làm gì.”

Ngôn Phong nghe xong lại nói: “ Bất Triết đã nói tự có sắp xếp thì không cần phải lo lắng, tiếp tục đi thẳng.”

“ Tuân lệnh.” Đối với những thuộc hạ như họ, lòng tin và tín nhiệm của chủ tử chính là thứ quan trọng nhất. Vương gia chưa từng khiến bọn họ nghi ngờ điều đó, Vong Âm nâng khóe môi cười không thấy rõ rồi lại cho ngựa chạy nhanh hơn tiến thẳng cổng thành.

“ Đứng lại.” Thấy xe ngựa từ xa, quân lính thủ thành đã lập tức cho chặn lại, kẻ tướng dẫn đầu lớn tiếng: “ Lập tức ngừng lại cho ta, các ngươi là ai, từ đâu đến?”

“ Vị đại ca này, xin hỏi vì sao lại chặn cổng thành.”

Thấy kẻ lôi thôi không trả lời, tên kia lại gắt giọng: “ Quyền Chung đại nhân đã có lệnh, những ngày này tất cả những người muốn vào thành phải tra xét rõ ràng thân phận, nếu không thể xác minh thân phận thì bất cứ ai cũng không thể vào thành.”

“ Chúng ta là người từ xa đến, chỉ là dân thường muốn qua thành cũng không có cách xác mình thân phận, không biết có thể thông cảm một chút?”

Tên nọ cười lớn, hắn lại hướng xe ngựa nói: “ Ta lại thấy các ngươi chẳng giống dân thường chút nào, nếu không thể xác minh thân thân phận là ai, từ đâu đến thì lập tức đi ngay cho ta.”

“ Có khi nào là đang muốn tìm chúng ta?” Nhã Thanh nghe thấy bên ngoài nói chuyện mới lên tiếng.

Phiên Vân thấy cứ như vậy cũng không thể vào được thành, y đột nhiên nói: “ Hay là cứ để ta ra ngoài nói chuyện thử xem.”

“ Phiên nhi.”

“ Vương gia đừng lo, ta chỉ thử nói chuyện với họ thôi, không được cũng có thể tìm cách khác.” Y lại cười với hắn: “ Dù sao cũng đâu ai biết ta là ai, nên không sao đâu.”

Ngôn Phong nghĩ xong mới gật đầu: “ Được rồi.”

“ Ta đi với ngươi.” Nhã thanh nói rồi cùng với Phiên Vân ra khỏi xe ngựa.

Cả hai nhìn người dân ngồi dài trên đất hai bên cổng thành, hình như đều là người từ xa đến.

Nghĩ lại thì không giống như đang muốn bắt người, chỉ là không để cho những kẻ lạ mặt được vào thành. Phiên Vân nói với tên lính chỉ huy: “ Xin lỗi, chúng ta là người từ huyện Tề An đến. Huynh đệ bọn ta biết chút y thuật gia truyền nên đi khắp nơi hành y, lần này mới đến Hà Trì thành vẫn chưa có chỗ ở qua đêm, hy vọng ngài cho phép chúng ta vào thành.”

“ Hành y?” Hắn nhìn hai thiếu niên trước mặt, một người ốm yếu như kẻ bệnh, một người lại trông chẳng khác nào nữ giả nam nhân, có chỗ nào nhìn giống đại phu: “ Như vậy cũng không được, ngươi trông chẳng khác nào nữ giả nam, hành y cái gì chứ."

“ Ta giả nam?” Rất lâu mới được bận lại y phục nam tử, không ngờ lại bị nói là giả nam khiến Phiên Vân tức giận: “ Ta mà lại phải giả nam… ta rõ ràng chính là…”

“ Phiên Vân.” Nhã Thanh vội kéo tay Phiên Vân nhắc khéo: “ Ngươi còn chưa nói rõ ràng với bọn họ, muốn lộ chuyện bây giờ sao?”

“ Ta…” Có miệng cũng không thể cải, Phiên Vân cuối cùng chỉ đành im lặng.

Tên lính kia thấy người không dám chối, liền chắc chắn nhận định đây là nữ giả nam mà cười lớn: “ Ai biết có phải tiểu thư phủ nào bỏ trốn theo tình lang hay không, để các ngươi qua lỡ như có rắc rối gì thì ta biết tính sao.”

“ Ta… bỏ trốn… tình lang?” Phiên Vân bây giờ đúng là không nhịn nổi tên này nữa, y muốn xắn cao tay áo mà cho hắn một đấm rồi: “ Ngươi…”

“ Ngươi bình tĩnh trước đi, đừng có gây rắc rối.”

Vong Âm nghe đến cũng không giữ được gương mặt đơ như gỗ của mình, hắn quay mặt đi cười thầm một tiếng. Vậy chứ cuối cùng là nữ giả nam hay là giả nữ rồi lại giả bộ thành nữ giả nam đây?

“ Ngươi thấy vui lắm sao?”

Đột nhiên lại nghe thấy tiếng nói từ trong xe truyền ra, Vong Âm lập tức lại cứng mặt mà đứng thẳng: “ Thuộc hạ biết tội.”

“ Tiểu cô nương, ta thấy ngươi hay là nhanh chóng trở về nhà đi, nếu còn ở đây gây rối đừng trách ta không nương tay.”

“ Hỗn xược.”

Tên lính kia vừa nói hết câu đã nghe tiếng mắng từ phía sau, nhìn hai người từ trong thành chạy đến mà hắn tái mặt, vội vàng cúi đầu: “ Quyền đại nhân, Thẫm tướng quân.”

“ Khốn kiếp nhà ngươi, còn không biết nhìn người đến là ai cũng dám nói bừa.” Quyền Chung là đại quan huyện thành Hà Trì, Ông lớn tiếng mắng tên lính còn chưa hiểu chuyện xong lại đối Phiên Vân nói: “ Đắc tội, đắc tội rồi.”

“ Không.” Phiên Vân không biết nên trả lời thế nào, y nhìn sang người đi bên cạnh vị kia mà ngạc nhiên: “ Thẫm Ngụy tướng quân?”

“ Đàn công tử, ta chỉ vừa nhận được tin mọi người đã đến mới nhanh chóng tới đây. Công Tử không sao chứ?”

“ Không sao.” Không ngờ Thẫm Ngụy còn biết giữ mặt mũi cho y, không ở trước mặt tên lính kia lại gọi y Đàn cô nương. Phiên Vân lại nói: “ Ta cứ nghĩ ngài ba ngày nữa sẽ đến hoàng thành, sao bây giờ lại ở Hà Trì thành?”

“ Chuyện này chờ khi vào trong hãy nói, Vương gia có đi cùng công tử chứ?”

Thấy Thẩm Ngụy không cần che giấu mà nói thẳng thân phận của Ngôn Phong, thế nên Phiên Vân cũng không cần suy nghĩ mà trả lời: " Vương gia vẫn còn trên xe ngựa."

" Phiên nhi."

" Vương gia." Nghe tiếng Ngôn Phong, Phiên Vân liền chạy lại muốn đỡ hắn xuống xe ngựa, không ngờ Ngôn Phong chỉ mỉm cười với y rồi tự mình đi xuống.

Hắn trông có chút khó khăn nhưng đi lại bình thường nên chỉ việc này cũng không là gì, Phiên Vân cũng quên mất bọn họ bây giờ đang ở trước mắt nhiều người, đâu thể để ai nhìn thấy hắn lên xuống xe ngựa cũng cần dìu đỡ.

" Vương gia, người đến rồi."

Ngôn Phong đối Thẩm Ngụy không nói, chỉ nhẹ gật đầu. Quyền Chung nhìn bọn họ xưng hô thì xác nhận thân phận của Ngôn Phong, hắn vội đi đến, lưng cong xuống thưa: " Nhật Minh vương gia, tiếp đón chậm trễ xin người thứ tội."

Ngôn Phong không lên tiếng, Thẩm Ngụy lại thay hắn ta giải thích: " Vương gia, đây là Quyền đại nhân cai quản Hà Trì thành, ngài ấy đã đồng ý quy phục vương gia, muốn giúp đỡ cho người."

" Tại sao lại chặn cổng thành?"

Nghe Ngôn Phong hỏi, Quyền Chung liền nói: " Gần đây liên tục có người từ triều đình cử đến đều bị hạ quan tìm lý do đuổi khéo, những tin tức về vương gia đều được phong tỏa để tránh có sai sót, hạ quan đành phải chặn cổng thành, tạm thời chỉ có thể để người dân của Hà Trì vào trong."

" Ra vậy." Ngôn Phong ngắn gọn nói.

Quyền Chung lại hành lễ cúi người tránh sang một bên, cố ý nhường đường làm hành động mời: " Vương gia đi đường chắc đã mệt mỏi, mời người nhập thành nghỉ ngơi."

" Phiên nhi, đi thôi." Ngôn Phong nắm lấy cổ tay Phiên Vân kéo y đi bên cạnh mình, những kẻ khác cũng từ đó mà tự xác định được thân phận của y. Binh lính vừa rồi còn có kẻ dám có gan nhìn trộm, bây giờ đều cúi đầu không dám mơ tưởng.

Bọn họ vào thành được sắp xếp ở tại thủ phủ của Quyền Chung, nơi này khá rộng, thế nên Nhã Thanh yêu cầu để Ngôn Phong và Phiên Vân ở hai phòng khác nhau. Ban đầu hắn tỏ ra không hài lòng nhưng sau đó nghe Nhã Thanh nói để tiện cho tiến hành quá trình trị liệu hắn mới gật đầu đồng ý.

Thẩm Ngụy mang theo đồ đạt trên xe ngựa vào phòng, hắn đóng cửa lại đã lên tiếng nói: " Vương gia thật tốt quá, không ngờ chỉ qua vài tháng người đã có thể đi lại bình thường."

" Có thể đi đứng nhưng lại không có chút sức lực." Ngôn Phong đến bên giường ngồi xuống mới nói: " Nếu Nhã Thanh thật sự có thể chữa trị hoàn toàn khỏi hẳn, ta muốn thực hiện càng sớm càng tốt."

Nhớ lại vị thiếu niên đi cùng với Phiên Vân, Thẩm Ngụy chưa từng nghĩ đến sẽ có một đại phu nào có dáng vẻ thanh nhã lại có đôi phần non nớt như vậy. Nhưng vấn đề mà hắn luôn suy nghĩ mãi ở đây lại không nằm ở y, mà là ở Phiên Vân.

Thẩm Ngụy trước nay chưa từng tùy ý can thiệp vào chuyện của chủ tử, thế nhưng lần này nhìn thấy Ngôn Phong đối với Phiên Vân có bao nhiêu chú ý mới cả gan lên tiếng: " Vương gia, thần có một việc không biết có nên nói."

" Nói đi."

" Đàn cô nương thật ra… không phải Đàn Lục Nhi."

Ngôn Phong tay đang tháo dây buộc tay áo chợt ngừng lại, hắn liếc mắt nhìn Thẩm Ngụy lạnh giọng nói: " Ngươi điều tra y?"

" Vương gia tha tội." Biết chắc sẽ khiến hắn tức giận nhưng Thẩm Ngụy vẫn nói thì đã lường trước hậu quả, hắn lại tiếp: " Là thần lo lắng nếu có một người đột nhiên trở nên quá thân cận cùng với vương gia, nếu không tra rõ ràng thân phận, mai sau có khả năng trở thành hậu họa."

" Là Ngọc Trúc bảo ngươi làm đúng chứ?"

Nghe Ngôn Phong nói liền không sai, Thẩm Ngụy chỉ đành thừa nhận: " Vương gia thứ tội."

" Không được có lần sau."

“ Thuộc hạ hiểu rõ.” Thẩm Ngụy lại nói: “ Vương gia, người đã biết trước y không phải Đàn Lục Nhi?”

“ Ta biết.”

Ngôn Phong chỉ ngắn gọn nói hai chữ xong lại không muốn đề cập đến thân phận của Phiên Vân nữa, Thẩm Ngụy cũng như vậy không nhắc đến.

Ngôn Phong thay đổi xong ngoại y mới rồi lại ra lệnh: “ Đi chuẩn bị vài bộ y phục mới, y không thích bận nữ trang.”

“ Thuộc hạ lập tức sai người chuẩn bị.”

Thẩm Ngụy ra ngoài rồi thì Ngôn Phong mới trầm mắt ngồi đó, từ lúc ở Trình Dinh thôn Phiên Vân đã bắt đầu có biểu hiện tránh né hắn. Rõ ràng chính là sợ hắn phát hiện ra thân phận của y đi.

Ngôn Phong đột nhiên nhìn bàn tay mình. Đúng vậy, hắn từ khi có thể cứ động trở lại mỗi đêm đều ôm Phiên Vân ngủ trong lòng, làm gì có chuyện còn chưa phát hiện ra y là nam.

Hắn không nói cũng không để y có cơ hội nói ra, chẳng qua là vì nếu bây giờ Phiên Vân lấy thân phận thật ở cạnh hắn, y chắc chắn sẽ không để hắn ôm mình vào trong lòng nữa.

Ngôn Phong hiện tại lại chưa có khả năng giữ được Phiên Vân nếu y muốn bỏ trốn khỏi hắn, từ đầu hắn đã nhận ra Phiên Vân có ý định một khi hắn hoàn toàn lành lại như trước cũng sẽ rời đi.

Nhưng Ngôn Phong lại không muốn buông y ra, không để tâm Phiên Vân nói dối hắn, không để tâm y là nam nhân. Phiên nhi chỉ là Phiên nhi, là thê tử của hắn.

Chương 33:

“ Vương gia, ngươi vẫn ổn chứ?”

Ngôn Phong trán đã ướt một tầng mồ hôi, hai nắm tay siết chặt lại đặt trên đầu gối, mắt nhắm không mở ra. Hai hàm răng cắn chặt lại với nhau một hồi mới lên tiếng nói: “ Không sao, ta còn có thể chịu đựng được.”

Rút ra châm bạc trên lưng Ngôn Phong, Nhã Thanh đều giọng: “ Vương gia trong một lần lại tiến hành hai thành trị liệu cũng không thốt ra một tiếng, ta chưa từng thấy ai có khả năng này. Hôm nay ta nghĩ vẫn là đến đây thôi.”

“ Tiếp tục đi.”

Nghe hắn kiên quyết nói, Nhã Thanh im lặng một hồi thì thở ra. Hắn một khi về đến nam địa, chắc chắn sẽ nổ ra một cuộc nổi dậy lớn làm chấn động giang sơn, hắn muốn nóng vội cũng không phải lạ.

Y lại nói: “ Vương gia, lần thứ ba và thứ tư này ta sẽ đánh động vào gân mạch ở tay và chân của người, sẽ gây ta đau đớn không nhỏ để kích thích lại cảm giác và khí lực cho cơ…”

“ Không sao.”

Còn chưa nói hết đã bị chặn lời, Nhã Thanh lắc đầu vừa nể phục vừa trách hắn đang tự xem mình là người đá sao? Sắc mặt cũng đã tệ đến vậy rồi vẫn muốn tiếp tục?

“ Vậy được rồi, ta gọi thêm người đến giúp vậy.” Nhã Thanh nói rồi đi ra mở cửa phòng, bên ngoài không những đầy đủ hai tên thuộc hạ của Ngôn Phong, còn có cả biểu đệ ngu ngốc của y trưng bộ mặt lo lắng ra ở đó: “ Các ngươi tụ tập cả đây làm gì?”

“ Nhã Thanh, thế nào rồi. Ngươi và vương gia ở bên trong lâu như vậy, không có chuyện gì chứ.”

“ Ngươi ở đây đúng lúc, vào giúp ta một tay đi.”

“ Khoan.” Bị Nhã Thanh túm lấy lôi vào phòng đóng cửa lại, Phiên Vân thấy Ngôn Phong thân trên không bận y phục ngồi trên ghế nhìn mình, sắc mặt hắn lại không được tốt lắm mới đi lại gần: “ Vương gia?”

Ngôn Phong nhìn sang Nhã Thanh hỏi: “ Tại sao lại mang y vào đây?”

“ Có y ở đây giúp ta một tay.” Nhã Thanh lại nói với Phiên Vân: “ Đỡ vương gia lên giường đi, ngươi làm điểm tựa cho người, ta sẽ châm cứu ở tay và chân của vương gia.”

“ Hiểu rồi.” Phiên Vân gật đầu xong mới đỡ Ngôn Phong đứng lên: “ Vương gia, cẩn thận chút.”

Đỡ Ngôn Phong lên giường để hắn tựa lưng vào người mình, Phiên Vân cũng theo lời Nhã Thanh xắn hai ống quần hắn lên cao qua đầu gối. Đến lúc nhìn thấy y cầm một cây châm vừa nhỏ vừa nhọn thì ngạc nhiên: “ Ngươi dùng cái đó làm gì vậy?”

“ Ngươi đến kim châm còn không biết cũng nghĩ đến sau này theo ta học y cứu người?”

Chỉ cần nói ra miệng đều có cách để Nhã Thanh lôi chuyện trước kia mình nhất định không muốn học y ra, Phiên Vân liền không muốn tranh cãi mà im lặng. Y không hề biết Ngôn Phong hai chân mày khẽ nhăn lại, không biết là vì cớ gì.

Nhã Thanh lại nói: “ Vương gia, ta bắt đầu châm cứu. Nếu người càng có cảm giác đau chứng tỏ càng có hiệu quả, vương gia cảm thấy không chịu nổi có thể nói ta, ta sẽ lập tức ngừng châm cứu lại.”

“ Được.” Hắn chỉ trầm giọng trả lời một tiếng xong lại im lặng.

Phiên Vân không biết vậy chứ mình ở đây lại có thể làm được gì, y chỉ biết nghe lời Nhã Thanh ngồi ở đó bên cạnh Ngôn Phong.

Không ngờ chỉ vừa khi châm vừa đâm vào phần chân, sức nặng đè trên người y lại tăng thêm. Phiên Vân ngạc nhiên khi thấy vương gia gồng người cắn răng chịu đựng, không nghĩ đến thật sự sẽ đau đến vậy.

Đến kim châm thứ ba thì Phiên Vân nhìn thấy sắc mặt còn tệ hơn vừa rồi lộ rõ, y thấy trong lòng nhộn nhạo khó chịu thế nào, không đành lòng nhìn hắn như vậy nhưng bây giờ cũng không thể nói gì quấy rầy Nhã Thanh.

Cầm lấy bàn tay đang siết chặt thành nấm của Ngôn Phong, y chỉ định tiếp thêm cho hắn chút động lực không ngờ lại đột nhiên bị tay hắn mở ra túm lấy cổ tay mình.

Cảm giác cứ như bị còng thép kẹp lấy, hắn từ lúc nào có sức mạnh đến vậy. Dù sao cũng cảm thấy như mình có thể làm được chuyện, Phiên Vân im lặng chịu đau để hắn siết lấy cổ tay mình.

- ----------

Ngôn Phong không ngờ bản thân luôn tự tin mình có thể chịu đựng được đau đớn, nhưng khi vừa kết thúc rút ra đầu châm cuối cùng, hắn cũng đã không còn biết gì nữa. Đến lúc tỉnh lại thì không biết đã là lúc nào, chỉ còn một mình nằm trên giường lớn.

Đúng lúc này lại nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc bên ngoài cửa, Phiên Vân mang theo một khay đồ ăn bước vào phòng mỉm cười với hắn.

Không phải hình dáng nữ nhi mà hắn vẫn thường thấy mỗi khi thức dậy ở vương phủ, y bận nam trang màu xám đơn giản, mái tóc mượt buông thả rất tự nhiên. Trông như vậy so với trước không hiểu vì sao càng khiến hắn thấy dễ nhìn hơn.

“ Vương gia, người tỉnh rồi.”

“ Ta đã ngủ bao lâu?” Ngôn Phong vừa hỏi cũng tự mình ngồi dậy, hắn nhận ra cơ thể không còn cảm thấy nặng nề nữa. Cử động ngón tay trước mắt xong lại vung cánh tay một lần, hình như mọi cử động đều đã theo ý của hắn.

Thấy ngôn Phong như vậy Phiên Vân liền tươi cười, y đặt khay thức ăn lên bàn nói: “ Nhã Thanh bảo vương gia chịu đựng tốt lắm, không ngờ một lần điều trị đã qua được bốn thành mới ngất đi, lúc đó khiến ta lo lắng người xảy ra chuyện.”

“ Phiên nhi.” Ngôn Phong đột nhiên lên tiếng, hắn đứng lên khỏi giường. Không kịp mang giầy vào đã đi lại nắm lấy tay Phiên Vân, nhìn cổ tay y hằn một dấu bầm tím thấy rõ mà lạnh giọng: “ Tay ngươi làm sao?”

“ À đây là.” Phiên Vân dùng sức muốn rút tay về nhưng không thoát được, y nói: “ Lúc đó ta thấy vương gia rất đau thế nên…”

“ Là do ta sao?”

“ Ta ở đó cũng chỉ có thể nhìn mà không làm được gì, một chút này không sao, Nhã Thanh nói thoa thuốc hai ngày liền tan hết. Vương gia cũng không cần phải để tâm.”

“ Ta chính là để tâm.” Ngôn Phong gắt giọng: “ Vết thương trên người ngươi lại là do ta làm ra, ngươi nói ta không để tâm?”

Không nghĩ tới hắn đột nhiên lại lớn tiếng với mình, Phiên Vân nhìn Ngôn Phong một hồi mới gượng cười nói: “ Thật ra ta cũng không cảm thấy gì, ta không có yếu đuối như người nghĩ đâu.”

Một hồi vẫn chẳng thấy Ngôn Phong chịu buông tay mình ra hay nói năng gì, cuối cùng Phiên Vân vẫn phải lên tiếng xua tan cái không khí khó chịu này: “ Vương gia đừng tức giận nữa, cơm canh đều nguội cả ăn sẽ không ngon. Ta cùng người dùng cơm được chứ?”

“ Ta không tức giận ngươi.” Ngôn Phong nói rồi thì buông tay Phiên Vân ra, hắn trầm giọng: “ Thuốc mà ngươi nói, một lát mang đến ta giúp ngươi thoa.”

“ À… được rồi.” Biết cũng không thể từ chối hắn nên y liền gật đầu đồng ý, đợi cả hai ngồi xuống bàn ăn rồi Phiên Vân mới nói tiếp: “ Còn có Nhã Thanh cũng nói ta tìm vài loại thuốc ở y quán, hình như dùng để pha thành nước thuốc ngâm mình cho người, đợi sau khi dùng cơm xong ta ra ngoài tìm thử.”

Ngôn Phong nói: “ Không phải tự mình đi, cần thì bảo Vong Âm và Thẩm Ngụy thay ngươi đi làm là được.”

“ Thật ra là hai người họ đều có việc làm cả nên mới phải cần đến ta.” Phiên Vân cười nói: “ Nhã Thanh cần thêm mấy loại thuốc đặc biệt mà ngoài y quán cũng không có bán, nên kéo cả Vong Âm và Thẩm tướng quân đi cùng với mình để hái thuốc.”

Nghe Phiên Vân nói thì Ngôn Phong cũng có chút ngạc nhiên, trước nay ngoài hắn ra cùng lắm cũng chỉ có Ngọc Trúc, còn sẽ không có người ra lệnh được cho mười ba uy tướng Thảo Đường quân, không ngờ bây giờ hai trong số đó lại bị một tiểu thiếu niên kéo chạy đông chạy tây?

Vong Âm thì hắn cũng hiểu được, nhưng cả Thẩm Ngụy mà cũng bị Nhã Thanh lôi đi được khi hắn còn đang bất tỉnh. Ngôn Phong tự cho rằng, vị biểu ca này quả nhiên lại vô cùng lợi hại.

" Vương gia?" Phiên Vân thấy hắn không nói mới hỏi: " Cơ thể người tốt hơn rồi chứ, cảm thấy có gì khác không?"

Ngôn Phong cầm đũa trên tay, ngón tay điều khiển cử động đầu đũa. Hắn gắp một miếng thịt bỏ vào chén Phiên Vân nói: " Có sức hơn nhiều, cử động tay chân đều không gặp trở ngại."

" Vậy thì tốt quá rồi." Phiên Vân lại thay Ngôn Phong gắp một miếng gan xào, bỏ vào chén của hắn mà vui vẻ nói: " Vương gia ngươi ăn nhiều chút, bây giờ nhìn xem ta thử ai còn dám nói người phế nhân, ta sợ đến lúc nhìn thấy cũng không ít cô nương muốn gả qua cửa đi."

Ngôn Phong ngừng lại đũa muốn lấy đồ ăn cho Phiên Vân, hắn mặt lạnh nhìn y: " Ngươi vừa nói gì?"

" Thì là…" Phiên Vân thấy thời gian này hắn có lẽ phục hồi rất tốt, chờ khi Ngôn Phong khỏi hẳn thì việc y là nam nhân cũng phải nói ra. Lúc đó sợ khiến hắn nổi giận, y có đi rồi cũng không thể khiến hắn quên hận.

Chi bằng bây giờ giúp hắn suy nghĩ lại một chút, không cần tiếp tục có tình cảm gì quá nặng với thân phận Đàn Lục Nhi giả này, đến khi biết được sự thật hắn cũng không cần thiết phải xem y như kẻ thù.

" Ta nhớ phụ thân từng nói, vương gia ngày trước được rất nhiều cô nương ngưỡng mộ. Ta chỉ nghĩ sau này nếu bọn họ biết được người khỏe lại rồi, nhất định đều muốn gả đến cửa… a!"

Ngôn Phong đột nhiên tiến gần bắt lấy cánh tay Phiên Vân, hắn từng chữ rõ ràng: " Ngươi thử nói lại một lần nữa xem."

" Ta…" Phiên Vân thầm mắng, ngươi cũng là đường đường nam nhân, sợ cái gì chứ. Tuy nghĩ vậy nhưng nhìn thấy vẻ mặt đáng sợ của Ngôn Phong, y lời muốn nói ra tới miệng đều không biết là đi đằng nào: " Ha ha… ý của ta là vương gia người so với lúc ta mới gặp rất tốt nha, tất cả đều tốt. Vương gia anh tuấn phong độ, văn võ toàn tài, có một phu quân như vậy ta làm gì còn có thể phàn nàn đúng chứ?"

" Vậy…" Ngôn Phong tay vòng qua người y lại kéo người vào trong

lòng mình: “ Ngươi vẫn có ý định để cho vài cái nữ nhân qua cửa nhà?”

“ Làm… làm sao có chuyện đó.” Ngón tay lạnh lạnh vuốt sau gáy làm Phiên Vân rùng mình, ai biết nếu y lại nói điều gì không hợp ý hắn sẽ làm ra chuyện gì chứ.

“ Phiên nhi.” Ngôn Phong càng lúc càng gần, giọng nói của hắn đã tựa như vang lên ngay bên tay y: “ Sẽ có một ngày, ta cho toàn thiên hạ biết. Ngươi chính là thê tử của Duật Ngôn Phong ta.”

“ Vương gia… ta…” Chưa nói hết câu đã cảm nhận hơi ấm xa lạ trên môi, mọi âm thanh đều bị chặn lại nơi cổ họng.

Phiên Vân trợn tròn hai mắt không hiểu cái gì đang diễn ra, y cả người cứng đơ nhìn gương mặt anh tuấn phóng đại của Ngôn Phong.

Đến lúc lấy lại ý thức vùng thoát khỏi hắn, y hoảng hốt muốn la lên: “ Vương gia, ngươi đợi… ùm.”

Tay sau cổ Phiên Vân di chuyển giữ lấy đầu y không cho trốn thoát, toàn bộ cơ thể nhỏ bé của y đều bị hắn ôm trọn.

Đầu lưỡi thô bạo cạy mở khớp hàm đối phương để đi vào trong, Ngôn Phong là lần đầu tiên được nếm thử từ đôi môi đến hơi thở của người hắn ngày đêm khao khát. Hắn bây giờ lập tức nhận ra, một khi đã phạm vào, mãi mãi cũng không có cách buông tha được.

Chương 34:

Hoàn toàn bị Ngôn Phong khống chế, Phiên Vân không biết được suy nghĩ của mình đều đã bị vứt tới nới nào mà lại như một màu trắng xóa. Đừng nói là hôn một nam nhân, cho dù là cầm tay nữ nhân y còn chưa có vinh hạnh được thử qua.

Bất quá Phiên Vân dường như không ghét việc này, thậm chí đối với cái hôn của Ngôn Phong càng bị hắn lôi kéo khó thoát ra. Đôi mắt từ từ nhắm lại, tay chân cũng không còn muốn chống cự lại hắn nữa.

Người trong lòng đột nhiên trở nên ngoan ngoãn, thậm chí chiếc lưỡi nhỏ vẫn luốn trốn tránh bây giờ lại vụng về đáp lại hắn. Ngôn Phong có được lợi thế càng không muốn ngừng lại, trong khoang miệng y càn quấy càng bạo dạng hơn.

“ Ừm…” Hơi thở bắt đầu khó khăn, mũi cũng quên luôn phải hít thở như thế nào. Phiên Vân tay siết lấy y phục Ngôn Phong, chân mày hơi nhăn lại khẽ rên một tiếng khẽ.

Nhận ra y khó chịu Ngôn Phong mới ngừng lại, nhìn người tựa trong ngực mình, đôi mắt vẫn còn chút mơ hồ không rõ chuyện. Gương mặt trắng mịn giờ lại chuyển hồng đến đáng yêu, đôi môi hé mở vẫn còn lưu lại ẩm ướt bị hắn dùng ngón tay cái lau qua. Nhìn y bây giờ lại khiến hắn trong lòng thêm ngứa ngáy: “ Phiên nhi… khó chịu lắm sao?”

“ Vương gia.” Phiên Vân cả người đều như muốn nhũn ra mà tựa đầu trong ngực hắn, y hít thở một hồi nghe Ngôn Phong hỏi mới suy nghĩ. Bọn họ đều là nam nhân, nhưng rất lạ là y không cảm thấy chán ghét khi hắn làm vậy chút nào. Y lắc đầu thành thật nói: “ Không có… không ghét…”

“ Phiên nhi, ngươi…” Mặc dù đã cố để không dọa y sợ, nhưng không ngờ lại nghe Phiên Vân nói lời này làm lý trí của hắn đều bị đánh gãy. Ngôn Phong cánh tay luồn qua dưới hai đầu gối Phiên Vân, dễ dàng bế y trên tay mình.

Phiên Vân không nghĩ đột nhiên hắn lại có hành động này, giật mình vòng hai tay qua cổ Ngôn Phong, ngạc nhiên nhìn hắn: “ Vương gia?”

Không nói một lời nào Phiên Vân bị người bế tới trên giường, Ngôn Phong lại lập tức đè trên người mình khiến y có chút hoảng sợ: “

Vương gia, đợi đã… ta… a!”

Ngôn Phong thô bạo lại áp lên môi Phiên Vân mà ngấu nghiến, chẳng cho y cơ hội nào để từ chối nữa. Không giống như vừa rồi lập tức thâm nhập vào miệng y, hắn si mê mà cắn mút đôi môi mềm đến đáng thương vẫn không chịu buông ra.

“ A… đau…” Môi dưới hết bị hắn mút rồi cắn khiến Phiên Vân phải kêu lên, không còn là cảm giác mơ hồ khiến y cũng bị cuốn theo nữa, mà lại giống như mình đã sắp bị mãnh thú ăn mất. Phiên Vân vội dùng tay đấm mạnh vào lưng hắn: “ Đừng… ư..”

Sức lực của Phiên Vân lại chẳng thấm vào đâu, chỉ có y vung tay chân loạn xạ khiến Ngôn Phong phải túm hai cổ tay khóa lên phía trên. Vùi mặt vào chiếc cổ thon nhỏ của Phiên Vân, giọng hắn lại khàn đặc với hơi thở nóng rực: “ Phiên nhi, Phiên nhi… ta yêu ngươi.”

Phiên Vân chân còn đang đá loạn đột nhiên ngừng lại, y rõ ràng còn đang muốn chống cự lại hắn chiếm tiện nghi mình. Không nghĩ tới nghe Ngôn Phong nói yêu y, tim trong ngực vì sao cũng liên tục đập mạnh.

“ Ư…!” Đột nhiên cảm nhận một chút ấm nóng ẩm ướt lướt trên cổ mình, Phiên Vân hơi rụt người lại xong vẫn không hề muốn ngăn hắn. Mỗi một nơi trên da thịt khi hắn liếm cắn qua đều tê dại và nóng đến đáng sợ: “ Vương gia… đợi…”

“ Phiên nhi, ngươi không biết trở thành thê tử thì phải làm những gì sao?” Để lại dấu ấn đỏ thẫm trên chiếc cổ trắng nõn của Phiên Vân, hắn dường như rất hài lòng mà khẽ nhếch môi cười nói: “ Ta chính là muốn ngươi.”

“ Ta...” Phiên Vân mơ hồ nói: “ Vương gia, ta thật ra… không phải là thê tử của người. Ta là… a!”

“ Ta đã nói ngươi chính là thê tử của ta.” Ngôn Phong cắn nhẹ trên xương quai xanh của y: “ Chỉ là ngươi thôi Phiên nhi.”

Phiên Vân không muốn nói gì nữa, y im lặng lại để hắn một lần cắn xé

trên cánh môi đau rát của mình. Từ lần đầu tiên gặp, y chưa từng nghĩ đến sẽ có một ngày bị hắn xoay vòng vòng như vậy, làm đến Phiên Vân cũng quên mất mình cần phải nói gì mới phải.

Phiên Vân gần như đã bại trận chịu thua trước từng lời nói cử chỉ yêu thương của hắn, cho đến khi bàn tay không an phận của Ngôn Phong muốn lần mò tìm vào bên trong y phục mình. Giống như từ trên cao rơi xuống, Phiên Vân tỉnh táo lại mà chống cự quyết liệt hơn: " Không vương gia, người buông… ta không muốn."

" Phiên nhi."

" Vương gia, buông tay. Nếu người còn không ngừng lại, ta cả đời này cũng không muốn nhìn thấy người."

Ngôn Phong vì câu nói của y mà mà mọi hành động đều ngừng lại, hắn tay đang khóa Phiên Vân cũng không điều khiển mà nới lỏng: " Ngươi nói…"

" Xin lỗi." Ngôn Phong còn chưa nói hết câu thì Phiên Vân đã vội vùng ra khỏi vòng tay của hắn rồi đứng dậy, y lúng túng không biết mình vừa nói gì: " Ta… ta bây giờ vẫn chưa thấy đói, người cứ dùng cơm trước đi."

Phiên Vân vội chỉnh y phục lại xong cũng dứt khoát bỏ ra ngoài, y mỗi lúc càng không hiểu được bản thân nữa. Y không phải Đàn Lục Nhi, không phải nữ nhân. Không thể nào lại có tình cảm với vương gia được, y trước kia còn muốn cưới vợ sinh con thì làm sao có thể.

Hơn hết cả Ngôn Phong cũng luôn cho rằng y là tiểu thiếp của mình, hắn có những hành động thân mật thì không cảm thấy gì, nhưng một khi biết y là nam nhân lại nói dối lừa gạt hắn lâu như vậy, hắn chắc chắn sẽ không tha thứ.

Chỉ mới nghĩ đến đó thì trong lòng đã thấy đau nhói, Phiên Vân không dám tin cảm giác của chính mình nữa rồi. Y muốn né tránh cũng không thể né, muốn chạy cũng không thể chạy.

" Phiên Vân, ngươi làm sao vậy?"

" Nhã Thanh." Vừa nhận ra Nhã Thanh đứng trước mặt mình, Phiên Vân gương mặt đầy lo lắng không muốn giữ trong lòng liền nói: " Ta làm sao đây?"

Nhã Thanh thấy y như vậy không đúng, liền nhăn mặt hỏi: “ Ta hỏi ngươi lại hỏi ngược ta, vậy chứ thật ra ngươi làm sao?”

“ Ta…” Phiên Vân nói: “ Ta hình như… đã có tình cảm với vương gia rồi.”

“ Có tình cảm?” Nhã Thanh nhận ra mình lớn tiếng, nhìn xung quanh không có người, y vội kéo tay Phiên Vân trở về phòng. An tâm sẽ không có ai mới nói: “ Ngươi nói có tình cảm là ý gì?”

“ Là… ta hình như yêu vương gia. Không phải...” Phiên Vân vội lắc đầu: “ Nhưng làm sao có thể được, ta chỉ là khi ở bên cạnh người rất vui, nghĩ đến một khi bị vương gia chán ghét thì trong lòng lại rất khó chịu.”

“ Ngươi cái tên này.” Nhã Thanh gắt giọng: “ Ngươi như vậy còn nói không phải là yêu? Ta ngay từ đầu đã lo lắng thế nào cũng xảy ra chuyện mới phải nhắc nhở, ngươi lại không muốn nghe.”

“ Ta không biết, Nhã Thanh ngươi giúp ta đi. Bây giờ nên làm sao đây, ta phải đối mặt với vương gia thế nào.”

“ Ngươi…” Vừa định nói lại nhìn thấy dấu ấn ở cổ Phiên Vân, Nhã Thanh muốn xanh mặt lại kéo cổ áo y để nhìn rõ hơn: “ Đây là cái gì, ngươi và vương gia vừa rồi đã làm cái gì?”

“ Ta không có.” Phiên Vân vội đưa tay lên cổ mình, cũng đoán ra được đó là gì mới nói: “ Ta chỉ là bất ngờ không suy nghĩ được mới phản ứng chậm chút thôi, nhưng mà cũng chỉ như vậy.”

“ Cũng chỉ như vậy của ngươi là thế này sao?” Nhã Thanh tức giận: “ Vậy còn thân phận của ngươi thì sao, vương gia biết rồi? Hắn đuổi ngươi đi?”

Phiên Vân lắc đầu: “ Không có, ta trước khi người phát hiện thì đã chạy ra ngoài.”

“ Còn chưa biết sao?” Nhã Thanh ngạc nhiên: " sao lại vậy?"

“ Ta hiện giờ thật sự rối lắm, không biết nên làm thế nào. Nhã Thanh, ngươi nhanh giúp ta xem thật ra mình có phải bị bệnh rồi không đi.”

“ Còn thế nào cái gì, đi theo ta tới nói rõ ràng với hắn.”

“ Không được.” Bị Nhã Thanh kéo tay đi thì Phiên Vân vội lui lại: “ Bây giờ nếu nói ra vương gia chắc chắn không tha thứ cho ta đâu, ta thà rằng sau này không cần gặp lại cũng không muốn vương gia hận mình.”

“ Ngươi không có tình cảm với hắn,ta mặc ngươi muốn làm thế nào. Nhưng bây giờ ngươi nói mình yêu hắn, ngươi định như vậy mà im lặng bỏ đi sao?”

Nói xong lại thấy Phiên Vân còn đứng một chỗ ở đó, mắt lại còn ngạc nhiên như chẳng phải chuyện của mình. Nhã Thanh thở dài: “ Vậy chứ bây giờ ngươi tính thế nào, nếu đã biết không thể thì dứt khoát từ bỏ một lần đi.”

“ Ta biết.” Phiên Vân gật đầu: “ Nhưng ta đã nói sẽ ở cạnh vương gia cho đến khi người hoàn toàn khỏi hẳn, chờ khi ngươi trị khỏi cho người rồi, ta cùng ngươi đi.”

“ Ngươi…” Nhã Thanh định nói gì đó, nhưng rồi lại im lặng. Biểu đệ của y rõ ràng là không muốn đi, còn làm ra vẻ mặt như sợ không ai biết vậy, xem ra thật sự là có tình cảm với Nhật Minh vương gia rồi.

“ Nhã Thanh, ta có cảm giác với vương gia. Chuyện này có phải là kỳ lạ lắm không?”

Nhìn Phiên Vân một hồi, tưởng rằng Nhã Thanh sẽ khuyên nhủ nên sớm quên hay nói tình cảm sai trái gì đó, không ngờ y lại lớn tiếng mắng: “ Ngươi lần đầu gặp được chính là từ chỗ ta xin thuốc xổ, trở về trị cả nhà lớn bé dám bỏ đói mình. Lần thứ hai gặp lại ngươi chính là nhìn thấy ngươi bị tỷ tỷ sỉ nhục la mắng, tuy một tiếng cũng không nói lại giả như câm điếc, nhưng lại sau lưng cố ý mang chuyện cô ta trốn ra ngoài cho Đàn Lão gia để nghe mắng còn thảm hơn.”

“ Ăn đủ thảm còn không biết chịu thua, Đàn Phiên Vân ngươi từ lúc nào lại trở nên giống nữ nhi như vậy hả?” Nhã Thanh vỗ trán y nói: “ Nhìn thẳng lên cho ta, ngươi có tình cảm với vương gia thì đã sao chứ? Nếu một ngày ngươi nói với ta bản thân yêu một con heo hay con bò lúc đó ta mới tin là ngươi có bệnh.”

“ Nhã Thanh.” Phiên Vân ngạc nhiên nhìn Nhã Thanh.

“ Bỏ qua chuyện của ngươi đi, trước phải bắt đầu điều tra từ chỗ của vương gia mới được.” Nhã Thanh trầm mặt đầy nghi ngờ, Nhật Minh vương gia cũng không phải đầu đất. Hắn cùng với Phiên Vân đã thân

cận tới mức đó rồi, cho dù y trông thật rất xinh đẹp nhưng nói hắn vẫn chưa phát hiện ra thì cũng thật lạ.

Chương 35:

“ Tam điện hạ, tin tức của Viên tướng quân ở huyện Thừa Can đã bị mất liên lạc rồi.”

Ngồi ở một quán nước ven đường, đuổi theo Nhật Minh vương không ngờ vẫn bị đánh lạc hướng vòng quanh mấy lần. Duật Nghĩa trầm mặt bình tĩnh hỏi: “ Tại sao lại mất liên lạc?”

Tên lính nghe thì lập tức trả lời: “ Bẩm điện hạ, sau khi Viên tướng quân dẫn người đuổi theo tuyến đường rừng Lâm Tri đến huyện Thừa Can, nghe nói đã truy xét qua mấy thôn trang xung quanh đó thì đột nhiên lại cắt đứt liên lạc với chúng ta.”

“ Viên Bân.” Duật Nghĩa siết lại ly nước trên tay, hắn nói: “ Đoán không lầm thì hắn đã gặp được Duật Ngôn Phong, nhưng vẫn cố ý thả người đi.”

“ Điện hạ, nếu vậy chúng ta có cần cho người tìm bắt Viên tướng quân lại, điều tra xem Nhật Minh vương gia đã chạy đường nào?”

“ Không cần.” Duật Nghĩa lớn tiếng: “ Báo tin về cho phụ hoàng, chúng ta không có thời gian, lập tức đến Hà Trì thành.”

“ Tuân lệnh.”

- ----------

Sau hai ngày thì Ngôn Phong lại tiếp tục được điều trị châm cứu, lần này không cần đến Phiên Vân giúp đỡ nên y chỉ cùng với Vong Âm và Thẩm Ngụy chờ đợi bên ngoài cửa, thế nhưng không biết vì sao kéo dài hết một ngày vẫn chưa thấy Nhã Thanh và hắn trở ra khiến y lo lắng: “ Tại sao lại lâu như vậy?”

“ Không cần phải lo lắng, lần trước Vương gia sau khi được châm cứu thì phục hồi rất tốt.” Vong Âm nói.

Thẩm Ngụy cũng lên tiếng: “ Đúng vậy, Đàn cô nương vẫn còn chưa ăn gì, hay là đi dùng cơm trước. Y thuật của Nhã Thanh công tử cao như vậy, vương gia chắc chắn sẽ sớm ngày bình phục thôi.”

“ Ta đương nhiên tin vào y thuật của Nhã Thanh, chỉ là lần trước lúc châm cứu thấy vương gia hình như rất đau, hôm này còn nhất định

phải trị đến thành thứ tám, không biết phải chờ đến lúc nào.”

Thâm Ngụy suy nghĩ lại nói: “ Nhã Thanh công tử có nói chúng ta chuẩn bị nước thuốc cho vương gia ngâm mình sau khi ra ngoài, hay là ta cùng với cô nương đi xem một chút?”

“ Phải rồi… vậy ta đi với ngài.” Phiên Vân vừa định xoay lưng thì cửa phòng mở ra, y quan tâm nhìn Ngôn Phong và Nhã Thanh đi ra. Lần này trông sắc mặt hắn không tệ như trước: “ Vương gia, người thấy sao rồi, có khó chịu lắm không?”

Ngôn Phong không nói, chỉ mỉm cười với y như trả lời mình không có gì. Nhã Thanh lại thay hắn lên tiếng: “ Vương gia sức khỏe đã không như lúc trước, sức chịu đựng đương nhiên phải tốt hơn. Ta nghĩ không cần đợi thêm hai ngày, ngày mai lại có thể tiếp tục trị liệu lần cuối, sau đó chỉ cần xem vương gia có thể tự mình cố gắng đến đâu mà thôi.”

“ Vậy nghĩa là vương gia chắc chắn trị khỏi rồi?”

Nhã Thanh gật đầu: “ Đúng vậy, nhưng sau đó khả năng có trở về như trước hay không vẫn còn phải cần vương gia tự mình rèn luyện.”

“ Thật là tốt quá, chúc mừng vương gia.” Thẩm Ngụy lại nhìn Nhã Thanh: “ Đa tạ Nhã Thanh công tử, nhờ có công tử vương gia mới có thể hoàn toàn bình phục trở lại.”

“ Không cần cảm tạ ta.” Nhã Thanh xua tay: “ Ban đầu là Phiên Vân cầu xin ta cứu vương gia, cũng là hắn chăm sóc giúp vương gia phục hồi sức khỏe ta mới có thể chữa trị được.”

“ Phiên Vân?” Ngôn Phong đột nhiên trầm giọng nói.

“ A.” Không ngờ mình lại quen miệng nói ra tên Phiên Vân, Nhã Thanh lúng túng không biết nên giải thích cái gì.

Vì có kinh nghiệm lần trước con vẹt nhiều chuyện kia nên Phiên Vân lại bình tĩnh hơn, y tươi cười nói: “ Là tên bà mẫu đặt cho ta mà, chỉ là Nhã Thanh quen miệng vậy thôi.”

“ À phải.. là ta quen miệng gọi Lục Nhi như vậy thôi.”

“ Phiên Vân… Phiên nhi, Đàn Phiên Vân?” Ngôn Phong tựa như không quan tâm tới lời giải thích của bọn họ, hắn trầm giọng: “ Phiên Vân, cái tên này hay hơn Đàn Lục Nhi nhiều, ta gọi thuận miệng hơn.”

“ Vương gia…” Đột nhiên lại nghe hắn nói như vậy, tưởng như hắn là đang nói bản thân là không thích Đàn Lục Nhi mà là thích Đàn Phiên Vân. Y mặt đã đỏ bừng, chẳng biết phải nói gì chỉ vô tình cúi đầu né tránh nhìn thấy Ngôn Phong.

So với y thì ba người còn lại đoán bằng đầu gối cũng biết, hắn nói chính là ý mà Phiên Vân chỉ cho rằng là vô tình đó.

Nhã Thanh nhìn biểu đệ mặt đỏ tai hồng, càng ngày càng không có tiền đồ mà lắc đầu, y không sớm thì muộn cũng phải nằm trong bụng con sói hoang như vương gia thôi. Xem vẻ hài lòng của Nhật Minh vương vì trêu được Phiên Vân mà đắc ý, Nhã Thanh lên tiếng hỏi Vong Âm: “ Nước thuốc cho vương gia ngâm mình, đã có rồi?”

“ Đúng vậy.” Vong Âm nhìn y gật đầu nói: “ Bây giờ ta lập tức đi chuẩn bị.”

“ Ta đi với ngươi.” Nhã Thanh nói với Vong Âm xong cũng chẳng bỏ quên tên còn lại, y túm lấy tay áo Thẩm Ngụy: “ Ngươi cũng đi phụ một tay đi.”

“ Khoan…”

“ Là để giúp trị thương cho vương gia nhà ngươi, còn không chịu đi?”

Thẩm Ngụy vừa nghe là vì lợi ích của vương gia, hắn liền không có cách từ chối mà phải theo sau: “ Được rồi.”

Một hồi ồn ào lại chỉ còn lại Ngôn Phong và y, Phiên Vân vì lần trước cùng hắn xảy ra chuyện đó nên hai ngày sau đều cố ý né tránh không gặp.

Bây giờ đột nhiên nói có việc phải đi thì không đúng, cuối cùng y lại gượng cười: “ Vương gia, y phục của người đều ướt mồ hôi cả rồi. Để ta về phòng giúp người lấy một bộ khác, một lát người ngâm nước thuốc xong tắm rửa lại thay ra.”

“ Không cần đâu.” Ngôn Phong nhìn y phục mình, hắn nói xong lại xoay lưng gọi một a hoàn trong phủ: “ Ngươi lại đây.”

“ Vương gia có gì cần sai bảo?”

Ngôn Phong lên tiếng: “ Đi chuẩn bị y phục và nước nóng, một lát ta cần tắm rửa.”

“ Nô tỳ đi chuẩn bị ngay.” A hoàn nói xong thì đi vào phòng ngủ của Ngôn Phong, muốn lấy y phục và chuẩn bị nước tắm cho hắn.

Ngôn Phong sau đó lại nhìn đến Phiên Vân: “ Phiên nhi, hai ngày qua thức ăn đều là từ hạ nhân trong phủ làm, hôm nay ngươi lại nấu vài món cho ta đi.”

Thấy y ngây ra đó, vẻ mặt lại giống như bị tổn thương, Ngôn Phong khóe môi hơi nhếch lên. Hắn lại đến thật gần y mới lên tiếng: “ Phiên nhi, đang suy nghĩ cái gì?”

“ A… vuong gia.” Đột nhiên Ngôn Phong lại hướng mặt thật gần đến mình, Phiên Vân bây giờ mới nhận ra y vừa toàn suy nghĩ không đâu: “ Xin lỗi, người vừa mới nói gì sao?”

“ Ta vừa nói muốn ăn cơm do ngươi nấu.” Hắn mỉm cười: “ Sao vậy, ngươi khó chịu gì sao?”

“ Không có… Vương gia đợi một lát, ta đi nấu cho người.” Phiên Vân nói xong thì vội vàng bỏ chạy mất.

Ngôn Phong nhìn theo bóng dáng Phiên Vân, nụ cười trên môi hắn cũng tắt đi. Quay trở về phòng, nhìn thấy a hoàn vừa rồi trong phòng hắn đi qua đi lại chuẩn bị y phục, Ngôn Phong đột nhiên lớn tiếng: “ Ra ngoài.”

“ Vương… vương gia?” Tự nhiên lại bị dọa cho khiếp vía, a hoàn mặt tái xanh giọng run run: “ Nhưng… nhưng vừa rồi, người bảo nô tỳ…”

“ Ta bảo ngươi ra ngoài.”

Lần này chỉ là một câu nói không quá lớn, nhưng hắn ánh mắt sắc lạnh nhìn mình khiến a hoàn hoảng sợ vô cùng, cô lập tức muốn trốn thật nhanh: “ Vâng… nô tỳ cáo lui.”

Phiên Vân tuy nói đi nấu đồ ăn nhưng y trong đầu lúc này lại toàn là vừa rồi bị Ngôn Phong từ chối, cảm giác mất mát khó chịu làm y không tập trung suy nghĩ được chuyện gì.

Từ khi bắt đầu thì từng việc lớn nhỏ của Ngôn Phong đều do Phiên Vân lo lắng, hắn sau khi đến Hà Trì thành, ở thủ phủ của Quyền đại nhân cũng chưa từng cho ai ngoài Vong Âm và Thẩm Ngụy hầu hạ mình việc gì. Bây giờ lại cố ý không muốn để y giúp mình lúc tắm rửa, thể hiện rõ ràng như vậy.

“ Vương gia đột nhiên sao lại vậy?” Phiên Vân suy nghĩ một hồi thì mặt cũng bắt đầu biến sắc: “ Không lý nào người đã nghi ngờ thân phận của ta?”

“ Nhưng nếu đã có nghi ngờ tại sao vương gia vẫn không nói gì, hay là mình suy nghĩ nhiều rồi?”

Phiên Vân lại đưa tay vỗ trán mình: “ Không được, tại sao khó chịu như vậy cũng không dám nói ra. Ta nhất định phải hỏi lại cho rõ, nếu thật sự đã bị nghi ngờ ta cũng không muốn giấu nữa.”

Phiên Vân cảm giác bị bỏ quên này khiến y không vui, suy nghĩ một hồi lại trở thành tức giận. Quyết định quay ngược trở lại phải hỏi rõ ràng mới thôi.

Y đến cửa phòng Ngôn Phong thì cứ không suy nghĩ mà mở cửa đi vào: “ Vương gia, ngươi vừa rồi rõ ràng là cố ý xa cách ta.”

“ Rầm.”

“ A!” Còn chưa biết chuyện gì thì đã bị kéo vào phòng đóng cửa lại, nhận ra lúc này mình đang bị Ngôn Phong ép vào cửa, tay cũng bị hắn khóa lên trên mà phát hoảng: “ Vương gia làm gì vậy?”

Ngôn Phong dường như không chú ý đến y, hắn lớn tiếng: “ Không phải ngươi mới chính là người đang cố ý né tránh bản vương hay sao?”

“ Ta…” Lần đầu tiên mới thấy hắn đối với y tức giận lớn tiếng đến vậy, Phiên Vân ngạc nhiên: “ Vương gia?”

“ Là ngươi.” Ngôn Phong nghiến răng, hắn chằm chằm nhìn Phiên Vân đang sợ hãi ngay trước mắt mình. Rõ ràng bản thân vô cùng tức giận nhưng thấy y như vậy lại không thể lớn tiếng, hắn thật là muốn bóp nát

cổ tay y đang bị mình khóa chặt cũng không thể làm được.

Ngôn Phong cố lấy lại bình tĩnh, hắn đầu chậm cúi xuống tựa lên vai y: " Phiên nhi, tại sao ta lại không thể làm gì được ngươi?"

" Vương gia!"

" Chính ngươi là người không muốn ta chạm vào, chính ngươi mới là người né tránh nói cả đời này cũng không muốn nhìn thấy ta."

" Ta nói?" Phiên Vân ngạc nhiên, y bây giờ nhớ lại mới đúng là mình có từng nói vậy, chỉ là sau đó liền quên mất.

Mà hai ngày vừa rồi cũng là do y né tránh gặp hắn, vậy mà còn mặt mũi cảm thấy mất mát khi bị Ngôn Phong từ chối. Đột nhiên trong lòng nổi lên tự trách, Phiên Vân nhỏ giọng: " Xin lỗi vương gia, ta lúc đó chỉ là nói bừa thôi. Với lại ta né tránh người cũng chỉ vì… a!"

Tay bị siết đến đau, phải la lên một tiếng. Phiên Vân nhăn mày: " Đau… vương gia người làm tay ta đau."

" Không phải ta đã từng nói, ngươi tốt nhất đừng nghĩ đến né tránh ta." Ngôn Phong trầm giọng: " Ngươi muốn làm ta tức giận thế nào mới đủ đây?"

Chương 36:

“ Ngươi muốn làm ta tức giận thế nào mới đủ đây?”

“ Vương gia.” Phiên Vân ngập ngừng suy nghĩ một lúc, y nói: “ Ta thật ra không phải cố ý tránh né người.”

“ Ta biết.”

“ Ta không phải Đàn Lục Nhi, không phải thân phận Đàn tam tiểu thư được gả cho người.”

“ Ta biết.”

Không nghĩ tới hắn lập tức liền trả lời bình tĩnh như không có chuyện gì, ngay cả y không phải Đàn Lục Nhi cũng biết, không lý nào cả thân phận của y cũng…

“ Vương gia, ta là nam nhân.” Lấy hết can đảm nói ra được sự thật này, đúng như y nghĩ Ngôn Phong không thể như vừa rồi bình tĩnh trả lời y như vậy, Phiên Vân nhỏ giọng nói: “ Xin lỗi vương gia, ta không phải cố ý lừa gạt người.”

“ Ngươi không phải nữ nhân…”

Nghe giọng Ngôn Phong ngay bên tai mình, Phiên Vân vừa sợ vừa căng thẳng. Y còn đang nghĩ hắn sẽ mắng chửi hay thậm chí sẽ ra tay đánh mình.

Ngôn Phong lại đột nhiên buông tay đang khóa y ra, gương mặt bị hai bàn tay nóng ấm của Ngôn Phong nâng lên nhìn thẳng vào mắt hắn. Phiên Vân khẽ giọng: “ Vương gia… ta không phải cố ý.”

“ Ta biết.”

Tròn mắt ngạc nhiên nhìn hắn, Phiên Vân hỏi lại: “ Sao cơ?”

“ Ngươi không phải nữ nhân, ta đã biết từ lâu.”

“ Không thể nào.” Thấy Ngôn Phong cứ mỗi lúc càng tiến gần, đến cả hơi thở của hắn cũng có thể cảm nhận được trên da mặt, Phiên Vân tay vừa cố ý đặt ở ngực hắn để giữ khoảng cách vừa nói: “ Người từ lúc nào mà biết được, ta rõ ràng đã rất cẩn thận.”

“ Đúng là người đã rất cẩn thận.” Ngôn Phong sức lực hiện tại đã có lại hết bảy tám phần, thêm vào Phiên Vân giống như sợ làm hắn đau nên sức cũng không phải để đẩy một người ra. Hắn tiến mặt thật gần tựa như sắp hôn y, nhưng sau đó lại ghé qua bên tai Phiên Vân nói: “ Nhưng lúc ngủ ngươi lại chẳng đề phòng chút nào.”

“ Cái… A!”

Cắn nhẹ lên vành tai của Phiên Vân lại thấy y rụt cổ lại, mặt cũng đỏ đến lợi hại, phản ứng đáng yêu vô cùng. Hắn lại nói: “ Ngươi nghĩ xem, ta tay chân không thể cử động thì không nói. Ta nếu có thể hoạt động bình thường rồi, bên cạnh cùng mình ngủ mỗi đêm đều có thê tử xinh đẹp như vậy, có thể nào không làm chút gì sao?”

“ Người…” Phiên Vân nghe nói thì không chịu nổi, y tức giận cũng mạnh tay đẩy hắn ra: “ Người lợi dụng ta?”

Thấy Phiên Vân vừa tức vừa thẹn, Ngôn Phong mặt lại tỉnh bơ nói: “ Ta muốn yêu thương thê tử, tại sao lại gọi là lợi dụng?”

“ Ta không phải thê tử của Vương gia.”

“ Bước vào vương phủ không phải ngươi? Được đưa vào phòng của ta cũng không phải ngươi?”

“ Đúng là ta, nhưng…” Phiên Vân suy nghĩ lại nói: “ Ta không phải Đàn Lục Nhi.”

“ Ai cần biết đến Đàn Lục Nhi nào đó.” Ngôn Phong nói lại ôm chặt eo nhỏ của y kéo dán chặt vào người mình: “ Ta chỉ muốn Đàn Phiên Vân ngươi.”

Nghe hắn lại gọi tên mình trên miệng, tim trong ngực Phiên Vân cũng muốn đập càng thêm mạnh hơn: “ Ta là nam nhân.”

“ Ai dám định nam nhân chỉ có thể thích nữ nhân? Ta thích ngươi chứ không phải thích giới tính của ngươi, hơn nữa…” Hắn lại nhếch môi cười: “ Phiên nhi, ngươi không phải cũng có cảm giác với bản vương?”

“ Ta khi nào thì…”

“ Vừa rồi còn khó chịu khi bị ta bỏ qua, làm ra bộ mặt đáng thương

như vậy còn dám nói không có tình cảm với ta?”

Y vừa rồi thật có làm bộ mặt đó sao?

Phiên Vân giống như bị bắt bài, trốn đường nào cũng không thoát. Lúc trước lo sợ hắn sẽ tức giận mình mới không dám nói, bây giờ nói ra rồi lại thấy thân phận như bọn họ nói yêu đương thì có gì đó không đúng.

Thấy y lẫn tránh không dám nhìn thẳng mình, Ngôn Phong suy nghĩ lại nói: “ Bất quá ngươi an tâm, ta hiện tại cũng không cảm thấy chỉ cần ngươi qua cửa liền xong, ta không để ngươi chịu thiệt thòi như vậy.”

“ Ta thiệt thòi?” Vương gia thật sự xem y như thê tử qua cửa rồi sao? Đừng nói y là nam nhân, cho dù y thật sự là Đàn Lục Nhi thì cũng chỉ có thể làm thiếp, vương phi mới là chính thê của hắn.

“ Ta đã từng nói qua, sẽ khiến người đường đường chính chính trở thành thế tử của ta, ngươi không thể thua kém bất cứ ai.”

“ Ta… nhưng…” Phiên Vân bắt đầu cảm thấy hồ đồ, trước kia nghe hắn nói cũng là vì y đang mang thân phận nữ nhi, bây giờ hắn cũng biết y là nam rồi còn nói vậy. Thế nhưng Ngôn Phong nói cũng không khiến y thấy vui.

Cho dù y thật sự có tình cảm khác lạ với Ngôn Phong, cũng không có nghĩa hắn được phép xem y như nữ nhân mà đối đãi. Phiên Vân nhăn mày: “ Ta nói rồi, ta không phải nữ nhân.”

“ Không phải nói ta đã biết?”

“ Đã biết người còn nói?”

Ngôn Phong hiểu ra Phiên Vân vì sao khó chịu, hắn hôn nhẹ lên môi y: “ Ta không xem ngươi như nữ nhân, nhưng ngươi là thê tử của ta.”

“ Người…” Bất ngờ lại bị hắn hôn, Phiên Vân dùng tay che lại miệng mình: “ Vương gia nói vậy thì có khác gì nhau sao?”

“ Được rồi.” Ngôn Phong buông Phiên Vân ra, hắn lại ghế ngồi xuống

nói: “ Phiên nhi, giúp ta lấy y phục mới đi.”

Phiên Vân còn đứng như tượng ở bên cửa, y nhìn dáng vẻ của Ngôn Phong lúc này không biết vì sao lại cảm thấy như trước giờ bản thân là bị hắn đùa giỡn. Đã biết y là nam từ lâu không nói, còn đối với y làm mấy loại chuyện đó mặt cũng không đổi sắc.

Phiên Vân nhăn mày bực tức: “ Vương gia không phải nói không cần sao, bây giờ lại còn muốn ta lấy y phục giúp người.”

“ Phiên nhi.”

Ngôn Phong chỉ gọi y một tiếng như vậy xong thì im lặng nhìn lại đây, ánh mắt của hắn từ trên xuống dưới, như là muốn nhìn hết luôn cả từng nơi bên trong y phục trên người y. Muốn đối cứng với hắn cũng không được, Phiên Vân lớn tiếng: “ Được rồi ta lấy là được, người đừng có nhìn nữa.”

- ----------

Thẩm Ngụy nhìn kẻ thập thò bên bức tường mà không hiểu nổi, rõ ràng lôi hắn đi nói muốn chuẩn bị nước thuốc cho vương gia, nhưng vừa xoay lưng đến bên này đã làm như kẻ trộm rình mò.

So với Thẩm Ngụy, Vong Âm tuy cũng ít nói và trầm tính nhưng hắn cùng với Nhã Thanh đi một đoạn đường từ hoàng thành đến Hà Trì, xem như quan hệ có thân hơn một chút. Hắn lúc nhìn thấy Phiên Vân bỏ đi lại trở về xông vào phòng vương gia, cảm thấy tình hình có chút không tốt mới nói: “ Nhã Thanh công tử, người xem sẽ không có chuyện gì chứ?”

“ Chủ tử của các ngươi khi nào thì biết?”

“ Biết?” Vong Âm hỏi lại: “ Ý công tử là gì?”

“ Còn giả vờ với ta.” Nhã Thanh liếc mắt nhìn Vong Âm: “ Các ngươi dám nói không nhận ra y là nam giả nữ?”

“ Ta…”

Vong Âm không nói lại úp mở chẳng khác nào thừa nhận, Thẩm Ngụy trầm giọng: “ Ta từ đầu nhìn đã có nghi ngờ, sau đó ta điều tra thân phận của Đàn công tử trước khi vào vương phủ.”

“ Các người tự ý điều tra y?” Nhã Thanh lớn tiếng tức giận.

“ Đây là bất đắc dĩ, công tử cũng biết thân phận và tầm quan trọng của vương gia. Chúng ta tuyệt đối không thể để bất cứ kẻ nào có khả năng nguy hại đến người xuất hiện bên cạnh, không còn cách nào khác.”

Nhã Thanh suy nghĩ lời hắn nói cũng không sai, thế nên cũng không nhất thiết làm lớn chuyện. Y lại hỏi: “ Là vương gia bảo các người làm vậy sao?”

“ Không phải.” Thẩm Ngụy nói: “ Vương gia từ lâu đã nhận ra Đàn công tử là nam, lúc biết ta cho người điều tra y vương gia cũng đã rất tức giận.”

“ Xem như hắn còn biết suy nghĩ.” Nhã Thanh lẩm bẩm: “ Phiên Vân còn chưa biết yêu lần nào, bây giờ thành miếng mồi ngon cho con sói đói như vương gia, đúng là được lợi cho hắn quá rồi.”

“ Công tử nói gì?”

“ Không có gì.” Nhã Thanh xua tay: “ Một lát giúp vương gia ngâm mình xong thì hai người cùng ta ra ngoài thêm một chuyến đi, vẫn còn thiếu Dạ Hoa Y thảo trong thành không có bán đâu.”

“ Được.” Thẩm Nguy lại lên tiếng: “ Công tử nói ngày mai đã có thể tiến hành điều trị lần cuối cho vương gia, liệu sau đó có triệu chứng gì khác không?”

“ Không đâu.” Nhã Thanh lắc đầu xong lại nói: “ Vương gia ngược lại ta phát hiện xương cốt và khớp cơ rất tốt, có thể là người luyện võ từ nhỏ cũng nên, phục hồi so với người khác nhanh hơn nhiều.”

Vong Âm lúc này nghe nói mới lên tiếng: “ Vương gia cùng với bọn ta từ nhỏ đã được rèn luyện cùng với nhau, xét về mọi mặt, chúng ta so với người là không thể so sánh.”

“ Thế nên các ngươi đều an tâm đi, ta đảm bảo điều trị xong ngày mai vương gia của các ngươi đều hoàn toàn lành lặn. Chờ hắn tự mình cố gắng một thời gian, gân cốt trở lại như xưa thì không vấn đề.”

“ Vậy ta không cần lo lắng nữa.” Vong Âm nói: “ Vốn tưởng rằng sẽ nhanh chóng về đến Thừa Viên Chức, không ngờ vương gia muốn trực tiếp ở tại Hà Trì thành điều trị. Nơi này vẫn nằm trong phạm vi

nắm quyền của hoàng đế, chúng ta ở lâu một ngày nguy hiểm thêm một ngày.”

“ Vương gia, không ổn rồi… vương gia.”

Thấy Quyền Chung mặt mày đầy vẻ lo lắng vừa hướng phòng Duật Ngôn Phong vừa lớn tiếng, Thẩm Ngụy liền nhanh tay chặn hắn lại: “ Vương gia hiện không tiện gặp mặt. Quyền đại nhân, có chuyện gì sao?”

Quyền Chung thấy Thẩm Ngụy thì vội nói: “ Thẩm tướng quân, không ổn. Ta vừa nhận được tin tức, tam hoàng tử đang trên đường đến đây, vì thay đổi tuyến đường nên có thể hai ngày hoặc sớm hơn sẽ có mặt tại Hà Trì thành.”

“ Tam hoàng tử?”

“ Đúng vậy, Thẩm tướng quân ngài xem.” Quyền Chung đưa phong thư cho Thẩm Ngụy xong lại nói: “ Nếu tam hoàng tử đích thân đến, ta không tiện chặn cổng tiếp tục nữa, nếu để bị nghi ngờ hạ quan lén trợ giúp vương gia, sẽ không hay.”

Thẩm Ngụy đọc thư thông báo lộ trình của Duật Nghĩa xong, hắn liếc nhìn sang Vong Âm: “ Chuyện tốt không tới, chuyện xấu vào miệng ngươi lập tức đến.”

“ Ta đi báo cho vương gia.” Vong Âm nói xong liền xoay lưng đi.

Nhã Thanh nhăn mày: “ Lại lựa đúng lúc như vậy, tam hoàng tử này thật đúng là âm hồn mà.”

“ Nhã Thanh công tử, ngươi xem chuyện điều trị cho vương gia ngày mai thì thế nào.”

Nhã Thanh dứt khoát nói: “ Nhất định phải trị.”

Chương 37:

“ Nhã Thanh, ngươi xem cái này là Dạ Hoa Y thảo đúng không?”

Nhìn cây cỏ Phiên Vân đưa cho mình xem, Nhã Thanh lắc đầu: “ Không phải đâu, chỉ là cây dại bình thường thôi.”

“ Cũng không phải?” Cho rằng mình tìm đúng không sai, Phiên Vân lại ngang bướng nói: “ Đã là cây thứ mấy rồi, lá xanh đậm nhiều cánh nhỏ cộng thêm hoa màu đỏ đúng như ngươi nói còn gì.”

" Ta đã nói tím, là màu tím không phải đỏ ngươi nghe mấy lần rồi?" Nhã Thanh từ trên bực đá nhảy xuống, y phủi bụi trên y phục xong mới nói tiếp: “ Ngươi nếu lo lắng cho Nhật Minh vương gia như vậy thì cứ về trước, cần gì ở đây tự tìm khó chịu?”

“ Ta đã nói cùng ngươi đi hái thảo dược, làm sao về trước được.”

Nhã Thanh thở dài, sáng hôm nay sau khi điều trị thành cuối cho vương gia thì hắn cũng mất sức nhiều nên chỉ có thể nằm phòng nghỉ ngơi.

Vong Âm và Thẫm Ngụy lại có việc riêng bận rộn trước khi thu xếp rời khỏi Hà Trì thành, vì vậy cùng đi hái thuốc chỉ đành lôi theo Phiên Vân, cũng tiện dạy y biết chút vài loại cây cỏ thuốc đơn giản.

Ai ngờ Phiên Vân này đầu óc lại chỉ toàn nghĩ tới Duật Ngôn Phong khiến Nhã Thanh cũng bị phiền theo, y giơ lên một nhánh cây khác mà mình vừa hái được trên vách đá nói: “ Ngươi nhìn cho kỹ, đây mới là Dạ Hoa Y thảo. Thứ này điều chế thành thuốc có thể trợ giúp trị thương gân cốt và giảm đau phần nào, còn có dùng với vết thương sống ngoài da cũng có thể cầm máu.”

“ Ra là nó, hiểu rồi.”

“ Hừ.” Nhã Thanh cho Dạ Hoa Y vào giỏ tre rồi nói tiếp: “ Nhìn dáng vẻ của ngươi còn biết ta đang nói gì sao, đã mất công đi xa đến vậy rồi, tìm được thêm một ít thì chúng ta quay về thành.”

“ Nhã Thanh.” Từ chỗ bọn họ đứng cao hơn so với đường lớn bên dưới, nhìn thấy đám bụi mù từ xa Phiên Vân lo lắng lôi kéo tay áo Nhã Thanh: “ Ngươi nhìn bên kia thử xem.”

“ Chuyện gì?”

“ Ngươi nhìn có phải là quân phục triều đình không?”

Nghe Phiên Vân nói, Nhã Thanh cũng theo hướng y chỉ mà nhìn đến. Từ xa thật có đám người ngựa chỉ chừng bốn năm người, ngoài tên dẫn đầu y phục có phần cao quý thì những tên còn lại đều bận y phục quân lính triều đình: “ Đúng vậy.”

“ Ta biết…” Phiên Vân siết chặt tay áo Nhã Thanh, y mắt vẫn hướng về phía người ngựa đang tiến lại đây nói: “ Ta biết hắn, kẻ dẫn đầu chính là tam hoàng tử.”

“ Tam hoàng tử… không phải tin báo nói hắn ít nhất cũng ngày mai mới đến nơi sao?” Nhã Thanh vừa nói thì bị Phiên Vân túm lấy cổ tay kéo đi, y một chút thì bị vấp ngã mới nói: “ Ngươi làm gì vậy?”

“ Chúng ta bị nhìn thấy rồi, hắn đã từng thấy mặt ta vài lần nên chắc chắn sẽ phát hiện ra.” Phiên Vân vừa nói vừa quay đầu nhìn lại một chút, bây giờ cũng đã chắc chắn Duật Ngôn Phong nhắm đến bọn họ mà đuổi tới, chỉ sợ lần này khó trốn được.

Hai người tự nhiên dám ra ngoài vì tin rằng cho dù có gặp phải quân lính truy bắt cũng chẳng thể biết mặt hay thân phận gì, ai ngờ lại đụng ngay tên tam hoàng tử phiên phức có thể nhận ra được Phiên Vân.

Nhã Thanh vừa rồi còn chậm chạp, nghe đến sắp bị đuổi tới nơi liền mang luôn giỏ thuốc trên người ném đi: “ Đụng phải các ngươi đúng là phiền mà.”

“ Dạ Hoa Y thảo, sao ngươi lại ném?”

Công sức từ sáng đến giờ lại thêm Nhã Thanh là đại phu làm sao có thể không sót, nhưng vác theo thì quá vướng víu. Y vừa thầm mắng trong lòng vừa lớn tiếng: “ Nói nhiều cái gì, còn không mau chạy?”

“ Khoan đã.” Phiên Vân vừa chạy lại nói

Nhã Thanh nóng giận: “ Ngươi chuyện gì?”

“ Chúng ta đi chung thế này bị bắt thì bắt cả đôi, đổi hướng đi. Kéo dài

thời gian được bao nhiêu tốt bấy nhiêu. Bọn họ chỉ có vài người, khi vương gia nhận được tin thì cho dù bị đuổi đến cũng không sợ không thể chạy thoát."

" Được rồi." Nhã Thanh gật đầu đồng ý.

" Điện hạ." Một tên lính cưỡi ngựa bên cạnh Duật Nghĩa lớn tiếng rõ ràng nói: " Chúng chia ra rồi."

Từ xa nhìn thấy lập tức có thể nhận ra một trong hai người chính là Phiên Vân, Duật Nghĩa thúc ngựa chạy nhanh hơn cũng ra lệnh: " Ta đuổi theo y, các ngươi bắt bằng được tên còn lại."

" Tuân lệnh."

" Đàn Phiên Vân." Duật Nghĩa vừa đuổi theo cũng lớn tiếng gọi, thế nhưng người phía trước chỉ biết bỏ chạy mà không quan tâm gì đến hắn phía sau.

Không hiểu vì sao hắn đối với loại suy nghĩ phải bắt cho bằng được y lại nổi lên mạnh mẽ đến vậy, Duật Nghĩa nhếch lên khóe môi: " Muốn chạy sao, để ta xem ngươi có thể chạy được đến đâu."

Liều chết cũng không ngừng lại, dù biết sớm muộn cũng bị hắn bắt được nhưng Phiên Vân vẫn chỉ thẳng phía trước không nhìn lại. Nghe tiếng vó ngựa đã ngay bên tai, y biết chắc chạy không thoát, chia ra thì quả nhiên tam hoàng tử liền nhắm y mà đuổi, chỉ hy vọng Nhã Thanh thoát được báo tin.

" Đàn Phiên Vân, ngươi đứng lại cho ta?" Ngựa đã đuổi đến chỗ của thiếu niên phía trước, Duật Nghĩa từ trên yên ngựa nắm chặt dây cương một tay duỗi ra ôm lấy y: " Ngươi còn dám chạy?"

" A" Bị ôm một đường kéo lên ngựa, Phiên Vân vẫn còn choáng váng mà túm lấy y phục của Duật Nghĩa. Sau đó không nói gì, y nghiên người dùng hết sức đạp vào bụng ngựa kéo luôn cả hắn ngã xuống đất.

Không nghĩ đến hành động bất ngờ này của Phiên Vân, Duật Nghĩa thế nhưng đầu tiên suy nghĩ khi bị đẩy xuống ngựa là hướng thân mình xuống dưới ngã lên đất. Đây đã là tính cách khó bỏ của hắn, đối với mỹ nhân xinh đẹp thì cho dù là nam cũng đều thương tiếc mà tự

nhiên không muốn để người bị thương.

Phiên Vân lúc ngã xuống một chút đau đớn cũng không có, nhìn lại thấy mình nằm trên người Duật Nghĩa, hoàn toàn được hắn bao bọc lành lặng. Trong lòng tuy ngạc nhiên vô cùng nhưng cũng không quên nhìn về phía trước, thấy ngựa vừa rồi bị y đạp cho một cái thật mạnh vào bụng thì chạy như điên đi mất, bây giờ không có ngựa thì hắn có muốn vào thành cũng phải trễ hơn một hồi.

An tâm rồi mới nhìn tới Duật Nghĩa, Phiên Vân thấy hắn nhăn mặt có vẻ đau nhưng tay vẫn nhất định giữ cứng không muốn buông ra, y mới thấp giọng nói: " Tam hoàng tử, người không sao chứ?"

" Ngươi…" Duật Nghĩa từ trên ngựa rơi xuống, còn phải chịu thêm sức nặng của Phiên Vân trên người, lưng và chân phải của hắn đều bị thương đến đau đớn, hắn lớn tiếng nhưng nghe giọng nói lại không một chút tức giận: " Ngươi lấy đâu ra sức thế hả?"

" Ta nhìn có thể yếu đuối nhưng không đến nỗi đạp một cái lôi cả người xuống ngựa cũng không thể." Cựa quậy muốn thoát ra, Phiên Vân nhíu nhíu chân mày: " Tam hoàng tử, người buông tay."

" Ngươi… còn muốn chạy?"

Phiên Vân không nói, thấy hắn vẫn nhất định không muốn buông mình ra, y suy nghĩ rồi dùng hết sức vùng khỏi tay hắn. Biết Duật Nghĩa đã bị thương, rất may lại chỉ có một mình hắn đuổi theo y, nếu không bây giờ muốn trốn cũng khó.

" Tam hoàng tử, ta không phải là cố ý muốn làm người bị thương, xin lỗi!"

" Đợi đã." Phiên Vân đứng lên rồi muốn bỏ đi thì lại nghe Duật Nghĩa lớn tiếng: " Ngươi ở y quán và việc của Đàn Lục Nhi cộng thêm cả lần này đã nợ ta ba lần, ngươi cứ như vậy muốn bỏ đi khi ta đang bị thương?"

" Là người muốn bắt ta trước." Phiên Vân quay đầu nói, y lại nhìn thấy hắn mặt có chút khó xem, tay còn giữ lấy chân mình đang chảy máu. Vừa rồi không để ý thì không nói, thấy hắn bị thương ra như vậy ít nhiều cũng do bảo vệ y mà ra.

Phiên Vân nhìn tới lui, y kéo hắn để cho tựa vào một tảng đá lớn bên

đường. Trở lại nơi vừa rồi Nhã Thanh ném đi giỏ tre, tìm được Dạ Hoa Y thảo rồi mới đến chỗ Duật Nghĩa, y ngắn gọn nói: " Thứ này có thể cầm máu."

Im lặng nhìn Phiên Vân bỏ lá cỏ vào miệng nhai nát, sau đó y xé đi một mảnh y phục trắng, mang lá cỏ nhả ra đắp vào vết thương ở chân rồi băng lại cho hắn.

Duật Nhĩa xem từng cử chỉ của y có vụng về không rành trị thương cho kẻ khác, thế nhưng lại rất cẩn thận như sợ hắn đau. Xem đến không biết mình đã nhìn y ngây người mà không thấy cái đau nữa.

Phiên vân dùng tay chùi môi mình, sau đó mới chú ý Duật nghĩa cứ nhìn y ngây ra đó. Phiên Vân vội đứng dậy nói: " Ta chỉ có thể giúp người như vậy thôi, tam hoàng tử ở đây có lẽ thuộc hạ của người cũng sẽ nhanh chóng quay lại tìm, ta phải đi."

" Ngươi đi theo Duật Ngôn Phong liệu sẽ được lợi ích gì?"

" Sao cơ?" Phiên Vân hỏi lại.

Duật Nghĩa nhếch môi cười: " Hắn trở về nam địa chắc chắn sẽ khởi binh làm phản, ngươi đi cùng hắn sẽ có cuộc sống bình thường giản dị mà mình mong muốn sao?"

Phiên Vân nghĩ lại lời hắn nói mới nhớ ra thật sự đó chính là ý muốn của mình trong tương lai, một cuộc sống thật bình dị tốt nhất.

Nếu không phải bản thân nhất định muốn giúp đở Nhật Minh vương gia, cầu Nhã Thanh điều trị cho hắn thì có lẽ y cũng đã có cuộc sống như vậy, an nhàn sống ở vương phủ, sau vài năm thì giả chết bỏ trốn.

" Có thể ngươi đang tội nghiệp cho hắn." Duật Nghĩa lại nói: " Hắn đã là một phế nhân vô dụng đến đáng thương, vẫn muốn đứng lên lật đổ hoàng vị của triều đại ta. Ngươi theo hắn, có lợi ích?"

" Nếu không phải hoàng đế lo sợ thế lực của vương gia, bầy ra mưu kế hại người lại để vương phi tùy y lộng hành. Vương gia sẽ trở thành phế nhân sao?" Phiên Vân nhìn Duật Nghĩa lớn tiếng: " Nếu hoàng đế thật sự là một minh quân, vương gia cũng cần phải bị dồn vào bước đường cùng, phải chạy trốn trở về nam địa sao?"

Duật Nghĩa trầm giọng: “ Ngươi thật sự cho rằng Duật Ngôn Phong khi nắm binh quyền quân đội hùng mạnh tại nam địa, lại là đường đường hoàng thúc của hoàng đế sẽ không có ý nghĩ thèm muốn ngai vàng? Phụ hoàng ta muốn diệt trừ hắn, chính là diệt đi tai họa về sau.”

" Phụ hoàng của người đã làm những gì, tam hoàng tử đều biết chứ? Người nói người dân vẫn đang ủng hộ hoàng đế sao?" Phiên Vân im lặng nhìn Duật Nghĩa một hồi, sau đó y chỉ nói một lần rồi bỏ đi: “ Nếu thật sự là một minh quân, đã không cần dùng đến cách thức này để giữ lấy giang sơn. Ngai vàng của hoàng thượng, nếu một ngày không thể ngồi nữa, thì cũng do bản thân người không có khả năng ngồi trên đó.”

Chương 38:

“ Không biết Nhã Thanh ra sao rồi.”

Phiên Vân một đường chạy trở về thành Hà Trì, đúng lúc đang lo lắng cho Nhã Thanh thì lại nhìn thấy bốn tên lính triều đình đi cùng với Duật Nghĩa vừa rồi trên đường, y đúng là xui hết sức, vừa thoát được lại đụng ngay bọn họ.

Bình thường cổng thành đều bị chặn nhưng không rõ bốn người vào được bằng cách nào, nhưng như vậy cũng tốt, vương gia chắc chắn đã nhận được tin có lính triều đình vào thành. Phiên Vân dựa vào người đông qua lại trên đường mà né tránh, tiện quan sát xem Nhã Thanh có phải bị bắt rồi.

Đảo mắt một hồi cũng không thấy người mới an tâm, thế nhưng Phiên Vân chỉ vừa thở phào nhẹ nhõm thì không ngờ lại bị một trong bốn trên nhìn thấy, ai bảo y mang cái gương mặt này nhìn qua một lần muốn nhận lầm cũng không thể, thật không hiểu nổi một ngày mang bao nhiêu cái xui trong người.

“ Ngươi, đứng lại đó.”

“ Ngươi có thấy ai bị đuổi mà tự đứng lại bao giờ chưa?” Thầm nghĩ trong lòng, Phiên Vân vội muốn quay người lẫn trong đám đông rút lui.

Đáng tiếc tên kia lại có võ công, dễ dàng từ trong số người đi trên đường nhanh chóng bắt được y, hắn khóa tay Phiên Vân ra phía sau lưng liền nói: “ Ngươi làm sao chạy thoát được, còn tam hoàng tử đâu?”

“ Ta… ta không biết.”

“ Tức Lâm.” Ba tên lính kia chạy lại bên này, nhìn Phiên Vân đã bị bắt mới nói: “ Tên kia quá thông minh, lừa chúng ta chạy khắp nơi thì mất dáng, bây giờ làm thế nào?”

“ Không thấy điện hạ đâu, chắc chắn có chuyện, trước phải tìm được người đã.”

“ Hiểu rồi.”

“ Còn ngươi, nếu dám giở trò thì đừng trách ta.”

Kẻ tên Tức Lâm miệng vừa nói xong tay cũng siết chặt hơn khiến Phiên Vân đau điếng, y cắn cắn môi suy nghĩ liền muốn giơ chân đá vào giữa hai chân hắn. Không ngờ hành động của mình lại bị phát hiện, nhanh chóng bị hắn đánh một chưởng trên lưng mà ngã nhào.

" Đồ khốn, ngươi dám…" Tức Lâm nổi giận khi Phiên Vân định đánh lén trò tiểu nhân, thấy một chưởng kia còn chưa đủ, hắn rút kiếm muốn hướng tới y chém xuống.

Kiếm chưa rời khỏi võ thì bản thân hắn đã ngược lại chịu một chưởng lui về sau đến hộc ra máu.

" Tức Lâm." Ba tên còn lại đỡ được tên kia xong liền muốn nhìn người ra tay là ai, nhưng đến khi nhận ra rồi thì tất cả đều không dám tin thốt ra lời: " Nhật… Nhật Minh vương gia?"

Bị đánh một cái đến khó thở, Phiên Vân còn nằm trên đất, nhìn thấy người giúp mình thì khẽ mỉm cười: " Vương gia, người đến rồi."

" Phiên nhi!" Ngôn Phong vừa rồi nóng vội cứu Phiên Vân, thế nên khí lực chỉ vừa có lại bốn phần đều muốn đánh đến trên người tên kia, hắn vội đỡ Phiên Vân đứng lên: " Ngươi không sao chứ?"

" Không… không sao." Phiên Vân cắn răng chịu đau tựa vào người Ngôn Phong, vừa rồi thấy hắn như vậy có thể đánh ngã được tên võ công cao cường kia lui về còn trọng thương, trong lòng thấy rất thỏa chí nhưng không có thời gian nói gì, y khó khăn lên tiếng: " Nhanh đi… tam hoàng tử đến rồi."

Nghe giọng nói của Phiên Vân cũng biết y bị thương, còn rất đau. Ngôn Phong hai mắt liếc nhìn đến bốn tên lính bên kia, hắn như dã thú đang muốn xé xác bọn chúng khiến cả bốn người đến không tự chủ đề phòng lui về sau.

" Vương gia." Phiên Vân nắm lấy cổ tay Ngôn Phong gọi một tiếng, y biết hắn bây giờ sức lực đã không còn lại bao nhiêu, nếu phải đối đầu với bọn họ là chuyện không thể: " Đi thôi."

" Được." Ngôn Phong mắt vẫn nhìn bốn tên kia lạnh trả lời Phiên Vân, hắn sau đó cúi người bế y lên rồi xoay lưng bỏ đi.

Tức Lâm bọn họ theo tam hoàng tử ngày đêm không nghỉ, cố ý phải thật nhanh đuổi kịp Nhật Minh vương, không ngờ đến khi hắn đứng trước mặt rồi mà lại không thể làm được gì nhìn người đi mất.

Cũng không thể trách bọn họ ngạc nhiên Duật Ngôn Phong vì sao không có chỗ nào giống một phế nhân, còn có thể đánh lui được một trong bốn vị cận vệ bên cạnh tam hoàng tử đến trọng thương.

Thêm vào Duật Ngôn Phong từ trước khi bị rơi xuống vực, hắn là người đáng sợ cũng đáng nể phục đến đâu bọn họ không phải chưa từng thấy. Nhất thời không biết được có phải hắn thật sự không bị thương gì, nên đều không dám ra tay bắt người.

" Vương gia, ta có thể tự mình đi được." Phiên Vân thấy mình được hắn bế trên tay như vậy thật quá giống nữ nhân đi, y nhỏ tiếng nói.

Ngôn Phong trầm giọng: " Ngươi đang bị thương."

" Ta không sao… khụ…" Chưa gì đã thể hiện ra bản thân thật có sao mới đúng, Phiên Vân tay đặt ở ngực mình xoa nhẹ nói: " Chỉ khó chịu một chút."

" Ta lập tức đưa ngươi đi tìm Nhã Thanh."

" Phải rồi, còn có Nhã Thanh." Phiên Vân lo lắng túm lấy y phục của Ngôn Phong: " Vừa rồi bên ngoài thành bị tam hoàng tử truy đuổi, ta và huynh ấy tách nhau ra chạy, không biết bây giờ…"

" Các ngươi ra ngoài khá lâu nên ta không an tâm, mới ra ngoài tìm. Y chạy vào thành vừa may mắn gặp được Vong Âm, do chân bị thương nên đã được hắn đưa về thủ phủ. Ta biết chuyện mới lập tức đi tìm ngươi!"

" Vậy thì may quá." Phiên Vân lúc này mới thở ra nhẹ nhõm.

" Ngươi chạy thoát khỏi Duật Nghĩa?"

Nghe Ngôn Phong hỏi, Phiên Vân lại nói: " Bị tam hoàng tử bắt được, nhưng hắn vô tình bị thương nên ta liền trốn đi."

“ Hắn nói gì với ngươi?”

“ Nói?” Liếc nhìn vẻ mặt của Ngôn Phong, hắn hình như đang rất tức giận nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh. Y mỉm cười nói: “ Hắn nói ta tốt nhất không nên đi cùng với vương gia.”

Ngôn Phong trầm mặt không nói gì, Phiên Vân lại nói: “ Nhưng ta cũng nói với tam hoàng tử ta muốn đi cùng với người đến nam địa, nên không thể để bị hắn bắt được.”

“ Ngươi thật nói vậy?” Ngôn Phong hoài nghi nhìn Phiên Vân: “ Ngươi không phải định sau khi ta hoàn toàn bình phục, bản thân liền lập tức cùng biểu ca mình rời đi?”

“ Qủa nhiên ta đoán không sai, người từ lâu cũng nhận ra ta muốn đi rồi.” Phiên Vân cười lớn: " Thảo nào lúc sớm ta muốn nói chuyện thì không có chút tinh thần nào, chỉ muốn ở trên giường ngủ thôi. Bây giờ đột khiên sức khỏe tốt như vậy, thì ra đều là làm bộ ha ha..."

“ Ngươi…”

Thấy sắc mặt hắn chuyển đen luôn rồi, Phiên Vân vội che miệng mình nói: “ Chỉ là ta nghĩ vương gia nếu biết ta giả làm nữ nhân lừa gạt người sẽ tức giận, bây giờ nếu người không truy cứu ta cần gì phải đi chứ.”

Ngôn Phong lại tỏ vẻ không tin tưởng lời nói của y, Phiên Vân hai tay đang vòng trên cổ hắn cũng ôm chặt hơn một chút, y tươi cười: “ Vương gia chỉ cần sau này cho ta cơm ba bữa, không phải làm việc cực nhọc, sống tốt một tý ta cũng không cần theo Nhã Thanh vất vả học y trị bệnh khắp nơi. Dù sao ta vẫn muốn có cuộc sống an nhàn mà.”

“ Ngươi muốn chạy cũng không thoát được bản vương.”

Phiên Vân nghe hắn nói cũng không lại trả lời, y vừa rồi bị đánh một chưởng sau lưng thật vẫn còn cảm thấy khó thở, như vậy liền tựa đầu vào ngực hắn muốn nhắm mắt an tĩnh một chút.

Lo lắng chờ đợi bên ngoài cổng, nhìn thấy Ngôn Phong bế Phiên Vân trở về Nhã Thanh vừa mừng vừa lo. Y chân lúc chạy trốn thì bị trật nhưng vẫn chập chững đi nhanh về phía họ: “ Phiên Vân làm sao vậy, bị thương rồi?”

“ Đúng vậy, ngươi vào trong xem qua y thế nào.”

“ Được.”

Mang Phiên Vân về phòng mình để ngồi lên giường, Ngôn Phong lại dịu giọng nói chuyện với y: “ Ngươi thấy thế nào, còn khó chịu lắm không?”

Phiên Vân lắc đầu: “ Ta đã nói với vương gia là không sao, chỉ bị đánh trúng có một cái thôi.”

“ Đưa tay ngươi ta xem.” Cả Nhã Thanh cũng không chịu tin tưởng lời của Phiên Vân, y sau khi bắt mạch thấy quả thật không có chuyện gì lớn mới an tâm nói: “ Ngươi không sao, chỉ bị nội thương một chút không đáng ngại.”

“ Ta đã nói rồi còn gì.”

“ Y thật sự không sao?” Ngôn Phong vẫn muốn chắc chắn lại một lần mới cố tình hỏi tiếp.

Nhã Thanh gật đầu, y vừa nói vừa ngồi lại trên ghế tay xoa nơi mắt cá chân của mình: “ Chỉ uống một hai chén thuốc là khỏi thôi, y tính ra còn không thương nặng hơn ta. Vương gia không cần lo lắng làm gì.”

“ Nhã Thanh.” Phiên Vân nhìn Nhã Thanh hỏi: “ Chân ngươi ổn chứ?”

“ Không có thời gian cho ngươi lo đâu.” Nhã Thanh xua tay xong lại hướng Ngôn Phong: “ Vương gia, tam hoàng tử sắp đuổi đến nơi rồi, cho dù hiện tại không quá nhiều người nhưng nếu hắn yêu cầu Quyền đại nhân viện binh, lúc đó sẽ khuyến ngài ấy khó xử.”

“ Ta đã ra lệnh cho Thẫm Ngụy chuẩn bị lập tức lên đường, rời khỏi Hà Trì thành sẽ không ngừng nghĩ trở về Thừa Viên Chức. Đường xa mệt mỏi, các ngươi đều sẽ chịu được chứ?”

Phiên Vân nghe hắn nói lại mỉm cười: “ Ban đầu còn là chúng ta lo lắng vương gia sức khỏe không thể chịu được đi đường xa, chỉ không bao lâu vương gia lại đến lượt người lo lắng cho ta và Nhã Thanh rồi.”

Ngôn Phong trầm mặt suy nghĩ, đúng như lời Phiên Vân, ngay cả hắn cũng phải ngạc nhiên mình sẽ lại có một ngày hồi phục lại nhanh đến như bây giờ. Hắn lại nhìn sang Nhã Thanh cảm thấy thán phục y, nếu

bên cạnh hắn có một vị đại phu y thuật đáng nể như vậy, về sau sẽ có rất nhiều vấn đề không cần phải lo lắng.

“ Vương gia.” Thẩm Ngụy lúc này bên ngoài đi vào, hắn đối Ngôn Phong nói: “ Tất cả đều đã sẵn sàng, chúng ta có thể lập tức lên đường.”

“ Tốt lắm.”

Ngôn Phong vừa cúi người, Phiên Vân liền đứng dậy. Y biết hắn lại muốn bế mình ra ngoài, cứ như vậy bản thân còn mặt mũi nhìn ai: “ Ta tự đi được mà.”

Phiên Vân nói xong cũng nhanh chóng chạy ra ngoài, chẳng đợi cho hắn kịp làm gì, Ngôn Phong nhìn theo rồi không nói lời nào liền đi phía sau y.

“ Không hiểu ta vì sao lại cứ phải dính với hai người các ngươi để chịu khổ.” Nhã Thanh than một tiếng xong y lại suy nghĩ, bệnh của Ngôn Phong y cũng đã chẳng còn cần đến nữa, tại sao vẫn phải đi với hắn đến nam địa xa xôi đó làm cái gì?

Thấy Nhã Thanh vẫn trầm mặt đứng một chỗ, lại nghe Vong Âm nói hình như chân y bị trật rồi. Hắn đi lại, do dự một hồi mới nói: “ Để ta dìu công tử ra ngoài.”

Nhã Thanh ngẩng mặt nhìn Thẩm Ngụy cao hơn mình một cái đầu, y chợt cảm thấy khó chịu mà nhíu mày. Phiên Vân ở cùng bọn họ cứ có cảm giác không an toàn, y cũng đâu thể bỏ mặc, vẫn cần phải nói chuyện lại một lần. Nhã Thanh xua tay: “ Không cần.”

“ Nhã Thanh công tử.” Thấy người chân khập khiển bỏ đi trước, hình như y còn không được vui khiến Thẩm Ngụy không biết thật ra bản thân vừa nói sai ở đâu.

Chương 39:

“ Hoàng thượng, hôm nay vừa nhận được tin Viên đại tướng quân đã quay trở về hoàng thành từ mấy hôm trước.”

“ Cái gì?” Hoàng đế tức giận vỗ tay trên mặt bàn lớn tiếng: “ Không phải trẫm đã ra lệnh hắn truy bắt Nhật Minh vương, còn có gan dám tự mình quay trở lại. Các ngươi cũng tại sao bây giờ mới báo cho trẫm?”

Thái giám Tứ Tùy cúi mình lên tiếng: “ Viên tướng quân bí mật trở lại không có người biết, thế nên mới báo tin chậm trễ. Nô tài còn nghe nói, ngài ấy ba bốn ngày qua đang điều tra lại vụ việc miếu Thái Di bị cháy hai năm trước, hình như lão tướng quân đã có nghi ngờ gì đó.”

“ Miếu Thái Di?” Duật Thừa Viêm chau mày suy nghĩ, hắn một hồi vẫn không hiểu mới nói: “ Hắn không tuân lệnh trẫm đi truy bắt tiểu hoàng thúc, lại quay trở về điều tra cái gì miếu để làm gì?”

Nhìn hoàng đế như vậy biết hắn đã quên rồi, thái giám Tứ Tùy tới gần bên cạnh hắn nói nhỏ: “ Hoàng thượng, chính là hai năm trước dịch bệnh lan tràn tại hoàng thành, vì lo lắng sẽ bị lây lan đến cả hoàng cung thế nên người đã ra lệnh cho tập trung người bệnh lại, thiêu hủy cả người lẫn vật…”

“ Việc đó…” Hai mắt hơi nhếch lên, Duật Thừa Viêm nhớ ra vụ việc nên gật đầu rồi lên tiếng: “ Chuyện nhỏ như vậy, Viên Bân kia đột nhiên sao nhất định phải bí mật quay về điều tra trở lại?”

“ Năm đó có rất nhiều đại phu khắp nơi đến, và cả những người tình nguyện phụ giúp việc trị bệnh ở miếu Thái Di, trong đó còn có cả tiểu thư Tiểu Huệ con gái độc nhất của Viên đại tướng quân. Cô ấy trong trận hỏa lớn ấy, cũng không thoát khỏi.”

“ Ngươi nói… con gái của Viên Bân cũng trong số người chết cháy năm đó?”

“ Đúng vậy thưa hoàng thượng.”

Duật Thừa Viêm hoàng đế cuối cùng cũng hiểu ra vấn đề nằm ở đâu, hắn mắt vừa tỏ vẻ lo lắng bất an: “ Nói vậy hắn đang muốn điều tra lại nguyên do vì sao miếu bị bốc cháy, nếu Viên Bân thật sự điều tra ra… vậy chắc chắn sẽ không trung thành với trẫm nữa.”

“ Viên lão tướng quân sau khi hoàng thượng đăng cơ cũng chỉ ở mãi biên cương, tuổi già lại xin về ba lần bốn lượt muốn từ chức. Hắn đối với hoàng thượng từ lâu đã không có thành ý muốn phò tá, nếu không phải lần này người hạ thánh chỉ yêu cầu hắn phải đích thân truy bắt Nhật Minh vương gia, hắn chắc chắn không làm.”

Hoàng đế siết chặt lấy tay ghế, trong lòng đã bắt đầu nổi lên tức giận cùng sợ hãi: “ Vậy nếu như hắn điều tra ra được việc năm đó là do trẫm, hắn không chỉ không còn trung thành mà có khả năng sẽ quay lại chống đối trẫm?”

“ Nô tài cho rằng.” Vẻ mặt thái giám Tứ Tùy đầy tà ý, hắn cố khiêu khích vào nỗi lo của hoàng đế: “ Viên đại tướng quân đang trên đường truy bắt Nhật Minh vương gia, hắn lại đột ngột quay trở về muốn khơi lại điều tra chuyện xưa, chắc chắn có liên quan đến vương gia.”

Duật Thừa Viêm nhìn Tứ Tùy: “ Ý của người, chuyện này đều là do hoàng thúc?”

“ Hoàng thượng người thử nghĩ xem, vương gia nếu có thể trở về được nam địa chắc chắn sẽ khởi binh tạo phản, tới lúc đó có thể thu phục được viên tướng quân, lại có thêm một vị tướng tài ba dưới tay, triều đình ta cũng mất đi đại tướng quân kinh nghiệm trên sa trường, như vậy thắng bại cũng đủ rõ.”

“ Khốn kiếp.” Hoàng đế quát lớn: “ Bọn chúng muốn làm phản cả rồi sao?”

“ Hoàng thượng bớt giận.”

“ Tam hoàng tử thì sao, vẫn chưa có tin gì của Duật Nghĩa?”

Thái giám Tứ Tùy lại nói: “ Tam hoàng tử từ khi gửi tin nói mình đang trên đường đến Hà Trì thành, đến nay vẫn chưa có tin tức gì.”

“ Vậy chứ đến bao giờ mới có thể bắt được hoàng thúc trở về?” Hoàng đế đập bàn đứng dậy, hắn lớn tiếng: “ Người đâu, mau ra lệnh cho Hoàn Lãng dẫn cấm binh đuổi theo Nhật Minh Vương, nhất định phải bắt…”

“ Hoàng thượng…” Tứ Tùy vội vàng lên tiếng ngăn cản hoàng đế, hắn nói: “ Cấm binh dưới quyền Hoàn Lãng là dùng để bảo vệ an toàn cho hoàng cung và người, làm sao có thể tùy tiện điều hắn đi. Nếu như Viên tướng quân ở hoàng thành muốn tạo phản gây nguy hiểm cho người, lúc đó thì không ổn.”

“ Vậy chứ ngươi muốn làm thế nào, nói ra thử xem.”

“ Nô tài thấy, truy bắt Nhật Minh vương gia tạm thời cứ để cho tam hoàng tử lo liệu, chúng ta hơn hết vẫn nên đối phó với Viên tướng quân.”

Hoàng đế nghe xong thì có chút ngạc nhiên, hắn ngồi trở lại xuống ghế, âm giọng cũng giảm đi nói: “ Đối phó là thế nào?”

“ Chuyện miếu Thái Di năm đó dân chúng cũng có rất nhiều người nghi ngờ, chẳng qua bọn chúng không có gan nói ra mà thôi. Nếu ngài ấy tiếp tục điều tra, sớm muộn cũng sẽ biết được sự thật. Chi bằng chúng ta…”

Thái giám Tứ Tùy ghé vào tai hoàng đế nói nhỏ chỉ đủ hắn nghe, Duật Thừa Viêm mặt trầm tư suy nghĩ rồi gật đầu nói: “ Cứ làm như ý ngươi đi.”

-

“ Thức ăn ở đây ngon thật.” Phiên Vân cắn thử một miếng thịt vào miệng, vừa thơm lại mềm khiến y phải nói ra tiếng: “ Rất may vừa rồi chúng ta ghé quán ăn này, nếu không lại phải mang bụng đói đến tối rồi.”

“ Ngươi thấy ngon là tốt.” Ngôn Phong nói xong lại mang cả đĩa thịt vịt quay đặt ở vị trí ngay trước mặt Phiên Vân, hắn dịu giọng nói: “ Thích thì ăn nhiều một chút, tất cả đều cho ngươi.”

“ Vương gia, người không ăn sao?”

Ngôn Phong lắc đầu: “ Ngươi ăn đi.”

Nhìn một bàn đồ ăn nhưng vương gia chỉ động đũa qua một hai món,

Phiên Vân để ý thấy gần đây hắn rất ít ăn, trên đường đi cùng lắm chỉ dùng một hai cái bánh bao nhỏ. Y lại gắp một miếng thịt đưa đến miệng Ngôn Phong: " Không được, người ăn thêm một miếng đi, ta thấy ngon lắm."

" Được rồi." Xem như chiều theo ý Phiên Vân, Ngôn Phong chỉ cắn một miếng rồi cũng lấy mất đôi đũa của y để thịt còn dư lại vào chén mình. Hắn đũa đưa lại cho Phiên Vân còn nói: " Ngươi tự mình ăn, ta không phải đồ ngươi nấu thì cảm thấy không ngon miệng."

" Đi đường làm sao nấu nướng, chờ khi đến nơi rồi ta mỗi ngày đều nấu cho người, đến lúc đó nếu không ăn hết cũng phải ăn."

" Được." Ngôn Phong mỉm cười với Phiên Vân, cứ tưởng rằng khi biết hắn nhận ra y là nam nhân thì cũng sẽ có khoảng cách. Thế nhưng mấy ngày qua y không những không còn né tránh, mà so với trước kia khi còn chăm sóc hắn ở vương phủ không thay đổi.

Ngồi đối diện bọn họ, Nhã Thanh dùng tay xoa nhẹ thái dương của mình. Mỗi ngày đều ngồi cùng xe ngựa với hai tên này, phải nhìn bọn họ tình tứ với nhau thì thôi đi. Đến cả bây giờ ăn uống cũng phải thấy, không biết còn phải chịu đựng đến bao giờ.

" Khó chịu sao?" Vong Âm hỏi một lần, hắn rót tách trà nóng để trước mặt Nhã Thanh nói: " Hay là trở về xe nghỉ ngơi đi."

" Tiếp tục ở cùng bọn họ ta không đau đầu cũng nhức óc, tìm thêm cho ta một con ngựa, ta tự mình cưỡi."

" Chân ngươi còn đau không? Ta thấy cưỡi ngựa không được tốt lắm."

" Không sao." Thẩm Ngụy ngồi bên cạnh không suy nghĩ nhiều, hắn vừa nghe hai người nói chuyện thì lên tiếng góp ý: " Nếu không thể tự mình cưỡi ngựa, ngồi cùng một con với ta là được rồi."

" Ngồi cùng ngươi?" Vong Âm nghe nói thì cũng cảm thấy lạ, Thẩm Ngụy trước nay ngoài những việc liên quan đến vương gia hay Ngọc Trúc, hắn liệu còn muốn phải thân cận với người khác sao?

" Không cần nữa." Nhã Thanh tay gác trên mặt bàn y chống cằm nhìn ra bên ngoài cửa, vừa nhâm nhi ly trà như đồ ngon vừa lười biếng nói: " Ta cưỡi ngựa cũng không giỏi, hay là cùng Vong Âm ngồi trước xe đánh ngựa là được rồi."

“ Ngươi không tốt cưỡi ngựa.” Vong Âm nói: “ Vậy lần sau ta dạy ngươi.”

“ Cũng được.” Miệng tùy hứng trả lời, Nhã Thanh mắt vẫn nhìn bên ngoài cửa sổ bầu trời trong xanh, rất an bình. Vừa hay khi vô tình hướng mắt nhìn thấy, hình như từ xa có vật thể lạ đang nhắm thẳng vào đây nhanh đến không nhận ra: “ Cái gì.”

“ Cẩn thận…”

“ Á!”

“ Phiên Vân.” Chưa kịp nhìn rõ đã thấy nó vụt qua mặt, nghe thấy tiếng la của Phiên Vân, Nhã Thanh hoảng sợ xoay đầu lại thì ngẩn người ra không biết nói gì.

“ Lại là ngươi, làm rối hết tóc ta rồi.” Phiên Vân miệng vừa nói, tay bắt lấy Tiểu Thanh móng vuốt bám chặt trên tóc y không chịu buông: “ Nhanh thả ra, nếu không ta cho ngươi thành con vẹt trụi lông.”

“ Thanh nhi, Phiên nhi… Phiên nhi.”

Thấy Tiểu Thanh bu cứng trên đầu Phiên Vân, miệng thì cứ tía lia không thôi. Nhã Thanh nhăn mày, y cũng lên tiếng đe dọa: “ Còn không lại đây, ngươi muốn bị y nhổ sạch lông, trở thành con vẹt trần trụi với thiên nhiên sao? Đừng trách lúc đó ta không cần nuôi con vẹt xấu xí như ngươi.”

“ Xấu Xí.” Tiểu Thanh hai cánh bắt đầu vỗ mạnh, nhưng móng chân vẫn bám trên tóc Phiên Vân không chịu buông: “ Phiên nhi xấu xí... Phiên nhi sát nhân.”

“ Ngươi mới là cái đồ xấu xí, sát nhân cái gì? Ta chỉ là ăn vịt quay cũng không phải ăn ngươi, còn dám làm loạn trên đầu ta?”

“ Phiên nhi xấu xa.”

“ Con vẹt chết tiệt nhà ngươi.” Phiên Vân nổi nóng lớn tiếng mắng.

Mọi người nhìn một màn này đúng là náo loạn, Ngôn Phong lại giữ tay Phiên Vân đang quơ loạn muốn bắt Tiểu Thanh trên đầu y. Hắn trầm giọng nói: “ Yên nào, để ta.”

“ Cứu mạng.” Không hiểu thế nào vừa bị Ngôn Phong nhìn tới đã nhận

ra nguy hiểm, Tiểu Thanh lập tức buông ra tóc Phiên Vân mà bay lại trên vai Nhã Thanh, miệng còn cứ không ngừng kêu: “ Giết người, cứu mạng. Thanh nhi… cứu mạng.”

Nhã Thanh nhìn bộ dạng đầu tóc rối bù của Phiên Vân mà mỉm cười, y vuốt bộ lông Tiểu Thanh khẽ trách nó: “ Còn không phân biệt được mình là động vật hay sao mà giết người, nói lại ngươi mà cũng biết sợ à?”

Ngôn Phong nhìn Phiên Vân, lên tiếng hỏi: “ Phiên nhi, không sao chứ?”

“ Không sao.” Phiên Vân tay chỉnh lại tóc mình, cũng liếc mắt nhìn Tiểu Thanh trên vai Nhã Thanh, y cong môi cười mới nói: “ Vương gia giúp ta bắt nó đi, ta sẽ dùng nó hầm canh cho người.”

Nghe rõ ràng có thể hiểu, Tiểu Thanh lại lập tức sửa miệng: “ Phiên nhi xinh đẹp… Phiên nhi xinh đẹp…”

“ Đẹp cái đầu ngươi.”

“ Được rồi, các người đừng ồn nữa.” Nhã Thanh lấy thư được cột trên chân Tiểu Thanh, y đọc xong mới nói: “ Mẫu Thân gửi tin tới, người nói phụ thân của ngươi cùng tất cả người của Đàn gia đều bị bắt giam cả rồi.”

“ Sao cơ?”

Chương 40:

“ Ngươi nói sao cơ?”

“ Đàn gia đều bị hoàng đế bắt giam cả rồi.” Nhã Thanh nhìn Phiên Vân nói: “ Ngươi định sẽ thế nào, quay trở về sao?”

“ Trở về?” Phiên Vân mới đầu còn tỏ ra có chút lo lắng, sau đó y liền xem như không phải chuyện của mình nói: “ Tại sao ta phải trở về? Bọn họ và ta không còn quan hệ gì cả.”

“ Còn phụ thân của ngươi, ta biết ngươi chỉ biết nói cho qua, ngươi không phải còn vì tình nghĩa phụ tử với hắn mà chấp nhận giả làm nữ nhân thay Đàn Lục Nhi gả đi sao?”

“ Đúng vậy, nhưng ta thay nhi nữ yêu quý của người gả đi thì cũng xem như trả hết ân tình cho người.” Phiên Vân mỉm cười nhìn Ngôn Phong: “ Hơn nữa ta cũng không có thiệt thòi, vương gia đối xử với ta rất tốt.”

Phiên Vân nói vậy nhưng Ngôn Phong trông có vẻ không vui, hắn kéo Phiên Vân lại ngồi xuống, gắp thêm vài thứ đồ ăn vào chén của y: “ Phụ thân như vậy, ngươi muốn quan tâm ta cũng không để ngươi quản chuyện. Tiếp tục ăn đi, sau đó lại lên đường.”

“ Ta no lắm rồi.” Phiên Vân mỉm cười với Ngôn Phong, xong y lại nhìn Nhã Thanh: “ Ngươi nói bá mẫu không cần phải lo lắng, hoàng thượng thật ra không quan tâm đến thân phận nhỏ bé như ta hay bọn họ, chẳng qua do vương phi muốn dùng Đàn gia để dụ ta quay trở lại huyện Tề An mà thôi.”

“ Ta còn lo ngươi lại làm ra dáng vẻ sống chết đòi quay trở về nộp mạng để cứu người, coi như không uổng có biểu đệ như ngươi.” Nhã Thanh lại nói: “ Nhưng tại sao lại có liên quan đến vương phi?”

“ Hoàng thượng hay tam hoàng tử lúc này cũng chỉ muốn bắt bằng được vương gia, làm gì có tâm trí quan tâm đến một tiểu thiếp nhỏ nhoi của người chứ. Vì vậy người có thù với ta nhất, chắc chỉ có Thệ Ngọc vương phi thôi.” Phiên Vân vừa nói cũng vừa lén nhìn sang Ngôn Phong, thế nhưng lại chẳng thấy hắn có chút biểu hiện khác lạ nào.

“ Đã nói người làm việc phải nghĩ trước sau lại không nghe.” Nhã

Thanh vuốt lông cánh màu xanh của Tiểu Thanh, vì không cần dài dòng thế nên y trực tiếp nói với nó: “ Tiểu Thanh, trở về đi. Không cần lo lắng!”

“ Không cần lo lắng.” Tiểu Thanh lại vỗ cánh vài cái rồi bay thẳng ra khỏi cửa sổ, miệng cũng lập lại lời nó nghe được: “ Mẫu thân, không cần lo lắng… không cần lo lắng.”

Thẫm Ngụy nhìn theo cảm thấy con vẹt này không đáng tin, nhưng hắn chỉ trầm mặt không nói ra lời. Vong Âm thế nhưng không tránh được, hắn lên tiếng: “ Để con vẹt đó truyền tin không sợ bị thông báo khắp nơi chứ? Hơn nữa nó chỉ biết nói như vậy, mẫu thân ngươi hiểu được sao?”

“ Tiểu Thanh rất thông minh, nó lắm miệng như vừa rồi chỉ khi xác định các ngươi cùng ta hay Phiên Vân không có ác ý mà thôi. Bình thường kẻ khác muốn bắt được, ta nghĩ không phải chuyện đơn giản đâu.”

“ Ta là lần đầu tiên thấy con vẹt hiểu tiếng người như nó.” Vong Âm trầm mặt nói.

Ngôn Phong nhìn sắc trời không còn sớm, rời khỏi thôn trang nhỏ này sẽ tới thảo nguyên cách Thừa Viên Chức một dãy núi. Nếu đi khi trời đêm thì khí hậu sẽ rất lạnh, hắn nhìn sang Phiên Vân thấy y phục của y không đủ ấm, lúc đi họ chỉ mang theo một cái áo choàng lông thú y lại nhất định chỉ để hắn bận.

Suy nghĩ xong Ngôn Phong lại nói với Vong Âm: “ Ăn xong rồi thì lập tức lên đường, ngươi trước khi ra khỏi thôn mua thêm vài cái áo choàng đủ ấm. Nhã Thanh và Phiên Vân có thể đều không quen khí hậu lạnh về đêm trên thảo nguyên.”

“ Thuộc hạ đã hiểu.”

“ Người nói ta mới để ý.” Phiên Vân xoa hai bàn tay của mình lại với nhau nói: “ Đúng là hình như càng lúc khí trời càng lạnh hơn, lúc trưa không phải vẫn còn nóng ẩm sao?”

“ Không khí thường xuyên thay đổi đột ngột giữa ngày và đêm ở nơi này, ở nam địa ta khí hậu lại càng rõ rệt hơn giữa ngày đêm khác biệt

lớn. Phiên nhi, người từ từ rồi sẽ quen thôi.”

Nghe đến khí hậu này, Phiên Vân mặt lại muốn nhăn lại: “ Ta có thể chịu lạnh, nhưng không muốn chịu nóng.”

Thấy y vẻ mặt không thích thú khi nghe hắn nói về khí hậu ở nam địa, Ngôn Phong khóe môi hơi cong lên ý cười. Hắn đột nhiên tiến lại nói nhỏ vào tai Phiên Vân: “ Thừa Viên Chức có một con suối đá, ban ngày nếu ngươi nóng chúng ta có thể đến đó tắm một chút. Đêm đến ngươi dù thế nào cũng cùng với ta ngủ một phòng, còn phải chịu lạnh sao?”

Nhã Thanh nhăn mày nhìn Ngôn Phong nói nhỏ cái gì đó với Phiên Vân, sau đó biểu đệ của y ruột để ngoài da, mặt muốn bị luộc chín tới mang tai, lập tức lui ra thủ thế như muốn đề phòng với hắn.

Lại liếc mắt sang nhìn hai tên thuộc hạ mặt lúc nào cũng tỏ ra nghiêm túc, xem như không phải chuyện của mình. Nhã Thanh lên tiếng: “ Vương gia nói cái gì? Các ngươi đều có thể nghe thấy đúng không?”

“ Ta đi mua áo thêm áo ấm cho mọi người.” Vong Âm nói rồi đứng lên bỏ đi.

Thẩm Ngụy mặt vẫn chẳng có gì thay đổi chỉ im lặng ngồi đó, hắn là lần đầu tiên thấy vương gia đối với một người như vậy. Phiên Vân cũng không phải không tốt, nếu chủ tử là vương gia yêu thích y thì bọn họ cũng không có quyền gì để lên tiếng.

Thế nhưng với tình hình này của bọn họ về đến Thừa Viên Chức, nếu phải để người kia nhìn thấy vương gia đối xử dịu dàng với một người khác, lại còn là một nam nhân chân chính, liệu rằng y có bị tổn thương… có đau lòng hay không?

“ Thẩm tướng quân, không nghe ta nói gì sao?”

Nghe tiếng hỏi đến mình, không cần nhìn Nhã Thanh hắn trầm giọng: “ Qua thảo nguyên là đã vào đến lãnh thổ nam địa do vương gia nắm quyền, đi thêm một ngày đường ngựa sẽ đến Thừa Viên Chức.”

“ Thấy ngươi suy nghĩ sâu cái gì còn cho rằng ngươi không nghe thấy ta hỏi.” Nhã Thanh nói xong lại nhìn sang Phiên Vân: “ Dù sao cũng phải đợi Vong Âm trở lại, ta và ngươi nói chuyện riêng một lát đi.”

“ Ta?” Phiên Vân ngạc nhiên xong lại nhìn Ngôn Phong, hắn im lặng

gật đầu rồi y liền đứng lên cùng với Nhã Thanh đến một góc bên cửa sổ: " Chuyện gì vậy?"

" Đến đây rồi không hỏi ngươi cũng không được, người định đi theo Nhật Minh vương gia?"

" Ta…"

" Suy nghĩ kỹ hãy nói cho ta." Nhã Thanh lên tiếng: " Nên biết hắn về sau một sẽ trở thành hoàng đế, hai chính là phản thần. Ngươi đi theo hắn cuộc sống sẽ không bình yên như ngươi tưởng tượng đâu."

" Ta biết." Phiên Vân mỉm cười, y không do dự nói: " Nhưng ngươi không phải cũng biết ta thích vương gia sao?"

Phiên Vân nhìn lại thấy Ngôn Phong và Thẩm Nguy đang nói chuyện gì đó, y lại lên tiếng: " Ta suy nghĩ kỹ rồi, vương gia là do ta chăm sóc mỗi ngày, nhìn người đến hôm nay. Ta muốn nhìn thấy vương gia về sau sẽ trở thành thế nào, là hoàng đế hay phản thần bị lưu danh muốn đời ta cũng cho rằng, ở bên người mới chính là cuộc sống mà ta mong muốn."

" Ngươi…" Nhã Thanh định trách mắng y nhưng lại không nói ra được. Trước kia cũng như vậy, tuy nói muốn cuộc sống giản dị an nhàn nhất nhưng y thà vì phụ thân đối tốt mình một chút, ở Đàn gia chịu cực cũng không muốn đi cùng mẫu tử bọn họ. Bây giờ lại vì có tình cảm với Nhật Minh vương, cho dù biết tương lai của hắn có khả năng phải đối đầu với hoàng đế cũng vẫn muốn đi cùng.

Thế nhưng phụ thân của Phiên chỉ vì nhẫn tâm một lần, đã khiến y dứt khoát vứt bỏ cái gọi là tình phụ tử mà mình xem trọng đó. Vậy nên nếu một ngày Nhật Minh vương gia khiến Phiên Vân cho rằng mình bị phản bội, y có lẽ cũng sẽ dứt khoát rời khỏi hắn không chút suy nghĩ.

Nhã Thanh lắc đầu thở dài, tình cảm của con người liệu có thật sự sâu nặng đến vậy. Vương gia có thể không ngờ chính mình sẽ yêu một nam nhân như Phiên Vân, cả Phiên Vân cũng không ngờ mình sẽ có tình cảm với vương gia, có thể họ hiện tại đang cho rằng đối phương chính là duy nhất, nhưng tương lai có còn những lần không ngờ tới nữa hay không?

" Được rồi, nếu ngươi đã quyết định như vậy ta cũng chẳng có lý do nào ngăn cản ngươi."

Nghe Nhã Thanh nói, Phiên Vân lại lên tiếng hỏi: “ Còn ngươi thì sao, ngươi định không đi cùng bọn ta nữa?”

“ Dù sao cũng đi đến đây rồi, nếu chưa nhìn qua một lần ta cũng không an tâm cho ngươi. Chờ một hai ngày sẵn tiện theo dõi tình hình sức khỏe của vương gia hồi phục ra sao, sau đó ta sẽ trở về Tề An huyện.”

“ Cũng được, trở về rồi nhớ thay ta nói với bá mẫu ta sống rất tốt, nếu có cơ hội nhất định về thăm người.”

“ Cơ hội của ngươi chỉ có thể chờ khi vương gia dẫn quân đánh được tới hoàng thành, lật đỗ được thế lực và địa vị của hoàng đế, còn không thì đừng có mang đến tai họa liên lụy đến cả mẫu thân ta.”

Phiên Vân mỉm cười: “ Biểu ca, ngươi cũng dám nói mấy lời này, xem như tự mình cũng phạm tội rồi cần gì tính toán với ta.”

“ Ngươi cũng biết gọi ta biểu ca?”

“ Không phải đã hứa ngươi trị được cho vương gia liền gọi ngươi biểu ca, ta không nuốt lời.”

Ngôn Phong bên này nhìn sang Nhã Thanh và Phiên Vân muốn nói chuyện riêng, khoảng cách khá xa nên cho dù là hắn cũng không thể nghe thấy, tuy nhiên vẫn có thể đoán được phần nào hai người sẽ nói cái gì. Hắn lên tiếng: “ Thẫm Ngụy.”

“ Vương gia có việc gì sao?”

“ Ngươi thấy Nhã Thanh thế nào?”

“ Nhã Thanh?” Thẫm Nguy chưa từng quan tâm đến lý do của chủ tử, hắn nghe hỏi thì không cần suy nghĩ mà trả lời: “ Là một đại phu tuổi còn trẻ nhưng y thuật lại rất cao.”

“ Ngươi nói đúng.” Ngôn Phong trầm giọng: “ Một người có y thuật tốt đến vậy, ta không muốn để mất đi.”

“ Ý của vương gia?”

“ Không cần biết ngươi làm cách gì, không thể ép buộc nhưng nhất định phải khiến y ở lại Thức Viên Chức.”

Nghe nói thì Thẫm Ngụy trầm mặt, hắn rõ ràng thấy chuyện này giao cho mình quá vô lý nhưng lại không có cách nào từ chối mệnh lệnh của Ngôn Phong. Xét theo tính cách của Nhã Thanh mà hắn biết, vừa khó nắm bắt vừa thẳng tính muốn y nghe hắn càng là điều không thể.

“ Quyết định như vậy.”

“ Thuộc hạ tuân mệnh.”

Chương 41:

“ Các ngươi nói Duật Ngôn Phong không phải là một kẻ tàn phế?”

“ Đúng vậy điện hạ.” Tức Lâm lên tiếng đối Duật Nghĩa nói: “ Chúng thần đều chính mắt nhìn thấy, hơn nữa thần cũng đã bị vương gia một chương đã thương.”

“ Không thể nào.” Duật Nghĩa đã chính mắt nhìn thấy Duật Ngôn Phong bị thương nặng tổn thương đến gân cốt trong lần đi săn đó, cũng đã từng đến nhìn xem hắn sau này chỉ có thể nằm một chỗ chờ chết: “ Làm sao lại có chuyện như vậy.”

Tức Lâm lại nói: “ Thân cũng nghĩ chuyện này khó tin, thế nên vẫn chưa dám thưa cùng điện hạ, thế nhưng đến hiện tại lại cảm thấy không thể không nói.”

“ Ngu ngốc.” Duật Nghĩa lớn tiếng quát: “ Chuyện quan trọng như vậy đến bây giờ mới báo lên, ngươi có biết nếu sự thật kẻ đó chính là Duật Ngôn Phong thì chúng ta sẽ phải đối mặt không phải chỉ là một Thảo Đường quân?”

“ Điện hạ tha tội.” Tức Lâm vội vàng quỳ xuống nhận lỗi.

“ Bỏ đi.” Duật Nghĩa tức giận một hồi lại xua tay nói: “ Các ngươi đều xác nhận kẻ đó chắc chắn là Nhật Minh vương?”

Lúc này không chỉ riêng gì Tức Lâm, cả ba người còn lại cũng lên tiếng xác nhận: “ Đúng vậy thưa điện hạ.”

“ Chúng thần ngày trước cũng đã gặp qua Nhật Minh vương gia vài lần, nếu không phải trên đời có hai người giống nhau không sai biệt, thì chắc chắn chính là Nhật Minh vương.”

“ Duật Ngôn Phong.” Duật Nghĩa trầm mặt suy nghĩ: “ Hắn làm cách nào có thể bình phục trở lại như trước, không chỉ có thể cử động đi đứng, cả võ công cũng…”

Chợt nhìn thấy mảnh y phục trắng được hắn cho người giặt sạch sẽ nằm trên bàn, Duật Nghĩa nhớ lại lúc đó Phiên Vân băng bó cho hắn đã nói: “ Thứ này có thể cầm máu.”

Cầm lên mảnh y phục, Duật Nghĩa trong lòng nghi ngờ nói: " Không lý nào là do ngươi đi?"

" Điện hạ, chúng ta bây giờ nên làm thế nào, vẫn tiếp tục đuổi theo vương gia sao ạ?"

" Không cần." Duật Nghĩa nói: " Chỉ sợ không kịp nữa, hắn đã vào đến được lãnh thổ nam địa cho dù là người của triều đình cũng đừng mong có khả năng tìm ra được."

" Vậy bây giờ…"

" Lập tức trở về hoàng thành, chúng ta cần bẩm báo lại với phụ hoàng tìm đối sách."

" Tuân lệnh."

- ----------

" Nhiều ngựa thật." Phiên Vân từ trong xe nhìn bên ngoài đồng cỏ thảo nguyên rộng lớn, phía xa còn nhìn thấy một đàn ngựa đang phóng nhanh trên đất: " Bọn chúng đều là ngựa hoang cả sao?"

" Không phải." Ngôn Phong kéo Phiên Vân ngồi vào trong, tránh đi ánh nắng bên ngoài lọt vào cửa. Hắn trầm mặt nói: " Ngựa hoàng trên thảo nguyên này thường không đi thành đàn như vậy, bọn chúng đều được trang trại chăn nuôi."

" Vương gia từ lúc vào đến thảo nguyên thì tâm trạng cũng rất tốt, người thích nơi này vậy sao?"

Ngôn Phong khẽ vuốt mái tóc bị gió lùa vào thổi bay của Phiên Vân, hắn nói: " Ta lúc vừa sinh ra thì phụ hoàng cũng đã năm mươi lăm tuổi, ta so với những huynh đệ khác sinh quá muộn, thậm chí nhi tử của hoàng huynh là Duật Thừa Viêm lúc đó cũng đã mười sáu thành niên. Khi ta lên bốn phụ hoàng cũng qua đời, bản thân là ấu tử không có thế lực, là một tay hoàng huynh nuôi dưỡng rèn luyện, xem ta như chính nhi tử của mình."

" Nhưng ta cuối cùng vẫn là đệ đệ của hoàng đế, không tránh khỏi

những lời dị nghị bởi triều thần, hoàng huynh liền phong cho ta một cái chức vương ban mười tám quận đất phong tại nam địa, dạy ta cưỡi ngựa cầm kiếm cũng trên chính mảnh đất này."

" Vương Gia?" Không nghĩ đến hắn sẽ kể chuyện trước đây của mình cho y, Phiên Vân vừa ngạc nhiên cũng tò mò nhìn hắn: " Người đang nói đến tiên hoàng sao?"

" Đúng vậy." Ngôn Phong nhìn bên ngoài cửa khung trời rộng lớn, càng khiến hắn nhớ lại những chuyện trước kia, hắn đột nhiên trầm giọng: " Đáng tiếc, huynh ấy cũng không thoát khỏi bệnh tật, Duật Thừa Viêm lại không thể giống như phụ hoàng của hắn làm một minh quân."

Phiên Vân im lặng không nói gì, việc tiên đế ngày trước xem trọng và yêu thương hoàng đệ Nhật Minh vương ra sao có lẽ đã không ít người biết. Thậm chí ngay cả nhi tử và tôn tử cũng xem ra có phần thua kém, hắn thậm chí còn cho phép Nhật Minh vương tự nắm quyền luyện binh cho chính đất phong của mình, thế nên Thảo Đường quân hiện tại chỉ nằm dưới quyền Nhật Minh vương.

Hoàng đế vì vậy lo lắng một ngày tiểu hoàng thúc đã từng lấy tất cả vinh quang của mình, một lần dẫn binh tạo phản cũng không phải không có nguyên do. Thế nhưng Phiên Vân cho rằng, Ngôn Phong sẽ không làm vậy với nhi tử của người mà hắn hết lòng kính trọng như tiên đế. Chỉ là hoàng đế bức người quá đáng, đến một lúc hắn cũng phải nên biết, ép người đến ngõ chết không thể không bị đánh trả.

" Phiên Nhi."

" A" Đột nhiên bị Ngôn Phong kéo ngã xuống trên nền xe ngựa, lúc nhìn lại thì nhận ra hắn đã chén phía trên người mình chẳng có chỗ né tránh, Phiên Vân chớp mắt hai cái mới nói: " Vương gia, người đột nhiên lại sao vậy?"

" Thời gian ở Hà Trì thành không thể cùng ngươi ở chung một phòng, trên đường đi lại liên tục bị biểu ca ngươi canh chừng bên mình." Ngôn Phong nhếch khóe môi: " Hiếm khi có cơ hội chỉ có ta và ngươi, ngươi nghĩ xem ta muốn làm gì?"

" Ta…" Phiên Vân còn chưa kịp đỏ mặt thì lại nhìn thấy ánh mắt hắn ngừng lại ở ngực mình, phiên vân tức giận lớn tiếng: " Người nhìn cái gì, có nhìn ta cũng chẳng có được đâu."

Ngôn Phong nghe y quát thì bật cười, hắn rõ ràng biết Phiên Vân sẽ nổi nóng nhưng vẫn muốn trêu y. Hắn cười một hồi thì ngừng lại, nét mặt cũng trở nên khác lạ cứ im lặng nhìn người bên dưới.

Phiên Vân tức giận lại thôi, thấy hắn như vậy cũng làm lạ lên tiếng: " Vương gia, trong lòng khó chịu sao?"

" Ngươi…" Ngôn Phong đầu cúi thấp tựa trên ngực Phiên Vân, hắn dịu giọng nói: " Là thê tử của ta."

" Thật là." Không biết đã phải nghe hắn nói câu này biết bao nhiêu lần, Phiên Vân dùng hết sức mình trở người. Lần này lại đến phiên y nằm trên người Ngôn Phong, đôi mắt linh hoạt đầy ý cười nhìn hắn: " Đúng vậy, ta là thê tử của vương gia."

Ngôn Phong mặt lạnh nhìn y, gương mặt xinh đẹp ngay trước mắt hắn, mái tóc đen suôn dài phủ xuống trên người hắn, Ngôn Phong cuối cùng cũng khiến y lại một lần nói lại lời này với mình.

" Phiên Vân, muốn ra ngoài này một chút không?" Nhã Thanh lúc này cưỡi ngựa bên ngoài, y đến gần bên xe lớn tiếng nói: " Không khí cũng rất tốt, đừng ngồi mãi trên xe cả con người cũng cảm thấy ngột ngạt."

Đúng lúc bên trong xe cũng là tình cảnh khiến Phiên Vân khó xử, y tuy xác nhận tình cảm đối với Ngôn Phong nhưng mấy hành động thân mật quá mức lại không thể thích ứng được mà vội lớn tiếng trả lời: " Được."

Phiên Vân nói rồi kéo tay Ngôn Phong: " Vương gia cũng đi đi, gần đây cứ phải ngồi xe ngựa người cũng lười biếng hoạt động tay chân rồi. Chỉ qua tối nay là đến nơi, chúng ta cưỡi ngựa là được rồi."

Ngôn Phong nghe y nói vậy thì mỉm cười, hắn bất ngờ ôm lấy eo của Phiên Vân rồi vén màn kéo người ra khỏi xe: " Thẩm Ngụy, mang ngựa lại đây."

Thẩm Ngụy vừa nghe liền lập tức thúc ngựa đến, hắn buông dây cương nhảy sang cỗ xe vẫn còn đang chạy, cùng lúc Ngôn Phong cũng một tay ôm bên eo Phiên Vân, hắn đạp chân một cái đã mang theo y bay lại ngồi trên con ngựa của Thẩm Ngụy.

Phiên Vân vừa rồi còn không biết mình làm thế nào qua được đây, y xoay đầu nhìn Ngôn Phong: " Vương gia… người từ lúc nào…"

“ Chắc phải đều nhờ vào y thuật của biểu ca ngươi rất tốt sao?”

“ Nhưng…” Không nghĩ tới hắn chỉ không lâu trước đây vẫn còn khó khăn đi lại, bây giờ lại nhẹ nhàng có thể mang theo cả y phi thân như vậy thật không tưởng mà: “ Vương gia, người hoàn toàn hồi phục như trước rồi sao... thật là quá lợi hại đi."

“ Vẫn chưa hoàn toàn bình phục.” Ngôn Phong một tay vòng qua eo ôm trước bụng Phiên Vân, một tay cầm cương thúc ngựa chạy nhanh trên thảo nguyên. Đã rất lâu rồi hắn mới cảm thấy tốt như vậy, hắn đã từng cho rằng mình mãi mãi cũng chỉ còn có thể nằm một chỗ sống như một phế nhân vô dụng. Mang hắn trở lại cuộc sống này chính là người đang ở trong vòng tay hắn, Đàn Phiên Vân.

“ Vương gia.” Phiên Vân lớn tiếng nói vì sợ hắn sẽ không nghe thấy: “ Ta nhìn thấy cánh đường rừng bên kia rồi, có phải đi qua đó thì đã sắp đến Thừa Viên Chức?”

“ Đúng vậy.”

“ Ta còn lo lắng sẽ phải gặp phải quân lính truy bắt của triều đình hay tam hoàng tử, không ngờ từ thành Hà trì một đường đi đến giờ vẫn không gặp phải trở ngại gì nữa.”

“ Sát Âm cùng Bất Triết báo tin nói Duật Nghĩa đã trở về hoàng thành, bị gây rối suốt đường đi bọn họ không có khả năng đuổi kịp chúng ta.”

“ Mỗi thuộc hạ của vương gia ai cũng lợi hại đến vậy sao?”

Ngôn Phong suy nghĩ xong rồi nói: “ Không phải ai cũng biết võ, bên cạnh ta vẫn còn một người, tuy không có phải người luyện võ nhưng hắn tài trí hơn người, thời gian ta ở tại hoàng thành tất cả mọi sự trên dưới đều do hắn xử lý.”

Nhìn Ngôn Phong cùng Phiên Vân càng ngày càng trở nên gần gũi, họ gần về đến Thừa Viên Chức lại khiến Thẩm Ngụy bất an.

Vong Âm đánh xe ngựa ngồi ngay bên cạnh dường như cũng hiểu được vì sao Thẩm Ngụy có vẻ mắt suy tư kia, hắn lên tiếng: “ Chuyện của vương gia, chúng ta không thể nào quản đến được.”

“ Ta biết.” Thẩm Ngụy đơn giản trả lời, Vong Âm cũng tự nhiên sẽ không nói thêm gì.

Suy nghĩ một hồi lọt vào tầm mắt bọn họ lại nhìn thấy Nhã Thanh đang cưỡi ngựa phía trước, trông y lúc nào cũng tỏ ra nhàn nhã, không có vui cũng chẳng có buồn chỉ đơn giản là đang sống theo ý mình mà thôi.

- ----------

“ Đại nhân.”

Nghe tiếng từ bên ngoài, nét chữ ngay thẳng ngừng lại trên mặt giấy trắng. Đôi mắt chớp mở tỏ ra một một chút phiền muộn, tay áo màu đỏ khẽ lay động nhẹ nhàng đặt bút trên tay xuống, y lên tiếng: “ Có chuyện gì?”

“ Là tin tức của vương gia.”

“ Vương gia?” Gương mặt nhợt nhạt hiện lên nét vui mừng, Ngọc Trúc bước ra khỏi phòng cũng không tỏ ra thất thố, y chậm rãi nói: “ Vương gia có tin tức gì rồi?”

“ Đúng vậy thưa đại nhân, Văn tướng quân vừa nhận được tin đã dẫn người đi nghênh đón vương gia.”

Ngọc Trúc nhẹ gật đầu: “ Báo tin này cho tất cả tướng sĩ mười ba doanh, vương gia bình an trở về chính là sĩ khí lớn nhất cho Thảo Đường quân ta.”

“ Tuân lệnh.”

Chậm bước đi trên nền đá lạnh lẽo, nơi này đã bao lâu không còn cảm giác ấm áp thân thương. Ngọc Trúc đứng trên tường thành cao nhìn về cả một khung trời rộng lớn bao la phía xa, y nhẹ giọng: “ Người cuối cùng cũng đã quay trở lại rồi.”

Chương 42:

Sáng hôm nay trên tường thành Thừa Viên Chức lại vang lên tiếng chuông kéo dài hết bảy hồi, chuông Thừa Thiên Âm vang lên thường một tiếng cho ngày mới, qua ba tiếng là báo hiệu xảy ra đại sự triệu tập các chủ tướng mười ba quản doanh, bảy tiếng chỉ có một lý do duy nhất.

Mười tám quận đất phong tại nam địa dưới quyền Nhật Minh vương cai trị, mỗi nơi đều có thể nghe thấy âm vang của chuông Thừa Thiên. Mọi người qua hết bảy hồi chuông đều ngừng lại việc mình đang làm, tiếng hô vang lại như làm rung chuyển cả một vùng đất rộng lớn: " Vương gia trở về rồi."

" Tiếng chuông." Vẫn còn chưa vượt qua khỏi cánh rừng thì từ đâu đó lại có tiếng chuông vang lên. Phiên Vân ngồi trước ngựa ngước đầu nhìn lên những ngọn cây đang vun vút vượt qua đầu, cả những đàn chim vì tiếng vang bất chợt tung cánh bay trên nền trời ảm đạm khi vừa hừng sáng: " Người nghe thấy không, hình như còn ở xa nhưng vẫn có thể nghe âm vang như vậy."

" Đó là tiếng của chuông Thừa Thiên."

" Chuông Thừa Thiên?" Phiên Vân hỏi lại.

Ngôn Phong thúc ngựa chạy nhanh hơn, hắn trầm giọng: " Xem ra mọi người đều biết ta trở lại rồi."

" Cảm giác trở về nhà ra sao?"

Vong Âm nhìn sang Thẫm Ngụy, hắn lại nhìn Duật Ngôn Phong nôn nóng phía trước cho ngựa chạy nhanh, khóe môi nhếch lên lại vung roi trên tay quất mạnh: " Đương nhiên là rất tốt rồi."

" Thật ồn ào." Nhã Thanh chân mày hơi nhíu lại, tiếng chuông kéo dài lại vang lên liên tục khiến y cảm thấy khó chịu. Gần đến Thừa Viên Chức thành chủ, nơi Nhật Minh Vương xưng bá lại mỗi người một tâm tư, không ai giống ai.

Đi một đêm dài băng qua rừng khiến Phiên Vân có chút mệt mỏi, y tựa trong ngực hắn nửa mê nửa tỉnh cho đến khi nghe thấy tiếng của Ngôn Phong: " Phiên nhi, nhìn thử xem."

" Vương gia?" Dùng tay dụi hai mắt một chút, Phiên Vân ngồi trên ngựa nhìn về phía trước ánh sáng khi mặt trời vừa lên có chút huyền ảo. Trên vùng đất đá rộng mở là một dãy tường thành cao lớn uy nghi, cảm thấy khung cảnh trước mắt ở phía xa kia thật hùng vỹ: " Tuyệt thật."

" Đó chính là niềm kiêu hãnh của ta." Ngôn Phong mỉm cười nói: " Mỗi một gốc cây ngọn cỏ, mỗi một người già trẻ nhỏ tại nam địa này. Tất cả chính là lý do ta không thể từ bỏ dù rơi vào hoàn cảnh nào đi nữa, ta cũng đã trở lại."

Phiên Vân không nói gì, y chỉ im lặng ngắm nhìn cái mà Ngôn Phong nói chính là niềm kiêu hãnh của hắn. Y có thể hiểu vì sao hắn không thể từ bỏ cuộc sống cho dù phải chịu bao nhiêu tủi nhục, gánh nặng của cả miền đất này, sinh mạng của vô số người, không thể dễ dàng từ bỏ tất cả như vậy.

Từ xa trên khung thành nhìn thấy một con chim ưng lớn bay về hướng này, nó không hạ xuống mà từ phía không trung phía trên bọn họ bay lượn vài vòng lại kêu liền mấy tiếng nghe thật uy mãnh.

Ngay sau đó đã nhìn thấy một đoàn người ngựa xuất hiện trong tầm nhìn, Phiên Vân có thể nhận ra một trong số đó là ai: " Văn Huân tướng quân."

" Vương gia kìa."

" Đúng là vương gia rồi."

Tiếng xôn xao khi bọn họ tới gần càng thêm rõ, Văn Huân và một người nữa mặt râu quai nón tướng tá có phần cao lớn, bắp thịt so với người khác nhìn cũng rắn chắc hơn. Hắn phía sau lưng còn vác theo vũ khí như một cái rìu lớn, nhưng hình dáng thân rìu uốn cong có chút cổ quái. Cả hai vừa đến chưa kịp đợi ngựa ngừng lại đã nhảy xuống quỳ gối hành lễ trước Ngôn Phong: " Vương gia."

" Đứng lên cả đi."

Văn Huân tuân lệnh đứng lên, hắn cũng nhanh miệng nói: " Vừa nhận được tin do Sát Âm báo về nói vương gia có thể ngày mai sẽ về đến nơi, thần lập tức muốn dẫn người đi nghênh đón, không ngờ là vương gia lại trở về sớm như vậy."

" Vương gia, ta nghe nói người bị hoàng đế kia giam giữ khó dễ." Người gương mặt đáng sợ giọng nói mang vẻ nóng giận: " Tất cả đề tại Ngọc Trúc kia, nếu hắn không trước sau ra lệnh không cho phép ta rời khỏi nam địa, ta đã kéo quân đánh nát cái hoàng cung của tên cẩu hoàng đế đó."

" Ngươi thì biết được cái gì, vương gia còn nằm trong tay hoàng đế nếu thật sự người dám hồ đồ hại luôn cả vương gia, ta mới là kẻ đầu tiên đánh cho ngươi không thấy ngày mai."

" Câm miệng cho ta." Hắn lớn tiếng với Văn Huân xong lại hướng Ngôn Phong; " Bây giờ vương gia cũng lành lặn trở về rồi, chúng ta lập tức đánh chết cẩu hoàng đế."

" Đủ rồi." Ngôn Phong lên tiếng: " Lập tức vào thành."

" Tuân lệnh." Cả hai vừa rồi còn đang muốn tranh cãi nhưng Ngôn Phong vừa nói thì bọn họ liền im lặng không dám nhiều lời.

Không đợi bọn họ, ngựa của Ngôn Phong đã vụt chạy đi. Phiên Vân tò mò nhìn lại phía sau một hồi, thấy nam tử cổ quái kia rút vũ khí như muốn đe dọa Văn Huân mới cảm thấy buồn cười lên tiếng hỏi: " Người của vương gia đúng là tính tình gì cũng có, người vừa rồi là ai vậy?"

" Hắn tên Thạo Lâm, con người rất dễ nổi nóng nhưng đừng xem hắn như vậy liền tưởng đã nhìn thấu, hắn không phải dạng người chưa nghĩ đã làm đâu."

" Vương gia đối với mỗi thuộc hạ của mình, dường như đều rất tin tưởng vào bọn họ."

Ngôn Phong trầm giọng: " Họ cho ta chính là sự trung thành và cả tính mạng, điều duy nhất ta có thể đáp lại chỉ có sự tín nhiệm và tin tưởng."

" Vương gia." Phiên Vân nghe hắn nói như vậy lại cảm thấy rất dễ chịu, y mỉm cười: " Có thể người cho rằng bản thân chỉ có thể như vậy, nhưng không phải bất cứ một chủ tử nào cũng có thể làm được hai điều đó đâu. Ta tin các vị tướng quân đều rất kính trọng người, họ không nói ra không có nghĩa là họ không nhìn thấy, vương gia thật sự đã làm rất tốt."

Ngôn Phong không trả lời, hắn chỉ im lặng như vậy tiếp tục cưỡi ngựa về phía trước, thế nhưng Phiên Vân có thể nhận ra hắn đang cảm thấy

vui vì những lời y nói.

Phiên Vân vươn người ra nhìn lại thấy Nhã Thanh đã bị bỏ lại phía xa, y đưa cánh tay lên cao rồi lớn tiếng: " Biểu ca, nhanh lên đi, nếu không sẽ bị bỏ lại đấy."

" Tên ngốc nhà ngươi." Nhã Thanh mắng một tiếng, y vốn không giỏi cưỡi ngựa lại còn phải đi suốt một đêm qua, đương nhiên cảm thấy mệt mỏi. Nhìn lên cao thấy con chim ưng kia vẫn bay lượn phía trên đầu bọn họ, y đối với các loại động vật của bầu trời rất hứng thú vì vậy thấy nó có vẻ như đang đi theo họ.

" Vũ Tiêu là vật nuôi của quân sư ở Thảo Đường quân bọn ta, tuy nói là vật nuôi của hắn nhưng nó lại nghe lời Thẩm Ngụy hơn nhiều."

Liếc mắt nhìn sang Vong Âm đang cưỡi ngựa bên cạnh mình, Nhã Thanh lại chú ý nghe tiếng chửi mắng của tên to con lớn tiếng vì bị cướp mất ngựa phía sau. Y thật cảm thấy người ồn ào như vậy khá phiền phức, đã đủ loại người như vậy tập trung một chỗ lại càng phiền hơn.

" Sắp đến nơi rồi." Tuy không nói nhưng Vong Âm vẫn nhận ra được Nhã Thanh cảm thấy mệt mỏi, không khó chịu vì bị làm ngơ hắn lại nói: " Chờ khi vào thành rồi nên nghỉ ngơi cho tốt."

" Được."

Nhã Thanh chỉ nói một chữ như vậy thậm chí còn không nhìn hắn, thế nhưng đối với tính tình của y trong lúc này chịu đáp lại cũng xem như nể tình lắm rồi. Vong Âm cũng im lặng cưỡi ngựa bên cạnh, không làm phiền cũng như xem chừng y.

Thạo Lâm phía sau vô duyên vô cớ bị cướp mất ngựa, hắn mắng chửi một hồi cũng không thể mất mặt lại đi cướp lại ngựa của thuộc hạ bên dưới, cuối cùng chỉ đành ngồi trên xe đánh ngựa cùng Thẩm Ngụy.

Nhìn bốn người phía trước, Thạo Lâm đột nhiên cười lớn: " Ha ha, ta thấy vị cô nương ngồi cùng ngựa kia chắc chắn là của vương gia rồi."

Thẩm Ngụy trầm giọng: " Hắn là nam nhân."

" Ha ha ha." Thạo Lâm vẫn cười lớn, hắn tự tin nói: " Đừng tưởng cô

ta bận nam trang các ngươi liền có thể lừa ta, nhìn thế nào vẫn là một vị tiểu cô nương xinh đẹp."

Thẩm Ngụy lắc đầu không nói, Văn Huân cưỡi ngựa bên cạnh lại lên tiếng: " Ngay cả ta cũng có thể nhìn ra y là nam nhân, không hiểu lý do vì sao ngươi lại có thể làm chủ tướng một doanh."

" Ngươi nói cái gì."

" Ha!" Văn Huân thở ra một hơi, sau đó hắn lại nhìn Thẩm Ngụy: " Không ngờ chỉ thời gian mấy tháng, thật sự như lời y nói có thể khiến vương gia hồi phục nhanh đến như vậy."

" Tất cả là nhờ vào Đàn công tử và biểu ca của y."

" Biểu ca?" Hướng mắt đến nam tử bận y phục xanh nhạt trông có vẻ ốm yếu phía trước, Văn Huân hoài nghi nói: " Là y sao? Hình như vẫn còn rất trẻ, nhìn thế nào cũng cảm thấy không giống."

" Ta cũng từng nghĩ như vậy." Thẩm Ngụy lại nói: " Ngươi sẽ lại có cái nhìn khác ngay thôi."

Văn Huân ngạc nhiên nghe Thẩm Ngụy nói, hắn tươi cười: " Hiếm khi thấy ngươi như vậy, ta phải lưu ý rồi."

Trước cổng thành lớn mở rộng, khắp nơi đều nhìn thấy người lớn trẻ nhỏ đứng đông nghẹt không chỗ trống. Xếp thành một lối đi vào lại khá ngay thẳng, một người y phục đỏ bị gió thổi bay trông thật đẹp mắt, y từ nơi này vẫn có thể nhìn thấy đám bụi mù của đoàn người ngựa phía xa: " Vương gia trở về rồi."

" Vương gia về rồi." Từ sau câu nói của y kéo theo đấy những tiếng hô vang vọng.

" Cuối cùng vương gia cũng đã trở về rồi, chúng ta vẫn luôn tin tưởng người nhất định trở về."

" Đúng vậy, vương gia làm sao có thể bỏ rơi chúng ta được."

" Mẫu thân." Một hài tử vài tuổi thấy mọi người xôn xao cũng hiếu kỳ kéo tay áo mẫu thân mình hỏi: " Vương gia là ai vậy ạ?"

Nữ nhân mỉm cười xoa đầu con vui vẻ nói: " Người chính là chủ nhân của chúng ta, là người mang đến cuộc sống ấm no và tự do cho

chúng ta."

" Chủ nhân?" Hài tử nghe mẫu thân nó nói thì lại càng ngạc nhiên hơn: " Không phải là Ngọc đại nhân sao ạ?"

" Ha ha Ngọc đại nhân đương nhiên cũng là chủ nhân của chúng ta." Nữ Nhân bế lên nhi tử của mình, nàng chỉ về phía xa, nơi hiện lên những bóng người ngựa đang tiến về đây nói: " Thế nhưng người có quyền lực tối cao nhất, người thật sự là niềm hy vọng của chúng ta. Con nhìn cho kỹ, người đó chính là Nhật Minh vương."

" Nhật Minh vương?"

" Ngọc Trúc." Một nữ tướng bận giáp màu đồng, tóc buộc cao cùng đôi mắt sắc bén anh khí. Nàng đi đến bên cạnh Ngọc Trúc lên tiếng: " Chờ đợi năm năm, cuối cùng cũng đợi được rồi."

" Đúng vậy." Ngọc Trúc nói xong lại vung tay lên cao, y lớn tiếng ra lệnh: " Dựng cờ Nam Vương."

Sau mệnh lệnh của Ngọc Trúc, trên tường thành kéo dài liên tục dựng lên những lá cờ có màu đỏ tươi, trên đó là hình hoa văn như một ngọn gió cuộn là do đích thân tiên đế trước kia đã ban kỳ hiệu này cho Nhật Minh Vương.

Ngôn Phong nhìn những lá cờ được gió thổi tung bay trên đỉnh tường thành, hắn lại trầm mặt không tránh khỏi nhớ lại trước kia khi tiên đế còn sống: " Hoàng huynh, thật sự cần phải làm vậy sao?"

Duật Thiệp đôi mắt dịu dàng nhìn hoàng đệ đứng bên giường bệnh của mình, hắn nói: " Vì đệ đã nói không muốn làm hoàng đế, nhưng ta biết câu nói đó không hoàn toàn là nói theo ý muốn của đệ."

Ngôn Phong im lặng không phủ nhận lời hắn, Duật Thiệp lại nói: " Không sao, nếu sau nay muốn thay đổi quyết định của mình, trẫm sẽ vẫn ủng hộ đệ."

" Vậy cứ đợi đến lúc đó rồi mới nói đi."

Chương 43:

Ngôn Phong cho ngựa ngừng lại trước cổng thành, Phiên Vân vừa rồi vẫn còn nghe thấy tiếng ồn ào xôn xao của người dân, bây giờ bọn họ lại im lặng không có tiếng động. Thế nhưng từ biểu hiện của mỗi người nhìn qua đây, tất cả đều là ánh mắt kính trọng cùng tự hào dõi theo mỗi cử động của Duật Ngôn Phong. Có thể thấy được, bọn họ đều là đang cảm thấy vui mừng vì hắn đã ở đây.

" Vương gia, mừng người trở lại." Ngọc Trúc ngước đầu đối diện với Duật Ngôn Phong, hắn so với trước tiều tụy hơn rất nhiều.

Từ trên yên ngựa nhìn người bận y phục đỏ bên dưới, đã năm năm từ lần cuối hắn rời khỏi Thừa Viên Chức, y trông vẫn không có gì thay đổi. Ngôn Phong không nói gì, hắn bước xuống ngựa lại đưa tay về phía Phiên Vân nói: " Phiên nhi, đưa tay cho ta."

" Ta tự mình xuống." Phiên Vân không nghĩ sẽ trước mặt nhiều người như vậy, lại phải khiến Ngôn Phong giúp y, để hắn phải mất uy thế hạ mình đỡ kẻ khác xuống ngựa. Thế nhưng lại chẳng cho y có cơ hội, Ngôn Phong vừa khi bị từ chối liền nắm lấy cổ tay Phiên Vân kéo người xuống, cứ theo đà đó y ngã luôn vào vòng tay hắn.

Phiên Vân chân đã chạm đất rồi mới muốn cùng hắn nói lý, không ngờ nhìn đến vẻ mặt Ngôn Phong thì nửa chữ cũng không nói ra được. Hắn hình như không được vui khi bị y từ chối như vậy, thế nên Phiên Vân lại quyết định im lặng không nói gì.

Thấy người cuối cùng cũng chịu ngoan ngoãn một chút, Ngôn Phong buông Phiên Vân ra sau đó mới quay lưng nhìn về phía Ngọc Trúc. Hắn dịu giọng nói: " Ta trở lại rồi."

Phiên Vân lén nhìn những người xung quanh, ngoài người dân vây đông kín quanh tường thành đang tỏ vẻ ngạc nhiên nhìn y lạ lẫm, thì những người đang đối diện với Ngôn Phong lại chẳng chút nào cảm thấy kỳ quái với hành động của hắn.

Nhất là nam nhân bận y phục đỏ kia, trông hắn không biết nên nói thế nào. Nói y chỉ là nhân vật tầm thường hình như không phải, nhưng nếu so với mấy vị thuộc hạ của Ngôn Phong mà y biết tới nay cũng không giống.

" Vương gia đi đường vất vả rồi." Ngọc Trúc nhẹ mỉm cười với Ngôn

Phong, y mỗi cử chỉ đều cảm thấy vô cùng hoàn thiện, không cương cũng không nhu, làm cho người nhìn đều cảm thấy rất thoải mái.

Ngọc Trúc lại nhìn đến Phiên Vân phía sau Ngôn Phong nói: " Vị này chắc là Đàn công tử, Đàn Phiên Vân?"

Phiên Vân ngạc nhiên: " Ngươi biết ta?"

Thấy Phiên Vân nhìn sang Ngôn Phong tỏ vẻ nghi ngờ, Ngọc Trúc lại nói: " Xin thứ lỗi, là ta đã tự ý cho người điều tra ngươi."

" Điều tra." Chân mày Phiên Vân hơi nhíu lại, y cảm thấy khó chịu khi nghe thấy có người điều tra thân phận của minh: " Ta lại không biết đến chuyện này đấy."

" Ta biết ngươi sẽ không vui." Ngọc Trúc thân mình cúi thấp hơn một chút, dáng vẻ như muốn nhận lỗi: " Nhưng vì an nguy của vương gia ta không thể không làm vậy, Ngọc Trúc vẫn phải tạ lỗi với ngươi."

" Việc này..."

Phiên Vân còn đang phân vân, y chẳng biết mình nên nói thế nào cho phải thì Ngôn Phong lại lên tiếng: " Nếu Ngọc Trúc đã tự mình nhận lỗi, ta tin Phiên nhi cũng sẽ không tính toán nữa."

Nhìn Ngôn Phong xong Phiên Vân cũng cảm thấy có gì đó không phải, thế nhưng y không muốn nghĩ nhiều mới nói: " Vương gia cũng đã nói vậy, ta cần gì phải tính toán."

" Hừ." Nhã Thanh đến sau đó một lúc, nhìn liền chắc chắn có mờ ám gì đó ở đây. Y xuống ngựa rồi nói với Vong Âm: " Người đó là ai vậy, hình như trong mắt Nhật Minh vương gia có trọng lượng hơn các ngươi thì phải."

Vong Âm dắt ngựa của cả hai giao lại cho một tên lính dẫn đi, hắn trầm giọng nói: " Ngọc Trúc cũng là một trong mười ba thuộc hạ dưới quyền vương gia, tuy nhiên y lại là quân sư của Thảo Đường quân."

" Vậy sao?" Nhã Thanh hơi cong khóe môi, y khó chịu nói: " Tuy chỉ mới sơ qua nhưng ta có thể nhìn thấy, loại ánh mắt mà quân sư của các ngươi nhìn Nhật Minh vương, chẳng khác ánh mắt mà vương gia

nhìn biểu đệ của ta là bao đâu."

Vong Âm đương nhiên hiểu Nhã Thanh đang muốn nói tới điều gì, đây đã là chuyện bọn họ không ai không biết rồi. Thế nhưng không nghĩ tới y cũng thật nhạy bén, chỉ mới liếc mắt đã bị nhận ra rồi.

" Mừng vương gia trở về."

" Nghi Tuyết." Đối nữ tướng bận giáp màu đồng, Ngôn Phong nói: " Những người còn lại đâu?"

" Vương gia, bọn họ đều có công vụ trên mình, hiện tại đều không kịp trở lại. Ngọc trúc đã gửi tin triệu gọi, có thể một hai ngày nữa mới nhận được tin tức." Nghi Tuyết trả lời câu chữ rõ ràng không sai sót.

Ngôn Phong gật đầu rồi thấy Nhã Thanh đi lại, hắn nói: " Ngọc Trúc, đây là Nhã Thanh biểu ca của Phiên Vân. Y cũng là người đã chữa trị cho ta, nhất định phải tiếp đón chu đáo."

Không đợi Ngọc Trúc kịp nói cái gì, Nhã Thanh đã lên tiếng: " Ta chỉ vì Phiên Vân, không phải vì vương gia. Vì thế cũng không cần đối với ta nói mấy lời cảm tạ, cảm thấy không quen."

" Ngươi làm sao vậy?" Phiên Vân ngạc nhiên vì cách nói chuyện của Nhã Thanh, giống như không có thiện cảm với người này. Y nói nhỏ: " Nhã Thanh, ngươi khó chịu ở đâu sao?"

" Còn không phải ta vì ngươi sao?" Nhã Thanh nhăn mày.

Không để ý tới hai người nói chuyện, Ngôn Phong lại lên tiếng: " Một lát đến chính doanh ta muốn biết tất cả những gì xảy ra trong những năm qua."

" Ngọc Trúc đã hiểu." Ngọc Trúc nói xong lại hướng tới Nhã Thanh và Phiên Vân: " Bất ngờ không thể chu đáo, ta đã cho người dọn dẹp lại mấy căn phòng trống. Hai vị đi đường có thể đã mệt mỏi rồi, mọi người có thể đi nghỉ ngơi một chút, ta sẽ chuẩn bị một bữa tiệc rượu đón tiếp."

" Tiệc rượu thì có thể không cần đâu." Phiên Vân đi đường cũng thật

đã rất mệt, y nói: " Ta chỉ muốn có chỗ ngủ một giấc là tốt, làm phiền rồi."

Nghe Phiên Vân nói, Ngôn Phong suy nghĩ một lúc lại ra lệnh cho Ngọc Trúc: " Thường Hà phòng để Nhã Thanh nghỉ ngơi, Phiên Vân cứ để ở phòng của ta là được rồi."

" Thường Hà và phòng của vương gia?" Nghi Tuyết bất ngờ nên không may nói thành tiếng, cô sau đó liền biết sai mà cúi đầu.

Ngọc Trúc xem ra lại rất tự nhiên, y mỉm cười: " Được, ta lập tức cho người đi chuẩn bị."

" Vương gia..." Phiên Vân cảm thấy mình hiện tại ở chung phòng với Ngôn Phong thì không đúng, y muốn nói lại bị ánh mắt của hắn dọa cho im lặng.

Ngôn Phong đưa tay vuốt nhẹ lọn tóc của Phiên Vân, hắn dịu dàng nói: " Phiên nhi muốn ngủ thì trước đó vẫn nên ăn chút gì đi, ta vẫn còn việc phải xử lý, xong rồi mới tìm ngươi."

" Ta... hiểu rồi."

Nhìn hai người trước mắt, Ngọc Trúc mỉm cười lắc đầu. Vương gia tuy nói chuyện như rất quan tâm, nhưng rõ ràng là đang muốn uy hiếp người ta cần làm theo ý hắn. Y lên tiếng nói: " Vong Âm, ngươi giúp ta đưa Nhã Thanh công tử đến Thường Hà đi."

" Được." Vong Âm lo lắng nhìn Ngọc Trúc, thấy y có thể tự nhiên như vậy cũng rất ngạc nhiên. Hắn rồi lại quay sang Nhã Thanh: " Ta đưa ngươi về phòng nghỉ ngơi trước, một lát nữa sẽ sai người mang đồ của ngươi đến sau."

" Phiên Vân." Nhã Thanh lại kéo tay Phiên Vân nói: " Ta đi trước, nghỉ ngơi cho tốt. Ngày mai ta đến mới có chuyện cần nói với ngươi."

" Được." Y chỉ vừa trả lời thì Nhã Thanh liền bỏ đi trước, thậm chí không cần nói gì với vương gia hay Ngọc Trúc lời nào. Phiên Vân cảm thấy có chút không phải mới mỉm cười với Ngọc Trúc: " Huynh ấy vì phải liên tục đi đường xa nên có chút khó chịu, Nhã Thanh không phải có ý xấu đâu."

Ngọc Trúc nhẹ mỉm cười đáp trả: " Không sao, ta có thể nhìn ra y vì cớ gì lại không vui."

"..."

- ----------

Nghi Tuyết dường như không hiểu được chuyện gì xảy ra, sau khi mọi người đều vào thành rồi cô lập tức chạy đến phòng của Thẩm Ngụy mà lớn tiếng: " Chuyện này là thế nào vậy?"

" Ta đã nói với muội rất nhiều lần, trước khi vào phòng cần gõ cửa, cũng không được tùy tiện đến phòng của nam nhân."

" Bây giờ ta không có thời gian nghe huynh nói mấy chuyện đó đâu." Nhìn Thẩm Ngụy đứng bên cửa sổ đang lau kiếm của mình, Nghi Tuyết đập mạnh hai tay trên mặt bàn: " Hai kẻ kia từ đâu đến, cùng với vương gia có quan hệ như thế nào?"

" Là người đã trị khỏi thương tích và giúp đỡ vương gia thoát khỏi hoàng thành."

" Đừng đùa với ta, bọn họ có khả năng đó sao? Hơn nữa người tên Phiên Vân đó, vương gia còn để hắn ở phòng của mình." Nghi Tuyết nhớ lại lúc Ngôn Phong bỏ qua Ngọc Trúc, cứ như vậy kéo người kia xuống ngựa ôm vào lòng: “ Cái dáng vẻ đó là sao chứ, y thật sự là nam nhân sao?”

" Nghi Tuyết." Thẩm Ngụy đột nhiên trong giọng nói mang vẻ nóng giận, hắn bỏ kiếm trên tay xuống: " Chuyện của vương gia, chúng ta không được phép can thiệp vào."

" Nhưng..." Nghi Tuyết biết Thẩm Ngụy tức giận cũng không có gì lạ khi mình dám xen vào chuyện riêng của vương gia, thế nhưng cô vẫn không thể nào hiểu được: " Nhưng vương gia sao có thể làm vậy trước mặt Ngọc Trúc, còn bảo huynh ấy phải dẫn người đến phòng của vương gia... thật... thật quá đáng."

" Dù sao cũng không phải việc của muội."

" Không phải việc của ta chẳng lẽ cũng không phải việc của huynh sao?"

"..."

Nhìn vẻ hờ hững của Thẩm Ngụy, Nghi Tuyết siết nắm tay thành đấm.

Đúng là cô không có quyền can thiệp vào chuyện riêng của vương gia, mỗi người bọn họ đều biết rõ điều đó. Nhưng với Ngọc Trúc không phải vẫn có ngoại lệ sao, y vì hắn đã từ bỏ hết tất cả rồi, vương gia cũng biết rất rõ tâm ý của Ngọc Trúc không phải sao?

Không những vậy người đó lại còn là nam, nếu là nữ nhân cô cũng không cần phải khó chịu chạy đến đây hỏi chuyện với Thẩm Ngụy. Vương gia là đang muốn làm tổn thương Ngọc Trúc sao, nhất định phải là một nam nhân mới được?

Nghi Tuyết nghĩ cũng đủ tức giận, cô lại lớn tiếng rồi dứt khoát xoay lưng đi mất: " Được, huynh không chịu nói ta sẽ đến hỏi Vong Âm."

Thẩm Ngụy không nói trầm mặt nhìn Nghi Tuyết bỏ đi, hắn ngồi xuống ghế im lặng một hồi lâu. Nếu thật sự có thể làm gì đó cho Ngọc Trúc, bất cứ việc gì chỉ cần có khả năng hắn cũng sẽ làm, thế nhưng chuyện tình cảm giữa y và vương gia thật quá phức tạp.

Nhớ lại vừa rồi Ngọc Trúc có thể tỏ ra như không có gì, dễ dàng mỉm cười như vậy nhưng trong lòng y có bao nhiêu khổ sở hắn có lẽ là người hiểu rõ nhất.

Chương 44:

Trên đường đi Phiên Vân nhận thấy ở Thừa Viên Chức người dân sinh sống không có vẻ phồn hoa như ở hoàng thành, thế nhưng nơi này cũng lại không thiếu bất cứ thứ gì. Mọi người lại sinh sống hòa thuận, trên gương mặt của mỗi một người đều mang nụ cười ấm áp, thật không giống với những gì mà y từng tưởng tượng. Bọn họ cho dù những năm này đều bị hoàng đế dùng vương gia không chế, chèn ép, nhưng lại chẳng hề có biểu hiện gì như lo sợ cả.

Phiên Vân cảm thấy có chút tò mò về cuộc sống bình dị tại đây, nghĩ đợi vài ngày sẽ ra ngoài tìm hiểu khắp nơi một lượt, y cũng rất hứng thú muốn biết mọi thứ khi thời gian sau mình sẽ ở lại Thừa Viên Chức.

Từ lúc về đến thủ phủ nằm ở vị trí trung tâm, Ngôn Phong cũng vì bận chuyện mà cùng với mấy vị tướng quân đi mất.

Phiên Vân được hai a hoàn phía trước dẫn đường đến phòng của Ngôn Phong, đôi khi một trong hai lại tò mò liếc nhìn y kỳ lạ.

Đi qua một dãy hành lang dài với hai bên là hồ nước rộng, bọn họ đi đến một dinh điện bên cạnh hồ, phía sau còn có vườn cây cối rậm cùng một tòa lầu các gỗ hai tầng khá cao, hình như nơi đó được dùng để ngắm cảnh. Nhìn như vậy khá đơn sơ nhưng lại khiến y cảm thấy ở đây rất bình yên cùng dễ chịu.

Thúy Ngân lên tiếng nói: “ Đây là Cẩm Phong Vi, nơi ở của vương gia, công tử mời vào trong.”

Phiên Vân chỉ gật đầu không nói, y đi vào trong điện, từ ngoài cửa lớn hai bên được trưng bày vài chậu cây kiểng cùng nhiều ô cửa sổ. Theo hai a hoàn vào đến chính phòng của Cẩm Phong Vi, Phiên Vân lúc này khá ngạc nhiên vì trưng bày ở đây không quá khác so với phòng của Ngôn Phong ở Tư Duyệt Thâm viện.

Cũng chỉ có hai chiếc tủ gỗ lớn, bàn ghế và giường rộng cùng với một tấm bình phong che đi một gian nhỏ. Nếu nói có gì khác thì nơi này còn có một chiếc cửa sổ rất lớn đối diện với giường ngủ, và thêm một kệ đầy sách có bốn ngăn trên tường.

Trong phòng không có mùi ẩm mốc mà còn có chút hương thơm của mực cùng không khí cây cỏ bên ngoài cửa sổ rất dễ chịu, Phiên Vân làm lạ hỏi: “ Vương gia không phải đã không ở nơi này rất lâu rồi?”

Hiểu ý của Phiên Vân, a hoàn Thúy Ngân nói: " Vương gia cho dù không ở, thế nhưng Ngọc Trúc đại nhân vẫn căn dặn chúng ta mỗi ngày đều phải lau dọn cẩn thận, còn có những vật dụng với lúc trước khi vương gia đi đều phải giữ y như cũ không được phép thay đổi."

" Chính là vị đại nhân đã bảo các ngươi đưa ta đến đây?" Phiên Vân suy nghĩ, y cũng không phải ngu ngốc không rõ vì sao Nhã Thanh đối với Ngọc Trúc kia xa cách như vậy. Y thở dài: " Thật là…"

" Đại nhân đã nói phải hầu hạ công tử thật tốt, ta vừa rồi cũng đã bảo mấy a hoan khác ở phòng bếp chuẩn bị thức ăn cho người, nếu công tử còn cần gì có thể sai bảo."

" Ta không cần phải có người hầu hạ." Phiên Vân nhìn hai a hoàn trước mặt, chỉ có Thúy Ngân là có vẻ lanh lợi, người còn lại dường như không có thiện cảm với y. Phiên Vân mỉm cười: " Hơn nữa không cần cái gì công tử, cứ gọi ta Phiên Vân là được rồi."

" Như vậy…"

" À phải." Phiên Vân sợ họ dài dòng lôi thôi, y lại nhanh miệng nói: " Ngươi tên Thúy Ngân đúng không."

" Đúng vậy."

Phiên Vân tự nhiên ngồi xuống giường, y mệt mỏi nói: " Có thể giúp ta chuẩn bị nước nóng, ta mấy ngày nay đi đường vẫn chưa được tắm qua, sau đó chỉ muốn ngủ một chút nên cũng không cần dùng cơm."

" Vậy công tử chờ một lát, ta lập tức đi chuẩn bị." Thúy Ngân nói rồi cùng với a hoàn kia trở ra ngoài, cô đột nhiên lại y kéo ngược tay mới ngạc nhiên nói: " Ngươi làm gì vậy?"

Thoa Ngân lén nhìn về chính phòng ở phía sau, đợi khi chắc chắn đã đi xa đến người bên trong không nghe thấy mời nói: " Ngươi xem người đó tại sao lại được Ngọc Trúc đại nhân sắp xếp ở Cẩm Phong Vi của vương gia, truyện này có phải kỳ lạ lắm hay không?"

" Ta cũng cảm thấy có chút ngạc nhiên khi đại nhân lại ra lệnh chúng ta làm vậy, nhưng ta cũng nghe nói đây là ý của vương gia, thế nên ngay cả đại nhân cũng phải nghe theo thôi."

“ Ngươi không biết đó thôi.” Thoa Ngân nói nhỏ: “ Ta lúc nãy cũng ra bên ngoài chờ đón vương gia trở về, chính mắt ta nhìn thấy Đàn Phiên Vân này ngồi cùng ngựa với vương gia. Lúc đó trước mặt rất nhiều người, y còn ôm lấy vương gia để người đỡ mình xuống ngựa vô cùng thân cận nữa.”

“ Còn có chuyện như vậy sao?” Thúy Ngân cũng không nghĩ bản thân sẽ quan tâm đến chuyện mà Thoa Ngân kể, chỉ là thấy cô còn làm ra vẻ như đó là chuyện lớn mới tùy ý hỏi lại.

“ Ta tự mình nhìn làm sao có thể sai.” Thoa Ngân lại nói: “ Nhưng mà ta vừa rồi cũng xem qua mấy lần, vị công tử này có khi nào là một vị cô nương cải trang thành nam nhân hay không, còn níu kéo vương gia ở chỗ đông người như vậy đúng là không biết xấu hổ.”

Thúy Ngân vừa nghe đã vội vả vào miệng Thoa Ngân nhẹ một cái, cô nhìn trước sau an tâm không có ai nghe thấy mới quở trách: “ Ngươi chỉ là một cái a hoàn nho nhỏ, còn có gan dám nhận xét đến chủ tử sao, có biết quý cái mạng của mình không?”

“ Gì chứ, ta chỉ nói sự thật thôi.” Thoa Ngân bị mắng vẫn không khôn ra, cô lại nói: “ Ta thấy Đàn Phiên Vân này cũng rất có thể là vương phi ở hoàng thành, người mà bốn năm trước bị hoàng đế ép vương gia phải lấy đi. Đã như vậy mà còn không biết thân phận, mặt dày nhất định bám theo vương gia đến tận đây.”

“ Ngươi…”

“ Câm miệng cho ta.”

Chợt nghe tiếng người nóng giận, Thoa Ngân giật mình nhìn thấy Ngọc Trúc đang đi đến mới hoảng sợ quỳ xuống không dám nói thêm một lời.

Ở Thừa Viên Chức này có ai không biết không thể khiến Ngọc quân sư nổi giận chứ, ngay đến cả các vị tướng quân dẫn đầu mỗi doanh đứng trước y còn không dám nói năng lộn xộn.

“ Thoa Ngân ngươi gan cũng thật lớn.” Bởi vì vẫn còn ở chính sảnh của Cẩm Phong Vi, cho dù khá xa phòng trong nhưng cũng sợ sẽ khiến Phiên Vân nghe thấy, Ngọc Trúc muốn lớn tiếng cũng phải hạ giọng xuống nói: “ Ra ngoài cho ta, tự mình đến Dương Vu báo tội

nhận phạt. Nơi này từ nay cũng không còn cần đến ngươi hầu hạ nữa.”

“ Đại nhân.” Nghe phải đến Dương Vu nhận phạt Thoa Ngân đã tái mặt, cho dù chỉ là một tội nhỏ như bàn tán ra vào chuyện của chủ tử cũng phải chịu hết ba mươi đại côn: “ Đại nhân tha tội, Thoa Ngân đã biết lỗi rồi… từ nay không dám nói bậy nữa.”

“ Ngươi đã làm sai thì phải nhận phạt, dù đã biết sai cũng không thể bỏ qua như vậy, lập tức đến Dương Vu cho ta.”

“ Đại nhân tha tội, ta…”

“ Thoa Ngân.” Thúy Ngân vội kéo tay Thoa Ngân nói: “ Ngươi còn không mau đi, muốn khiến đại nhân tức giận hơn sao?”

“ Ta…”

“ Đại nhân, là ta không nhắc nhở Thoa Ngân để cô ấy nói bậy. Ta có thể nhận thay Thoa Ngân một nửa hình phạt hay không?” Ngọc Trúc không nói gì, xem như y đã đồng ý. Thúy Ngân liền kéo người đứng dậy nói: “ Đi thôi.”

Ngọc Trúc nhìn hai a hoàn đi rồi mới lại tiếp tục đi vào trong, đột nhiên lại xuất hiện hai nhân vật cùng với vương gia trở về như vậy cũng không tránh khỏi có nhiều lời đồn không hay, y mới cần phải nghiêm phạt để tránh sau này lại có người miệng tùy ý nói bậy.

Về việc Phiên Vân bị hiểu lầm là vương phi cũng là do những tin tức của Duật Ngôn Phong tại vương phủ ngoài Ngọc Trúc và chủ tướng các doanh thì sẽ không có ai biết, Phiên Vân lại có bề ngoài như vậy chỉ sợ rằng hôm nay những ai nhìn thấy cũng đều có suy nghĩ giống với Thoa Ngân mà thôi.

“ Phiên Vân công tử, ta vào trong được chứ?”

“ A!” Phiên Vân chỉ mới ngã lưng lên giường một lát, nghe thấy tiếng người bên ngoài y liền giật mình ngồi bật dậy: “ Vào đi.”

Ngọc Trúc chờ được đồng ý rồi mới vào trong phòng, nhìn thấy Phiên Vân ngồi trên giường, chăn đệm cũng nhăn một góc. Y mang mấy bộ y phục đặt trên bàn mới nói: “ Có phải ta đã làm phiền công tử nghỉ ngơi?”

“ Không có.” Phiên Vân tự nhiên nói: “ Ta định sau khi tắm rửa mới ngủ một lúc, không biết Ngọc Trúc đại nhân đến tìm có việc gì hay không?”

“ Vương gia bảo ta chuẩn bị vài bộ đồ mới thích hợp với ngươi, vì khí hậu tại nam địa thay đổi bất chợt sẽ khó thích nghi cho những người từ xa đến. Ở đây ta chỉ có thể tạm tìm được mấy bộ này, vài hôm nữa ta sẽ cho người may riêng y phục vừa với công tử.”

“ Gọi ta Phiên Vân được rồi.”

“ Được.”

Phiên Vân thật không đoán ra được con người này thế nào, y nhìn mấy bộ y phục được đặt trên bàn lại nói: “ Ngọc Trúc quân sư, ta nghe vương gia nói ngươi là một người rất tài giỏi, có thể thay người quản lý toàn bộ khi vương gia không có mặt tại nam địa. Một người như vậy, có thể tự mình đi làm những việc nhỏ này cho ta sao?”

“ Phiên Vân, ngươi hình như đối với ta không được tự nhiên như Vong Âm bọn họ phải chứ.” Ngọc Trúc lại tự nhiên nói: “ Có phải ngươi nhìn ra ta đối với chuyện của vương gia cẩn thận quá mức, khiến ngươi không cảm thấy dễ chịu?”

Không nghĩ tới người này lại có thể thẳng thắn đến vậy, Phiên Vấn vốn không muốn nói rõ nhưng khi thấy Ngọc Trúc như vậy thì bản thân y cũng nhận thấy mình không cần gì phải khách khí.

Phiên Vân tươi cười nói: “ Ta chính là người như thế, nếu đã nhận định thì không có lý nào lại cần phải né tránh. Hy vọng không khiến ngươi cảm thấy phiền.”

“ Không đâu, về mặt này ta lại cảm thấy chúng ta khá giống nhau.” Ngọc Trúc lại nói: “ Thế nhưng ngươi cũng không cần phải lo lắng, vương gia từ trước đến nay chưa từng có bất cứ hành động thân mật nào với ta giống như với ngươi vậy, đây chỉ là một phía từ ta mà thôi.”

“ Ta chưa từng lo lắng.” Đôi mắt linh động nhìn Ngọc Trúc không hề có vẻ gì tỏ ra chán ghét, Phiên Vân nói: “ Bất quá ta không hề cảm thấy đại nhân là người xấu, trái lại cũng rất muốn được trở thành bằng hữu với ngươi.”

Ngọc Trúc ngạc nhiên một hồi, y mới đầu còn cho rằng Phiên Vân chỉ

là một thiếu niên mới lớn tính tình sẽ có chút trẻ con, không ngờ lại sẽ còn nghe nói đến những lời này: “ Ta cũng thật vinh hạnh rồi.”

Chương 45:

Có thể là do nhiều ngày đi đường lại một đêm cũng không có ngủ, Phiên Vân vốn định chỉ ngã lưng một lúc không ngờ lại ngủ say đến không biết gì. Thấy trời đất rung chuyển một hồi y cũng mặc kệ, cho đến khi trên mặt mình bị thứ gì đó quấy phá đến cảm thấy ngứa ngáy.

Phiên Vân muốn bỏ mặc để tiếp tục ngủ cũng không được, y mặt nhăn lại khó chịu rồi mi mắt nhẹ hé ra. Lập tức đã nhìn thấy cái vẻ tuấn tú mà mình mỗi ngày đều nhìn thấy phóng đại ngay trước mặt, y không có hành động gì lớn vẫn giữ nét buồn ngủ lười biếng lên tiếng nói: " Vương gia, người về rồi."

" Ừ... ta về rồi." Ngôn Phong mỉm cười, hắn không cố ý muốn quấy Phiên Vân ngủ, thế nhưng dù sao y cũng bị đánh thức rồi hắn liền muốn kiếm lời lại nhẹ hôn lên môi y nói: " Làm phiền ngươi ngủ rồi sao?"

" Không… ta ngủ bao lâu rồi, giờ là lúc nào?" Phiên Vân cử động người một chút, y xoay đầu muốn nhìn thử bên ngoài cửa sổ xem thì thấy cửa đã được đóng kín, cả nến trong phòng cũng đều đã cháy gần hết: " Vương gia... trời tối rồi sao?"

" Đã gần sáng rồi." Ngôn Phong nói: " Phiên nhi chắc là rất mệt, ta nghe báo lại ngươi vẫn chưa chịu ăn gì đã đi ngủ rồi."

" Ta không nghĩ là mình sẽ ngủ lâu đến vậy." Sức nặng của Ngôn Phong trên người làm Phiên Vân không cử động được, y bây giờ tỉnh ngủ hẳn mới nhìn hắn. Thấy y phục trên người cũng là lúc sáng hắn đã bận mới lên tiếng hỏi: " Vương gia mới trở về thôi sao, bàn chuyện với thuộc hạ cũng lâu đến vậy?"

" Vì có một số rắc rối trong mấy năm qua nên không thể một lúc đều xử lý, thêm nữa ta còn phải kiểm tra lại quân số có thay đổi ra sao trong thời gian mình không có ở đây. Mấy ngày nữa xem ra cũng không có bao nhiêu thời gian rảnh."

" Ta có thể giúp được gì hay không?"

Ngôn Phong im lặng nhìn Phiên Vân, hắn một hồi lại nói: " Ta biết Phiên nhi ngươi rất thông minh, nhưng từ nay ở Thừa Viên Chức ngươi không cần phải làm gì cả."

“ Vương gia, ta…”

“ Ta biết ngươi muốn nói gì.” Xem vẻ mặt nhăn nhó của Phiên Vân cũng biết y không thích bị đối xử như vậy, Duật Ngôn Phong lại nghiêm mặt nói: “ Ta đã nói, ta chưa từng xem ngươi như nữ nhân để đối đãi.”

“ Vậy thì tại sao?”

“ Vì ngươi là thê tử của ta.”

Phiên Vân thật muốn mắng hắn lại không thể, rõ ràng nói không xem y như nữ nhân nhưng lúc nào cũng luôn miệng nói y là thê tử của hắn. Đáng trách là Phiên Vân lại không có chút khó chịu khi nghe hắn nói vậy: “ Vương gia người thật là…”

“ Ta chỉ cần Phiên nhi sống như ngươi muốn là được.” Ngôn Phong dùng tay đan vào trong mái tóc đen dài của Phiên Vân, hắn vuốt nhẹ rồi nâng lên một lọn tóc đặt trước mũi mình, ngửi qua mùi hương dễ chịu trên tóc y, hắn dịu giọng: “ Ngươi không phải muốn sống an nhàn một chút không cần phải lo đến những chuyện không đâu sao?”

“ Vương gia còn nhớ?”

“ Ta sẽ cho người xây lại một căn nhà bên ngoài thủ phủ, ngươi có thể xem đó như nhà của riêng mình, ta cũng sẽ nuôi Phiên nhi mỗi ngày ba bữa nhất định không khiến ngươi chịu đói.”

“ Gì vậy chứ…” Phiên Vân nghe hắn nói thì cười lớn: “ Nếu ngay cả trên đất của vương gia cũng có thể khiến ta phải chịu đói sao.”

“ Những thời gian tiếp theo hãy cố tận hưởng cuộc sống mà ngươi luôn ao ước đi.” Những lời sau đó của Ngôn Phong lại khiến Phiên Vân ngạc nhiên, tiếng cười của y cũng tắt hẳn. Hắn lại nói: “ Sau này cho dù xảy ra chuyện gì, mặc cho Phiên nhi không đồng ý ta cũng không để ngươi đi.”

“ Vương gia.” Phiên Vân nhỏ giọng: “ Sao đột nhiên lại nói những lời này?”

“ Gả cho ta đi Phiên nhi.” Phiên Vân tròn mắt nhìn Ngôn Phong, y còn chưa kịp nói gì hắn lại tiếp: “ Chờ khi ta lật đổ hoàng vị của Duật Thừa Viêm, khi ta giành lấy được thiên hạ này… ta muốn ngươi lại một lần

nữa, chính thức gả cho ta đi.”

“ Chuyện này…”

“ Ta biết nếu như vậy người sẽ không còn cuộc sống giản dị mà mình mong ước nữa, ta cũng đã suy nghĩ rất nhiều nhưng lại không thể từ bỏ được ngươi.” Duật Ngôn Phong hai tay đột nhiên ôm lấy Phiên Vân, giọng nói của hắn đầy ngữ khí cao lãnh nhưng cũng tựa như đang cầu xin trước y: “ Phiên nhi, ta sẽ khiến ngươi sống thật tốt như những gì ngươi muốn tại Thừa Viên Chức này, ngươi về sau cũng không được phép từ chối ta.”

Phiên Vân im lặng để hắn ôm mình một hồi, nhưng y suy nghĩ thế nào cũng không biết được vấn đề nằm ở đâu.

Y thậm chí lúc nhận ra bản thân thích Duật Ngôn Phong còn lo sợ hắn sẽ hận y đến có thể không có cách đối diện, lý nào lại chỉ vì con đường đế vương sau này của hắn, mà từ bỏ khi hai người đã xác định được tình cảm của đối phương?

Nhưng có lẽ Ngôn Phong cũng giống như y vậy thôi, hắn cũng lo sợ khi từng nghe y nói về cuộc sống sau này của mình. Phiên Vân chợt phì cười, y cố đẩy hắn đang ôm cứng trên người mình ra: “ Ngay cả chuyện mình sẽ thích một nam nhân như vương gia, ta lúc trước còn chưa từng nghĩ tới, luôn cho rằng mình về sau phải cưới một nương tử bình thường một chút, có thêm hai hài tử mới tốt.”

“ Ngươi muốn lấy nương tử?” Ngôn Phong chân mày như sắp đụng lại với nhau, cả giọng nói cũng nghe ra đáng sợ.

“ Ta nói là lúc trước không phải sao, như thế còn từng nghĩ kiếm cho vương gia thêm vài cái tiểu thiếp, như vậy đến khi biết ta không phải nữ nhân cũng không khiến người quá mất mặt.”

Sắc mặt Ngôn Phong càng lúc càng trở đen, Phiên Vân vòng hai tay qua cổ hắn, vươn người hôn lên trán Ngôn Phong rôi cười nói: “ Nhưng hiện tại lại khác, nếu ngoài ta vương gia còn dám nghĩ đến sẽ rước thêm một thê hai thiếp, ta nhất định không đồng ý.”

“ Phiên nhi.”

“ Lý do là bởi vì ta biết mình thích vương gia, ta không muốn nhìn thấy người thân cận với bất kỳ ai khác ngoài mình cả.” Phiên Vân lại nói: “ Cho nên nói không cần biết trước kia ta từng mong ước điều gì, ta cũng đều có thể vì vương gia mà từ bỏ.”

Ngôn Phong không nghĩ sẽ nghe Phiên Vân nói với hắn những lời này, hắn khóe môi khẽ nâng lên lại lạnh giọng: “ Đây đều là ngươi tự mình nói.”

“ Vậy còn vương phi thì sao?” Phiên Vân dường như không muốn bỏ qua vấn đề này, hôm qua sau khi cùng Ngọc Trúc nói chuyện y phát hiện bản thân mình có tính chiếm hữu rất cao. Nếu thật sự muốn ở bên cạnh Ngôn Phong, y không muốn hắn lại có thêm ai khác: “ Vương gia lúc trước từng nói bản thân không hề yêu nàng, vậy tại sao lại muốn cưới nàng làm thê.”

Hắn thật nhanh không cần suy nghĩ nói: “ Thê tử của ta chỉ duy nhất một mình ngươi.”

“ Ta không hỏi cái đó.” Phiên Vân nhăn mày.

Ngôn Phong nhìn thấy y bộ dạng khó chịu như vậy thì lại càng hứng thú, hắn giọng thì thầm nói: “ Phiên nhi, ngươi ghen sao?”

“ Ghen…” Đúng là vậy nhưng bị hắn hỏi thẳng y có thể nhận được sao? Chết cũng không nhận: “ Ta không có, vì sao phải ghen chứ.”

“ Thật là không có?”

Phiên Vân khẳng định nói: “ Không có là không có, chắc chắn không, ngươi hỏi nữa cùng sẽ không ừm….”

Bờ môi nhỏ liên tục chối không ngừng lại bị Ngôn Phong cắn lấy, Phiên Vân định kháng cự thì tay từ sớm đã bị hắn bắt được áp xuống đệm giường không thể động. Mỗi lần như vậy hắn đều làm như đang cưỡng ép y vậy, bất quá vẫn là do Phiên Vân chống cự mới thành ra một mớ hỗn loạn.

Phiên Vân vì còn đang ngang bướng muốn khẳng định mình không có ghen, thế nên y nhất định vùng vẫy muốn thoát ra cái hôn của Ngôn Phong, chỉ là sức lực của bọn họ bây giờ đã chênh lệch thấy rõ. Dù y dùng hết sức vẫn chẳng có gì thay đổi, bản thân phản đối chỉ càng

khiến Ngôn Phong nổi lên cơn dục vọng muốn chiếm hữu.

“ Ư…” Hơi thở như muốn bị hút cạn, đầu lưỡi tê dại vì bị hắn cắn mút không chịu buông tha. Phiên Vân cũng chẳng còn sức mà vùng vẫy, y tựa như con thú nhỏ đuối sức mặc cho hắn thích thế nào thì thế ấy.

Y không phủ nhận mình bị nụ hôn của hắn làm nhấn chìm xuống không lối thoát, đầu óc cứ như vậy trở nên trống rỗng.

Rời đi cánh môi mềm của Phiên Vân, Ngôn Phong nhẹ liếm đi nước bọt trên khóe môi y. Hắn hôn lướt qua đó, tiếp là trên cằm rồi tiếp tục hôn đi xuống. Đầu lưỡi liếm dọc theo chiếc cổ thon nhỏ của Phiên Vân, nơi yết hầu không hiện rõ của y nhẹ cắn lấy.

“ a…!” Phiên Vân khẽ rên một tiếng, y cảm thấy cả người mỗi lúc một nóng, nhưng bụng cứ sôi lên đến khó chịu. Siết chặt lấy tay Duật Ngôn Phong, y nhỏ giọng gọi: “ Vương gia… đợi đã…”

Ngôn Phong dường như không muốn quan tâm đến y nói cái gì, Phiên Vân đến lúc tay hắn cũng muốn mò vào bên trong y phục của mình mới vội lên tiếng: “ Vương gia… ta cả ngày hôm qua vẫn chưa có ăn gì, thật là cảm thấy rất… đói bụng.”

“…”

“ Vương gia?” Thấy hắn mọi hành động trên người mình đều ngừng lại, Phiên Vân chuyển động người muốn đẩy hắn ra thì lại bất ngờ bị Ngôn Phong túm lấy hai cổ tay áp lên trên: “ A!”

Ngôn Phong mặt thật gần với Phiên Vân, hắn một tay nâng cằm y lên, lại hôn xuống trên môi Phiên Vân một lần mới nói: “ Phiên nhi, ngươi có thể tạm thời trốn tránh nhưng tốt hơn lần sau đừng có dùng cách này biết chưa?”

“ Hiểu rồi.” Phiên Vân mỉm cười: “ Lần sau không dám nữa.”

Ngôn Phong xem ban đầu là hắn muốn trêu chọc y, cuối cùng lại bị Phiên Vân làm cho mất hứng. Hắn cũng là vừa về tới đã phải bận chuyện đến gần sáng, bây giờ liền ngã mình sang một bên nhắm mắt không còn muốn quan tâm đến Phiên Vân nữa.

Thấy mình đùa có chút hơi quá, Phiên Vân ngồi dậy nhìn Ngôn Phong nằm một bên. Y kéo tay hắn: “ Vương gia khoan hãy ngủ, người thay y phục ra trước đi, ngủ vậy sẽ rất khó chịu.”

“ Phiên nhi, đừng ồn.” Ngôn Phong mắt vẫn ngắm, hắn kéo Phiên Vân nằm xuống trở lại cũng tiện tay ôm luôn y vào lòng: “ Bây giờ ta rất mệt, ngươi cũng ngoan ngoãn ngủ thêm một lúc đi.”

Nghe hắn nói mệt, Phiên Vân liền nằm im không động. Đúng là y không để ý đến mình còn có thể ngủ một giấc rồi, nhưng Ngôn Phong đến bây giờ mới có thể trở về phòng, đúng là chưa có thời gian để nghỉ ngơi.

Chờ một hồi lâu không quay rầy Ngôn Phong, đợi khi chắc chắn hắn đã ngủ say Phiên Vân mới nhẹ nhàng thoát ra khỏi cái ôm của hắn. Dù gì cũng đã bị Ngôn Phong phá đến thức dậy rồi, y lấy y phục mà Ngọc Trúc mang đến cho mình bận vào, sau đó ra ngoài muốn tìm phòng bếp nấu cho hắn vài món ăn.

Chương 46:

Vong Âm cùng với Sát Âm hơn một năm trước theo lời của Ngọc Trúc dò hỏi tin tức của Nhật Minh vương nên trà trộn vào hoàng thành, sau đó thì ở tại miếu hoài thư bên ngoài hoàng thành phòng khi hoàng đế có ý muốn nguy hại đến tính mạng của Ngôn Phong.

Nhờ vậy khi nhận được bức thư của Ngôn Phong do Phiên Vân nhớ người gửi đi, bọn họ mới kịp gọi Bất Triết cùng nhau cứu người ra ngoài. Vong Âm và Sát Âm không còn bất cứ người thân nào, huynh đệ bọn họ là do Viên Bân đại tướng quân cứu mạng khi lưu lạc trong đám dân chạy nạn tại chiến trường.

Sau đó dù đã được Viên Bân cho một ít tiền, ông cũng gửi cả hai cho một gia đình khá giả ở một làng nhỏ thuộc nam địa nuôi dưỡng. đáng tiếc người nhận nuôi bọn họ dù đã nhận không ít từ Viên lão tướng quân nhưng ông vừa đi họ đã trở mặt, không những lấy hết chút tiền ít ỏi của Vong Âm và Sát Âm còn đuổi hai đứa trẻ chỉ mới sáu, bảy tuổi đi khỏi.

Không nơi nương tựa, sông cực khổ bên đường thêm hai năm, đến khi bị ngươi xung quanh xem như vận xui rồi đuổi cả hai ra khỏi làng. Chịu đói khát bọn họ ngất đi trên thảo nguyên mênh mông hoang vắng, không ngờ lại có thể may mắn gặp được Duật Ngôn Phong.

Hắn lúc đó còn nhỏ tuổi hơn hai người họ, là đang được tiên đế Duật Thiệp dạy cưỡi ngựa, vô tình nhìn thấy Sát Âm và Vong Âm mới gọi người đến giúp. Về sau Ngôn Phong yêu cầu được lưu lại cả hai, tiên đế liền chấp nhận để bọn họ trở thành thuộc hạ của hắn, cũng cùng với Ngôn Phong được học tập và rèn luyện tại Thừa Viên Chức.

Thế nên đối với Vong Âm, Thừa Viên Chức chính là nhà của hắn. Sau hơn một năm trở về nên cảm thấy rất thân thiết với bất cứ thứ gì mình nhìn thấy, đêm qua hắn trở về phòng rất khuya nhưng khi mặt trời chưa lên cũng đã thức dậy.

Vong Âm đến chuồng ngựa muốn ra ngoài thành thì bất ngờ từ xa đã nhìn thấy Nhã Thanh còn đến sớm hơn mình, y hình như đang cùng với lão Âu chăm ngựa nói gì đó.

“ Ta chỉ cần dùng một thời gian sẽ trả lại cũng không được sao?”

Lão Âu tỏ ra khó xử: “ Thật xin lỗi, những con ngựa hôm nay ở đây

đều là ngựa hoang chưa được thuần dưỡng, nếu ngươi nhất định vẫn muốn cưỡi chúng, ta chỉ sợ chắc chắn sẽ bị thương."

" Vậy còn con ngựa hôm qua của ta thì sao?" Nhã Thanh suy nghĩ nhớ lại hôm qua lúc mình vừa đến lại nói: " Đúng rồi, hôm qua là Vong Âm giao ngựa của ta cho một tên lính có nốt ruồi lớn bên má trái, có thể làm phiền ông tìm tên lính đó hỏi giùm ta được chứ?"

" Cái này cũng thật là làm khó ta." Lão Âu chỉ mấy con ngựa trong chuồng nói: " Ta chỉ là chăm nuôi ngựa ở đây, mỗi ngày đều có người mang đến rồi dẫn đi nên làm sao biết được con ngựa nào là của ngươi, hơn nữa Thảo Dường quân có bao nhiêu binh lính, muốn tìm một người chỉ chút ít đặc điểm như vậy làm sao được."

" Như vậy cũng không được sao." Nhã Thanh đưa mắt nhìn khắp nơi, lại nhìn đến mấy con được nhốt từng chuồng riêng biệt, hơn nữa trên lưng chúng cũng có yên ngựa mới nói: " Không phải bên đó còn có mấy con có thể dùng được sao?"

" Không được, không được đâu. Đó đều là ngựa của mấy vị tướng quân mà, ta không được phép tùy ý cho người khác mượn."

" Nhã Thanh."

Nghe thấy người gọi tên mình, Nhã Thanh quay đầu thấy Vong Âm đang đi về hướng này. Y liền kéo tay hắn nói: " Ngươi đến vừa đúng lúc, ta cần ngươi giúp."

" Chuyện gì vậy?" Vong Âm hỏi Nhã Thanh xong lại nhìn lão Âu nói: " Ở đây xảy ra chuyện gì?"

" Vong Âm tướng quân." Lão Âu nghe hỏi thì vội vàng giải thích: " Chính là người này không biết từ đâu đến, y nói muốn mượn ngựa của chúng ta một hồi. Thế nhưng mấy con ngựa ở đây đều chưa được thuần dưỡng, nói mãi y cũng nhất định không chịu đi."

" Vong Âm, ta bây giờ muốn ra ngoài thành. Ông ấy nói mấy con ngựa đằng kia đều là của mấy người các ngươi, vậy con nào là của ngươi nhanh cho ta mượn dùng một lúc."

“ Ngươi muốn ra ngoài thành?”

“ Đúng vậy.” Nhã Thanh vừa nói tay cũng mang giỏ tre đeo lên lưng: “ Hôm qua lúc chúng ta rời khỏi cánh rừng ngoài kia, bên đó có một vách đá lớn ta nhìn thấy có cỏ Diệp Mộng Chi. Loại cỏ này cần hái lúc mặt trời vừa lên, ta bây giờ đang rất vội.”

“ Không thể được.”

Không nghĩ tới lại bị từ chối, Nhã Thanh khó chịu nói: “ Tại sao lại không được, ngựa của ngươi không thể cho mượn?”

“ Mã Yết của ta thường cưỡi có thể nhận chủ, mỗi một con ngựa bên đó đều là ngựa tốt do chúng ta thuần hóa. Bọn chúng ngoại trừ người có thể thuần hóa mình thì không để bất cứ kẻ nào cưỡi được, hơn nữa… ngươi cũng không giỏi cưỡi ngựa.”

“ Chỉ một con ngựa còn có thể nhận chủ như vậy.” Nhã Thanh thì thầm mắng, y nhìn mặt trời cũng sắp lên mà không biết nên làm thế nào: “ Chỉ tại ngươi làm mất ngựa của ta.”

“ Thật ra ta cũng định ra khỏi thành đi xem thử mấy trang trại bên ngoài, nếu ngươi nhất định muốn hái thuốc ta đưa ngươi đi.”

Nhã Thanh vừa nghe nói thì tâm trạng cũng tốt hơn, y vừa định nói hắn nhanh lên thì bất ngờ giỏ tre trên vai mình lại bị giật đi mất. Nhăn mày nhìn kẻ từ đâu xuất hiện phía sau mình, Nhã Thanh lên tiếng: “ Ngươi làm gì vậy?”

“ Cầm lấy.” Ném giỏ tre qua phía Vong Âm, Thẫm Ngụy lại hướng lão Âu ra lệnh: “ Mang Hắc Bảo ra cho ta.”

“ Vâng thưa Thẫm Ngụy tướng quân.” Lão Âu dạ vâng rồi loay hoay đi dắt ngựa, thuận tiện nhìn ra tình hình mà dắt luôn cả Mã Yết của Vong Âm ra ngoài.

Hai con ngựa một trắng một đen nhìn cũng thật quá trái ngược nhau, cái mặt ngu hết biết. Nhã Thanh nhìn qua lại cảm thấy thích con ngựa bình thường của mình mua trên đường đi hôm trước hơn, không đến nổi gây chú ý như bọn chúng.

Vong Âm nhìn Thẫm Ngụy lên tiếng: “ Ý gì?”

“ Vừa hay ta cũng định ra ngoài thành.” Thẩm Ngụy lên ngựa, hắn dễ dàng cũng kéo Nhã Thanh lên ngồi phía trước mình nói: “ Giữ chặt vào.”

“ Khoan… á…” Còn chưa kịp hiểu đâu ra đâu Nhã Thanh đã muốn hét lên, bây giờ y cũng hiểu được một con ngựa tốt từ miệng của Vong Âm là thế nào. Tốc độ nhanh đến làm Nhã Thanh hoảng sợ, tay vội túm lấy cổ áo Thẩm Ngụy lo mình ngã xuống.

Vong Âm đứng đó vẫn không hiểu chuyện gì, hắn lại nhìn giỏ tre Thẩm Ngụy ném qua trên tay. Suy nghĩ một chút rồi thở dài, Vong Âm cũng liền lên ngựa rồi đuổi theo bọn họ ra khỏi thành.

- ----------

Sáng sớm định sẽ đến phòng bếp căn dặn mấy người ở đó làm cơm mang đến Cẩm Phong Vi và Thường Hà, Thúy Ngân khi đến thì thấy mấy người ở đó đều đứng bên ngoài cửa xôn xao cái gì. Cô liền đi đến hỏi: “ Mọi người làm gì vậy, tại sao đều đứng cả ngoài này.”

“ Ngươi xem đi, đây là chuyện gì chứ.” Một người phụ nữ trung niên nghe Thúy Ngân hỏi thì lên tiếng, bà càm ràm nói: “ Vị Đàn công tử kia hôm nay đến đây nói muốn nấu cơm sáng cho vương gia, đây là ý gì chứ? Vương gia ngày trước ở nơi này đều ăn cơm do Lưu Hạnh Nương ta nấu, đây có phải là xem thường ta không?”

“ Đúng vậy đấy, thân là nam nhân lại muốn xuống bếp lo chuyện nấu nướng, đúng là kỳ lạ quá mức đi.”

“ Đúng vậy, đúng vậy.”

Thúy Ngân nghe họ nói xong thì tươi cười, cô xua xua tay nói: “ Được rồi, nếu đã vậy thì ở đây cũng đâu cần mọi người nữa đúng không. Đừng ở đây bàn tán chuyện ra vô nữa, cơm sáng của vương gia cứ để Phiên Vân công tử lo là được rồi.”

“ Hừ… thật không hiểu nổi mà.”

“ Lưu đại thẩm đừng giận, cứ đi làm những việc khác trước đi được không.” Thúy Ngân đẩy được mấy người bọn họ đi xong lại nhìn vào bên trong bếp, thấy một mình Phiên Vân loay hoay trong đó mới chủ động đi vào: “ Phiên Vân công tử, người dậy thật sớm. Nghe nói công tử làm cơm sáng cho vương gia, có cần ta giúp gì không?”

“ Thúy Ngân?” Phiên Vân lấy ấm nước trên bếp xuống, y nhìn thấy Thúy Ngân thì nói: “ Không sao, đều xong cả rồi. Ngươi giúp ta phá nước ấm vào bồn là được, một lát vương gia cũng cần dùng tới.”

“ Được.” Thúy Ngân thấy mấy người kia vừa rồi đứng đông như vậy mà chỉ biết lắm miệng, từ đây đến Cẩm Phong Vi phải đi mất một đoạn xa bọn họ lại không ai chịu giúp. Cô lên tiếng: “ Mấy việc này công tử nên để hạ nhân làm thì hơn, vương gia chắc sẽ không vui nếu biết được đâu.”

Phiên Vân mỉm cười nói: “ Ta đã quen rồi, bây giờ nếu chỉ ngồi không thì cũng không có gì khác để làm, sẽ cảm thấy buồn chán.”

“ Quen?” Thúy Ngân hỏi lại: “ Công tử trước đây đều làm những việc này sao?”

“ Có nhiều chuyện vẫn là không tiện kể với ngươi, lần sau mới nói đi.”

Phiên Vân khiêng hai thùng nước, cùng với Thúy Ngân trở về Cẩm Phong Vi. Y còn cho rằng Ngôn Phong vẫn còn ngủ, nhưng không ngờ vừa bước vào cửa đã nhìn thấy hắn ngồi trên ghế vẻ mặt khó xem nhìn mình: “ Vương gia, người dậy rồi.”

“ Ngươi đang làm gì?”

Thấy mắt hắn liếc đến hai thùng nước trên tay mình, Phiên Vân vội bỏ xuống rồi nói với Thúy Ngân: “ Giúp ta mang mấy thùng này đều đổ vào trong bồn phía sau đi.”

“ Vâng.” Thúy Ngân nhanh tay đổ hết nước vào bồn xong lại lập tức mang cả bốn thùng nước bên này ra ngoài.

Phiên Vân lúc này nhìn tới Ngôn Phong vẫn chẳng thấy hắn muốn nói cái gì, y thở dài một hơi rồi đi tới ngồi đối diện với hắn: “ Vương gia lại làm sao vậy?”

“ Nhưng việc này về sau không cho phép ngươi đi làm nữa, ta nói đêm qua ngươi đều quên cả?”

“ Không làm nữa thì không làm nữa.” Phiên Vân mỉm cười: “ Chỉ có cơm và thức ăn ta cũng đều đã nấu cả rồi, vương gia người cũng không muốn ăn sao?”

Ngôn Phong im lặng nhìn vẻ mặt tỏ ra vô tội của Phiên Vân, hắn còn

muốn tức giận nhưng cuối cùng vẫn bị y làm cho không thể giận nổi. Hắn đột nhiên đứng lên kéo lấy Phiên Vân, ép y nửa người nằm trên mặt bàn. Ngôn Phong nhếch môi nói: “ Ngoan ngoãn ở yên một chỗ cho ta, nếu còn không nghe lời lần sau đừng nghĩ đến ta sẽ ngừng lại nửa chừng như vậy nữa biết chưa?"

Chương 47:

“ Thẩm Ngụy, con ngựa này của ngươi tên Hắc Bảo sao?” Nhã Thanh đứng bên cạnh đưa tay vuốt bờm ngựa, vừa rồi lúc cưỡi trên nó đúng là khiến y một phen hoàng hồn, thế nhưng cảm giác khi phóng rất nhanh như vậy lại không tồi: “ Qủa đúng là một con ngựa tốt, đáng tiếc ta lại không thể tự mình cưỡi nó.”

“ Thật ra…”

“ Thật ra sao cơ?” Thấy Thẩm Ngụy nói chưa hết câu đã ngừng, Nhã Thanh hỏi lại.

Thẩm Ngụy nhìn thân hình nhỏ gầy của Nhã Thanh, hắn thật ra muốn nói loại ngựa này ở các trang trại cũng sẽ còn một hai con gì đó, chúng cũng đều chưa được thuần hóa, thế nhưng nói ra chỉ sợ phải thấy cảng Nhã Thanh muốn trèo được lên lưng của mấy con ngựa hoang đó, chỉ mới nghĩ thôi cũng thấy nguy hiểm. Hắn nhạt giọng nói: “ Không có gì.”

“ Con người của ngươi cũng thật kỳ lạ.” Nhã Thanh thầm nhận xét Thẩm Ngụy này vài tiếng rồi ngước đầu nhìn lên cao.

Treo trên vách đá còn nhìn thấy Vong Âm đang muốn trèo cao hơn chút nữa, Nhã Thanh lớn tiếng nói: “ Vong Âm, đã thấy Diệp Mộng Chi chưa, nhớ cẩn thận một chút. Nếu không được thì ngươi xuống đi, để ta tự trèo lên hái là được rồi.”

“ Không sao, ta nhìn thấy rồi, sẽ xuống liền đây.” Vong Âm vừa nói đã từ trên cao nhảy xuống, hắn đạp chân lên vách đá mấy lần đã nhẹ nhàng đáp xuống như không có gì.

Tay ôm một bó cây cỏ xanh um lá với những bông hoa nhỏ vàng li ti, Vong Âm mang chúng bỏ vào trong giỏ tre của Nhã Thanh, hắn lại hỏi: “ Là mấy cây này đúng chứ, trên đó vẫn còn vài bụi để ta cũng hái xuống.”

“ Không cần đâu.” Nhã Thanh thấy trời lúc này cũng đã sáng hẳn mới nói: “ Bây giờ hái cũng không kịp nữa, hơn hết Diệp Mộng Chi là loại cỏ sinh sôi từ thân cây trước, nếu chúng ta mang chúng đều hái hết sẽ không có cơ hội sinh ra lại cây mới.”

Vong Âm nghe rồi thì nhìn mấy bụi cây mà mình vừa mới hái nói: “ Ta

chưa từng nghe nói mấy loại cỏ này có thể dùng làm thuốc, còn có quá trinh sinh trưởng của chúng. Nhã Thanh, ngươi biết cũng thật nhiều.”

“ Ta từ nhỏ đã thích phân biệt các loại thuốc, không hiểu vì sao chỉ cần biết qua một lần liền ghi nhớ trong đầu. Mẫu thân cũng không chịu ở yên một chỗ dẫn ta đi khắp nơi, tự nhiên thời gian lâu dần những thứ này học hỏi cũng sẽ biết.”

“ Ra là vậy, y thuật của ngươi đều là do mẫu thân mình dạy ra sao?”

“ Cũng không phải.” Nhã Thanh nhớ lại mấy lần mẫu thân của y tự ý trị bệnh cho mọi người, thật đúng là ác mộng: “ Một phần là vậy, nhưng đa số đều là nhờ vào sách y lưu truyền qua nhiều thế hệ của nhà ta, ban đầu chỉ có thể áp dụng trên người mấy con thú nhỏ bị thương, dần dần ta nhận ra mình rất yêu thích việc có thể trị bệnh cho mọi người. Thế nên ta mới hành y đi khắp nơi, tình huống nào cũng có thể gặp phải, từ đó cũng tìm hiểu thêm các phương thức khác nhau.”

Đứng một bên im lặng để hai người bọn họ nói chuyện hồi lâu, sợ rằng chỉ một lúc nữa mặt trời lên cao thì cũng nóng bức hơn nhiều. Thẩm Ngụy đột nhiên lên tiếng chen vào: “ Thuốc cũng hái xong rồi, ta đến mấy trang trại quan sát một chút. Vong Âm, ngươi đưa Nhã Thanh trở về đi.”

Nhã Thanh xua tay nói: “ Không cần, các ngươi giúp ta đến đây được rồi, không phải hai người đều có chuyện cần làm sao, ta tự mình đi trở về.”

“ Ngươi tự mình đi chỉ sợ đến trưa cũng chưa vào được thành, một lát trời sẽ rất nóng, vẫn là để ta đưa ngươi về đi.” Vong Âm lên ngựa lại đưa tay về phía Nhã Thanh: “ Ta giúp ngươi.”

Nhã Thanh nhìn con Mã Yết của Vong Âm, bản thân không muốn cứ phải nhờ vào bọn họ, thế nhưng cảm giác được cưỡi một con ngựa có thể chạy nhanh như vậy đúng là không từ chối được. Y nhẹ mỉm cười rồi nắm lấy tay Vong Âm để hắn kéo mình lên ngựa: “ Đa tạ.”

Nhã Thanh ngồi trước Vong Âm, tay ôm giỏ tre trong ngực còn thích

thú vuốt bờm ngựa của Mã Yết. Vong Âm nhìn y như vậy lại thấy Nhã Thanh có thêm vài tính cách trẻ con, không đến nổi lúc nào cũng tỏ ra mọi vật vô vị khó gần.

- ----------

“ Vương gia, mùi vị thế nào?”

“ Do ngươi nấu, đương nhiên ta sẽ thấy ngon.”

“ Ta biết rồi người cũng chỉ nói mấy lời như vậy.” Phiên Vân gắp thêm vài miếng thức ăn bỏ vào chén của Ngôn Phong, y suy nghĩ lại thấy không đúng: “ Cứ tưởng Nhã Thanh sẽ đến sớm, hôm nay không cần phải xem bệnh cho người sao?”

“ Y cùng với Vong Âm và Thẫm Ngụy ra ngoài thành rồi.”

“ Ra ngoài thành?” Phiên Vân ngạc nhiên: “ Lại đi cùng với hai người bọn họ… chắc là lại liên quan đến mấy cây cỏ thuốc mà chúng ta thấy ngoài kia hôm qua rồi.”

Thấy Ngôn Phong cũng không nói gì như là hắn đang khó chịu, dù sao Vong Âm và Thẫm Ngụy cũng là hai chủ tướng trong doanh, lại cứ bị ca ca của y kéo đi khắp nơi như gia nhân của mình vậy. Phiên Vân nhìn Ngôn Phong nói: “ Bọn họ như vậy không sao chứ?"

" Không sao." Ngôn Phong mặt bình tĩnh trả lời: " Nhã Thanh là ân nhân của ta, để y sai bảo bọn họ cũng không có gì."

Phiên Vân gật gật đầu xong lại hỏi: " Vương gia bây giờ vẫn còn ở đây, hôm nay người không có việc gì cần làm sao?”

“ Hôm nay thì không có.”

“ Vậy thì tốt quá.” Phiên Vân mỉm cười: “ Ta hôm qua đã rất hứng thú muốn đi xem xung quanh một chút, vương gia một lúc đi cùng được không?”

“ Được.” Ngôn Phong lại nói: “ Thay y phục của ngươi trước, đều bẩn cả rồi.”

Nhìn lại trên người mình lúc sáng loay hoay trong bếp dính không ít bẩn, y mỉm cười: “ Ta đi thay ngay, vương gia chờ một lát.”

Phiên Vân vội chạy đi thì Ngôn Phong cũng bỏ đũa xuống, hắn trầm giọng gọi: “ Thúy Ngân.”

“ Vâng thưa vương gia.” Thụy Ngân bên ngoài nghe gọi liền đi vào phòng.

“ Mang tất cả dọn xuống đi.” Hắn nói tiếp: “ Nói Ngọc Trúc chuyện tiếp theo đều giao cho y tự mình quyết định là được, khi nào Sát Âm và Bất Triết trở về lập tức báo lại cho ta.”

" Vâng ạ."

Bên ngoài trên đường đi lúc này cũng không quá đông người như hôm qua khi họ vào thành, Phiên Vân cùng với Ngôn Phong đi trên đường cũng thu hút hầu như bất cứ ai vô tình nhìn về phía họ, nhất là mấy vị cô nương sắc mặt cũng tỏ ra thẹn thùng vậy mà ngắm ngươi ta lại không chịu chớp mắt.

Phiên Vân nhìn lại Ngôn Phong đi bên cạnh mình, tuy biết hắn là vương gia, người đứng đầu nam địa nên ra ngoài bị mọi người chú ý là lẽ thường, thế nhưng cái dáng vẻ tuấn tú thu hút vô hạn này là sao chứ?

“ Phiên nhi, sao vậy?”

Phiên Vân xoay đầu không nhìn đến Ngôn Phong nữa, y nói: “ Vương gia cũng thật có phúc, chỉ là đi trên đường cũng có thể hớp hồn cô nương nhà người ta.”

“ Bản vương trước kia đều như vậy, ngươi hiện tại mới nhận ra sao?”

“ Vương gia cũng thật biết đùa.” Phiên Vân khó chịu nói: “ Lúc ta mới gặp người cũng không biết có chuyện như vậy đấy.”

“ Phiên nhi, ngươi khó chịu sao?”

“ Không có.” Thừa biết hắn thế nào cũng lợi dụng sơ hở để trêu mình, Phiên Vân lớn tiếng rồi đi qua một ngõ nhỏ trên đường: “ Chúng ta qua bên kia, ta muốn xem bọn họ đang làm cái gì.”

“ Phiên nhi.” Ngôn Phong lạnh giọng, hắn liếc nhìn những kẻ bên đường đến dọa người rồi mới nhẹ bước theo sau Phiên Vân: “ Ngươi còn không nhận ra mình mới là người gây chú ý nhất hay sao?”

Phiên Vân thấy mọi người tụ tập lại với nhau khá ồn ào, bọn họ đa phần là phụ nữ và trẻ con đang treo những chiếc lồng đèn bắt ngang qua con đường nhỏ. Phiên Vân làm lạ cũng muốn lên tiếng hỏi: " Mọi người đang làm gì vậy?"

" Ngươi không biết gì sao?"

" Đương nhiên là ăn mừng rồi."

Có mấy tiếng người xung quanh lao xao trả lời, thế nhưng bọn họ vẫn chẳng thèm quan tâm người hỏi là ai, mỗi người vẫn cứ chăm chú làm việt của mình.

Phía hai bên đường có có mất cái sạp gỗ dài, hình như mấy vị cô nương bên đó đang vẽ lên giấy, sau đó mới được làm thành lồng đèn để treo lên.

Phiên Vân hứng thú đi lại xem, nhìn bọn họ người thì vẽ hoa, người lại vẽ thú. Tránh không được tò mò y lại lên tiếng hỏi: " Ăn mừng là sao, mọi người có chuyện gì vui à?"

" Ngươi không biết vương gia đã trở về rồi sao, đây dương nhiên là chuyện vui. Chúng ta quyết định tổ chức ăn mừng tối nay, Ngọc Trúc đại nhân cũng đã đồng ý rồi."

" Phải, mấy người bên Thạo Lâm tướng quân còn tự mình dẫn người đi săn nữa. Thật là háo hức quá đi, không biết có thể gặp được vương gia không nhĩ?"

Mấy cô gái vừa nghe đến chủ đề này thì lại bắt đầu xôn xao lên: " Nếu gặp được thì tốt rồi, ta nghe nói vương gia còn trẻ."

" Hôm qua ta đã nhìn thấy rồi, tuy chỉ nhìn ở xa nhưng cũng thấy vương gia rất uy phong và anh tuấn nha."

" Được yêu thích như vậy?" Phiên Vân thì thầm trong miệng, y lại nhìn phía sau Ngôn Phong cũng đang đi lại bên này, y nghĩ nghĩ lại thấy chỉ sợ hắn để bọn họ phát hiện thì lại gặp phiên phức lớn. Phiên Vân vội quay trở lại túm lấy cổ tay Ngôn Phong: " Chúng ta đi nơi khác."

Không hiểu sao từ lúc đến Thừa Viên Chức, Phiên Vân luôn cảm thấy Ngôn Phong xung quanh có quá nhiều người để ý đến hắn đi, so với trước kia thì cũng không cần phải như vậy, cùng lắm chỉ có một

vương phi muốn gây khó dễ mình.

Ngôn Phong thấy y như vậy liền không tránh khỏi trong lòng cảm thấy ngứa ngáy, hắn nhìn một chút xung quanh liền kéo lại Phiên Vân. Áp người vào một góc tường hắn liền không kiềm chế mà hôn trên môi y: " Ngươi còn dám nói là không ghen sao?"

Bị Ngôn Phong chặn miệng không thể nói, Phiên Vân lần náy lại chẳng có chút nào phản kháng, như vậy tay cũng vòng qua người hắn hôn đáp trả. Thế nhưng một lúc khi Ngôn Phong còn muốn tiến thêm chút nữa thì lại bị Phiên Vân cắn xuống một cái.

Ngôn Phong tách khỏi môi y nhưng tay vẫn không chịu buông người ra, Phiên Vân mặt đỏ hồng. Y nhìn hắn nói: " Thấy ta vì người như vậy, vương gia rất vui chứ gì?"

" Ngươi thật là…" Liếm qua vết cắn trên môi mình, Ngôn Phong khẽ nhếch môi cười rồi lại một lần giữ lấy Phiên Vân mà hôn xuống.

Chương 48:

" Hai nam nhân mà lại làm mấy cái chuyện như vậy ngay trên đường đi, ngươi thấy đáng mặt lắm sao?"

Phiên Vân cúi đầu nói: " Không phải do ta muốn vậy."

" Cái gì mà muốn với không muốn, ta có mắt cũng có thể nhìn ra ngươi có tự nguyện hay không. Cũng may lúc đó chỉ có ta và Vong Âm trông thấy, thật không hiểu các người đang nghĩ cái gì." Nhã Thanh tay trên bàn chống cằm nhìn tên biểu đệ ngu ngốc của mình, y chợt thở dài: " Vậy chứ thật ra quan hệ giữa ngươi và vương gia đã tiến triển đến đâu rồi, đừng có nói với ta...?"

" Không giống như ngươi nghĩ đâu." Lúc đó cùng với Ngôn Phong trong góc nhỏ không ngờ lại bị Nhã Thanh nhìn thấy, Phiên Vân cũng không muốn giải thích cái gì. Dù sao Nhã Thanh cũng đã biết rõ quan hệ của họ, chỉ có hình như Vong Âm lại cũng rất bình tĩnh xem như không có gì.

" Ta xem chừng ra ngươi chẳng bao lâu nữa cũng bị vương gia ăn sạch mà thôi." Nhã Thanh thì thầm trong miệng xong lại nói: " Cái người hôm qua, Ngọc Trúc gì đó... ngươi thấy thế nào?"

Đột nhiên lại nghe Nhã Thanh hỏi như vậy, Phiên Vân nói: " Cũng không có gì, chỉ là có thể nhìn thấy người này... đối với vương gia tình cảm không phải chỉ là bình thường."

" Ngươi biết mà còn tỏ ra bình tĩnh như vậy." Nhã Thanh tức giận: " Hắn không chỉ là thuộc hạ của Nhật Minh vương, so với Vong Âm và Thẩm Ngụy bọn họ, ta còn có thể thấy hắn có thân phận còn cao hơn một bậc."

" Biểu ca, ngươi đang lo lắng cho ta sao?" Phiên Vân rót một tách trà rồi đặt trước mặt Nhã Thanh nói: " An tâm đi, ta thấy Ngọc Trúc đại nhân cũng không phải người xấu gì."

" Ngươi đừng suy nghĩ đơn giản quá như vậy, cho dù hắn thật sự không có ý xấu gì, nhưng một người như thế ở bên cạnh vương gia ngươi một chút cũng không lo lắng sao?"

" Ta đương nhiên có cảm thấy khó chịu chút ít, nhưng cũng đâu phải là chuyện lớn gì." Phiên Vân bình tĩnh nói: " Cho dù thật sự có vì

chuyện đó đi nữa thì ta cũng là một nam nhân, cần phải vì có một nam nhân khác cũng thích vương gia mà làm mấy việc như ghen hay tính toán, đề phòng người ta khó xem như vậy hay không?"

" Ngươi..." Nhã Thanh định nói lại thôi: " Được, ta mặc kệ ngươi thế nào."

Phiên Vân biết Nhã Thanh chỉ là lo lắng cho mình, y lại muốn đổi chủ đề mà mỉm cười nói: " Phải rồi, ta nghe nói sáng nay ngươi cùng với Vong Âm và Thẩm Ngụy tướng quân ra ngoài thành."

" Ta muốn đi hái Diệp Mộng Chi, nhưng ngựa ở đây những con còn có thể dùng lại chỉ có bọn họ mới làm chủ được."

" Ta biết ngươi thế nào rồi cũng nhất định phải hái cho được mà." Từ lúc quen biết Nhã Thanh thì đã vậy, y đối với việc trị bệnh và các loại thuốc chẳng khi nào chịu bỏ qua.

Nhã Thanh nhìn Phiên Vân nói: " Ta định ở nơi này thêm một thời gian vì lo lắng cho ngươi, nhưng thấy ngươi ở đây xem ra cũng không gì. Một hai ngày nữa ta sẽ trở về nhà, mẫu thân có thể rất lo lắng muốn biết tin tức của ngươi."

" Đi sớm như vậy sao?"

" Vương gia đang hồi phục rất tốt, cũng không cần đến ta phải tiếp tục điều trị nữa." Nhã Thanh thở dài: " Huống hồ xét theo tình hình bây giờ, chẳng bao lâu nữa cả hoàng thành và Thừa Viên Chức đều không thể an bình lâu, ta trước đó cũng không muốn vướng vào rắc rối."

Phiên Vân suy nghĩ mới nói: " Từ đây trở về Tề An huyện, ngươi đi một mình cũng không sao chứ?"

" Ngươi cho rằng ta trước nay hành y khắp nơi thì thế nào, chẳng qua mất một chút ít thời gian cũng chẳng phải vấn đề to tác gì."

" Vậy..." Nghĩ lại thì Nhã Thanh cũng không cần phải vất vả như vậy cùng bọn họ chạy đến nam địa xa xôi này, tất cả đều là do Phiên Vân muốn y chữa trị cho Ngôn Phong mà ra. Y nghĩ mới thành thật lên

tiếng: " Nhã Thanh, đa tạ ngươi."

Nhã Thanh liếc mắt nhìn Phiên Vân, y thở dài buồn chán nói: " Giữa huynh đệ chúng ta còn cần phải nói mấy lời đó sao?"

- ----------

Tại phòng giam đầy mùi ẩm mốc tanh hôi và tối tăm, một nam tử đứng bên ngoài song gỗ trầm mặt nhìn kẻ tội nhân cả người đầy những vết thương rướm máu.

Hắn nghiến chặt răng kêu lên thành tiếng, giọng nói sau đó cũng thể hiện sự tức giận cùng với thất vọng: " Viên tướng quân, ta thật không hiểu ông vì sao lại có thể làm như vậy."

" Là ai?" Viên Bân nằm trên đống rơm khô, đầu tựa bên tường nhướng mi mắt nhìn đến kẻ bên ngoài phòng lao. Ông cười nói: " Ra là Hoàn Lãng duệ tướng, ngươi đến thăm ta đó sao?"

" Viên Bân tướng quân." Hoàn Lãng nắm lấy thành gỗ trên cửa phòng giam, hắn lớn tiếng: " Ta biết ông là một trung thần, ông không thể nào là phản tặc còn muốn phản bội chống lại hoàng thượng, phản bội lại chính con người và niệm tự hào của bản thân mình. Tại sao bây giờ lại như vậy, thật ra đã xảy ra chuyện gì?"

" Phản tặc sao?" Viên Bân cười lớn: " Thì ra đó là tội danh mà hoàng đế muốn gán ghép cho ta, thật là nực cười."

" Viên lão tướng quân, nếu ông chịu oan có thể nói cho ta. Ta nhất định sẽ đến gặp hoàng thượng để giải thích rõ ràng."

" Hoàn Lãng."

"..."

Viên Bân nói lớn tiếng: " Ngươi nói không sai ta luôn tự cho mình là đúng, cho dù biết bản thân luôn tin vào đế vương thật sự chính là Nhật Minh vương gia, thế nhưng vẫn ngu ngốc muốn giữ lại cái lòng trung thành đó với Duật Thừa Viêm."

" Viên Bân tướng quân."

" Triều đại này đã thối nát đến ta và ngươi đều không thể ngờ tới

được, đất nước này tưởng như không cần có chiến tranh thì chính là an bình, thế nhưng chính sự hèn nhát của bản thân ta lại khiến cho người dân mà mình muốn mang lại hòa bình đó rơi vào địa ngục."

Siết lại thanh gỗ trong tay mình, Hoàn Lãng gắt giọng: " Ông đang nói cái gì vậy, ông muốn nói mình thật sự muốn phản lại hoàng thượng, thật sự muốn giúp đỡ Nhật Minh vương khởi dậy gây ra chiến loạn, khiến người dân phải gánh chịu nổi đau của chiến tranh mang lại, chỉ vì để cho hắn cướp đoạt hoàng vị?"

" Hoàn Lãng duệ tướng, ngươi là người ngay thẳng chính trực. Hãy cứ nhìn vào vào lòng dân mà xem, ai mới chính là hoàng đế thật sự."

"..."

" Thời đại đã sắp đổi ngôi, thiên hạ thật sự muốn được thái bình chỉ có thể đổi lấy bằng chiến tranh. Đó mới là sự thật không thể thay đổi."

- ----------

" Vương gia người xem." Vong Âm mang một bản danh sách giao lại cho Ngôn Phong: " Mấy ngày qua sau khi nghe nói Thảo Đường quân chiêu binh, đã có rất nhiều người đến ghi tên muốn tham gia. Với lực lượng của chúng ta bây giờ, nếu trực tiếp đối đầu với hoàng đế cũng không cần lo ngại."

" Ngọc Trục, ngươi thấy thế nào?"

Nghe Ngôn Phong hỏi, Ngọc Trúc nhìn bản đồ của toàn bộ Thiên Lang quốc, nếu khởi quân từ phía nam đánh thẳng đến hoàng thành, cần phải qua ba thành trì Minh Chương, Liêm Giang và Hà Trì: " Trong ba tòa thành chỉ có Hà Trì là bước đến cuối cùng để tiến vào hoàng thành, cũng là nơi khó công nhất. Thế nhưng Quyền Chung đại nhân lại đồng ý quy phục vương gia."

" Ha ha ha, tất cả đều là nhờ vào quân sư của chúng ta." Thạo Lâm ngồi trên ghế tựa, hắn cười lớn nói: " Không biết làm cách nào Ngọc Trúc chỉ giao cho Thẩm Ngụy một bức thư, sau khi đến tay tên Quyền đại nhân đó thì hắn đã lập tức quy phục vương gia, theo ta thấy cũng là trời muốn diệt Thừa Viêm đế."

" Ngươi không thể nói đơn giản như vậy." Vong Âm chỉ vào vị trí của thành Minh Chương: " Tòa thành này được bao bọc bởi một hoang mạc khô khốc, nếu muốn hạ thành nhưng bên ngoài lại không có bất

cứ rào cản nào cùng với loại bão cát thất thường, e rằng ngay cả Thảo Đường quân ta cũng khó mà chống cự nổi."

" Điều này cũng không cần phải lo lắng." Ngọc Trúc lại nói: " Chúng ta không cần trực tiếp đối đầu tại thành Minh Chương."

" Sao đột nhiên lại nói vậy, Minh Chương thành nếu không thể đánh đổ chúng ta cũng không thể qua được." Vong Âm làm lạ nói.

Ngọc Trúc lại nhìn về Thạo Lâm: " Cũng giống như ngươi nói, cả ông trời cũng muốn diệt Thừa Viêm đế."

" Ta sao?" Thạo Lâm không hiểu ý Ngọc Trúc là gì, chỉ là nghe nói y đồng ý với mình thì ha hả lên cười: " Đương nhiên là như vậy."

" Hiện giờ Thiên Lang phía bắc xảy ra lũ lụt, lương thực thiếu hụt. Lại thêm phía nam Minh Chương lại vì chịu ảnh hưởng của khí hậu sa mạc hạn hán, hoàng đế nhất mực lo sợ chiến tranh sắp tới nên không muốn mở kho cứu tế. Chỉ sợ Minh Chương thành cũng không thể nào trụ vững thêm được nữa."

Ngôn Phong suy nghĩ sau khi nghe Ngọc Trúc nói, hắn trầm giọng: " Thu phục lòng dân, không cần tốn một binh một tướng cũng có thể phá thành."

" Chính là như vậy." Ngọc Trúc mỉm cười: " Chờ khi tất cả tướng lĩnh đều có mặt đầy đủ, vương gia có thể chính thức dẫn binh khởi dậy. Ngọc Trúc có thể đảm bảo, trận này người chắc chắn thắng, lại trong thời gian ngắn nhất có thể để công phá hoàng thành."

Thạo Lâm im lặng một hồi, hắn lại đến gần Thẩm Ngụy từ đầu vẫn đứng một bên không có ý kiến gì. Giọng nói cố ý giảm đến nhỏ nhất có thể: " Ngươi có thấy nụ cười của Ngọc Trúc có chút đáng sợ không?"

" Vậy sao?"

" Thạo Lâm."

Thạo Lâm đột nhiên nghe đến tên mình thì liếc mắt nhìn lại, chỉ là vừa thấy sắc mặt của Ngọc Trúc thì đã biết sắp có chuyện lớn rồi: " Ha ha, ta cũng không có nói cái gì."

" Ta nghe lần trước ngươi dẫn người đi săn thú, bất ngờ trang trại của

Thô gia gần chỗ các ngươi săn bắn lại có mấy chuồng ngựa bị sổng mất."

" Cái đó..." Thạo Lâm né tránh lướt mắt đi nơi khác, hình như mấy cái chuồng ngựa đó là do hắn vô tình làm hư.

Ngọc Trúc mỉm cười: " Phiền Thạo Lâm tướng quân dẫn theo doanh quân của ngươi qua bên đó làm lại mấy cái chuồng, sẵn tiện giúp họ bắt mấy con ngựa sổng mất trở về được chứ?"

" Ta đường đường là tướng lĩnh một doanh mà lại phải đi sửa chuồng ngựa?" Thạo Lâm lớn tiếng.

" Nếu ngươi không muốn thì trong thời gian tới ta cũng còn những việc khác để ngươi đi làm, thấy thế nào?"

Thẩm Ngụy từ đầu vẫn đứng nghe, lúc này hắn lại chịu lên tiếng nói với Thạo Lâm: " Ta khuyên ngươi vẫn nên đi sửa chuồng ngựa vẫn tốt hơn."

"..."

" Vương gia." Nghi Tuyết lúc này từ bên ngoài đi vào, cô đi đến đưa cho Ngôn Phong một phong thư: " Đây là tin tức mới được gửi về từ hoàng thành, xin người xem qua thử."

Ngôn Phong mở thư đọc qua một lượt, hắn nhăn mày siết lại là thư trong tay: " Viên Bân đã bị hoàng đế xử tử."

" Sao cơ." Vong Âm vừa nghe không dám tin, Viên tướng quân là ân nhân cứu mạng của hắn, ông một đời trung thành với hoàng đế, lại bị kết tội phản thần xử tử.

- ----------

“ Ngươi vẫn ổn chứ?”

Ngồi trên vách tường thành cao nhìn phía xa, chỉ nghe tiếng không cần quay đầu cũng biết người đến là ai. Vong Âm lắc đầu: “ Ta bây giờ chỉ muốn ở một mình.”

“ Ngươi ở một mình cũng đừng có ngồi trên đó.” Nhã Thanh tựa lưng vào vách tường đá, y nói: “ Ta vừa rồi nhìn thấy còn cho rằng ngươi muốn nhảy xuống bên dưới, đáng tiếc chờ mãi cũng chỉ thấy ngươi

ngây người như đồ đầu gỗ.”

“…”

Nhã Thanh thở dài: “ Ta biết ngươi hối hận vì lúc đó đã không ngăn cản Viên tướng quân, để ông ấy một mình trở về hoàng thành tra lại vụ việc năm xưa. Nhưng đó là con đường do Viên lão tướng quân lựa chọn, không phải lỗi do ngươi.”

“ Ta biết.” Vong Âm nói: “ Ta chỉ đang nghĩ, lúc mình lấy đầu Duật Thừa Viêm sẽ trông như thế nào. Nhưng nếu không được vương gia đồng ý, ta cũng không thể tự tay trả thù cho ân nhân của mình.”

Nhã Thanh mỉm cười: “ Để làm được như vậy thì con đường mà các ngươi phải đi cũng chỉ vừa mới bắt đầu thôi.”

" Ngươi nói phải."

Thạo Lâm ngước đầu nhìn Vong Âm và Nhã Thanh phía trên tường thành, hắn vẫn không an tâm mà hỏi Thẫm Ngụy: “ Để hắn như vậy cũng không sao chứ, ta là lần đầu tiên thấy tên Vong Âm đó như vậy.”

“ Hắn sẽ ổn thôi.” Thẫm Ngụy xoay lưng: “ Ngoại trừ Bất Triết và Sát Âm, mọi người đều đã trở về, nhanh đi báo cho vương gia đi.”

“ Được rồi.”

Chương 49:

Ngôn Phong hôm nay trở về lại không nhìn thấy Phiên Vân ở trong phòng, hắn lại nhìn sang Thúy Ngân: " Phiên Vân đâu rồi?"

" Phiên Vân công tử đang ở lầu Vạn Di phía sau thưa vương gia, công tử nói muốn ở một mình nên không cần có người đi theo."

Ngôn Phong nghe xong thì xua tay để Thúy Ngân lui đi, hắn từ tủ gỗ trong phòng lấy một chiếc áo choàng rồi ra ngoài.

Vạn Di lầu là nơi lúc trước Ngôn Phong thường dùng để đọc sách, gác từ trên độ cao có thể nhìn thấy hầu như toàn bộ Thừa Viên Chức.

Nhìn Phiên Vân đang tựa người trên vách gỗ, tay chống cằm ngắm nhìn phía bên ngoài hoàng hôn có màu đượm buồn. Mang áo choàng trong tay khoác vào trên người y, Ngôn Phong từ phía sau tay giữ lấy hai bên thành gỗ, tựa như ôm hết cả cơ thể của Phiên Vân vào lòng, hắn lên tiếng nói: " Trên này gió rất lớn, đừng để bị cảm lạnh."

" Không sao, cảm giác của gió rất dễ chịu."

" Sao vậy?" Ngôn Phong bàn tay đặt ở cổ của Phiên Vân, hắn trượt tay đẩy cao hơn lên trên để y ngước mặt nhìn mình: " Ngươi tâm trạng đang không vui sao?"

Chớp mắt nhìn Ngôn Phong, cảm nhận cái đụng chạm của hắn trên ngay trên cổ mình. Phiên Vân đột nhiên ngã về sau tựa hết cả sức nặng vào hắn nói: " Nhã Thanh từ lúc đi khỏi Thừa Viên Chức, đã rất lâu vẫn không nhận được tin tức gì từ huynh ấy cả."

" Ngươi cảm thấy lo lắng cho y sao?"

" Đương nhiên sẽ lo lắng." Phiên Vân nhỏ giọng: " Trước kia cho dù không ở cùng nhau, nhưng mỗi lần ta muốn đều có thể gặp được. Cho dù là khi huynh ấy đi khắp nơi cũng sẽ luôn để Tiểu Thanh báo tin, hiện tại đã nửa năm qua đi một chút tin tức cũng không có."

Phiên Vân vén đi mái tóc bị gió thổi loạn của mình qua mang tai, y nhìn cả một khung thành nhuộm trong màu hoàng hôn: " Không lâu nữa sẽ có những trận chiến xảy ra, Nhã Thanh không muốn bị kéo vào cũng còn cả bá mẫu ở Tề An huyện, vì vậy ta lúc đó dù rất muốn cũng không thể ích kỷ yêu cầu huynh ấy ở lại. "

" Phiên nhi." Ngôn Phong chần chừ một hồi, hắn trầm giọng nói: " Thật ra Nhã Thanh không báo tin cho ngươi, có thể là vì y không thể."

" Không thể?" Phiên Vân ngạc nhiên, y cảm thấy trong giọng nói của Ngôn Phong có mấy phần nghiêm trọng, Phiên Vân cho dù đang hoảng sợ cũng vẫn giữ bình tĩnh nói: " Xảy ra chuyện gì rồi, vương gia... có phải người đã biết được tin tức gì của huynh ấy?"

" Phía bắc liên tục gặp lũ, người chết vô số, nạn đói kéo dài. Hoàng đế lại nhất định không muốn tiếp tế khiến nhân dân chịu đói khổ, bọn họ những nam nhân có sức lực tụ tập thành một nhóm trên hơn hai trăm người muốn đòi lại công bằng, yêu cầu mở kho lương."

" Ban đầu chỉ là những cuộc ẩu đả nhỏ sau đó bọn họ mỗi lúc một đông hơn, trở thành mối nguy hại, vì muốn có lương thực đã bắt đầu nổi dậy chống lại triều đình bằng cách đánh cướp kho lương, hiện tại ngay cả Tề An huyện cũng bị kéo vào đã trở thành căn cứ của bọn chúng." Ngôn Phong lại nói: " Ta e rằng triều đình nhất định sẽ không quan tâm đến những người dân ở Tề An huyện sống hay chết ra sao, vì muốn để dẹp loạn có thể sẽ hy sinh cả bọn họ."

Phiên Vân im lặng không nói, y cắn môi nén lại những lời mình muốn nói ra. Nửa năm qua Thảo Đường quân vẫn chưa có động tĩnh gì nhưng thật ra phía sau đã âm thầm liên kết với một số thế lực từ triều đình, cũng nhiều lần cho người tiếp tế lương thực tại những vùng bị lũ và hạn hán bị hoàng đế bỏ rơi.

Có lòng dân, có quân lực, danh tiếng của Nhật Minh vương hiện tại đã là nỗi lo không thể dứt của hoàng đế. Thêm vào bạo loạn xảy ra khắp nơi khó lòng dập tắt, thứ mà bọn họ chờ chính là thời cơ. Y không thể vì bản thân mà ngay lúc này yêu cầu hắn phải động đến quân binh.

" Vong Âm hai tháng trước đã lãnh binh đến Minh Chương, hắn không biết được việc này." Ngôn Phong lại nói: " Ta đã ra lệnh cho Thẩm Ngụy và Ngọc Trúc đến phía bắc Thiên Lang bằng đường biển để cứu trợ các thôn làng gặp nạn, Ngọc Trúc cũng có thể thương lượng cùng với chủ thành Thừa Ân."

" Vương gia, việc này... ta có thể đi cùng họ được hay không?"

" Không được." Phiên Vân chỉ vừa nói đã lập tức bị Ngôn Phong từ chối, hắn nói: " Ta biết ngươi nóng lòng lo lắng cho Nhã Thanh, nhưng ta không thể để ngươi mạo hiểm, chuyện của y cứ giao lại cho Thẩm Ngụy là được rồi."

Phiên Vân suy nghĩ đúng là bản thân có nóng vội, cho dù y có đi cùng cũng không giúp được gì, hơn hết chỉ một thời gian ngắn nữa Ngôn Phong sẽ chính thức khởi binh, y cũng không thể cứ như vậy lại bỏ đi lúc này.

Cả hai đều im lặng không nói gì, cứ như vậy ngắm khung cảnh trước mắt cho đến khi trời bắt đầu tối.

Phiên Vân không biết mình ngủ quên từ lúc nào, đến khi nhận ra mới phát hiện mình đang nằm trên giường nhỏ tại Vạn Di lầu tựa vào Ngôn Phong mà ngủ. Trên này về đêm thật sự gió rất lớn, vì vậy Ngôn Phong cũng mang thêm hai cái áo lông quấn quanh người Phiên Vân.

Thấy y tỉnh, Ngôn Phong bỏ sách trên tay xuống, hắn ngón tay lướt trên mi mắt Phiên Vân nói: " Dậy rồi sao?"

" Ta ngủ quên từ lúc nào?"

Ngôn Phong mỉm cười: " Ngươi chẳng khác nào con mèo nhỏ, rút vào trong người ta mà ngủ."

" Vương gia, người từ lúc nào còn biết nói mấy lời này..." Phiên Vân chợt chú ý ra bên ngoài trời, y bình thường sẽ không ở trên này đến khuya, bây giờ mới phát hiện thấy bầu trời sao bên ngoài mà không khỏi lên tiếng: " Tuyệt thật."

" Phiên nhi." Thấy Phiên Vân chồm người ra bên ngoài muốn nhìn rõ hơn, Ngôn Phong liền kéo y trở lại: " Cẩn thận lại bị ngã."

" Không sao, ta muốn nhìn rõ một chút." Phiên Vân đột nhiên lại bị Ngôn Phong nhất bỗng lên, y ngạc nhiên nhìn hắn: " Vương gia?"

" Ngươi muốn nhìn rõ hơn không phải sao?"

" Nhưng... á...!" Phiên Vân giật mình ôm cứng lấy cổ Ngôn Phong, hắn

lại từ độ cao này có thể nhẹ nhàng mang y cùng lên được trên mái Vạn Di lầu: " Vương gia, ở... ở đây cao quá rồi."

" Phiên nhi, đừng sợ. Nhìn xem kìa."

Phiên Vân tay vẫn ôm cứng trên cổ Ngôn Phong không dám buông ra, y đưa mắt nhìn bốn phía tựa như không có bất cứ một vật cản nào ngoài bầu trời sao rộng lớn. Bỏ qua cái sợ hãi Phiên Vân ngây người ngắm nhìn cảnh đẹp đến không thể nói nên lời.

- ----------

" Thẩm Ngụy, con ngựa này của ngươi tên Hắc Bảo sao?"

Phóng ngựa trên thảo nguyên rộng lớn, Thẩm Ngụy chợt kéo dây cương ngừng lại. Hắn trầm mặt vuốt lên bờm ngựa của Hắc bảo, không biết bản thân vì cớ gì từ khi nhận được tin từ Tề An huyện lại lo lắng cho y đến vậy.

" Ngươi đang rất muốn nhanh chóng lên đường đúng chứ?"

" Ngọc Trúc?"

Ngọc Trúc cũng cho ngựa ngừng lại, y ngước đầu nhìn bầu trời sao trên thảo nguyên lại nói: " Khi mặt trời lên vào ngày mai, đó cũng chính là lúc báo hiệu cho thiên tử của Thiên Lang đã đến lúc thay đổi."

" Ta còn tưởng trước khi rời khỏi Thừa Viên Chức, ngươi sẽ đến tìm vương gia."

" Không còn như trước kia." Ngọc Trúc mỉm cười nói: " Ta không thể chen vào giữa vương gia và Phiên Vân trong thời gian trước khi họ chia ly như vậy, chỉ đành có thể tìm ngươi để giải bày tâm sự mà thôi."

Thẩm Ngụy nói: " Ngươi không trách vương gia sao?"

" Ý ngươi là gì?" Ngọc Trúc hỏi lại, xong cũng lập tức nhận ra Thẩm Ngụy có thể là đang muốn nói về lý do trước kia Ngôn Phong từ chối y đi: " Vương gia cũng thật là, còn thẳng thừng nói không thể đáp trả được tình cảm của ta vì ta là một nam nhân, khiến ta tổn thương lâu như vậy nhưng cuối cùng người bản thân lại bại dưới tay một nam nhân như Phiên Vân."

Ngọc Trúc lại nói: " Thế nhưng ta lại không muốn trách vương gia,

ngươi nói thử xem chỉ vì muốn ta sớm từ bỏ một chút nên mới cố ý nhẫn tâm như vậy cũng bị báo ứng rồi, bây giờ vương gia đến xa Phiên Vân một bước cũng không muốn, nhưng lại vì lo sợ cho y nên không thể mang người theo cùng."

Thẩm Ngụy trầm mặt nhìn Ngọc Trúc, lúc trước thấy y đã từng chịu tổn thương rất lớn sau khi bị Ngôn Phong từ chối. Thế nhưng bây giờ lại có thể dễ dàng chấp nhận được hiện tại, hơn nữa còn chưa từng nghĩ đến sẽ rời khỏi Thảo Đường Quân, thật là một con người đáng nể phục.

" Thẩm Ngụy." Ngọc Trúc đột nhiên lên tiếng: " Ngươi trước kia đã từng nói, nếu một ngày ta có thể từ bỏ được tình cảm đối với vương gia..."

Thẩm Ngụy im lặng không nói mà chỉ lắng nghe Ngọc Trúc, y lại nói: " Ta không muốn như vậy."

" Ngọc Trúc."

" Ta không cần sự bảo vệ của ngươi nữa, rồi sẽ có một ngày ngươi tìm được người mà bản thân mình thật sự cần phải bảo vệ."

" Người khác sao?" Thẩm Ngụy chưa từng nghĩ đến việc này, từ cái ngày hắn hứa rằng sẽ luôn bảo vệ Ngọc Trúc. Hắn chưa từng nghĩ đến sẽ có ngày mình cần phải bảo vệ thêm một người nào khác.

Thiên Lang quốc Duật Thừa Viêm lên ngôi hoàng đế là một người bất tài vô dụng, trọng dụng thái giám thân cận giết hại trung thần. Từ sau khi Viên Bân lão tướng quân bị xử tử vì tội mưu phản đã khiến lòng người ngờ vực, dân chúng rơi vào tình cảnh đói khổ còn bị triều đình bắt nộp thuế tòng quân. Thời gian qua đi trong lòng mỗi người đều hướng về vị vương xưng đế tại đất phong nam địa, họ tin rằng người đó mới chính là thiên tử.

Năm thứ bảy Thừa Viêm đế đăng cơ, Nhật Minh vương chính thức đọc bản phế đế do chính tiên đế Duật Thiệp đề bút. Nội dung di chiếu cho phép Nhật Minh vương là Duật Ngôn Phong, có quyền truất phế ngôi vị hoàng đế của đại hoàng tử Duật Thừa Viêm, nếu hắn không thể làm tốt ngôi vị hoàng đế.

Nhật Minh vương hoàn toàn có lý do để lật đổ ngôi vua của Duật Thừa Viêm, khởi nghĩa Nam vương nổi dậy cùng với di chiếu của tiên đế mang đến sự ủng hộ từ dân chúng, trở thành mối đe dọa lớn nhất cho

Thiên Lang hoàng đế.

Chương 50:

“ Hoàng thượng nguy rồi, Minh Chương thành sau ba tháng cầm cự cũng không thể chống đỡ được nữa. Chủ thành Nham Kính vì tiếp nhận cứu tế từ Thảo Đường quân đã quyết định hạ cờ quy hàng, hiện Minh Chương thành đã thất thủ.”

“ Hoàng thượng, kho lương tại Thái Tri và huyện Ôn Niên đều bị người của quân bạo loạn đánh cướp, vì dân chúng đều ủng hộ bọn chúng, đến đâu cũng có người bị lôi kéo liên tục tham gia vào nội loạn chống lại triều đình, hiện tại cả hai nơi này đều đã bị bọn họ chiếm giữ.”

“ Hoàng thượng…”

“ Cút, đều cút cả ra ngoài cho trẫm.” Tiếng hoàng đế nóng giận cùng tiếng đồ vật rơi vở vang lên tại thư phòng, hắn tức giận rống lớn tiếng: “ Tại sao lại như vậy… tại sao?”

“ Hoàng thượng xin bớt giận.” Thái giám Tứ Tùy lần này lên tiếng can ngăn cũng không làm giảm được hoàng đế nổi trận lôi đình, bị ném một tách trà vào đầu hắn vẫn làm như không có gì tiếp tục lên tiếng: “ Hoàng thượng bảo trọng long thể.”

Duật Thừa Viêm lúc này mới bình tĩnh lại đôi chút, hắn ngồi phịch xuống ghế tỏ ra mệt mỏi nói: “ Phụ hoàng vốn chưa từng tin tưởng trẫm, cho đến tất lúc chết kẻ mà người vẫn luôn quan tâm nhất vẫn là tiểu hoàng thúc... tại sao vậy? Chẳng phải trẫm mới là nhi tử của người hay sao?”

“ Hoàng thượng, di chiếu đó…”

“ Ngươi không cần nói gì nữa.” Hoàng đế chậm lên tiếng: “ Theo lệnh của trẫm, đại hoàng tử Duật Thư dẫn theo bốn vạn quân trấn áp người dân nổi loạn phía bắc. Lệnh thống soái sẽ được giao lại cho tam hoàng tử Duật Nghĩa, bảo hắn dẫn bảy vạn quân cùng với Hoàn Lãng lĩnh binh ngăn chặn Thảo Đường quân của Duật Ngôn Phong ở phía nam.”

“ Nô tài tuân lệnh.”

- ----------

Thừa Viên Chức một năm sau khi Nhật Minh Vương đọc bản di chiếu

truất phế ngôi vị của Thừa Viêm đế. Nhật Minh Vương đích thân dẫn binh công phá về hoàng thành, tuy sức hùng binh mạnh nhưng vẫn kéo dài chiến tranh khi Hoàn Lãng trở thành vị tướng dũng mãnh đối đầu với Thảo Đường quân, hắn thất bại nhiều lần khi xảy ra những trận chiến đối đầu với Nhật Minh Vương, thể nhưng mãi không chịu khuất phục tại lãnh thổ của thành Liêm Giang.

Một năm này Thừa Viên Chức đều do Nghi Tuyết trấn thủ, người dân vẫn luôn an bình sinh sống và chờ đợi tin tức từ hai mặt trận nam bắc. Thế nhưng hôm nay không rõ vì nguyên do gì khiến cho Phiên Vân trong lòng vẫn luôn cảm thấy bất an.

Cơn gió lớn của đêm nay so với những ngày thường lại càng dữ hơn, từ trên tường thành chiếc áo choàng trắng bị gió thổi bay đi.

Phiên Vân đưa mắt nhìn về ánh sáng kỳ lạ như một ngọn đuốc đang cháy trên thảo nguyên ở phía xa, cùng lúc y cũng nghe thấy nhiều tiếng xôn xao bên dưới thành, y làm lạ: " Xảy ra chuyện gì?"

Phiên Vân xoay người chạy xuống khỏi tường thành, đúng lúc nhìn thấy Nghi Tuyết đang nhận được thông báo từ quân lính. Phiên Vân vội chạy lại lớn tiếng hỏi: " Nghi Tuyết, có chuyện gì vậy?"

" Phiên Vân, ngươi vẫn còn ở đây sao?" Nghi Tuyết chỉ tay nói: " Quân doanh bốc cháy rồi, hình như là vô tình bị bén lửa lại thêm gió lớn nên lan ra rất nhanh."

" Vô tình bén lửa sao?"

" Ngươi nhanh trở về thủ phủ, ta cần cứu những người còn kẹt lại trong đó, chỉ sợ muốn dập tắt ngọn lửa này không dễ đâu." Tuyết Nghi chạy về phía quân doanh cũng vừa lớn tiếng ra lệnh: " Các ngươi nhanh tay lên, mau thông báo cho người dân gần tránh xa quân doanh ra đó."

" Chỉ là vô tình bị bốc cháy?" Cơn gió liên tục thổi qua làm Phiên Vân lại thêm bất an, ngọn lửa này đến cũng quá đúng lúc, sẽ không có khả năng dập tắt được. Ánh sáng vừa rồi y nhìn thấy từ trên tường thành là là hướng thôn U Lan chuyên chăn nuôi ngựa cho quân lính Thảo Đường, y hoài nghi lẩm bẩm nói: " Ngọn lửa này chắc chắn đã có người cố ý động tay."

Phiên Vân liền lo lắng cũng hướng về phía quân doanh chạy đi, nhưng ngay lập tức sau đó liền có một tiếng nổ vang trời. Ánh lửa đột ngột bùng lên như thắp sáng toàn bộ Thừa Viên Chức.

Tưởng như dưới chân mình đang rung chuyển dữ dội, khi Phiên Vân bình tĩnh lại đã không dám tin vào mắt mình, trước mặt y là một vùng trời đang cháy rực: " Không thể nào…"

" Có chuyện gì vậy."

" Cháy rồi, mau đến dập lửa đi."

" Mẹ ơi… mẹ đâu rồi…"

" Mau tránh ra… tránh ra đi…"

Cả những âm thanh hỗn loạn về đêm cùng với tiếng kêu la của người dân vang lên nghe đến rợn người, toàn bộ quân doanh và thủ phủ đều đã chìm trong biển lửa.

" Mẹ ơi… hu hu…!"

Phiên Vân nhìn đến một đứa bé gái đang gào khóc hướng về phía thủ phủ tại Thừa Viên Chức, nơi đó chỉ trong tích tắc hoàn toàn đã bị phá hủy, y ôm lấy nó cũng như làm cho chính mình bình tĩnh lại: " Tiểu Di đừng khóc, không sao đâu… Lưu đại nương sẽ không sao."

" Phiên Vân ca ca… mẹ… mẹ của ta vẫn còn đang nấu ăn trong bếp…" Tiểu Di vừa mếu máo khóc vừa nói: " Mẹ bảo ta đi tìm huynh về… nhưng… nhưng…"

" Không sao rồi, cũng may là muội không sao." Phiên Vân nghiến răng, y vỗ vỗ nhẹ trên lưng nó: " Tiểu Di ngoan, ở đây bây giờ rất nguy hiểm, muội nghe lời ta chạy ra cổng thành ở đó đợi, ta sẽ đi tìm Lưu đại nương được chứ?"

" Nhưng…"

" Muội không nghe lời ca ca sao?"

" Ư…" Tiểu Di thút thít khóc, nó gật đầu: " Muội hiểu rồi, Phiên Vân ca

ca nhất định phải đến đó.”

“ Ừ… nhanh đi đi.”

“ Phiên Vân công tử, thì ra người ở đây… thật là may quá…” Thúy Ngân nhìn thấy Phiên Vân thì vội vàng chạy đến: “ Ta ở Cẩm Phong Vi chờ mãi, thấy người đã khuya cũng chưa trở lại mới định sẽ đi tìm, không ngờ chỉ vừa ra khỏi thì thủ phủ đột nhiên lại phát nổ.”

Nhìn vết bỏng khá nặng trên cánh tay trái của Thúy Ngân, Phiên Vân lại nhìn đến đám cháy mỗi lúc một lớn: “ Nghi Tuyết vẫn còn ở bên đó.”

“ Công tử định đi đâu?” Thúy Ngân kéo tay Phiên Vân: “ Bên đó lửa đã cháy lớn lắm rồi, muốn cứu người là chuyện không thể, nếu công tử xảy ra chuyện gì chúng ta biết ăn nói thế nào với vương gia đây?”

“ Nghi Tuyết hiện là tướng lĩnh trấn thủ Thừa Viên Chức, so với an nguy của ta tính mạng của cô ấy mới là quan trọng hơn.” Phiên Vân nói rồi cũng dứt khoát chạy về phía đám cháy.

Thúy Ngân vừa thoát ra ngoài, bây giờ lại cũng không thể bỏ mặc mà đuổi theo Phiên Vân. Người dân bị thương nằm đầy trên đất, số người còn có thể cử động được đều đang dùng nước dập lửa. Vì quân doanh và thủ phủ đều là nơi tập trung hầu hết quân lính trong doanh, là kẻ nào có khả năng đột nhập vào Thừa Viên Chức gây ra chuyện này?

“ Thẩm Nghi Tuyết.” Phiên Vân gọi lớn, y nhìn tới lui cũng không thấy bóng dáng Nghi Tuyết đâu, kéo một tên lính gần đó Phiên Vân hỏi vội: “ Các ngươi có ai nhìn thấy Nghi Tuyết tướng quân không?”

“ Phiên Vân công tử?” Nhận ra người hỏi là ai, tên lính vừa vội vừa lo nói: “ Vừa rồi lửa cháy lan sang mấy căn nhà dân bên kia, Nghi Tuyết tướng quân nghe nói còn có hai đứa trẻ kẹt lại trong nhà nên đã vào cứu. Nhưng sau vụ nổ vừa rồi mái hiên phía trên bị đổ xuống chặn mất lối vào, bây giờ chúng ta còn đang nhanh chóng dập lửa.”

“ Dập lửa?” Phiên Vân nhìn ngọn lửa nhờ vào cơn gió lớn đêm này lại mỗi lúc một lớn mỗi lúc một lan rộng, muốn dập được lửa là không có khả năng. Y nhìn hai căn nhà bị lửa cháy lan ra, lối vào cửa trước căn nhà Nghi Tuyết đi vào đã bị chặn, nhưng căn nhà bên cạnh thì…

Nhìn thùng nước lớn trên tay tên lính, Phiên Vân không nói gì cầm lấy

đổ lên người mình từ trên xuống. Thúy Ngân nhìn thấy thì hoảng sợ kéo tay y: " Công tử làm gì vậy, cửa đã bị chặn lại rồi, người muốn vào cứu Nghi Tuyết tướng quân cũng không có khả năng.

Không quan tâm đến lời can ngăn của Thúy Ngân, Phiên Vân cứ như vậy chạy vào ngôi nhà đang bốc cháy, thế nhưng y vào lại chính là căn nhà bên cạnh. Bên này nằm đối ngược với quân doanh, nên căn nhà kia chịu ảnh hưởng lớn hơn mới bị lửa lan tới nhanh như vậy.

Tìm kiếm khắp nơi một hồi Phiên Vân liền nhìn thấy một lối cửa sổ, quả đúng như y nghĩ hai căn nhà này được làm cùng một vách gỗ, thế nên từ lối cửa sổ này vẫn có thể thông qua được bên kia. Y cố gắng mở ra nhưng cánh cửa lại kẹt cứng không lay chuyển, không có thời gian Phiên Vân liền cầm lấy cây búa lớn có trong nhà để phá cửa.

" Nghi Tuyết… cô nghe thấy không,.. Nghi Tuyết."

" Phiên Vân?" Nghi Tuyết ho khan vài tiếng, cô bồng theo hai đứa bé chừng hai ba tuổi theo tiếng của Phiên Vân mà đi xuống gian nhà phía dưới: " Phiên Vân… khụ… ngươi ở đây sao?"

" Ầm…"

Nghi Tuyết giật mình nhìn về phía tủ gỗ giống như bị vật gì đó đập mạnh vào, tiếp theo nơi đó còn phát ra tiếng của Phiên Vân: " Nghi Tuyết, cô ở bên đó đúng chứ?"

" Khụ…" Nghị Tuyết bỏ hai đứa trẻ ở một góc chưa bị lửa bén đến, cô đi lại dùng hết sức đẩy tủ gỗ sang một bên, lúc này mới thật bất ngờ khi tưởng rằng đã không còn lối ra thì lại có một cái cửa sổ bị chặn ở đây.

Phiên Vân phá được cửa, nhìn thấy Nghi Tuyết liền nói: " Nhanh ra ngoài nhanh lên, nơi này không trụ được lâu nữa đâu."

" Được." Nghi Tuyết bồng lại hai đứa bé chuyển qua cho Phiên Vân sau đó cũng tự mình trèo qua lối cửa sổ. Đúng lúc này lại nhìn thấy một thành xà ngang đang cháy rơi xuống ngay phía trên Phiên Vân, cô hoảng hốt la lớn: " Phiên Vân coi chừng."

" Phiên Vân công tử, người ở đâu… Phiên Vân công tử."

" Ở đây." Phiên Vân choáng váng một hồi nghe tiếng người gọi mới lớn tiếng trả lời, nhưng lúc y nhìn lại mới thấy Nghi Tuyết đang bị thanh gỗ

còn đang cháy đè lên hai chân: “ Nghi Tuyết.”

“ Ư…”

“ Phiên Vân công tử.” Hai tên lính nghe nói Phiên Vân xông vào căn nhà đang cháy bên này thì cũng lao vào cứu người, không ngờ lại thật sự còn có Nghi Tuyết ở đây: “ Nghi Tuyết tướng quân.”

“ Mang bọn chúng ra ngoài.” Phiên Vân giao hai đứa nhỏ cho một tên lính rồi nói với tên còn lại: “ Ngươi nhanh giúp ta một tay, mau nâng thanh gỗ này lên.”

“ Được.”

Thúy Ngân bên ngoài lo lắng chờ một hồi cũng thấy người trở ra, Phiên Vân cùng với một người mang theo Nghi Tuyết. Để cô nằm xuống rồi mới lo lắng gọi: “ Nghi Tuyết, cô không sao chứ?”

“ Khụ… khụ…” Nghi Tuyết ho khan rồi liên tục hít thở để lấy lại khí, cô lắc đầu: “ Không sao… còn… mọi người, quân doanh.”

Nhìn một vùng trời đỏ rực cùng tiếng người kêu than không ngừng, Phiên Vân nhăn mày tức giận lại không thể làm được gì hơn: “ Vô dụng rồi.”

Chương 51:

“ Phiên Vân công tử, hiện giờ phải làm thế nào?” Quân lính không có người ra lệnh làm chủ thì có chút náo loạn, vừa cứu người vừa dập lửa không có trật tự nào.

Còn có cả người dân hoảng sợ xô đẩy nhau chạy, người thì la hét kêu gọi tìm người thân. Tình hình mỗi lúc càng tệ hơn.

Phiên Vân nhìn Nghi Tuyết đã ngất đi, tình hình này cô cũng không thể làm chủ được gì. Y lớn tiếng ra lệnh cho những binh sĩ đang tập trung lại cứu lửa: “ Tất cả nghe đây, không cần dập lửa nữa, cứu người quan trọng hơn. Nhanh đưa những người bị thương di tản khỏi nơi này, phải nhanh chóng trị thương cho bọn họ.”

“ Hiện tại những nơi đã bén lửa sẽ rất khó để dập tắt, thế nên hãy thu hẹp phạm vi lửa có thể lan đến. Những vật dụng dễ cháy ở những nơi lân cận đều mang đi không để lửa bén tới, cách càng xa càng tốt.”

Đám quân lính dưới quyền Nghi Tuyết nghe thấy lời Phiên Vân, bọn họ nhìn nhau rồi đồng thanh hô lớn: “ Tuân lệnh.”

Sau một đêm dài cuối cùng trời cũng sáng, Thừa Viên Chức chỉ qua một thời gian ngắn đã không còn dáng vẻ an bình thường ngày. Quân doanh và thủ phủ của Nhất Minh vương hiện tại chỉ còn lại một đống tro tàn, người chết tính cả quân lính trong doanh có thể đến hơn ba trăm người.

Tất cả tụ tập lại tại cổng thành Thừa Viên chức cứu chữa những người bị thương, ngay cả Nghi Tuyết đôi chân cũng bị bỏng rất nặng, hiện giờ vẫn chưa tỉnh lại.

Hiện tại người có khả năng ra lệnh cho quân lính cũng chỉ còn có Phiên Vân, thế nhưng có một điều khiến y vẫn luôn suy nghĩ, nếu thật sự có thể tạo nên cục diện này, tại sao đến bây giờ những kẻ đó vẫn chưa chịu xuất hiện?

“ Phiên Vân công tử, chúng ta đã xem qua cho Nghi Tuyết tướng quân. Với vết thương như vậy, chỉ e là sẽ mất rất nhiều thời gian để lành lại.”

“ Ta biết rồi.” Phiên Vân lại nói: “ Nhân đại phủ, hiện tại chỉ còn lại ông và Qúy Trần đại phu có thể chữa trị cho mọi người, phiền ông rồi.”

Nhân đại phu lắc đầu: “ Công tử đừng nói vậy, đây là việc của chúng ta mà.”

Nghi Tuyết tạm chỉ có thể để cô nằm tại một nhà dân, Phiên Vân lại cùng với Nhân đại phu ra bên ngoài xem những người dân khác bị thương vì hỏa hoạn. Người đông lại không có đủ nơi để nghỉ ngơi, Phiên Vân chỉ đành ra lệnh làm mấy căn lều lớn bên ngoài để họ có chỗ nằm nghỉ.

Tiểu Di trong đám đông vừa nhìn thấy Phiên Vân đã chạy vội tới ôm cứng lấy chân y: “ Phiên Vân ca ca.”

“ Tiểu Di.” Phiên Vân ngồi xuống, y lau mấy vệt nước mắt trên gương mặt nó nói: “ Muội đã để đại phu xem chưa, có bị thương chỗ nào không?”

“ Rồi, muội chỉ chảy máu ở đầu gối do lúc bị té thôi.”

“ Vậy thì tốt.” Phiên Vân xem Tiểu Di ngoan ngoãn như vậy lại cảm thấy có lỗi với nó, Lưu đại nương lúc đó vẫn còn ở trong bếp của thủ phủ, vụ nổ lớn như vậy chắc chắn không thể thoát được: “ Xin lỗi Tiểu Di, ta không thể cứu được mẹ của muội.”

Hai mắt Tiểu Di đỏ hoe lại như muốn khóc, nhưng nó sau khi nhìn thấy rất nhiều người bị thương nằm ở đây, cũng thấy mấy đứa trẻ cha mẹ đều mất trong vụ cháy. Tiểu Di hai môi mím chặt lại với nhau, không muốn để tiếng khóc bật ra.

“ Tiểu Di ngoan, có ca ca ở đây.” Phiên Vân xoa đầu tiểu di, chợt y nhìn thấy trên tay áo nó có dính thứ gì đó trắng trắng. Phiên Vân trầm tư suy nghĩ rồi nét mặt cũng trở nên lạnh hơn: “ Đây là…”

“ Phiên Vân công tử, thì ra người ở đây… thật là may quá…” Nhớ lại một chút hình ảnh xảy ra đêm hôm qua ngay sau vụ nổ, Phiên Vân lập tức quay trở về căn nhà dân nơi Nghị Tuyết đang ở.

Vừa bước vào phòng đã nhìn thấy Thúy Ngân đang bưng một chậu nước đứng bên cạnh giường, cô ngạc nhiên lên tiếng: “ Phiên Vân công tử, không phải người và Nhân đại phu đến trị chỗ trị thương cho mọi người rồi sao?”

“ Ngươi làm gì ở đây?” Phiên Vân lên tiếng hỏi, y cũng tự nhiên đi lại ngồi xuống bên giường. Lấy khăn từ trong chậu nước, Phiên Vân lau đi mồ hôi trên trán Nghi Tuyết: “ Không phải ta đã bảo ngươi đến cùng phụ giúp phân chia lại số người bị thương để giúp hai vị đại phu dễ dàng trị thương cho mọi người hơn?”

Thúy Ngân mỉm cười: “ Là ta thấy bên đó đã có rất nhiều người phụ giúp rồi, lại sợ Nghi Tuyết tướng quân ở đây không có người chăm sóc nên mới đến xem thử thế nào.”

“ Thật lúc đó ngươi cứ luôn ngăn cản ta đến cứu Nghi Tuyết, nếu không nói ta còn cho rằng ngươi thật sự muốn cô ấy chết mới phải.”

Hai tay đang bưng chậu nước siết chặt lại, Thúy Ngân ngạc nhiên lên tiếng: “ Phiên Vân công tử, người đột nhiên sao nói những lời kỳ lạ vậy.”

“ Người kỳ lạ ở đây không phải ngươi sao?” Phiên Vân đứng lên nhìn Thúy Ngân nói: “ Đêm qua lúc ta gặp ngươi vừa chạy ra khỏi thủ phủ, ngươi đã nói rằng mình chờ ở Cẩm Phong Vi tới khuya không thấy ta mới phải ra ngoài gọi."

" Lúc đó ta đã nhìn thấy... trên y phục ngươi có dính rất nhiều thứ bụi màu trắng. Ta cũng nhìn thấy thứ đó trên tay áo của Tiểu Di, đó là bột mì.”

Nghe Phiên Vân nói Thúy Ngân liền có thái độ giật mình sợ sệt, y lại tiếp: “ Sẽ không lạ khi trên người Tiểu Di bị dính bột mì, vì nó trước khi chạy ra ngoài đã ở cùng với Lưu đại nương trong phòng bếp. Vậy còn ngươi, Thúy Ngân… ngươi đã làm gì ở đó trước khi ra ngoài?”

“ Ra vậy, là do ta sơ xuất rồi. Ta lại không nghĩ đến công tử cũng có thể biết được thứ bột vốn dĩ vô hại đó… cũng có thể phát nổ. ” Thúy Ngân vừa nói đã thay đổi ánh mắt sắc lạnh, cô rút ra một con dao trong tay áo muốn đâm về phía Phiên Vân nhưng không ngờ lại để y dễ dàng né tránh được.

Phiên Vân nắm lấy cổ tay của Thúy Ngân rồi vòng ra phía sau cô, đoạt đi con dao bén đặt trước cổ Thúy Ngân, y gắt giọng nói: “ Mục đích của ngươi chính là ta và Nghi Tuyết đúng chứ?”

“ Thật không ngờ công tử lại nhìn ra được. Đó là lý do người phong tỏa tin tức, không cho phép được báo lại cho vương gia sao?”

“ Ngươi… chỉ vì như vậy ngươi có thể hại chết biết bao nhiêu mạng người?” Phiên Vân suy nghĩ lại nói: “ Vậy còn thôn U Lan, không thể nào ngươi có thể phóng hỏa hai nơi cùng một lúc… không lý nào lại…”

Chắc chắn vẫn còn có người khác nữa đã phóng hỏa ở thôn U Lan, nơi chăm nuôi ngựa cho quân lính. Nói như vậy chỉ sợ bây giờ tin tức Thức Viên Chức xảy ra chuyện cũng đã đang được truyền đi đến Liêm Giang, y nghiến răng: “ Qủa đúng như ta nghĩ, ngươi làm vậy là muốn khiến vương gia phải lo lắng an nguy của ta, tưởng rằng có quân địch lọt qua được đến nơi này, buộc người chia quân trở lại Thừa Viên Chức.”

“ Để ta nói cho công tử biết một tin khác đáng giá hơn.” Thúy Ngân cong môi cười: “ Nhật Minh vương gia trên trận chiến cùng với Hoàn Lãng duệ tướng cách đây năm ngày, lúc đó đã bị chính người trà trộn trong Thảo Dường quân một tiễn bắn bị thương không rõ sống chết.”

“ Ngươi nói cái gì?”

“ Tuy rằng Thảo Đường quân tạm thời không có động tĩnh gì nhưng vẫn khiến quân ta e ngại không dám tiến công, ta nhận được lệnh phá hủy Thừa Viên Chức cũng chỉ là một phần gây nên áp lực, nhằm muốn biết được Nhật Minh Vương gia thật sự đã chết hay còn sống.”

Phiên Vân vừa nghe trong lòng đã nổi lên sự sợ hãi, thế nhưng y cũng không thể lập tức tin vào lời nói của Thúy Ngân. Phiên Vân hướng lưỡi dao vào sâu hơn, tạo thành một vệt đỏ trên cổ Thúy Ngân, y lạnh giọng: “ Ngươi vì sao nói với ta những chuyện này, nếu bây giờ ta lập tức lên đường kịp thời đến Liêm Giang, không phải những việc ngươi làm đều trở nên vô nghĩa?”

“ Chuyện đó vẫn còn rất khó nói, hiện tại Thừa Viên Chức đang rơi vào hoàn cảnh này, công tử không thể dẫn doanh binh duy nhất thủ thành đi cùng mình. Liêm Giang lại đang trong lúc chiến tranh kéo dài, nếu công tử một mình đến đó, chỉ e rằng chưa đạt được mục đích đã phải mất mạng. Như vậy chúng ta cũng không cần phải tốn công nữa.”

“ Ngươi…” Phiên Vân lại kìm giọng nói: “ Nhưng nếu ngược lại thì sao?”

Thúy Ngân im lặng một lúc, giọng nói cũng chợt hạ xuống: “ Cũng giống như lúc đó ta không thể ra tay với công tử… đây đã là điều cuối cùng ta có thể làm.”

Phiên Vân ngạc nhiên, tay cầm dao đang đặt trên cổ Thúy Ngân cũng nới lỏng. Liền dựa vào đó cô liền chụp được dao nhỏ rồi thoát khỏi khống chế của y. Thúy Ngân lại không hề có ý định gây thương tích cho Phiên Vân nữa, cô lập tức xoay người bỏ chạy ra ngoài.

“ Thúy Ngân.” Phiên Vân không đuổi theo, đúng như lời Thúy Ngân nói. Cô ta biết rất rõ Phiên Vân lúc đó không hề có mặt trong thủ phủ, nếu như thật sự muốn lấy mạng y, chỉ cần chờ đợi thêm một lúc nữa hay tự mình đi gọi y trở về.

Nếu Thúy Ngân thật sự không muốn hại y, Phiên Vân cũng tin những lời cô ta nói đều là sự thật. Duật Ngôn Phong hiện đang bị thương không rõ sống chết, tin tức đều được phong tỏa đến hiện tại chắc chắn là muốn che giấu tình hình của hắn với cả người của Thảo Đường quân.

Phiên Vân siết chặt lại nắm tay, Ngôn Phong là một người hoàn toàn tin tưởng vào thuộc hạ của mình, hắn sẽ không bao giờ nghi ngờ bất kỳ ai. Điều duy nhất không thể biết trước chính là người của triều đình từ lâu đã được cài vào Thảo Đường Quân.

Thúy Ngân cùng tên phóng hỏa thôn U lan và cả kẻ đã bắn lén Ngôn Phong cũng vậy, nếu bên trong nội bộ vẫn còn những kẻ đó: “ Nói như vậy, cho dù là thật sự vương gia vẫn còn sống đi nữa thì vẫn đang có nguy hiểm ngay xung quanh mình.”

Phiên Vân nhìn sang Nghi Tuyết vẫn còn mê man chưa tỉnh lại, ngay cả Thừa Viên Chức cũng đang hỗn loạn. Phiên Vân thật sự không thể dẫn theo số quân lính thủ thành, nếu một mình đến Liêm Giang lúc này có khả năng sẽ phải mất mạng. Thế nhưng… y không thể không đi.

Chương 52:

“ Thẩm Ngụy tướng quân, đây chính là Tề An huyện.”

Nhìn cảnh vật nơi này có chút hoang tàn, không ngờ tới cho dù Ngọc Trúc đã có thể thương lượng được với chủ thành Thừa Ân cũng phải kéo dài hết một năm mới có thể đến được nơi này.

Dân chịu đói khổ mất hết lòng tin vào triều đình mới phải nổi dậy tranh giành lấy quyền được sống, chính vì vậy cho dù Nhật Minh vương gia vừa đánh trận lại cho người tiếp tế khắp nơi cũng không khiến nghĩa quân Khư Diễn chịu tin tưởng. Đến hoàn toàn không có đường rút lui mới quy phục Nhật Minh vương.

Người đứng đầu trong đám dân nổi dậy tên là Nhất Tiền, cũng là hắn chỉ huy những cuộc cướp kho lương, đánh phá về phía triều đình. Lập nên một đoàn dân quân ngày một đông gọi là nghĩa quân Khư Diễn.

Nhất Tiền hiện nhờ lời khuyên ngăn của chủ thành Thừa Ân, cho dù thế nào Thảo Đường quân cũng sẽ không chĩa mũi kiếm vào người dân bọn họ, thêm nữa nếu họ cũng ủng hộ Nhật Minh vương lên ngôi hoàng đế, như vậy về sau vẫn có khả năng có cuộc sống tốt hơn, thế nên bọn họ liền đánh cược một lần tin vào tương lai khi Nhật Minh vương trở thành hoàng đế.

“ Giai đoạn đầu khi người dân nổi dậy là do nước sông ngập lụt khắp nơi, chúng ta không có cơm ăn no bụng mà còn lại bị hoàng đế bỏ mặc, thế nên mới nổ ra các cuộc đánh chiếm kho lương của các huyện nhỏ ở phía bắc.” Nhất Tiền lên tiếng giải thích: “ Thật sự lúc đó bọn ta cũng không biết Tề An huyện cũng chỉ là một nơi nghèo đói bị hoàng đế bỏ rơi.”

“ Không những uy hiếp cướp đoạt lương thực của người dân trong thôn, còn bắt bọn họ để uy hiếp hoàng đế phải mở kho lương ở hoàng thành để phân phát cho mình.”

Thẩm Ngụy tiếp tục đi vào huyện Tề An, nhìn nơi này bị tàn phá đến ngọn cây cũng không thể sinh sống, chỉ còn lại đất đá và những ngôi nhà cũ đã hư hao khá nhiều bên đường. Hắn trầm giọng nói: “ Lúc đó các ngươi đã từng nghĩ bọn họ cũng chỉ là những người dân vô tội, so với các ngươi không hề khác nhau?”

“ Đúng vậy.” Nhất Tiền thở dài một hơi, hắn lắc đầu nói: “ Chúng ta chỉ

là nhất thời nóng giận, chỉ muốn hoàng đế chịu nhìn đến mình mới làm những việc đang hỗ thẹn này. Thế nhưng hoàng đế lại không những đã bỏ mặc người dân ở đây, còn cho người muốn diệt cỏ tận gốc khiến cho Tề An huyện và mấy vùng huyện lân cận đều bị hủy hoại."

Thẩm Ngụy lên tiếng: " Ở nơi này, ngươi có từng gặp qua một đại phu…"

" Đại phu sao?" Nhất Tiền biết là Thẩm Ngụy đang tìm người ở Tề An huyện, nhưng không rõ là muốn tìm ai, khi nghe đến đại phu thì mới cố gắng suy nghĩ: " Cái này cũng rất khó để nhận ra ai mới là đại phu… chuyện này thật là…"

" Là một thiếu niên còn trẻ tuổi, y thường bận y phục màu xanh dương nhạt, thân hình có chút nhỏ gầy."

" A!" Vừa nghe Thẩm Ngụy miêu tả Nhất Tiền đã lập tức nhớ ra, đại phu giống như y thì chắc chỉ có một nên không thể lầm lẫn: " Thẩm tướng quân, người mà ngài đang tìm là Nhã Thanh đại phu sao?"

Thẩm Ngụy lập tức ngừng lại bước chân, hắn nhìn Nhất Tiền lên tiếng hỏi: " Ngươi đã từng gặp y?"

" Đúng vậy, đúng vậy." Nhất Tiền hơi tỏ ra khó xử nói: " Thật ra lúc đó chúng ta đánh chiếm Tề An huyện có làm bị thương không ít người, không biết từ đâu xuất hiện một tên nhóc lớn tiếng nói mình là đại phu, còn nói phải chữa trị cho những người bị thương."

Nhìn thì cũng biết Nhã Thanh đại phu có vẻ là người rất quan trọng với Thảo Đường quân rồi, Nhất Tiền càng nói giọng càng nhỏ: " Chúng ta xin thề rằng mình không biết y có quan hệ gì với Thảo Dường quân… chỉ là khi đó cảm thấy tên nhóc này nói chuyện không đâu vào đâu…"

" Sau đó thì sao?"

" À… sau đó, có làm y bị thương đôi chút... rất nhỏ thôi." Thấy Thẩm Ngụy thật đã giống như bị chọc giận rồi, Nhất Tiền lại nhanh miệng nói: " Nhưng ta đã lập tức hối hận khi Nhã Thanh đại phu không những cứu chữa cho người dân do chúng ta làm bị thương, mà y còn không tính toán cứu chữa cho người trong số dân nổi loạn… thế nên

tất cả đều rất kính phục và thân thiện với y.”

Thẩm Ngụy im lặng không nói, với tính cách của Nhã Thanh thì đúng là chỉ cần thấy người bị thương hay bị bệnh liền không thể chịu được ngồi yên. Hắn lại lên tiếng hỏi: “ Vậy bây giờ y đang ở đâu?”

“ Chuyện này…” Nhất Tiền ngập ngừng: “ Ta cũng không được rõ.”

“ Không phải nói Nhã Thanh ở cùng các ngươi lúc đó?”

“ Đây lại là lúc sau đó, thuốc tại tất cả các y quán của Tề An huyện đều không đủ để dùng cho số người dân ở đây. Nhã Thanh đại phu mới phải tự mình đi hái thuốc… ta sau đó chỉ nghe người đi cùng báo lại, bọn họ lúc hái thuốc lại gặp phải quân lính triều đình, y chính vì vội phải bỏ chạy mà trượt chân rơi xuống sông rồi bị nước cuốn trôi mất.”

Nhất Tiền thở dài: “ Ta khi biết được cũng muốn cho ngươi đi tìm, thế nhưng không ngờ ngay sau đó lại bị quân của triều đình đánh tới, tàn phá hủy hoại từng ngôi làng bị bọn ta đánh chiếm. Vì vậy đến bây giờ cũng chưa từng nghe thấy tin tức gì của Nhã Thanh đại phu, chỉ sợ lúc rơi xuống sông y đã…”

“ Là khu rừng bên đó sao?”

“ Sao cơ?” Nhất Tiền ngạc nhiên lên tiếng hỏi lại.

Thẩm Ngụy hướng mắt về phía khu rừng cách không xa Tề An huyện, có thể nhìn thấy từ đây: “ Khu rừng mà ngươi nói Nhã Thanh đi đến hái thuốc là nó sao?”

“ Đúng… đúng là vậy nhưng mà.” Nhất Tiền tưởng hắn nghe không được rõ mới cố ý nói lại: “ Thẩm Ngụy tướng quân, ta nói là chuyện này xảy khi chúng ta đánh chiếm Tề An huyện. Nhã Thanh đại phu cũng đã rơi xuống sông một năm trước rồi, bây giờ ngài đến đó tìm thì có ích gì?”

Thậm Ngụy không cần quan tâm đến lời của Nhất Tiền nữa, hắn theo hướng khu rừng bên đó mà chạy đi. Cho dù thế nào đi nữa thì không tìm thấy cũng không có gì chứng tỏ Nhã Thanh đã chết, theo như lời Nhất Tiền thì dường như lúc đó nước sông không phải trong mùa lũ, nếu không hắn cũng không nói là muốn cho người đi tìm sau khi y rơi xuống nước.

Ngọc Trúc chờ đợi ở Thừa Ân đến buổi trưa mới chỉ nhìn thấy một mình Nhất Tiền quay trở về, y cảm thấy có điều không hay mới liền hỏi: “ Thế nào rồi, tại sao chỉ một mình ngươi trở lại?”

“ Ngọc Trúc đại nhân, ta cũng vừa biết được người mà các người đang tìm chính là Nhã Thanh đại phu, thế nhưng…” Nhất Tiền mang mấy việc mình nói cùng Thẩm Ngụy một lần lại kể hết với Ngọc Trúc: " Nhã Thanh đại phu là người của Quân Thảo đường sao?"

" Y là ân nhân của vương gia."

" Ân... ân nhân của vương gia sao?" Nhất Tiền nghĩ lại, thảo nào Thẩm Ngụy tướng quân và Ngọc Trúc đại nhân lại xem trọng y như vậy. Hắn lắc đầu nói: “ Đã qua một năm rồi, làm sao có thể còn tìm thấy người chứ.”

“ Không.” Ngọc Trúc suy nghĩ một hồi rồi nói: “ Nhã Thanh có nhiều khả năng vẫn còn sống.”

“ Vậy…”

Ngọc Trúc suy nghĩ, y đã từng tiếp xúc qua vài lần. Nhã Thanh là một con người cẩn thận, lại rất biết ứng xử trong bất cứ tình huống nào. Cho dù gặp phải binh lính triều đình cũng sẽ không nhận ra Nhã Thanh là người thân của Phiên Vân, y vốn dĩ không cần phải bỏ chạy, cũng không thể bất cẩn mà rơi xuống nước như vậy.

Ngọc Trúc ngờ vực lên tiếng: “ Ngươi nói người đi cùng với Nhã Thanh cùng vào rừng hái thuốc là đã trở về báo lại, vậy chứ người mà các ngươi nói đó là ai?”

“ À, người đó…” Nhất Tiền cố nhớ lại xem lúc đó ai là người cùng đi hái thuốc với Nhã Thanh rồi báo lại chuyện này, hắn suy nghĩ hồi lâu mới nhớ ra được chút ít: “ Ta nhớ hình như là một người phụ nữ…”

“ Phụ nữ?”

“ Phải rồi… Đúng, chính là đại nương khó tính đó?”

Ngọc Trúc lại làm lạ: “ Đại nương khó tính?”

Cứ nghĩ tới Nhất Tiền lại cảm thấy tức giận, hắn nói: “ Chính là bà ta, lúc Nhã Thanh đại phu chữa bệnh cho mọi người cũng có giúp đỡ

không ít, thế nhưng đại nương này tính khí thất thường, cho dù có giúp ích được rất nhiều nhưng chửi mắng kẻ khác cũng không kém.”

“ Vậy.” Ngọc Trúc lại hỏi: “ Ngươi thấy giữa đại nương đó và Nhã Thanh có quan hệ thế nào, có quen biết hay là người thân hay không?”

“ Cái này thì ta cũng không chú ý, bởi vì bọn họ khi trị bệnh không hề nói chuyện cùng với nhau. Một người quá mức trầm tĩnh yên lặng, người kia lại vô cùng ồn ào khó chịu.” Nhất Tiền cười lớn: “ Theo ta thì họ không thể nào có quan hệ gì được, đúng là một trời một vực mà.”

Ngọc Trúc lại không nghĩ giống như Nhất Tiền, y trầm tư: “ Đại nương khó tính này có khi nào là…”

- ----------

“ Mẫu thân, người lại làm gì vậy?”

“ XOãng.”

Bị làm cho giật mình thả rơi mất chén thuốc trên tay, Diễm Nghệ mặt mày khó chịu nhìn ra phía ngoài cửa: “ Nhã Thanh, ngươi về sớm vậy.”

“ Chẳng phải ta đã nói người đừng tự ý xem bệnh cho mọi người rồi sao?” Nhã Thanh đi vào trong nhà, y bỏ giỏ tre trên lưng xuống rồi chen vào giữa Diễm Nghệ và giường nằm, y nhìn gương mặt tái mét của người đàn ông rồi lo lắng hỏi: “ Lão bá, không sao chứ, cảm thấy không khỏe chỗ nào không?”

“ Xoay… trời đất đang xoay…”

Nghe mấy tiếng thì thào của ông ta, Nhã Thanh lại liếc mắt sang Diễm Nghệ: “ Mẫu thân lại cho người ta uống thứ thuốc gì rồi?”

“ Không sao, ông ta sức khỏe yếu đuối bị kiệt sức. Ta dùng thuốc tốt, lần trước trị cho Tiểu Thanh cũng đều khỏi nên an tâm đi.”

“ Mẫu Thân.” Nhã Thanh mệt mỏi nói: “ Lần đó Tiểu Thanh chỉ là biếng ăn, nhưng nhờ thuốc của người nó gần chết đến nơi ấy. Nếu không phải ta phát hiện kịp…”

“ Được rồi.” Diễm Nghệ gương mặt vẫn không tính là quá lớn tuổi,

thậm chí có thể nói là một người phụ nữ có nhan sắc, hơn nữa Phiên Vân còn có đôi nét giống bà. Diễm Nghệ lớn tiếng: “ Ta cũng chỉ là thấy ngươi cả ngày bận rộn, nên mới muốn giúp một tay thôi.”

“ Nếu mẫu thân thật muốn giúp thì trị bệnh một cách bình thường giùm ta đi.” Nhã Thanh thở dài: “ Mấy loại thuốc người tự mình chế ra đó, nếu muốn thử nghiệm thì cũng đừng dùng trên người sống được chứ?”

Chương 53:

" Vong Âm tướng quân, chúng ta mai phục bên này cũng đã hết một ngày rồi, bây giờ nên làm thế nào mới phải?" Tên lính lo lắng nói: " Nơi đóng quân của triều đình là phía bên kia dãy núi, chỉ cần bọn chúng đi qua, chúng ta lúc đó muốn hành động cũng không thể, miếng mồi ngon như vậy lại để xổng mất thì thật đáng tiếc."

" Vẫn chưa nắm được tình hình, chúng ta không thể quá nóng vội." Vong Âm từ trên vách đá bên này nhìn xuống dưới, quân lính triều đình vận chuyển lương thảo đến doanh trại của đại hoàng tử Duật Thư.

Thế nhưng bọn họ là quân thám thính, hiện tại đi cùng Vong Âm cũng chỉ có chưa đến mười người, lại toàn là người dân nổi dậy từ nghĩa quân Khư Diễn. Cho dù thật sự hắn có khả năng đánh cướp cũng không có khả năng vận chuyển toàn bộ số lương thực ở đây về đến thành Thừa Ân.

Đám người vận chuyển lương thực lần này có khoảng hai, ba trăm người đều bận thường phục che giấu thân phận lại xuất hiện khe hở rất nhiều, mấy xe ngựa chở lương thực đằng kia cho dù nói là dân buôn cũng không thể có gan lại đi ngang ở nơi đang xảy ra chiến sự và bạo loạn này.

Bọn chúng dừng chân nghỉ bên khe núi, lại vừa hay nơi này có một ngôi làng nhỏ với một số người dân tuổi cũng đều trạc trung niên. Bây giờ nếu Vong Âm muốn dùng kế cũng khó tránh sẽ liên lụy đến những người dân vô tội trong làng, hắn nhăn mày: " Tại sao số người dân ở làng này lại không chịu di tản đi, đây không phải quá nguy hiểm sao?"

" À, tướng quân có thể không biết rõ." Tên lính xuất thân từ trong nghĩa quân Khư Diễn, trước đó cũng là trong số người dân bị nạn ở phía bắc mới tham gia bạo loạn, thế nên hắn biết khá rõ và tình hình bên này. Nghe Vong Âm nói mới lên tiếng giải thích: " Thật ra ngôi làng này trước kia cũng có rất nhiều người sinh sống, sau khi nghĩa quân nổi dậy cùng với triều đình lại cho tàn phá mấy thôn huyện bị bọn ta đánh chiếm, chiến tranh là điều không tránh khỏi nên hai tháng trước đa phần mọi người trong làng đều đã di tản đi."

" Nhưng trước đó nữa nơi này lại có dịch bệnh, rất nhiều người bị bỏ lại không thể thể mang theo, đều là những người tình nguyện chờ chết không muốn liên lụy người thân hay là bị bỏ rơi ở lại."

" Dịch bệnh?" Vong Âm nghĩ lại, một ngày qua trong khi bọn họ theo dõi nơi này, hắn cũng đã có thời gian thám thính, người dân còn sống cũng sinh hoạt khá tốt, không chỗ nào giống lời tên lính kia là đang chờ chết trong hai tháng trước được.

Tên linh lại giải thích: " Nhưng ta còn nghe nói năm sáu ngày sau đó thì có một đôi mẫu tử tình nguyện đến nơi này trị bệnh, bọn ta đều cho rằng dịch bệnh trước đó chết không ít người, muốn cứu được bọn họ là chuyện không thể, cho nên đều nghĩ tất cả chết cả rồi, ha ha... không ngờ bây giờ ta mới biết họ thật sự vẫn còn sống, vậy thật là đôi mẫu tử kia có khả năng loại trừ bệnh dịch rồi."

" Trị bệnh sao?" Vong Âm không hiểu vì sao lại lập tức nghĩ đến Nhã Thanh, từ một năm trước khi nghe nói huyền Tề An xảy ra chuyện thì tất cả tin tức của y đều không nhận được nữa.

Hắn vì lo lắng muốn biết y còn sống hay đã chết mới nhất định muốn xin vương gia cho mình được dẫn binh cùng Thẩm Ngụy tại phía bắc, đối đầu với đại hoàng tử với bốn vạn quân chỉ với sáu ngàn quân từ Thảo Đường quân chỉ như châu chấu đá xe, bây giờ nhờ vào Ngọc Trúc thuyết phục được chủ thành Thừa Ân cùng với Khư Diễn nghĩa quân, lực lượng của của bọn họ bây giờ đã đông hơn đáng kể.

" Khoan hãy có bất cứ hành động gì, đừng làm tổn thương bất cứ dân thường nào."

" Vâng tướng quân."

" Còn nữa." Vong Âm lại nói: " Cho người điều tra lai lịch của hai mẫu tử kia. Ta muốn biết bọn họ là ai."

- ----------

Tại thành Minh Chương hơn nửa năm trước đã bị Thảo Đường quân của Nhật Minh vương chiếm được, khi Nhật Minh vương vào thành không hề làm tổn hại đến một gốc cây ngọn cỏ nào như hắn đã nói, thậm chí còn phân phát thức ăn nước uống cho tướng sĩ và người dân chịu khổ kéo dài."

Minh Chương thành bọn họ hiện tại sống lại rất an bình không lo đói khát, người dân còn tình nguyện nuôi trồng lương thực trên mảnh đất khô cằn có khí hậu khắc nghiệt này để cung cấp lương thực cho Thảo Đường quân trên chiến trường.

Chủ thành là người rất yêu quý người dân, hắn mừng rằng lúc đó bản thân không cố chấp thà chết thủ thành, nhờ vậy mọi người mới có được ngày hôm nay, cho dù vất vả trồng cây nuôi thú nhưng lúc nào cũng vui vẻ cười nói.

" Đại nhân, Nham Kính đại nhân."

" Có chuyện gì?" Nham Kính đang nghiên cứu xem có cách nào tạo ra mấy con kênh dẫn nước từ nơi khác, ông nhăn mặt vì bị làm phiền mới mở cửa phòng hỏi: " Lại xảy ra chuyện gì mà ngươi la gọi lớn tiếng ồn ào ở đây?"

" Nham Kính đại nhân, vừa rồi có người từ phía cổng nam muốn nhập thành, hắn nói mình là người của Thảo Đường quân."

" Thảo Đường quân?" Nham Kính đại nhân hỏi lại: " Hắn có mấy người."

" Bẩm đại nhân, chỉ có một người."

" Cái này cũng thật khả nghi." Người của Thảo Đường quân đến từ phía nam thì chắc là từ Thừa Viên Chức, nhưng chỉ một người mà đến nơi này thì đúng là quá kỳ lạ.

" Đại nhân, hắn còn nói trao thứ này cho chủ thành thì có thể xác nhận thân phận của hắn."

Tên linh đưa cho Nham Kính một cái lệnh bài trên đó còn có một chữ Nhật, ông đã từng nhìn thấy qua đây là lệnh bài chỉ có các tướng lĩnh của Thảo Đường quân mới có, Nham Kính vội vàng chạy ra ngoài vừa nói nhanh: " Đi đi đi... còn đứng ngây ra đó làm gì? Mau theo ta đi mời hắn nhập thành, không thể đắc tội với người này được."

Phiên Vân chờ đợi một lúc thì thấy một người bận y phục khá chỉnh chu lại có thể là người có chức vị chạy ra ngoài này, ông ta vừa đến thì nhìn y từ trên xuống dưới như đang đánh giá dò xét thân phận mình. Y vội nói: " Ta là Đàn Phiên Vân."

" A..." Nham Kinh a lớn một tiếng, cái tên này nghe ra còn cao hơn mấy vị tướng lĩnh một bậc. Chỉ là hắn không nghĩ ra được lý do vì sao y lại chạy đến nơi này, nhìn Phiên Vân trên người bám đầy bụi lại có vẻ mệt nhọc chắc là đã cưỡi ngựa liên tục từ Thừa Viên Chức đến: " Phiên Vân công tử, người đột nhiên sao lại đến nơi này?"

" Ta có chuyện cần phải lập tức tới Liêm Giang ngay." Y nhìn sang con ngựa mấy ngay liền chỉ có thể ngừng nghỉ một chút trên đường đi, Phiên Vân vuốt nhẹ lông nó mới nói tiếp: " Ngài chắc chủ thành Minh Chương, Nham Kính đại nhân. Có thể nào chuẩn bị cho ta một con ngựa khác và một ít lương thực trên đường đi, ta không có thời gian nên cần phải lên đường ngay."

" Khoan... khoan đã, đợi chút." Nham Kính vừa nghe thì có chút lo lắng, người thiếu niên có dung mạo tuyệt mỹ trước mắt này là ai chứ? Y là người thương trong lòng của Nhật Minh vương gia a.

Tuy là chưa từng nhìn thấy nhưng Nham Kính đại nhân cũng từng bị Thạo Lâm tướng quân trước kia nhắc nhở mấy lần, cho dù đắc tội bọn họ cũng không thể đắc tội vị Đàn Phiên Vân công tử này. Nếu hắn bây giờ để y đến Liêm Giang trong tình trạng này, chỉ sợ y mà có mệnh hệ gì về sau hắn cũng không thoát khỏi trách nhiệm.

" Phiên Vân công tử, tuy không hiểu chuyện gì và vì sao người đến đây, thế nhưng trong công tử có vẻ mệt mỏi. Hay là... hay là..." Nham Kinh suy nghĩ rồi nói: " Hay là công tử cứ tạm thời ở lại Minh Chương thành nghỉ ngơi một hai ngày đi, chờ ta cho người báo tin đến cho vương gia rồi mới..."

" Lập tức chuẩn bị ngựa và lương thực, ta hiện tại cần lên đường đến Liêm Giang ngay." Phiên Vân nhíu chân mày nhìn Nham Kính đại nhân, gương mặt xinh đẹp hiện lên sự tức giận, y lớn tiếng ra lệnh.

" Vậy... chuyện này..."

Tình hình bây giờ cho dù có gửi tin được đến Liêm Giang cũng chưa chắc có thể đến tay của Duật Ngôn Phong, nếu trong doanh vẫn còn người của triều đình thì tin tức nhất định sẽ bị bọn chúng hủy đi, cho dù gửi tin báo y vẫn bình an cũng vô dụng. Hơn nữa Ngôn Phong sống chết chưa rõ, nếu không tận mắt nhìn thấy hắn thì y không thể nào thôi sợ hãi trong lòng.

Nhìn ánh mắt cương quyết và mạnh mẽ của Phiên Vân khiến Nham Kính đại nhân thở dài một hơi, vẻ bề ngoài mềm yếu như nữ nhân so

với tính cách của y lại trái ngược nhau như vậy, chẳng trách cho dù là nam nhân y cũng có thể làm Nhật Minh vương gia động lòng a.

" Nếu công tử đã nhất định muốn đi, vậy ta sẽ đi chuẩn bị một con ngựa tốt cùng với lương thực cho người. Thế nhưng ta cũng không thể an tâm để công tử một mình đến Liêm Giang, xin hãy dẫn theo hai thuộc hạ của ta, Lão Lục và Lão Cửu bọn họ đều là người có thân thủ không tồi, ít nhất cũng có thể bảo vệ người nếu gặp phải chuyện không hay."

Nham Kính lại lên tiếng nói: " Phiên Vân công tử bây giờ muốn đến Liêm Giang chắc là muốn gặp vương gia đi, nhưng mà nơi đó bây giờ đang là chiến trường loạn lạc vô cùng nguy hiểm, hơn nữa cũng khó tìm ra nơi đóng quân của vương gia. Thuộc hạ của ta đã nhiều lần đến đó nên sẽ giúp ích được nhiều."

Phiên Vân lại nhìn sang hai thuộc hạ mà Nham Kính nói, đúng là bây giờ y đi một mình rất nguy hiểm, còn có khả năng đụng phải quân của tam hoàng tử và Hoàn Lãng, Phiên Vân suy nghĩ rồi gật đầu: " Đa tạ."

" Vậy là tốt rồi." Thấy Phiên Vân đã đồng ý, Nham Kính đại nhanh mới nhanh xua tay với thuộc hạ của mình ra lệnh: " Còn đứng đó làm gì, nhanh đi chuẩn bị cùng với Phiên Vân công tử lên đường, nhất định phải bảo vệ người an toàn đến Liêm Giang."

" Vâng thưa đại nhân."

Nham Kinh lại hướng Phiên Vân nói: " Công tử đi đường vất vả, trong lúc chờ đợi bọn chúng thì xin mời người vào thành nghỉ ngơi trước."

" Được."

Chương 54:

" Ai cho phép ngươi tự ý ra lệnh cho Thúy Ngân giết Đàn Phiên Vân?" Duật Nghĩa tức giận, hắn vừa nghe Thất Tử nói đã lớn tiếng quát tháo: " Ta có ra lệnh cho ngươi làm vậy sao?

" Điện hạ, đây là thời cơ tốt nhất để chúng ta có thể đánh bại Nhật Minh vương gia. Chỉ cần có tin tức Thức Viên Chức gặp nạn, Đàn Phiên Vân nguy hiểm tính mạng thì vương gia chắc chắn sẽ có động tĩnh." Thất Tử biết bản thân chọc giận đến chủ tử, hắn qùy xuống nhưng không có ý định nhận lỗi: " Nếu thành công không cần biết Nhật Minh vương còn sống hay đã chết, chúng ta đều có thể nắm được phần thắng."

" Câm miệng." Duật Nghĩa đập mạnh tay trên mặt bàn: Người của ta bao lâu cài vào Thừa Viên Chức, tất cả cũng chỉ vì ngươi nóng vội đều bị bại lộ."

Thất Tử im lặng không lên tiếng, Duật Nghĩa lại ngồi phịch xuống ghế. Hắn một năm trước nhận lệnh cùng với Hoàn Lãng kia lãnh binh ngăn chặn phản quân của Nhật Minh vương, Hoàn Lãng đó không biết có phải do trùng hợp là một người tài giỏi mưu trí nhưng tính tình lại khá giống lão đại tướng Viên Bân trước kia.

Hoàn Lãng dẫn binh thủ thành Liêm Giang vốn là một lợi thế khó công được, hắn lại còn có khả năng cầm chân được Duật Ngôn Phong ở nơi này, nhưng đối với việc cho nội gián lén lút bắn tên của Duật Nghĩa thì hắn nhất định phản đối mà gây ra tranh cãi hai bên, trên chiến trường còn có thể bàn luận đến đúng sai hay sao?

Từ lúc Duật Ngôn Phong bị trúng tên đến nay đã mười ngày vẫn không thể nhận thêm bất cứ tin tức nào của hắn, Thảo Đường quân cũng tạm thời không có hành động gì, những tin tức bên trong quân cũng chỉ là không nghe nói đến việc Nhật Minh Vương bị thương.

Bọn họ không thể đoán được Duật Ngôn Phong hiện tại ra sao, cũng chỉ có thể chờ đợi kéo dài hơi sức của hai bên. Nhưng nếu thật sự Duật Ngôn Phong đã không qua khỏi, thì đây cũng có thể là cơ hội duy nhất của bọn họ để đánh bại được Thảo Đường quân. Cũng không thể trách Thất Tử dùng đến cách này, có thể nói đây là cách tốt nhất, thế nhưng Duật Nghĩa hắn lại vì một Đàn Phiên Vân mà tức giận.

Duật Nghĩa bình tỉnh lại, hắn chậm rãi nói: " Theo như tin do Thúy

Ngân báo về, Đàn Phiên Vân vẫn còn sống?"

" Đúng vậy điện hạ." Thất Tử lên tiếng trả lời: " Tuy nhiên Thừa Viên Chức cũng đã bị tổn thất lớn, tin này có lẽ cũng sẽ sớm đến tai của Thảo Đường quân."

Duật Nghĩa tựa lưng ra sau ghế, hắn im lặng một lúc mới ra lệnh: " Theo dõi mọi tin tức được gửi về từ Thảo Đường quân, nếu có thể xác định tình trạng của Duật Ngôn Phong, hoặc có lệnh chia quân trở về Thừa Viên Chức thì lập tức báo lại cho ta."

" Thuộc hạ tuân lệnh."

- ----------

Ngày đêm cưỡi ngựa hơn năm ngày mới có thể đến được lãnh thổ của Liêm Giang, Lão Lục và Lão Cửu hai thuộc hạ của Nham Kinh mới nói nơi này cũng nằm trong phạm vi của quân triều đình, mới yêu cầu Phiên Vân tạm thời ngừng lại nghỉ ngơi cũng để tìm hiểu tình hình xung quanh xem thế nào.

Cho ngựa uống nước bên một con suối nhỏ trong rừng, Phiên Vân vẫn cảm thấy nôn nóng lên tiếng hỏi: " Vương gia thật cho đóng quân ở đây sao?"

" Đúng vậy công tử." Một người nói: " Là vì khu rừng này có vị trí rất đặc biệt nếu ở nơi trung tâm sẽ rất dễ quan sát thấy được tình hình xung quanh, phạm vi có thể đoán biết rất rộng, khó mà có các cuộc phục kích bất ngờ vào quân ta được."

Người còn lại nghe cũng lên tiếng: " Còn có Thạo Lâm tướng quân và Triệu Dĩnh tướng quân ở cửa tây, cùng với Thái Luân tướng quân và Minh Lan tướng quân ở cửa Bắc Liêm giang, quân triều đình hoàn toàn bị bao vây chỉ có thể cố thủ kéo dài thời gian."

" Các ngươi biết cũng thật nhiều."

Lão Lục và Lão Cửu nghe Phiên Vân nói thì gãi đầu cười lên tiếng: " Là vì chúng ta thường xuyên phải hộ tống lương thực từ Minh Chương đến đây, lại rất ngưỡng mộ Thảo Đường quân nên..."

Phiên Vân chỉ trầm mặt không nói, cũng may mắn có bọn họ đi cùng y cũng không cần mất thời gian dò hỏi nơi Ngôn Phong đóng quân, cũng biết không ít tin tức ở chiến trường.

Định sẽ đến bên suối rửa mặt, không ngờ lại nhìn thấy nước suối có một đoạn bị nhuộm màu đỏ. Phiên Vân nhìn theo phía dòng nước chảy xuống mới lo lắng nói: " Là bên kia."

" Phiên Vân công tử." Thấy Phiên Vân kéo ngựa chạy về phía trên của dòng chảy, hai người kia vội vàng cũng kéo ngựa của mình chạy theo: " Người đợi đã, lỡ như bên đó có người đang giao chiến thì sao, sẽ rất nguy hiểm."

Chạy theo hướng máu bị loang trong nước, Phiên Vân nhìn thấy có khoảng mười mấy hai mươi xác người phía trên nguồn suối. Ba người liền đến bên đó xem thử thì đúng là đầy dấu tích của hai bên vừa giao chiến, nhìn y phục trên mấy xác người này thì là y phục của quân lính triều đình. Phiên Vân lại đảo mắt xung quanh xem liệu còn có ai khác không.

" May quá, không phải là lính của Thảo Đường quân." Một người thở phào ra nói: " Nhưng không ngờ bọn chúng lại cả gan mò vào đến tận đây, đúng là không biết sống chết."

" Đúng vậy, chắc là bọn chúng bị phát hiện nên mới... coi chừng..." Lão Cửu gật đầu đang nói thì nhìn thấy một lần hai ba mũi tên bắn về phía bên này, hắn né tránh đi nhưng không kịp ngăn mũi tên bắn về phía Phiên Vân.

Từ lúc vừa đến đã chú ý xung quanh, khi tên từ phía xa bắn đến y cũng đã lường trước mà xoay người né tránh kịp. Rút ra kiếm mang bên người đỡ mấy mũi tên còn lại, Phiên Vân tự nghĩ thời gian một năm qua bị Nghi Tuyết ép phải luyện vài chiêu cũng không phải tệ, vừa hay y học nhanh nên chút ít cũng phòng được mấy tình huống nguy hiểm này.

" Phiên Vân công tử, không sao chứ?"

" Không sao." Phiên Vân vừa nói liền rút một tấm vải che đi gương mặt mình chỉ để lộ đôi mắt. Nhìn đám quân lính từ xung quanh ùa ra bao vây ba người bọn họ, Phiên Vân nhỏ tiếng nhắc nhở hai người kia: " Không cần cho họ biết thân phận của ta, ta có lý do không thể nói."

" Hiểu rồi." Hai người vừa nghe liền không cần hỏi nhiều mà gật đầu đồng ý, đều đã là người thường xuyên đến họ lập tức liền nhận ra bao vây mình là người của Thảo Đường quân, không những vậy còn có mấy gương mặt quen thuộc nên hai người mới thở phào ra: " Thật là... mọi người làm chúng ta hết hồn."

" Lão Lục và Lão Cửu." Có tiếng từ đám người của Thảo Đường quân kêu lên, nên biết là người quen mà tự nhiên mà bọn họ thu kiếm vào vỏ: " Thì ra là các ngươi sao, chúng ta còn tưởng là đám lính triều đình vừa rồi còn sót lại mấy tên chứ."

Lão Lục lớn tiếng: " Các ngươi lần sau trước khi đánh có thể nhìn kỹ trước có được không, chưa gì đã bắn tên rồi, một chút nữa là hại chết bọn ta."

" HA HA HA... là nhầm lẫn, nhầm lẫn thôi nên không cần phải nóng, các ngươi không phải đều còn lành lặn sao?"

" Thật là..."

" Sao rồi, lần này lại mang lương thực đến sao? Nham Kính đại nhân cũng thật là chu đáo quá đi, lần này đến cũng thật sớm." Tên lính vỗ vai Lão Lục nói xong lại nhìn qua tên nhỏ con đứng bên cạnh hỏi: " Tên tiểu tử này là ai, người mới sao? Còn mang khăn che mặt thần thần bí bí cái gì."

" Không phải đâu." Lão Lục lúng túng: " Hắn... hắn là... ùm"

" Là người đưa tin của Nham Kính đại nhân." Lão Cửu lại nhanh nhạy hơn, hắn chen vào nói: " Lần này không phải là giao lương thực đâu, chúng ta có tin quan trọng cần báo phải trực tiếp với vương gia, Nham đại nhân ra lệnh chúng ta hộ tống người này đến."

" Gặp vương gia sao... bây giờ thì chắc là không được."

Lão Cửu làm lạ: " Sao vậy, thật sự là có tin tức quan trọng, ngay cả bọn ta cũng không được biết chỉ có thể đưa người đến đây gặp vương gia."

Một tên lính khác cũng nói: " Không phải bọn ta không tin lời các ngươi, thế nhưng thời gian gần đây nghe nói vương gia và mấy vị tướng quân đều rất bận rộn. Nhất là vương gia ngay cả bọn ta cũng

không thấy người rời khỏi lều trại của mình, cũng đã được lệnh không thể làm phiền cho nên muốn gặp người bây giờ là không thể."

" Vậy... vậy sao?"

Phiên Vân nhăn mày, quả nhiên ngay cả người của Thảo Đường quân cũng không biết Duật Ngôn Phong bị thương nghiêm trọng. Nếu đã có nghi ngờ đến vẫn còn nội gián trong quân, vậy thì y càng không thể để bọn họ biết mình đã đến đây. Phiên Vân lên tiếng hỏi: " Không sao, nếu không thể gặp được vương gia ta cũng có thể gặp Bất Triết tướng quân hay Sát Âm tướng quân đều được, họ có thể truyền lại tin cho vương gia."

" Phải phải." Lão Lục gật đầu nói: " Như vậy cũng được chứ?"

Mấy tên lính suy nghĩ, lại có người chủ động nói: " Gặp mặt tướng quân cũng không sao, đi theo chúng ta về doanh trại đi, ta đưa ngươi đến gặp Bất Triết tướng quân."

" Vậy xin làm phiền mọi người rồi."

Bọn họ nói rồi mới cùng nhau trở về doanh trại, có tên lính vẫn cảm thấy không đúng mới khoác vai lão Cửu kéo sang một bên hỏi: " Này... cái tên đó từ đâu đến vậy, ta thấy hắn rất khả nghi."

" Khả nghi sao?"

" Có khi nào Nham Kính đại nhân bị hắn uy hiếp không, tại sao đã đến đây rồi mà vẫn còn phải bịt mặt sợ người nhìn ra chứ? Ngươi xem ánh mắt của hắn kìa, tuy rất dễ nhìn nhưng cứ như đang đề phòng tất cả bọn ta vậy."

" Không có chuyện đó đâu ngươi đừng nghĩ nhiều làm gì." Tuy không biết vì sao Phiên Vân không muốn để bị lộ thân phận, nhưng bọn họ lỡ hứa không nói ra rồi nên đành phải làm cho trót: " Với lại có khả nghi đi nữa cũng bị các ngươi chú ý cả rồi đúng không, làm sao có cơ hội làm được gì. Hơn nữa hắn cũng yêu cầu đến gặp Bất Triết tướng quân, ta không tin có kẻ qua mặt được ngài ấy đâu."

" Ngươi nói cũng phải... ha ha ha"

Phiên Vân suy nghĩ thấy không ngờ trong quân vẫn còn có tên ngốc như vậy, rõ ràng đi xa để không muốn bị y nghe thấy nhưng cái giọng nói của hắn lại không hạ xuống chút nào. Thế nhưng Phiên Vân cũng

không có tâm trạng quan tâm bọn họ nghi ngờ gì mình, y chỉ đang lo lắng muốn nhanh chóng gặp được Ngôn Phong, nếu không chính mắt nhìn thấy hắn thì bản thân không thể nào an tâm được.

Chương 55:

Nhận được tin báo từ Thừa Viên Chức khiến Bất Triết nổi nóng, hắn xé luôn thư được gửi đến rồi ném đi: " Bọn khốn, còn dám dùng đến loại mưu kế này."

" Xảy ra chuyện gì vậy?" Lục Ngạc không biết vì sao hắn khó chịu như thế, cô nhặt lại mấy mảnh giấy bị xé định ghép lại xem thì lại nghe Bất Triết lớn tiếng.

" Không cần xem nữa, tên khốn Hoàn Lãng đó lúc nào cũng bảo mình không bao giờ chơi trò tiểu nhân. Thế nhưng phía sau lại có thể để người của hắn lén lút tấn công Thừa Viên Chức, nghe nói bị hủy hoại rất nặng, mọi người không biết đã xảy ra chuyện gì rồi."

" Ngươi nói cái gì?" Lục Ngạn lo lắng muốn xem lại tin trên giấy một lần nữa, cô hoảng sợ: " Thừa Viên Chức hiện tại chỉ còn lại người của Nghi Tuyết trấn thủ, còn lại chỉ là người dân bình thường, phụ nữ và trẻ nhỏ. Nếu thật sự bị tấn công chỉ sợ không thể chống đỡ, ta cũng nhìn thấy trong thư nói người chết và bị thương nhiều."

" Rầm!" Bất triết một chưởng nện xuống bàn khiến giấy bút và bản đồ trên đó đều bị rơi rớt lung tung, hắn cố nén lại cơn giận nói: " Bất kể là kẻ nào gây ra, ta cũng nhất định sẽ không tha thứ cho bọn chúng."

" Chúng ta có nên báo chuyện này lại cho vương gia hay không?"

" Việc này..."

Lục Ngạn khó xử: " Bây giờ tình trạng của vương gia đang như vậy, chúng ta lại không biết tình hình cụ thể ở Thừa Viên Chức ra sao, trong thư cũng không hề nhắc đến Nghi Tuyết hay Phiên Vân công tử. Ta nghĩ hay là tạm thời không nên nói ra, tự mình nghĩ cách giải quyết, hay là đợi Sát Âm trở về rồi bàn qua với hắn..."

" Không được." Bất Triết dứt khoát nói: " Chuyện này liên quan đến Phiên Vân, nếu bây giờ chúng ta giấu vương gia một khi người biết được thì không hay."

" Nhưng một khi vương gia biết được người chắc chắn sẽ không ngồi yên, vì muốn Phiên Vân được an toàn Vương gia mới quyết định để y lại Thừa Viên Chức... nhưng làm thế nào bọn chúng có thể thoát khỏi vòng vây của chúng ta để đến đó?" Lục Ngạn nghi ngờ nói: " Có khi

nào là do..."

Duật Ngôn Phong bị bắn lén bởi chính thuộc hạ dưới trướng của hắn, Bất Triết có thể nào lại chưa từng nghi ngờ được chứ? Chỉ là hắn không nghĩ tới mỗi người trong doanh hiện tại đều là tướng sĩ nhập doanh từ rất lâu, không ngờ vẫn có nội gián trà trộn vào được.

Lục Ngạn lại nói: " Nếu là vậy cũng không cần phải khiến vương gia phải lo lắng, chỉ cần một trong số chúng ta bí mật trở về Thừa Viên Chức xem xét tình hình..."

" Ta biết báo lại với vương gia chỉ khiến tình hình tệ thêm, nhưng bất kỳ lý do gì cũng không được phép giấu diếm tin tức." Bất Triết quyết định nói rồi cứ thể bỏ đi. Vừa vén màn ra bên ngoài đã nhìn thấy mấy linh lính đi lại phía này, hắn gắt giọng: " Các ngươi làm gì ở đây, tại sao không lo làm việc của mình đi?"

" Bất Triết tướng quân." Một trong số mấy quân lính kia lên tiếng: " Chúng ta vừa rồi đi tuần tra xung quanh thì phát hiện một đám quân của triều đình ở bên suối, tất cả đều đã được xử lý sạch sẽ cả rồi."

" Vậy sao? Làm rất tốt..." Bất Triết lại còn đang lo lắng việc Thừa Viên Chức xảy ra chuyện, còn có không biết Phiên Vân bây giờ ra sao nên cũng chẳng muốn để tâm đến bọn họ mà đơn giản nói vài câu đã muốn đi: " Được rồi, cứ tiếp tục đi."

" Khoan đã tướng quân, chúng ta có người truyền tin từ Nham Kính đại nhân ở Minh Chương thành, hắn nói muốn gặp trực tiếp tướng quân để nói chuyện." Tên lính vừa nói vừa chỉ tiểu tử che mặt đi sau mình.

Bất Triết nóng giận lớn tiếng: " Có gì thì cứ để sau rồi nói, ta hiện tại đang rất bận, nhanh đưa hắn..."

" Bất Triết tướng quân, là ta."

Bất Triết vừa nghe giọng nói thì giật mình, hắn xoay đầu nhìn tiểu tử mà mấy tên lính đưa tới. Giọng nói có thể lầm lẫn, nhưng sau khi nhìn thấy đôi mắt linh động xinh đẹp cùng dáng người chẳng thay đổi bao nhiêu của y thì liền phải nhận ra.

Bất Triết bản thân ngạc nhiên đến độ suýt nữa kêu thành tiếng, người mà bọn họ còn vừa mới nói đến lo sợ không biết xảy ra chuyện gì lại đang ở ngay trong doanh: " Ngươi... ngươi tại sao lại..."

" Tướng quân." Phiên Vân hiện giờ đang nôn nóng muốn biết tình hình của Duật Ngôn Phong, y túm lấy cánh tay Bất Triết nói vội: " Bây giờ không tiện nói chuyện, ta rất muốn gặp vương gia, như vậy sẽ không sao chứ?"

" Không..." Bất Triết sau đó bình tĩnh lại mới nói: " Không có vấn đề gì, ngươi ở đây thì thật tốt quá, để ta đưa ngươi đến gặp vương gia."

Phiên Vân vừa nghe đã giống như bỏ được một phần nào lo sợ trong lòng, ít nhất y cũng biết được Duật Ngôn Phong hiện tại vẫn ổn. Phiên Vân thở phào một hơi nói: " Vậy phải làm phiền tướng quân rồi."

Mấy tên lính ngơ ngác đứng đó không biết chuyện gì vừa xảy ra, không phải nói hiện giờ không cho phép bất cứ ai gặp vương gia sao? Hơn nữa xem tên tiểu tử kia nói chuyện với Bất Triết tướng quân còn không đầu không đuôi, vậy mà tướng quân lại giống như chẳng để ý nói muốn gặp là dẫn luôn người thẳng tới lều trại của vương gia.

Đợi khi thấy xung quanh chỉ còn có hai người, Phiên Vân lúc này mới lên tiếng hỏi: " Bất Triết tướng quân, ta nghe nói vương gia bị trúng tên, thương tích rất trầm trọng?"

" Cái này..." Bất Triết ngạc nhiên, hắn nghĩ nghĩ rồi mới nói: " Đúng là như vậy, nhưng đây đã là tin bảo mật trong doanh chỉ có mấy người chúng ta biết, vì sao công tử nhận được tin lại còn chạy đến đây?"

" Chờ ta gặp vương gia rồi mới nói sau đi, vương gia hiện giờ sao rồi, vết thương của người sẽ không có gì chứ?"

" Đến nơi rồi, chính là bên trong." Bất Triết dẫn Phiên Vân đến lều trại của Ngôn Phong, xung quanh còn có rất nhiều người canh giữ. Hắn nói: " Vương gia lúc nảy chỉ vừa uống thuốc chắc bây giờ còn đang ngủ, ta không tiện vào trong làm phiền, công tử hay là tự mình vào đi."

" Được." Phiên Vân ngắn gọn trả lời xong liền vụt chạy vào bên trong, mấy tên lính canh nhìn thấy người đến đi cùng với Bất Triết nên không hề có hành động ngăn cản.

Nhìn thấy người đã vào trong rồi, Bất Triết liền lên tiếng căn dặn với lính canh lều trại bên ngoài nói: " Từ giờ cho dù bên trong có xảy ra chuyện gì, hay các ngươi có tình cờ nghe thấy thấy thứ gì cũng không được phép vào trong. Còn nữa, nếu kẻ nào dám nhiều chuyện đều xử theo quân pháp tội nặng nhất đã biết chưa?"

"..."

Phiên Vân vừa vén màn đi vào đã ngửi thấy mùi thuốc nồng đậm, bên trong lều khá rộng lại nhìn thấy Duật Ngôn Phong đang nằm trên giường.

" Vương gia." Phiên Vân khẽ gọi một tiếng, từ ngày hắn dẫn binh xuất trận đến giờ cũng đã qua hết một năm mới lại nhìn thấy. Rõ ràng không giống nhưng y lại mang cảm giác như đang nhìn thấy một Nhật Minh vương gia tiều tụy không thể nói, cũng không thể cử động đang nằm trên giường bệnh như lần đầu tiên gặp được hắn.

Phiên Vân kéo bỏ đi vải che trên mặt mình mới chậm đi lại bên giường ngồi xuống, Ngôn Phong hai mắt vẫn nhắm lại như vậy, nhìn trên ngực hắn quấn băng trắng vẫn phập phồng lên xuống mà y không biết nên vui hay buồn.

" Vương gia..." Phiên Vân đưa tay nhẹ nhàng sờ lên băng trắng ở ngực Ngôn Phong, giọng y rất nhỏ nói: " Người thật là, ta cực nhọc thế nào mới dưỡng được một Nhật Minh vương gia trở nên tuấn tú uy dũng như vậy chứ, người lại làm cho mình bị thương ra như vầy cũng thật quá đáng."

(Ta viết khúc này mà cũng thấy em buồn cười nhỉ, em là mami của anh hay sao mà đòi nuôi với dưỡng. Còn anh có đẹp trai thì cũng đẹp từ trong trứng nước, đẹp từ câu văn ca ngợi của tác giả mà ra nhé, đừng có tranh công với ta.《>▪<》)

Phiên Vân cứ im lặng ngồi bên cạnh một thời gian rất lâu, nhìn thấy hắn say ngủ như vậy không hiểu vì sao y cứ cảm thấy sợ hãi, Phiên Vân lại dùng hai tay ôm lấy gương mặt của Ngôn Phong, muốn đánh thức hắn dậy mà lên tiếng gọi: " Vương gia, ta đến rồi... ngươi nói gì đi được không?"

Ngôn Phong vẫn chẳng có chút động tĩnh gì, Phiên Vân di chuyển hai tay mình chống xuống giường ở hai bên đầu hắn. Y nhẹ cúi người hôn lên môi Ngôn Phong, đây dường như là lần đầu tiên y chủ động hôn hắn mà lại không được đáp trả.

Cứ giữ môi mình áp trên bờ môi vẫn còn hơi ấm của hắn, Phiên Vân cảm thấy trong lòng mình bây giờ vô cùng khó chịu, nhưng bản thân lại không cách nào giải bày.

Rời đi môi Ngôn Phong, nhìn gương mặt hắn thật gần. Phiên Vân cắn răng, hai tay chống trên giường cũng siết chặt lại.

Không ngờ đột nhiên gương mặt Duật Ngôn Phong bây giờ lại có chút động, Phiên Vân còn chưa kịp lên tiếng thì đã thấy xung quanh đảo lộn. Duật Ngôn Phong vung tay thô bạo, bàn tay có thể tóm lấy ôm hết được chiếc cổ nhỏ của Phiên Vân, hắn tay còn lại cũng nắm lấy bả vai y trở mình đè Phiên Vân xuống giường.

Bất ngờ như vậy Phiên Vân còn chưa từng nghĩ đến Ngôn Phong sẽ có hành động như vậy với mình, cổ bị siết đến đau. Sức lực của hắn không hề nương tay mà giống như đang muốn bóp chết y, Phiên Vân gương mặt hoảng sợ nhìn Ngôn Phong, ngay cả thở cũng khó khăn mà cố gắng kêu lên: " Vương... vương gia!"

Ngôn Phong ánh mắt sắc lạnh đến dọa người lập tức thay đổi khi hắn nhìn rõ người bên dưới, tay nới lỏng rồi buông ra Phiên Vân. Hắn không dám tin nhìn y ôm lấy cổ thở nặng nề, Ngôn Phong trầm giọng gọi: " Phiên nhi?"

" Khụ..." Phiên Vân vẫn chưa thể trả lời hắn, y ôm lấy cổ mình hít thở lấy lại khí rồi ho nhẹ một hai tiếng.

Ngôn Phong thấy y như vậy liền không quan tâm tới cái gì khác, hắn kéo lấy hai cổ tay Phiên Vân ra, lo lắng hỏi: " Phiên nhi, ngươi không sao chứ... nhìn ta..."

" Không..." Cảm thấy mình đã ổn, Phiên Vân hai mắt có chút đỏ nhìn thẳng vào gương mặt của Ngôn Phong phía trên. Y mỉm cười: " Vương gia, ta không sao."

Ngôn Phong bây giờ mới có thể bình tĩnh lại, nhìn thấy dấu vết trên cổ Phiên Vân hắn mới nhận ra mình vừa rồi vô tình còn muốn giết chết y. Sức nặng cả cơ thể đều ngã xuống trên người Phiên Vân, Ngôn Phong ôm chặt lấy y: " Phiên nhi, xin lỗi."

" Không sao." Phiên Vân vòng tay qua người ôm trên lưng hắn, y bây giờ mới thật sự cảm thấy an tâm: " Ta cuối cùng cũng có thể gặp được người rồi."

Chương 56:

" Ta cuối cùng cũng có thể gặp được người rồi."

" Phiên nhi." Ngôn Phong ôm Phiên Vân trong tay mà hắn còn tự cho rằng không phải là thật, hắn nghiến răng kiềm chế cũng không thể kiềm. Buông ra Phiên Vân, hắn bóp lấy cằm y gắt lạnh từng tiếng: " Ta nhớ ngươi đến phát điên rồi."

" A... Vương... ừm..." Ngôn Phong cắn lấy môi Phiên Vân đến phát đau, hắn lại trở nên không còn lý trí giống như vừa rồi mà điên cuồng chiếm lấy từng hơi thở của y.

Ngôn Phong vươn đầu lưỡi vào bên trong khoang miệng của Phiên Vân, quấn lấy chiếc lưỡi của y hết cắn lại mút đến đau rát.

Nơi khóe môi giao lại một chỗ triền miên không dứt, nước bọt hòa vào với nhau chảy dài xuống bên má, xuất hiện những âm thanh khiến cho Phiên Vân nghe thấy mặt cũng muốn nóng bừng, y không dám tin đây là loại âm thanh do chính mình và Ngôn Phong tạo ra.

Thế nhưng đang vô cùng xấu hổ y cũng không có bất cứ hành động phản kháng nào, y lúc nghe tin hắn sống chết không rõ thì đã vô cùng hoảng sợ, y cho dù luôn tỏ ra mình đang rất bình tĩnh nhưng thật ra bản thân chỉ nghĩ duy nhất một việc đó là phải nhìn thấy được Duật Ngôn Phong.

Phiên Vân hối hận vì luôn tìm cách lẩn tránh và từ chối hắn, ngay cả trong đêm cuối cùng trước ngày hắn khởi bình chỉ huy Thảo Đường quân rời khỏi Thừa Viên Chức, ngay cả lúc đó y cũng không dám đối mặt với việc này. Hiện tại có thể gặp được hắn, lại được hắn ôm chặt lấy trong vòng tay ấm áp... Phiên Vân đã quyết định sẽ không lẫn tránh nữa.

" Ừm..."

Cái hôn của bọn họ kéo dài mãi không dứt, kèm theo thứ âm thanh phát ra khơi dậy dục vọng của Ngôn Phong, hắn mạnh bạo xé rách đi y phục của Phiên Vân. Từ cổ đến vai và cả bờ ngực trần với nước da trắng mịn phủ một lớp hồng phần đều hiện ra trước mắt, Ngôn Phong môi lần theo chiếc cổ thon nhỏ còn in dấu vết do mình gây ra, hắn ở nơi đó liếm nhẹ rồi hôn cắn như đang cảm thấy hối hận vì hành động vô thức của mình.

" Ư..."

Tay di chuyển đến một bên ngực của Phiên Vân, Ngôn Phong nhẹ sờ quanh đóa hoa nhỏ trên ngực y quấy phá liền nghe tiếng Phiên Vân khẽ phát ra. Khóe môi hơi nhếch lên hứng thú, xem ra cuốn sách đó nói nam nhân nơi này cũng có thể tạo ra cảm giác cũng không phải là nói dối.

Ngôn Phong vừa nghĩ đã liền cúi đầu ngậm lấy đầu ngực bên còn lại của Phiên Vân, hắn liêm quanh một vòng rồi mút mạnh lấy.

" A!" Cảm giác như tê dại này đột nhiên khiến Phiên Vân thấy có chút vừa sợ vừa không thể chối từ, y bắt đầu có phản ứng cử động muốn né tránh, miệng cũng không ngăn lại được phát ra tiếng: " Ư.. vương gia... không được.. đợi!"

Thấy Phiên Vân vừa có ý định di chuyển thân người, Ngôn Phong liền túm lấy cổ tay y. Miệng hắn lại cắn nhẹ rồi dùng lưỡi lướt qua lại trên đầu ngực, đây rõ ràng là muốn khiêu khích Phiên vân trái lại hắn mới chính là người bị khơi dậy ham muốn đến phát điên.

" A... vương gia... ta khó chịu..."

Nghe tiếng rời rạc của Phiên Vân, Ngôn Phong nhã ra đầu ngực của y lại tìm đến trên bờ môi dối trá hôn nhẹ mà thì thầm: " Thật sự là khó chịu sao?"

" Ư!" Ngôn Phong lại tựa sát ngay gương mặt đang đỏ bừng của y mà hỏi, Phiên Vân không thể nói được gì liền xoay đầu qua một bên không trả lời, cũng không nhìn đến hắn.

Nhìn vành tai cũng đã chuyển hồng của Phiên Vân, hắn lại cắn lên đó liếm qua như thưởng thức món ngon. Phiên Vân cắn răng không chịu phát ra tiếng, cũng không có muốn tránh hắn nữa.

Ngôn Phong lại không muốn chừa đường lui cho y, ở trên cổ Phiên Vân mút lấy, tạo ra những dấu ấn đỏ chi chít vô số chồng lên nhau, trông như hắn đang muốn dùng những thứ này che đi vết tích chướng mắt trên cổ y. Cho dù thứ đó cũng là do hắn tạo ta, thế nhưng nó lại khiến Phiên Vân có vẻ mặt hoảng sợ mà nhìn hắn.

Tay Ngôn Phong bắt đầu lần xuống bên dưới vòng eo của Phiên Vân, tháo đi đai lưng trên y phục y. Phiên Vân lúc này cũng có một chút

phản ứng, y khẽ run một chút, thế nhưng vẫn ngoan ngoãn nằm im như con vật nhỏ tự dân mình làm miếng mồi ngon đến.

Nhìn vẻ cam chịu lại cắn răng kiềm chế của Phiên Vân làm Ngôn Phong lại vừa muốn yêu thương, cũng muốn ép y phải nhìn thẳng vào hắn. Tay Ngôn Phong nhanh chóng kéo xuống hạ y của Phiên Vân, lúc này mới có hành động khác, Phiên Vân lập tức xoay đầu nhìn hắn.

" Đợi..."

" Phiên nhi." Đôi mắt đỏ ngầu đầy dục vọng, cả hơi thở cũng nóng bừng phả vào trên cổ y, hắn thì thầm: " Ta không muốn đợi nữa."

" Ư..." Ngôn Phong vừa nói tay đã trượt xuống giữa hai chân nắm lấy phân thân của y, Phiên Vân bất chợt rùng mình, hai tay đang đặt trên vai hắn cũng siết lại. Vốn y lo rằng khi hai người thật sự đụng chạm thân thể, đến những nơi của đối phương không khác chính mình sẽ dẫn đến những điều bản thân không mong muốn.

Thế nhưng Phiên Vân có thể cảm nhận được dục vọng muốn chiếm đoạt y của Ngôn Phong, cũng thấy được cơ thể hắn đang vì y mà phản ứng. Phiên Vân mỉm cười, y nhỏ giọng nói: " Vương gia... ta là thê tử của người."

Mỉm cười sau khi nghe câu nói của Phiên Vân, Ngôn Phong trên môi y lại một lần hôn sâu lấy. Bàn tay đang nắm lấy phân thân của Phiên Vân di chuyển lên xuống.

" Ừm...."

Không chịu nổi kích thích lớn như vậy, Phiên Vân chẳng bao lâu thì giải phóng trong tay Ngôn Phong. Y bờ môi cũng được hắn buông ra, đôi mắt mơ hồ cả cơ thể cũng mềm nhũn.

Nhìn y như vậy khiến dục vọng trên người hắn càng lúc càng phát đau, Ngôn Phong dùng chất lỏng mà Phiên Vân giải phóng trong tay mình bắt đầu lần tìm xuống bên dưới. Giữa hai cánh mông đặt ngón tay nơi mật động, Ngôn phong bôi một chút chất lỏng bên ngoài sau đó thì đẩy ngón tay vào bên trong.

" A!" Phiên Vân đột nhiên la lớn một tiếng, cảm nhận có thứ khác lạ bên trong cơ thể mình này làm y không kiềm chế được phát ra tiếng: " Không.. ư... đây là..."

" Không sao." Ngôn Phong thì thầm nói: " Chỉ là ngón tay thôi, ta giúp nơi này của ngươi làm quen một chút. Nếu không một lúc nữa ta đi vào sẽ làm ngươi đau."

" Đi... vào.."

" Phiên nhi, ngoan nào." Ngôn Phong nói xong lại cho thêm một ngón tay chen chúc vào mật động bên dưới của Phiên Vân, hắn nhẹ nhàng, âu yếm khuếch trương cũng bôi trơn trên lối đi vào.

" Ư...!" Cảm giác không khó chịu mà cứ như ngứa ngáy khắp cơ thể, Phiên Vân thật không hiểu rõ nên gọi đó là gì. Nơi bị ngón tay của Ngôn Phong quấy phá lại đột nhiên trở nên trống rỗng khiến y càng ngứa, càng khó chịu. Thế nhưng ngay lập tức một vật liền thay thế đi vào bên trong Phiên Vân không chút trở ngại: " AH!"

Phiên Vân điếng người, ngay khi thứ to lớn vừa cứng lại nóng đến muốn đốt cháy đi vào cơ thể mình, giống như mọi cảm giác đều bị vỡ òa, nước mắt cũng vì vậy mà lập tức tràn ra khỏi khóe mi, Phiên Vân lúc này chỉ còn kịp nghe thấy một tiếng rên khẽ trầm dục của Ngôn Phong vang lên bên tai mình.

" Ừm.." Vốn tưởng rằng mình có thể kiềm chế được, thế nhưng chỉ vừa khi đi vào trong y thì hắn dường như đã không còn một chút lý trí nào. Ngôn Phong không kịp để cho Phiên Vân kịp thích ứng với cự vật thô to của mình, hắn cứ như vậy liên tục ra vào, mang dục vọng điên cuồng chôn sâu vào trong cơ thể y.

" Ah... ah.. ha vương.. vương gia... đợi."

" Phiên nhi." Giọng nói khàn mang theo ham muốn của Ngôn Phong gọi tên y, không tha cho Phiên Vân muốn lui về sau chạy trốn. Ngôn Phong ôm lấy cơ thể trần trụi của Phiên Vân, hắn liên tục chuyển động hông mỗi lúc càng nhanh hơn: " Phiên nhi."

" Đừng... ah... vương gia, chậm... chậm một chút a... ah" Ngôn Phong bây giờ đã không còn nghe thấy tiếng của y nữa, mặc dù nước mắt trên mặt Phiên Vân vẫn không ngừng rơi xuống, thế nhưng hắn vẫn không hề ngừng lại.

" Ừm... hức... đừng... a ah...!"

Những ngón chân quắp lại kẹp chặt lấy đệm giường, Phiên Vân chịu những đợt sóng vồ đến của Ngôn Phong, nơi cả hai giao triền va

chạm bắt đầu vang lên những âm thanh *** mỹ: " AH... hức... vương gia... ư."

" Ah... xin người... chậm... chậm lại... ta không chịu được... tha cho ta... ah... á."

Tiếng cầu xin bên tai của Phiên Vân ngay lúc này lại hoàn toàn phản tác dụng, y cũng như đang kích thích, đánh gãy sự tỉnh táo cuối cùng của Ngôn Phong, hắn lúc này so với vừa rồi chuyển động lại càng nhanh, cự vật liên tục đỉnh vào bên trong, đến tận nơi sâu nhất khiến Phiên Vân hét đến chói tai.

" Không... ah... aa.. hức... ah" Phiên Vân thật sự không chịu nổi cự vật to cứng của Ngôn Phong cứ ra vào như vậy, thế nhưng cả thứ khoái cảm cứ như thiếu đốt đầu óc cũng theo mỗi lần hắn đỉnh vào trong mà chạy khắp cơ thể: " Ha... ah... đừng... vương gia, lấy ra... ta không thể.. ah."

Cơ thể vì bị đẩy giao động lên xuống, ngay cả chiếc giường cũng phát ra âm thanh, Phiên Vân vừa cảm nhận được khoái cảm cứ chạy dọc cơ thể mình, thế nhưng y cũng không thể nào chịu nổi khí thế của Ngôn Phong.

" Ư..." Phiên Vân lúc này tưởng chừng như mình đã không thể nào chịu nổi nữa, chuyển động kịch liệt của Ngôn Phong cũng chịu ngừng lại sau khi phóng thích ngay trong cơ thể y. Lập tức Phiên Vân liền ngất đi không còn biết gì nữa.

Ngôn Phong ôm lấy Phiên Vân không còn ý thức, hắn cho dù đã xuất một lần bên trong y nhưng bản thân Ngôn Phong vẫn chưa thấy đủ. Giống như bị lôi kéo vào ham muốn vô tận, chỉ muốn cứ mãi giữ lấy y như vậy.

" Phiên nhi!" Nhìn gương mặt còn động nước mắt của Phiên Vân, cả cơ thể vô lực của y trong tay mình. Vẫn giữ phân thân trong mật động mê người, Ngôn Phong nghiến răng đến muốn chảy máu để kiềm chế lại ham muốn bộc phát.

Đây là lần đầu tiên của Phiên Vân, thế nhưng hắn một chút kiên nhẫn cũng không thể có được. Siết chặt lấy cơ thể của y trong ngực mình, Ngôn Phong lạnh từng tiếng: " Ngươi là của ta. Phiên nhi, ngươi vĩnh viễn cũng chỉ là của ta."

Chương 57:

" Ừm..." Phiên Vân ngủ một giấc sâu, y nhăn mày khó chịu cảm thấy cơ thể ê ẩm khắp nơi. Chính vì nhờ vào nó mà cho dù bản thân mệt mỏi muốn ngủ thêm một chút nữa cũng không được.

Vừa hé mở mắt ra đã nhìn thấy miếng băng trắng trước mặt, Phiên Vật giật mình ngây người một chút. Y nhìn lại mới nhận ra đó là vết thương trên ngực Ngôn Phong, ngước đầu nhìn thấy gương mặt của hắn hình như cũng đang ngủ, y mới từ từ nhớ lại chuyện bọn họ đã làm.

Cơ thể mệt mỏi đau nhức, tay chân thì giống như mềm nhũn ra không có sức lực, đã vậy bên dưới vẫn còn nóng rát. Phiên Vân muốn tức giận đánh thức Ngôn Phong nhưng sau đó lại vừa hay nhớ đến hắn đang bị thương, y cuối cùng rồi cơn giận cũng lập tức bay mất.

" Ha..." Phiên Vân thở dài một hơi, định cứ nằm như vậy thêm một lúc, không ngờ bàn tay đang ôm lấy đặt ở trên lưng y của Ngôn Phong đột nhiên di chuyển xuống gần hông của y xoa nhẹ.

Ngay sau đó lại có tiếng nói của Ngôn Phong: " Ngươi dậy rồi, vẫn còn cảm thấy khó chịu sao?"

" Ừm." Chỗ đau nhức Ngôn Phong xoa giúp y thật sự cảm thấy tốt hơn một chút, Phiên Vân xem như không muốn tính toán với hắn nữa mới nói: " Tuy vẫn còn đau, nhưng chỉ nằm thêm một chút nữa chắc sẽ không sao."

Ngôn Phong nghe thì hôn nhẹ trên tóc Phiên Vân nói: " Xin lỗi, là ta không kiềm chế được."

" Ta không giận vương gia là được rồi." Phiên Vân dù có ý không muốn quá xem trọng mấy việc nhỏ mà làm hai người mất tự nhiên, nhưng nhớ lại những gì bọn họ cùng nhau làm thì mặt cũng có chút nóng lên.

Được vây trong lòng ngực rộng lớn của Ngôn Phong, Phiên Vân đặt tay ở vết thương của hắn, y nhỏ giọng hỏi: " Người vẫn còn đang bị thương, vậy mà ta lại..."

" Chỉ là vết thương nhỏ thôi." Nắm lấy bàn tay đang táy máy trên ngực mình, Ngôn Phong kéo y lại gần: " Không có gì đâu, đừng lo."

Phiên Vân im lặng không nói, bị thương đến sống chết cũng không rõ lại còn dám nói chỉ là một vết thương nhỏ? Y tựa đầu vào ngực Ngôn Phong, cũng chú ý tránh đi không động vào vết thương của hắn.

Ngôn Phong lại chủ động lên tiếng hỏi: " Phiên nhi, ta đã nghe báo lại Thừa Phiên Chức xảy ra chuyện, đó chính là lý do ngươi đột ngột một mình chạy đến Liêm Giang sao?"

" Người đã nhận được tin rồi sao?" Phiên Vân thầm nghĩ, cũng may y đến kịp lúc, nếu không Ngôn Phong lại chia quân quay trở lại Thừa Viên Chức thì đúng là không hay.

" Là sáng hôm nay Bất Triết mới báo cho ta chuyện này, lúc đó ngươi còn đang ngủ."

" Sáng hôm nay?" Phiên Vân nghe Ngôn Phong nói thì làm lạ, không phải y đến doanh trại là vào buổi trưa sao? Lại liếc mắt nhìn ra khe hở bên ngoài lều, trời chắc là vừa tối. Phiên Vân nghĩ lại thì người mình cảm giác cũng rất sạch sẽ, y ngước đầu nhìn Ngôn Phong: " Ta đã ngủ bao lâu rồi?"

" Một ngày một đêm." Ngôn Phong mỉm cười, hắn một tay nâng cằm Phiên Vân, ngón tay cái miết trên bờ môi của y dịu dàng nói: " Qủa nhiên là do ta không biết kiềm chế, lần sau sẽ cẩn thận hơn."

Phiên Vân mặt lại ửng hồng một chút, y đã cố không muốn nhắc lại để tránh hai người đều cảm thấy ngượng, vậy mà không ngờ hắn cứ một câu lại một câu ám chỉ. Còn cái gì lần sau, còn có lần sau sao? Mới lần đầu tiên đã bị hắn dày vò đến cả người đau nhức, nhưng vẫn không thể chối là cảm giác cũng không tệ chút nào.

" Vương gia, là thuộc hạ."

Nghe thấy tiếng của Sát Âm bên ngoài, Ngôn Phong ngồi dậy chỉnh lại y phục của mình. Phiên Vân ngủ lâu như vậy cũng không cần ngủ nữa, y muốn xuống giường nên cũng ngồi dậy.

Lúc này Phiên Vân mới nhớ y phục của mình đã bị xé rách mất, cũng may mắn lúc từ thành Minh Chương xuất phát đi, Nham Kính đại nhân đã chuẩn bị ngựa và lương thực còn chu đáo chuẩn bị thêm vài bộ đồ cho y thay đổi, nếu không hiện tại ở nơi này biết tìm đâu ra y phục vừa với y.

Trên người Phiên Vân bận bây giờ chỉ là một chiếc áo ngoài của Ngôn Phong khá rộng so với y, cổ áo lại hơi thấp nên có thể nhìn thấy được phần ngực dưới cổ mình đầy những dấu ấn của Ngôn Phong, Phiên Vân không tránh khỏi liếc mắt nhìn hắn.

Nhận cái ánh mắt như kiểu giận hờn của y, Ngôn Phong mỉm cười rồi với tay lấy áo choàng của mình khoác lên người Phiên Vân, mang cả cơ thể y bọc kỹ lại tới mắt cá chân. Hắn sau đó mới lên tiếng: " Vào đi."

" Vương gia." Sát Âm đi vào, cũng thấy Phiên Vân đứng bên cạnh Ngôn Phong mới hướng y cúi đầu một cái rồi mới nói tiếp: " Tất cả đều đã được chuẩn bị, bây giờ chỉ cần để lộ tin vương gia bị thương rất nặng ra, chắc rằng có thể khiến bọn chúng tự mình sa lưới."

" Làm rất tốt." Ngôn Phong lại từ trên bàn lấy ra một phong thư, hắn nói: " Mang lá thư này cho người gửi đến chỗ Ngọc Trúc, bảo y có thể tự mình dựa vào tình hình mà có thể quyết định."

" Thuộc hạ đã hiểu."

Thấy hai người bàn luận trước mặt mình không nghi kỵ, Phiên Vân có chút kỳ lạ mới lên tiếng chen vào: " Khoan đã, ngươi vừa nói sẽ để lộ tin vương gia thật sự bị trọng thương ra ngoài... nếu như tin này lọt đến tai của tam hoàng tử không phải sẽ trở thành điều bất lợi cho quân ta?"

" Vương gia trọng thương?" Sát Âm tỏ ra ngạc nhiên một chút, hắn lại nhìn băng trắng quấn quanh ngực Ngôn Phong nói: " Không phải vết thương nhỏ đó đã muốn lành hẳn rồi sao ạ?"

" Sao cơ?"

" Phiên nhi." Ngôn Phong nói: " Ta không biết ngươi từ đâu nhận được tin ta bị thương, nhưng chỉ là một vết thương nhỏ ngoài da mà thôi."

" Vương gia cố ý vừa không để lộ tin tức ra ngoài, cũng làm ra vẻ như mình không thể gặp bất cứ ai, hòng tìm ra những kẻ nội gián còn sót lại trong doanh."

Nghe Sát Âm và Ngôn Phong nói, Phiên Vân lẩm bẩm: " Nhưng... rõ ràng ta nghe nói... ta cũng đã hỏi Bất Triết..."

" Bất Triết tướng quân, ta nghe nói vương gia bị trúng tên, thương tích rất nghiêm trọng?"

" À cái này... đúng là như vậy, nhưng đây đã là tin bảo mật trong doanh chỉ có mấy người chúng ta biết."

Nhớ lại lúc Bất Triết nói như vậy có chút không tự nhiên, nhưng vì đang lo lắng cho Ngôn Phong nên Phiên Vân mới không chú ý đến, không ngờ lại để bị hắn lừa được, hại y lúc nhìn thấy Ngôn Phong nằm trên giường còn hoảng sợ đến vậy. Phiên Vân lớn tiếng: " Bất Triết ngươi được lắm, để xem ta làm sao tính sổ với ngươi."

Tên lính canh bên ngoài lều nhìn sắc mặt của Bất Triết xanh lại, hắn cũng cảm thấy đồng cảm mà lên tiếng hỏi: " Tướng quân không sao chứ ạ?"

" Không sao."

- ----------

Phía Bắc tại ngôi làng nhỏ giữa khe núi, lính triều đình cải trang thành thường dân nói rằng mang của nhà đi phân cho người nghèo, mục đích để vận chuyển lương thực đến doanh của đại hoàng tử, Duật Thư được lệnh trấn áp nghĩa quân Khư Diễn và cả chiếm lại Thừa Ân.

Dân làng ở đây lại có vẻ rất thân thiện và nhiệt tình, biết bọn họ đi đường xa còn chủ động mang đồ ăn thức uống ra tiếp đãi bọn họ: " Mọi người vất vả rồi, nơi này đang có chiến sự lại phải mất công mang mấy thứ lương thực này phân cho dân nghèo."

" Ha ha..." Một tên vừa uống rượu vừa nói: " Gia chủ nhà bọn ta rất tốt nên mấy thứ này có là gì."

" Đúng là người tốt mà, nếu đâu đâu cũng có những người tốt bụng như gia chủ của các vị, mấy người dân thường như chúng ta cũng không cần phải lo lắng cái gì."

Tên kia lại lên tiếng: " Nhưng mà chỗ này đều chưa đến phiên các ngươi đâu, thế nên đừng có nghĩ là mình đã được động tay đến."

" Đương nhiên, đương nhiên." Nữ nhân cười nói: " Bọn ta ở đây có ăn có mặc, lại cũng không phải nghèo đói gì, còn có thể mang rượu chiêu đãi các vị, làm sao có thể đi tranh với mấy người dân còn đang đói khổ ngoài kia chứ."

" Xem như ngươi hiểu chuyện." Tên dẫn đầu lớn tiếng nãy giờ lại nhìn tới đám người của mình đang được dân làng rót rượu mà quát lớn: " Các ngươi cũng không được uống quá ba chén biết chưa, chúng ta vẫn còn phải lên đường, có khi mất hết hai ngày mới nữa mới qua được ngọn núi này."

" Tuân lệnh."

" Không sao đâu không sao đâu ngài cứ yên tâm." Nữ nhân lại tự nhiên nói: " Rượu này của ta không cần tới ba chén, chỉ cần một ngụm ta dám bảo đảm với các ngươi không thể đi thêm ba bước chân."

" Cái gì." Hắn đập bàn lớn tiếng, bản thân cảm thấy nguy liền đứng dậy muốn rút đao ra. Thế nhưng ngay cả gương mặt người đàn bà trước mặt cũng chưa kịp nhìn rõ lại đã ngã rầm xuống.

" Vô dụng." Chống cằm nhìn hắn ngã trên mặt bàn, nữ nhân lại đưa chân đạp một cái mạnh khiến hắn nằm lăn trên đất vẫn không có chút cử động nào: " Muốn giả cũng phải giả bộ cho giống chút, có gia nhân nào lại hở tý lại ra lệnh rồi " tuân lệnh " như các ngươi không, muốn qua mặt lão nương ta?"

"Diễm phu nhân." Mấy dân làng khác đi lại nói: " Chút thuốc của ngươi cũng thật hay, chỉ bỏ một chút vào rượu mà bọn chúng đều gục cả rồi."

" Còn mười xe chở bao lớn bên đó thì làm thế nào, tất cả đều mang chia cho mọi người sao ạ?"

" Đương nhiên..."

" Không được." Điễm phu nhân chưa nói xong đã bị cắt lời, thiếu niên dùng dao rạch thử một đường nhỏ trên bao tài, bên trong là gạo trắng. Y nói: " Đây có thể đều là lương thực cung cấp cho doanh quân triều đình, chúng ta không nên động đến."

" Ngươi đùa sao." Diễm phu nhân khó chịu nói: " Đây đều là chúng ta cướp được, lại không thể dùng đến chẳng lẽ đều mang vứt đi."

" Vứt thì không, chỉ là vẫn có chỗ khác dùng tốt hơn." Thiếu niên mỉm cười lớn tiếng gọi: " Ta biết các ngươi ở đây mà, đều ra cả đi."

Dân làng còn đang ngạc nhiên không biết thiếu niên đang nói "các ngươi" ở đây là ai, không ngờ lại từ xung quanh thật sự xuất hiện nhiều bóng người lạ. Từ trên vách đá nhảy xuống, Vong Âm trầm mặt nhìn thiếu niên nói: " Cuối cùng cũng tìm được ngươi rồi, Nhã Thanh."

Chương 58:

“ Cuối cùng cũng tìm được ngươi rồi, Nhã Thanh.”

“ Vong Âm?” Nhã Thanh chỉ nghĩ là có người của nghĩa quân Khư Diễn theo dõi đám người triều đình kia từ lúc bọn chúng đến, nhưng không ngờ một trong số đó lại là Vong Âm: “ Ngươi tại sao lại ở chỗ này?”

Vong Âm im lặng nhìn Nhã Thanh một hồi, y một năm qua đột nhiên lại biến mất không tin tức, khiến hắn đều vô cùng lo lắng. Nhìn Nhã Thanh so với lúc trước còn có vẻ ốm hơn một chút, nhưng y cũng không có gì thay đổi quá nhiều.

Không nghĩ sẽ gặp Vong Âm ở nơi này, nói đúng hơn thì vị tướng lãnh đứng đầu một doanh của Thảo Đường quân này, hắn đáng ra phải đang ở nam địa mới phải. Thế nhưng trong khi Nhật Minh vương đang trên chiến trường Liêm Giang, thì hắn lại chạy đên làm cái gì ở đây?

“ Vong Âm, ngươi tại sao lại ở... A!” Vong Âm đột nhiên cứ như vậy đi thẳng tới chỗ y, bị hắn ôm chầm lấy làm Nhã Thanh phải cứng người một hồi mới khó chịu nói ra tiếng: “ Ngươi làm cái gì vậy?”

“ Thật là… biến mất một chút tin tức cũng không có, khiến cho Phiên Vân công tử mãi lo lắng cho ngươi.”

“ Phiên Vân…” Nhã Thanh còn định hỏi thăm một chút, thế nhưng liền để ý thấy mấy ánh mắt vừa ngạc nhiên, vừa kỳ quái của dân làng và đám người của Vong Âm nhìn hai người. Nhã Thanh nhăn mày nói: “ Còn không buông ra cho ta?”

Vong Âm lúc này mới chịu buông y ra, vừa rồi vì vừa gặp lại Nhã Thanh mới khiến hắn có hành động không suy nghĩ như vậy. Vong Âm nghiêm mặt nói: “ Xin lỗi, ta vừa rồi thất lễ rồi.”

“ Không sao.” Nhã Thanh thật sự cũng không suy nghĩ gì, y chỉ đơn giản nói cho qua.

Diễm Nghệ bên kia lại thấy có điều không ổn, đột nhiên lại xuất hiện một tên nam nhân nào từ đâu đến lại chạy tới mà ôm con trai nàng. Ôm cũng ôm rồi thì thôi, còn làm ra cái vẻ thâm tình đó thì có thể đơn giản cho qua được sao. Nàng liền đi đến lớn tiếng: “ Nhã Thanh, bọn chúng là ai vậy? Ngươi quen sao?”

“ Phải rồi.” Nghe Diễm Nghệ nói Nhã Thanh mới lên tiếng: “ Hắn tên Vong Âm, là một trong những thuộc hạ thân cận của Nhật Minh vương, ta đã từng nói với người rồi.”

“ Nhật Minh vương?” Vừa nghe đến cái tên này Diễm Nghệ đã quên luôn việc chính, nàng túm lấy hai cánh tay Vong Âm lôi kéo hỏi dồn: “ Phiên Vân của ta đâu, nó làm sao rồi, sống có tốt chứ… vương gia không làm gì nó phải không…”

“ À…” Vong Âm cảm thấy lúng túng, hắn không biết người phụ nữ này là ai cũng không biết vì sao lại hỏi tới Phiên Vân, liếc mắt nhìn sang Nhã Thanh hắn lên tiếng hỏi: “ Đây là…?”

Nhã Thanh thở dài: “ Mẫu thân của ta.”

“ Mẫu thân?” Vong Âm có chút ngạc nhiên, không nghĩ mẫu thân của Nhã Thanh lại trẻ hơn so với hắn tưởng: “ Ra là bá mẫu.”

“ Phiên Vân làm sao rồi, các người mang nó đi đâu?” Diễm Nghệ lớn tiếng.

“ Bá mẫu người bình tĩnh lại trước đi, Phiên Vân công tử hiện tại vẫn rất tốt… nếu có chuyện thì cũng chỉ là vì người và Nhã Thanh không có tin tức, công tử mới cảm thấy lo lắng cho hai ngươi.”

“ Vậy… vậy sao…” Diễm Nghệ đột nhiên lại nhỏ giọng, nàng lúc này mới chịu thôi không lôi kéo Vong Âm nữa. Ngày trước Nhã Thanh trở về thì chỉ nói với nàng không cần phải lo lắng cho Phiên Vân nữa, y bây giờ ở cùng với Nhật Minh vương gia rất tốt.

Thế nhưng sau đó hết chuyện dân nổi loạn, triều đình truy quét lại tới Thảo Đường quân do Nhật Minh vương chỉ huy nổi dậy, còn đọc cái gì bản phế truất vua, hỏi nàng làm sao có thể không lo lắng cho được.

“ Không được, ta phải tự mình đến xem nó thế nào.” Suy nghĩ rồi vẫn thấy không an lòng, Diễm Nghệ lại nói: “ Ngươi là thuộc hạ của Nhật Minh vương đúng chứ? Vừa lúc hay, đưa chúng ta đến chỗ Phiên Vân đi.”

“ Việc này…”

“ Ta cũng đang có ý này.” Nhã Thanh bây giờ mới lên tiếng nói: “ Thời

gian trước huyện Tề An đã bị hủy chẳng còn lại gì, ta và mẫu thân cũng chỉ có thể đi khắp nơi trị bệnh. Ở lại thôn làng này cũng đã lâu, nếu đã không có nơi để đi thì đến chỗ của Nhật Minh vương cũng tốt."

" Thật sao?" Vong Âm đột nhiên lớn tiếng làm mọi người đều nhìn về phía hắn, thấy mình vui mừng đều để lộ ra ngoài, Vong Âm vội hạ giọng nói: " Vì trước kia cho dù nói ngươi cũng nhất định muốn đi nên…"

" Khi đó ta vẫn còn mẫu thân ở Tề An huyện đương nhiên phải quay trở về, hơn nữa ta vẫn thích có thể đi khắp nơi trị bệnh hơn, nhưng bây giờ…" Nhã Thanh nhìn xung quanh một lượt mới nói: " Khắp nơi đều xảy ra loạn lạc, ở đâu cũng vậy cả… hơn nữa mẫu thân không an tâm cho Phiên Vân, cả ta cũng thấy lo lắng."

" Vậy thì tốt rồi, nếu Phiên Vân công tử biết được ngươi và bá mẫu đều không sao sẽ rất vui."

Người dân xung quanh nghe bọn họ nói chuyện đều cảm thấy lo, một người lên tiếng nói: " Diễm phu nhân, Nhã Thanh đại phu, nếu hai người đi rồi thì bọn ta phải biết làm sao?"

" Bệnh dịch đều đã trị khỏi rồi, các ngươi có chân có tay còn cần mẫu tử ta ở lại làm cái gì?"

" Nhưng…" Mọi người ở đây đều thấy sợ Diễm Nghệ, thế nhưng dân làng đều là do hai người cứu sống, thời gian qua đã cảm thấy thân thiết nên không nỡ: " Chúng ta chỉ là…"

" Mọi người cũng không thể ở lại đây nữa." Vong Âm lúc này lại lớn tiếng nói: " Nơi này chỉ một thời gian ngắn tiếp theo chắc chắn cũng sẽ bị kéo vào mấy cuộc chiến với triều đình, tất cả tốt hơn hết vẫn nên di tản đi nơi khác."

Người dân bắt đầu hoang mang lo lắng: " Chúng ta có thể đi đâu được, trong làng chỉ còn lại trên dưới mấy chục người, người thân lúc trước cũng không biết đã di tản đi đâu… không những có nghĩa quân loạn dân đánh cướp khắp nơi, còn có cả triều đình cứ liên tục càn quét không quan tâm đến dân thường chúng ta."

" Hiện tại nghĩa quân Khư Diễn và của chủ thành Thừa Ân đã đồng ý quy thuận Nhật Minh vương, bọn họ sẽ không tùy ý cướp bóc làm loạn khắp nơi nữa." Vong Âm lại nói: " Nhưng nơi này cũng quá nguy hiểm, các ngươi đều có thể theo ta nhập thành Thừa Ân tạm thời sinh sống."

“ Vào thành sao… chúng ta được phép à?”

“ Như vậy thì thật tốt quá rồi, không cần phải lo sợ nữa.”

“ Nhật Minh vương gia sao?” Tiếng ồn ào vẫn không ngừng lại: “ Ta nghe nói vương gia dẫn binh ở phía nam, chỉ trong có ba tháng đã chiếm được Minh Chương thành.”

“ Phải, không chỉ vậy người còn cho thuộc hạ của mình cứu tế khắp nơi, không ngờ tới ngay cả nghĩa quân Khư Diễn và thành Thừa Ân cũng chịu quy phục rồi.”

“ Nhật Minh vương gia danh tiếng rất tốt, nếu thật sự cuộc nổi dậy này thành công lật đổ được hoàng đế, vậy về sau chúng ta cũng không cần phải sợ sẽ thiếu cài ăn cái mặc nữa.”

Thấy mọi người bàn tán xôn xao, Nhã Thanh lại nhìn Vong Âm nói: “ Thật không ngờ vương gia ở nam địa đánh trận, còn có thể bí mật để người của mình đi thu phục phía bắc.”

Vong Âm nói: “ Bị ngươi đoán ra rồi sao?”

“ Hoàng đế quá xem thường nghĩa quân Khư Diễn do nhân dân đói nghèo tập trung lại đánh phá khắp nơi này, thế nên cho dù quy mô của bọn họ càng lúc càng lớn, người đông thế mạnh cũng chỉ giao cho đại hoàng tử bốn vạn quân để đàn áp. Hắn càng không ngờ tới nghĩa quân sẽ quy phục Thảo Dường quân, thêm vào cả thành chủ Thừa Ân cũng bị lôi kéo về phía vương gia.”

Nhã Thanh khẽ cười: “ Nếu bây giờ thành Liêm Giang thất thủ, bắc nam cùng công tiến, hoàng thành này ta nghĩ không thể trụ vững bao lâu nữa.”

“ Các ngươi nói cái gì ta đều không hiểu.” Diễm Nghệ khó chịu lớn tiếng: “ Nhật Minh vương đó lợi hại bao nhiêu ta không cần biết, nhưng các ngươi nói hắn đang dẫn binh đánh trận, Phiên Vân ở cùng với hắn bây giờ không phải rất nguy hiểm sao.”

Vong Âm trầm giọng: “ Phiên Vân công tử hiện vẫn còn đang ở Thừa Viên Chức, vương gia vì sợ công tử sẽ gặp nguy hiểm nên mới quyết định không đưa người cùng đi, thế nên bá mẫu không cần phải lo lắng.”

“ Vậy thì chúng ta lập tức đến Thừa Viên Chức đi.”

“ Bà mẫu cũng không thể gấp như vậy.” Vong Âm thật sự khó xử khi nói chuyện cùng Diễm Nghệ, mẫu thân của Nhã Thanh tính tình quả thật có chút kỳ quái: “ Chúng ta trước hết vẫn còn phải đưa người dân ở đây đến Thừa Ân thành, có lẽ cũng phải mất thời gian từ bảy đến mười ngày.”

Nhã Thanh xoay người nhìn mấy xe lương thực, y vỗ vỗ tay trên đó vừa nói với Vong Âm: “ Để di chuyển được số lương thực này chắc ngươi cũng phải cử thêm người đến đúng chứ, vừa hay dân làng ở đây cộng thêm người của ngươi là có thể đưa tất cả đến thành Thừa Ân rồi.”

“ Ngươi nói đúng.” Vong Âm lại ra lệnh cho một tên lính nói: “ Thông báo tin tức này trở về Thừa Ân cho Ngọc Trúc, còn những người khác mau giúp dân làng thu dọn để lên đường. Vì nơi này rất gần với doanh trại của Duật Thư, phải di chuyển hết sức cẩn thận không được để bị phát hiện.”

“ Tuân lệnh.”

“ Tướng quân, vậy bọn người này thì nên làm thế nào?”

Diễm Nghệ nhìn mấy trăm trên nằm dài trên đất, nàng nhàm chán nói: “ An tâm, uống rượu ngon của ta, ít nhất phải ba bốn ngày sau mới có khả năng bò dậy.”

“ Bọn chúng đều không thể để sống sót.”

Nhã Thanh đột nhiên nói làm Vong Âm ngạc nhiên, bản thân hắn là tướng trận đương nhiên việc không thể lưu lại mạng của chúng là chuyện đương nhiên, nhưng nghe thấy Nhã Thanh mà hắn trước nay chỉ thấy trị bệnh cứu người nói vậy, lại khiến hắn phải làm lạ.

Giống như có thể đọc được suy nghĩ trên mặt Vong Âm, Nhã Thanh mỉm cười: “ Tuy ta rất thích học y thuật, cũng muốn dùng y cứu người. Nhưng đối với mối đe dọa có thể gây nguy hiểm đến mình, đương nhiên không thể để lại rồi.”

Mọi người xung quanh nhìn nụ cười của Nhã Thanh mà điều cảm thấy ớn lạnh, dân làng đều cho rằng Nhã Thanh đại phu rất ôn hòa không giống mẫu thân với cách trị bệnh đáng sợ của mình, nhưng giờ họ mới nhận ra kẻ đáng sợ là y mới đúng.

Chương 59:

“ Ngươi nói tất cả người chúng ta cài vào Thảo Đường quân đều đã bị phát hiện?”

Thất Tử cúi đầu không dám nhìn Duật Nghĩa nói: “ Đúng là như vậy thưa điện hạ.”

“ Làm sao có thể như vậy được.” Duật Nghĩa quát lớn: “ Không phải Duật Ngôn Phong vẫn đang bị thương nghiêm trọng…”

“ Tất cả là sơ xuất của thuộc hạ, chúng ta chỉ nhận tin một trong số người được cài vào Thảo Đường quân đã bắn thương Nhật Minh vương, hắn đã bị xử chết. Sau đó từ tin tức Duật Ngôn Phong không hề xuất hiện, Thảo Đường quân lại im hơi lặng tiếng không có hành động liền cho rằng hắn…”

“ Bọn chúng cố ý để lộ sơ hở… không ngờ tất cả chỉ là một cái bẫy để dụ người của chúng ta đến ám sát. Hiện tại tất cả tin tức của Thảo Đường quân đều đã bị vô hiệu.”

“ Khốn kiếp.”

“ Ha ha ha.” Hoàn Lãng nghe đến thì lại cười lớn: “ Từ đầu ta đã bảo các ngươi đừng làm mấy trò hèn hạ bẩn thiểu đó, Nhật Minh vương lại có thể vì bị lén lút ám hại như vậy mà mất mạng được sao?”

“ Hoàn Lãng.” Duật Nghĩa liếc mắt nhìn Hoàn Lãng: “ Đây là chiến trường, binh bất yếm trá ngươi hiểu không?”

Hoàn Lãng khoanh tay trước ngực, hắn xem thường nói: “ Nực cười, ta đây chỉ biết đường đường chính chính đối đầu với hắn. Cho dù phải bỏ mạng trên chiến trường cũng không đáng là gì.”

“ Ngươi…”

“ Tam điện hạ, không xong rồi…” Một tên lính từ bên ngoài chạy vào nói: “ Kho lương… kho lương và vũ khí trong thành bị cháy rồi.”

“ Cái gì… là kẻ nào?” Hoàn Lãng vừa nghe đã nóng giận chạy ra ngoài.

Một tên lính khác lại từ bên ngoài lại chạy vào hoảng hốt lớn tiếng: “

Tam điện hạ… không xong rồi… cổng thành phía Tây và Đông đều đã… đều đã bị phá. Hiện giờ binh của Thảo Đường quân đang liên tục tràn vào thành, chúng ta không thể chống đỡ…”

“ Bị phá?” Duật Nghĩa không dám tin nói: “ Làm sao có thể?”

Hoàn Lãng theo hướng khó vũ khí chạy đi, hắn thật sự nhìn thấy ngọn lửa bùng cháy lớn, không ngờ còn phát hiện cả một đám người thuộc Thảo Đường quân lại ngang nhiên lộ mặt ngay trong thành.

Sát Âm xoay người đỡ lấy thanh đao hướng về phía mình, hai vũ khí chạm nhau với lực lớn tạo ra âm thanh vang động. Người của Thảo Đường quân và binh lính triều đình cũng như vậy liền xông vào chém giết trở thành một bãi chiến trường.

Hoàn Lãng cùng Sát Âm đánh với nhau nhưng mỗi chiêu của Sát Âm lại không hề có sát thương, chủ yếu chỉ là để phòng thủ và né tránh. Hắn mặt lạnh lên tiếng: “ Ngươi chính là Hoàn Lãng, đệ tử của Viên Bân đại tướng quân?”

“ Ngươi chính là kẻ đột nhập vào mở cổng thành và đốt kho lương?” Hoàn Lãng vung đao đánh tới vừa lớn tiếng: “ Chịu chết đi.”

“ Hừ.” Sát Âm cuối cùng cũng muốn đánh thật, hai người so một hồi lại đánh thành cả người đều bị thương tích.

Đúng lúc hai người vẫn chưa phân thắng bại thì lại có mấy tên lính chen vào muốn lén tấn công Sát Âm, không ngờ Hoàn Lãng lại là người chặn lại. Hắn tức giận quát: “ Các ngươi tránh ra cho ta, đây là chuyện giữa ta với hắn.”

“ Cửa thành đã bị phá, Thảo Dường quân hiện tại làm chủ tình hình.” Sát Âm mặt chẳng đổi sắc nói: “ Không lâu nữa Liêm Giang thành sẽ hoàn toàn bị đánh bại, ta khuyên ngươi nên đi càng sớm càng tốt.”

“ Cái gì?”

Sát Âm lại nói: “ Nể tình ngươi là đệ tử của Viên lão tướng quân, ân nhân cứu mạng của ta. Mạng của ngươi, ta không cần.”

“ Khốn kiếp.” Hoàn Lãng nghiến răng: “ Ân nhân cứu mạng sao? Tất

cả là vì các ngươi và Nhật Minh vương… nếu không… nếu không Viên tướng quân cũng đã không trở thành phản thần, phản lại triều đình. Khốn kiếp!"

" Phản thần?" Sát Âm nhăn mày dứt khoát đánh tới Hoàn Lãng khiến người ngã xuống. Sát Âm lạnh lùng dẫm lên ngực hắn dùng kiếm cứ như vậy không do dự đâm xuống.

" Ư… ngươi…" Lưỡi kiếm đâm thẳng xuống bên vai nhưng không hề có ý lấy mạng hắn, Hoàn Lãng liếc mắt nhìn lên.

" Viên lão tướng quân cho tới cuối cuộc đời mình cũng cũng vẫn trung thành với Thiên Lang, trung thành với hoàng đế." Sát Âm lại lạnh giọng nói: " Cho dù bản thân mình mong muốn người trị vị đất nước này là Nhật Minh vương gia, cho dù điều tra và phát hiện ra con gái mình chết trong đám cháy là do hoàng đế, chính mình oán hận cũng chưa từng muốn phản bội hắn."

" Cái…"

" Một người như vậy vẫn bị gọi là phản thần sao?" Sát Âm rút kiếm của mình ra, hắn cười lạnh khinh thường rồi bỏ đi: " Ngươi thật làm ta quá thất vọng."

- ----------

" Vương gia, cửa thành thật sự có thể phá rồi. Chiếm được Liêm Giang thành chỉ là việc sớm muộn, bây giờ chỉ cần có thể bắt giữ được tam hoàng tử Duật Nghĩa và Hoàn Lãng thì sẽ không còn e ngại gì."

" Sát Âm làm rất tốt, chuẩn bị hạ thành."

Ngôn Phong bận giáp bạc áo choàng trắng, hắn trên lưng ngựa, tay cầm cung tên vươn cao uy dũng bắn rơi cờ hiệu trên đỉnh thành trước hàng vạn quân binh, đây đúng là hình ảnh mà Phiên Vân từng nhiều lần tưởng tượng ra.

Nhìn Phiên Vân, Ngôn Phong đưa tay về phía y nói: " Phiên nhi, đi cùng với ta."

Phiên Vân ngạc nhiên, y còn cho rằng Ngôn Phong sẽ không đồng ý

cho mình đi cùng. Y mỉm cười sau đó nắm lấy tay của hắn: " Được."

Một ngày sau khi cổng thành bị phá, thành Liêm Giang sau hơn một năm chính thức bị thất thủ đại bại. Thảo Dường quân sau khi vào thành không hề làm bị thương hay cướp bóc chém giết bất cứ dân thường nào.

Quân binh triều đình tử vong vô số, tam hoàng tử Duật Nghĩa bị bắt giữ, đa phần quân binh còn sống đều đã được Hoàn Lãng duệ tướng dẫn binh có thể thoát lui.

Cờ thành bị hạ rơi trên đất, Phiên Vân ngồi trên ngựa cùng với Ngôn Phong nhập thành, y nhìn những người dân sợ sệt quỳ hai bên đường không dám ngước nhìn họ lại nhỏ tiếng nói: " Tất cả đều chỉ là dân thường,…"

" Không sao." Ngôn Phong trầm giọng: " Đó đều là con dân Thiên Lang, ta sẽ không làm hại bọn họ."

Phiên Vân im lặng, thành Liêm Giang đã bị hạ, ngay cả thành Hả Trì tiếp theo cũng đã quy phục Duật Ngôn Phong, chỉ còn một đoạn đường ngắn nữa bọn họ đã có thể đánh được đến hoàng thành. Cộng thêm loạn quân phía bắc, Duật Thừa Viêm hoàng đế đã nắm chắc thất bại.

" Vương gia, toàn bộ quân binh đều đã bị khống chế. Những cuộc chiến trước kia cộng thêm lần công phá thành này triều đình đã hao tổn không ít quân." Thạo Lâm lại nói: " Số quân còn lại đều đã được Hoàn Lãng chỉ huy rút lui trở về bảo vệ hoàng thành, chỉ còn chờ lệnh của người."

" Được rồi."

Ngôn Phong lên tiếng ngắn gọn nói, hắn sau đó lại kéo tay Phiên Vân đi lên tường thành, cùng nhau từ nơi này nhìn xuống bên dưới. Người dân tụ tập đông đúc, quân lính nghiêm mắt ngước đầu nhìn ngọn cơ nam vương có hình ngọn gió cuộn được dựng lên treo cao trên đỉnh thành, tiếng hô vang lại vang vọng: " Nhật Minh vương, Nhật Minh vương…"

Ngôn Phong từ phía sau ôm lấy Phiên Vân không chút nghi kỵ trước mắt hàng ngàn người, y cũng không quan tâm đến họ sẽ nhìn mình với ánh mắt thế nào. Một khi Duật Ngôn Phong trở thành hoàng đế, y cũng không phải chỉ cần đối mặt với những người ở đây, mà là cả

thiên hạ này. Phiên Vân thì thầm: " Trận chiến này, đã sắp kết thúc rồi."

" Phiên nhi, ngươi đang lo lắng điều gì sao?"

" Vương gia…" Phiên Vân trầm mặt nhìn người đông đúc phía dưới, y nhỏ giọng nói: " Một khi có thể lật đổ được Duật Thừa Viêm, người chắc chắc sẽ lên ngôi hoàng đế trị vị đất nước này. Duật Ngôn Phong, người có thể hứa với ta một chuyện không?"

Nghe thấy tên mình từ trong miệng Phiên Vân, cũng cảm nhận cái run nhẹ của y trong tay mình. Ngôn Phong đưa tay kéo mặt y quay sang ngước nhìn mình, hắn chậm nói: " Không cần biết ngươi muốn gì, ta đều hứa với ngươi."

Nhìn gương mặt tuấn tú của hắn, Phiên Vân cảm thấy trong lòng mình chợt đau nhói. Y cắn vành môi, một hồi lâu mới có thể nói ra tiếng: " Ta đã nói sẽ ở bên cạnh vương gia, ta cũng không cần bất cứ danh phận gì."

" Phiên nhi."

" Nhưng…" Phiên Vân thẳng thắn nhìn vào Ngôn Phong, y lại nói: " Ta cũng không muốn để người phản bội tình cảm của mình… người phụ nữ đầu tiên sinh được con trai cho người."

Ngôn Phong trầm mặt không nói, hắn trong tâm cũng bắt đầu mỗi lúc một lạnh đi, tâm trạng vô cùng tệ lại không hề được thể hiện trên mặt: " Người phụ nữ đó thì sao?"

" Hãy phong cô ấy thành hoàng hậu của người… nhưng sau đó ta không muốn vương gia để tâm tới bất kỳ ai kể cả cô ấy ngoài ta." Phiên Vân bình tĩnh nói: " Bản thân ta là một con người ích kỷ, đó là điều duy nhất ta có thể làm cho vương gia. Nếu sau này người phản bội ta… ta nhất định sẽ không tha thứ."

" Ích kỷ sao?" Ngôn Phong cười lạnh đến đáng sợ, những lời của Phiên Vân đang khiến hắn khó chịu, thế nhưng Ngôn Phong lại không thể tức giận y. Phiên Vân chọn biện pháp này chính là vì hắn, thế nhưng còn phải xem liệu hắn có đồng ý hay không.

- ----------

" Liêm Giang thành thất thủ, tam hoàng tử bị bắt giữ?" Đàn Lục Nhi

vừa nghe nói đã muốn ngất đi, oa nhi trên tay nàng lại òa lên khóc.

Cục diện hỗn loạn, hoàng đế vô dụng chỉ biết ở trong cung chờ chết. Người dân nghe tin Nhật Minh vương đã công chiếm được Liêm Giang thành, và sẽ sớm ngày kéo quân về hoàng thành thì thậm chí còn muốn âm thầm ăn mừng cười nói.

Triều đại này đã thối nát đến tận gốc rễ, Thệ Ngọc còn cho rằng mình về sau sẽ trở thành thái tử phi, là hoàng hậu tương lai. Không ngờ chỉ một tin báo này đã làm cho nàng như rơi xuống địa ngục. Thệ Ngọc chỉ tay về phía đứa bé trong tay Đàn Lục Nhi mà tức giận mắng: " Khốn kiếp, mau làm cho nó ngậm miệng lại đi."

" Cô…" Lục Nhi lo sợ ôm nhi tử của mình càng chặt hơn: " Cô nên nhớ đây là nhi tử của tam hoàng tử.

" Tất cả cũng là do Đàn gia các ngươi, nếu không mang một người đánh tráo đến vương phủ, để tên khốn Đàn Phiên Vân đó có cơ hội báo tin với người bên ngoài. Vương gia vốn dĩ không thể đi cũng không thể nói, hắn liệu sẽ có cách thoát được trở về nam địa sao?" Thệ Ngọc quát mắng: " Nếu không phải ngươi còn sinh cho tam hoàng tử một đứa con trai, ta sớm đã có thể mang ngươi phanh thay rồi."

" Ta…" Đàn Lục Nhi cắn răng, nàng ôm nhi tử trong ngực mà không biết phải nên làm thế nào. Hiện tại ngay cả tam hoàng tử cũng đã bị Nhật Minh vương bắt giữ, tính mạng khó đoán. Tất cả đều là do tên khốn Đàn Phiên Vân gây ra, nếu y không nhiều chuyện nhúng tay vào việc này, nàng hiện tại cũng không cần phải kiêng dè với Thệ Ngọc cô ta như vậy.

Chương 60:

Duật Ngôn Phong xem những tin tức do Ngọc Trúc gửi đến từ Thừa Ân thành phía bắc, hắn ngồi xuống ghế mới lên tiếng nói: " Thành Thừa Ân hiện tại đã nằm trong sự kiểm soát của chúng ta, Duật Thư lại là kẻ ngu ngốc chỉ biết dựa vào sức mạnh binh lực mình có trong tay, không có khả năng đối đầu cùng với Ngọc Trúc."

" Vong Âm…" Sát Âm lên tiếng định hỏi nhưng sau đó lại sợ mình vượt quá quyền hạn, hắn lại im lặng không nói.

Nhìn ra Sát Âm muốn hỏi về tình hình hiện giờ của Vong Âm, Ngôn Phong lại nói: " Hắn hiện tại nhận lệnh dò thám xung quanh doanh trại của Duật Thư, năng lực của Vong Âm ngươi là người rõ nhất, vẫn còn cảm thấy lo lắng sao?"

" Chỉ là lúc đó." Sát Âm nhớ lại khi biết tin của vị đại phu kia thì Vong Âm lại nhất định cầu xin Ngôn Phong muốn tham gia cùng với Thẩm Ngụy Và Ngọc Trúc. Tuy nói là để thu phục được nghĩa quân Khư Diễn, nhưng hắn biết được mục đích thật sự của đại ca mình là để tìm kiếm người kia.

" Sát Âm." Ngôn Phong lại đột nhiên lên tiếng, tuy hắn vẫn nhìn đọc văn kiện trên tay thế nhưng giọng nói lại có uy lực hướng Sát Âm nói: " Hoàn Lãng, là do ngươi thả đi đúng chứ?"

Sát Âm mặt lúc nào cũng thờ ơ không cảm xúc, tựa như một người chỉ có sự sống mà thôi. Hắn nghe Ngôn Phong hỏi thì ngừng lại một chút, sau đó lại quỳ xuống: " Thuộc hạ tự ý chủ trương, tình nguyện nhận phạt."

" Hoàn Lãng là đệ tử của Viên Bân đại tướng quân, hắn và sư phụ của mình có những điểm giống nhau như làm người phải quang minh lỗi lạc, còn có hết lòng trung thành với hoàng đế."

Ngôn Phong vẫn đều giọng: " Thêm nữa hắn còn là một vị tướng tài, nếu lần này để người thoát được trở về hoàng thành, chúng ta lại có thêm một mối họa."

" Là thuộc hạ không suy nghĩ chu toàn, xin vương gia xử theo quân pháp." Sát Âm cúi đầu càng sâu hơn.

" Đứng lên đi."

Nghe Ngôn Phong nói, Sát Âm ngước mặt lên nhìn hắn: “ Vương gia, Sát Âm biết sai còn phạm, không thể bỏ qua.”

“ Bản vương không nói sẽ bỏ qua cho ngươi dễ dàng như vậy.” Ngôn Phong đóng lại văn thư rồi đặt lên mặt bàn: “ Thế nhưng ngươi vẫn còn rất nhiều cơ hội để chuộc lỗi.”

“ Vương gia.”

Ngôn Phong cũng không muốn quan tâm Sát Âm vẫn quỳ ở đó chưa chịu đứng lên, hắn bước ra khỏi thư phòng lại hỏi mấy tên lính canh bên ngoài: “ Phiên Vân hiện giờ đang ở đâu?”

“ Bẩm vương gia, Phiên Vân công tử đã đến nhà lao nơi giam giữ tam hoàng tử.”

Hắn nghe báo lại chỉ trầm giọng nói: “ Vậy sao.”

- ----------

“ Tam hoàng tử, đã lâu không gặp.”

“ Là ngươi sao?” Duật Nghĩa ngồi trong ngục, hắn mỉm cười nhìn Phiên Vân: “ Thật không ngờ, từ lúc để ngươi chạy thoát ở Hà Trì thành, chúng ta gặp lại chính là trong hoàn cảnh này.”

“ Ta lại không cảm thấy bất ngờ, ngay từ khi bắt đầu ta và người vốn đã định phải gặp lại trong hoàn cảnh này.” Phiên Vân chậm rãi nói: “ Nếu không phải người, thì là ta sẽ ở bên trong đó. Không phải sao?”

“ Ha ha ha.” Duật Nghĩa cười lớn xong lại nói: “ Đàn Phiên Vân, ngươi rất tốt, tính toán rất chu đáo. Ngay từ đầu có phải người đã biết về bản di chiếu đó của tiên hoàng, ngươi đã đoán trước được Duật Ngôn Phong chắc chắn sẽ thắng?”

“ Tính toán sao? Người nhầm rồi…” Phiên Vân nhìn thẳng hắn nói: “ Ta chưa từng biết gì về bản di chiếu đó trước ngày vương gia chính thức khởi binh, ta cũng chưa từng chắc chắn vương gia sẽ thắng, ta đơn giản chỉ là tin vào ngài ấy mà thôi.”

“ Vốn dĩ Duật Ngôn Phong đã mãi mãi không thể cử động trở lại, hắn chỉ có thể là một phế nhân dựa vào một chút ý chí và kiên cường của

bản thân để tiếp tục sống, sống với phần đời ngắn ngủi còn lại." Duật Nghĩa nhếch khóe môi cười: " Nhưng chỉ với một Đàn Phiên Vân ngươi xuất hiện, không chỉ làm thay đổi sự thật đó, ngay cả triều đại này cũng bị thay đổi rồi."

" Tam hoàng tử người đang muốn nói, tất cả toan tính của hoàng đế bị phá hỏng, đều là do ta sao?" Phiên Vân im lặng suy nghĩ, y lại nói: " Ban đầu nếu Đàn Lục Nhi không vì người mới nhất định từ chối mọi mối hôn sự thì cũng không thể đợi đến lúc bị vương phi ép cưới vào cửa vương phủ, nếu như vậy ta cũng không cần phải giả làm thân nữ tử để gả thay, càng không có cơ hội gặp được Nhật Minh vương gia."

" Ngươi…"

" Hơn nữa, ngay từ lần đầu tiên gặp mặt tam hoàng tử người cũng không nên giúp ta, lại càng không nên thay ta khống chế Đàn Lục nhi để ta có thể giấu diếm thân phận của mình, nếu không ta cũng sẽ không có một cơ hội nào để cứu được vương gia." Phiên Vân bình tĩnh nói: " Cả ta và người, giữa chúng ta không hề có người đúng kẻ sai."

" Miệng lưỡi rất tốt." Duật Nghĩa thở dài: " Nói như ngươi thì tất cả chỉ như đã được định sẵn, chúng ta chẳng qua là những nguyên nhân vô tình giúp cho Duật Ngôn Phong tranh được thiên hạ này từ tay phụ hoàng ta?"

" Tam hoàng tử, người không hiểu lý do vì sao tiên hoàng lại trao di chiếu truất phế ngôi vua cho vương gia sao?"

Duật Nghĩa cảm thấy nực cười nói: " Ta cũng không phải là người, làm sao biết được ông ta nghĩ gì mà lại có thể vì một đệ đệ mà muốn truất phế ngôi vị của chính con trai mình."

" Là bởi ngay từ đầu tiên hoàng đã không hề tin vào Thừa Viêm đế, không tin hắn có thể mang lại cuộc sống an bình cho đất nước này. Mà người làm được điều đó lại chỉ có hoàng đệ của mình, Nhật Minh vương Duật Ngôn Phong."

" Đừng tỏ ra như mình hiểu biết tất cả." Duật Nghĩa tỏ ra thờ ơ với mấy lời của Phiên Vân, hắn tựa đầu vào bức tường đá lạnh phía sau ngước đầu nhìn lên: " Nếu như vậy thay vì là chiếu truất phế ngôi vua, tiên hoàng nên truyền cho hắn chiếu truyền ngôi không phải sao sẽ tốt hơn sao?"

“ Chính vì vương gia không muốn lấy đi ngôi vị từ nhi tử của người mình kính trọng mà thôi.”

“…”

Phiên Vân mỉm cười nói: “ Nhưng chính hoàng đế lại luôn tự mình lo lắng, luôn sợ hãi đối mặt với Nhật Minh vương. Nhất định muốn ép người vào con đường chết, cục diện hiện tại đều do Thừa Viêm đế tự mình gây nên.”

“ Ngươi thì biết cái gì.” Duật Nghĩa lớn tiếng: “ Ngươi có hiểu cảm giác của phụ hoàng khi mình không thể bằng với Duật Ngôn Phong, cảm giác lo sợ khi thế lực của hắn ngày càng lớn mạnh, càng đe dọa tới chúng ta?”

Phiên Vân lắc đầu nói: “ Nói thế nào đi nữa, tam hoàng tử người đã từng có ơn với ta. Phiên Vân chỉ có thể làm những gì bản thân có thể, ít nhất ta cũng có khả năng khiến vương gia giữ lại mạng sống của người.”

“ Cứu ta? Cầu xin hắn sao?” Duật Nghĩa nhìn Phiên Vân chỉ nhẹ nâng khóe môi cười: “ Chỉ cần ta còn sống, cho dù Duật Ngôn Phong có ngồi lên được ngai vàng cũng sẽ thấp thỏm không yên, hắn dám lưu lại một mạng này của ta sao?”

Chân mày hơi trùng xuống, đôi mắt đẹp tỏ vẻ lạnh lùng nhìn Duật Nghĩa. Phiên Vân sau đó chỉ trầm giọng nói một câu lại xoay lưng bỏ đi: “ Nhật Minh vương không giống với phụ thân của người, ít nhất vương gia sẽ không muốn dồn người thân của tiên hoàng vào chỗ chết, như những gì phụ hoàng của người đã làm.”

Đi trên con đường tối tăm trong nhà lao, Phiên Vân chỉ im lặng lướt qua những căn phòng giam ẩm ướt lạnh lẽo. Tuy y không hề cảm thấy chán ghét Duật Nghĩa như với hoàng đế Duật Thừa Viêm. Nhưng đây đã là quy luật không thể thay đổi, nếu người bên trong nhà lao không phải Duật Nghĩa thì sẽ chính là Duật Ngôn Phong, Phiên Vân không thể có đủ lòng thương hại hay nhân từ nào với hắn hơn thế nữa.

“ Phiên Nhi.”

Nghe tiếng gọi dịu dàng ấm áp lại quen thuộc, bỏ đi nét mặt lạnh của mình Phiên Vân lại mỉm cười nhìn người đứng đợi y ngay bên ngoài: “

Vương gia sao lại đến đây, người đã xong việc rồi sao?”

“ Đến đón ngươi.”

Phiên Vân ngạc nhiên một chút, y nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hắn mà không thể kiềm chế bật cười: “ Gì chứ, người xem ta là trẻ con sao?”

“ Ngươi…” Ngôn Phong nhăn mày, hắn đi nhanh lại túm lấy cổ tay Phiên Vân kéo y vào dưới áo choàng của mình để che đi ánh nắng bên ngoài: “ Ngươi là người quan trọng nhất đối với ta.”

“ Vương gia cũng là người quan trọng nhất với ta.” Phiên Vân ngừng lại nụ cười trên môi, y ngước nhìn hắn lại nói: “ Người không hỏi lý do vì sao ta đến gặp tam hoàng tử sao?”

“ Ta không muốn biết.” Ngôn Phong không vui nói.

Phiên Vân nghe giọng của hắn thì bất ngờ Ngôn Phong không hỏi, không phải vì hắn nghi ngờ y có ý định thả người, mà là đang khó chịu y đi gặp Duật Nghĩa sao? Phiên Vân hoài nghi nói: “ Vương gia, thật ra là trước kia ta và tam hoàng tử…”

“ Ngươi và hắn thế nào?” Tay của Ngôn Phong đặt trên vai Phiên Vân siết chặt lại, hắn rõ ràng đang vô cùng không vui nên thậm chí trong giọng nói còn có vẻ dọa người, vậy mà Phiên Vân lại cười lớn đến khó hiểu: “ Phiên nhi, ngươi cười cái gì?”

“ Ha ha… Không có… không có gì.” Phiên Vân vừa cười lại lôi kéo tay Ngôn Phong: “ Trở về thôi, chúng ta cùng dùng bữa được chứ?”

Ngôn Phong nhăn mày: “ Ngươi còn chưa trả lời ta.”

“ Ta với tam hoàng tử từng gặp qua đôi ba lần nên vừa rồi mới muốn nói chuyện một chút, ngoài ra chắc chắn không có gì cả…”

“ Chỉ gặp qua đôi ba lần cũng sẽ đích thân đến nhà lao nói chuyện với hắn? ” Phiên Vân đã cố ý nhấn mạnh hai chữ "chắc chắn" nhưng vẫn không khiến Ngôn Phong bớt đi khó chịu nói: " Các ngươi từ lúc nào đã thân thiết đến vậy?"

Mấy quân lính canh giữ nhà lao nhìn Nhật Minh vương gia và Phiên Vân hai người đi càng lúc càng xa vẫn còn nghe thấy tiếng, bọn họ từ đầu đều đã bị xem như không khí mà đứng một bên, chẳng có chút hiện hữu nào.

Một tên lại không nén được tò mò mà chủ động lên tiếng: “ Này… các ngươi có thấy mỗi lần vương gia ở cùng với Phiên Vân công tử, người lại giống như trở thành một người khác không?”

“ Ta mới là lần đầu tiên thấy vương gia như vậy thôi.”

“ Ha ha ha, ngươi xem Phiên Vân công tử đi, xinh đẹp đến nam nhân như chúng ta vừa rồi nhìn thấy đều không thể rời mắt. Vương gia như vậy đối với người ta dịu dàng cũng không có gì lạ…”

Một tên khác vội lên tiếng: “ Ngươi muốn chết sao, không thấy lúc nãy vương gia ném ánh mắt đầy sát khí sang chúng ta à, ngươi còn dám nhìn?”

“ Có sao?” Tên lính ngây ngốc nói: " Ta lúc đó chỉ mãi nhìn Phiên Vân công tử nghĩ, y không biết có thật sự là nam nhân hay không, thế nên không chú ý lắm."

Cả đám lính nghe thì lắc đầu đồng thanh nói: “ Cái tên ngu ngu này…”

Chương 61:

Đoàn người của Nhã Thanh và Vong Âm đang trên đường vận chuyển lương thực trở về thành Thừa Ân, bọn họ lúc này ngừng lại nghỉ chân trên đường đi.

Sau khi ra lệnh cho quân lính chú ý xem xét xung quanh, Vong Âm mang một túi nước đến cho Nhã Thanh: " Uống một chút đi."

" Đa tạ." Lấy túi nước Vong Âm đưa sang uống một hơi, cho dù trời không quá nóng nhưng vì phải đi như vậy hết ba ngày đường rừng núi khiến mọi người đều mệt mỏi không ít.

Cũng chỉ có những người như Vong Âm mới xem như không cảm thấy gì, Nhã Thanh nói: " Lúc từ huyện Tề An trốn đi, trên đường vừa trị bệnh vừa hái thuốc cũng phải mất hơn một tháng mới đến được thôn làng ở khe núi kia."

" Phải rồi." Nhận lại túi nước ném sang cho mấy thuộc hạ của mình, Vong Âm lại nói: " Ngươi ở huyện Tệ An sau khi bị nghĩa quân Khư Diễn đánh cướp thì đã xảy ra chuyện gì, lúc nghe tin Tề An huyện bị triều đình hạ lệnh tàn phá ta đã rất lo lắng, người nhưng tại sao lại có mặt ở ngôi làng của bọn họ?"

" Lúc đó người dân ở huyện Tề An bị thương rất nhiều nên ta mới ở lại trị bệnh giúp mọi người, không ngờ lúc hái thuốc lại gặp phải quân lính triều đình muốn tấn công nghĩa quân và cả dân thường, ta mới định sẽ quay trở về báo tin."

Nhã Thanh nói lại liếc nhìn qua Diễm Nghệ đang nói chuyện với mấy người phụ nữ lớn tuổi trong số dân làng đi cùng: " Không ngờ vừa quay lưng đã bị mẫu thân đánh ngất mất, người không muốn bị kéo vào nguy hiểm, đến khi ta tỉnh lại thì Tề An huyện đã trở thành một nơi hoang tàn."

" Sau đó thì sao?" Vong Âm lại nói: " Tại sao ngươi mất tích lâu như vậy một chút tin tức cũng không có, làm cho cả Phiên Vân công tử cũng đứng ngồi không an, đến bây giờ cũng chưa biết được ngươi còn sống hay đã chết."

" Ta sau đó còn phải sắp xếp cho mấy người ở Đàn gia có chỗ tránh nạn nên tốn chút ít thời gian, cũng còn phải tránh tai mắt của lính triều đình nên chưa nhớ đến báo tin cho Phiên Vân."

" Đàn gia?"

" Chính là phụ thân và đại nương của Phiên Vân." Nhã Thanh nhăn mày: " Cho dù ta đối với bọn họ không muốn ra tay giúp đỡ, thế nhưng hắn vẫn là phụ thân của Phiên Vân, cũng không thể thấy chết không cứu."

" Ra là vậy."

Nhã Thanh lại nói: " Khi mọi chuyện xong rồi mới nghĩ đến chuyện gửi thư cho Phiên Vân, thế nhưng... Tiểu Thanh hai ngày lại quay trở về cùng với bức thư vẫn còn nguyên, chính là con vẹt ngu ngốc đó không biết đường đến Thừa Viên Chức, bay tới bay lui hai ngày thì lại quay trở về."

"..."

" Tình hình tới bây giờ vẫn rất loạn, phía nam Nhật Minh vương lại dẫn binh khởi quân đối đầu với hoàng đế, chúng ta không có cách để gửi tin bình an đến."

" Ra là vậy."

" Phải rồi." Nhã Thanh lại hỏi: " Trước đó ta từng nghe tin nói ngươi là người dẫn quân tiên phong ở mặt trận phía nam tiến đánh thành Minh Chương, nhưng tại sao bây giờ lại xuất hiện ở đây lúc này?"

" Chuyện đó..." Vong Âm mắt hơi hướng đi nơi khác, hắn chậm chạp một lúc mới nói: " Cũng không phải vì nguyên do đặc biệt gì... chỉ là ta lo lắng cho ngươi xảy ra chuyện, dù sao lúc trước khi ta có tâm sự cũng nhờ ngươi mới cảm thấy tốt hơn."

" Chuyện nhỏ đó, ngươi để tâm quá làm gì." Nhã Thanh thờ ơ nói, sau đó lại mỉm cười: " Dù sao cũng cảm tạ ngươi, có một bằng hữu quan tâm lúc bản thân xảy ra chuyện, cảm giác cũng không tệ."

" Bằng hữu sao?"

Thấy Vong Âm nhìn mình, Nhã Thanh lại nói: " Nếu ngươi thấy phiền, thì có thể xem như không phải."

" Không." Vong Âm trầm mặt suy nghĩ, hắn không hề ghét Nhã Thanh,

nhưng bản thân lại không hiểu ra vì sao lại ghét phải làm bằng hữu với y.

Đột nhiên lại nhìn thấy Nhã Thanh đứng lên muốn đi một hướng khác, Vong Âm kéo lại tay áo của y: " Ngươi định đi đâu, nơi này vẫn còn nằm trong phạm vi hoạt động của quân lính triều đình, cho dù đã cách xa doanh trại của đại hoàng tử Duật Thư thì cũng rất nguy hiểm."

" Mọi người cũng còn cần phải nghỉ ngơi thêm một lúc mới có thể tiếp tục lên đường, ta sẵn muốn đi xem xung quanh rừng xem có loại cỏ thuốc nào không." Vong Âm vẫn chưa chịu buông tay áo mình ra khiến Nhã Thanh khó chịu, y nhăn mày nói: " Ngươi còn không thả ra?"

Vong Âm buông tay, hắn cũng không nhìn tới Nhã Thanh bỏ đi nữa. Rõ ràng muốn quan tâm đến y nhưng cứ giống như đang bị xa lánh, cảm giác vừa tức giận lại vừa khó chịu. Hắn nghiến răng lại nhìn về hướng Nhã Thanh đi trước đó giờ đã không còn nhìn thấy bóng, Vong Âm cuối cùng vẫn không an tâm đứng lên xem hướng đó mà đuổi theo.

Diễm Nghệ bên này nhìn Vòng Âm sau khi nhi tử mình đi khỏi thì tỏ vẻ bực tức, thế nhưng sau đó cũng chạy theo rồi mất bóng, nàng còn đang suy nghĩ thì một vị đại thẩm trong làng ngồi bên kéo tay mình.

" Diễm phu nhân, người xem vị tướng quân trẻ tuổi bận y phục màu tím lại có dáng người khá cao đó, ta xem không phải chỉ là một nhân vật tầm thường đâu. Xem hắn cũng có vẻ rất có tương lai, so với Nhiễm Nhiễm con gái của ta có hợp thành một đôi được không?"

" Con gái của cô?" Diễm Nghệ nhìn lại Uy Nhiễm ngồi bên cạnh bọn họ nghe mẫu thân mình nói còn đang tỏ ra thẹn thùng, vị cô nương này tính tình hiền ngoan cũng rất tốt, bề ngoài không thể nói là xấu chỉ là hơi bình thường một chút. Thế nhưng tính tình lại có kỳ quái, sức lực so với mấy vị cô nương khác cũng lớn hơn nhiều, mấy việc khiêng vác của nam nhân cũng có thể làm, vì vậy rất khó có người chịu để mắt.

Diễm Nghệ đơn giản nói: " Bà cũng giỏi tìm con rể đó, lại nhìn người có địa vị cao nhất trong bọn họ để chọn."

" Sao, phu nhân thấy thế nào... nếu được thì cứ bảo Nhã Thanh đại phu nói vài câu giúp bọn họ. Ta thấy Nhã Thanh đại phu và tướng quân đó hình như có giao tình rất thân, chỉ cần Diễm phu nhân chịu

lên tiếng yêu cầu thì chắc là không có vấn đề."

" Cái này còn khó nói lắm."

Nghe Diễm Nghệ chỉ đơn giản trả lời cho qua chuyện, đại thẩm kia biết khó mới lại nói tiếp: " Chỉ cần tác thành thì cho dù làm thiếp cũng không sao, nói thế nào thì con gái của ta cũng chỉ là một dân thường, thế nên đâu thể đòi hỏi quá."

" Được rồi." Diễm Nghệ nghĩ xong lại nói: " Nhưng tính tình của Nhã Thanh cũng rất khó bảo, lại ghét chuyện phiền phức ồn ào. Ta chỉ thay cac ngươi nói lại với nó, chịu giúp hay không ta cũng không muốn can dự vào."

" Được, được mà. Nếu có thể có được một người con rể như vậy ta cũng đội ơn phu nhân."

Nhã Thanh đi sâu hơn vào cánh rừng, tìm một hồi cũng chẳng có thứ gì dùng được. Y vừa lúc lại tình cờ nhìn thấy bên một gốc cây lớn có mọc vài nhánh cỏ leo trên thân: " Tử Duy Lan?"

Loại cỏ thuốc này rất ít khi tìm thấy, nó thường sống trên những thân cây có tuổi thọ từ một trăm năm tuổi hoặc hơn. Tác dụng cũng không có gì đặc biệt nhưng rất cần thiết dùng làm thuốc dẫn khi chế ra những loại thuốc trị nội thương rất tốt. (Tất cả những tư liệu về thuốc, cách trị bệnh và tên thuốc chỉ xuất hiện và được sử dụng trên truyện của tác giả, hoàn toàn không có thật.)

Nhã Thanh với tay hái được Tử Duy Lan thì mỉm cười, y cho cỏ thuốc vào giỏ tre sau lưng rồi định sẽ theo đường cũ quay trở về chỗ mọi người đang nghỉ chân.

Vừa xoay người đã ngửi được mùi gì hôi thối đến khó chịu, mùi này giống như của xác động vật chết lâu ngày khiến Nhã Thanh nghĩ đến có khi nào lại gặp phải chuyện không may.

Qủa nhiên chuyện xấu nghĩ tới chắc chắn lại không sai, Nhã Thanh vừa liếc lại liền nhìn thấy một con hổ lớn ngay sau gốc cây đang trừng mắt nhìn về hướng mình. Nhã Thanh chân tay bắt đầu run lên nhưng vẫn giữ bình tĩnh lui lại, con hổ kia lại giống như đang đùa giỡn với y cũng chầm chậm tiến lên phía trước.

Trong đầu nổi lên sợ hãi muốn quay đầu bỏ chạy, thế nhưng Nhã Thanh vừa lui thêm một bước thì đã vấp phải một nhánh cây khiến

mình bị té ngã xuống.

" Á" Choáng váng nhìn lại thấy con hổ lớn kia đang nhe nanh vuốt, cùng mùi hôi thối từ trong miệng nó bốc ra đang lao thẳng về phía mình. Y nuốt lấy nước miếng rồi lấy hết dũng khí và sức lực đứng lên bỏ chạy.

" Nhã Thanh."

Lúc tưởng như đã bị nó nhào đến trên người mình thì lại nghe có tiếng gọi, Nhã Thanh bị ôm lấy kéo sang một bên mới tránh được cú vồ vừa rồi của nó. Y nhìn lại người vừa giúp mình mới lên tiếng: " Vong Âm?"

" Tránh ra." Không có thời gian nói gì nhiều, Vong Âm hét lớn hai tiếng rồi vội đẩy Nhã Thanh ra, sức lực đủ lớn khiến Nhã Thanh bị hất ra một đoạn phía xa. Ngay sau đó thì cú vồ tiếp theo của con hổ kia hoàn toàn ôm lấy thân người của Vong Âm rồi ngã xuống.

" Ư..." Thân người bị hất mạnh ra đụng phải một gốc cây, Nhã Thanh choáng một hồi mới nhìn lại phía trước: " Vong Âm, ngươi..."

" Vong Âm." Mắt thấy hắn bị cả thân người của con hổ kia vồ lấy nằm đè lên, cả hai đều đang bất động nằm trên đất, lại thấy có máu chảy ra khiến Nhã Thanh hoảng sợ. Y không suy nghĩ nhiều đến sẽ nguy hiểm, nắm lấy một cành cây có đầu nhọn vội vàng chạy lại đâm phập một cái thật mạnh vào lưng hổ: " Vong Âm, ngươi làm sao rồi."

" Khốn kiếp ngươi còn chưa chịu buông ra?" Bị đâm một cái vậy mà con hổ vẫn không có chút phản ứng nào khiến Nhã Thanh tức giận mắng lớn tiếng, y lại bắt đầu cố gắng đẩy cái thân lớn của nó di chuyển đi: " Vong Âm, ngươi không sao chứ."

" Không... không sao."

" Vong Âm." Vừa nghe tiếng trả lời Nhã Thanh đã mừng rỡ, nhìn thấy cả thân người con hổ lại bị hất sang một bên. Một thanh kiếm còn cắm trong người nó cũng được Vong Âm theo đó rút ra khiến máu tươi văng khắp nơi, Nhã Thanh cũng vội đỡ hắn đứng dậy: " Ngươi sao rồi, không bị thương chỗ nào chứ?"

" Không sao." Vong Âm Tuy nói vậy nhưng mặt cũng có chút biến sắc không tốt.

Nhã Thanh lại nhìn đến trên cánh tay hắn có vết cào của móng vuốt

hổ, tuy rằng không sâu nhưng cũng chảy rất nhiều máu. Nhã Thanh cắn răng, y dùng dao nhỏ thường được để trong giỏ tre của mình để cắt thuốc, thành thạo rạch trên y phục tím ở cánh tay của Vong Âm để không bị dính vào vết thương.

Nhã Thanh sau đó lấy trong người một chiếc khăn màu xanh cột lại phía trên vết thương ở cánh tay hắn, cũng lấy ra lọ thuốc nhỏ đổ một chút bột trắng lên miệng vết thương: " Đừng cử động mạnh sẽ khiến người chảy máu rất nhanh, ở chỗ mẫu thân ta còn có Dạ Hoa Y thảo có thể cầm máu, trước đến trở về đã."

" Được." Vong Âm trầm giọng trả lời. Nhã Thanh cũng nghiêm mặt không nói gì nữa, y cứ như vậy đỡ hắn theo lối cũ trở về nơi mọi người nghỉ chân.

Chương 62:

Đọc thư mang tin thắng trận ở Liêm Giang thành phía nam đến, Ngọc Trúc mỉm cười nói: “ Vương gia đã chiếm được Liêm Giang thành.”

“ Thật sao?” Chủ thành Thừa Ân, Lê Duy nghe cũng tươi cười: “ Đây đúng là một tin tốt, nếu vậy bây giờ chỉ cần chờ khi chúng ta chuẩn bị lương thực đầy đủ, công phá được vòng vây của bốn vạn quân lính triều đình.”

“ Lúc đó cùng với vương gia nam bắc tiến đánh, đừng nói là hoàng đế gia, cho dù có thêm một Hoàn Lãng cũng chỉ là hổ mất chân.”

“ Nói thì rất dễ.” Ngọc Trúc trầm mặt: “ Thế nhưng muốn phá được vòng vây của Duật Thư chúng ta vẫn gặp nhiều khó khăn, so về quân số hiện tại chúng ta vẫn chưa thể trực tiếp đối đầu với đại hoàng tử."

" Vậy đại nhân nói nên làm thế nào mới phải?"

" Trước hết vẫn phải chờ Vong Âm quay trở về, cũng cần phải bàn tính lại thật kỹ với Thẩm Ngụy.”

“ Đang nói ta sao?”

Vừa Nhắc đã thấy người xuất hiện, Ngọc Trúc lên tiếng: " Thế nào rồi, vẫn không có manh mối nào sao?”

“ Không có.” Thẩm Ngụy đi lại, hắn trầm giọng: “ Ta đã tìm theo con suối đó hết mấy ngày, cũng đã kiểm tra tình hình của huyện Tề An. Cho dù người còn sống cũng rất có thể đã không còn ở đó nữa.”

Hắn lại nói: “ Ngươi thật sự nghĩ, đại thẩm lớn tuổi đó chính là mẫu thân của Nhã Thanh?”

“ Ta chỉ đoán, không thể nói chắc chắn.” Thấy Thẩm Ngụy im lặng, Ngọc Trúc lại đưa thư của Ngôn Phong cho hắn nói: “ Liêm Gia thành đã thất thủ, tam hoàng tử Duật Nghĩa cũng đã bị vương gia giam giữ.”

“ Chỉ là việc sớm muộn.” Thẩm Ngụy không nhìn đến nội dung trong thư, hắn đơn giản nói: " Còn việc gì khác?"

“ Không có."

“ Sau đó thì thế nào?”

Ngọc Trúc suy nghĩ mới nói: “ Vong Âm chắc cũng sắp trở về rồi, chúng ta tạm thời cứ chờ một hai ngày xem sao.”

“ Vậy ta tiếp tục ra ngoài hỏi thăm tin tức của Nhã Thanh.”

Thẩm Ngụy vừa nói đã muốn quay lưng đi, Ngọc Trúc nhỏ giọng: “ Ta thấy ngươi đối với Nhã Thanh công tử hình như có giao tình không nhỏ thì phải.”

“ Ngươi vì sao lại nói vậy?” Thẩm Ngụy ngừng lại nói.

Ngọc Trúc mỉm cười: " Tuy ngươi cứ tỏ ra như không quan tâm nhưng lại chưa từng từ bỏ muốn tìm kiếm người, không phải rất lạ sao?"

Thẩm Ngụy trầm mặt suy nghĩ một chút lại nói: “ Có lẽ ta đang cảm thấy mình nên gánh trách nhiệm khi không thể thực hiện được mệnh lệnh của vương gia.”

“ Mệnh lệnh?”

“ Chính là giữ được Nhã Thanh ở lại Thừa Viên Chức.”

Ngọc Trúc có chút ngạc nhiên khi nghe nói Ngôn Phong có ra mệnh lệnh này, nhưng nghĩ lại thì với y thuật của Nhã Thanh, Ngôn Phong muốn tìm cách giữ y lại cũng không phải lạ.

Điều đáng nói chính là Thẩm Ngụy lại không thể thực hiện được yêu cầu của vương gia sao? Hay là hắn cơ bản không muốn làm vậy?

" Ta chưa từng thấy ngươi làm trái mệnh lệnh của vương gia, vậy tại sao trước đó ngươi lại không có ý muốn giữ người lại Thừa Viên Chức?" Ngọc Trúc tự nhiên nói: " Đừng nói với ta ngươi không thể, ta chưa từng thấy ngươi cố gắng giữ Nhã Thanh công tử lại."

" Ngươi là không thích y nên không muốn giữ người, hay là ngược lại đây?"

" Ngọc Trúc." Thẩm Ngụy trầm giọng: " Ngươi nói vậy là ý gì?"

“ Ngươi cho rằng mình có trách nhiệm khi Nhã Thanh công tử không có tung tích, cho nên lần này ngươi nhất định phải tìm được y.” Ngọc

Trúc chậm mới nói tiếp: “ Cũng thật sự là vì mệnh lệnh của vương gia sao?”

Thẩm Nguy nghe Ngọc Trúc nói, trên mặt hắn lại không thể nhìn ra chút biểu hiện lạ nào. Hắn cứ như vậy không nói gì lại bỏ đi mất.

Ngọc Trúc mỉm cười: " Ta từ trước đến nay cũng chưa từng thấy ngươi chịu chú ý đến một người nào khác như vậy, ta muốn xem bao lâu ngươi mới chịu thừa nhận đây."

Lê Duy cảm thấy tò mò với vị đại phu tên Nhã Thanh này mới lên tiếng hỏi: “ Không biết vị đại phu trẻ kia là ai, lại khiến Thẩm Ngụy Tướng quân dù tìm mấy ngày liền trong khu rừng đó cũng không chịu bỏ cuộc.”

“ Nhã Thanh sao?” Nhớ lại lần đầu tiên gặp Nhã Thanh, Ngọc Trúc cũng chỉ mỉm cười trả lời qua loa rồi không nhắc đến nữa: “ Y là một người khó chịu đấy.”

- ----------

“ Phiên nhi.” Ngôn Phong trở về phòng thì từ phía sau ôm lấy Phiên Vân, hắn dịu dàng nói: “ Ta về rồi."

" Vương gia hôm nay về thật sớm."

" Ngươi đang làm gì?”

Phiên Vân mỉm cười, y đưa thanh kiếm mình đang lau lên cho Ngôn Phong nhìn: “ Vương gia người xem.”

“ Tàn Thanh Kiếm." Ngôn Phong lại nói: " Là thứ tốt.”

“ Thật Vậy sao?” Không nghĩ nó lại còn có tên, Phiên Vân trở kiếm trên tay nhìn tới lui mà đánh giá xem thứ tốt này có chỗ nào lợi hại.

“ Ngươi lấy thứ này từ đâu ra?”

Phiên Vân tươi cười: “ Là Nghi Tuyết tặng cho ta, dùng để phòng thân.”

“ Nghi Tuyết sao?” Ngôn Phong ôm phía sau như vậy tựa đầu mình thật gần, ngửi mùi hương trên tóc Phiên Vân hắn nói: “ Ngươi và Nghi Tuyết mới đầu còn không thể hòa thuận, không ngờ cô ta còn có thể

mang bảo vật tốt của mình tặng cho ngươi.”

“ Ta cũng không biết đây là kiếm tốt gì, chỉ nghĩ là một thanh kiếm bình thường thôi.” Phiên Vân thở dài: “ Nghi Tuyết bảo ta là nam nhi lại vô dụng, mới bắt ta nhận nó rồi cả ngày bị lôi đến doanh trại của cô ấy mà tập luyện một chút.”

“ Ngươi đến doanh trại?” Ngôn Phong đột nhiên nhăn mày, hắn kéo mặt Phiên Vân xoay lại nhìn mình khó chịu nói: “ Nơi nhiều người như vậy cũng dám lôi ngươi đến đó?”

“ Ừm… thật ra ta…” Phiên Vân chậm chạp nói: “ Vài ngày đầu thì đúng là có tập luyện chung với mấy vị huynh đệ trong doanh…”

“ Ngươi…”

“ Nhưng sau đó vì sự có mặt của ta khiến bọn họ lơ là không tập đến nơi, thế nên Nghi Tuyết mới để ta ở riêng một mình.”

Ngôn Phong nghe nói thì càng nóng giận, ngay cả ở đây trừ khi đi cùng với hắn, nếu không cũng sẽ nhốt Phiên Vân ở im một chỗ không muốn để bị quá nhiều người nhìn thấy.

Vậy mà khi không có mặt hắn y còn dám chạy đến doanh luyện võ cùng đám lính thô lỗ của Nghi Tuyết, hắn vừa nghĩ đã cảm thấy muốn giết người rồi. Cúi người vác Phiên Vân lên vai, Ngôn Phong mang y lại ném lên giường.

“ Ui…” Đột nhiên lại bị hắn vác đi như vậy, Phiên Vân thả rơi Tàn Thanh Kiếm xuống đất. Y đương nhiên biết lý do hắn tức giận, Phiên Vân lại cười lớn: “ Vương gia… người nổi nóng gì chứ.”

“ Ngươi còn dám nói?” Ngôn Phong ấn Phiên Vân xuống giường, nằm đè trên người rồi nắm lấy cằm y, hắn lạnh giọng: “ Còn dám luyện võ cùng một đám nam nhân như vậy, tùy ý để bọn chúng nhìn, ngươi cũng thật to gan.”

“ Ta cũng là nam nhân, bị nhìn thì đã sao, ta đâu có thiệt thòi gì.”

“ Ngươi không chịu thiệt, nhưng ta thì có.”

Nghe Ngôn Phong nói như lẽ dĩ nhiên mà Phiên Vân tròn mắt nhìn hắn: “ Vương gia, người chịu thiệt sao?”

“ Ngươi là thê tử của ta.” Ngôn Phong nhẹ hôn xuống cánh môi của Phiên Vân, hắn lại nói: “ Thê tử bị kẻ khác nhìn ngắm, lý nào ta không chịu thiệt thòi?”

“ Cái này…” Phiên Vân định đối chất với hắn nhưng cuối cùng cũng chẳng nói lại, y mỉm cười: “ Gì vậy chứ, vương gia định cả đời này đều không cho kẻ khác được nhìn ta hay sao?”

“ Đúng vậy.”

“ Ngươi như vậy cũng nói được?” Thấy vẻ mặt như đương nhiên của Ngôn Phong, Phiên Vân lại xua tay rồi đẩy hắn trên người mình ra: “ Bỏ đi, lần sau ta chú ý hơn là được rồi.”

“ Ta có nói cho ngươi đi sao?” Keo Phiên Vân trở về lại hôn lên môi y, Ngôn Phong vì lần đầu không thế tự mình kiềm chế, khiến cho Phiên Vân mấy ngày sau đó cơ thể vẫn đau nhức mà vẫn đến giờ vẫn cố kiềm nén không "ôm" y thêm lần nào.

Cứ như vậy mà mỗi đêm ôm Phiên Vân ngủ, hắn đều phải nhẫn nhịn đến sắp không chịu nỗi rồi.

“ A… vương gia, không phải ta đã nói…” Vừa bị kéo trở lại còn chưa kịp nói hết câu đã nhìn thấy Ngôn Phong đột nhiên nhăn mày, tay hắn giữ ở ngực khụy xuống một bên, trông có vẻ như hắn đang cảm thấy không khỏe. Phiên Vân lo lắng: “ Người làm sao vậy?”

Ngôn Phong không trả lời, hắn nhìn trước mắt thấy có chút mờ ảo, ngay cả trong ngực cũng cảm thấy đau đớn không tốt. Gần đây hắn cũng đã từng bị như vậy một lần, nhưng bây giờ lại càng khó chịu hơn.

“ Vương gia, người không sao chứ?” Không biết vì sao nhưng Phiên Vân cảm thấy bất an, y nghĩ có thể nào là do vết thương của Ngôn Phong, nhưng đó thật sự chỉ là một vết thương nhỏ đã lành lại từ lâu: “ Ngươi khó chịu ở đâu.. để ta đi gọi đại phu.”

“ Khoan đã Phiên nhi.” Kéo tay Phiên Vân lại ôm y ngã xuống giường, Ngôn Phong dịu giọng nói: “ Không sao, có thể vì gần đây ta bận rộn nhiều việc không có thời gian nghỉ ngơi, ngủ một giấc là được rồi.”

“ Ngươi thật sự không sao?” Y lắc đầu: Không được, ta không an tâm. Có phải vương gia bị thương rồi không, nhanh để ta xem."

Nhìn Phiên Vân lo lắng lại đưa tay sờ trên ngực mình, thấy y còn muốn lôi kéo y phục xem để chắc chắn, Ngôn Phong mỉm cười nói: “ Phiên nhi, ngươi muốn thân cận với bản vương đến vậy sao?”

Tay đang kéo y phục của Ngôn Phong ngừng lại, Phiên Vân ngước mặt khó chịu nhìn hắn: “ Lúc này mà người vẫn muốn đùa giỡn sao?”

“ Được rồi.” Ngôn Phong nhẹ hôn lên trán Phiên Vân rồi mới ôm y trong lòng nhẹ nhắm mắt lại: “ Ngủ đi, ta thật sự không sao.”

Phiên Vân trầm mặt không lên tiếng, nằm trong vòng tay của hắn suy nghĩ lung tung một hồi thì cũng chìm vào giấc ngủ.

Chương 63:

Phiên Vân lúc thức dậy thì nhìn thấy Ngôn Phong vẫn còn ngủ bên cạnh mình, những ngày gần đây hắn khá bận rộn nên mỗi sáng khi y vẫn còn chưa thức Ngôn Phong cũng đã rời giường.

Hôm nay yên bình như vậy chắc cũng không có việc gì cần xử lý, đêm qua Ngôn Phong hình như cảm thấy không khỏe nên y nghĩ cứ để hắn ngủ thêm một lát.

Phiên Vân nhẹ nhàng xuống giường, cố gắng không gây ra tiếng động khiến người bị đánh thức. Y mang giầy vào rồi mới khoác thêm áo đi ra ngoài gọi người mang nước súc miệng đến.

Phiên Vân vừa khi rửa mặt thay y phục đều xong còn muốn ra ngoài hít thở một ít không khí buổi sáng, chỉ là y vừa ra khỏi cửa thì đã nhìn thấy Lục Ngạn đến.

" Phiên Vân công tử."

" Lục Ngạn?" Phiên Vân liếc nhìn vào trong phòng lại nói nhỏ tiếng: " Có chuyện gì quan trọng sao, vương gia vẫn còn đang ngủ."

Lục Ngạn lắc đầu: " Không phải, ta là đến tìm công tử."

" Tìm ta?" Phiên Vân ngạc nhiên xong lại hỏi: " Có chuyện gì sao?"

" Đêm hôm qua có vài người trong đám dân chạy nạn đến thành Liêm Giang, bọn họ có nhắc tới ngươi."

Thấy Phiên Vân còn im lặng chờ mình, Lục Ngạn lại nói: " Những người đó nói mình họ Đàn, còn có người tự xưng là phụ thân của ngươi. Ta không biết thực hư thế nào, thế nên mới định chờ đến sáng khi ngươi thức dậy mới đến nói qua một tiếng."

" Phụ thân sao?"

" Ta thấy cũng thật lạ, không phải từng nói người thân của ngươi đều ở Tề An huyện, làm sao có thể xuất hiện ở đây."

Phiên Vân suy nghĩ lại nói: " Bọn họ giờ đang ở đâu?"

" Vì phải chờ đến giờ mới báo cho ngươi, nên đêm qua ta đã thu xếp

cho bọn họ ở tạm tại một căn nhà dân trong thành."

" Lục Ngạn, việc này không cần phải nói lại với vương gia, để ta tự mình giải quyết thì được rồi."

" Được, vậy ta đưa ngươi đi gặp họ để xác nhận xem."

Phiên Vân trầm mặt, Đàn gia ở Tề An huyện lại lưu lạc đến chỗ này, Nhã Thanh cùng bá mẫu cũng tới giờ không có tin tức, biết đâu cũng có thể biết được chút ít trên người bọn họ.

Mới đầu còn cảm thấy hồ nghi thật giả, chờ khi được Lục Ngạn dẫn đến một căn nhà dân ở Liêm Giang thành thì quả nhiên chính là phu phụ Đàn gia, còn có cả Đàn Nghệ nhị tiểu thư và phu quân của nàng ta thật đông đủ.

" Phiên Vân." Vừa nhìn thấy Phiên Vân đã tỏ ra mừng rỡ, Đàn thừa nói vội: " Thật sự đúng là ngươi, mới đâu nghe mọi người nói trong số thuộc hạ của Nhật Minh vương gia có người tên Phiên Vân ta còn chưa tin là thật."

Đưa mắt nhìn hết bốn năm người ở đây, Phiên Vân lạnh nhạt đối phụ thân mình nói: " Sao các người lại ở đây?"

" Chuyện cũng thật dài dòng." Đàn Thừa thở dài: " Đàn gia đột nhiên cả nhà đều bị bắt giam, sau đó cho dù đã được thả ra nhưng chức tri huyện nhỏ của ta cũng bị mất. Sau đó đều phải sống nhờ vào nhị tỷ và nhị tỷ phu của ngươi, haizz."

" Một năm trước lại có nổi loạn đánh cướp cùng triều đình đàn áp khắp nơi, ngay cả huyền Tề An cũng bị liên lụy. Chúng ta bây giờ không có chỗ nương tựa, cuộc sống cũng khó khăn."

" Dân chạy nạn nghe nói đến Nhật Minh vương vừa đánh trận vừa cứu tế khắp nơi, bọn họ đều bắt đầu chạy về phía nam để tìm đường sống. May mắn khi vừa đến Liêm Giang thì nghe nói vương gia đã chiếm được thành còn nhận dân chạy nạn."

" Ra vậy." Phiên Vân vốn còn đang nghĩ, sau khi hỏi xem có biết được tin gì của Nhã Thanh sẽ không cần quan tâm đến bọn họ. Thế nhưng nghe nói rồi cũng cảm thấy Đàn Thừa trước kia bị giam giữ, còn mất chức quan cũng là do mình mới lại mềm lòng.

Y nhìn Đàn Thừa đầu tóc rối cùng y phục rách rưới, trong lòng lại nhớ đến lúc nhỏ được hắn nuôi dưỡng chăm sóc cũng không đành lòng.

Phiên Vân tuy vậy vẫn không tỏ ra thân cận, y chậm nói: " Nếu đã đến rồi thì các người cứ ở lại đi, ta sẽ tìm một chỗ ở tốt hơn."

" Phiên..."

Đàn Thừa vui mừng muốn nắm tay Phiên Vân nhưng nói chưa hết lời đã bị y lui lại từ chối: " Ta giúp cũng chỉ có thể giúp bao nhiêu, các ngườii từ nay về sau ở Liêm Gia thành tự lo cho chính mình. Ta từ trước đã nói cùng với Đàn gia không còn bất cứ quan hệ gì, sau này có chuyện cũng không cần đến tìm ta."

" Ngươi..."

- ----------

Thẩm Ngụy hôm nay vừa trở về thì đã thấy khá ồn ào, hắn nhìn trong phủ lại xuất hiện thêm một đám dân đứng tụ tập ở một gốc.

Gia nhân trong phủ cũng người chạy tới chạy lui thì bị Thẩm Ngụy kéo lại một tên để hỏi chuyện: " Xảy ra việc gì?"

" Thẩm tướng quân?" Tên gia nhân nhìn thấy Thẩm Ngụy lại nói: " Là Vong Âm tướng quân đã trở về rồi còn mang theo một số dân làng nơi khác."

" Hắn về rồi?"

" Còn có Vong Âm tướng quân hình như ngài ấy bị thương, thế nên Ngọc Trúc đại nhân bảo chúng ta thay thế sắp xếp cho mấy người dân kia chỗ ở tạm trước."

" Bị thương sao?" Nhìn đám người dân kia rồi Thẩm Ngụy lại hỏi: " Giờ hắn đang ở đâu?"

" Ngài ấy đã được đưa đến Hạ Vinh phòng, Ngọc Trúc đại nhân cũng đang ở đó thưa tướng quân."

" Ta biết rồi, tiếp tục làm việc của ngươi." Nói xong lại xoay người đi Hạ Vinh phòng, Vong Âm năng lực trong số bọn họ đã đứng hàng thứ ba, nếu nói hắn bị kẻ khác đả thương thì hắn rất có thể đã bị đại hoàng tử Duật Thư phát hiện cho người truy sát.

Thẩm Ngụy vội bước vào phòng thì không ngờ cùng lúc lại có người từ bên trong đang chạy vội ra đâm phải. Vì cả hai người đều đang vội nên lúc bị đụng phải lực khá mạnh khiến người kia nghiêng về một bên sắp bị đụng đầu vào cửa, Thẩm Ngụy nhanh tay kéo y trở lại.

Vẫn chưa nhìn thấy mặt nhưng vô tình người có cơ thể nhỏ gầy ngã vào trong ngực mình lại có chút quen thuộc, Thẩm Ngụy trầm giọng: " Nhã Thanh?"

" Ây..." Nhã Thanh vẫn còn choáng, y chợt nghe tiếng gọi tên mình mới nhìn lại kẻ vừa bị mình đụng phải nói: " Thẩm Ngụy? Thì ra là ngươi sao?"

" Ngươi...."

" Thẩm Ngụy ngươi đến vừa đúng lúc, bây giờ ta đang rất vội, ngươi giúp ta ra ngoài mua mấy loại thuốc được ghi trong giấy này." Đưa tờ giấy mình đã ghi tên mấy loại thuốc trên đó cho Thẩm Ngụy, thế nhưng thấy hắn vẫn trầm mặt đứng đó trơ ra như cục đá. Nhã Thanh lại nói: " Còn đứng đó làm gì, nhanh đi mua giúp ta."

Hắn tìm kiếm hết bao lâu cũng không có một chút tin tức, Nhã Thanh bây giờ đột nhiên lại ở đâu xuất hiện như không có việc gì. Thẩm Ngụy còn có chuyện muốn hỏi nhưng cuối cùng vẫn phải gác lại sau.

Cầm đơn thuốc của Nhã Thanh, Thẩm Ngụy không nói gì đã xoay đầu bỏ đi.

Ngọc Trúc trong phòng cũng có thể nghe thấy tiếng của Thẩm Ngụy và Nhã Thanh vừa rồi, hắn trước nay ngoài Duật Ngôn Phong và y thì chưa từng nghe theo bất cứ ai, không ngờ bây giờ lại bị kẻ khác sai bảo như vậy có chút khó tin.

Nhìn cánh vết thương trên tay Vong Âm lại rỉ máu, Ngọc Trúc lên tiếng hỏi: " Vậy chứ đã xảy ra chuyện gì, đây không phải thương do binh khí gây ra."

" Không sao." Vong Âm tựa mình bên cạnh giường nói: " Chỉ bị móng hổ cào trúng."

" Hổ? Ngươi lại có thể bất cẩn như vậy?"

" Là do bảo vệ ta." Nhã Thanh trở lại vào phòng, y chỉ đơn giản trả lời

như vậy rồi lại ngồi xuống bên giường xem vết thương của Vong Âm: " Trên đường đi ta lại không mang theo bao nhiêu dược liệu bên người, vết thương của ngươi khó lành như vậy mấy ngày tới không thể hoạt động mạnh."

" Ta biết rồi."

Bọn họ mấy ngày đi đường nên cho dù Nhã Thanh đã dùng thuốc cầm máu cho hắn nhưng vết thương vẫn không thể khép miệng, lúc bọn họ vừa về đến Thừa Ân thành thì vết thương lại chảy máu khiến Nhã Thanh có chút khẩn trương.

Vong Âm im lặng nhìn Nhã Thanh đang cẩn thận rửa vết thương trên tay mình, y cho dù không nói ra miệng nhưng hành động cũng có thể nhìn thấy là đang lo lắng cho hắn.

Trước kia cho dù muốn nói chuyện cũng bị Nhã Thanh cho là nhàm chán không muốn trả lời quá ba câu, thế nhưng mấy ngày nay lúc nào y cũng quan tâm nói chuyện với hắn khiến Vong Âm cũng không nhận ra bản thân đang trong lòng cảm thấy vui mà mỉm cười.

Thay một băng vải sạch khác xong Nhã Thanh lại nói: " Không sao rồi, đợi Thẩm Ngụy mang thuốc về rồi ngươi mỗi ngày đều phải uống hai lần, chỉ cần ngươi không động đến vết thương thì chỉ một hai ngày nữa cũng lành lặn thôi."

" Ta biết." Vong Âm lại nói: " Ngươi cũng đã vài ngày phải đi đường mệt mỏi rồi, trở về nghỉ ngơi đi."

" Đúng vậy Nhã Thanh." Ngọc Trúc nói: " Ta đã bảo người chuẩn bị một căn phòng bên cạnh cho ngươi nghỉ ngơi cũng sắp xếp cho mẫu thân của ngươi, Vong Âm để ta cho vài a hoàn chăm sóc hắn là được."

" Không cần đâu, dù sao Vong Âm cũng là vì ta mới bị thương." Nhã Thanh nhìn Vong Âm nói: " Cho dù ngươi nói mình không sao nhưng ta là đại phu, đến khi thương trên người ngươi lành lại ta tự nhiên cũng không muốn quan tâm đến."

" Vậy..." Ngọc Trúc suy nghĩ rồi mới nói: " Ta ra ngoài xem hạ nhân sắp xếp nơi ở cho mọi người thế nào, cũng cần phải nói lại chuyện này với Lê Duy thành chủ để ngài ấy tính toán cho bọn họ."

" Ngọc Trúc đại nhân, làm phiền có thể thay ta báo tin bình an cho

Phiên Vân, ta sợ y lại lo lắng."

" Chúng ta ở đây tìm ngươi đã lâu, cuối cùng cũng biết ngươi không sao đương nhiên phải báo lại chuyện này với Phiên Vân."

" Cảm tạ."

Ngọc Trúc mỉm cười với Nhã Thanh rồi ra khỏi phòng, Nhã Thanh tuy trước kia có không thích người này nhưng cũng không thể phủ nhận con người Ngọc Trúc cũng không tệ, bất quá cũng chỉ có thể nói chuyện khách sáo một chút.

" Nhã Thanh." Vong Âm lên tiếng: " Ngươi không phải muốn lập tức đến Thừa Viên Chức gặp Phiên Vân công tử sao?"

" Chuyện đó có thể để sau." Nhã Thanh thở dài mệt mỏi: " Ngươi là vì ta mới bị thương, ta cũng không thể cứ như vậy xem như không có gì."

" Còn có vẫn chưa nói với ngươi." Nhã Thanh mỉm cười với Vong Âm, y dịu giọng nói: " Cảm ơn vì đã cứu ta."

"..."

Chương 64:

Nhã Thanh sau khi cùng Vong Âm nói chuyện thêm một lát thì cũng đến căn phòng bên cạnh do Ngọc Trúc sắp xếp để nghỉ ngơi, ngủ một giấc không biết là bao lâu thì lại nghe thấy tiếng ồn ào quen thuộc.

“ Nhã Thanh, mau dậy…. còn muốn ngủ tới khi nào?”

“ Mẫu thân?” Nhã Thanh khó chịu vì bị quấy rầy nhưng cũng ngồi dậy ngay sau đó, y ngáp dài một tiếng mới nói: “ Trời chỉ mới tối thôi, sao người không để ta ngủ tiếp chứ?”

“ Ngươi ham ngủ cái gì, đã ngủ cả ngày rồi.” Diễm Nghệ kéo Nhã Thanh ngồi ngay thẳng lại nói: “ Không phải đã bảo đến Thừa Ân thành rồi thì sẽ đi gặp Phiên Vân sao? Nhưng từ lúc về phòng chỉ thấy ngươi chỉ biết ngủ, nhanh dậy rồi đi hỏi xem chúng ta khi nào mới có thể lên đường cho ta.”

“ Đã biết Phiên Vân ở đâu rồi thì người gần gì phải gấp gáp muốn gặp đệ ấy, Phiên Vân ở chỗ của Nhật Minh vương sẽ được an toàn.”

“ Ngươi có phải là biểu ca của y hay không?” Diễm Nghệ khó chịu: “ Nhanh đi hỏi xem cho ta.”

Nhã Thanh thở dài một hơi mới nói: “ Mẫu thân, ta biết người lo lắng cho Phiên Vân nhưng hiện tại Thừa Ân thành còn đang phải đối mặt với quân lính triều đình, chiến sự chưa dứt, muốn có người đưa chúng ta đến Thừa Viên Chức cũng không thể lập tức đi ngay được.”

“ Hơn nữa vết thương của Vong Âm vẫn chưa lành lại, hắn là vì ta mới bị thương, mẫu thân bảo ta cứ như vậy mặc kệ hắn sao?”

Diễm Nghệ im lặng, vốn nàng nghĩ đó cũng chỉ là một vết thương ngoài da. Nam nhân là tướng như Vong Âm qua vài ngày sẽ khỏi thôi, đâu cần Nhã Thanh phải tự mình chăm sóc. Nhưng cũng không thể chỉ vì vậy mà không nghĩ đến, hắn chính là vì nhi tử của mình mới bị như vậy.

Nàng cuối cùng cũng thôi không lớn tiếng nữa, chỉ xua tay nói: “ Được rồi, ngươi muốn làm thế nào thì làm thế ấy.”

“ Mẫu thân đồng ý là được rồi, dù sao cũng đã bị người lôi dậy, ta đến xem Vong Âm hắn thế nào rồi.”

“ À phải.” Thấy Nhã Thanh vừa đứng lên thì Diễm Nghệ đã kéo lại tay y nói: “ Uy đại thẩm nhờ ta nói với ngươi không biết có thể nói với Vong Âm một tiếng, tạo cơ hội cho hắn với Uy Nhiễm nữ nhi của cô ta được không?”

“ Uy Nghiễm?” Nhã Thanh nhăn mày: “ Bảo ta đi làm mai mối?”

“ Chính là như vậy.” Diễm Nghệ cười nói: “ Ngay cả ta nhìn cũng nhận ra hắn không chỉ là một kẻ tầm thường, người khác đương nhiên có nữ nhi cũng muốn tranh thủ rồi. Đáng tiếc ta lại không có con gái, nếu không cũng tự mình tranh thủ.”

“ Phiền phức.”

Nhã Thanh ngắn gọn nói rồi bỏ đi mất, Diễm Nghệ cũng gật đầu lên tiếng: “ Mẫu thân biết ngươi thế nào cũng nói vậy mà.”

Ngoài chuyện học y và trị bệnh thì Nhã Thanh vô cùng không có hứng thú với bất cứ việc gì khác, bảo y tốn thời gian đi làm mai cho kẻ khác thì đúng là chuyện không tưởng.

Định sẽ đến xem qua Vong Âm một lát nhưng vừa tới cửa phòng đã thấy bên trong nến đã tắt, y hỏi nhỏ với hai lính canh cửa bên ngoài: “ Vong Âm tướng quân đã đi nghỉ rồi sao?”

“ Đúng vậy, sau khi uống xong thuốc mà đại phu căn dặn thì tướng quân đã ngủ rồi.”

“ Vậy sao.” Nhã Thanh nghe nói hắn uống xong thuốc liền có thể ngủ thì chắc vết thương cũng không có việc gì. Nghĩ rồi vẫn chưa định trở về phòng, thế nhưng bây giờ quay trở về sẽ lại nghe Diễm Nghệ càm ràm đủ chuyện, nghĩ vậy y mới quyết định sẽ ra ngoài đi dạo một lát.

“ Nhã Thanh công tử.”

Vừa xoay lưng thì lại nghe tiếng gọi, Nhã Thanh nhìn lại nhận ra người đến là ai mới lên tiếng: “ Ngọc Trúc đại nhân?”

“ Cứ gọi ta Ngọc Trúc là được rồi.”

Nhã Thanh nghe cũng đáp lại: “ Ngươi cũng chỉ cần gọi ta Nhã Thanh, hoặc là đại phu cũng không sao.”

“ Được.” Ngọc Trúc mỉm cười: “ Ngươi định ra ngoài, không ngủ được sao?”

“ Trở về phòng liền ngủ tới lúc này mới bị đánh thức, chỉ sợ đêm nay khó mà ngủ lại được.”

“ Nếu đêm nay cũng không thể ngủ, ngươi giúp ta mang thứ này cho hắn được chứ?”

Nhìn Chiếc áo choàng đen đưa đến trước mặt mình, Nhã Thanh nhăn mày hỏi: “ Hắn?”

“ Thẩm Ngụy hôm nay lúc trở về tâm tình hình như có chút không vui, hắn ra ngoài đến bây giờ vẫn chưa thấy trở lại. Có thể chỉ đang ở đâu đó bên ngoài kia, phải nhờ vào Nhã Thanh đại phu rồi.”

“ Thẩm Ngụy?” Nhã Thanh nghe xong lại quay đầu muốn mặc kệ nói: “ Đây không phải việc của ta, ta không muốn có thêm việc để làm, tại sao ngươi không tự mình đi tìm hắn.”

“ Thẩm Ngụy hơn một năm trước nhận lệnh chiêu mộ nghĩa quân ở phía bắc, hắn đã luôn muốn đến được Tề An huyện.”

Thấy Nhã Thanh đã ngừng chân rồi đứng đó, Ngọc Trúc lại nói tiếp: “ Hắn sau khi đến Tề An huyện gần hai tháng trước, thì biết được tin Nhã Thanh đại phu mất tích khi bị nước sông cuốn trôi đi.”

“ Mọi người đều nói khả năng ngươi còn sống là rất ít, nhưng từ hôm đó đến nay Thẩm Ngụy vẫn chưa từng tử bỏ tìm kiếm ở con suối trong khu rừng đó.” Ngọc Trục đi đến, y mang áo choàng nhét vào trong tay Nhã Thanh: “ Thẩm Ngụy có thể là một con người trầm lặng lại không bao giờ thể hiện suy nghĩ của mình ra ngoài, nhưng thời gian này tất cả đều có thể nhìn thấy hắn quan tâm đến ngươi.”

“ Nhưng ngươi đột nhiên xuất hiện một câu như bằng hữu lâu ngày gặp lại cũng không có.” Ngọc Trúc lại nói: “ Nhã Thanh đại phu, phải nhờ vào ngươi rồi.”

Nhìn áo choàng đen trên tay mình, Nhã Thanh thở dài. Dù sao cũng định sẽ ra ngoài hóng mát một chút, thêm một chuyện để làm chắc cũng không vấn đề gì.

Nghĩ sẽ đến mấy y quán trong thành xem có mua được mấy loại thuốc

cần thiết hay không, nhưng nơi này vẫn còn đang trong chiến sự, người dân cũng chẳng ai có tâm tình buôn bán thứ gì, trời vừa trở tối thì nhà nhà đều đã đóng cửa tắt đèn, đường hoang vắng không bóng người trở nên u mịt.

Không gian yên lặng chợt vang tiếng động lớn làm Nhã Thanh có chút giật mình, y nhìn lại trên bầu trời đêm có một bóng đen lớn của chim ưng lớn kêu lên vài tiếng. Nhã Thanh suy nghĩ xong lại theo hướng chim ưng đang lượn quanh trên không mà đi đến, quả nhiên ở ngọn đồi phía sau có thể tìm thấy kẻ kia.

Bóng lưng Thẩm Ngụy ngồi ở tảng đá lớn hưởng thụ cảm giác tĩnh lặng thật khiến người khác không muốn phá vỡ bầu không khí, một người phải mang nhiều tâm sự như vậy đối với Nhã Thanh cũng như là phiền phức lớn.

Y bản thân chỉ muốn làm điều mình thích, không bao giờ muốn mất thời gian để phải đi hiểu được tâm tư của một người, lại càng là kẻ khó đoán như Thẩm Ngụy là điều mà y không muốn vướng vào nhất.

Từ xa đã nghe thấy tiếng bước chân, Thẩm Ngụy xoay lưng nhìn lại đã thấy được Nhã Thanh. Hắn gương mặt chẳng có biểu hiện gì cũng không nói lời nào, một lúc sau đó Thẩm Ngụy lại xoay người trở lại mới lên tiếng: “ Cũng đến đây ngồi đi.”

Nhã Thanh nhíu mày khó chịu, y đi lại cũng ngồi xuống mới mang áo choàng đưa qua cho hắn nói: “ Ngọc Trúc muốn ta đưa cái này cho ngươi.”

Thẩm Ngụy trầm mặt một chút lại nhìn sang Nhã Thanh, trên người y cũng chỉ có một kiện y phục xanh thường thấy. Hắn lại mang áo choàng trùm đến trên người y mới nói: “ Ta không lạnh.”

Y lúc ra ngoài cũng không nghĩ phải đến trên đồi này hưởng gió lớn như vậy, thế nên có thêm áo phủ ấm đương nhiên tốt. Nếu Thẩm Ngụy cũng đã nói hắn không lạnh, vậy thì y cũng không cần khách sáo.

“ Ta nghe nói.” Tay vừa buộc lại dây áo choàng trên cổ, Nhã Thanh nói: “ Ngươi mấy tháng qua vẫn luôn tìm ta ở khu rừng đó?”

“ Là Ngọc Trúc nói cho ngươi sao?”

“ Haa…” Nhã Thanh thở dài, y chống hai tay ra phía sau lại ngửa

người nhìn con chim ưng lớn bay lượn ngay trên đỉnh đầu: " Vong Âm và ngươi, hết người này đến người khác…. Ta không muốn phải có cảm giác mang ơn ai cả."

" Chúng ta chỉ làm việc theo lệnh, ngươi không cần phải cảm thấy như mang ơn ai cả."

" Ngươi nói vậy cũng phải." Cả hai đều im lặng hồi lâu sau đó Nhã Thanh lại lên tiếng: " Con ưng kia ta từng nghe nói nó là của Ngọc Trúc, nhưng ta thấy nó lại như chỉ muốn nhận ngươi làm chủ."

" Vũ Tiêu là ta tặng cho Ngọc Trúc." Hắn lại trầm giọng nói: " Có thể từ khi mới sinh đã do ta nuôi dưỡng, khiến nó vẫn muốn đi theo mỗi khi ta ở gần."

" Ngươi thích y sao?" Lên tiếng hỏi lại thấy Thẫm Ngụy nhìn mình đến kỳ lạ. Nhã Thanh lại nói: " Ta đối với tình cảm của người khác có thể nhìn thấy rất rõ."

" Nhìn thấy?"

" Có thể nói là cảm nhận được qua mỗi ánh mắt của bọn họ mới đúng." Nhã Thanh đều giọng nói: " Giống như Nhật Minh vương với biểu đệ của ta, Ngọc Trúc đối với vương gia, Nghi Tuyết cô nương đối với Ngọc Trúc… và cả gần đây ta còn có thể nhìn thấy được cả tình cảm của Vong Âm."

" Vậy ra ngươi đã biết." Thẫm Ngụy lại xoay mặt đi.

" Thế nhưng ta lại không thể nhìn ra được ngươi, đối với những kẻ ta không thể nhìn ra và cả người có tình cảm với ta đều trở nên rắc rối và phiền phức." Nhã Thanh lại nói: " Vì rất dễ để nhìn ra được cảm giác yêu thương của người khác, khiến ta dần cảm thấy mọi việc đều thật phiền."

" Ra vậy."

" Cái này cho ngươi." Nhã Thanh đứng lên, y mang một tấm bản đồ giao lại cho Thẫm Ngụy: " Đây là mọi chi tiết nhỏ nhất xung quanh Thường Dương địa hình giao chiến với quân lính triều đình, có ích bao nhiêu thì chỉ đành dựa vào quân sư của các ngươi."

"…"

“ Ta trở về trước.”

Nhã Thanh không nói thêm mà bỏ đi mất, Thẫm Ngụy mở ra bản đồ được vẻ trên vải trắng của Nhã Thanh đưa lại. Rất chi tiết từng nơi để có thể nghiên cứu lợi thế trên chiến trường, có nó thời gian có thể đánh bại bốn vạn quân lính triều đình của Duật Thư lại càng được rút ngắn.

Qủa Thật có bao nhiêu lợi ích đều phải dựa vào người có thể lợi dụng địa hình chiến sự, nhưng người có khả năng vẽ ra được địa đồ này cũng không phải tầm thường.

Chương 65:

Thấy Phiên Vân muốn từ chối có liên quan đến Đàn gia, Đàn phu nhân lúc này mới cười lớn châm chọc: " Lão gia thấy rồi chứ? Đó là nhi tử tốt của ông, là đứa con ông hết lòng yêu thương và bảo vệ đấy."

" Phu nhân, đừng nói nữa."

" Tôi nói có sai sao?" Đàn phu nhân tức giận lớn tiếng: " Trước đây ai là người cho nó ăn cho nó mặc, ông nói xem bây giờ nó đi theo Nhật Minh vương có thể còn là hoàng đế thời gian không xa, tương lai rộng mở. Còn cần biết đến một phụ thân như lão gia sao?"

" Phiên Vân." Đàn Nghệ đi lại gần Phiên Vân lên tiếng nói: " Tỷ biết ngày trước khi còn nhỏ bản thân trẻ con không hiểu chuyện, lúc nào cũng khó dễ đệ nhưng đó cũng chỉ là chúng ta không cùng một mẫu thân, có chán ghét lẫn nhau cũng chỉ là điều đương nhiên."

" Đệ xem Đàn gia bây giờ đã rơi vào hoàn cảnh này, ngay cả phu quân ta gia sản cũng không còn nữa, nếu đệ vẫn không muốn quan tâm đến thì chúng ta biết phải làm sao." Đàn Nghệ nhỏ giọng: " Phụ thân ngày trước đối đãi với đệ cũng không phải rất tốt? Đệ có thể nhìn người chịu khổ không quan tâm đến sao?"

Đàn Thừa nghe Đàn Nghệ nói cũng nghĩ có một chút hy vọng, ông dịu giọng với nhi tử: " Phiên Vân, phụ thân thật sự muốn được ở cùng với ngươi. Gia đình chúng ta lại sống như trước kia cũng không được sao?"

" Lúc phụ thân ép ta thay Lục Nhi giả nữ gả đi đã từng nghĩ đến tình phụ tử của chúng ta?" Phiên Vân lạnh lùng nói: " Người bây giờ lại muốn giống như trước cùng ta và Đàn gia sống như một gia đình?"

" Ta…"

" Cho ngươi gả đi cũng oan ức lắm sao?" Đàn phu nhân tức giận: " Ngươi bây giờ theo vương gia phế nhân đó làm phản cướp ngôi, hắn sắp trở thành thiên tử vạn người quỳ dưới chân, ngươi còn còn biết ơn phụ thân ngươi và ta, còn dám dùng lý do đó ra đối chất."

" Câm miệng."

Bị ánh mắt đáng sợ của Phiên Vân nhìn đến lạnh sống lưng, Đàn phu

nhân không ngờ lại bị tên nhóc khốn kiếp ngày trước chèn ép đến độ này. Giận quá hóa ngốc, Đan phu nhân lại đưa tay muốn đánh Phiên Vân: " Tên khốn nhà ngươi, ngươi ăn của ai mặc của ai mà lớn, bây giờ lại dám…"

" Phu nhân, đợi…"

Phiên Vân nâng khóe môi cười, nhìn bàn tay đưa lên của Đàn phu nhân thật nhớ đến lúc nhỏ không ngày nào không nghe bà ta mắng chửi thậm tệ, những lần bị đánh không lớn nhưng nhỏ cũng không thiếu. Y còn đang định chụp lại cổ tay bà ta nhưng không ngờ bản thân chưa kịp làm gì đã thấy người bị đá văng ra xa.

" Á."

" Phu nhân."

" Mẫu thân."

Thấy Đàn phu nhân té lăn trên đất Đàn Nghệ và Đàn Thừa vừa la lớn vừa vội đỡ người dậy, Phiên Vân ngạc nhiên lại nhìn tới kẻ vừa kéo mình lại giữ ở trong lòng: " Vương gia, không phải người còn ngủ?"

" Ngươi vừa xuống giường ta đã tỉnh." Ngôn Phong dịu giọng nói: " Không sao chứ?"

" Không sao." Phiên Vân mỉm cười: " Ta còn chưa kịp làm gì đã bị người ra tay tranh trước rồi."

" Ngươi… các ngươi." Đàn phu nhân bị một cước đá bay không thương tình, còn đang tức giận muốn mắng tên khốn kiếp nào nhưng vừa nhìn thấy kẻ đang đứng cạnh Phiên Vân thì lại im bật.

Hắn bề ngoài uy phong anh tuấn, trên người bận y phục trắng có vài phần cao quý, phải nói thân phận chắc chắn không thể thấp. Cho dù muốn mắng thì cũng phải xem tình hình, nhìn hắn như vậy còn dám mắng sao?

Ngôn Phong đang nhìn Phiên Vân lại liếc mắt đến Đàn phu nhân khiến bà ta bị dọa sợ mà vội cúi đầu, lại nhìn đến vài người khác trong Đàn gia, Ngôn Phong nói với Đàn Thừa: " Ngươi chính là phụ thân của Phiên nhi?"

“ Phiên nhi?” Chỉ làm lạ vô tình hỏi lại không ngờ bị hắn trừng mắt đe dọa, Đàn Thừa nói vội: “ Đúng… đúng vậy, ta chính là phụ thân của y.”

“ Ra vậy, một người phụ thân lại ép nhi tử của mình giả nữ nhi để gả đi. Ta đến giờ cũng đã được mở rộng tầm mắt.”

“ Ta… việc này…”

Ngôn Phong chợt lạnh giọng: “ Gặp mặt bản vương còn chưa chịu quỳ xuống?”

“ Vương…?”

“ Vương gia sao?”

Cả nhà Đàn gia mấy người nhin nhau xong lại luống cuống quỳ xuống: “ Nhật Minh vương gia tha tội, là chúng ta có mắt không tròng cầu vương gia tha tội.”

“ Vương gia?” Đàn phu nhân chưa dám tin, tin đồn vương gia chỉ là một phế nhân kia không lý nào chỉ là bịa đặt.

Đàn Nghệ lén ngước đầu nhìn, không ngờ đến Nhật Minh vương gia lại là thế này. Qủa nhiên là nam nhân hoàn hảo nhất trong mắt nữ tử, thế mà Lục Nhi muội muội của nàng lại ngu ngốc đi tin vào mấy lời đồn không căn cứ. Để vụt mất cơ hội được gả cho Nhật Minh vương như vậy, nếu năm đó nàng xuất giá trễ thêm một năm, nói không chừng cơ hội tốt đó đã không cần để Lục Nhi bỏ phí.

Phiên Vân tựa như có thể nghe được Đàn Nghệ đang nghĩ gì khi thấy ánh mắt nàng lén nhìn Ngôn Phong, khóe miệng y khẽ nâng lên mỉm cười. Phiên Vân cố ý đứng gần lại Ngôn Phong, kéo tay hắn nói: “ Vương gia.”

“ Phiên nhi, sao vậy?”

“ Người không phải vì việc trước kia mà phải tức giận, nói cho cùng nếu không phải ta gả thay cho tỷ tỷ, cũng không có khả năng gặp được vương Gia. Phiên Vân ta chưa từng cảm thấy mình phải gả cho người là chịu uất ức cả.”

Ngôn Phong không nói, hắn chỉ mỉm cười nhìn Phiên Vân. Bọn họ tỏ ra gần gủi không hề kiêng kị đến sự của mặt của những người có mặt

tại đây.

Đàn Nghệ nhìn thấy hai nam nhân thân cận như vậy thì mặt phát đỏ mà cúi đầu, Đàn phu nhân nghe vào tai lại muốn nghiến răng đến phát ra tiếng.

“ Các ngươi đứng lên cả đi.”

“ Tạ ơn vương gia tha tội.” Chỉ nghe vài câu nói của Phiên Vân và thái độ của vương gia cũng đủ để đoán ra được quan hệ của bọn họ ra sao, Đàn Thừa không dám tin đứa con trai duy nhất của mình lại cùng với một nam nhân khác.

Thế nhưng ông lại không có quyền lên tiếng vì chính mình là người đã ép y gả đi, hơn nữa đối phương còn là một vương gia thân phận cao quý.

“ Bản vương hôm nay có thể vì Phiên nhi nói vài lời mà không muốn trách tội đến các ngươi, thế nhưng…” Ngôn Phong lại nhìn sang Đàn Phu nhân nói: “ Phu nhân của ngươi lại có gan dám ra tay tới thê tử của ta, nhạc phụ đại nhân ngươi định sẽ thế nào đây?”

“ Nhạc phụ?” Nghe lời không biết ngượng từ miệng của Ngôn Phong mà Phiên Vân không khỏi nhăn mày liếc mắt trừng hắn, Ngôn Phong lại giả vờ như không nhìn thấy mà tay vẫn cứ như vậy vòng qua ôm lấy eo của y.

“ Đây… đây là…” Đàn Thừa nhìn thấy tình cảnh trước mắt lại nghe thêm mấy lời đe dọa của Ngôn Phong, hắn lo sợ đối Phiên Vân nói: “ Phiên Vân, đại nương của ngươi là người không hiểu chuyện làm việc hồ đồ... người… ngươi có thể nào bỏ qua được hay không?”

“ Lão gia… lời như vậy mà ông cũng nói ra được?” Đàn phu nhân tức nghẹn còn muốn quát lớn, nhưng chợt nhớ đến Đàn Phiên Vân bây giờ không còn chỉ là một đứa con riêng của phu quân, kẻ đang trách tội mình cũng không phải tầm thường còn là một vương gia đầy uy quyền: “ Ta…”

“ Mẫu thân…” Đàn Nghệ kéo tay mẫu thân mình lắc đầu ra ý.

Thấy bây giờ đã không còn cách nào khác chỉ có thể cúi đầu trước người mà bản thân luôn căm ghét, Đàn Phu nhân nghiến răng nói: “ Phiên Vân, đại nương cũng chỉ là nhất thời nóng nảy… mong ngươi không cần tính toán.”

“ Nếu ta vẫn muốn tính toán thì thế nào?” Phiên Vân vừa nói đã nhìn thấy Đàn phu nhân vẻ mặt không dám tin nhìn mình, y trầm giọng nói: “ Chuyện vừa rồi ta xem như có thể bỏ qua, vậy trước kia ta chịu khổ không ít đều là nhờ vào bà, mẫu thân ta bệnh nặng còn bị nhốt ở phòng củi lạnh giá không được trị chữa mới qua đời, bà nói ta nên tính toán thế nào đây?”

“ Ngươi… ngươi…”

“ Phu nhân, bình tĩnh đi.”

Đàn phu nhân không thể nào chịu nổi Phiên Vân lên mặt với mình mà quát lớn: “ Ngươi khốn kiếp đứa con hoang như ngươi cũng dám lên mặt với ta, ta năm đó lẽ ra nên để ngươi chôn sống cùng ả nữ nhân… a!”

“ Ngươi nghĩ người mình đang mắng là ai?” Ngôn Phong thô bạo tóm lấy cổ Đàn Phu nhân, hắn lạnh lùng dùng sức siết lại đến muốn lập tức muốn bẻ gãy cổ bà ta: “ Đúng là chán sống.”

“ Vương gia… vương gia xin tha mạng.” Đàn Thừa vội quỳ xuống, hắn không nghĩ mình có khả năng cầu xin được Ngôn Phong, hắn như vậy lại quay sang Phiên Vân mà túm lấy góc y phục của y: “ Phiên Vân… phụ thân cầu xin người… xin ngươi tha cho đại nương ngươi một mạng.”

Đàn Thừa vừa nói lại dập đầu trước nhi tử của mình: “ Cha không thể quỳ con, ta bây giờ cúi đầu cầu xin người. Nể tình phụ thân đã nuôi dạy ngươi mười mấy năm, cầu xin ngươi nói giúp một tiếng với vương gia có được hay không?”

“ Phiên Vân, tha cho mẫu thân của ta đi.” Đàn Nghệ nhìn thấy mẫu thân mình mặt đã tím tái, nàng cũng lo lắng quỳ xuống cầu xin.

Phiên Vân siết chặt nắm tay, y cho dù đã từng nói không muốn cùng bọn họ có quan hệ gì nữa, nhưng cuối cùng vẫn phải mềm lòng khi nhìn Đàn Thừa như vậy lại không thể xem như không thấy. Y cúi người đỡ Đàn Thừa đứng lên, lại cong lưng cúi lạy hắn một lần rồi xoay lưng bỏ đi không nói lời nào.

Ngôn Phong cho dù thật muốn giết chết người đàn bà trước mắt nhưng cuối cùng vẫn thả tay ra, Đàn phu nhân vừa té xuống đất đã như muốn ngất đi vẫn cố gắng hít thở mạnh tìm đường sống.

Ngôn Phong nhìn Đàn Thừa lạnh giọng nói: “ Các ngươi tốt nhất đừng bao giờ xuất hiện lại trước mặt y, nếu không đừng trách bản vương.”

" Thảo dân tuân lệnh không dám làm trái, tạ ơn vương gia tha tội. Đàn gia từ nay không dám tìm đến gặp Phiên Vân nữa, chỉ cầu có một nơi để tiếp tục sinh sống."

" Lục Ngạn."

Nghe gọi Lục Ngạn vội vàng trả lời: " Vâng thưa vương gia."

" Sắp xếp cho bọn họ một chỗ ở trong thành, trước thời gian chúng ta xuất quân rời khỏi Liêm Giang không được để bọn họ làm phiền đến y nữa."

" Lục Ngạn tuân lệnh."

" Vương gia." Thấy Ngôn Phong xoay lưng muốn rời đi, Đàn Thừa vội vàng lên tiếng: " Phiên Vân nhi tử của thảo dân, cầu xin vương gia có thể chăm sóc cho nó. Phiên Vân chỉ mới ba tuổi đã mất mẫu thân, một mình nó kiên cường sống ở Đàn phủ..."

" Bây giờ ngươi mới nói những lời này có phải quá muộn rồi hay không?" Ngôn Phong cười lạnh ngắt lời Đàn Thừa nói: " Đừng giở trò tình thân phụ tử ra đây với ta, dạy dỗ lại phu nhân của ngươi cho tốt, đừng để bản vương thấy tâm tình Phiên Nhi không tốt lại buồn chán muốn lấy mạng bà ta."

"..."

Chương 66:

“ Phụ hoàng bệnh nặng?”

“ Vâng thưa đại hoàng tử.” Tên lính quỳ thưa: “ Tin vừa được truyền đến từ trong cung, hoàng thượng lâm trọng bệnh triều đình không có người làm chủ, cuối cùng để cho thái giám Tứ Tùy thừa quyền can chính. Tam hoàng tử đã bị Nhật Minh vương bắt giữ, hiện giờ vẫn không rõ sống chết.”

“ Khốn kiếp.” Duật Thừa nghiến răng: “ Triều đại ta không thể nào lại phải đại bại như vậy, ta cũng không ngờ Thừa Ân thành vẫn mãi cầm cự đến bây giờ. Chỉ là một lũ dân ngu ngốc tập trung khởi dậy cũng có thể được tên khốn Lê Duy đó đồng ý tiếp tay.”

“ Cục diện này nếu còn tiếp tục kéo dài chỉ lo phía nam Thảo Đường quân sẽ nhanh chóng xuất binh kéo về hoàng thành, xin đại hoàng tử mau chóng quyết định.”

Duật Thư gật đầu nói: “ Đúng vậy, ta nhất định phải đánh đổ được Thừa Ân thành và bắt sống tên Lê Duy đó trong thời gian sớm nhất, nhưng phải làm cách nào mới khiến chúng chịu ra ngoài đây?

“ Báo.” Một tên lính khác lại chạy vào lều thông báo: “ Bẩm đại hoàng tử, Thừa Ân thành đã có hành động, bọn chúng dẫn binh xuất thành này đã đến Thường Dương.”

“ Cái gì?” Duật Thư vỗ bàn đứng lên: “ Chỉ với một đám dân đen tự gọi mình là nghĩa quân Khư Diễn cũng dám đối đầu trực diện với bốn vạn đại binh của ta?”

“ Đại… đại hoàng tử.” Tên lính mặt mày xanh mét thưa: “ Không phải… không phải là nghĩa quân Khư Diễn thưa điện hạ.”

“ Ngươi nói cái gì? Không phải nghĩa quân Khư Diễn thì còn có thể là ai được chứ?"

“ Là kỳ… kỳ hiệu của Nhật Minh vương.” Tên lính lớn tiếng nói: “ Bọn chúng treo kỳ hiệu của Nhật Minh vương gia, chính là Thảo Đường quân, chủ thành Thừa Ân là Lê Duy và nghĩa quân Khư Diễn đều đã đồng ý quy thuận Nhật Minh vương, hiện tại do Thẩm Ngụy tướng lĩnh doanh quân thứ nhất của Thảo Đường quân chỉ huy.”

“ Thảo đường quân?” Duật Thư tái mặt: “ Không thể nào… tại sao bọn chúng lại có thể…”

“ Xin điện hạ mau chóng hạ lệnh.”

“ Duật Ngôn Phong.” Duật Thư nghiến răng: “ Hắn đã tính toán tất cả từ trước.”

Thiên Lang quốc đại hoàng tử Duật Thư lĩnh binh trấn áp nghĩa quân nổi dậy tại phía nam, bị Thừa An thành cản trở cầm cự kéo dài hết một năm, tưởng như đã không còn trở ngại lại phải bất ngờ đối mặt với Thảo Đường quân do Thẩm Ngụy nhất vị đại tướng chỉ huy trên chiến trường.

Chỉ trong vòng mười ngày, bốn vạn quân lính triều đình chỉ còn lại chưa đến một nửa số quân, trong khi Thảo Đường quân thương vong không đáng kể. Đại hoàng tử dẫn theo binh lính rút về khe núi Bảo An hiểm trở, nhằm dựa vào địa hình kéo dài thời gian duy rì binh lực, không ngờ nơi này cũng chính là điểm kết thúc cuối cùng.

Ngọc Trúc quân sư đã đoán trước đại hoàng tử sẽ ra quyết định này, từ sớm đã ra lệnh cho Vong Âm chỉ huy chỉ với hai mươi lăm ngàn quân bao vây trên những vách núi Bảo An.

Khi quân lính triều đình rút vào khe núi tưởng chừng như đã là nơi an toàn nhất, vì địa thế nguy hiểm của nơi này khó lòng công vào. Cuối cùng toàn bộ quân lính triều đình cùng đại hoàng tử Duật Thư đều rơi vào bẫy của Thảo Đường quân, như cá nằm trong lưới không có đường thoát thân.

“ Báo.”

Ngọc Trúc bỏ bút mực trên tay xuống, y nghiêm mặt hỏi: “ Tình hình thế nào rồi?”

“ Bẩm đại nhân, đại quân của triều đình bị Vong Âm tướng quân cho người bao vây chặt chẽ. Lòng quân rối loạn đều nằm trong tính toán của đại nhân, bị quân ta tiêu diệt vô số.”

“ Đại hoàng tử dẫn theo tàn binh muốn ven theo khe núi chạy thoát về hoàng thành, trên đường lẫn trốn đã bị Vong Âm tướng quân truy bắt

một tên bắn chết.”

“ Tốt lắm.” Ngọc Trúc mỉm cười: “ Lập tức gửi tin báo thắng trận đến Liêm Giang thành.”

“ Tuân lệnh.”

“ Thật không ngờ chúng ta lại có thể giành được chiến thắng mà không phải chịu thương vong quá nhiều như vậy.” Lê Duy đứng trước mặt Ngọc Trúc muốn cúi đầu thán phục: “ Tất cả đều do đại nhân liệu sự như thần, có thể đoán trước được bước đi của đại hoàng tử, còn lợi dụng vào địa thế mà giành được thắng lợi.”

Ngọc Trúc đặt tay lướt trên bản đồ của Thường Dương địa trận được vẽ chi tiết mọi nơi, y nói: “ Cho dù ta có thể đoán trước nước đi của đại hoàng tử, nhưng nếu không có địa đồ này chúng ta cũng không thể có được chiến tích vẹn toàn như vậy ép chúng rút vào khe núi Bảo An.”

“ Địa hình hiểm trở, muốn công vào cũng chỉ sợ phải tự tiêu tốn quân lực không ít, cũng nhờ có thứ này chúng ta gần như đã nắm rõ mọi sự mới dễ dàng bao vây tiêu diệt hoàn toàn đại quân của triều đình.”

“ Chiến thắng của chúng ta chính là nhờ vào địa đồ này.” Ngọc Trúc thầm thưởng thức tài nghệ của Nhã Thanh, có thể quan sát tỉ mỉ và vẽ nên một địa đồ không chút sai sót thế này không mấy ai làm được. Một người như vậy nếu thật sự không phải đứng cùng một chiến tuyến, y sẽ trở thành mối nguy hại không thể lường trước.

- ----------

Thạo Lâm vừa nhận được tin tức từ Thừa Ân thành liền lập tức đến quân doanh, Ngôn Phong lúc này đang ở đó chỉ huy các quân lính luyện tập. Thạo Lâm lớn tiếng thưa: “ Vương gia.”

“ Tiếp tục tập luyện.” Ra lệnh cho quân lính tiếp tục xong mới nhìn đến Thạo Lâm, Ngôn Phong lên tiếng: “ Có chuyện gì?”

“ Vương gia, có tin từ Ngọc Trúc gửi đến.”

“ Nói nhanh.”

Thạo Lâm cười lớn nói: “ Chúng ta chiến thắng rồi, bốn vạn đại quân do Duật Thư chỉ huy đều bị tiêu diệt gọn một lưới. Ngay cả đại hoàng tử Duật Thư cũng đã bỏ mạng dưới tay Vong Âm.”

“ Tiêu diệt tất cả sao?” Ngay cả Ngôn Phong cũng cảm thấy ngạc nhiên, hắn lại hỏi: “ Thương vong thế nào?”

“ Vương gia xin an tâm, số người chết và bị thương của ta đều không đáng kể, có thể nói là hoàn toàn thắng lợi.”

“ Làm rất tốt.” Không khỏi cao hứng lớn tiếng khen ngợi một câu, Ngôn Phong lập tức xoay lưng đi: “ Triệu tập tất cả tướng lĩnh các doanh, chúng ta chuẩn bị xuất binh tiến về hoàng thành không cần chậm trễ.”

“ Thuộc hạ tuân lệnh.”

Vừa nghe tin báo từ Sát Âm, Phiên Vân cũng vui mừng hiện rõ trên mặt. Y lại hỏi: “ Vậy còn bá mẫu và biểu ca của ta thì sao, họ vẫn ổn chứ?”

“ Công tử xin cứ an tâm, họ hiện tại ở Thừa Ân thành rất an toàn. Thần còn nghe Ngọc Trúc báo lại, chiến thắng lần này ở Thường Dương công lao của Nhã Thanh đại phu không hề nhỏ.”

“ Nhã Thanh sao?” Phiên Vân làm lạ: “ Huynh ấy ngoài trị bệnh bốc thuốc ra thì có thể làm được gì?”

“ Việc này thì ta cũng không được rõ, quan trọng là chúng ta đã giành được thắng lợi ở Thường Dương.”

Phiên Vân hỏi: “ Nói như vậy chúng ta sẽ sớm rời khỏi Liêm Giang thành?”

“ Đúng vậy.” Sát Âm lại nói:” Vương gia đã hạ lệnh hai ngày sau sẽ xuất binh, nếu theo tiến độ này có thể chỉ cần chưa đến hai tháng đã có thể đến được Hoàng Thành. Nam bắc cùng tiến đánh, hoàng thành chắc chắn không thể trụ được bao lâu.”

“ Vậy sao?” Phiên Vân trầm mặt, từ ngày bọn họ rời khỏi hoàng thành đến nay chỉ mới gần hai năm. Không thể ngờ nhanh như vậy đã có thể lật đổ được Duật Thừa Viêm hoàng đế, có lẽ chính vương gia cũng sẽ không ngờ đến việc này.

Nếu Duật Thừa Viêm chịu thấu hiểu lòng dân, không ép buộc họ đến mức phải lập nghĩa quân làm phản thì cũng không thể trở thành cơ hội cho Duật Ngôn Phong rút ngắn được thời gian công phá hoàng thành đến mức này.

“ Tất cả đều như đã được định sẵn, triều đại này đã đến lúc sụp đổ rồi.”

Năm thứ tám Thừa Viêm đế đăng cơ, triều đình suy thoái, lòng dân phẫn nộ hoàn toàn đánh dấu cho sự kết thúc của một triều đại. Nhật Minh vương nổi dậy kéo quân về hoàng thành theo hai phía nam bắc công tiến, sức mạnh như sóng vỗ, hoàn toàn không thể ngăn cản.

Đầu năm thứ chín Thừa Viêm Đế đăng cơ, hoàng đế bệnh nặng kéo dài không dứt, Hoàng thành thất thủ. Vệ binh và quân binh còn sót lại của triều đình do Hoàn Lãng duệ tướng chỉ huy trấn thủ kéo dài hết ba tháng, cuối cùng Hoàn Lãng vẫn thuận theo lòng dân, đồng ý chấp nhận bại trận, mở cổng nghênh tiếp Nhật Minh vương và Thảo Đường quân nhập thành.

Chiến tranh vừa chính thức được tuyên bố chấm dứt, người dân không thể cầm lòng hò reo vui mừng vang vọng của Hoàng Thanh. Dân chúng cùng nhau ra nghênh đón Nhật Minh vương kéo dài thành hai hàng người ồn ào bàn tán.

Trái ngược với hoàng cung Thiên Lang người người hoảng loạn, thái giám, cung nữ và thị vệ thay nhau vơ vét của cải có thể lấy để chạy giữ lấy mạng, hoàng cung đìu hiu sơ sát một vẻ.

Tại Hòa Dương điện tẩm cung của hoàng đế chỉ còn sót lại thái giám Tứ Tùy quỳ bên giường bệnh, Duật Thừa Viêm hoàng đế cơ thể trở nên ốm yếu nằm một chỗ, hắn giọng nói run rẩy: “ Đã kết thúc rồi sao?”

“ Đúng vậy, hoàng thượng.”

“ Ra vậy.” Hoàng đế đôi mắt mệt mỏi nhìn sang thái giám Tứ Tùy: “ Đến cuối cùng cũng chỉ còn lại một mình ngươi ở bên cạnh trẫm.”

“ Nô tài, đương nhiên phải ở bên cạnh hoàng thượng.” Ánh mắt của Tứ Tùy đột nhiên trở nên sắt lạnh, hắn trong người lấy ra một con dao nhắm trước ngực hoàng đế mà đâm xuống: “ Để được nhìn thấy giây phút cuối cùng của người.”

“ Ngươi…” Hai mặt Duật Thừa Viêm trợn lớn, hắn không dám tin nhìn vào kẻ mình hết lòng tin tưởng.

Tứ Tùy cười lạnh, giọng cũng trở nên sắc bén: “ Ta vì mối hận đồng ý chịu nhục tự tổn hại thân thể mình vào cung làm thái giám, chính là để chờ đợi giây phút được chính tay kết liễu ngươi.”

“ Ngươi… tại sao…?”

“ Hoàng thượng chắc vẫn còn nhớ khi mình vẫn còn là đại hoàng tử, đã từng cưỡng bức một dân nữ tên Thanh Loan, và giết chết cả nhà cô ta để bịt đầu mối chứ?” Vừa nói Tứ Tùy vừa ấn mạnh thêm cán dao trên tay: “ Hãy xuống đó mà bồi tội với tỷ tỷ và phụ mẫu cùng đệ đệ của ta.”

Duật Thừa Viêm đế hai mắt trợn lớn miệng trào máu tươi rồi tắt thở, Tứ Tùy khẽ nhếch môi cười rồi rút ra con dao ghim trên ngực hoàng đế. Hắn nhếch khóe môi cười: “ Xúi dục ngươi làm đủ chuyện ác, lại cố ý khiến ngươi nghi kị Nhật Minh vương có lòng tạo phản, nhưng cuối cùng vẫn là do ngươi làm hoàng đế quá ngu ngốc bất tài. Không thể nào lại trách ta."

Chương 67:

Đi trong tường thành hoàng cung rộng lớn, Phiên Vân cho dù trước kia chưa từng đến nơi này nhưng cũng có thể tưởng tượng ra được sự hoa lệ và uy nghiêm của nó, đáng tiếc hoàng cung bây giờ chỉ còn lại một vẻ tang thương đượm buồn, đến khiến lòng người cảm thấy cô đơn.

Lại nhìn đến Ngôn Phong bên cạnh mình, Phiên Vân có thể nhận ra được hắn không hề vui vẻ sau khi nhìn thấy xác của Duật Thừa Viêm hoàng đế tại Hòa Dương điện. Đi cùng với Ngôn Phong khắp nơi trong hoàng cung này một lược, y vẫn chưa từng nghe hắn lên tiếng nói một lời nào.

“ Vương gia.”

Tay mình đột nhiên bị nắm lấy, Ngôn Phong cúi đầu nhìn Phiên Vân đang lo lắng cho mình. Hắn mỉm cười: “ Ta không sao, đừng lo.”

Phiên Vân nhẹ lắc đầu, y nói: “ Đó là do hoàng đế tự mình chuốc lấy, hơn nữa vương gia cũng chưa từng nghĩ sẽ lấy mạng của hắn đúng chứ?"

"..."

" Hoàng đế bị chính người mà hắn tin tưởng giết chết, đó không phải lỗi của vương gia…”

“ Phiên nhi…”

“ Người nghe xem tiếng reo hò chúc mừng ca tụng bên ngoài kia xem, vương gia người không làm sai.” Phiên Vân siết lấy tay hắn: " Cho dù thế nào đi nữa, tiên đế cũng sẽ không trách người. Đó là lý do vì sao ngài ấy giao cho vương gia di chiếu phế đế đó, không phải sao?"

“ Ta biết.” Ngôn Phong nói rồi lại nhìn về phía trước, bước đi trên những hành cung dài vắng lặng.

Bất Triết cùng Thạo Lâm lúc này lại đi đến thông báo: “ Vương gia, hoàng cung đều đã được phong tỏa. Cổng bắc hoàng thành cũng đã được Vong Âm cùng Thẩm Ngụy chặn lại các cung nhân mang theo đồ vật trong cung bỏ trốn, Sát Âm cũng cho người đến bảo vệ quốc khố không bị đánh cướp, hiện tại vẫn chưa có tổn thất gì.”

“ Còn những hoàng thất khác thì thế nào?”

Bất Triết lên tiếng: “ Bẩm vương gia, nhị hoàng tử Duật Lang Vi một thân bệnh tật từ nhỏ, nên cho dù gia nhân trong phủ đều đã chạy thoát thì bản thân cũng không thể tự bỏ trốn. Hiện tại đã được thần cho người canh giữ."

" Còn có đại công chúa cùng tam công chúa lo sợ giữ mạng lẫn vào đám loạn quân chạy ra ngoài thành bị quân ta vô tình giết chết, chỉ còn lại tứ công chúa Khương Thuệ tuổi vẫn còn nhỏ, bị các tỷ tỷ bỏ lại tại hoàng cung là còn giữ được mạng sống. Riêng nhị công chúa, tứ hoàng tử và ngũ hoàng tử đều chưa thể tìm thấy."

Ngôn Phong trầm giọng: “ Lang Vi từ nhỏ đã thông minh tài giỏi mới bị đại hoàng tử Duật Thư ganh ghét, đố kỵ hãm hại không biết bao lần, hắn thân là nhị hoàng tử do Giang quý phi sinh ra nhưng lại quyết định giả bệnh không màng tới tranh quyền đoạt vị, lần này không bỏ trốn chính là biết bản vương sẽ không làm tổn hại đến hắn.”

“ Vương gia, vậy còn có tứ công chúa?” Cho dù ngạc nhiên vì Ngôn Phong không có ý định truy bắt người của hoàng thất, Bất Triết cũng không có gan hỏi đến.

“ Lần cuối cùng ta nhìn thấy thì Khương Thuệ cũng chỉ mới ra đời, bây giờ chắc cũng đã tám, chín tuổi.” Ngôn Phong suy nghĩ xong lại nói: “ Cho người đưa tứ công chúa đến chỗ của Lục Ngạn, ra lệnh cô ta chăm sóc tốt một chút, về sau ta sẽ tự mình có sắp xếp.”

“ Tuân lệnh.”

“ Phiên nhi.” Ngôn Phong lại nhìn Phiên Vân nói: “ Biểu ca và bá mẫu của ngươi hiện giờ chắc đang ở cổng thành phía Bắc, không muốn đi gặp họ sao?”

“ Ta đương nhiên muốn.” Phiên Vân nhỏ giọng: “ Nhưng ta lo lắng cho người.”

“ Đi đi.” Ngôn Phong mỉm cười: “ Ta bây giờ trở lại Nhật Minh vương phủ, sợ rằng ngươi với nơi đó không có chút hứng thú nào muốn đến đi.”

“ Cho dù ta bây giờ thật sự muốn đến gặp bá mẫu và Nhã Thanh,

nhưng không giống như người nói sẽ chán ghét nhìn thấy Nhật Minh vương phủ đến thế.”

“ Vậy sao?”

Phiên Vân lắc đầu: “ Cho dù thời gian ở đó có những chuyện khiến ta không vui xảy ra, nhưng ta gặp được vương gia người chính là tại vương phủ, cũng là cùng người sống tại Tư Duyệt Thâm viện qua hết một năm, sao lại nói chỉ là có ghét bỏ chứ.”

“ Ta biết.” Kéo Phiên Vân lại ôm vào trong lòng, Ngôn Phong hôn lên trán y mới nói: “ Mau đi đi, ta chờ ngươi trở lại.”

“ Được.” Phiên Vân gật đầu, nhìn thấy Ngôn Phong đã tốt hơn mới an tâm đến tìm Nhã Thanh. Vừa đến cửa cung đã nhận ra Văn Huân đang cho người canh chừng ở đó: “ Văn tướng quân.”

“ Phiên Vân công tử?” Nhìn thấy Phiên Vân, Văn Huân liền ngạc nhiên hỏi: “ Không phải công tử đi cùng với Vương gia, sao lại ra ngoài này một mình?”

“ Ta nghe nói quân của Thẩm Ngụy và Vong Âm đang chặn ở cửa bắc hoàng thành, ta muốn đến đó gặp Nhã Thanh.”

“ Ra là vậy.” Văn Huân nói: “ Bây giờ tình hình vẫn chưa ổn định lắm nên ta cũng không chắc Nhã Thanh công tử sẽ đi cùng với bọn họ, nhưng nếu công tử đã nóng lòng muốn gặp thì để ta đưa người đến đó.”

“ Được, làm phiền Văn tướng quân.”

“ Người đâu.” Văn Huân lớn tiếng ra lệnh: “ Mang hai con ngựa đến đây.”

- ----------

Tại cổng bắc hoàng thành, mới đầu vì tàn quân của triều đình có nhiều quân lính muốn bỏ trốn chạy đến đây, trên đường còn nguy hại đến tính mạng người dân. Sau một hồi lâu mới có thể ổn định lại, Thẩm Ngụy lớn tiếng ra lệnh: “ Mang tất cả những kẻ còn sống giam lại, không được làm bị thương bất cứ dân thường nào, trái lệnh lập tức xử theo quân pháp.”

“ Tuân lệnh.”

“ Vết thương của ngươi đã không sao rồi, mấy ngày sau đừng để bị thấm nước.”

“ Hiểu rồi.” Hoàn Lãng trầm mặt nhìn vị đại phu trẻ vừa cẩn thận trị thương cho mình, hắn đột nhiên lên tiếng hỏi: “ Ngươi chính là Ngọc Trúc mà mọi người đồn đại là quân sư bên cạnh Nhật Minh vương gia sao?”

Nhã Thanh đang thu dọn mấy bình thuốc vào hộp gỗ của mình, y ngẩng đầu nhìn Hoàn Lãng: “ Tại sao lại hỏi như vậy?”

“ Cả một đám người dưới trướng Nhật Minh vương đều là những kẻ lỗ mãng, nếu so sánh chỉ có ngươi từng cử chỉ đến lời nói đều ôn nhu cẩn thận. Vừa rồi ta chú ý thấy còn nhận ra binh sĩ Thảo Đường quân đối với ngươi cũng cúi đầu vâng lệnh kiên nể, vì vậy chỉ có thể nghĩ ra ngươi chính là quân sư Ngọc Trúc.”

“ Vậy ngươi đã từng nghe qua Ngọc Trúc quân sư biết y thuật trị bệnh?”

“ Chưa từng nghe qua.” Hoàn Lãng lắc đầu nói.

Nhã Thanh lại mỉm cười: “ Vì vậy ta không phải Ngọc Trúc.”

“ Không phải?” Hoàn Lãng làm lạ, hắn cũng chưa từng nghe qua Thảo Dường quân ngoài mười ba thuộc cấp dưới trướng Duật Ngôn Phong sẽ còn có ai khác như vậy.

“ Nhã Thanh.”

Nghe tiếng gọi, Nhã Thanh xoay đầu nhìn người đi đến mới nói: “ Vong Âm?”

“ Ngươi vẫn còn trị thương cho binh…” Mắt vừa nhìn thấy Hoàn Lãng, Vong Âm lập tức nắm lấy cánh tay Nhã Thanh kéo người ra sau: “ Tại sao lại là ngươi?”

“ Hừ…” Hoàn Lãng nhìn Vong Âm cũng chỉ hừ lạnh mà không nói gì.

“ Nhã Thanh, hắn là người của triều đình. Ngươi không nhất định phải chữa trị.”

Xem vẻ thù địch của hai người, Nhã Thanh lên tiếng: “ Không cần biết

trước kia thế nào. Bây giờ chiến tranh đã chấm dứt, chỉ cần là người bị thương, ta đều muốn cứu.”

“ Nhưng hắn là…”

“ Được rồi.” Nhã Thanh nhăn mày: “ Bên kia vẫn còn rất nhiều binh lính bị thương cần trị chữa, ngươi không muốn giúp thì đừng làm phiền ta.”

Y lại nhìn Hoàn Lãng nói rồi mới bỏ đi: “ Nhớ những lời ta dặn, nghỉ ngơi cho tốt cũng không được để vết thương thấm nước.”

“ Được.” Nhìn dáng người nhỏ gầy trong y phục xanh mộc mạc đi xa, Hoàn Lãng cười nói: “ Một người rất dễ thu hút kẻ khác đấy.”

“ Ngươi tránh y càng xa càng tốt, nếu dám có ý nghĩ gì ta liền không tha cho ngươi.”

“ Ha ha ha.” Nhìn Vong Âm liếc mắt đe dọa mình, Hoàn Lãng cười lớn: “ Có ý nghĩ không an phận gì không phải là chính ngươi sao?”

" Ngươi..."

" Tuy không biết thân phận của vị đại phu đó ra sao, nhưng nhìn thấy cũng biết hắn ở Thảo Đường quân của các ngươi rất có trọng lượng. Nhìn xem ngươi đường đường là tướng quân thân phận không tầm thường, là một trong mười ba thuộc hạ dưới trướng Nhật Minh Vương thống lĩnh một doanh, vậy mà bị y nói đến một câu cũng không thể đáp lại, thật đáng thưởng thức."

“ Câm miệng cho ta.”

" Vẫn chưa thừa nhận với y sao?" Hoàng Lãng thở dài: " Ta chỉ là một kẻ thô lỗ chỉ biết đánh đánh giết giết cũng có thể nhìn ra, ngươi cho rằng với một người thấu đáo như Nhã Thanh đại phu lại vẫn chưa nhìn ra được tình cảm của ngươi sao?"

Vong Âm trầm mặt, chính hắn cũng còn không biết được tình cảm của mình ra sao, tên này có quyền gì lại muốn lên tiếng nhận xét: " Không phải việc của ngươi, tốt nhất đừng quá nhiều chuyện."

" Được rồi, ta cũng không muốn quan tâm đến việc của ngươi."

"..."

“ Vong Âm.” Hoàn Lãng đột nhiên trầm giọng nói: “ Ngươi có phải hận ta vì ngày đó đã không làm gì, chỉ biết đứng nhìn Viên tướng quân bị xử tử?”

Thấy Vong Âm không nói gì, Hoàn Lãng lại tiếp: “ Thật ra ta đã từng xông đến pháp trường để cứu người, ta lúc đó đã nghĩ không cần biết bản thân có bị định tội phản thần cũng muốn cứu sống được sư phụ.”

Vong Âm siết nắm tay, hắn nghiến răng nói: “ Vậy thì tại sao…”

“ Lúc đó Viên tướng quân tại pháp trướng vẫn hiên ngang đứng đó, ngài ấy từ chối được ta cứu đi mà tự hào nói lớn giữa đám đông. Cái chết của mình chính là hy vọng cho nhân dân, để họ nhìn thấy đã đến lúc phải đứng lên để tranh đấu. Để một người mà bản thân luôn tin tưởng sẽ mang lại bình an cho đất nước này có thêm dũng khí, để người đó có thể trở thành hoàng đế.”

“ Không phải là vì quan điểm trung quân của ngày ấy sao?”

“ Ngươi thấy đó, sau khi sư phụ chết, người dân đã bắt đầu nổi dậy không còn muốn im lặng cắn răng chịu đựng nữa, bọn họ đều tin vào những lời nói đó, bằng lòng tin vào một vị vua mới sẽ mang đến an bình ấm no cho toàn thiên hạ.”

Vong Âm im lặng một hồi mới ngước đầu nhìn lên bầu trời trong xanh: “ Viên Bân đại tướng quân một đời chinh chiến sa trường vì nước, đến cuối cuộc đời mình vẫn là vì muốn nhân dân Thiên Lang có cuộc sống tốt. Ân nhân của ta, sư phụ của ngươi… thật là một người đáng khâm phục.”

Chương 68:

“ Nhã Thanh.”

Đang trị thương cho binh sĩ, nghe tiếng gọi mới quay đầu nhìn lại. Nhã Thanh lên tiếng hỏi: “ Thẩm Ngụy, có việc gì sao?”

“ Có người muốn gặp ngươi.”

“ Gặp ta?” Nhã Thanh còn đang ngạc nhiên muốn hỏi lại thì đã nhìn thấy người phía sau Thẩm Ngụy, y mỉm cười vội đi đến kéo tay Phiên Vân: “ Thì ra là ngươi, sao lại ở đây?”

“ Nghe nói mọi người ở chỗ này nên ta mới chạy đến xem.” Phiên Vân nhìn xung quanh một hồi mới nói: “ Bá mẫu đâu, người không có ở đây cùng với ngươi sao?”

“ không có, vì nơi này vẫn còn rất hỗn loạn, ta không để mẫu thân đi cùng.”

“ Ra vậy.” Phiên Vân suy nghĩ lại nói: “ Nhưng với tính cách của bá mẫu, muốn người chịu nghe thì ngươi cũng phải vất vả rồi.”

“ Được rồi, nói chuyện của ngươi trước đi. Hai năm qua ngươi sống vẫn tốt chứ, vương gia đối xử với ngươi thế nào.”

“ Đương nhiên ta sống rất tốt, ngược lại ta là người nên lo lắng cho ngươi mới phải." Phiên Vân mỉm cười: " Biểu ca, đột nhiên lại chơi trò mất tích như vậy, thật là biết cách làm người khác lo lắng. Không chỉ có ta mà cả Vong Âm và Thẩm Ngụy tướng quân cũng…”

Phiên Vân nói rồi chợt ngừng lại, y liếc mắt nhìn sang Thẩm Ngụy vẫn còn đứng bên cạnh. Nhìn hắn sắc mặt chẳng chút thay đổi, cứ như trời có mưa ngập lụt hoàng thành cũng chẳng liên quan đến ta.

Không phải rất lo lắng cho Nhã Thanh sao, cần gì bày ra dáng vẻ như không phải việc của mình.

“ Nhã Thanh, ta đã nói với vương gia sẽ không đi quá lâu. Nhưng chỉ vừa mới gặp lại ngươi thôi, còn rất nhiều chuyện muốn nói. Hay là cùng ta đến Nhật Minh vương phủ được không?”

“ Ta cũng nghĩ vậy, vốn dĩ cũng định xong việc ở đây sẽ đi tìm ngươi. Bây giờ tình hình cũng không đến nỗi nào, việc trị thương giao lại cho mấy quân y trong doanh là được rồi.”

“ Vậy thì tốt, ta cứ sợ ngươi lại không muốn đến vương phủ.”

“ Được rồi, đừng đứng ở đây nói chuyện nữa. Ta đưa ngươi đi gặp mẫu thân, người rất nhớ ngươi.”

“ Được, ta cũng muốn gặp bá mẫu.”

Nhã Thanh lại nhìn Thẩm Ngụy nói: “ Ta cùng Phiên Vân đi, có thể một lúc cũng cùng với y đến chỗ của Nhật Minh vương, phiền ngươi nói lại với Vong Âm và Ngọc Trúc.”

“ Hiểu rồi.”

Kéo Nhã Thanh đi rồi Phiên Vân mới nói nhỏ với y: “ Ta thấy ngươi và Thẩm Ngụy hình như tình cảm rất tốt.”

“ Con mắt nào của ngươi nhìn thấy chúng ta có tình cảm tốt?”

“ Trước kia khi hộ tống vương gia thoát khỏi hoàng thành về Thừa Viên Chức ta cảm thấy các ngươi cũng chỉ là quan hệ bình thường thôi, nhưng sau này ta mới nhận ra không phải như vậy.” Phiên Vân hứng thú nói: “ Ngươi không biết đâu, Thẩm Ngụy này tính tình vô cùng khó hiểu, người khác muốn tiếp cận hắn không dễ. Hắn đầu tiên là Vương gia, sau đó là Ngọc Trúc ngoại trừ hai người này dường như không muốn ai để trong mắt. Cho dù là ta cũng bất quá chỉ là nể mặt vương gia kính trọng đôi phần.”

“ Vậy sao?”

Phiên Vân lại nói: “ Ngươi nghĩ lại xem bản thân trước kia sai hắn làm đủ việc không thấy lạ hắn tự nhiên vẫn đi làm sao? Ta thấy hắn với ngươi chắc chắn…”

“ Vậy ý ngươi nói Thẩm Ngụy đối với vương gia và Ngọc Trúc cũng cùng một loại tình cảm mà ngươi nói?”

“ Cái đó…”

Nhã Thanh thở dài: “ Đừng có tìm thêm rắc rối cho ta, ngươi tự lo chuyện của mình trước. Bây giờ thế cục đã định, Nhật Minh vương gia chắc chắn là hoàng đế tương lai của Thiên Lang quốc, ngươi suy nghĩ cho kỹ về sau mình nên thế nào thì hơn.”

Thấy Phiên Vân đột nhiên im lặng không nói, Nhã Thanh liền nhăn mày khó chịu lên tiếng: “ Ngươi bây giờ đừng nói với ta muốn tùy ý thế nào thì thế ấy, để chấp nhận ở bên cạnh một nam nhân đã khó, ở bên cạnh một hoàng đế càng khó hơn. Ta trước kia không ngăn cản ngươi không phải để ngươi tự mình chịu khổ…”

“ Nhã Thanh.” Đôi mắt linh động không hề có chút phiền muộn, khóe môi hơi nâng lên mỉm cười. Phiên Vân nhìn Nhã Thanh nói: “ Ngươi an tâm, ta không phải một kẻ cao thượng đến vậy. Ngươi biết mà.”

“ Phiên Vân.”

“ Chỉ cần vương gia toàn tâm toàn ý với ta, chỉ vì người chấp nhận khoan dung một chút cũng không đáng là gì.”

Nhã Thanh trầm mặt, biểu đệ của y có lẽ đã vì Nhật Minh vương mà chấp nhận thay đổi không ít rồi, chỉ hy vọng về sau y thật sự có thể an ổn mà sống cuộc đời không lo không nghĩ.

“ Mẫu thân, ta về rồi.”

“ Nhã Thanh, không phải đã nói đến hoàng thành sau khi các ngươi thắng trận xong thì sẽ đi gặp Phiên….”

“ Bá mẫu, người vẫn khỏe chứ?”

“ Phiên Vân?” Diễm Nghệ vẫn còn chưa nói hết câu đã nhìn thấy Phiên Vân cùng với Nhã Thanh vào nhà, nàng vui mừng liền chạy lại mà ôm cứng lấy y: “ Thật là ngươi rồi, Phiên Vân đứa nhỏ này, xảy ra biết bao nhiêu chuyện cuối cùng cũng gặp được ngươi. Ta thật là nhớ ngươi nha…”

“ Bá mẫu, Phiên Vân cũng rất nhớ người.”

Nhã Thanh lắc đầu nói: “ Mẫu thân buông đệ ấy ra trước đi, người cũng đã ở đây nguyên vẹn rồi, mẫu thân không cần phải lo lắng nữa chứ?”

“ Phiên Vân mau để ta nhìn xem nào.” Diễm Nghệ buông Phiên Vân

ra, lại kéo tay y nhìn tới nhìn lui: " Thật là, mấy năm không gặp đã lớn nhanh như vậy rồi. Ngươi ở đây thì tốt, chúng ta cũng không cần ở lại nơi này nữa. Vừa hay hiện tại chiến tranh chỉ vừa dứt vẫn còn chưa có ai rãnh thời gian chú ý, ba người chúng ta lập tức rời khỏi."

" Rời khỏi?"

" Mẫu thân." Nhã Thanh nhăn mày: " Người nói gì vậy? Không phải đã nói trước rồi sao, sau này ở lại cùng với Phiên Vân là được rồi."

" Ta nói chính là khi chiến tranh và bạo loạn còn đang xảy ra ở khắp nơi, không có chỗ an ổn mới cần thế lực của Nhật Minh vương để dựa vào ." Diễm Nghệ nhìn Phiên Vân thở dài: " Phiên Vân, là bá mẫu không thể bảo vệ tốt được cho ngươi, khiến ngươi bị phụ thân mình bắt ép làm những việc bản thân không muốn, mấy năm qua ngươi phải chịu khổ nhiều rồi."

" Bá mẫu, nếu ta không tình nguyện cũng không ai ép được. Hơn nữa ta ở bên cạnh vương gia, không có chịu khổ." Phiên Vân mỉm cười: " Có thể bá mẫu đã suy nghĩ nhiều rồi, người đừng lo cứ ở lại đây đi."

" Phiên Vân, ngươi…"

" Ta từ đầu đã sớm nói với mẫu thân rồi, Phiên Vân đối với vương gia chính là tình cảm sâu nặng, làm gì có chuyện chịu ấm ức gì."

Nghe Nhã Thanh nói, Diễm Nghệ chỉ liếc mắt nhìn hài tử của mình lại lên tiếng hỏi Phiên Vân: " Ngươi đã suy nghĩ kỹ rồi chứ, thân phận của vương gia không phải như những nam nhân bình thường khác. Ta biết ngươi từ nhỏ chỉ muốn có một cuộc sống an nhàn thôi, đối mặt chuyện này ngươi không sợ sao?"

" Ta không sợ." Phiên Vân không cần suy nghĩ liền nói: " Bất kể phải đối mặt với chuyện gì đi nữa, ta cũng chỉ làm theo ý muốn của bản thân mình, không liên quan đến bất luận ai khác."

Diễm Nghệ mỉm cười: " Nghe ngươi nói như vậy bá mẫu cũng an tâm rồi."

- ----------

Tại Nhật Minh vương phủ, đứng trong sân của Tư Duyệt Thâm viện nhìn khung cảnh quen thuộc lại hoang sơ. Duật Ngôn Phong đã từng căm hận nơi này đến tận xương tủy, nhưng cũng giống như Phiên

Vân đã nói. Hắn cũng là từ nơi này gặp được y, vì vậy cảm giác thấu hận cũng nhạt đi không ít.

“ Sát Âm.”

Sát Âm vẫn luôn đứng phía sau nghe gọi liền lên tiếng: “ Vâng thưa vương gia.”

“ Khuynh Dương phủ của Duật Nghĩa, bảo ngươi đi làm thế nào rồi?”

“ Bẩm vương gia, toàn bộ Khuynh Dương phủ đều đã bị bao vây, hiện tại không có bất cứ ai được ra vào. Trong số đó còn có… Thệ Ngọc vương phi.”

“ Vương phi?” Ngôn Phong chợt cười lạnh: “ Ngươi không nói chính bản vương còn quên mất, mình vẫn còn có một vị vương phi này.”

“ Vương gia, thuộc hạ còn có chuyện muốn nói.”

“ Nói đi.”

“ Trong phủ của tam hoàng tử còn có một nữ tử tên Đàn Lục Nhi, người này chính là năm xưa để Phiên Vân công tử thay thế gả đến vương phủ, hơn nữa cô ta cùng với tam hoàng tử cũng đã có hài tử vừa hơn một tuổi.”

“ Hài tử?”

“ Thuộc hạ biết vương gia đối với máu mủ hoàng thất không muốn xuống tay diệt cỏ tận gốc, nhưng tam hoàng tử và đứa trẻ này… vốn không nên tiếp tục tồn tại.” Sát Âm lại nói: “ Thuộc hạ cả gan xin vương gia định đoạt.”

“ Bản vương hiểu các ngươi vì sao lo lắng, nhưng ta đã hứa với Phiên Vân sẽ không lấy mạng hắn.”

“ Vương gia.”

“ Việc này chỉ cần nói đến đây thôi, chờ sau khi mọi sự ổn định mới định đoạt sau.”

Sát Âm cho dù muốn nói thêm nhưng nếu Ngôn Phong đã quyết ý thì cũng không còn cách nào khác, hắn cúi đầu: “ Thuộc hạ đã hiểu.”

Thiên Lang quốc Tạ Thương đế Duật Thừa Viêm bị thái giám Tử Tùy cận thân giết chết, qua đời ở tuổi bốn mươi mốt sau chín năm đăng cơ.

Nhật Minh Vương một lần nữa chính thức ban bố di chiếu phế đế và một bản danh sách liệt kê những việc làm sai trái của Tạ Thương đế, tước đi thân phận không thể nhập thổ hoàng lăng, sau tang kỳ sẽ được chôn tại Thủy Lâm chùa Phương Kính. Lấy lại phong hiệu, xóa bỏ tội danh, minh oan cho Viên Bân đại tướng quân triệu cáo thiên hạ.

Nhật Minh Vương tài đức vẹn toàn được dân chúng cùng đại thần ủng hộ, danh chính ngôn thuận đi lên đế vị trở thành hoàng đế Thiên Lang quốc. Đại lễ đăng cơ được cử hành một tháng sau khi Thừa Viêm đế băng hà, lấy hiệu là Duệ Minh.

Sau khi đăng cơ Duệ Minh đế sắc phong cho nhị hoàng tử Duật Lang Vi làm Di An vương, ban cho phủ đệ ở tại hoàng thành cũng phò trợ hoàng đế. Sắc phong cho tam hoàng tử Duật Nghĩa làm Hàn vương ban đất phong tại biên giới phía Bắc, cùng gia quyến lập tức rời khỏi hoàng thành. Sắc phong tứ công chúa Khương Thuệ làm quận chúa, được phép ở lại sống trong cung.

Quan tướng trong triều cũng có chuyển biến không nhỏ, hầu hết các quan lại trước kia đều bị thay đổi. Mỗi một tướng lĩnh dưới trướng Nhật Minh vương đều được phong quan tướng, trong đó Ngọc Trúc quân sư nay được phong làm thừa tướng đứng đầu bá quan.

Hệ thống quan lại và xu thuế đều được điều chỉnh, tân hoàng đăng cơ tất cả đều được xử lý không sai sót, chỉ riêng một việc dù rằng đã nhiều lần có người thưa tấu ngay từ ngày đầu thượng triều vẫn chưa được phê chuẩn. Chính là hoàng đế bỏ trống hậu cung, cương quyết không ban chiếu tuyển tú khiến nhiều khuê nữ cùng nữ tử độ tuổi thích hợp cưới gả đều bị chậm trễ hôn sự. Cho dù hoàng đế chỉ mới đăng cơ, nhưng đây đã là một vấn đề không nhỏ khiến nhiều người bàn tán không có câu trả lời.

Chương 69:

Ngôn Phong ở thư phòng đang phê tấu lại nghe có tiếng bước chân tiến gần, hắn không ngước đầu mà nhăn mày nói: “ Trẫm không phải đã bảo các ngươi không được quấy rầy, nếu còn dám nhiều lời đừng trách...”

“ Hoàng thượng, là ta.”

“ Phiên nhi?” Nghe tiếng thì liền ngừng bút lại, Ngôn Phong nhìn người đến lại nghĩ bây giờ đã quá nửa đêm mới lên tiếng: “ Đã trễ lắm rồi, sao ngươi không đi ngủ lại còn đến đây?”

“ Chính vì đã trễ lắm rồi mới phải đến tìm người.” Phiên Vân đi lại gần bên cạnh Ngôn Phong, y lấy đi bút còn thấm mực trên tay hắn đặt sang một bên nói: “ Đã mấy ngày không nhìn thấy người, ta nghĩ hoàng thượng chỉ vừa mới đăng cơ còn nhiều việc phải làm không gặp được cũng không có gì lạ."

" Nhưng Ngọc Trúc hôm nay có đến chỗ của ta, nói người ngoại trừ lúc thượng triều nghị sự, đã mấy ngày không ngủ mà thức trắng ở ngự thư phòng phê tấu. Hoàng thượng nếu cứ như vậy, không tốt cho sức khỏe đâu.”

“ Ngọc Trúc?” Ngôn Phong trầm mặt lại thở dài: “ Y lại lắm chuyện rồi.”

“ Làm hoàng đế rồi thật sự bận đến vậy sao, ngay cả thời gian để ngủ nghỉ cũng không có?”

“ Đúng là sau khi đăng cơ có nhiều việc cần phải làm hơn, nhưng bất quá cũng chỉ ở thời gian này, sau khi triều đình ổn định rồi cũng không cần phải như vậy nữa.”

Phiên Vân lại đưa mắt nhìn mấy tấu chương bị ném lung tung dưới đất, nhìn ngày tháng trên đó chắc cũng là tính từ ngày Duật Ngôn Phong lên ngôi tới nay hết sáu ngày không thiếu: “ Đó là gì vậy, hoàng thượng không cần xem sao?”

“ Cái đó?” Theo hướng mắt Phiên Vân nhìn tới đống tấu chương vô dụng kia, Ngôn Phong tùy ý nói: “ Là đám lão già rỗi hơi không có việc làm kia, cả ngày dâng sớ muốn trẫm nhanh chóng tuyển tú nữ, sắc phong phi tần đưa vào hậu cung. Triều cục vừa ổn định đã muốn tìm thêm nhân khẩu ngồi không chia bổng lộc, những thứ đó không cần

phải xem đến.”

“ Tuyển tú?” Phiên Vân thờ ơ nói: “ Ra vậy.”

Ngôn Phong vừa nghe thì đột nhiên lại cảm thấy không ổn, hắn túm lấy cổ tay Phiên Vân kéo y ngồi vào lòng mình. Hoàng đế chân mày nhíu lại, giọng nói cũng trở nên gắt gỏng với y: “ Đừng nói với ta ngươi đến chủ yếu chính là muốn thay mấy lão già đó nói chuyện, đến bảo ta đồng ý việc tuyển tú này? Nếu để ta biết được là ai sau lưng mình giở trò, nhất định sẽ không tha cho kẻ đó.”

“ Khuyên?” Phiên Vân ngạc nhiên một hồi lại bật ra tiếng cười, y vẫn tự nhiên ngồi trong lòng hoàng đế mà kéo lấy lọn tóc trước ngực hắn nói: “ Hoàng thượng, người đang đùa với ta sao?”

“ Phiên nhi?"

“ Đừng nói đến đợi người tìm ra là ai, những kẻ đến chỗ ta yêu cầu sớm đã bị ta đuổi đi không chút nể mặt.” Phiên Vân lạnh giọng: “ Chỉ cần nghe đến việc tuyển tú của hoàng thượng ta còn hận chẳng thể khâu hết miệng của bọn họ lại, có tâm tình đi khuyên người sao?”

Ngôn Phong mỉm cười: “ Phiên nhi thành thật như vậy vẫn là tốt nhất, ta còn cho rằng ngươi khó chịu lại giữ trong lòng không nói ra.”

“ Ngươi cho rằng Đàn Phiên Vân ta là nữ nhân sao? Cả ngày chơi cái trò nội tâm khó nói giấu giấu diếm diếm đi làm việc trái ý mình rồi tự cho đó là vì tốt cho kẻ khác?” Phiên Vân thả tóc Ngôn Phong ra, y lại nói: “ Tuy trước kia ta từng nói chấp nhận để hoàng thượng có hài tử nối dõi, không có nghĩa ta hoàn toàn hài lòng với quyết định của mình. Đó là chuyện hậu cung của người, nhi tử nối dõi của người. Hoàng thượng còn không vội, ta cần gì phải lo đi may áo cưới cho kẻ khác.”

“ Phiên nhi.” Ngôn Phong lại đưa tay nắm lấy cằm của Phiên Vân nâng lên, hắn nhìn đôi mắt sáng và nghe lời thẳng thắn của y mà hài lòng nói: “ Chuyện hậu cung và hài tử, ta cả đời này cũng không vội.”

Phiên Vân suy nghĩ mới lên tiếng: “ Hoàng thượng làm được sao?”

“ Ta không giành lấy thiên hạ này chỉ là để ngươi phải chịu thiệt thòi như vậy.” Hoàng đế trầm giọng: “ Phiên nhi, có còn nhớ trước kia ta đã hứa gì với ngươi?”

“ Hứa?” Phiên Vân suy nghĩ một hồi vẫn không thể nhớ ra hắn đã từng hứa với y cái gì, nếu đã không nhớ ra cũng không cần suy nghĩ nữa, Phiên Vân lắc đầu lên tiếng: “ Người đã hứa cái gì?”

“ Nếu một ngày, ta có thể trở lại như trước. Không còn là một phế nhân nữa… Ta sẽ cho ngươi một hôn lễ lớn nhất, dùng kiệu lớn rước ngươi về. Khiến ngươi hạnh phúc hơn tất cả, cho thiên hạ này biết ngươi là thê tử của ta.”

Chỉ vừa nghe đến đó Phiên Vân lập tức nhớ lại, đó là lúc Ngôn Phong hỏi về gia cảnh của y ngày trước, mà Phiên Vân khi đó thân phận lại đang giả làm Đàn Lục Nhi, vốn chưa từng mang lời này xem như thật để ở trong lòng.

“ Ta sẽ cho nàng một hôn lễ lớn nhất, dùng kiệu lớn rước nàng về. Khiến nàng hạnh phúc hơn tất cả, cho thiên hạ biết Đàn Lục Nhi, là thê tử của ta.” Mấy lời này của Ngôn Phong lúc đó còn khiến y khó chịu như vậy vì nghe cái tên Đàn Lục Nhi kia cũng không biết vì sao, bây giờ nghĩ lại Phiên Vân mới tự hỏi không biết có phải bản thân từ lúc đó đã có tình cảm với hắn rồi hay không.

Phiên Vân mỉm cười: “ Hoàng thượng, ta nhớ lúc đó người mà người muốn lấy về là Đàn Lục Nhi, không phải ta.”

“ Có quan trọng sao?” Ngôn Phong tự nhiên nói: “ Không cần biết ngươi dùng thân phận gì, người mà Duật Ngôn Phong ta muốn lấy chỉ là người duy nhất đang ở trước mặt ta.”

Phiên Vân im lặng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Ngôn Phong khi nói ra mấy lời này, y đột nhiên lại nói: “ Ta đã từng nghĩ nếu bản thân mình chính là Đàn Lục Nhi có lẽ mọi chuyện sẽ tốt hơn, không cần khiến hoàng thượng phải khó xử. Nhưng không nghĩ tới người lại chưa từng nghĩ như vậy…”

“ Ngươi nói ngốc nghếch cái gì?” Ngôn Phong nhẹ hôn xuống trán Phiên Vân, hắn dịu dàng ôm y trong lòng nói: “ Lời hứa của ta đối với ngươi, ta nhất định sẽ không nuốt lời.”

- ----------

“ Hoàng thượng, thừa tướng đại nhân đến rồi.”

Ngôn Phong gật đầu lên tiếng: “ Cho hắn vào đi.”

“ Vâng, hoàng thượng.”

Sau khi thái giám lui ra một lúc thì Ngọc Trúc lại tiến vào thư phòng, vẫn một bộ y phục đỏ thoát tục không thay đổi. Ngọc Trúc cúi người không sai sót hành lễ: “ Ngọc Trúc thỉnh an hoàng thượng, hoàng thượng vạn an.”

“ Miễn lễ đi.”

Đứng thẳng lưng nhìn đến hoàng đế ngồi trước mặt, Ngọc Trúc nhẹ tươi cười nói: “ Hoàng thượng hôm nay sắc mặt tốt hơn nhiều, tối hôm qua người chắc đã ngủ rất ngon.”

“ Đều là nhờ ơn của ngươi cả.” Ngôn Phong xua tay nói: " Nếu không phải ngươi biết rõ chỉ có Phiên Vân khuyên được trẫm, cũng sẽ chẳng ai ngoài y khiến trẫm chịu đi nghỉ ngơi. Thừa tướng thật là có tâm rồi."

“ Ngọc Trúc không dám nhận.” Y lại nói: “ Vừa hạ triều đã lập tức cho gọi thần đến gặp chắc không chỉ vì muốn nói đến việc này, không biết hoàng thượng còn có việc gì muốn căn dặn?”

Ngôn Phong im lặng nhìn Ngọc Trúc một hồi mới lên tiếng nói: “ Chuyện trẫm bảo ngươi đi làm thế nào rồi.”

“ Hoàng thượng có thể an tâm, nửa tháng nữa đã đến sinh thần thứ mười tám của Phiên Vân công tử. Công bố chiếu chỉ sắc phong lúc này là thời điểm thích hợp nhất, tuy rằng các đại thần sẽ có người phản đối, nhưng nếu đây đã là ý muốn của hoàng thượng, thần tin sẽ không ai dám làm lớn chuyện.”

Nhớ lại cùng Phiên Vân nói chuyện tối qua, Ngôn Phong lại trầm giọng: “ Tuy rằng Phiên nhi có thể sẽ không quan tâm đến những lời đồn không hay, nhưng trẫm lại không muốn để y phải nghe thấy mấy lời đó. Tốt nhất là khiến bọn chúng từ nay về sau tránh xa y ra một chút, giảm một người lại bớt đi một chuyện.”

“ Hoàng thượng cũng không thể hoàn toàn trách bọn họ lắm chuyện, từ xưa đến nay Thiên Lang quốc chưa từng xảy ra chuyện như vậy, nhiều người đều có thể nhìn thấy mà đoán ra quan hệ của người và Phiên Vân công tử, nhất thời không suy nghĩ trước sau đã nóng lòng muốn hoàng thượng tuyển tú cũng không có gì lạ.”

“ Chuyện của trẫm đúng sai còn cần người khác nhận xét?” Ngôn Phong nhìn Ngọc Trúc lại nói: “ Ngọc Trúc, việc này trước hết vẫn cứ do ngươi đích thân làm đi, trẫm tin tưởng ngươi.”

Nghe hai chữ “ tin tưởng “ này thật khiến kẻ khác không tránh khỏi đau lòng, hoàng thượng thật sự tin tưởng một người có tình cảm và đã từng thổ lộ với mình nói như vậy. Cũng không biết nên nói hắn vô tình hay si tình đây? Chẳng qua đối với đối tượng khác nhau thì cách làm của hắn cũng sẽ khác mà thôi.

“ Ngọc Trúc đã rõ.” Ngọc Trúc lại cúi người nói: “ Vậy nếu đã không còn chuyện gì khác, thần xin phép cáo lui.”

“ Được, ngươi lui ra đi.”

Đã được đồng ý liền muốn quay lưng ra ngoài, không ngờ vẫn chưa bước đi đã nghe thấy tiếng đồ rơi xuống đất.

Ngọc Trúc nhìn lại thì nhận ra Ngôn Phong không ổn, hắn vừa đứng lên đã không vững mà chống tay xuống bàn, chồng tấu chương chất cao vì đồng mạnh mà nghiêng ngã rơi xuống đất: “ Hoàng thượng?”

“ Hoàng thượng, người không sao chứ?” Ngọc Trúc lo lắng chạy lại chỉ thấy Ngôn Phong vẫn đứng vững, chẳng qua hắn một tay vẫn phải chống trên mặt bàn, mắt cũng nhắm lại cùng sắc mặt khó xem: “ Ngươi khó chịu trong người sao?”

Ngôn Phong lắc đầu, chỉ vừa đứng lên đã thấy mọi vật trước mắt bắt đầu nhòa đi. Tựa như dưới chân cũng bắt đầu nghiên ngã, hắn lên tiếng: “ Chắc là gần đây trẫm quá bận rộn, không có thời gian nghỉ ngơi mới khiến cơ thể kiệt sức.”

" Hoàng thượng chóng mặt sao?"

" Chỉ là đột nhiên hoa mắt, lại có chút khó chịu trong người."

“ Như vậy không tốt, để thần cho gọi thái y.” Vừa muốn đi thì đã bị Ngôn Phong nắm lại cổ tay, Ngọc Trúc lo lắng nói: " Người bây giờ đã là hoàng thượng, không phải chỉ là sức khỏe của riêng mình, trong người có bệnh nhất định phải gọi thái y trị chữa."

Ngôn Phong mắt vẫn nhắm lại, hắn suy nghĩ mới khó chịu nói: “ Bảo thái y đừng làm lớn chuyện, không được để quá nhiều người biết.

Trẫm không muốn để Phiên Vân lo lắng.”

Thấy hắn như vậy còn sợ Phiên Vân lo lắng, Ngọc Trúc mỉm cười đỡ hoàng đế ngồi lại xuống ghế: “ Người an tâm, để ta đích thân tới thái y viện, sẽ không làm kinh động đến kẻ khác đâu.”

“ Được.”

Chương 70:

“ Hà thái y, hoàng thượng sức khỏe có chỗ nào không tốt sao?”

Nghe Ngọc Trúc hỏi, lại nhìn tới hoàng đế không chút nào để tâm đến bệnh tình của chính mình. Hà thái y sau khi bắt mạch mới khom lưng lui ra sau vài bước rồi quỳ xuống trả lời: “ Hoàng thượng, thừa tướng đại nhân… thần đã xem qua mạch tượng của hoàng thượng, sức khỏe của người vẫn rất tốt, không nhìn ra có bệnh tình gì khác lạ.”

“ Không có bệnh gì?” Ngọc Trúc nhíu mày, vẫn là giọng nói cẩn thẩn lại mang chút khẩn trương: “ Nếu sức khỏe đã rất tốt tại sao hoàng thượng lại hoa mắt chóng mặt, ngươi là thái y đứng đầu thái y viện, thật ra xem bệnh kiểu gì?”

“ Thần thật sự không thể xem ra hoàng thượng có bệnh khác lạ gì trong người, về hoa mắt chóng mặt có thể là do hoàng thượng nghỉ ngơi không đủ, bản thân làm việc quá sức mới dẫn đến cơ thể mệt mỏi.”

“ Ngươi lúc nói thế này lại thế kia, vậy chứ thật ra ngươi có xem ra bệnh hay không?”

“ Được rồi.” Ngôn Phong đưa tay ngăn Ngọc Trúc nói tiếp, hắn lại nhìn Hà thái y rồi mới lên tiếng: “ Trẫm ngoài đôi lúc hoa mắt chóng mặt, ở ngực thường cảm thấy như bị đè nén khó thở còn phát đau, tay chân cũng mất sức hơn. Triệu chứng này không phải lúc nào cũng xảy ra, nhưng khi bộc phát lại rất rõ ràng. Hơn nữa không phải chỉ có thời gian này mới như vậy, từ một năm trước đã bắt đầu hình thành, mỗi lúc lại xảy ra kéo dài thời gian về sau lại thường xuyên hơn trước.”

“ Đây…” Nghe hoàng đế nói thì đúng là triệu chứng không tầm thường, Hà thái y lo lắng lại nâng gối đứng lên tiến lại gần hơn: “ Hoàng thượng, xin cả gan để thần được phép bắt mạch cho người lần nữa.”

Ngôn Phong trầm mặt một hồi lại đưa tay để Hà thái y bắt mạch thêm một lần, không giống như vừa rồi bình tĩnh, mặt thái y lúc này cũng nhăn lại như có vấn đề nghiêm trọng.

Ngọc Trúc một bên lại lo lắng không thể chỉ đứng xem nữa mới lên tiếng: “ Hà thái y, thật ra thì hoàng thượng có bệnh hay không? Ngươi sẽ không làm sao chứ?”

“ Hoàng thượng tha tội.” Hà thái y vội vàng quỳ trở lại, ông cong lưng, đầu thật thấp gần như đã đụng tới đất nói: “ Là thần hiểu biết nông cạn, cho dù biết triệu chứng hoàng thượng gặp phải chắc chắn không tầm thường, nhưng lại không thể nhìn ra được thật ra người mắc phải căn bệnh gì. Xin hoàng thượng trách tội.”

“ Không thể chuẩn ra được bệnh sao?” Ngọc Trúc lại lo lắng nhìn Ngôn Phong: “ Hoàng thượng…”

“ Không sao.” Ngôn Phong bình tĩnh lên tiếng: “ Ngươi đứng lên trước đi.”

“ Tạ ơn hoàng thượng.”

“ Hà thái y có y thuật và hiểu biết cao nhất thái y viện, nếu ngay cả ngươi cũng không thể đoán ra được trẫm có bệnh trong người. Vậy rất có thể cũng chỉ như ngươi nói, cơ thể mệt mỏi, suy nghĩ quá nhiều mà thôi.”

“ Là hạ thần tài cán nông cạn, chỉ hận không thể phán đoán chuẩn sát bệnh tình của hoàng thượng.”

Hoàng đế xua tay: “ Được rồi, ngươi trước cứ lui xuống đi, nếu còn có việc trẫm lại cho triệu gọi.”

“ Vâng thưa hoàng thượng.” Hà thái y trả lời xong lại lui ra ngoài.

Ngọc Trúc vẫn không thể an tâm được, y vội nói: “ Hoàng thượng, nếu chỉ một hai lần gần đây có thể xem như người làm việc mệt mỏi lại không có thời gian nghỉ ngơi khiến cơ thể suy yếu. Nhưng nếu đã bắt đầu từ một năm trước thì không thể chỉ là đơn giản như vậy.”

“ Nếu ngay cả Hà thái y cũng đã không chuẩn ra được, ngươi có gọi thêm vài người đến chưa chắc đã xem được trẫm là mang bệnh gì.”

“ Nếu đã như vậy… hoàng thượng, hay là cho mời Nhã Thanh công tử nhập cung đi.”

“ Nhã Thanh?” Ngôn Phong nghe nói mới chợt nhớ ra vẫn còn một

người có y thuật tốt như Nhã Thanh, y cùng với mẫu thân mình ở lại hoàng thành mở một y quán nhỏ vì vậy muốn triệu vào cung cũng không có gì khó. Hắn suy nghĩ rồi lại lắc đầu: " Không được."

" Y thuật của Nhã Thanh hơn ai hết có thể hoàng thượng là người hiểu rõ nhất, vì sao lại không muốn để y đến xem?"

" Nếu để Nhã Thanh nhập cung xem bệnh, Phiên Vân chắc chắn cũng sẽ biết đến. Nếu chỉ là bệnh nhẹ như lời Hà thái y cũng không đáng nói, nhưng nếu cần phải điều trị lâu dài lại khiến y lo lắng không đâu."

" Không lý nào hoàng thượng cứ vì như vậy mà không chịu để Nhã Thanh xem bệnh, đến thời gian sau thật sự trở nặng cũng không thể giấu được Phiên Vân, tới lúc đó lại càng khiến y thêm lo lắng."

" Trẫm biết." Ngôn Phong lại cầm lên một bản tấu chương trên bàn để xem qua: " Thế nhưng cũng phải đợi khi mọi việc đều ổn thỏa, cũng không khiến y phải lo lắng đủ việc không đâu."

" Nhưng…"

" Ngọc Trúc, ngươi bây giờ trở về trước đi, việc này cứ để sau rồi nói."

Ngôn Phong đã nhất định nói như vậy thì y cũng không còn cách nào khác, Ngọc Trúc thở dài một hơi rồi mới lui ra ngoài: " Thần xin cáo lui."

Ngự thư phòng lại trở nên im lặng chỉ còn tiếng lập mở của trang giấy, hoàng đế nhẹ lắc đầu rồi lại dùng ngón tay xoa ở giữa hai chân mày. Hắn thật là cảm thấy sức khỏe của mình có chỗ không đúng, nhưng bây giờ triều cục vẫn còn rối ren, bản thân đã không có thời gian ở gần Phiên Vân lại còn để y cứ phải nghe đến mấy việc thượng tấu tuyển tú phong phi.

Tuy Phiên Vân không có biểu hiện gì cũng chẳng nói ra mấy lời như khuyên hắn nên lập phi có nhi tử, nhưng trước khi ở Liêm Giang thành nghe y nói một lần cũng biết trong lòng Phiên Vân vẫn sẽ vì hoàng tự này của hắn mà suy nghĩ không ít. Ngôn Phong cũng không muốn để y lại có thêm lo lắng phiền muộn gì nữa, chờ khi đại cục đã định mới triệu Nhã Thanh đến xem bệnh cũng không là gì.

- ----------

" Phiên Vân, thì ra ngươi ở đây."

“ Lục Ngạn?” Tay còn đang nhào bột, Phiên Vân mỉm cười nói: “ Tìm ta có việc gì sao?”

“ Vừa rồi phải hỏi A Liên mới biết ngươi ở đây.” Lục Ngạn bước vào nhìn bộ dạng của Phiên Vân mà làm lạ: “ Ngươi đang làm gì vậy?”

“ Ta nghe nói hoàng thượng mấy ngày qua thức khuya xử lý chính vụ, sang còn phải dậy sớm thượng triều, ăn uống cũng chỉ là qua loa không được bao nhiêu. Vừa hay thời gian của ta vô cùng rãnh rỗi, muốn làm thử bánh bột chiên cho người ăn thử xem thế nào.”

“ Bánh bột chiên? Cho hoàng thượng sao?"

Nghe Lục Ngạn nói như bất đắc dĩ, Phiên Vân tươi cười: “ Đừng nghĩ mấy loại bánh tầm thường bán trên phố này cho hoàng thượng ăn là mất thân phận, đây là loại bánh ta thích ăn nhất cũng từng để hoàng thượng ăn nhiều lần. Lúc vẫn còn ở Nhật Minh vương phủ, hoàng thượng thậm chí còn phải nhịn đói đến vài ngày. Nếu bây giờ người dám xem thường, ta nhất định không bỏ qua.”

“ Đồ mà ngươi làm, hoàng thượng có thể không thích sao. Cũng chỉ có ngươi dám nói ra mấy lời không bỏ qua cho người...” Lục Ngạn lắc đầu lại nói: “ Ta đến là muốn báo cho ngươi, Nghi Tuyết đã về đến hoàng thành rồi.”

“ Thật sao?” Phiên Vân bỏ ra cục bột mình đang nhào nặn trên thớt, y vội vàng rửa tay qua nước: “ Đã lâu không gặp Nghi Tuyết, cô ấy bây giờ đang ở đâu, ta cùng với ngươi đi…”

“ Không cần đâu, ta chỉ là báo cho ngươi biết.” Lục Ngạn nói: “ Nghi Tuyết bây giờ đang ở Thừa phủ tướng quân của Thẩm Ngụy, cô ấy vài ngày nữa cũng sẽ vào cung bẩm báo lại những chuyện xảy ra ở Thừa Viên Chức, ngươi cứ ở yên chờ là được rồi.”

“ Vậy… được rồi.” Phiên Vân thở dài: “ Lần trước Nghi Tuyết bị thương là do đỡ giùm ta khi thanh xà ngang đó rơi xuống, không biết vết bỏng có để lại sẹo hay không. Dù sao cô ấy cũng là nữ nhi, để sẹo sẽ không tốt.”

Lục Ngạn mỉm cười: “ Việc đó thì ngươi không cần phải lo lắng, đều đã có biểu ca tốt của ngươi chú ý rồi.”

“ Nhã Thanh?”

“ Nhã Thanh công tử biết chuyện của Nghi Tuyết, hôm nay đã đến Thừa phủ mang cho cô ấy một lọ cao trị những vết bỏng đã lâu, y nói dùng một thời gian chắc chắn có hiệu quả, sẹo cũng có thể làm mờ đi.”

Phiên Vân ngạc nhiên: “ Thật công hiệu như vậy?”

“ Y thuật của Nhã Thanh công tử có ai mà không tin tưởng chứ, bây giờ khắp hoàng thành người dân đều gọi biểu ca ngươi là thần y cả rồi. Nhưng hình như y lại không thích bị gọi như vậy, những người đến trị bệnh cũng không ít kẻ bị dọa cho sợ tái mặt cả.”

“ Ha ha.” Phiên Vân cười thành tiếng, y nói: “ Qủa nhiên là Nhã Thanh, bản tính không ưa phiền phức của y đi đến đâu cũng bị người dòm ngó còn cái gì gọi thần y, danh tiếng càng cao thì càng bị để ý, lại nhiều người bệnh nặng bệnh nhẹ đều muốn tìm đến, y không khó chịu ra mặt mới là lạ.”

Phiên Vân suy nghĩ lại nói: “ Thật muốn xem tình cảnh lúc này ở y quán, chỉ sợ bá mẫu cũng nháo đến loạn rồi. Chờ vài ngày khi hoàng thượng không còn quá bận rộn nữa, cùng với người xuất cung đến chỗ y một chuyến.”

“ Ngươi muốn đi chỉ cần nói một tiếng là được rồi, dù sao y quán của Nhã Thanh cũng không phải xa. Đâu cần phiền phức như thế.”

“ Có thể là vậy nhưng ta tự biết mình hiện tại đang ở trong hoàn cảnh nào.” Phiên Vân thở dài: “ Loạn đảng trước kia của đại hoàng tử cùng các triều thần của Thừa Viêm đế vẫn chưa thể hoàn toàn dẹp yên, hoàng thượng vừa đăng cơ những quan thần còn chức quyền trước vẫn không thể một lúc trừ khử. Ta bây giờ đối với hoàng thượng có bao nhiêu trọng lượng chỉ sợ ai nấy đều biết, đã biến ta trở thành điểm yếu của người.”

“ Mỗi việc ta làm hằng ngày cũng chỉ có thể ở yên một chỗ hưởng thụ cuộc sống an nhàn không nghĩ không lo, như vậy đã là tốt nhất. Tránh mắc sai lầm lại thêm một rắc rối lớn.”

Lục Ngạn nghe Phiên Vân nói thì mỉm cười: “ Không ngờ ngươi cũng biết mình trong lòng hoàng thượng quan trọng đến đâu, ta còn nghĩ ngươi sẽ trách người quản thúc tự do của mình nữa cơ.”

“ Ta không cần những thứ đó, cái ta theo đuổi không phải tự do.” Phiên Vân trầm giọng: “ Ta chỉ muốn ở bên cạnh hoàng thượng, nhìn

ngắm giang sơn của người tạo ra như vậy đã đủ lắm rồi.”

"..."

Chương 71:

“ Hoàng thượng?”

“ Sao cơ?”

" Người vậy là sao?" Vừa tắm xong ra ngoài lại nhìn thấy hoàng đế còn bận nguyên triều phục nằm dài trên giường mình, Phiên Vân khó chịu lên tiếng: “ Đây là giường của ta.”

“ Ta biết đây là giường của ngươi.” Ngôn Phong mắt vẫn nhắm, hắn giọng lại như ngái ngủ lười biếng nói: “ Để ta ngủ một lát.”

“ Trở về tẩm cung của người ngủ đi.” Phiên Vân nói xong thì chẳng còn thấy Ngôn Phong động đậy chút nào, y nhìn hắn rồi lắc đầu không nói nữa. Lấy khăn lau tóc mình chờ khi đã khô rồi mới lại đến bên giường, chỗ ngủ này của y so với long sáng ở tẩm cung của hoàng đế nhỏ hơn rất nhiều, muốn ngủ hai người cũng cảm thấy chật chội.

Phiên Vân lại thở dài, y ngồi xuống bên giường đưa tay muốn tháo ra hai nút cài áo trên cổ Ngôn Phong: “ Người mệt đến vậy à? Nếu muốn ngủ ít nhất cũng phải cởi triều phục ra đã chứ, bộ ngủ như vậy không khó chịu sao?”

“ Hoàng thượng, nhấc lưng của người lên một chút đi… a!” Muốn cởi ngoại bào cho Ngôn Phong, Không ngờ là bị hắn túm được tay lại kéo xuống ôm chầm lấy, Phiên Vân nhăn mày: “ Người lại giả ngủ sao?”

“ Không có.” Ngôn Phong sau lưng vòng tay qua eo Phiên Vân, cứ như vậy ôm y nằm im trên giường, giọng của hắn nghe quả thật có chút mệt mỏi: “ Ngươi vừa lại gần thì đã thức dậy rồi.”

Phiên Vân suy nghĩ lại muốn quan tâm hắn một chút mới nói: “ Nếu ta có thể giúp được gì, người có thể nói cùng ta…”

“ Không cần.” Vùi mặt mình trên mái tóc đen của Phiên Vân, Ngôn Phong nhẹ mỉm cười: “ Phiên nhi, tóc của ngươi có mùi rất dễ chịu.”

“ Ta mới tắm gội, đương nhiên tóc sẽ còn lưu lại mùi hương.”

“ Từ lúc ta trở thành hoàng đế tới này, ngươi chính là nhất định muốn

ngủ ở Hoa Thúy điện, không muốn đến Hòa Di Cung."

Phiên Vân nhỏ giọng: " Hoàng thượng bận nhiều việc như vậy, ta ở đó chỉ sợ người đến thời gian ngủ cũng có thể bị ta quấy rầy. Người cần phải nghỉ ngơi nhiều hơn."

" Ngủ một mình trên chiếc giường lớn như vậy, ta mới càng không thể ngủ được." Ngôn Phong cúi người lại gần, hắn dịu dàng hôn lên vùng cổ phía sau gáy của Phiên Vân: " Chi bằng đến chỗ của ngươi, mỗi lần ở cùng Phiên nhi đều rất dễ chịu, như vậy mới có thể ngủ ngon được."

" Hoàng thượng." Phiên Vân cảm thấy nhột, y hơi rụt cổ lại: " Giường này của ta nhỏ như vậy, người đến ngủ một lần thì được, ngủ mãi sẽ không tốt."

" Vậy thì ngươi chuyển đến Hòa Di cung, không thì ta lại chuyển đến đây. Dù sao hoàng cung đâu đâu cũng là chỗ của ta, ngươi chọn cái nào cũng không thành vấn đề, theo ý ngươi là được."

" Người thật là…" Phiên Vân xoay người, y lại chủ động vòng tay ôm qua người rồi rút vào trong ngực hoàng đế: " Ta nghe nói hai ngày nữa còn phải tiếp đón sứ thần Thái Lân quốc, chắc sẽ còn phải bận rộn không ít. Ngày mai ta sẽ dọn đến Hòa Di cung được rồi chứ? Người ngủ sớm đi."

" Được." Ngôn Phong đạt được mục đích ép Phiên Vân ngủ ở lại tẩm cung của mình, hắn hôn lên trán y rồi mới nhắm mắt lại tìm giấc ngủ say.

- ----------

" Sư phụ… sư phụ."

" Có chuyện gì?" Nhã Thanh đang kiểm tra lại số thuốc mới được lấy về hôm qua thì nghe Tiểu Tri Hân lớn tiếng kêu gọi, y nhìn cô nhóc mười bốn tuổi chính mình vừa mới nhận dạy dỗ vẫn còn chưa hiểu chuyện kia mà quở trách: " Không phải đã bảo ngươi ở y quán không được làm ồn, phải nói bao nhiêu lần ngươi mới chịu hiểu?"

" Xin… xin lỗi sư phụ." Nghe mắng thì biết mình mở miệng đã sai, Tiểu Tri Hân vội vàng cúi đầu nhỏ giọng mà nhận lỗi.

Thấy cô bé còn tỏ ra tội nghiệp, chính y mới mắng nhẹ vài câu đã trở

thành kẻ xấu rồi. Nhã Thanh thở dài: “ Được rồi, đừng chỉ biết đứng đó nữa, còn không mau ra mở cửa?”

“ Có… có…” Tri Hân gật gật đầu, cô bé chỉ tay ra ngoài: “ Có rồi, ta đã mở cửa trước rồi. Thật ra là bên ngoài có bệnh nhân đến tìm sư phụ trị bệnh.”

“ Bệnh nhân?” Nhã Thanh nhìn ra ngoài vẫn chẳng có ai mới lên tiếng hỏi lại: “ Vậy tại sao ngươi còn chưa mời họ vào đây?”

“ Sư phụ, vị tỷ tỷ kia nói phu nhân nhà mình thân phận không thể tùy tiện ra vào mấy nơi như y quán của chúng ta. Còn nói là xe ngựa của phu nhân nọ đợi ở bên ngoài, muốn người ra đó xem bệnh.”

“ Không tiện ra vào?” Vừa nghe đã cảm thấy kỳ lạ, Nhã Thanh ra phía trước lại nhìn ra cửa xem thử. Bên kia đường thật sự đậu một cỗ xe lớn có màn che kín trông khá cổ quái, lại nhìn sang a hoàn trông quen mặt đang đứng bên xe ngựa thì khóe môi Nhã Thanh chợt cong lên một chút.

Thấy Nhã Thanh ngoắc tay gọi mình, Tiểu Tri Hân vội vàng vừa cười vừa chạy đến cạnh y: “ Sư phụ, người có chuyện gì muốn sai ta làm sao?”

“ Ngươi đi nói với vị phu nhân bên đó, muốn đại phu ở đây xem bệnh thì mới vào trong y quán. Nếu cảm thấy thân phận mình không tiện ra vào y quán, vậy thì cứ về nhà mình mà mời đại phu khác đến trị chữa.”

“ Sư phụ, vậy nếu phu nhân nọ thật sự không tiện lộ diện thì người không chữa. Ta xem người ta có thân phận chắc là nhà quan chức nào đó, người không sợ mất đi khách hàng tốt cũng phải sợ đắc tội người ta chứ.”

“ Cái nha đầu này, từ lúc nào ngươi xem bệnh nhân là khách hàng béo bở hả?” Nhã Thanh ngón tay gõ nhẹ lên trán Tiểu Tri Hân xong lại quay đầu trở vào trong: “ Sư phụ của ngươi bận rộn như vậy, không có thời gian chiều ý mấy đại nhân quan chức mà ngươi nói đâu.”

“ Nhưng sư phụ…” Thấy Nhã Thanh đi nhanh lẹ chẳng chút chừng chừ nào, Tri Hân lẩm bẩm: “ Sư phụ cả ngày cũng có làm gì đâu chứ, không trị bệnh thì việc vặt đều giao cả cho ta. Người rõ ràng là sợ phiền phức còn nói cái gì mình bận rộn không biết ngượng miệng….”

“ Ngươi nói gì đừng nghĩ ta không nghe thấy nhé.”

“ Không có sư phụ, ta đi ngay…” Nghe tiếng Nhã Thanh vọng từ trong ra, Tri Hân giật mình vội vàng chạy ra ngoài.

“ Tiểu cô nương, đã truyền lời lai chưa, Nhã Thanh đại phu nói thế nào?” A hoàn vừa hỏi lại vừa nhìn chỉ có một mình Tri Hân mới lo lắng: “ Sao y lại không ra đây?”

“ Sư phụ của ta nói nếu phu nhân đây muốn đại phu ở y quán của chúng ta xem bệnh cho thì mới vào bên trong, còn nếu thật sự thân phận không tiện đi vào thì có thể trở về mời đại phu ở nơi khác đến, sư phụ ta hiện đang rất bận nha.”

Người bên trong xe nghe đến thì tay đã siết chặt đến móng cũng muốn cắm vào lòng bàn tay, gương mặt xinh đẹp sắc nét động lòng người lại trở nên đáng sợ. Qua khe cửa nhỏ có thể thoáng nhìn ra sắc mặt chủ tử không tốt, a hoàn Tú Quyên vội nói: “ Cái này… tiểu cô nương, ngươi không thể nói lại với sư phụ ngươi một lần nữa được sao?”

“ Không được.” Tiểu Tri Hân nhân chóng đáp dứt khoát.

Tú Quyên lại cố gắng một lần nữa, cô tháo vòng ngọc thô trên của mình nhét vào tay Tiểu Tri Hân: “ Đây chỉ là đưa ngươi cầm trước mà thôi, nếu có thể thuyết phục được Nhã Thanh đại phu thì tốt, sau đó chắc chắn sẽ không thiếu lợi ích cho ngươi. Phu nhân nhà chúng ta thật sự rất cần đại phu xem bệnh, xin ngươi giúp cho.”

“ Ta đã nói không được các vị nghe không hiểu sao?”

“ Ngươi…”

Tri Hân mang vòng tay trả lại cho Tú Quyên, cô bé lanh lợi nói: “ Không phải ta không muốn giúp, mà là tính tình của sư phụ ta chính là như vậy. Nếu người đã nói chỉ xem bệnh khi phu nhân vào y quán, thì chắc chắn sẽ không xem bệnh cho phu nhân ở nơi khác đâu.”

“ Có đại phu nào lại bắt ép bệnh nhân của mình như hắn sao?” Tiếng nói tức giận đầy quyền uy của nữ nhân từ bên trong xe truyền ra: “ Ngươi đi nói với hắn, nếu còn không chịu ra ngoài xem bệnh thì ta sẽ cho người đập gãy hai tay, để xem hắn về sau còn có thể làm đại phu được nữa hay không?”

“ Sao cơ?” Tiểu Tri Hân nhăn mày, dù biết mấy phu nhân hay đại tiểu

thư nhà quan lại đều không thể đắc tội, nhưng cô bé xuất thân côi cút ngoài những điều đó cũng chẳng biết đắc tội thì có hậu quả gì, cô chỉ biết người này nói năng quá đáng như vậy thật khiến mình tức giận. Tri Hân hất cao mặt rồi xoay người: " Được thôi, vậy ta đi truyền lời của phu nhân đây lại cho sư phụ, còn người có ra hay không ta không quản, phu nhân cứ ở đó mà tiếp tục chờ."

" Ngươi… dám nói với ta bằng thái độ đó…"

" Khoan đã tiểu cô nương, xin đừng đi vội." Tú Quyên kéo lại Tri Hân lại vội đến bên cạnh cửa xe nói nhỏ khuyên nhủ: " Đại tiểu thư, người đó bây giờ không có giống như trước kia, muốn động vào cũng sẽ có chuyện lớn. Hơn nữa đại tiểu thư bây giờ thật sự cần đến y thuật của y, không thể nóng vội nhất thời mà làm hư chuyện cả."

" Hừ... hắn thì có thân phận gì, không lẽ ngay cả ta không muốn nể mặt?"

" Tiểu thư cũng nên suy nghĩ cho đại nhân, ngài ấy tuy đã thay lão gia nhận chức vị quan phẩm cao, nhưng thời gian mới bắt đầu này lại chưa thể đứng vững. Bây giờ nếu có việc gì rắc rối cũng chỉ sợ sẽ ảnh hưởng tới cả ngài ấy…"

" Vậy…?"

" Trước xin cứ nghe nô tỳ trở về phủ đã, đợi tối đến mới quay lại xem bệnh. Lúc đó bệnh nhân ở y quán chắc sẽ không còn ai, người qua lại cũng ít hơn ban ngày, không sợ bị nhiều người nhìn thấy."

Nữ tử im lặng một lúc như đang suy nghĩ, sau đó mới có tiếng trả lời: " Như vậy cũng được, cứ làm theo lời ngươi đi."

" Vâng thưa đại tiểu thư." Tú Quyên thuyết phục xong chủ tử lại quay sang Tri Hân tươi cười nói: " Xin lỗi tiểu cô nương, mấy lời vừa rồi của phu nhân chỉ là nóng giận một lúc không cần cô nương phải khiến mình khó chịu."

" Gì chứ." Tri Hân nhỏ giọng lầu bầu còn muốn cố ý cho Tú Quyên nghe thấy: " Ai biết được nhất thời nóng giận của mấy vị phu nhân có thân phận như các người, vừa mở miệng đã đòi đánh gãy tay người ta, đúng là mở rộng tầm mắt."

" Ha ha…" Tú Quyên thật không ưa được a đầu mồm mép này, cô cười cho qua chuyện lại nói: " Vậy ta xin phép trở về trước, phiền tiểu

cô nương nói lại với Nhã Thanh đại phu rằng chúng ta tối nay mới quay lại xem bệnh.”

“ Rắc rối như vậy?” Tiểu Tri Hân than phiền xong mới xua tay: “ Vậy được rồi, ta sẽ nói lại với sư phụ.”

“ Được được, đều phải nhờ tiểu cô nương cả.”

Tiểu Tri Hân nhìn theo xe ngựa của họ rời đi, lại vừa lúc nhìn thấy Vong Âm khi xe ngựa vượt qua hắn, cô bé tâm trạng liền vui vẻ chạy đến: “ Vong Âm ca ca?”

“ Tiểu Tri Hân, mới sáng ra đã hiếu động như vậy?”

“ Vong Âm ca ca, Thẫm tướng quân có đến cùng huynh không. Ngài ấy không đến cùng huynh sao?”

Tri Hân bám lấy tay hắn nhưng lại xoay tới xoay lui tìm Thẫm Ngụy, Vong Âm trầm giọng: “ Muội thì ra chỉ là nghĩ Thẫm Ngụy cũng đến mới vui vẻ như vậy sao?”

“ Ngài ấy không đến?”

“ Không có.” Vong Âm lắc đầu, hắn lại nhìn theo xe ngựa vừa rời đi nói: “ Vừa rồi ta nhìn thấy muội nói chuyện với ai đó, hình như muội không thích họ?”

“ Đương nhiên.” Tri Hân nhăn mặt: “ Không biết là phu nhân nhà nào, đến tìm sư phụ xem bệnh còn không chịu vào trong, muốn bắt sư phụ tự thân ra ngoài trị bệnh.”

“ Còn có người như vậy?”

“ Vong Âm ca ca, huynh mặc kệ họ. Chúng ta vào trong thôi, sư phụ đợi huynh đến đấy.”

“ Được rồi.”

Chương 72:

“ Sư phụ.” Tiểu Tri Hân vừa lôi kéo Vong Âm vào y quán cũng vừa vui vẻ gọi: “ Sư phụ người xem, Vong Âm ca ca đến rồi này.”

“ Tiểu a đầu, không phải chỉ vừa mới nhắc ngươi không được làm ồn ở y quán thôi sao? Lần sau còn không tiếp thu, phạt ngươi học thuộc tất cả tên và công dụng thuốc ở y quán trong một ngày.” Nhã Thanh liếc mắt cảnh cáo Tri Hân xong mới nhìn sang Vong Âm: “ Ngươi đến rồi.”

“ Ngươi xem qua thử, đây có đúng những thứ ngươi cần dùng đến?”

Xem gói đồ lớn mà Vong Âm để trên bàn, Nhã Thanh nhìn lại một lần: “ Tự Thiếu Kha, Ngọc Vi Yên, rễ cây Bằng Tăm… tất cả đều đủ không thiếu, nhưng tại sao số lượng lại nhiều như vậy?”

“ Ta qua hết ngày mai phải đi hộ tống đoàn người sứ thần Thái Lân quốc, những ngày tới cũng sợ rằng không có bao nhiêu thời gian rãnh.” Vong Âm không giải thích rắc rối gì, hắn chỉ đơn giản nói những gì mình nghĩ: “ Những thứ ngươi cần ta sợ dùng hết cũng sẽ khó ra ngoài thành mua lại, vì vậy đã giúp thì giúp cho trót, mua nhiều một chút khi ta không thể đến ngươi cũng không lo dùng hết."

Nhã Thanh nói: “ Là ngươi bảo với ta vừa đúng lúc cần đến huyện Viên Nghị, ta mới nhờ ngươi mua những thứ này. Nhưng đây đều là những loại thuốc hiếm mắc tiền, thường thì những hiệu thuốc đều không nhập quá nhiều vì sợ người mua ít sẽ lỗ vốn, thế nên với số lượng thuốc ở đây, ngươi không thể chỉ mua ở một nơi là huyện Viên Nghị.”

“ Ta…” Bị Nhã Thanh nói trúng không biết nên làm thế nào, cũng không thể lừa được y nên Vong Âm đành im lặng.

Nhã Thanh có thể nhìn thấy những hành động quá rõ ràng của hắn, ngay cả một tiểu cô nương không hiểu chuyện như Tri Hân còn có thể nhìn ra, bản thân y rất dễ nhận biết tâm ý của kẻ khác lại càng rõ ràng. Nhã Thanh thở ra một hơi: “ Tiền lần trước đưa ngươi chắc chắn không đủ để mua chỗ này, sau này mới có trả lại ngươi.”

“ Không cần.” Vong Âm nghe Nhã Thanh nói muốn trả lại tiền cho mình thì khó chịu, hắn trầm giọng: “ Đây là bản thân ta muốn mua, không liên quan đến ngươi.”

“…”

Nhìn liền biết sư phụ mình muốn từ chối người ta có lòng đối tốt, làm tổn thương người ta. Tiểu Tri Hân kéo tay Nhã Thanh: “ Sư phụ…”

“ Được rồi.” Nhã Thanh chỉ là vô tình muốn nói trả tiền, nếu là bằng hữu bình thường cũng không có gì, chẳng qua y không nghĩ tới hắn lại khó chịu ra mặt như vậy. Vong Âm này thật ra hiểu, hay không hiểu rằng bản thân hắn thích y đây? Nhã Thanh suy nghĩ lại mỉm cười: “ Nếu ngươi đã không muốn nhận lại tiền thì thôi vậy, ta cũng được lợi ích lớn vì sao phải từ chối. Vong Âm, cảm ơn ngươi.”

“ Ta đã nói là ý muốn của bản thân, ngươi không cần cảm ơn.”

“ Tính khí gì vậy chứ, càng ngày càng trở nên rắc rối.” Nhã Thanh thầm nghĩ xong lại nhìn tiểu đệ tử của mình lên tiếng hỏi: “ Sư phụ bảo ngươi đi là thế nào rồi, vị phu nhân đó lại chịu im lặng mà quay về sao?”

“ Làm sao có thể chứ.” Vừa nghe nhắc đến đã không nén nổi, Tiểu Tri Hân lanh miệng nói: “ Còn đáng ghét hơn ta tưởng nữa cơ.”

Nhã Thanh gom lại mấy thứ thuốc của Vong Âm mua về muốn để vào trong mấy ngăn tủ lại nói: “ Cũng không có gì lạ.”

“ Sư phụ người không biết đâu, vị phu nhân đó giọng điệu vừa hống hách lại nói chuyện xem thường người. Lúc đầu khi ta vừa nói lại lời của người, phu nhân kia liền lớn tiếng mắng người cái gì đại phu không tốt, còn nói sư phụ không ra sẽ cho đánh gãy tay người.”

“ Đánh gãy tay?” Vong Âm vừa nghe thì hai chân mày đã nhăn lại: “ Cũng thật quá xem thường người khác.”

“ Ngươi không cần phải quan tâm đến đâu.” Nhã Thanh tự nhiên nói: “ Cô ta trước giờ đều là như vậy, ta chỉ là một đại phu trị bệnh cho mọi người, cô ta đe dọa một chút cũng có là gì, ta cũng không cảm thấy có gì lạ.”

“ Ngươi biết người đó sao?” Vong Âm lại hỏi: “ Là ai, nhà quan chức nào, ở hoàng thành lại dám hống hách như vậy?”

“ Bỏ đi, ngươi những ngày tới còn bận việc của mình hộ tống hay tiếp

đón sứ thần Thái Lân gì đó, không cần vì mấy chuyện nhỏ mà tìm thêm rắc rối.” Nhã Thanh lại hỏi Tiểu Tri Hân: “ Sau đó thì sao, cô ta không làm khó ngươi chứ?”

“ Dạ không sư phụ, họ nói tới tối vị phu nhân đó mới lại đến y quán nhờ người xem bệnh.”

Nhã Thanh thầm nghĩ: “ Cô ta cũng chịu xuống nước như vậy? Chắc là thật sự mang bệnh trong người, không thể không cần nhờ đến ta giúp.”

“ Nhã Thanh.” Thấy Nhã Thanh im lặng trầm mặt còn cho rằng y đang lo lắng, Vong Âm nói: “ Nếu có chuyện gì thì cứ nói với ta một tiếng, không cần biết nữ nhân kia là ai cũng không thể làm khó ngươi.”

“ Làm khó ta, chỉ với cô ta?” Nhã Thanh mỉm cười rồi xua tay nói: “ Vẫn chưa có khả năng.”

“…”

- ----------

“ Ừm…” Phiên Vân xoay người thì thấy chỗ ngủ bên cạnh mình đã trống không, lưu luyến cảm giác ấm áp được hắn ôm trong lòng, y hai mắt nhẹ hé mở nhìn xem thử.

Ngày trước đều là Phiên Vân dậy sớm hơn, nhưng Ngôn Phong từ lúc đăng cơ làm hoàng đế cả thói quen cũng phải thay đổi, trời chưa sáng đã bị Trịnh công công gọi thức dậy.

“ Phiên nhi?” Vừa được cung nữ giúp thay triều phục lại nhìn thấy Phiên Vân nằm trên giường mở mắt nhìn mình, Ngôn Phong lại ngồi trở xuống bên cạnh vừa kéo cao chăn, lại vuốt nhẹ trên tóc y: “ Là ta làm ngươi thức dậy sao?”

Phiên Vân lắc đầu: “ Không phải do hoàng thượng thì thói quen của ta cũng chỉ ngủ được thêm một lúc nữa.”

“ Nếu đã thức dậy rồi, ta bảo người làm thức ăn sáng cho ngươi.”

Phiên Vân làm lạ hỏi: “ Không cần chờ hoàng thượng hạ triều rồi cùng nhau ăn sao?”

“ Không cần.” Ngôn Phong cẩn thận giải thích: “ Hôm nay sau khi hạ

triều còn phải tiếp đón sứ thần Thái Lân, không thể cùng ngươi dùng bữa được. Xin lỗi!"

" Phải rồi." Phiên Vân nhớ ra mới nói: " Ta cũng quên mất chuyện này, người không cần lo cho ta, tiếp đón sứ thần vẫn quan trọng hơn. Người đăng cơ chưa lâu, vẫn cần phải tạo mối quan hệ hòa hữu với các nước khác."

" Ngươi không thấy khó chịu là được rồi. Nếu Phiên nhi cảm thấy buồn chán quá, ngươi có thể xuất cung dạo chơi một chút, đến gặp biểu ca cùng bá mẫu của ngươi cũng không sao."

" Hoàng thượng nói thật?"

" Đương nhiên." Thấy vẻ mặt vui vẻ của Phiên Vân, Ngôn Phong lại nâng một lọn tóc của y đặt ở mũi ngửi một chút rồi mỉm cười nói: " Nhưng phải mang Sát Âm theo cùng với ngươi."

" Sát Âm là cận vệ riêng bảo vệ bên cạnh hoàng thượng, sao lại bảo ta mang hắn theo."

" Nghe lời đi, như vậy ta mới an tâm. Nếu không phải sẽ bận đến không có thời gian ở với ngươi hôm nay, ta cũng thật lòng không muốn để ngươi ra ngoài dạo chơi một lát, ít nhất muốn đi cũng phải đi cùng với ngươi."

" Hiểu rồi." Phiên Vân quấn mình trong chăn ấm, y gật gật đầu đồng ý xem như thỏa thuận rồi.

Ngôn Phong thấy vậy mới thả ra lọn tóc của y trên tay mình, hắn căn dặn cung nữ vài tiếng bảo chuẩn bị đồ ăn cùng chăm sóc tốt Phiên Vân rồi mới cùng với Trịnh công công rời khỏi.

Nhìn Ngôn Phong bận triều phục hoàng y cùng dáng vẻ uy nghiêm như vậy, Phiên Vân không tránh được trong lòng cảm thấy tự hào không ít. Dù sao cũng là từ y nhìn thấy hắn gầy như một bộ xương khô, nước da trắng xanh cùng gương mặt tiều tụy nằm trên giường không thể cử động cũng không thể nói. Cho đến hôm nay cũng là y nhìn thấy hắn trở thành một vị hoàng đế anh tuấn tài giỏi đầy quyền uy, làm sao có thể không cao hứng.

Phiên Vân lại trầm mặt suy nghĩ, y lúc trước đã từng nói với Ngôn Phong để hắn có thời gian thân cận cùng các nữ nhân khác, chỉ cần là nữ tử sinh hoàng tử cho hắn đầu tiên thì cứ sắc phong nàng ta làm

hoàng hậu. Chuyện như vậy, bản thân y biết rõ mình nói ra quả thật không chỉ không theo ý mình, mà còn đang khiến hắn phải làm những điều tệ hại với phi tử và hoàng hậu của mình trong tương lai.

Nhưng y lại không muốn quan tâm nhiều như vậy, cho dù bản thân ích kỷ cùng đưa ra những điều kiện quá đáng nhưng y chỉ là làm theo ý muốn của mình, không muốn vì Ngôn Phong hi sinh thêm chút nữa, để hắn chỉ có thể nhìn đến duy nhất một mình y.

Cứ tự cho rằng bản thân đã quá ép buộc Ngôn Phong làm những việc khiến hắn khó xử, thế nên mới không nghe được lời đồng ý từ hắn. Nhưng gần đây từ những hành động của Ngôn Phong, Phiên Vân nhận ra hắn không hề như y nghĩ, trái lại còn cảm thấy lòng ích kỷ này của y vẫn chưa đủ.

Nhất định không tuyển tú, tạm thời đều dùng lý do bản thân mới vừa lên ngôi, triệu cục chưa ổn định, không cần vội vã nghĩ đến phi tần hậu cung cho qua chuyện. Thế nhưng có thể nhìn thấy hắn đang muốn kéo dài thời gian, cũng là đang đợi sau khi xử lý xong một mớ rắc rối là tàn dư trước kia của Thừa Viêm đế để, lại mới bắt đầu tập trung mà giải quyết việc hậu cung.

Phiên Vân đâu phải là đồ ngốc mà không thể nhìn ra ý đồ của hắn, nghĩ lại thì ngay cả hoàng đế như hắn còn không sợ con dân chê cười, y lại cần phải quan tâm đến mình bị thiên hạ bàn tán sao?

Nếu Ngôn Phong thật sự muốn làm vậy, Phiên Vân cũng chẳng có lý do gì phải từ chối cả. Vị trí của y chỉ là bên cạnh hắn, ai cần quan tâm nó được gọi là gì.

Phiên Vân lại khẽ mỉm cười rồi ngồi dậy nói: " Điểm Nhi, giúp ta lấy y phục đi."

" Vâng công tử." Cung nữ Điểm Nhi có tính cách cẩn thận mới được Trịnh công công đưa đến hầu hạ ở Hòa Di cung, ban đầu khi đưa cô đến nơi này lời nói cùng ý tứ của Trịnh công công chính là muốn cho cô cơ hội tiếp cận hoàng thượng nhận được ân sủng.

Điểm Nhi lại là một cung nữ không chỉ thông minh cẩn thận, mà còn là một người biết tiến biết lui, biết phân rõ thật hư cũng không muốn mơ mộng trèo cao.

Ở nơi này hầu hạ cô có thể nhìn thấy, Hòa Di cung tuy nói là tẩm cung của hoàng đế thế nhưng… Nơi này, vị Phiên Vân công tử ở hoàng

thượng ở, Phiên Vân công tử không ở thì hoàng thượng cũng chẳng thấy đâu.

Dùng đầu gối suy nghĩ cũng biết chuyện gì xảy ra, Điềm Nhi đương nhiên không có ý muốn riêng gì, được làm cung nữ hầu hạ ở Hòa Di cung xem như đã tốt hơn kẻ khác.

Nàng từ sớm đã cho người chuẩn bị sẵn nước rửa mặt cùng y phục bên ngoài, cung nữ chờ hầu Phiên Vân thức dậy chẳng khác gì hầu hạ hoàng đế. Đợi khi đã giúp y thay y phục cùng buộc lại tóc, Điềm Nhi mới hỏi lại: “ Phiên Vân công tử, hoàng thượng đã cho người chuẩn bị thức ăn sáng, người dùng chứ ạ?”

“ Nói họ mang vào đi, sau khi ăn rồi ta liền xuất cung. Điềm Nhi, đều để ngươi chuẩn bị là được rồi.”

“ Nô tỳ đã hiểu.”

Chương 73:

“ Sư phụ, sư phụ… Bọn họ lại đến nữa rồi.”

“ Bọn họ?” Nhã Thanh miệng tuy hỏi nhưng lại giống như không quan tâm lắm, y bắt mạch cho một lão nhân xong lại nói: “ Bệnh tình cũng không có gì đáng lo ngại, chỉ là tuổi của lão bá đã lớn rồi, sức khỏe cũng không thể so sánh với người trẻ tuổi, không nên làm việc quá nặng nhọc, những thứ đó cứ để hậu bối của mình làm là được rồi.”

“ Cảm ơn đại phu nhắc nhở.”

“ Ở đây ta đã viết đơn thuốc, lão bá phiền sang bên quầy bên kia để mẫu thân của ta bốc thuốc đi được chứ?”

“ Cái này…” Mặt ông lão trở nên khó xử: “ Để phu nhân bốc thuốc cũng không sao chứ? Ta vừa rồi lúc xếp hàng vào đây có nghe mấy người bên ngoài nói mẫu thân của đại phu có chút…”

Nhã Thanh mỉm cười: “ Lão bá không cần lo, mẫu thân của ta tuy rằng lúc khám bệnh bốc thuốc hay lớn tiếng một chút, nhưng y thuật của người cũng rất tốt.”

“ Đúng là tổ mẫu y thuật rất tốt, chỉ cần người đừng có tự mình tùy ý chế ra mấy loại thuốc đáng sợ kia thì không có chuyện gì rồi.” Tiểu Tri Hân che miệng cười thì thầm nói lại bị sư phụ nhìn sang mà rụt cổ lại.

“ Lão bá cẩn thận, nhớ lời của ta nghỉ ngơi cho tốt.”

“ Cảm ơn đại phu.”

“ Tri Hân, gọi người tiếp theo vào xem bệnh đi.”

Nghe Nhã Thanh nói, Tiểu Tri Hân lại vội lên tiếng: “ Phải rồi sư phụ, là vị phu nhân hôm trước quay lại rồi. Đang chờ người ở bên ngoài, lần này đã vào cửa y quán chúng ta rồi, sư phụ người xem hay không xem?"

“ Ra là cô ta.” Nhã Thanh tự nhiên nói: “ Không phải nói đêm hôm trước sẽ quay lại, sao bây giờ mới đến?”

“ Cái này thì ta cũng không biết, hay là để ta ra gọi người vào để sư phụ chuẩn mạch nhé.”

“ Không cần.” Nhã Thanh xua tay: “ Người đến đều là bệnh nhân, bên ngoài bệnh nhân còn xếp hàng dài như vậy làm sao tùy ý để người khác vào.”

“ Nhưng sư phụ…” Tiểu Tri Hân ghé sát lại tai Nhã Thanh nói nhỏ.

Nghe tiểu đồ đệ của mình nói, Nhã Thanh suy nghĩ rồi mới đứng lên vén màn nhìn ra bên ngoài một chút. Nữ nhân kia được hai a hoàn dìu đỡ, bụng cô ta khá lớn, dù đã dùng mạng che lụa nhưng cũng đó thể nhìn ra một chút sắc mặt cô ta không ổn.

Nhã Thanh tuy rằng không thích con người này, thế nhưng y vẫn là đại phu, không thể thấy vậy mà vẫn muốn làm ngơ. Y nói: “ Mau ra ngoài bảo bọn họ đỡ cô ta vào căn phòng nghỉ thứ hai trước đi, nhớ cẩn thận một chút.”

“ Vâng sư phụ.”

Nhã Thanh thở dài lại đến nhìn xem Diễm Nghệ ở quầy bốc thuốc bên kia một lát, tốt hơn hết là không thể để nàng biết được, nếu không thể nào cũng lớn chuyện: “ Dương Nhân, những bệnh nhân tiếp theo đều phiên ngươi xem bệnh cho họ rồi.”

“ Không có vấn đề gì.” Dương Nhân cũng chỉ là một đại phu lang thang, là do y quán của Nhã Thanh càng lúc càng đông người đến khám bệnh, nên mới quyết định nhận thêm hắn để bản thân y có thời gian nghỉ ngơi.

Ở y quán, Dương Nhân cũng không yêu cầu được trả lương lộc gì, đối với hắn có thể học hỏi thêm y thuật từ vị đại phu trẻ tuổi Nhã Thanh đã cảm thấy đáng: " An tâm giao cho ta đi."

“ Nếu mẫu thân ta có hỏi cứ nói ta có việc bận, đừng để bà ấy đến phòng bệnh bên kia.”

“ Ta biết rồi, ngươi cứ đi đi.”

An tâm rồi mới qua phòng bệnh của vị phu nhân kia, nhưng vừa đến cửa Nhã Thanh đã nghe tiếng khó chịu của nữ nhân truyền ra ngoài.

“ Vậy chứ thật ra hắn khi nào mới chịu xem bệnh cho ta, hắn chính là

cố ý bắt ta phải đợi.”

“ Đại tiểu thư người bình tĩnh đi, nóng giận bây giờ không tốt đâu.”

“ Tên Nhã Thanh khốn kiếp đó.”

“ Ngươi mắng đủ chưa?” Nhã Thanh vén màn đi vào trong, y nhìn nữ tử với cái bụng lớn nằm trên giường mà lắc đầu: “ Muốn ta xem bệnh còn không biết điều một chút.”

“ Ngươi…”

“ Thế nào?” Nhã Thanh cong môi cười nói: “ Đàn Nghệ đại tiểu thư, à không… ta bây giờ nên gọi là Kim thượng thư phu nhân. Ta nói ngươi cần ta giúp, nói vậy không phải sao?”

“ Đừng có nhiểu lời, mau đến xem cho ta. Nếu đứa con trong bụng ta có mệnh hệ gì, ta nhất định nói Thoại Phú không tha cho ngươi.”

“ Đáng sợ như vậy? Khám bệnh cũng dẫn đến nguy hại cho bản thân, những việc không có lợi lại hại mình như vậy, ta có ngốc lại đi nhận sao, không nhận nữa.”

“ Ngươi dám?”

“ Ta sao lại không dám?”

Đàn Nghệ nghiến rằng, nàng trừng mắt với Nhã Thanh nhưng cũng không thể nói lại y. Tên này không giống với Phiên Vân hay cam chịu giả câm điếc, cho dù là trước kia nàng cũng không có đối phó lại y. Bây giờ địa vị của Đàn Nghệ đã khác, vốn có thể dằn mặt rồi. Thế nhưng bây giờ lại không tránh khỏi nhờ y xem mạch cho mình…

“ Nhã Thanh đại phu xin đừng nóng giận, đại tiểu thư cũng chỉ là lo lắng cho nhi tử trong bụng mới nói những lời như vậy, mong người bỏ qua.” Thấy Nhã Thanh vẫn tỏ vẻ không quan tâm, Tú Quyên lại nói: “ Thật ra đêm hôm trước phu nhân đã định sẽ đến y quán, nhưng không ngờ thai nhi bị động còn một chút nữa đã nguy hiểm, thế nên bây giờ mới có thể đến.”

Nhã Thanh nghe nói thì thở dài, y đi lại ghế bên cạnh giường rồi ngồi xuống nói: “ Đưa tay của ngươi cho ta xem.”

“ Đại tiểu thư…” Còn sợ tính khí của Đàn Nghệ, Tú Quyên vội vàng

chủ động nắm lấy tay của nàng đặt lên miếng vải đệm để Nhã Thanh xem.

Bắt mạch cho Đàn Nghệ liền cảm thấy thai nhi không ổn, y lên tiếng: " Ngươi trước kia vừa mang thai có phải đã từng có việc phu thê khiến bị ảnh hưởng?"

" Đúng vậy." Đàn Nghệ dù khó chịu Nhã Thanh nhưng nghe hỏi đến thai nhi của mình thì lập tức trả lời: " Đúng vậy, ta từng bị a hoàn của nữ nhân kia hạ dược, khiến cho khi mang thai cũng cùng phu quân… hành phòng quá mức mới khiến thai nhi bị ảnh hưởng. Thế nhưng sau đó ta cũng cho mời đại phu, cũng không có nguy hiểm."

" Đúng là không quá mức nguy hiểm nhưng người mang thai lại trong người có lửa, tính khí hay nóng giận càng không tốt. Thường bị động thai lý do nhiều đều là từ đó mà ra, ta khuyên ngươi suy nghĩ cho kỹ đứa bé quan trọng hay là việc tranh tranh giành giành nam nhân quan trọng hơn đây?"

" Đương nhiên cả đứa bé và…"

" Đại tiểu thư." Thấy Đàn Nghệ vừa muốn lớn tiếng thì Tú Quyên vội ngăn lại: " Nô tì biết người luôn khó chịu cùng nóng giận vì gần đây cô ta cũng có thai rồi, nhưng quan trọng nhất vẫn là an toàn của thai nhi của người không phải sao?"

Nghe a hoàn của mình nói thì Đàn Nghệ cũng phải đành im lặng, Nhã Thanh mới lên tiếng: " Ta khuyên ngươi từ bây giờ đến lúc sinh hài tử, không được suy nghĩ quá nhiều, cũng không thể tùy ý nóng giận. Đi đứng ngủ nghỉ đều phải cẩn thận, thuốc thang cũng không thể thiếu."

" Như vậy thì đứa bé chắc chắn sẽ không sao?"

" Nếu ngươi chịu làm theo những lời ta nói đó thì có lẽ không vấn đề gì." Nhã Thanh đứng lên nói: " Bây giờ ta đi kê đơn thuốc, a hoàn của ngươi theo ta đi lấy đi."

" Hừ."

" Được, phiền Nhã Thanh đại phu."

Nhã Thanh trở ra ngoài, y quay lại chỗ xem bệnh cũng lấy bút viết đơn thuốc. Chưa viết xong đã lại nghe thấy tiếng của Tiểu Tri Hân gọi, không biết sao a đầu này luôn có đủ thứ chuyện để làm phiền đến y: "

Lại có chuyện gì?”

“ Sư phụ, bên ngoài có một vị tỷ tỷ… không phải, là một ca ca xinh đẹp như tỷ tỷ nói là biểu đệ của sư phụ.”

“ Phiên Vân?” Nhã Thanh mỉm cười, từ lúc tân đế đăng cơ đến nay mỗi người bọn họ đều có việc của mình bận rộn đến quên thời gian. Lâu mới nghe Phiên Vân xuất cung đến, Nhã Thanh vui vẻ nói: “ Mau gọi y vào đây.”

“ Vậy đúng là tiểu sư phụ của ta rồi, ta lập tức đi mời người vào.”

“ Cái gì mà tiểu sư phụ?” Nhã Thanh lắc đầu thở ra: “ Hiểu biết y thuật của y còn không bằng tiểu nha đầu ngươi.”

“ Biểu ca.” Phiên Vân cùng với Sát Âm đi vào, y tươi cười nói: “ Y quán của ngươi đúng là được rất nhiều người biết đến cũng tin tưởng, nhìn xem bên ngoài họ xếp hàng đông như vậy.”

“ Ban đầu mở y quán cũng chỉ là muốn có một chỗ ở ổn định, ta còn đang suy nghĩ không biết có nên ngừng lại rồi tiếp tục cuộc sống hành y khắp nơi như trước hay không.”

“ Bây giờ ngươi nghĩ còn như trước sao, ngươi muốn đi chỉ sợ có người không đồng ý mà thôi.” Phiên Vân còn muốn nói rõ tên nhưng vẫn chú ý được kẻ đi sau mình nên ý tứ tránh lời đi.

Nhã Thanh đương nhiên biết Phiên Vân cố ý ám chỉ ai mới mỉm cười: “ Ngươi tự lo cho mình trước, bản thân đã đủ chuyện còn muốn quản thêm người khác?”

“ Được rồi không đùa với ngươi nữa, bá mẫu đâu.” Phiên Vân đưa mắt muốn tìm Diễm Nghệ nhưng không ngờ lại nhìn thấy a hoàn Tú Quyên, người này vừa nhìn đã nhận ra. So với Nhã Thanh, Phiên Vân đối với cô ta còn quen thuộc hơn mà không tránh khỏi nhăn mày: “ Tú Quyên?”

“ Phải rồi.” Nhớ ra mình còn đang viết đơn thuốc cho cô ta, Nhã Thanh lại cầm bút ghi đầy đủ những thứ cần thiết rồi đưa cho Tú Quyên. Tuy rằng y tin mẫu thân mình không có trí nhớ tốt đến vậy có thể nhớ mặt của một a hoàn, thế nhưng Nhã Thanh vẫn cẩn thận căn dặn: “ Mang cái này đến những y quán khác cũng đều có bán, mẫu thân ta ở bên kia, chỉ sợ vừa thấy các ngươi đã có chuyện lớn.”

“ Ta biết rồi.” Tú Quyên cúi đầu tránh né không nhìn đến Phiên Vân, cứ thế mà đi thẳng sang phòng bệnh bên kia bảo người đưa chủ tử của mình về.

Thấy Phiên Vân lại nhìn mình nghi hoặc, Nhã Thanh nói: “ Chính là đại tỷ của ngươi đến nhờ ta bắt mạch xem bệnh, cô ta đang có mang, cái thai không được tốt lắm.”

“ Hiểu rồi.”

Nghe y chỉ ngắn gọn nói vậy, không tỏ ra chán ghét cũng không quan tâm. Đơn giản xem như người lạ không liên quan đến mình, y như vậy mới chính là Phiên Vân.

Nhã Thanh xem như chuyện thường, nhưng Sát Âm tinh ý lại nhìn ra ánh mắt xem thường của a hoàn kia vừa rồi khi lén nhìn Phiên Vân, hắn cũng chẳng có biểu hiện gì, giống như trước không phát ra tiếng động nào như không có sự hiện diện của mình mà theo sau y.

Chương 74:

“ Hạ thần Tử Anh, tham kiến hoàng thượng.”

Ngôn Phong nghiêm mặt ngồi trên thượng vị dáng vẻ uy nghiêm, hắn cao giọng nói: “ Sứ thần Thái Lân không cần đa lễ.”

“ Tạ hoàng thượng.” Tử Anh quan văn trẻ tuổi lại đứng thẳng người thưa chuyện: “ Nghe nói hoàng thượng vừa đăng cơ Thiên Lang quốc, hoàng đế của thần đã ra lệnh mang lễ vật đến để chúc mừng, tuy chỉ là một số mỹ nữ và châu ngọc không đáng giá, nhưng đây cũng xem như là tình ban giao hai nước chúng ta từ trước đến nay, kính mong hoàng thượng hãy nhận cho.”

“ Ban giao hai nước hòa hảo trước nay không có hiềm khích, nay Thái Lân hoàng đế lại có lòng cho người mang lễ vật đến chúc mừng trẫm đăng cơ, quả thật là một bất ngờ lớn.” Chưa đợi sứ thần kịp nói tiếp, Ngôn Phong lại lên tiếng: “ Thế nhưng lễ vật trẫm có thể nhận, mỹ nữ vẫn cứ hãy trả về thì hơn.”

“ Cái này…”

“ Hoàng thượng.” Lai tư thố bước lên trước một bước cúi đầu thưa: “ Tặng mỹ nữ cùng lễ vật đều là thành ý của hoàng đế Thái Lân quốc, xem như tình ban giao của hai nước càng thân càng thêm thân. Vừa hay hậu cung của hoàng thượng vừa đăng cơ vẫn trống rỗng, chi bằng nhận tấm lòng của hoàng đế Thái Lân không phải đều là chuyện tốt?”

“ Đúng vậy hoàng thượng…”

“ Ở đây chưa đến lượt các ngươi lên tiếng nói chuyện đâu.” Vinh thái úy cũng vừa mới lên tiếng khuyên đã bị hoàng đế chặn miệng, nhìn đến gương mặt cùng giọng nói răng đe của hắn thì cả hai liền im lặng cúi đầu trở về hàng.

Ngôn Phong sau đó lại điềm đạm nói: “ Xin làm phiền Tử Anh sứ thần phải nhọc công trả về những mỹ nữ này, trẫm nhận tấm lòng của hoàng đế Thái Lân như vậy đã đủ.”

“ Hoàng thượng, nếu hậu cung của người thật sự vẫn đang bỏ trống vậy thì tại sao…”

“ Nếu hoàng thượng đã nói như vậy.” Hạ nhân theo hầu đứng phía sau sứ thần Thái Lân lên tiếng chen vào, hắn đặt tay trên vai Tử Anh giọng nói trầm ổn lưu loát: “ Đại nhân cũng không cần phải cố gắng khuyên can làm gì, dù sao đây cũng chỉ là những vấn đề rất nhỏ nhặt, không cần khiến mọi người phải khó xử.”

“ Nhưng…”

Nam tử tay đặt tay trên vai Tử Anh khẽ siết lại, hắn mỉm cười ôn hòa nói: “ Đại nhân thấy có vấn đề gì sao?”

“ Không… không có.” Tử Anh gượng cười: “ Nếu vậy thần trở về nước sẽ giải thích rõ ràng việc này, đây quả thật chỉ là một việc nhỏ không cần phải khiến mọi người đều mất vui.”

Ngôn Phong trầm mặt lại nhận xét kẻ bận y phục xám tưởng như chỉ là một hạ nhân nho nhỏ theo hầu sứ thần phía sau, hắn tướng người tài tuấn không phải dạng người thô tục có thân phận thấp bé, ngũ quan anh khí lại có nét cường giả cao quý.

Áo vải thô sơ trên người cũng không che đi được khí tức vương giả, chỉ xét theo ánh mắt hành động cũng nhìn ra được thân phận của hắn so với vị quan văn sứ thần kia còn cao hơn. Hoàng đế lên tiếng nói: “ Nếu đã vậy cũng mong rằng sứ thân có thể thay trẫm giải thích với hoàng đế Thái Lân rồi.”

“ Đương nhiên sẽ như vậy, xin hoàng thượng không cần phải quá để tâm.”

“ Thừa tướng hãy đưa Tử Anh đại nhân đến Tư Hưng phủ nghỉ ngơi, không được để có sơ sót ở đâu. Tối nay trẫm sẽ tổ chức yến tiệc, để xem như là chúc mừng cho tình hòa hữu hai nước các thêm bền vững.”

“ Thần tuân lệnh.”

“ Tạ hoàng thượng.”

Ngọc Trúc ở đại điện vừa rồi khi Ngôn Phong từ chối nhân mỹ nữ, y còn lo sợ sứ thần Thái Lân sẽ mất hứng làm khó. Dù sao cũng là thành ý chúc mừng hoàng đế mới đăng cơ, chỉ sợ từ chối cũng như không nể mặt họ hoàng đế Thái Lân, sẽ làm ảnh hưởng ban giao hai nước.

Bản thân Ngọc Trúc còn muốn đứng ra nói vài lời nhưng không ngờ trước đó lại được giải quyết ổn thỏa như vậy, mà chỉ bằng một hai câu nói của tên kia.

Mắt vẫn còn mang vẻ hoài nghi nhìn đến kẻ đáng ngờ phía sau sứ thần Thái Lân quốc, không nghĩ tới hắn bất ngờ nhìn lại khiến Ngọc Trúc một thoáng cảm thấy sống lưng mình phát lạnh.

Vẫn còn chưa biết nên làm thế nào thì lại nhận được nụ cười như chào hỏi của hắn, Ngọc Trúc là lần đầu tiên cảm thấy mình thất thố như vậy, y gật đầu nhẹ một cái rồi lập tức tiến lại gần họ lên tiếng: " Sứ thần đại nhân, mời."

" Được." Tử Anh đấu hai tay cúi chào Ngôn Phong xong lại hướng Ngọc Trúc lên tiếng: " Làm phiền thừa tướng đại nhân."

" Người quá lời rồi."

" Thừa tướng sao?" Đôi mắt vẫn không rời khỏi dáng người thanh tú trong bộ y phục đỏ xinh đẹp, khóe môi hắn lại cong lên không tự chủ thốt ra một tiếng nhỏ trong cổ họng.

Ngọc Trúc lướt qua lại có thể nghe thấy được từ miệng hắn tựa như đang không tin tưởng vào thân phận của y, không hiểu vì sao Ngọc Trúc đối với con người này lại cảm thấy khó chịu không muốn tiếp cận.

- ----------

" Phiên Vân ngươi đến thật tốt, từ ngày ngươi vào cung cũng không đến thăm ta nữa, bá mẫu rất nhớ ngươi."

" Bá mẫu, thật xin lỗi." Phiên Vân bị Diễm Nghệ ôm chầm lấy, y cả động đậy tay chân cũng không được mà tươi cười nói: " Vì hoàng cung không thể ra vào tự do nên ta muốn ra ngoài thăm người cũng thật khó khăn, bá mẫu không trách ta chứ?"

" Không trách không trách, thấy ngươi là bá mẫu đã rất vui rồi. Phiên Vân ngoan, một lát ta làm vài món cho ngươi ăn thế nào, ở lại cùng chúng ta dùng cơm chứ?"

" Vâng." Phiên Vân gật đầu nói: " Hoàng thượng hôm nay còn phải tiếp đón sứ thần Thái Lân quốc, chắc mấy ngày tiếp theo cũng không có

thời gian rãnh, vì vậy ta ở y quán một ngày cũng không vấn đề.”

“ Vậy thì tốt, ngươi ở đợi ta a.” Diễm Nghệ buông Phiên Vân ra lại lớn tiếng nói: “ Tiểu Tri Hân, hôm nay y quán chúng ta không xem bệnh nữa, ngươi đi nói với mọi người bên ngoài ngày mai mới đến xem đi.”

“ Nhưng tổ mẫu…”

“ Nhưng cái gì, nói thì làm nhanh lên. Đóng cửa y quán rồi cùng sư mẫu ra chợ mua đồ, hôm nay ta sẽ đích thân vào bếp làm đồ ăn cho các ngươi.”

Tiểu Tri Hân nhỏ tiếng: “ Đồ tổ mẫu làm liệu có ăn được không?”

“ Ngươi nói cái gì?”

“ Không có… không có gì a.”

“ Mẫu thân thật là…” Nhã Thanh lắc đầu nhìn Diễm Nghệ lôi kéo Tiểu Tri Hân đi mất, y lại nói với Phiên Vân: “ Nếu người đã muốn hôm nay đóng cửa y quán, bây giờ ta cũng không có việc gì làm, hay là ra ngoài đi dạo một lát đi.”

“ Cũng được.” Phiên Vân trả lời Nhã Thanh xong lại nhìn Sát Âm, hắn im lặng xem như không có ý kiến gì có nghĩa y đi dạo cùng Nhã Thanh sẽ không sao.

Nhã Thanh căn dặn Dương Nhân dọn dẹp một chút ở y quán rồi mới ra ngoài. Vì Sát Âm cũng là một người tinh ý, cho dù mắt không rời khỏi hai người họ nhưng cũng chú ý khoảng cách để cả hai huynh đệ có thể tâm sự với nhau. Phiên Vân mỉm cười: “ Trong số mấy thuộc hạ của hoàng thượng, chỉ có Sát Âm là ta không có cách nào thân thiết hay nói chuyện thân thiết được.”

“ Ta xem lại chỉ có hắn mới là người không cần phải đoán ý nhiều nhất, đơn giản chỉ biết làm theo mệnh lệnh của hoàng thượng, ngay cả cảm xúc của chính mình cũng không có.”

“ Nhã Thanh ngươi rất hay trong việc nhìn ra được tâm trạng hay cảm xúc của mỗi người, vậy ngươi nói trong số họ ai mới là người khó hiểu nhất đây?”

Nhã Thanh nghe Phiên Vân hỏi thì trầm mặt một lúc lâu, y bước đi trên đường đầy người qua lại ồn ào một hồi thì đột nhiên lên tiếng: “

Thẫm Ngụy.”

“ Sao cơ?” Thấy người im lặng một hồi còn tưởng y không tự nhìn ra hay không muốn trả lời, nghe rồi Phiên Vân cũng cảm thấy đồng ý với Nhã Thanh nói: “ Cũng phải, tuy rằng trong tất cả họ người ta gặp sớm nhất cũng chính là Thẫm Ngụy, thế nhưng chẳng thể nào hiểu được hắn đang nghĩ gì.”

“ Phiên Vân, ta nghe nói sứ thần Thái Lân quốc lần này đến còn mang theo một số mỹ nữ nói là muốn dâng tặng cho hoàng thượng.” Nhã Thanh đưa mắt nhìn Phiên Vân: “ Ngươi không lo lắng chút nào sao?”

“ Chuyện đó ta cũng đã nghe nói.” Phiên Vân mỉm cười: “ Nhưng không cảm thấy lo lắng.”

“ Ngươi tin tưởng hoàng thượng như vậy?”

“ Ta không phải chỉ là tin tưởng vào người.” Phiên Vân đơn giản nói: “ Chính là ta hiểu hoàng thượng, ta biết người đang nghĩ và muốn làm gì.”

Nhã Thanh thở dài: “ Ta biết mà, lo lắng cho ngươi chỉ bằng thừa.”

“ Ha ha ha… Biểu ca thì có khi nào hết lo lắng cho ta được chứ, ta...”

“ Phiên Vân…” Đột nhiên bị Nhã Thanh kéo tay, Phiên Vân còn đang muốn hỏi thì y vội nói nhỏ: “ Có người theo dõi chúng ta.”

“ Sát Âm?”

“ Không phải, ở góc tường bên trái…” Phiên Vân định quay đầu nhìn, Nhã Thanh lại nói: “ Đừng nhìn lại, để hắn lo là được rồi.”

Phiên Vân lại nhìn sang Sát Âm, hình như hắn cũng đã phát hiện ra người mà Nhã Thanh nói mới muốn ra ý kiến với y. Phiên Vân gật nhẹ đầu rồi liền thấy Sát Âm từ trong đám đông biến mất dạng: “ Thật ra là ai?”

“ Ngươi cũng phải tự biết bản thân mình bây giờ có bao nhiêu người dòm ngó, để Sát Âm đi như vậy lỡ lại kéo đến thêm hai ba tên thì thế nào?”

“ Ngoài Sát Âm vẫn còn vài hộ vệ được hoàng thượng sắp xếp bên cạnh ta, không có việc gì đâu.”

Nhã Thanh ngạc nhiên lại nói: “ Qủa nhiên không hổ là hoàng đế, ngươi như vậy cũng không lo… a!”

“ Nhã Thanh?”

“ A…. bánh bao của đệ.” Một cậu nhóc chạy vội trên đường lại đụng vào Nhã Thanh, nó mặt mếu máo muốn khóc nhìn bánh bao của mình bị rơi trên đất còn muốn nhặt lại: “ Bánh…”

“ Tiểu đệ đệ, không cần nhặt nữa.” Nhã Thanh kéo đứa bé lại, y ngồi xuống đưa cho nó một ít tiền mới nói: “ Cũng là lỗi của ta, đệ cầm cái này mua bánh mới đi.”

Đứa bé nhào đến ôm lấy Nhã Thanh rồi bỏ chạy đi mất: “ Cảm ơn ca ca.”

“ Đứa trẻ đó ngoan thật.” Phiên Vân mỉm cười nói rồi mới nhìn đến Nhã Thanh, không ngờ nhìn thấy y ngồi trên đất không đứng lên mới lo lắng: “ Nhã Thanh?”

“ Đứa trẻ đó…”

“ Ngươi làm sao vậy?” Định kéo Nhã Thanh đứng lên mới phát hiện tay y đang ôm lấy bên hông còn chảy khá máu, Phiên Vân mặt cũng tái đi: “ Nhã Thanh.”

Chương 75:

Sắp xếp quân lính canh phòng bên ngoài Tư Hưng phủ thừa tướng, Vong Âm cùng Thẫm Ngụy đều phải ở lại bảo vệ an nguy cho sứ thân Thái Lân quốc khi họ còn ở Thiên Lang. Vừa rồi phải giúp thu dọn chỗ ở cho hơn mười vị mỹ nữ kia, còn bị bọn họ vây kín một hồi khiến Vong Âm trong người khó chịu đều đã hiện trên mặt: " Thật không hiểu nổi vị hoàng đế Thái Lân này có ý gì, lễ vật mừng hoàng thượng đăng cơ còn nhất định phải có thêm nữ nhân?"

Thẫm Ngụy trầm giọng: " Dâng tặng mỹ nữ cho hoàng đế các nước để giữ vững hòa hữu, từ trước thì việc này đã được xem như lẽ thường tình, không có gì lạ cả."

" Rất may hoàng thượng từ chối nhận mỹ nữ cũng không xảy ra chuyện lớn gì." Vong Âm lại nói: " Việc này tốt nhất cũng không nên để Phiên Vân công tử biết được, nếu không chuyện tấu sớ tuyển tú kia còn chưa được giải quyết lại khiến hoàng thượng thêm một việc đau đầu."

" Lúc sứ thân đến, trên đường mọi người đều kéo nhau lại xem cả một đoàn người kéo dài, hôm nay Phiên Vân lại được hoàng thượng đồng ý để y ra ngoài cung, có thể không biết?"

" Nếu vậy rất có thể hiện tại Phiên Vân là đang ở y quán của Nhã Thanh…"

" Vong Âm, Thẫm Ngụy… có chuyện rồi."

Nhìn thấy Văn Huân cưỡi ngựa từ xa đã lớn tiếng nói, chờ hắn xuống ngựa rồi Vong Âm mới lên tiếng: " Ngươi sao lại đến đây?"

" Ta vừa nhận được tin từ Sát Âm… "

Vừa Nghe đến là tin của Sát Âm thì Vong Âm lo lắng: " Phiên Vân công tử xảy ra chuyện?"

" Đây… Phiên Vân… không có bị thương ở đâu."

" Vậy thì tốt, ta còn lo…"

Vong Âm còn chưa nói hết thì Thẫm Ngụy lại đột nhiên lên tiếng: " Người bị thương là ai?"

“ Là… Nhã Thanh đại phu.”

“ Nhã Thanh bị thương?” Vong Âm lo lắng: “ Vậy chứ đã xảy ra chuyện gì, y thế nào rồi, có nguy hiểm hay không?”

“ Ta cũng không được rõ, chỉ nghe nói là bị một đứa trẻ dùng dao đâm trúng, do đó chỉ là một đứa trẻ nên không ai đề phòng như vậy cũng không biết thế nào. Nhưng đây vẫn không phải việc nhỏ, rất có thể là muốn nhắm vào Phiên Vân, chúng ta vẫn phải báo lại chuyện này cho hoàng thượng.”

“ Vong Âm ngươi đến đó xem sao, ở đây cứ để ta lo được rồi. Nói Sát Âm lập tức đưa Phiên Vân trở về cung, cũng điều tra tất cả những người lạ đã tiếp xúc với y hôm nay.”

Nghe Thẩm Ngụy nói, Vong Âm gật đầu: “ Ta hiểu rồi.”

“ Văn Huân, ngươi bẩm báo chuyện này lại cho hoàng thượng.”

“ Được…”

“ Chờ đã.” Văn Huân vừa định đi thì lại bị Thẩm Ngụy gọi lại, hắn lên tiếng: “ Bảo vệ Tư Hưng phủ, giúp ta xin hoàng thượng để Thạo Lâm và Bất Triết đến đây canh chừng.”

-

“ Nhã Thanh làm sao rồi, vết thương không nặng lắm chứ?”

“ Do lực đạo của một đứa bé không quá lớn, vết thương không sâu nhưng….”

Thấy Dương Nhân chừng chừ không nói, Phiên Vân lo lắng: “ Nhưng thế nào, không phải đã nói vết thương không sâu nhưng nhìn ngươi vẫn không ổn, huynh ấy sẽ không sao chứ?”

“ Vết thương có độc, thứ độc này ta chưa từng thấy quá chỉ sợ không có khả năng cứu được.” Dương Nhân vội vàng vừa nói với Phiên Vân vừa muốn chạy ra ngoài: “ Ta tạm thời đã châm kim ngăn chặn độc tố

lan nhanh trên cơ thể, bây giờ phải lập tức đi gọi Diễm phu nhân trở về may ra có khả năng giải độc trong người y.”

“ Được, ngươi nhanh đi.” Phiên Vân hối thúc Dương Nhân xong lại vội chạy vào phòng trong, Nhã Thanh sắc mặt trắng bệt dường như chỉ còn một chút ý thức, Phiên Vân nghiến răng: “ Tại sao không phải nhắm vào ta mà lại là Nhã Thanh? Huynh ấy rõ ràng chỉ là một đại phu…”

“ Phiên…”

“ Nhã Thanh?” Phiên Vân nghe tiếng Nhã Thanh thì vội ngồi xuống bên giường: “ Ngươi làm sao rồi?”

“ Đứa bé… đó…”

“ Vừa rồi vì lo lắng cho ngươi nên ta không thể quan tâm đến nó, người biết đứa trẻ đó sao?”

“ Không…”

“ Nhưng tại sao lại là ngươi?” Phiên Vân suy nghĩ, cho dù ra tay có thể vì người bảo vệ bên cạnh y quá nhiều không thể tiếp cận thì cũng không cần ra tay với Nhã Thanh, thật ra là vì lý do gì?

“ Ngươi… có thể sẽ gặp nguy hiểm.” Nhã Thanh sắc mặt đã tái nhợt cũng cố cắn răng phát ra tiếng, y nắm cổ tay Phiên Vân: “ Nhanh quay trở về.”

“ Đừng lo cho ta nữa, người bị thương bây giờ là ngươi.” Nhìn miệng vết thương của Nhã Thanh chảy ra máu đen khiến Phiên Vân càng hoảng sợ: “ Ngươi thấy thế nào rồi, cố gắng chịu đựng một lát, bá mẫu lập tức sẽ trở về.”

Nhã Thanh lắc đầu, y không còn hơi sức để nói tiếp. Trước mắt bắt đầu trở nên mù mờ, trước khi thiếp đi vẫn còn nhớ tới lời nói của đứa trẻ kia khi ôm lấy mình. “ Ca ca đừng quá lo chuyện bao đồng, nếu không sẽ khó giữ lấy tính mạng.”

“ Nhã Thanh, nó làm sao rồi?”

“ Sư phụ.”

Thấy Diễm Nghệ và Tiểu Tri Hân lo lắng chạy vào phòng, Phiên Vân vì nhìn thấy Nhã Thanh thiếp đi mà lo sợ: " Bà mẫu, người nhanh xem Nhã Thanh… huynh ấy dường như không ổn rồi."

Nhìn miệng vết thương trên bụng Nhã Thanh, Diễm Nghệ vội lớn tiếng: " Tri Hân, đi lấy túi châm và hòm thuốc của sư phụ ngươi lại đây nhanh lên."

" Vâng tổ mẫu."

" Phiên Vân." Diễm Nghệ nhìn Phiên Vân lại nói: " Ngươi ra ngoài đợi một lát đi, không sao đâu, Nhã Thanh cứ để ta lo."

" Huynh ấy… sẽ không gì chứ?"

" Y là nhi tử của ta, ta nhất định không để cho y có chuyện. Cứ chờ ở bên ngoài được chứ?"

" Vâng…" Phiên Vân nhìn lại gương mặt không chút khí sắc của Nhã Thanh, y ở lại cũng không thể làm được gì, nên chỉ đành trở ra ngoài đợi mà trong lòng vẫn không an, đợi một lúc thì lại thấy Sát Âm trở về.

" Phiên Vân công tử, Nhã Thanh đại phu ra sao rồi?"

" Ngươi đã biết?" Phiên Vân lại hỏi: " Kẻ theo dõi đó thì sao, có bắt được người hay không?"

" Vốn đã bắt được, nhưng do ta làm việc không chu toàn lại để kẻ khác giết người diệt khẩu." Sát Âm trầm giọng: " Ta sẽ báo lại chuyện này với hoàng thượng."

" Không được, hoàng thượng bây giờ vẫn còn rất bận vì phải tiếp đón sự thần Thái Lân quốc, không thể để cho người có thêm rắc rối."

" Dù sao chuyện Nhã Thanh đại phu cũng không thể giấu được."

Phiên Vân nghiến răng: " Ngươi nói phải."

Trong phòng Diễm Nghệ nhìn miệng vết thương của Nhã Thanh vẫn còn tím tái mà sợ hãi, nàng lại bắt mạch một lần cho y mà ngón tay cũng run lên: " Tại sao lại vậy, rõ ràng máu độc đều đã bị lấy ra, ta cũng đã trừ được phần nào độc tố trong người y nó."

“ sư phụ sẽ không sao chứ ạ?”

“ Tạm thời thì là vậy nhưng… đây là lần đầu tiên ta gặp phải chuyện này, độc trong người tuy đã được giải không ít nhưng triệu chứng vẫn không suy giảm.”

“ Vậy… vậy phải làm sao mới được đây?”

Diễm Nghệ tuy rằng y thuật có thể coi là tốt nhưng vẫn không thể xem ra được đây là độc gì, tạm thời chỉ có thể lấy được máu nhiễm độc ở vết thương ra ngoài, cũng châm cứu để ngăn ngừa bị lan ra cơ thể.

Thế nhưng Nhã Thanh vẫn không có biểu hiện thanh tỉnh, không lý nào chỉ trong thời gian ngắn đã không thể khống chế đến vậy: “ Khốn kiếp, nếu để ta biết kẻ nào dám ra tay trên người y, lão nương nhất định lấy mạng hắn.”

“ Tổ mẫu, người máu độc của sư phụ cũng đã lấy ra hết… vậy sao sư phụ vẫn chưa tỉnh…”

“ Đừng có khóc.” Thấy Tiểu Tri Hân bắt đầu thút thít thì Diễm Nghệ lớn tiếng: “ Nhanh mang Tử Doanh Đoàn lại đây.”

“ Tử Doanh Đoàn?” Tri Hân lắc đầu: “ Không được, sư phụ đã nói loại thuốc đó tuy có thể thanh trừ nhiều loại độc tố nhưng cũng chỉ là nhất thời khống chế không thể loại trừ hoàn toàn còn có khả năng tổn hại thân thể, nếu không phải tình trạng bất đắc dĩ thì không nên sử dụng.”

“ Ngươi còn không thấy tình hình lúc này hay sao, nếu không muốn nó chết thì lập tức đi lấy cho ta.”

“ Ch… chết?” Tri Hân lấp bấp nghe tới chữ “ Chết “ liền biết việc này không thể chậm trễ được, cô vội chạy đi lấy thuốc.

Diễm Nghệ tức giận, hài tử của nàng y học tinh thông lại không ngừng tìm hiểu những phương thuốc và cách điều trị mới. Không chỉ dựa vào y thuật gia truyền còn muốn trị bệnh khắp nơi để có thêm kinh nghiệm cho bản thân, cứu nhiều người như vậy nhưng bản thân đến khi gặp chuyện lại không thể tự cứu mình, đây là lý gì chứ?

Càng tức giận nàng y thuật cũng không bao nhiêu, thế nên hiện tại muốn cứu được Nhã Thanh cũng chỉ có thể dùng đến loại thuốc tổn hại thân thể đó. Ít nhiều cũng khiến Nhã Thanh hồi tỉnh một thời gian,

tự cứu lấy mình.

“ Tổ mẫu, ta mang Tử Doanh Đoàn đến rồi.”

“ Nhanh đưa cho ta.” Diễm Nghệ tách môi Nhã Thanh cho thuốc vào miệng giúp y nuốt xuống, nàng suy nghĩ lại nhìn sang Tiểu Tri Hân: “ Chuyện này không thể nói với ai nhất là Phiên Vân, hiểu không.”

“ Vâng tổ mẫu… ta… ta sẽ không nói.”

Diễm Nghệ lại nhìn nhi tử nằm trên giường mà trong lòng đau nhói, không biết được mục đích của kẻ muốn hại Nhã Thanh là gì, nàng càng không thể để Phiên Vân biết được. Lỡ như bọn chúng muốn giết thật ra là Phiên Vân, y lại vì Nhã Thanh làm ra chuyện gì ngu ngốc như tìm kẻ đó đòi thuốc giải lại càng nguy hơn, trước hết vẫn phải để Phiên Vân an tâm mà trở về trước đã.

" Tri Hân, biểu ca ta sao rồi?"

Vừa bước ra ngoài đã bị Phiên Vân kéo tay hỏi, Tiểu Tri Hân lúng túng một chút mới gượng cười: " Sư phụ đã không sao nữa rồi, người không cần phải lo lắng. Tổ mẫu nói cần phải để sư phụ nghỉ ngơi, nên tạm thời vẫn chờ khi người tỉnh lại rồi mới tự mình nói với tiểu sư phụ đi."

" Không sao rồi?" Phiên Vân nghe nói mới thở ra một hơi cảm thấy nhẹ nhõm, y lúc này lại phải suy nghĩ đến kẻ lợi dụng một đứa trẻ để gây thương tích cho Nhã Thanh là ai. Y hướng Sát Âm: " Ta có thể ở lại chờ đến khi Nhã Thanh tỉnh lại chứ?"

" Chuyện này..."

" Phiên Vân." Diễm Nghệ trở ra ngoài, không đợi Phiên Vân nói gì đã xoa đầu y: " Nhã Thanh nếu đã không sao rồi ngươi cũng không cần ở lại nữa, trở về nghỉ ngơi đi, khi nào nó tỉnh lại ta lập tức báo cho ngươi."

" Nhưng..."

" Không cần lo lắng, chỉ là một vết thương nhỏ, y chết được hay sao? Ngươi ở đây ngược lại càng khiến hoàng thượng không an tâm, nghe lời đi."

Phiên Vân suy nghĩ rồi gật đầu: " Nếu bá mẫu đã nói như vậy thì ta sẽ

nghe lời người, khi nào biểu ca tỉnh, người hãy cho ta biết."

" Được."

Chương 76:

Sắp xếp quân lính canh phòng bên ngoài Tư Hưng phủ thừa tướng, Vong Âm cùng Thẫm Ngụy đều phải ở lại bảo vệ an nguy cho sứ thân Thái Lân quốc khi họ còn ở Thiên Lang. Vừa rồi phải giúp thu dọn chỗ ở cho hơn mười vị mỹ nữ kia, còn bị bọn họ vây kín một hồi khiến Vong Âm trong người khó chịu đều đã hiện trên mặt: " Thật không hiểu nổi vị hoàng đế Thái Lân này có ý gì, lễ vật mừng hoàng thượng đăng cơ còn nhất định phải có thêm nữ nhân?"

Thẫm Ngụy trầm giọng: " Dâng tặng mỹ nữ cho hoàng đế các nước để giữ vững hòa hữu, từ trước thì việc này đã được xem như lẽ thường tình, không có gì lạ cả."

" Rất may hoàng thượng từ chối nhận mỹ nữ cũng không xảy ra chuyện lớn gì." Vong Âm lại nói: " Việc này tốt nhất cũng không nên để Phiên Vân công tử biết được, nếu không chuyện tấu sớ tuyển tú kia còn chưa được giải quyết lại khiến hoàng thượng thêm một việc đau đầu."

" Lúc sứ thân đến, trên đường mọi người đều kéo nhau lại xem cả một đoàn người kéo dài, hôm nay Phiên Vân lại được hoàng thượng đồng ý để y ra ngoài cung, có thể không biết?"

" Nếu vậy rất có thể hiện tại Phiên Vân là đang ở y quán của Nhã Thanh…"

" Vong Âm, Thẫm Ngụy… có chuyện rồi."

Nhìn thấy Văn Huân cưỡi ngựa từ xa đã lớn tiếng nói, chờ hắn xuống ngựa rồi Vong Âm mới lên tiếng: " Ngươi sao lại đến đây?"

" Ta vừa nhận được tin từ Sát Âm… "

Vừa Nghe đến là tin của Sát Âm thì Vong Âm lo lắng: " Phiên Vân công tử xảy ra chuyện?"

" Đây… Phiên Vân… không có bị thương ở đâu."

" Vậy thì tốt, ta còn lo…"

Vong Âm còn chưa nói hết thì Thẫm Ngụy lại đột nhiên lên tiếng: " Người bị thương là ai?"

“ Là… Nhã Thanh đại phu.”

“ Nhã Thanh bị thương?” Vong Âm lo lắng: “ Vậy chứ đã xảy ra chuyện gì, y thế nào rồi, có nguy hiểm hay không?”

“ Ta cũng không được rõ, chỉ nghe nói là bị một đứa trẻ dùng dao đâm trúng, do đó chỉ là một đứa trẻ nên không ai đề phòng như vậy cũng không biết thế nào. Nhưng đây vẫn không phải việc nhỏ, rất có thể là muốn nhắm vào Phiên Vân, chúng ta vẫn phải báo lại chuyện này cho hoàng thượng.”

“ Vong Âm ngươi đến đó xem sao, ở đây cứ để ta lo được rồi. Nói Sát Âm lập tức đưa Phiên Vân trở về cung, cũng điều tra tất cả những người lạ đã tiếp xúc với y hôm nay.”

Nghe Thẩm Ngụy nói, Vong Âm gật đầu: “ Ta hiểu rồi.”

“ Văn Huân, ngươi bẩm báo chuyện này lại cho hoàng thượng.”

“ Được…”

“ Chờ đã.” Văn Huân vừa định đi thì lại bị Thẩm Ngụy gọi lại, hắn lên tiếng: “ Bảo vệ Tư Hưng phủ, giúp ta xin hoàng thượng để Thạo Lâm và Bất Triết đến đây canh chừng.”

-

“ Nhã Thanh làm sao rồi, vết thương không nặng lắm chứ?”

“ Do lực đạo của một đứa bé không quá lớn, vết thương không sâu nhưng….”

Thấy Dương Nhân chừng chừ không nói, Phiên Vân lo lắng: “ Nhưng thế nào, không phải đã nói vết thương không sâu nhưng nhìn ngươi vẫn không ổn, huynh ấy sẽ không sao chứ?”

“ Vết thương có độc, thứ độc này ta chưa từng thấy quá chỉ sợ không có khả năng cứu được.” Dương Nhân vội vàng vừa nói với Phiên Vân vừa muốn chạy ra ngoài: “ Ta tạm thời đã châm kim ngăn chặn độc tố

lan nhanh trên cơ thể, bây giờ phải lập tức đi gọi Diễm phu nhân trở về may ra có khả năng giải độc trong người y.”

“ Được, ngươi nhanh đi.” Phiên Vân hối thúc Dương Nhân xong lại vội chạy vào phòng trong, Nhã Thanh sắc mặt trắng bệt dường như chỉ còn một chút ý thức, Phiên Vân nghiến răng: “ Tại sao không phải nhắm vào ta mà lại là Nhã Thanh? Huynh ấy rõ ràng chỉ là một đại phu…”

“ Phiên…”

“ Nhã Thanh?” Phiên Vân nghe tiếng Nhã Thanh thì vội ngồi xuống bên giường: “ Ngươi làm sao rồi?”

“ Đứa bé… đó…”

“ Vừa rồi vì lo lắng cho ngươi nên ta không thể quan tâm đến nó, người biết đứa trẻ đó sao?”

“ Không…”

“ Nhưng tại sao lại là ngươi?” Phiên Vân suy nghĩ, cho dù ra tay có thể vì người bảo vệ bên cạnh y quá nhiều không thể tiếp cận thì cũng không cần ra tay với Nhã Thanh, thật ra là vì lý do gì?

“ Ngươi… có thể sẽ gặp nguy hiểm.” Nhã Thanh sắc mặt đã tái nhợt cũng cố cắn răng phát ra tiếng, y nắm cổ tay Phiên Vân: “ Nhanh quay trở về.”

“ Đừng lo cho ta nữa, người bị thương bây giờ là ngươi.” Nhìn miệng vết thương của Nhã Thanh chảy ra máu đen khiến Phiên Vân càng hoảng sợ: “ Ngươi thấy thế nào rồi, cố gắng chịu đựng một lát, bá mẫu lập tức sẽ trở về.”

Nhã Thanh lắc đầu, y không còn hơi sức để nói tiếp. Trước mắt bắt đầu trở nên mù mờ, trước khi thiếp đi vẫn còn nhớ tới lời nói của đứa trẻ kia khi ôm lấy mình. “ Ca ca đừng quá lo chuyện bao đồng, nếu không sẽ khó giữ lấy tính mạng.”

“ Nhã Thanh, nó làm sao rồi?”

“ Sư phụ.”

Thấy Diễm Nghệ và Tiểu Tri Hân lo lắng chạy vào phòng, Phiên Vân vì nhìn thấy Nhã Thanh thiếp đi mà lo sợ: " Bà mẫu, người nhanh xem Nhã Thanh… huynh ấy dường như không ổn rồi."

Nhìn miệng vết thương trên bụng Nhã Thanh, Diễm Nghệ vội lớn tiếng: " Tri Hân, đi lấy túi châm và hòm thuốc của sư phụ ngươi lại đây nhanh lên."

" Vâng tổ mẫu."

" Phiên Vân." Diễm Nghệ nhìn Phiên Vân lại nói: " Ngươi ra ngoài đợi một lát đi, không sao đâu, Nhã Thanh cứ để ta lo."

" Huynh ấy… sẽ không gì chứ?"

" Y là nhi tử của ta, ta nhất định không để cho y có chuyện. Cứ chờ ở bên ngoài được chứ?"

" Vâng…" Phiên Vân nhìn lại gương mặt không chút khí sắc của Nhã Thanh, y ở lại cũng không thể làm được gì, nên chỉ đành trở ra ngoài đợi mà trong lòng vẫn không an, đợi một lúc thì lại thấy Sát Âm trở về.

" Phiên Vân công tử, Nhã Thanh đại phu ra sao rồi?"

" Ngươi đã biết?" Phiên Vân lại hỏi: " Kẻ theo dõi đó thì sao, có bắt được người hay không?"

" Vốn đã bắt được, nhưng do ta làm việc không chu toàn lại để kẻ khác giết người diệt khẩu." Sát Âm trầm giọng: " Ta sẽ báo lại chuyện này với hoàng thượng."

" Không được, hoàng thượng bây giờ vẫn còn rất bận vì phải tiếp đón sự thần Thái Lân quốc, không thể để cho người có thêm rắc rối."

" Dù sao chuyện Nhã Thanh đại phu cũng không thể giấu được."

Phiên Vân nghiến răng: " Ngươi nói phải."

Trong phòng Diễm Nghệ nhìn miệng vết thương của Nhã Thanh vẫn còn tím tái mà sợ hãi, nàng lại bắt mạch một lần cho y mà ngón tay cũng run lên: " Tại sao lại vậy, rõ ràng máu độc đều đã bị lấy ra, ta cũng đã trừ được phần nào độc tố trong người y nó."

“ sư phụ sẽ không sao chứ ạ?”

“ Tạm thời thì là vậy nhưng… đây là lần đầu tiên ta gặp phải chuyện này, độc trong người tuy đã được giải không ít nhưng triệu chứng vẫn không suy giảm.”

“ Vậy… vậy phải làm sao mới được đây?”

Diễm Nghệ tuy rằng y thuật có thể coi là tốt nhưng vẫn không thể xem ra được đây là độc gì, tạm thời chỉ có thể lấy được máu nhiễm độc ở vết thương ra ngoài, cũng châm cứu để ngăn ngừa bị lan ra cơ thể.

Thế nhưng Nhã Thanh vẫn không có biểu hiện thanh tỉnh, không lý nào chỉ trong thời gian ngắn đã không thể khống chế đến vậy: “ Khốn kiếp, nếu để ta biết kẻ nào dám ra tay trên người y, lão nương nhất định lấy mạng hắn.”

“ Tổ mẫu, người máu độc của sư phụ cũng đã lấy ra hết… vậy sao sư phụ vẫn chưa tỉnh…”

“ Đừng có khóc.” Thấy Tiểu Tri Hân bắt đầu thút thít thì Diễm Nghệ lớn tiếng: “ Nhanh mang Tử Doanh Đoàn lại đây.”

“ Tử Doanh Đoàn?” Tri Hân lắc đầu: “ Không được, sư phụ đã nói loại thuốc đó tuy có thể thanh trừ nhiều loại độc tố nhưng cũng chỉ là nhất thời khống chế không thể loại trừ hoàn toàn còn có khả năng tổn hại thân thể, nếu không phải tình trạng bất đắc dĩ thì không nên sử dụng.”

“ Ngươi còn không thấy tình hình lúc này hay sao, nếu không muốn nó chết thì lập tức đi lấy cho ta.”

“ Ch… chết?” Tri Hân lấp bấp nghe tới chữ “ Chết “ liền biết việc này không thể chậm trễ được, cô vội chạy đi lấy thuốc.

Diễm Nghệ tức giận, hài tử của nàng y học tinh thông lại không ngừng tìm hiểu những phương thuốc và cách điều trị mới. Không chỉ dựa vào y thuật gia truyền còn muốn trị bệnh khắp nơi để có thêm kinh nghiệm cho bản thân, cứu nhiều người như vậy nhưng bản thân đến khi gặp chuyện lại không thể tự cứu mình, đây là lý gì chứ?

Càng tức giận nàng y thuật cũng không bao nhiêu, thế nên hiện tại muốn cứu được Nhã Thanh cũng chỉ có thể dùng đến loại thuốc tổn hại thân thể đó. Ít nhiều cũng khiến Nhã Thanh hồi tỉnh một thời gian,

tự cứu lấy mình.

“ Tổ mẫu, ta mang Tử Doanh Đoàn đến rồi.”

“ Nhanh đưa cho ta.” Diễm Nghệ tách môi Nhã Thanh cho thuốc vào miệng giúp y nuốt xuống, nàng suy nghĩ lại nhìn sang Tiểu Tri Hân: “ Chuyện này không thể nói với ai nhất là Phiên Vân, hiểu không.”

“ Vâng tổ mẫu… ta… ta sẽ không nói.”

Diễm Nghệ lại nhìn nhi tử nằm trên giường mà trong lòng đau nhói, không biết được mục đích của kẻ muốn hại Nhã Thanh là gì, nàng càng không thể để Phiên Vân biết được. Lỡ như bọn chúng muốn giết thật ra là Phiên Vân, y lại vì Nhã Thanh làm ra chuyện gì ngu ngốc như tìm kẻ đó đòi thuốc giải lại càng nguy hơn, trước hết vẫn phải để Phiên Vân an tâm mà trở về trước đã.

" Tri Hân, biểu ca ta sao rồi?"

Vừa bước ra ngoài đã bị Phiên Vân kéo tay hỏi, Tiểu Tri Hân lúng túng một chút mới gượng cười: " Sư phụ đã không sao nữa rồi, người không cần phải lo lắng. Tổ mẫu nói cần phải để sư phụ nghỉ ngơi, nên tạm thời vẫn chờ khi người tỉnh lại rồi mới tự mình nói với tiểu sư phụ đi."

" Không sao rồi?" Phiên Vân nghe nói mới thở ra một hơi cảm thấy nhẹ nhõm, y lúc này lại phải suy nghĩ đến kẻ lợi dụng một đứa trẻ để gây thương tích cho Nhã Thanh là ai. Y hướng Sát Âm: " Ta có thể ở lại chờ đến khi Nhã Thanh tỉnh lại chứ?"

" Chuyện này..."

" Phiên Vân." Diễm Nghệ trở ra ngoài, không đợi Phiên Vân nói gì đã xoa đầu y: " Nhã Thanh nếu đã không sao rồi ngươi cũng không cần ở lại nữa, trở về nghỉ ngơi đi, khi nào nó tỉnh lại ta lập tức báo cho ngươi."

" Nhưng..."

" Không cần lo lắng, chỉ là một vết thương nhỏ, y chết được hay sao? Ngươi ở đây ngược lại càng khiến hoàng thượng không an tâm, nghe lời đi."

Phiên Vân suy nghĩ rồi gật đầu: " Nếu bá mẫu đã nói như vậy thì ta sẽ

nghe lời người, khi nào biểu ca tỉnh, người hãy cho ta biết."

" Được."

Chương 77:

Sắp xếp quân lính canh phòng bên ngoài Tư Hưng phủ thừa tướng, Vong Âm cùng Thẫm Ngụy đều phải ở lại bảo vệ an nguy cho sứ thân Thái Lân quốc khi họ còn ở Thiên Lang. Vừa rồi phải giúp thu dọn chỗ ở cho hơn mười vị mỹ nữ kia, còn bị bọn họ vây kín một hồi khiến Vong Âm trong người khó chịu đều đã hiện trên mặt: " Thật không hiểu nổi vị hoàng đế Thái Lân này có ý gì, lễ vật mừng hoàng thượng đăng cơ còn nhất định phải có thêm nữ nhân?"

Thẫm Ngụy trầm giọng: " Dâng tặng mỹ nữ cho hoàng đế các nước để giữ vững hòa hữu, từ trước thì việc này đã được xem như lẽ thường tình, không có gì lạ cả."

" Rất may hoàng thượng từ chối nhận mỹ nữ cũng không xảy ra chuyện lớn gì." Vong Âm lại nói: " Việc này tốt nhất cũng không nên để Phiên Vân công tử biết được, nếu không chuyện tấu sớ tuyển tú kia còn chưa được giải quyết lại khiến hoàng thượng thêm một việc đau đầu."

" Lúc sứ thân đến, trên đường mọi người đều kéo nhau lại xem cả một đoàn người kéo dài, hôm nay Phiên Vân lại được hoàng thượng đồng ý để y ra ngoài cung, có thể không biết?"

" Nếu vậy rất có thể hiện tại Phiên Vân là đang ở y quán của Nhã Thanh…"

" Vong Âm, Thẫm Ngụy… có chuyện rồi."

Nhìn thấy Văn Huân cưỡi ngựa từ xa đã lớn tiếng nói, chờ hắn xuống ngựa rồi Vong Âm mới lên tiếng: " Ngươi sao lại đến đây?"

" Ta vừa nhận được tin từ Sát Âm… "

Vừa Nghe đến là tin của Sát Âm thì Vong Âm lo lắng: " Phiên Vân công tử xảy ra chuyện?"

" Đây… Phiên Vân… không có bị thương ở đâu."

" Vậy thì tốt, ta còn lo…"

Vong Âm còn chưa nói hết thì Thẫm Ngụy lại đột nhiên lên tiếng: " Người bị thương là ai?"

“ Là… Nhã Thanh đại phu.”

“ Nhã Thanh bị thương?” Vong Âm lo lắng: “ Vậy chứ đã xảy ra chuyện gì, y thế nào rồi, có nguy hiểm hay không?”

“ Ta cũng không được rõ, chỉ nghe nói là bị một đứa trẻ dùng dao đâm trúng, do đó chỉ là một đứa trẻ nên không ai đề phòng như vậy cũng không biết thế nào. Nhưng đây vẫn không phải việc nhỏ, rất có thể là muốn nhắm vào Phiên Vân, chúng ta vẫn phải báo lại chuyện này cho hoàng thượng.”

“ Vong Âm ngươi đến đó xem sao, ở đây cứ để ta lo được rồi. Nói Sát Âm lập tức đưa Phiên Vân trở về cung, cũng điều tra tất cả những người lạ đã tiếp xúc với y hôm nay.”

Nghe Thẩm Ngụy nói, Vong Âm gật đầu: “ Ta hiểu rồi.”

“ Văn Huân, ngươi bẩm báo chuyện này lại cho hoàng thượng.”

“ Được…”

“ Chờ đã.” Văn Huân vừa định đi thì lại bị Thẩm Ngụy gọi lại, hắn lên tiếng: “ Bảo vệ Tư Hưng phủ, giúp ta xin hoàng thượng để Thạo Lâm và Bất Triết đến đây canh chừng.”

-

“ Nhã Thanh làm sao rồi, vết thương không nặng lắm chứ?”

“ Do lực đạo của một đứa bé không quá lớn, vết thương không sâu nhưng….”

Thấy Dương Nhân chừng chừ không nói, Phiên Vân lo lắng: “ Nhưng thế nào, không phải đã nói vết thương không sâu nhưng nhìn ngươi vẫn không ổn, huynh ấy sẽ không sao chứ?”

“ Vết thương có độc, thứ độc này ta chưa từng thấy quá chỉ sợ không có khả năng cứu được.” Dương Nhân vội vàng vừa nói với Phiên Vân vừa muốn chạy ra ngoài: “ Ta tạm thời đã châm kim ngăn chặn độc tố

lan nhanh trên cơ thể, bây giờ phải lập tức đi gọi Diễm phu nhân trở về may ra có khả năng giải độc trong người y.”

“ Được, ngươi nhanh đi.” Phiên Vân hối thúc Dương Nhân xong lại vội chạy vào phòng trong, Nhã Thanh sắc mặt trắng bệt dường như chỉ còn một chút ý thức, Phiên Vân nghiến răng: “ Tại sao không phải nhắm vào ta mà lại là Nhã Thanh? Huynh ấy rõ ràng chỉ là một đại phu…”

“ Phiên…”

“ Nhã Thanh?” Phiên Vân nghe tiếng Nhã Thanh thì vội ngồi xuống bên giường: “ Ngươi làm sao rồi?”

“ Đứa bé… đó…”

“ Vừa rồi vì lo lắng cho ngươi nên ta không thể quan tâm đến nó, người biết đứa trẻ đó sao?”

“ Không…”

“ Nhưng tại sao lại là ngươi?” Phiên Vân suy nghĩ, cho dù ra tay có thể vì người bảo vệ bên cạnh y quá nhiều không thể tiếp cận thì cũng không cần ra tay với Nhã Thanh, thật ra là vì lý do gì?

“ Ngươi… có thể sẽ gặp nguy hiểm.” Nhã Thanh sắc mặt đã tái nhợt cũng cố cắn răng phát ra tiếng, y nắm cổ tay Phiên Vân: “ Nhanh quay trở về.”

“ Đừng lo cho ta nữa, người bị thương bây giờ là ngươi.” Nhìn miệng vết thương của Nhã Thanh chảy ra máu đen khiến Phiên Vân càng hoảng sợ: “ Ngươi thấy thế nào rồi, cố gắng chịu đựng một lát, bá mẫu lập tức sẽ trở về.”

Nhã Thanh lắc đầu, y không còn hơi sức để nói tiếp. Trước mắt bắt đầu trở nên mù mờ, trước khi thiếp đi vẫn còn nhớ tới lời nói của đứa trẻ kia khi ôm lấy mình. “ Ca ca đừng quá lo chuyện bao đồng, nếu không sẽ khó giữ lấy tính mạng.”

“ Nhã Thanh, nó làm sao rồi?”

“ Sư phụ.”

Thấy Diễm Nghệ và Tiểu Tri Hân lo lắng chạy vào phòng, Phiên Vân vì nhìn thấy Nhã Thanh thiếp đi mà lo sợ: " Bà mẫu, người nhanh xem Nhã Thanh… huynh ấy dường như không ổn rồi."

Nhìn miệng vết thương trên bụng Nhã Thanh, Diễm Nghệ vội lớn tiếng: " Tri Hân, đi lấy túi châm và hòm thuốc của sư phụ ngươi lại đây nhanh lên."

" Vâng tổ mẫu."

" Phiên Vân." Diễm Nghệ nhìn Phiên Vân lại nói: " Ngươi ra ngoài đợi một lát đi, không sao đâu, Nhã Thanh cứ để ta lo."

" Huynh ấy… sẽ không gì chứ?"

" Y là nhi tử của ta, ta nhất định không để cho y có chuyện. Cứ chờ ở bên ngoài được chứ?"

" Vâng…" Phiên Vân nhìn lại gương mặt không chút khí sắc của Nhã Thanh, y ở lại cũng không thể làm được gì, nên chỉ đành trở ra ngoài đợi mà trong lòng vẫn không an, đợi một lúc thì lại thấy Sát Âm trở về.

" Phiên Vân công tử, Nhã Thanh đại phu ra sao rồi?"

" Ngươi đã biết?" Phiên Vân lại hỏi: " Kẻ theo dõi đó thì sao, có bắt được người hay không?"

" Vốn đã bắt được, nhưng do ta làm việc không chu toàn lại để kẻ khác giết người diệt khẩu." Sát Âm trầm giọng: " Ta sẽ báo lại chuyện này với hoàng thượng."

" Không được, hoàng thượng bây giờ vẫn còn rất bận vì phải tiếp đón sự thần Thái Lân quốc, không thể để cho người có thêm rắc rối."

" Dù sao chuyện Nhã Thanh đại phu cũng không thể giấu được."

Phiên Vân nghiến răng: " Ngươi nói phải."

Trong phòng Diễm Nghệ nhìn miệng vết thương của Nhã Thanh vẫn còn tím tái mà sợ hãi, nàng lại bắt mạch một lần cho y mà ngón tay cũng run lên: " Tại sao lại vậy, rõ ràng máu độc đều đã bị lấy ra, ta cũng đã trừ được phần nào độc tố trong người y nó."

“ sư phụ sẽ không sao chứ ạ?”

“ Tạm thời thì là vậy nhưng… đây là lần đầu tiên ta gặp phải chuyện này, độc trong người tuy đã được giải không ít nhưng triệu chứng vẫn không suy giảm.”

“ Vậy… vậy phải làm sao mới được đây?”

Diễm Nghệ tuy rằng y thuật có thể coi là tốt nhưng vẫn không thể xem ra được đây là độc gì, tạm thời chỉ có thể lấy được máu nhiễm độc ở vết thương ra ngoài, cũng châm cứu để ngăn ngừa bị lan ra cơ thể.

Thế nhưng Nhã Thanh vẫn không có biểu hiện thanh tỉnh, không lý nào chỉ trong thời gian ngắn đã không thể khống chế đến vậy: “ Khốn kiếp, nếu để ta biết kẻ nào dám ra tay trên người y, lão nương nhất định lấy mạng hắn.”

“ Tổ mẫu, người máu độc của sư phụ cũng đã lấy ra hết… vậy sao sư phụ vẫn chưa tỉnh…”

“ Đừng có khóc.” Thấy Tiểu Tri Hân bắt đầu thút thít thì Diễm Nghệ lớn tiếng: “ Nhanh mang Tử Doanh Đoàn lại đây.”

“ Tử Doanh Đoàn?” Tri Hân lắc đầu: “ Không được, sư phụ đã nói loại thuốc đó tuy có thể thanh trừ nhiều loại độc tố nhưng cũng chỉ là nhất thời khống chế không thể loại trừ hoàn toàn còn có khả năng tổn hại thân thể, nếu không phải tình trạng bất đắc dĩ thì không nên sử dụng.”

“ Ngươi còn không thấy tình hình lúc này hay sao, nếu không muốn nó chết thì lập tức đi lấy cho ta.”

“ Ch… chết?” Tri Hân lấp bấp nghe tới chữ “ Chết “ liền biết việc này không thể chậm trễ được, cô vội chạy đi lấy thuốc.

Diễm Nghệ tức giận, hài tử của nàng y học tinh thông lại không ngừng tìm hiểu những phương thuốc và cách điều trị mới. Không chỉ dựa vào y thuật gia truyền còn muốn trị bệnh khắp nơi để có thêm kinh nghiệm cho bản thân, cứu nhiều người như vậy nhưng bản thân đến khi gặp chuyện lại không thể tự cứu mình, đây là lý gì chứ?

Càng tức giận nàng y thuật cũng không bao nhiêu, thế nên hiện tại muốn cứu được Nhã Thanh cũng chỉ có thể dùng đến loại thuốc tổn hại thân thể đó. Ít nhiều cũng khiến Nhã Thanh hồi tỉnh một thời gian,

tự cứu lấy mình.

“ Tổ mẫu, ta mang Tử Doanh Đoàn đến rồi.”

“ Nhanh đưa cho ta.” Diễm Nghệ tách môi Nhã Thanh cho thuốc vào miệng giúp y nuốt xuống, nàng suy nghĩ lại nhìn sang Tiểu Tri Hân: “ Chuyện này không thể nói với ai nhất là Phiên Vân, hiểu không.”

“ Vâng tổ mẫu… ta… ta sẽ không nói.”

Diễm Nghệ lại nhìn nhi tử nằm trên giường mà trong lòng đau nhói, không biết được mục đích của kẻ muốn hại Nhã Thanh là gì, nàng càng không thể để Phiên Vân biết được. Lỡ như bọn chúng muốn giết thật ra là Phiên Vân, y lại vì Nhã Thanh làm ra chuyện gì ngu ngốc như tìm kẻ đó đòi thuốc giải lại càng nguy hơn, trước hết vẫn phải để Phiên Vân an tâm mà trở về trước đã.

" Tri Hân, biểu ca ta sao rồi?"

Vừa bước ra ngoài đã bị Phiên Vân kéo tay hỏi, Tiểu Tri Hân lúng túng một chút mới gượng cười: " Sư phụ đã không sao nữa rồi, người không cần phải lo lắng. Tổ mẫu nói cần phải để sư phụ nghỉ ngơi, nên tạm thời vẫn chờ khi người tỉnh lại rồi mới tự mình nói với tiểu sư phụ đi."

" Không sao rồi?" Phiên Vân nghe nói mới thở ra một hơi cảm thấy nhẹ nhõm, y lúc này lại phải suy nghĩ đến kẻ lợi dụng một đứa trẻ để gây thương tích cho Nhã Thanh là ai. Y hướng Sát Âm: " Ta có thể ở lại chờ đến khi Nhã Thanh tỉnh lại chứ?"

" Chuyện này..."

" Phiên Vân." Diễm Nghệ trở ra ngoài, không đợi Phiên Vân nói gì đã xoa đầu y: " Nhã Thanh nếu đã không sao rồi ngươi cũng không cần ở lại nữa, trở về nghỉ ngơi đi, khi nào nó tỉnh lại ta lập tức báo cho ngươi."

" Nhưng..."

" Không cần lo lắng, chỉ là một vết thương nhỏ, y chết được hay sao? Ngươi ở đây ngược lại càng khiến hoàng thượng không an tâm, nghe lời đi."

Phiên Vân suy nghĩ rồi gật đầu: " Nếu bá mẫu đã nói như vậy thì ta sẽ

nghe lời người, khi nào biểu ca tỉnh, người hãy cho ta biết."

" Được."

CHương 78:

“ Nhã Thanh.” Vong Âm đợi hết thêm một ngày, cuối cùng cũng nhìn thấy Nhã Thanh tỉnh lại. Hắn vui mừng nói: “ Ngươi cuối cùng cũng chịu tỉnh, đừng vội cử động sẽ ảnh hưởng đến vết thương.”

Đầu tiên nhìn thấy chính là Vong Âm ngồi ngay bên giường của mình, Nhã Thanh trong lòng cũng có chút cảm thấy ấm áp. Y đảo đôi con ngươi xem một vòng, ngoài Vong Âm thì chỉ nhìn thấy Tiểu Tri Hân đang úp mặt trên mặt bàn ngủ quên, y khàn giọng lên tiếng hỏi: “ Phiên Vân đâu?”

“ An tâm, Phiên Vân công tử đã trở về cung rồi.” Vong Âm vừa rót một ly nước đến, cũng đỡ Nhã Thanh ngồi dậy: “ Bá mẫu nói vết thương của ngươi không quá nặng, nhưng ngươi ngủ liền hơn một ngày khiến ta không thể thôi lo lắng, bây giờ thấy ngươi tỉnh mới có thể an tâm hơn.”

“ Ta thiếp đi lâu như vậy?” Uống hết ly nước Vong Âm đưa tới mới cảm thấy cổ họng tốt hơn một chút, Nhã Thanh lúc thử động người đều thấy cơ thể yếu ớt còn có vết thương ở bụng đau nhói, trong lòng lại có chút hoài nghi thân thể mình không đúng.

Nhìn thấy Nhã Thanh chân mày hơi nhíu lại, Vong Âm quan tâm hỏi: " Ngươi sao vậy, vết thương lại đau sao?"

" Không sao." Nhã Thanh lập tức trả lời, y lại hỏi: “ Mẫu thân của ta đâu?”

“ Phải rồi, bá mẫu còn đang nấu thuốc cho ngươi, ta đi báo cho người một tiếng ngươi đã tỉnh.”

“ Được.” Vong Âm vừa đi thì Nhã Thanh lại lớn tiếng một chút muốn gọi Tiểu Tri Hân dậy: “ Tri Hân, đừng ngủ nữa.”

“ Ừm…”

“ Nhanh dậy cho ta.”

“ Ân…” Tiểu Tri Hân bị tiếng ồn làm thức, cô mệt mỏi ngồi thẳng dậy dụi qua hai mắt mấy lần mới nhận ra người gọi mình là Nhã Thanh mà mừng rỡ: “ Sư phụ, người tỉnh rồi… thật là may quá, ta lập tức đi nói cho sư mẫu.”

“ Không cần nữa, Vong Âm đã đi rồi.” Nhã Thanh xua tay lại nói: “ Đến, trả lời thành thật với sư phụ thật ra ta tình trạng như thế nào?”

“ Sư phụ người biết sao?” Tiểu Tri Hân ngạc nhiên.

Nhã Thanh nhăn mày: “ Chưa nói đến ta ngủ mất hơn một ngày, thế nhưng vết thương đau nhức, tay chân lại mềm nhũn yếu ớt. Ngươi cho sư phụ ngươi là ai, có thể không phân biệt được mấy lần cơ thể chính mình bị thương có nặng nhẹ thế nào sao?”

“ Sư phụ, thật ra…” Tiểu Tri Hân nhỏ giọng: “ Vết thương của sư phụ có độc, tổ mẫu nói ngay cả người cũng không thể giải, hiện tại nếu có người giải được loại độc này cũng chỉ có thể là sự phụ tự cứu lấy mình, vì thế mới phải dùng đến Tử Doanh Đoàn để kéo dài thời gian.”

“ Tử Doanh Đoàn?” Nhã Thanh nghe thì liền hiểu ra lý do vì sao y cảm thấy cơ thể mình yếu ớt như vậy, thế nhưng nếu là loại độc nguy hiểm đến tính mạng không thể trách Diễm Nghệ lại cần dùng đến loại thuốc này.

Nhã Thanh tự xem mạch cho chính mình, trong cơ thể y quả thật có độc lạ vẫn chưa giải. Suy nghĩ y lại lên tiếng: " Không ai biết chuyện này chứ?"

" Không có sư phụ, chỉ có ta và tổ mẫu biết."

" Vừa hay tránh cho bọn họ lo lắng không đâu." Nhã Thanh nói vừa muốn xuống giường, không ngờ lại có người bất ngờ xông vào phòng, tròn mắt nhìn kẻ kia gương mặt dường như đang tức giận còn cố kiềm chế đối diện với mình, Nhã Thanh giọng đầy ngạc nhiên: “ Thẩm Ngụy?”

“ Thẩm tướng quân?”

“ Ngươi sao lại ở…”

Chưa cần nghe Nhã Thanh nói hết, Thẩm Ngụy nhìn sang Tiểu Tri Hân gắt giọng nói: “ Y trúng độc... hơn nữa Tử Doanh Đoàn, thứ thuốc này có hại như thế nào các người có thể không biết?”

“ Ta… ta không biết.” Tiểu Tri Hân run giọng: “ Ta chỉ nghe sư phụ nói… ta thật sự không biết nó...”

Không ngờ Thẫm Ngụy cũng có mặt ở đây, còn bị hắn nghe được y nói chuyện với Tiểu Tri Hân. Nhã Thanh thở dài: " Thẫm Ngụy, ngươi bình tĩnh chút đi."

" Sư phụ." Tiểu Tri Hân bình thường rất ngưỡng mộ Thẫm Ngụy, luôn nhìn hắn điềm tĩnh uy phong, bây giờ lại có vẻ tức giận như vậy khiến cô sợ hãi mà vừa lui về sau vừa cúi đầu: " Ta đã nói trước… nhưng tổ mẫu vẫn..."

" Không sao, ta biết." Nhã Thanh mỉm cười, y đứng lên xoa nhẹ đầu Tiểu Tri Hân lại nói: " Ngươi trước ra ngoài đi, không có việc gì đâu."

" Vậy… vậy ta ra ngoài."

" Ừ, đi đi."

Nhã Thanh là đại phu, hơn nữa với kiến thức của y không thể nào không biết loại thuốc này có hại bao nhiêu. Thế nhưng nhìn Nhã Thanh vẫn tỏ ra như không có gì khiến Thẫm Ngụy càng thêm khó chịu: " Người dùng Tử Doanh Đoàn như uống thuốc bổ vẫn còn xem nhẹ sao?"

" Uống cũng đã uống rồi, có việc gì cần phải làm lớn chuyện?"

Thẫm Ngụy nghiến răng: " Tử Doanh Đoàn có hại thân thể, sức khỏe suy yếu, cả đời cũng không thể luyện võ."

" Ta đương nhiên biết loại thuốc này có hại, nhưng bản thân ta từ trước đến nay cũng chỉ là một đại phu. Đối với những người luyện võ như ngươi chẳng khác nào một liều thuốc đoạt mệnh, nhưng đối với ta lại không có vấn đề gì cả."

Nhã Thanh muốn xua tay lại bị Thẫm Ngụy bắt lấy cổ tay, hắn giọng nói vẫn không giảm xuống một chút nóng giận: " Cho dù là vậy vẫn khiến tổn hại thân thể, ngươi từ trước đã không giống chúng ta sức khỏe tốt, bây giờ lại dùng đến Tử Doanh Đoàn chỉ sợ về sau muốn hành y cũng không đủ sức đi."

" Ngươi có cố làm lớn chuyện hay không?" Nhã Thanh nhăn mày: " Bản thân ta biết rõ hơn ngươi về tác hại của nó, ta nói đối với ta có

dùng hay không cũng không khác nhau. Hơn hết ngươi nếu đã nghe thấy cũng biết ta trúng độc lạ, mẫu thân và Tri Hân không dùng đến Tử Doanh Đoàn chỉ sợ ta đứng ở đây đôi co với ngươi là chuyện không thể, bây giờ chắc chắn đến mạng cũng không còn."

Thẩm Ngụy nóng nảy còn muốn nói thêm nhưng lại không biết phải nói cái gì, lời của Nhã Thanh không sai thế nhưng bản thân không kiềm chế, lại khiến chính mình tức giận vô lý như vậy.

Hắn im lặng một hồi khiến mình bình tĩnh hơn mới trầm giọng: " Độc trong người ngươi..."

" Nhã Thanh sắc mặt vẫn không tốt lắm..."

" Nghỉ ngơi một hai ngày sẽ ổn thôi."

Nghe tiếng ồn ào bên ngoài, Nhã Thanh vội nói nhỏ: " Độc trong người ta vẫn chưa thể giải, cần có thời gian để tìm ra được đây là thứ độc gì. Không cần để Vong Âm biết được, tránh hắn lại làm ra mấy loại chuyện ngu ngốc gây phiền phức cho ta."

" Nghe nói ngươi cuối cùng cũng… tỉnh." Diễm Nghệ vào phòng đã nhìn thấy nhi tử cùng với Thẩm Ngụy tay với tay lôi kéo không biết chuyện gì, nàng còn chưa kịp hỏi lại nghe thấy tiếng không vui của kẻ vào sau mình.

" Các ngươi làm gì vậy?"

" Không có gì." Nhã Thanh đơn giản trả lời Vong Âm, y cũng xoay xoay cổ tay đưa mắt nhìn ý muốn bảo Thẩm Ngụy buông ra: " Ta vừa rồi muốn xuống giường nhưng vết thương vẫn cảm thấy có chút đau, cần hắn giúp đỡ một chút."

Vong Âm nhíu mày, hắn đi đến nắm lấy bên tay còn lại của Nhã Thanh: " Ngươi bị thương vẫn chưa lành thì đừng tự ý đi lại, chỉ cần nằm trên giường là được, có gì nói với ta một tiếng."

" Ngươi là đại phu hay ta là đại phu, ta làm gì cần ngươi quản?" Nhã Thanh xem hắn nói bên tai mà thở dài.

" Ngươi tự soi gương xem lại sắc mặt của mình bây giờ rồi hãy nói, ngồi xuống đi. Thuốc cũng đã mang đến, ta giúp ngươi uống."

" Không cần ngươi giúp."

Thẩm Ngụy im lặng một hồi không nói gì lại bỏ ra ngoài, Diễm Nghệ thật không hiểu hắn vì sao lại mang vẻ mặt vừa tức giận cũng có phần mất mát đó. Nàng lại nhìn tới Vong Âm đang luôn miệng nói chuyện với Nhã Thanh mà thở ra một hơi, chuyện tình cảm của đám hậu bối đúng là không thể quản hết được.

- ----------

“ Vẫn chưa chết?”

“ Ta cũng không rõ, nhưng từ lúc đó đến giờ vẫn chưa hề dò la được tin chính xác gì từ y.” Oanh Kiều buồn bực ngồi xuống ghế, nàng lớn tiếng: “ Ta nghe ngóng phỏng đoán một chút, hình như tên Nhã Thanh đó đã thoát chết. Hai ngày qua y quán cũng không mở cửa, lại có rất nhiều người canh chừng nên muốn ra tay một lần nữa tuyệt đối không thể.”

“ Không được, cô nhất định phải lấy được mạng của hắn, nếu không tất cả những gì chúng ta làm đến giờ đều vô nghĩa.”

“ Đừng có ra lệnh cho ta.” Oanh Kiều đập tay trên mặt bàn: “ Tại sao nhất định phải đối phó với một tên đại phu không một chút ảnh hương đến địa vị của ta, nếu nhất định phải ra tay chi bằng trừ khử tên Phiên Vân đó không phải đều xong.”

“ Chỉ một tên đại phu nhỏ nhoi trói gà không chặt cũng không thể giết, người bên cạnh hoàng thượng ngươi nghĩ mình động đến được sao?” Giọng nữ nhân nhỏ lại: “ Nếu ngươi còn muốn có địa vị hoàng hậu kia, chỉ có một cách duy nhất là để y tự nguyện nhường lại vị trí đó.”

“ Tự nguyện nhường lại?” Oanh Kiều khẽ cười: “ Ngươi còn không nhìn thấy dáng vẻ tự mãn của hắn lúc ở yến tiệc, có khả năng sao?”

“ Cố gắng tìm hiểu tin tức về tình hình của Nhã Thanh, tuy hắn là vật cản lớn nhưng lần này chính mạng mình e cũng khó giữ, chắc cũng không có khả năng phá rối được gì.”

Oanh Kiều suy nghĩ lại nói: “ Ta vì tin vào lời nói của ngươi mới phải sau lưng phụ thân làm không ít chuyện, không cần biết ngươi có thể làm được những gì nhưng nhất định phải khiến ngôi vị hoàng hậu này thuộc về ta.”

Nữ nhân im lặng suy nghĩ lại nói: " Theo như ta nghĩ hiện giờ hắn đã

có thể nhận ra rồi, ngươi mang thư này bí mật giao cho Đàn Phiên Vân, ta tin hắn sẽ tự biết phải nên làm gì."

Chương 79:

" Cạch."

" Hoàng thượng?" Đang cùng hoàng đế dùng bữa thì đũa trên tay hắn cũng rơi xuống bàn phát ra tiếng, Phiên Vân nhìn lại chỉ thấy Ngôn Phong tay đặt trên ngực, chân mày chùng xuống có vẻ kỳ lạ. Y đặt chén xuống bàn lo lắng lên tiếng hỏi: " Hoàng thượng, người sao vậy?"

" Không..." Ngôn Phong ngắn gọn nói, hắn nhắm mắt lại lắc nhẹ đầu để xua đi cảm giác chóng mặt hoa mắt. Lòng ngực lần này so với trước lại càng bức bối phát đau rõ ràng, giống như bị đè ép đến khó thở.

" Trán cũng đổ mồ hôi nhiều như vậy." Phiên Vân vội nói: " Điềm nhi, hoàng thượng hình như không được khỏe, ngươi nhanh cho mời thái y đến đây."

" Nô tỳ lập tức đi ngay."

" Không cần." Hoàng đế vung tay ra lệnh Điềm Nhi không cần gọi thái y, hắn bây giờ lại như không có chuyện gì nhìn Phiên Vân nói: " Gần đây không có thời gian nghỉ ngơi nên có chút mệt mỏi, ta cũng đã mời thái y xem qua. Phiên nhi, ngươi không cần lo lắng."

" Ngươi thật sự không sao?"

Ngôn Phong khẽ cười, hắn nắm lấy tay Phiên Vân kéo mạnh khiến y ngồi vào lòng mình: " Nếu đã không tin, có cần trẫm tối nay chứng minh cho ngươi thấy hay không?"

" Người..." Từ khi quen biết Duất Ngôn Phong không nghĩ tới hắn càng lúc càng không biết xấu hổ như vậy, Phiên Vân mặt đã đỏ ửng cũng cố tỏ ra tức giận đẩy hắn ra: " Những lời như vậy cũng tùy ý nói ra được... ta mặc kệ người thế nào, tiếp tục ăn đi."

Nhìn Phiên Vân tỏ ra hờn dỗi liên tục gắp thức ăn cho vào miệng mà tai mặt đều đỏ ửng, Ngôn Phong mỉm cười.

Lúc này lại cảm thấy mỗi thứ trước mắt đang nhòa dần đi, hắn bây giờ nhận ra bản thân cũng không thể xem thường được tình trạng sức khỏe của mình, ăn thêm vài miệng liền đứng dậy muốn rời khỏi: "

Phiên nhi, ta vẫn còn việc cần xử lý nên phải đi trước."

Phiên Vân ngạc nhiên: " Người không phải đã nói hôm nay tấu chương đều đã xem?"

" Ta quên mất đã triệu kiến Ngọc Trúc vào cung bàn luận về kỳ khoa cử văn nhân lần này, ngươi cứ tiếp tục dùng bữa không cần đợi ta."

" Vậy... được rồi." Phiên Vân gật đầu xong lại nhìn hoàng đế rồi khỏi Hòa Di điện, y thấy hắn biểu hiện có gì đó không đúng. Nghĩ lại vừa rồi Ngôn Phong tay giữ lấy ngực có vẻ khó chịu mà nhớ đến trước kia hình như y cũng đã từng nhìn thấy hắn như vậy một lần: " Không lý nào..."

" Phiên Vân công tử."

Nghe tiếng Điềm Nhi, Phiên Vân tùy ý hỏi: " Có chuyện gì?"

" Vừa rồi Tiểu Vi tử đến báo, nói là có Vinh tiểu thư muốn gặp người."

" Vinh tiểu thư?" Phiên Vân nhớ lại vị cô nương trong yến tiệc tiếp đón sứ giả Thái Lân quốc: " Vinh Oanh Kiều?"

- ----------

Xe ngựa dừng lại ở cổng hoàng cung, quân lính còn chưa kịp tra xét xem là ai thì đã thấy người đánh xe ngựa là Vong Âm tướng quân, thêm còn có cả Ngọc Trúc thừa tướng cũng cưỡi ngựa một bên liền vội vàng chạy lại quỳ xuống: " Tham kiến thừa tướng, Vong Âm tướng quân."

Vong Âm lên tiếng: " Chúng ta được hoàng thượng triệu vào cung, mau tránh ra."

" Vào cung không thể đi ngựa, cả gan xin thừa tướng và tướng quân xuống ngựa trước."

Ngọc Trúc nhìn lại xe ngựa suy nghĩ mới quyết định nói: " Người trong xe là hoàng thượng triệu kiến, y thân thể không tốt vì vậy không tiện ra ngoài. Nếu sau hoàng thượng có trách tội sẽ do một mình bản thừa tướng gánh, các ngươi nhanh lui ra."

" Nhưng..."

Tên lính đang định tìm cách từ chối thì lại bị một tên khác kéo tay ra sau, hắn đấu tay cúi người: " Đã làm chậm trễ việc của người, thừa tướng mời vào trong."

Ngọc Trúc nhẹ gật đầu rồi cùng với Vong Âm đánh xe ngựa vào trong, đến trước cổng chính điện mới ngừng lại. Vong Âm vừa xuống xe đã lên tiếng: " Đến rồi, ngươi ra ngoài đi."

Nhã Thanh vén màn xe ra ngoài, y nhìn xung quanh một lần mới nhẹ giọng nói: " Phiên Vân không biết chuyện này chứ?"

" Y không biết." Ngọc Trúc nói: " Vì không muốn để Phiên Vân lo lắng nên hoàng thượng không cho phép ai để lộ ra tình hình sức khỏe của mình, vì vậy chỉ có thể phiền ngươi bí mật vào cung."

Ngọc Trúc nhìn sắc mặt của Nhã Thanh dường như không tốt mà nhỏ giọng: " Xin lỗi, dù biết ngươi sức khỏe gần đây chưa hoàn toàn bình phục vẫn tự mình làm chủ, khiến ngươi phải nhập cung xem bệnh cho hoàng thượng."

" Ta không sao, sức khỏe của hoàng thượng mới là chuyện lớn." Nhã Thanh vẻ mặt tỏ ra nghiêm trọng: " Hơn nữa như những lời ngươi nói, ta không cho rằng chỉ là do hoàng thượng làm việc quá độ mới khiến thân thể không tốt, nếu thật sự là do nguyên nhân khác có thể điều trị sớm chừng nào tốt chừng ấy, để kéo dài càng lâu mới không thể lường trước hậu quả."

Ngọc Trúc nhẹ gật đầu: " Hoàng thượng đang ở ngự thư phòng, ta đưa ngươi đến đó."

" Được."

Lúc đến cũng đã được Ngọc Trúc nói sơ qua về những triệu chứng thường hay xuất hiện của hoàng đế, Nhã Thanh khi xem mạch cho Ngôn Phong còn đắn đo suy nghĩ vài lần. Cuối cùng y lại chủ động quỳ xuống trước mặt hắn: " Hoàng thượng thứ tội."

" Nhã Thanh?"

Vong Âm ngạc nhiên vì hành động của Nhã Thanh, trái lại Ngọc Trúc vì câu nói của y càng lo lắng, không đợi Ngôn Phong lên tiếng đã vội

hỏi: " Ngươi nói vậy là ý gì, không lý nào ngay cả ngươi cũng không thể xem ra hoàng thượng bệnh tình ra sao."

" Không phải bệnh." Nhã Thanh lắc đầu: " Hoàng thượng trúng độc, hơn nữa đã đã được tích tụ trong cơ thể từ rất lâu."

" Sao cơ?"

Nhã Thanh nghiến răng: " Tất cả là lỗi của ta, lúc trước khi chữa trị cho hoàng thượng không hề nhận ra chuyện này. Nếu phát hiện kịp thời, có lẽ không khiến chất độc ủ trong cơ thể người đến bây giờ càng thêm nguy hiểm."

" Ngươi nói là lúc trước?" Ngôn Phong lên tiếng: " Lần duy nhất ngươi điều trị cho ta chính là hơn hai năm trước, nếu vậy..."

Nhã Thanh lại nói: " Chính là Trùng Ngọc Phi năm đó, mỗi một chén thuốc đều cho thêm vào Tử Kỳ Vi."

" Loại độc này được bào chế từ rễ cây Vi Tử có tính độc mạnh, nhưng hòa cùng Trùng Ngọc Phi lại bị áp chế không ít, thêm nữa lượng thuốc rất nhỏ từ từ tích tụ. Chỉ cần Trùng Ngọc Phi được giải, Tử Kỳ Vi sẽ không còn chất áp chế bắt đầu phát tác."

Hoàng đế hiểu ra, Trùng Ngọc Phi chính là loại thuốc năm đó khi hắn bị giam giữ ở Nhật Minh phủ mỗi tháng hắn đều phải uống.

Tử Kỳ Vi bị Trùng Ngọc Phi hạn chế tích tụ bốn năm, sau khi Nhã Thanh giải Trùng Ngọc Phi trong người hắn thì Tử Kỳ Vi lại bắt đầu phát tác trong hai năm. Ngôn Phong nhếch khóe môi: " Thệ Ngọc, xem ra ta đã quá xem thường cô ta rồi."

" Nhã Thanh, nếu ngươi đã hiểu rõ loại độc này đến vậy thì..."

" Đây rất ít người biết đến Tử Kỳ Vi, thường thì độc tính thể hiện không quá rõ ràng để nhận biết. Trước kia ta từng đến một ngôi làng nhỏ để trị bệnh, người dân ở đó vì nghèo đói thường sẽ ăn tất cả những loại cây cỏ."

" Họ dùng Tử Kỳ Vi như lương thực nhưng lại không biết rễ của nó có độc, khi độc lan khắp cơ thể đã có rất nhiều người chết mà đại phu không thể đoán ra được nguyên do."

Ngọc Trúc lo lắng: " Nói như vậy ngay cả ngươi cũng không có cách cứu?"

Nhã Thanh lắc đầu: " Ta lúc đó cũng không chuẩn được bọn họ nguyên do chết là từ đâu, sau bắt đầu từ trên người những dân làng vẫn khỏe mạnh tìm hiểu qua. Không nghĩ tới ngoại trừ Tử Kỳ Vi, bọn họ còn ăn cả những loại thảo mộc có độc tính cực mạnh khác nhưng cơ thể vẫn hoàn toàn khỏe mạnh."

" Ta đoán, Tử Kỳ Vi tương khắc với một số những loại độc dược khác, giống như với Trùng Ngọc Phi sẽ bị áp chế, với những thứ thảo mộc kia lại có thể tiêu trừ lẫn nhau."

Lần này không đợi Ngọc Trúc lên tiếng, Nhã Thanh lại nói: " Đây là điều duy nhất mà ta phát hiện ra, thế nhưng những người chết kia cũng giống như số dân làng còn lại trong việc sử dụng thức ăn, ngay cả bọn họ cũng không phân biệt được mình đã và không ăn những thứ gì. Không có điều gì chắc chắn suy đoán của ta là đúng, hơn nữa cũng không thể dùng những loại thảo mộc nguy hiểm như vậy để thử trên cơ thể người, thế nên ta chưa từng nói điều này với bất cứ ai."

" Chẳng lẽ không còn cách nào khác hay sao?" Ngọc Trúc trầm mặt, Nhã Thanh nói tất cả những loại thảo mộc kia đều có tính độc rất mạnh, tuyệt đối không thể mạo hiểm thử trên người Duật Ngôn Phong. Nhưng nếu không tìm được thứ tương khắc tiêu trừ được Tử Kỳ Vi, thời gian càng lâu độc tố càng lan rộng.

Vong Âm năm đó cũng biết được việc Vương Phi Thệ Ngọc chính là người ép Ngôn Phong uống loại thuốc kia, hắn nói: " Nếu đã biết nguyên do từ đâu phát sinh, không phải chỉ cần bắt được kẻ hạ độc, ép người giao ra thuốc giả?"

Ngọc Trúc lắc đầu: " Vương phi trước kia của hoàng thượng về sau lại được Thừa Viêm đế ban cho tam hoàng tử bây giờ là Hàn vương, khi hoàng thượng đăng cơ đã ra lệnh tất cả gia quyến của Hàn Vương cũng đều phải dọn đến Bắc địa, thế nhưng lại chưa từng nghe thấy tin tức của Thệ Ngọc."

Nhã Thanh cũng nói: " Tử Kỳ Vi ta chưa từng nghe đến có người tìm ra được giải dược của nó, chỉ sợ ngay cả người hạ độc cũng không có thuốc giải."

" Nếu nhất định phải dùng độc trị độc, vậy không cần phải suy nghĩ nữa." Ngôn Phong trầm giọng: " Nhã Thanh, trẫm tin tưởng vào y thuật của ngươi."

" Hoàng thượng, như vậy quá nguy hiểm."

" Đúng vậy hoàng thượng." Ngọc Trúc nói vội: " Nếu cần thiết phải thử, ta có thể dùng Tử Kỳ Vi để Nhã Thanh tìm ra giải dược."

" Không thể." Nhã Thanh lắc đầu: " Hoàng thượng trúng Tử Kỳ Vi tích tụ trong người thời gian kéo dài, không giống nếu ngươi bây giờ muốn dùng trên người mình, số lượng tương đồng vẫn cần thời gian để tìm hiểu, số lượng lớn hơn... sẽ lập tức mất mạng."

"..."

Điềm Nhi chờ đợi chỉ mới một lúc đã thấy Phiên Vân ra ngoài, nàng làm lạ: " Công tử không phải có chuyện muốn nói với hoàng thượng, sao chỉ vừa vào lại trở ra?"

" Điềm Nhi, chuyện ta đến hay đã từng gặp qua Vinh tiểu thư, không cần để hoàng thượng biết được."

" Chuyện này..."

Phiên Vân nghiêm giọng: " Ta nói không cần báo lại với hoàng thượng, đã nghe rõ chưa?"

" Nô tỳ đã rõ."

Trở về Hòa Di điện, Phiên Vân im lặng nhìn mảnh giấy chỉ ghi ngắn gọn hai hàng chữ rõ nét.

“ Muốn có thuốc giải Tử Kỳ Vi, hai ngày sau một mình đến Khuynh Dương phủ.”

Phiên Vân ban đầu vẫn chưa rõ vì sao Vinh Oanh Kiều lại đưa cho y thứ này. Không ngờ lúc đến tìm Ngôn Phong muốn hỏi qua hắn nghĩ thế nào thì lại phát hiện Nhã Thanh cũng ở đó, tình cờ còn nghe được bọn họ nói những gì liền hiểu ra.

Y nhỏ giọng thì thầm trong miệng: “ Là ai, Vinh Oanh Kiều hay Thệ Ngọc?”

Tuy chính mình đặt ra câu hỏi nhưng Phiên Vân phần nào trong lòng đã khẳng định, Vinh Oanh Kiều kia rõ ràng đang bị kẻ khác lợi dụng. Lại ngu ngốc mang thứ này đến cho y chẳng khác nào nói cho mọi người biết chính cô ta dám hạ độc hoàng đế, đây là tội chết toàn gia, Cho dù là thái úy đi nữa cũng không thể thoát được.

Vậy không sai người đứng sau tất cả không ai khác là Thệ Ngọc vương phi năm đó, cô ta dùng tính mạng của Ngôn Phong đánh đổi, là vì muốn trả thù trên người của y?

Phiên Vân suy nghĩ một hồi lại mang tờ giấy trên tay đưa đến ngọn nến đang cháy đốt bỏ.

Chương 80:

" Phiên nhi?" Hoàng đế hôm nay trở về cảm thấy không giống như bình thường, mỗi lần đều là Phiên Vân đã ngủ từ sớm. Nhìn thấy y ngồi bên giường đọc sách, mái tóc vẫn còn chút ẩm ướt chạy dài theo chiếc cổ thon nhỏ phủ xuống ngực.

Nhìn y như vậy lại khiến lửa nóng trong lòng hắn càng thêm khó chịu, Ngôn Phong cởi đi áo choàng treo lên giá mới nói: " Ngươi bình thường cũng không thích đọc sách, hôm nay lại xem đến khuya như vậy sao?"

Phiên Vân bỏ sách trên tay xuống, y ngước đầu nhìn hoàng đế mới mỉm cười: " Không có, ta là cố ý muốn đợi hoàng thượng."

" Đợi ta?" Ngôn Phong vừa nói thì tay hắn đã bị Phiên Vân nắm lấy, cảm giác mát lạnh truyền sang khiến hắn cảm thấy dễ chịu. Phiên Vân không nói gì chỉ im lặng nhìn hắn, trên người y chỉ bận một tầng nội y với cổ áo có chút hé mở có thể nhìn thấy được nước da trắng mịn.

Từ lần đầu tiên hắn " ôm " y vào lòng thì Phiên Vân tựa như muốn né tránh việc đó, y luôn cố ý ngủ trước khi hắn trở về hoặc sẽ lảng sang một chuyện khác khi bọn họ ngủ cùng nhau.

Ngôn Phong hiểu nguyên nhân do chính mình không biết kiềm chế, chính vì vậy chỉ cần Phiên Vân không đồng ý hắn cũng sẽ không miễn cưỡng, nhẫn nại một thời gian y cũng sẽ không né tránh nữa. Không ngờ nhất là chính lúc này, Phiên Vân lại là người chủ động khiêu khích hắn như vậy.

Ngôn Phong chưa bao giờ thôi khao khát y, thế nhưng hắn vẫn nhẹ nhàng đưa những những ngón tay đan vào trong mái tóc đen dài của Phiên Vân: " Ngươi hôm nay làm sao vậy?"

Phiên Vân lắc đầu, tay đang nắm bàn tay hắn kéo lại đặt lên một bên mặt mình. Y có thể nhận thấy nhiệt độ của hắn lúc này thật sự rất nóng, Phiên Vân nhỏ giọng: " Người không muốn sao?"

" Ngươi thật sự có ý đó...?" Ngôn Phong nhíu chân mày, bàn tay đang được Phiên Vân nắm lấy áp trên mặt liền xoay lại túm lấy cổ tay y.

Ngôn Phong đẩy mạnh người trước mắt xuống giường, hắn nhìn đôi mắt linh hoạt không chút rụt rè né tránh của người dưới thân mà trầm giọng: " Phiên nhi, nếu ngươi cứ khiêu khích ta như vậy, ta không chắc bản thân có thể làm ra việc gì đâu."

" Ta biết."

" Ngươi không sợ sao?"

" Không sợ." Phiên Vân không hề đắn đo trả lời, y một tay bị Ngôn Phong áp trên đệm giường, một tay liền đưa lên ôm qua người hắn khẳng định nói: " Duật Ngôn Phong, ta yêu người."

" Ta... ừm." Đôi môi hé mở lập tức bị che lấp, Phiên Vân hai mắt nhắm lại tiếp nhận nụ hôn vừa dịu dàng lại có chút thô bạo như muốn chiếm đoạt của hắn.

Cắn mút bờ môi nhỏ của y đến đau rát, Ngôn Phong đầu lưỡi bắt đầu cạy mở khớp hàm rồi đi vào trong khoang miệng của Phiên Vân. Không giống trước kia đến hít thở cũng khó khăn, y đã dần quen với những nụ hôn triền miên không dứt của hắn.

Tựa như bị Ngôn Phong nuốt chửng, mỗi nơi đều bị thăm dò đến, đầu lưỡi bị hắn quấn lấy không buông đến tạo ra những âm thanh khiến người xấu hổ.

Phiên Vân lại không hề né tránh mà đáp trả lại hắn bằng tất cả những gì y biết, nước bọt hòa lại với nhau chảy ra khỏi khóe miệng rồi chạy dài xuống cổ. Nụ hôn kéo dài đến vậy bắt đầu khiến đầu óc Phiên Vân trở nên mụ mị, y hít thở cũng dồn dập hơn.

Rời đi đôi môi vì mình càn quấy mà sưng đỏ của y, trông Phiên Vân gương mặt ửng hồng cùng đôi mắt dâng lên một tầng nước mê người nhìn hắn. Hơi thở nóng bừng của cả hai lại thật gần hòa lại với nhau, Ngôn Phong dịu dàng hôn lướt qua bờ môi nhỏ như đang hối lỗi, hắn liếm nhẹ trên vành môi y lại trượt theo làn da trắng mịn thơm mùi hương hoa nhàn nhạt.

" Ư..." Đầu lưỡi nóng ướt trượt trên da dần đi xuống khiến cơ thể Phiên Vân cũng cảm thấy ngứa ngáy những nơi hắn đi qua, hầu kết đột nhiên bị cắn nhẹ khiến y bất chợt rùng mình không tránh phát ra tiếng: " Ừm.. hoàng thượng."

Một bên đang khống chế cổ tay của Phiên Vân từ từ nới lỏng rồi đưa

lên trên, mười đầu ngón tay đan vào nhau rồi siết chặt lại. Ngôn Phong ở chiếc cổ thon nhỏ của Phiên Vân lưu đây những vết tích trên làn da trắng đây mê người, tay còn lại không an phận luồn vào bên trong nội y của Phiên Vân đùa nghịch.

Cổ áo mỏng hé mở theo tay hắn trượt dần xuống vai, Ngôn Phong liếm một đường theo xương quai xanh của y rồi lại cúi xuống sâu hơn ngậm vào một bên đầu ngực của Phiên Vân cắn mút.

" Ư..." Cho dù không phải lần đầu nhưng cơ thể Phiên Vân chưa quen với việc bị kích thích như vậy vẫn còn rất nhạy cảm, y cắn vành môi mình để không phát ra tiếng. Đầu ngực bị cắn mút ngứa đến khó chịu bắt đầu muốn đẩy thân người trốn tránh, chỉ là cả cơ thể y tựa như không có sức lực để phản kháng lại.

Biết rằng nơi này của Phiên Vân thường sẽ rất nhạy cảm, Ngôn Phong liếm quanh một lần lại cắn một lần mà cảm nhận những cái run khẽ của người bên dưới mình. Hắn cùng lúc mang nội y trên người Phiên Vân và y phục của bản thân đều bị cởi bỏ.

Hai cơ thể không chút cản trở dán chặt vào nhau, ôm trọn thân người mảnh mai của y trong vòng tay. Cảm nhận thân nhiệt cùng nước da mềm mịn khiến Ngôn Phong càng lúc càng không thể dịu dàng như ban đầu, hắn nơi đầu ngực Phiên Vân bất chợt cắn mạnh lấy dây dưa

" A..." Ngực phát đau khiến Phiên Vân không tránh được kêu lên tiếng, ngay lúc mình còn chưa kịp chuẩn bị thì lại nhận ra mật động bên dưới bị ngoại vật chen vào cơ thể còn mang theo một cảm giác lành lạnh khó nói.

Hai mắt đang nhắm chặt của Phiên Vân liền mở lớn nhìn Ngôn Phong phía trên người mình, y run giọng: " Hoàng thượng... đó... đó là gì?"

Buông tha đầu ngực bị mình cắn mút đến đáng thương, Ngôn Phong lại hôn nhẹ trên môi Phiên Vân. Hắn buông ra nắm tay y rồi khẽ vuốt mái tóc đen dài: " Đừng lo, đây là cao dược của Nhã Thanh đưa đến cho ta."

" Dược... cao dược?" Mặt Phiên Vân đỏ bừng, không ngờ Nhã Thanh còn với Ngôn Phong đưa ra loại đồ vật này. Vừa muốn nói thì bên dưới lại bị Ngôn Phong đi vào thêm một ngón tay khiến Phiên Vân nhăn mặt: " Ư... hoàng... hoàng thượng."

" Phiên nhi?"

" Lạnh... nóng... khó chịu." Phiên Vân lắc đầu, cảm giác vừa lạnh vừa nóng mà Phiên Vân không thể diễn giải. Không giống lần trước khi Ngôn Phong giúp mình khuếch trương, bây giờ lại có chút gì đó vừa không muốn lại muốn.

" Thật là khó chịu sao?"

" Ư... ta..."

Tuy miệng của bảo bối nói khó chịu nhưng lại càng siết chặt hơn hai ngón tay hắn, ngay cả cơ thể cũng chuyển động xuống như đòi hỏi hắn. Ngôn Phong khóe môi kéo lên hứng thú, quả nhiên là dược tốt của Nhã Thanh, như vậy cũng không khiến Phiên Vân chịu đau như lần đầu.

" A... ư... Hoàng thượng... chỗ đó..."

Chà sát trên nội bích bên trong Phiên Vân, cảm giác mềm mỏng ấm nóng bao lấy ngón tay mình hút chặt lấy mỗi lúc càng sâu khiến Ngôn Phong như sắp điên rồi.

Trán ướt mồ hôi, bên tai không ngừng nghe tiếng của Phiên Vân khiến hắn càng bức bối khó chịu. Rút tay khỏi cơ thể Phiên Vân, không ngờ đến y liền dùng đôi mắt ngạc nhiên cũng như mất mát để nhìn mình.

Ngôn Phong cười nửa môi, hắn tách hai chân Phiên Vân đặt bên hông mình. Lại kiềm chế chính bản thân không lập tức đi vào mà cúi người hôn trên môi y.

Phiên Vân nhận nụ hôn dịu dàng lại không thể bớt đi cảm giác hụt hẫng không hiểu rõ, y lắc đầu khó chịu, miệng không tự chủ phát ra tiếng: " Không phải... hoàng thượng... ta khó chịu."

" Phiên nhi." Ngôn Phong cắn nhẹ trên vành tai y, hắn khàn giọng: " Gọi tên của ta..."

" Hoàng..."

" Ta sắp không giữ được rồi... nhanh gọi tên ta đi, Phiên nhi."

" Tên..." Phiên Vân run giọng: " Ngôn... Duật Ngôn... Phong... A."

" Ừm."

" Ah." Bất ngờ bị cự vật thô cứng đi vào cơ thể, Phiên Vân hai mắt mở lớn không ngờ tới, y cắn răng cố xóa đi nỗi sợ vừa dâng lên trong lòng. Hai tay không tự chủ nắm chặt lấy đệm giường: " Ư..."

" Phiên nhi." Không nghĩ đến bản thân lại một lần không có kiên nhẫn, hắn vừa bắt đầu liền toàn bộ đi vào bên trong Phiên Vân, nhìn thấy y nước mắt cũng tràn ra khóe mi mà không khỏi tự trách.

Ngôn Phong đi vào trong y một lần đã thoải mái đến không tự chủ, thế nhưng hắn vẫn đè nén khát vọng trong lòng giữ nguyên tư thế như vậy không chuyển động.

Hôn nhẹ trên môi Phiên Vân lại liếm đi nước mắt trên khóe mi y, Ngôn Phong trong giọng nói đầy dục vọng lại khô khan kiềm chế: " Phiên nhi... đừng sợ, khi nào ngươi thích ứng ta mới di chuyển được không?"

" Ư..." Nghe tiếng của hắn, lại cảm nhận cự vật nóng như lửa bên trong thân thể mình. Phiên Vân biết hắn đã vì y có bao nhiêu kiềm chế, hoàng đế là hắn lại phải vì một nam nhân như y, cho dù mỗi đêm đều phải tự mình xử lý dục vọng của bản thân cũng không muốn ép buộc.

Phiên Vân chịu đựng cảm giác vừa đau vừa trương trong cơ thể, y mỉm cười, hai tay bỏ ra đệm giường vươn qua cổ hắn ôm lấy: " Ngôn Phong."

" Phiên nhi?"

" Ta không sao." Phiên Vân đỏ mặt thì thầm: " Không cần lo cho ta, không cần phải kiềm chế vì ta. Cho dù thế nào cũng không cần phải ngừng lại."

Không ngờ đến y lại nói như vậy, tựa như Phiên Vân đã chặn đứng chính con đường duy nhất để thoát thân của mình, thế nhưng y không hối. Y chính là yêu hắn.

" Phiên nhi..."

" ah!"

Ngôn Phong không thể kiềm chế bắt đầu chuyển động hông, hắn vừa rút ra vẫn chưa rời khỏi cơ thể Phiên Vân lại đâm vào sâu bên trong một lần.

" AH... ưm...." Phiên Vân cố hít thở đều, lần này nhờ vào dược của Nhã Thanh khiến y vẫn có thể tiếp nhận hắn mà không phải chịu đau quá nhiều, ngược lại còn có thể thả lỏng hơn một chút khi Ngôn Phong di chuyển hông.

Tốc độ ra vào từ chậm rồi nhanh dần, Ngôn Phong liên tục thúc vào bên trong mật động mê người không có điểm dừng. Nơi kết nối giữa hai cơ thể bắt đầu phát ra những âm thanh *** mỹ.

" Phiên nhi."

" Ừm... chậm... Ah!"

Bất ngờ khi Ngôn Phong vừa đâm vào, người bên dưới lại cong lưng kêu lớn hơn một tiếng, hắn nâng khóe môi: " Là ở đó sao?"

" Không... chờ đã... AH... đừng." Ngôn Phong bắt đầu điên cuồng tiến nhập trong cơ thể y, mỗi lần đều tại vị trí đó đỉnh vào, khiến khoái cảm liên tục từng đợt lại từng đợt chạy dọc khắp cơ thể y đến ngây dại: " Ahhh... a... ha... ahh!"

" Ta yêu ngươi Phiên nhi... chỉ duy nhất một mình ngươi."

" Hoàng... ư." Bị hoàng đế tiến nhập không ngừng đưa đẩy lên xuống, Phiên Vân dường như không còn cách nghe thấy hắn đang nói gì: " ah... haa... ha!"

" Ừm..." Ngôn Phong hông di chuyển ra vào càng nhanh, hắn hai tay nắm lấy vòng eo của Phiên Vân nâng lên cao hơn. Dục vọng được nội bích ôm chặt lấy mà thoải mái đến muốn điên cuồng tàn phá bên trong.

" A... ah... chờ..." Eo bị Ngôn Phong giữ chặt không thể tránh đi, tư thế như vậy càng khiến mỗi lần hắn đi vào đều đến nơi sâu nhất trong cơ thể mình.

Phiên Vân không thể chịu nổi mà liên tục hét lớn: " Ahhh... Không được... chậm... ư... ah!"

" Một chút nữa!" Ngôn Phong khàn giọng, nghe những tiếng chói tai của Phiên Vân vẫn không làm hắn chậm mà thúc vào nhanh hơn bên trong y. Mỗi lần ra vào đều khiến hai thân thể va chạm vang lên những tiếng " Bạch bạch " đến ái muội.

" Ah!" Lần cuối hắn thúc vào cơ thể mình sâu đến Phiên Vân không chịu nổi cong người, đầu ngực vươn lên cao hơn lại bị hắn cúi xuống ngậm lấy: " AH... ư."

Phóng thích chính mình bên trong Phiên Vân, Ngôn Phong ôm chặt lấy cơ thể trần trụi lại không còn chút sức lực. Nhìn thấy người dưới thân đã gần như muốn mê mang, Ngôn Phong hé răng cắn mạnh trên đầu ngực của y.

" A..." Vừa muốn thiếp đi vì mệt mỏi lại bị cái đau đớn làm bừng tỉnh, Phiên Vân cảm nhận được thứ trong người mình hình như vẫn không thay đổi mà tròn mắt nhìn Ngôn Phong: " Hoàng... hoàng thượng?"

Khẻ cười vì vẻ mặt vừa ngạc nhiên vừa sợ của Phiên Vân, hắn rút dục vọng đã phóng thích một lần vẫn còn căng cứng của mình ra. Xoay người Phiên Vân lại cúi xuống hôn lên tấm lưng trắng mịn của y: " Phiên nhi, ta vẫn chưa thỏa mãn."

" A... nhưng..." Nhận ra hắn muốn làm gì, Phiên Vân sợ hãi muốn vùng dậy cũng không kịp, một lần nữa từ phía sau lại bị hắn thúc vào bên trong: " Ah...!"

" Ta yêu ngươi, Phiên nhi."

"..."

Chương 81:

“ Tránh ra, người đằng kia mau tránh ra.”

Ngọc Trúc mãi suy nghĩ cũng không chú ý đến phía trước có kẻ phóng ngựa trên đường đi đông người, đến khi nghe có tiếng người xung quanh la lớn mới giật mình nhận ra.

Tự cho rằng không thể tránh lại đúng lúc không biết từ đâu có người lao đến, vòng tay rắn chắc ôm trọn cả cơ thể y tránh sang một bên. Vì sức lực đủ lớn để kịp thời giúp y tránh khỏi việc bị vó ngựa dẫm lên, nhưng Ngọc Trúc lại va trúng bức tường bên đường.

“ Không sao chứ?”

“ Không sao, cảm ơn.” Ngọc Trúc hơi xoa đầu, y không quen để người khác chạm vào nên vừa khi nói lời cảm ơn cũng thuận tiện đẩy kẻ vừa cứu mình ra.

Nhìn đến tên kia có chút quen mặt, Ngọc Trúc nhớ lại mới lên tiếng: “ Ngươi là… Thái Lân quốc?”

“ Ha ha.” Triệu Khiêm cười ra tiếng, hắn vừa phủi bụi bẩn trên y phục bản thân vừa nói: “ Ta ở tại thừa tướng phủ cũng đã vài ngày. Thế nhưng Ngọc Trúc thừa tướng vẫn chưa thể nhớ ra ngay hay sao?”

Từ đầu đã biết thân phận của người nam nhân trước mặt không hề đơn giản, nhưng không cần biết hắn có địa vị thế nào, hiện tại ở Thiên Lang cũng chỉ là một gia nhân nho nhỏ. Ngọc Trúc miễn cưỡng nói: “ Thứ lỗi ta vẫn còn việc khác cần phải làm, vẫn thành thật cảm ơn ngươi vừa rồi đã giúp.”

“ Đi đường cũng suy nghĩ đến không chú ý xung quanh, nếu có phiền não gì thừa tướng đại nhân có thể nói ra, biết đâu ta lại giúp được thì sao?”

Triệu Khiêm thấy người bỏ đi lại cố ý đi theo một bên: “ À phải, cũng không cần gọi ta tùy ý cái gì Thái Lân quốc. gọi Triệu Khiên đi.”

“ Triệu…?” Ngọc Trúc lập tức ngừng lại bước chân, y nhìn sang nam nhân bên cạnh mình. Triệu là họ hoàng thất của Thái Lân quốc, còn cái tên Triệu Khiên, y kia chưa từng nghe nói đến.

Ngọc Trúc khó chịu vì bị người đang đứng bên cạnh xem thường, y đối với những nước có thiết lập quan hệ đều tìm hiểu đến tỉ mỉ. Hoàng thất Thái Lân vốn không hề có người tên Triệu Khiên, cố ý chỉnh Khiêm thành Khiên là đang muốn đánh đố y sao?

Kẻ này rõ ràng đang cố ý cho y biết thân phận thật của mình, còn muốn làm ra vẻ thông minh đến khó chịu. Ngọc Trúc khẽ mỉm cười: " Vậy Triệu Khiên, ngươi cũng có thể gọi tên ta, không cần mỗi lúc đều là thừa tướng đại nhân. Hơn nữa bây giờ ta không bận quan phục, không đeo bội sức, lễ nghĩa chắc cũng là miễn đi."

" Ha ha." Triệu Khiêm cười lớn, ý của y chính là nói bất luận thân phận của hắn thế nào nhưng hiện tại, Triệu Khiêm không địa không vị ở Thái Lân cũng chẳng khác nào thường dân. Vị ngọc Trúc thừa tướng này đúng là rất khó đối phó mà: " Vậy thì Ngọc Trúc, cái tên đẹp như vậy ta cũng không ngại gọi thêm mấy lần."

Ngọc Trúc nhăn mày, y không quan tâm muốn bỏ qua hắn tiếp tục đến y quán của Nhã Thanh. Tên kia còn nhất định đi theo sau bản thân cũng không thể lên tiếng duỗi người, cuối cùng y mỉm cười nói: " Ngươi không phải muốn đi theo ta mãi vậy chứ?"

" Không sao, không cần quan tâm đến ta." Triệu Khiêm tự nhiên nói: " Dù đã đến Thiên Lang vài ngày nhưng vẫn chưa có cơ hội xem xung quanh một lần, vừa hay gặp được ngươi đi cùng một lúc chắc Ngọc Trúc sẽ không phiền đi."

" Ta chỉ muốn đến y quán, nơi đó cũng không có gì mới lạ. Chắc cũng không giúp được gì cho ngươi, nếu muốn ta có thể bảo người đưa ngươi đi thăm thú khắp hoàng thành một lược."

" Không cần đâu." Triệu Khiêm từ chối xong lại nhìn đến Ngọc Trúc, thấy y tay giữ ở một bên vai mới quan tâm hỏi: " Tại sao ngươi lại muốn đến y quán, vừa rồi có phải lúc đụng vào tường đã bị thương?"

" Không có." Ngọc Trúc tự nhiên lắc đầu: " Tuy có hơi đau nhưng bị thương thì không phải, chỉ là y quán đó do bằng hữu của ta làm chủ, muốn gặp y một lát."

“ Vậy cũng tốt, vừa hay ta mới rồi cứu ngươi cũng khiến mình bị thương, đến y quán xem qua một lần cũng tốt.”

“ Ngươi…” Ngọc Trúc nhìn trên dưới Triệu Khiêm, hắn rõ ràng vừa rồi không bị gì cả ngoài y phục bẩn một chút. Còn có thể mặt dày nói những lời này, thế nhưng y vẫn giữ một vẻ hòa nhã nói: “ Xin lỗi, bằng hữu của ta những ngày này sức khỏe không tốt, y quán đều đóng cửa không trị bệnh.”

“ Dù sao cũng là bằng hữu của Ngọc Trúc, ngươi đến gặp y, không lý nào ngay cả ân nhân cứu mạng của ngươi y cũng không muốn xem bệnh?”

“…”

Ngọc Trúc đây là lần đầu tiên gặp một kẻ không biết điều như hắn, y đối với người khác luôn giữ một vẻ hòa nhã cũng không thể không khó chịu. Nhưng cũng không thể chối được vừa rồi mình được hắn cứu, muốn đắc tội cũng không thể. Ngọc Trúc đành lắc đầu rồi không muốn quan tâm đến hắn nữa.

Y quán của Nhã Thanh những ngày này đều có canh phòng nghiêm ngặt, dù nhìn vào sẽ không có gì khác lạ nhưng mỗi nơi đều có người bảo vệ chu toàn.

Thẩm Ngụy nhìn thấy Ngọc Trúc đến, theo sau còn có cả hậu cận của sứ giả Thái Lân quốc, hắn nhăn mày một lần đợi người đến mới lên tiếng: “ Ngươi tự mình đến sao? Tại sao còn mang cả hắn đi cùng?”

“ Ta không muốn để quá nhiều người chú ý khi tới gặp Nhã Thanh, không ngờ lúc đến lại gặp chút rắc rối được hắn giúp đỡ.”

Triệu Khiêm tự nhiên bắt chuyện với Thẩm Ngụy: “ Ngươi không phải đệ nhất tướng của Thiên Lang quốc sao, lần trước lúc nhập thành cũng không có nói chuyện qua, không ngờ y quán này là của ngươi. Nhưng mà... tướng quân cũng có thể xem mạch trị bệnh?”

Thẩm Ngụy trầm mặt không nói, Ngọc Trúc lại lắc đầu mỉm cười lên tiếng: “ Bằng hữu mà ta nói không phải hắn, Thẩm Ngụy chỉ là tình cờ có mặt ở đây.”

“ Ra vậy.”

Ngọc Trúc lại hỏi Thẩm Ngụy: “ Nhã Thanh đâu?”

“ Bên trong.” Thẩm Ngụy ngắn gọn trả lời, Nhã Thanh gần đây không hề có thời gian nghỉ ngơi. Y không những phải tự tìm ra cách giải độc trong người mình, vừa phải xem thử hết các loại thảo mộc có độc tính kia còn có dược tính nào khác. Từ khi vào cung trở về cũng đã một ngày một đêm chưa thể chợp mắt, hắn suy nghĩ lại nói nhiều thêm vài câu: “ Khuyên y nghỉ ngơi nhiều hơn, nếu không cơ thể sẽ không chịu nổi.”

“ Sao cơ?” Ngọc Trúc làm lạ xong lại nói: “ Thẩm Ngụy, ngươi có thể tự mình nói với y không phải sao?”

“ Sẽ không nghe ta.”

Vừa nghe hắn nói lại khiến Ngọc Trúc mỉm cười: “ Qủa nhiên là Nhã Thanh, với tính khí của hắn cũng không có gì lạ.”

Lúc Nhã Thanh trong phong liền không cho bất cứ ai làm phiền mình, ngay cả Diễm Nghệ cũng không thể vào, biết tính nhi tử nên nàng cho dù lo lắng độc trong người y cũng sẽ không quấy rầy.

Vong Âm đơn giản chỉ cho rằng Nhã Thanh đang tìm cách chế được giải dược cho hoàng đế, chính vì vậy cũng chưa từng nghĩ sức khỏe y có chỗ nào không ổn. Hắn vì vẫn phải tuần tra hoàng thành mỗi ngày hai lần, thời gian ở y quán cũng không nhiều như trước.

Ngược lại Thẩm Ngụy lại được hoàng đế ra lệnh bảo vệ Nhã Thanh, trong thời gian này hầu như đều ở lại đây. Chỉ là hắn không giống Vong Âm thân thiện, lúc nào cũng quá nghiêm túc lại khó gần khiến mọi người ở y quán cũng có tâm trạng nặng nề hơn bình thường.

“ Tri Hân, làm sao vậy?”

“ A, Thẩm tướng quân.” Lần trước bị dọa sợ cũng không khiến Tiểu Tri Hân thôi ngưỡng mộ Thẩm Ngụy, vừa thấy hắn thì hai mắt cô đã sáng lên vui vẻ chạy lại bên cạnh nói: “ Là tổ mẫu bảo ta đến hỏi sư phụ xem có cần mang thức ăn đến phòng hay không, dù sao từ hôm qua người cũng chưa ăn gì. Nhưng ta gọi mãi sư phụ cũng không chịu trả lời, sợ rằng làm phiền đến người thế nào cũng bị mắng nên ta không biết nên làm thế nào.”

Thẩm Ngụy trầm mặt, hắn xoa đầu Tri Hân: “ Ta vừa hay đang có việc tìm sư phụ ngươi, một lúc cũng sẽ nói hắn ăn chút gì đó. Đi làm việc của ngươi đi.”

“ Vậy thì tốt quá, cảm ơn Thẩm tướng quân.” Tiểu Tri Hân được xoa đầu liền thích ý cười, cô nhóc nói xong thì cũng chạy đi mất.

Nhìn cánh cửa phòng vẫn đóng kín, Thẩm Ngụy đi lại gõ lên cửa mấy cái lại lên tiếng: “ Nhã Thanh, ta vào được không?”

“ Nhã Thanh?”

Vừa rồi lúc Tiểu Tri Hân nói cũng chỉ nghĩ y không để ý mới không lên tiếng trả lời, bây giờ bản thân không nghe thấy một chút tiếng động nào bên trong khiến Thẩm Ngụy trong lòng nổi lên lo lắng.

“ Rầm.” Hắn đạp mạnh khiến cửa phòng mở tung ra, Thẩm Ngụy nhìn thấy Nhã Thanh té ngồi trên đất, tay vịn ở cạnh bàn mà vội đi vào bên trong: “ Nhã Thanh.”

“ Thẩm Ngụy?”

“ Ngươi làm sao vậy?” Nắm lấy cánh tay y muốn kéo người đứng lên, lại nhìn thấy sắc mặt Nhã Thanh trắng bệch, khóe môi còn có chút máu bị lau đi vẫn còn vương lại. Hắn lo lắng: “ Chuyện này là sao?”

Nhã Thanh tay còn lại cũng túm lấy y phục của Thẩm Ngụy cố bám vào hắn để đứng dậy, y yếu ớt nói: “ Đỡ ta lại giường ngồi một lát.”

“ Ngươi…” Thẩm Ngụy muốn nói lại thôi, hắn cúi người một tay vòng qua lưng giữ bên vai, một tay luồn qua hai đầu gối nhẹ nhàng có thể nhất bổng Nhã Thanh lên.

Vẫn còn chưa kịp nói gì đã bị hắn mang lại bên giường để ngồi xuống, không còn sức để chất vấn hắn giữa được đỡ hay bồng trên tay nữa. Nhã Thanh tựa đầu bên cạnh giường mệt mỏi nói: “ Vừa rồi chất độc phát tác, là ta bất cẩn không chú ý.”

“ Đây không phải chuyện đùa, như vậy cũng có thể bất cẩn?”

“ Không sao, vừa rồi ta đã uống thuốc khống chế được chất độc trong người.” Y lắc đầu nhẹ: “ Nghỉ ngơi một lúc sẽ ổn thôi.”

Nhìn dáng vẻ yếu ớt đến chỉ cần một chút sức cũng có thể giết chết y, Thẩm Ngụy trong lòng khó chịu cũng không hé một lời. Hắn im lặng đứng một bên chờ Nhã Thanh cảm thấy tốt hơn, thời gian như vậy lại tưởng như mãi vẫn không dứt.

“ Vừa rồi cảm ơn ngươi.” Nhã Thanh đau đớn trong người đều rút đi, bây giờ chủ động lên tiếng cũng không nghe Thẩm Ngụy đáp lại, y nhìn hắn hỏi: “ Làm sao vậy?”

“ Độc trong người ngươi… thật ra có thể giải?”

Nhìn vẻ mặt nghiêm trọng cùng đáng sợ của hắn chính là quan tâm đến y, Nhã Thanh không biết Thẩm Ngụy thật sự là đang lo lắng hay tức giận. Y nói: “ Không sao, độc ta trúng phải không giống như hoàng thượng vẫn chưa tìm ra giải dược. Chỉ là muốn giải độc hoàn toàn có lẽ sẽ cần thêm thời gian, cũng phải chịu chút đau đớn, vừa rồi đã có thể giải được một ít.”

Không muốn để Thẩm Ngụy lại hỏi thêm cái gì, Nhã Thanh nói tiếp: “ Ngươi vừa rồi có việc đến tìm ta?”

“ Vừa rồi…” Thẩm Ngụy trầm giọng: “ Là Ngọc Trúc muốn gặp ngươi.”

Nhã Thanh thở ra một hơi: “ Chắc là vì muốn biết tình hình điều chế thuốc giải Tử Kỳ Vi… nếu không phải vừa hay ta cũng chính mình trúng độc, sẽ không cần phải mất nhiều thời gian như vậy cũng chưa tìm ra được cách gì.”

“…”

Chương 82:

Phiên Vân lúc thức dậy mở mắt ra đã nhìn thấy bờ ngực rộng lớn của Ngôn Phong, y giật mình ngước đầu nhìn liền thấy hắn ánh mắt dịu dàng như vậy đều đang theo dõi mọi cử động của mình: " Hoàng thượng?"

" Phiên nhi, dậy rồi sao?"

" Ta… hoàng thượng sao lại." Cho rằng lúc bản thân thức dậy Ngôn Phong có lẽ cũng đã thượng triều nhưng lại vẫn ở đây, Phiên Vân nghĩ hắn vì y đến cả chính vụ cũng bỏ qua, như vậy liền muốn từ trong ngực hoàng đế thoát khỏi. Chỉ là vừa động mạnh thì cơ thể đã đau đến kêu ra tiếng: " A…"

" Phiên nhi, ngoan nào." Ngôn Phong giọng nói dịu dàng, hắn ôm lại Phiên Vẫn, tay cũng ở sau lưng y xoa nắn giúp giảm bớt đau nhức: " Ta đã thoa thuốc nhưng nơi đó vẫn không bớt sưng, ngươi vẫn không nên cử động thì hơn."

Phiên Vân đỏ mắt ngoan ngoãn nằm im trong lòng hắn, vừa định nói thì lại chú ý đến Ngôn Phong nằm cùng y nhưng vẫn bận nguyên một bộ triều phục. Để ý lại thấy thân thể mình cũng đã được tắm rửa bận một bộ y phục khác.

Nhớ đến lần ở doanh trại trước đó, sau khi cùng Ngôn Phong thì bản thân đã ngủ hết một ngày một đêm, y lại nhớ tới câu chữ trên mảnh giấy đó " hai ngày sau một mình đến Khuynh Dương phủ." Phiên Vân lo lắng lên tiếng hỏi: " Hoàng thượng."

" Sao cơ?"

" Ta… ta đã ngủ bao lâu rồi?"

Ngôn Phong mỉm cười, hắn tay vừa xoa thắt lưng Phiên Vân một tay lại vuốt trong mái tóc dài của y: " Đêm qua là khiến ngươi mệt như vậy, ngủ đến trưa một chút cũng không tính là gì."

" Trưa?"

" Ngươi muốn ngủ thêm một lúc cũng không sao, trước đó ăn chút gì đã được chứ?"

“ Ân.” Phiên Vân trong lòng thở ra một hơi, nghĩ lại tối hôm qua ba lần đúng là muốn lấy mạng y. May mắn nhờ có cao dược kia của Nhã Thanh, nếu không thật sự y mấy ngày sau đừng mong có thể xuống được giường.

Thấy người trong lòng trầm tư suy nghĩ, Ngôn Phong mỉm cười hôn trên tóc y rồi mới ngồi dậy lớn tiếng: “ Điểm nhi, bảo người mang một ít cháo tổ yến đến đây.”

“ Vâng hoàng thượng.”

Phiên Vân không vui nói: “ Ta cũng không phải bệnh nhân, cần ăn cháo tổ yến sao?”

Thấy y cử động muốn ngồi dậy, Ngôn Phong đỡ Phiên Vân một chút lại lấy gối chèn phía sau để người tựa vào đó. Hắn nhếch môi cười muốn trêu ghẹo mà nói nhỏ vào tai y: “ Ta là muốn bồi bổ ngươi một chút, lần sau cũng không cần mỗi lần đều muốn ngất đi.”

“ Người… Duật Ngôn Phong.”

“ Ha ha ha.” Không ngờ bình thường thế này lại có thể nghe Phiên Vân nóng giận gọi tên hắn, Ngôn Phong không tránh khỏi bật cười ra tiếng. Hắn lại đưa tay kéo cao hơn cổ áo của y, ý muốn che lấp đi bờ ngực trắng ngần bị đầy những vết tích của hắn lưu lại: “ Được rồi, một lát ta lại có việc không thể ở cùng ngươi. Xem người ăn tốt một chút liền đi, vậy cũng được chứ?”

“ Hừ.” Phiên Vân cổ họng nhẹ một tiếng giả vờ cúi đầu như không quan tâm đến hắn, khi Điểm Nhi mang cháo đến cũng ngay lập tức rời đi. Phiên Vân nghĩ lại mới nhớ đêm qua bản thân có lớn tiếng, không lý nào đều bị cung nhân nghe thấy cả?

Lúc này mới nhận ra mình ngu ngốc lại chủ động với Ngôn Phong chuyện này, không những để hắn có cơ hội không tiết chế càng khiến nhiều người biết được mà đỏ mặt tía tai.

Từ lúc Điểm Nhi đi vào đã nhận ra Phiên Vân mặt đỏ hồng ngượng ngùng, Ngôn Phong mỉm cười nói: “ Không cần lo, đêm qua ở Hòa Di điện bên trong chỉ có một mình Điểm Nhi. Ngoài ra thái giám và cung nữ khác đều ở bên ngoài, tiếng của ngươi như vậy, để người khác nghe thấy ta liền cảm thấy không vui.”

“ Người còn nói?”

“ Đây.” Hoàng đế tự mình múc cháo lại cẩn thận thổi nguội đưa đến trước miệng Phiên Vân: “ Ngươi ăn một ít thử xem.”

“ Ta không yếu đuối đến vậy, bản thân có thể tự mình…”

“ Để ta.” Thấy tay Phiên Vân vừa muốn tranh lấy chén cháo trên tay mình, Ngôn Phong đưa xa ra rồi dịu dàng nói: “ Phiên nhi, nghe lời.”

“ Ừm.” Phiên Vân nhìn hắn một hồi rồi cũng đành thỏa thuận mà há miệng ngậm lấy muỗng cháo hắn đưa đến, vì từ tối qua chưa ăn gì nên đúng là bụng có chút đói, cháo vào miệng hương vị cũng rất tốt.

Ngôn Phong ân cần tự mình uy Phiên Vân ăn hết một chén cháo tổ yến lớn, có thể y không nhớ nhưng lần đầu tiên gặp Phiên Vân cũng đã giống như vậy, y tự mình nấu cháo cho hắn. Ba năm hắn sống không bằng chết, Ngôn Phong chưa từng tin tưởng vào bất cứ kẻ nào, thế nhưng từ lúc y đến mọi thứ đã thay đổi. Hắn có thể buông bỏ tất cả, chỉ duy nhất Đàn Phiên Vân là không thể.

“ Phiên nhi, ngươi cả đời này có thể không bao giờ rời xa ta chứ?”

Đột nhiên lại nghe hắn nói những lời này, Phiên Vân im lặng một hồi lại đưa tay chạm lên mặt Ngôn Phong. Y mỉm cười: “ Người đang nói gì vậy, đó là điều đương nhiên không phải sao?”

“ Phiên nhi.”

“ Không cần biết xảy ra chuyện gì, ta chắc chắn vẫn sẽ ở bên cạnh người.”

- ----------

“ Nhã Thanh, sắc mặt của ngươi tại sao lại tệ đến vậy?” Ngọc Trúc vốn muốn hỏi đến thuốc giải Tử Kỳ Vi, không ngờ vừa nhìn thấy Nhã Thanh đã không tránh khỏi lo lắng. Nhớ những lời Thẫm Ngụy nói có thể do y không nghỉ ngơi tốt, Ngọc Trúc lên tiếng: “ Nếu ngươi không biết tự chăm sóc mình, sức khỏe yếu ớt như vậy, làm sao điều chế được thuốc giải?”

“ Không sao.” Cùng Thẫm Ngụy ra bên ngoài gặp Ngọc Trúc, Nhã Thanh ngồi xuống ghế lại nói: “ Ta tự biết chuẩn mực, nếu có thể tìm ra thuốc giải sớm chừng nào thì tốt chừng ấy.”

“ Dù biết vết thương của ngươi chưa lành còn yêu cầu ngươi những việc này, là ta quá nóng vội rồi.”

“ Đây là chuyện mà ta nên làm mà thôi.” Nhã Thanh lại nhìn đến nam nhân lạ mặt bên cạnh Ngọc Trúc, y làm lạ: “ Vị này là…?”

“ Hắn…”

“ Bằng hữu của Ngọc Trúc, có thể gọi ta là Triệu Khiên.”

Chưa đợi Nhã Thanh nói gì, Ngọc Trúc lại lên tiếng giải thích: “ Vừa rồi trên đường ta không chú ý một chút bị ngựa dẫm trúng, cũng may nhờ có hắn giúp đỡ. Hắn hình như bị thương, muốn tiện nhờ ngươi xem qua thử.”

“ Ra vậy.” Nhã Thanh nghe Ngọc Trúc nói lại miễn cưỡng đối Triệu Khiêm lên tiếng: “ Ta có thể xem qua chứ?”

“ Đương nhiên rồi.” Triệu Khiêm đi lại gần vừa muốn đưa tay cho Nhã Thanh xem.

Không nghĩ tới Nhã Thanh vừa đặt ngón tay trên mạch tượng thì hắn lại trở ngược lại nắm lấy cổ tay y.

“ Ngươi muốn làm gì?” Thẫm Ngụy nhận ra liền muốn đánh một chưởng về phía Triệu Khiêm thì lại nghe hắn nói mà dừng lại kịp lúc.

“ Nhã Thanh đại phu, theo như ta thấy thì ngươi trúng độc rồi phải chứ?”

Ngọc Trúc ngạc nhiên: “ Nhã Thanh trúng độc?”

Nhã Thanh ngược lại không quá nóng vội, y giữ im tay như vậy để hắn xem mạch cho mình lại nói: “ Ngươi cũng có thể xem ra?”

“ Ta không phải đại phu, cũng không rành y thuật. Chỉ là biết chút đỉnh về thảo mộc.” Triệu Khiêm tự nhiên nói: “ Vừa rồi lúc đến gần có thể ngửi thấy trên người Nhã Thanh đại phu có mùi của Bì Kính, Hóa Nhị

Ly và Cừu Bích. Đây đều là thảo dược có độc tính mạnh, thế nhưng độc trong người ngươi lại không phải từ chúng mà ra."

" Chỉ ngửi thoáng qua cũng có thể phân biệt được trong đó là những loại thảo mộc nào, ngươi nói mình không rành y thuật thật khiến kẻ khác nghi ngờ."

" Ta nói đều là thật." Triệu Khiêm bỏ ra cổ tay của Nhã Thanh, hắn nhìn ánh mắt đáng sợ của vị Thẩm tướng quân kia thì cười nói: " Chẳng qua ta đối với những loại này đều nếm qua không ít, đương nhiên không có cách nào quên được mùi vị của nó."

Nhã Thanh ngạc nhiên: " Sao cơ?"

Triệu Khiêm nghiêm mặt: " Ta không biết ngươi vì sao trên người vương đầy những mùi của các loại độc dược này, nhưng ngươi và thừa tướng đại nhân nói gì đó về thuốc giải độc. Nếu ngươi muốn bào chế được thuốc giải nào đó từ chúng, biết đâu ta có thể giúp được."

" Ngươi nói thật sao?" Ngọc Trúc vội vàng lên tiếng: " Ngươi thật sự có thể giúp?"

" Ta không khẳng định mình có thể, trước hết vẫn cần biết độc mà các ngươi muốn giải là gì."

" Là…" Ngọc Trúc định nói lại ngừng, đây liên quan đến tính mạng hoàng đế một nước, không phải chuyện đùa. Y không biết thật sự có thể tin tưởng kẻ này hay không.

" Là Tử Kỳ Vi."

" Nhã Thanh?" Thẩm Ngụy trầm mặt nhìn y.

Nhã Thanh lại không chút suy nghĩ nói: " Tử Kỳ Vi bình thường trúng phải có thể lập tức mất mạng, nhưng khi hòa một lượng vô cùng nhỏ với một loại thuốc khác có tính ngăn chặn nhất thời, tích tụ một thời gian dài mới bắt đầu có triệu chứng lan ra toàn cơ thể. Nếu không thể tìm ra thuốc giải sớm hơn, chỉ sợ một thời gian nữa liền không có cách nào…"

" Từ Kỳ Vi sao?" Triệu Khiêm suy nghĩ lại nói: " Ý người muốn dùng những thảo mộc kia, lấy độc trị độc?"

" Đúng vậy." Nhã Thanh nói vội: " Nhưng ta không thể phân biệt được,

trong số đó thứ nào có thể cùng với Tử Kỳ Vi tiêu trừ lẫn nhau.”

“ Thật ra… ta nghĩ ngoài những loại thảo mộc mà người đang tìm hiểu, còn cần phải có… Lộ Chi Bích.”

“ Lộ Chi Bích?” Nhã Thanh ngạc nhiên, đây vốn là loại hoa vô cùng quý hiếm chỉ nở ở những vùng sa mạc nóng bức. Vì mầm hoa lẫn trong đất các sa mạc muốn tìm thấy vô cùng khó khăn, là một loại hoa có sức sống mãnh liệt đến bất ngờ. Nhưng nó cũng là một loại hoa độc.

Nhã Thanh lại nói: “ Tại sao lại là Lộ Chi Bích, hơn nữa ta chưa từng nghe nói có thể dùng nó như vậy.”

“ Ta không biết nó có tác dụng với Tử Kỳ Vi hay không, nhưng ta chắc chắn Lộ Chi Bích có thể miễn trừ tính độc của Bì Kính, Hóa Nhị Ly và Cừu Bích. Như vậy khi sử dụng chúng để áp chế Tử Kỳ Vi, ngươi cũng không cần lo lắng nguy hại đến tính mạng của người bị trúng độc.”

“ Vậy…”

Triệu Khiêm lại nói: “ Còn nữa, từ lúc nãy ta đã luôn tự hỏi. Loại độc mà ngươi trúng phải cũng chính là Tử Kỳ Vi đúng chứ?”

“ Cái gì?” Thẩm Ngụy bất chợt lên tiếng, hắn lo lắng nhìn Nhã Thanh. Y rõ ràng nói bản thân và hoàng đế trúng hai loại độc khác nhau, cũng đã tự có thể tìm ra thuốc giải cho mình.

Hắn nhớ lại lúc vào phòng nhìn thấy Nhã Thanh, Thẩm Ngụy siết chặt nắm tay. Hắn gắt giọng: “ Ngươi có phải đều muốn dùng chính mình để thử những loại thảo mộc kia, ngươi nghĩ bản thân đang làm cái gì?"

Không ngờ lại bị phát hiện như vậy, Nhã Thanh thở dài: “ Ta cũng không còn cách nào khác, nếu không thử cũng không thể giữ được mạng sống không phải sao?”

“ Ngươi…” Thẩm Ngụy tức giận, hắn lại liếc mắt sang Triệu Khiêm: “ Lộ Chi Bích, nói cho ta biết có thể tìm được ở đâu?”

Chương 83:

“ Phiên Vân công tử, người ngồi xe ngựa một hồi cũng không sao chứ ạ?”

Bị một cung nữ như Điểm nhi hỏi lời này khiến Phiên Vân có chút mất mặt, y lắc đầu mới lên tiếng hỏi: “ Hoàng thượng giờ này chắc cũng sắp hạ triều, người từ hôm qua đã bận rộn đến quên ăn uống, ngươi thay ta mang mấy món ăn hôm nay đến ngự thư phòng giao lại cho Trịnh công công, hắn sẽ tự biết mang vào bên trong.”

“ Chỉ cần là do công tử làm, hoàng thường đều sẽ không bỏ qua mà quên ăn được.”

Phiên Vân mỉm cười, y nhìn Sát Âm đang ở trước xe ngựa đợi mình mới nói: “ Ngươi trở về đi.”

“ Vâng thưa công tử.”

Đi lại bên xe ngựa để Sát Âm giúp mình trèo lên, ngồi bên trong tuy rằng đều có lót đệm bông nhưng cũng không tránh khỏi lưng cảm thấy đau nhức. Phiên Vân mãi suy nghĩ về nội dung của mảnh giấy kia, cho dù có đủ mọi nghi ngờ nhưng… y không thể không đến.

“ Phiên Vân công tử, người muốn đến y quán của Nhã Thanh công tử sao?”

“ Không…” Nghe tiếng Sát Âm bên ngoài vọng vào, Phiên Vân nói: “ Trước đó ta muốn đến Trang Mộc Hiên của Ngũ lão ông, khi ta vẫn còn ở Nhật Minh vương phủ thường hay nhờ đến ông ấy chế tạo ra mấy loại vật dụng tự mình nghĩ ra, sử dụng rất tốt, hiện tại muốn đến đó xem thử.”

Sát Âm nghe nói cũng không đáp lại mà đánh xe ngựa đến Trang Mộc Hiên, Phiên Vân liền bảo hắn đợi bên ngoài rồi tự mình vào trong xem. Nếu nhất định chỉ được đến một mình, y phải nghĩ cách để thoát khỏi giám sát của Sát Âm.

Vừa hay quen biết với Ngũ lão ông còn có quen thuộc nên muốn nhờ giúp đỡ từ đó lén đi cũng không khó.

Đứng trước Khuynh Dương phủ của tam hoàng tử trước kia, hiện giờ do vẫn chưa có người tiếp nhận trở nên hoang vắng.

Phiên Vân chưa từng đến nơi này nhưng cũng có thể cảm nhận được sự thay đổi trước và sau khi Thừa Viêm Đế băng hà, Duật Nghĩa vốn là hoàng tử được hoàng đế sủng ái nhất, ngôi vị về sau đã nắm chắc trong tay cuối cùng vẫn vì triều đại sụp đổ, hắn trở thành phiên vương tại bắc địa không có thực quyền.

“ Ngươi đến rồi sao?”

Nghe tiếng nói ngay phía sau mình giữa một khuôn viên rộng lớn cũng hoang vắng của Khuynh Dương phủ, Phiên Vân xoay đầu nhìn nữ nhân dùng mạng che mặt, mang áo choàng đen phủ kín từ đầu đến chân. Y cho dù không nhìn thấy gương mặt nhưng cũng có thể chắc chắn nàng ta là ai: “ Đã lâu không gặp, Thệ Ngọc vương phi.”

“ Ta nghĩ ngươi ngay từ đầu đã đoán ra rồi đi.” Thệ Ngọc tháo ra mạng che trên mặt mình: “ Xem ra ngươi sống cũng thật tốt, chỉ là ta không biết nên gọi ngươi là Đàn Lục Nhi... hay là nên gọi ngươi Đàn Phiên Vân đây?”

Phiên Vân nhíu mày, y lạnh giọng: “ Giao thuốc giải Tử Kỳ Vi ra đây.”

“ Đơn giản như vậy?” Thệ Ngọc nhếch môi cười: “ Ngươi nghĩ chỉ cần nói một câu ta liền mang ra thuốc giải?”

“ Thật ra ngươi muốn sao mới chịu giao giải dược?”

“ Rất tốt, nói chuyện với người thông minh cũng không cần phải tốn thời gian vòng vo quá nhiều.” Thệ Ngọc đi lại gần Phiên Vân, nàng đưa tay vuốt nhẹ trên gương mặt y: “ Ta muốn ngươi lập tức biến mất, khiến ngươi phải trả lại tất cả những gì đã tước đoạt đi từ ta.”

“ Tước đoạt?”

“ Ngươi có biết ta phải vượt qua những gì, phải cố gắng đến đâu mới có thể danh chính ngôn thuận gả cho một phu quân hoàn hảo nhất?

" Để không giống với tất cả những kẻ khác, ta luôn cố gắng để bản thân tốt hơn, sau khi trở thành Nhật Minh vương phi có bao người đã phải thầm ngưỡng mộ, nhưng tất cả chỉ vì… chỉ vì một nam nhân như ngươi lại khiến ta giống như ngày hôm nay.”

“ Ngươi…” Phiên Vân nhăn mày.

“ Đàn Phiên Vân ngươi nói xem, một nam nhân lại mang dung nhan này có phải quá kỳ lạ rồi? Nếu không phải vì gương mặt này, vị trí mà ngươi đang đứng lý ra phải là của ta.”

“ Nực cười.” Phiên Vân hất ra tay của Thệ Ngọc, y nâng khóe môi: “ Đừng tự tìm lý do cho chính mình, vị trí của ngươi? Đâu mới thật sự là vị trí của ngươi?”

“ Hừ.” Thệ Ngọc siết lại bàn tay vừa bị Phiên Vân hất ra, nàng nghiến răng tức giận mà lớn tiếng: “ Ngay từ đầu người ở bên cạnh Duật Ngôn Phong chính là ta, ta mới chính là thê tử do Nhật Minh vương danh chính ngôn thuận dùng kiệu lớn rước về phủ. Chỉ có ta mới xứng đáng, chỉ có ta…”

“ Ngươi cho rằng nếu ta thật sự biến mất thì hoàng thượng sẽ lại chú ý đến ngươi?” Phiên Vân khẽ cười: “ Đừng tự lừa mình dối người, chính ngươi hiểu rõ nhất chuyện như vậy sẽ không có khả năng.”

“ Ngươi nói đúng, ta không có khả năng quay trở lại, cũng không có khả năng tìm trở về Nhật Minh vương đã từng là tất cả của ta. Ta muốn hoàng đế phải nếm trải cảm giác khi mất đi người quan trọng nhất của mình là như thế nào, cũng giống như hắn đã từng giết chết phu quân của ta.”

Phiên Vân nói: “ Ngươi bị danh vọng ám ảnh đến điên rồi.”

Nhìn tới ánh mắt khinh thường của Phiên Vân, Thệ Ngọc lại cười lớn: “ Đàn Phiên Vân ngươi đừng quên, hiện tại người có thể cứu được tính mạng của hoàng đế chỉ có ta. Ta chỉ cho ngươi lựa chọn, ngươi có thể chọn từ bỏ một là tình cảm của hắn, hai là tính mạng của hắn.”

Phiên Vân trầm mặt một lúc lại nói: “ Ngươi nghĩ nhất định sẽ không có người giải được Tử Kỳ Vi ngoại trừ thuốc giải của ngươi? Hơn nữa Nhã Thanh cũng đã nói, loại độc này vốn chưa có người tìm ra thuốc giải.”

“ Ta không ép ngươi phải tin, nhưng cũng đừng quá hy vọng vào tên đại phu đó. Hắn bây giờ ngay cả tính mạng của chính mình cũng khó có thể giữ, còn có đủ thời gian tìm ra được giải dược sao?"

Phiên Vân ngạc nhiên: “ Ngươi nói cái gì?”

“ Bản thân hắn cũng đã trúng Tử Kỳ Vi, so với hoàng đế là trực tiếp đoạt mạng. Cho dù hắn có cách kéo dài sự sống đến hiện tại cũng đã là kỳ tích, nhưng ta tin cũng không thể chống cự lâu nữa đâu.” Thệ Ngọc cao giọng: “ Hoàng đế có thể đợi, nhưng biểu ca của ngươi e rằng không thể rồi.”

“ Nhã Thanh.” Phiên Vân không nghĩ tới lần đó vết thương của y vốn có độc, nếu không đồng ý với cô ta không những Ngôn Phong, cả Nhã Thanh cũng không cứu nổi.

Thệ Ngọc mỉm cười, nàng lấy trong người ra một bình ngọc nhỏ đưa đến trước mặt Phiên Vân: “ Chỉ cần ngươi uống nó.”

“ Tử Kỳ Vi?”

“ Đừng lo, một khi ngươi uống nó ta sẽ lập tức giao ra hai viên thuốc giải. Ngươi có thể lựa chọn hoặc là từ bỏ biểu ca của mình, hoặc là chấp nhận cái chết.”

Phiên Vân tức giận: “ Ngươi…”

“ Ta muốn xem, ngươi thật ra muốn chọn lựa thế nào đây.”

Phiên Vân im lặng, y suy nghĩ một hồi mới đưa tay cầm lấy bình ngọc kia. Nếu chỉ còn một cách duy nhất để lựa chọn…

“ Phiên nhi, ngươi cả đời này có thể không bao giờ rời xa ta chứ?”

“ Không cần biết xảy ra chuyện gì, ta chắc chắn vẫn sẽ ở bên cạnh người.”

Phiên Vân nhắm mắt nhớ lại mình từng nói với Ngôn Phong, Phiên Vân thầm nghĩ: “ Ta có thể làm được sao?”

“ Ngươi còn chờ gì nữa?”

Nghe tiếng của Thệ Ngọc như không thể chờ đợi được nữa, Phiên Vân mi mắt mở ra nhìn thẳng vào cô ta.

Đôi mắt khinh thường nhìn người trước mặt, khóe môi Phiên Vân nâng lên một chút: “ Đừng khiến ta phải xem trò ngu ngốc này của ngươi

nữa.”

“ Cái gì?”

“ Dựa vào đâu ngươi nghĩ ta phải tin tưởng vào ngươi chứ không phải Nhã Thanh?”

“ Ngươi… á.” Thệ Ngọc bất ngờ bị Phiên Vân một tay túm lấy tóc rồi kéo mạnh lại, đối diện với vẻ mặt đầy sát khí của y khiến nàng đột nhiên nổi lên sợ hãi: “ Ngươi… ngươi dám... sẽ phải hối hận.”

“ Ta chưa bao giờ hối hận.” Phiên Vân cười lạnh: “ Nhớ kỹ cho ta, nếu thật sự không có hoặc không thể thể tìm ra được thuốc giải từ chỗ của ngươi, ta nhất định khiến ngươi chết một cách khó xem nhất.”

“ Ngươi….”

“ Ta đã từng nói, ta không phải dạng người thiện lương gì không phải sao?” Phiên Vân nắm lấy cổ tay Thệ Ngọc bẻ ngược ra sau, đoạt đi con dao trên tay cô ta rồi mới lớn tiếng gọi: “ Sát Âm.”

“ Phiên Vân công tử?”

Sát Âm vốn không nên có mặt ở Khuynh Dương phủ lại thật sự xuất hiện sau khi được gọi, Phiên Vân bỏ qua vẻ mặt ngạc nhiên đến không dám tin của Thệ Ngọc. Y lên tiếng: “ Bên ngoài thế nào rồi.”

“ Tất cả những kẻ theo dõi công tử và xung quanh Khuynh Dương phủ đều đã bị bắt.”

“ Làm tốt lắm.” Phiên Vân lại liếc mắt sang Thệ Ngọc: “ Mang cô ta trở về giao cho thừa tướng xử lý. Còn nữa, cho người phong tỏa thủ phủ của Vinh Thái Uý, cô ta cùng với Vinh Oanh Kiều chắc chắn có liên hệ, mọi thứ tìm được đều đưa đến y quán để Nhã Thanh xem qua."

“ Thần đã rõ.”

“ Làm sao có thể…” Thệ Ngọc bị Sát Âm cho người bắt giữ vẫn không tin Phiên Vân sẽ đi đến một nước này, nàng không cam lòng: “ Đàn Phiên Vân… tất cả đều do ngươi, Duật Ngôn Phong luôn tự cho mình là đúng, đến cuối cùng ngươi vẫn là xem trọng chính mạng sống của mình hơn hắn. Ngươi cũng giống ta… ngươi cũng giống ta mà thôi.”

Phiên Vân trầm mặt, Thệ Ngọc trước kia hận Duật Ngôn Phong đến

mức khiến hắn sống không bằng chết. Không những ép hắn dùng Trùng Ngọc Phi còn không muốn chừa một cơ hội lấy mạng hắn khi hạ cả Tử Kỳ Vi, cô ta như vậy sẽ còn tính đến chuyện sẽ cứu mạng hắn hay sao?

Từ khi ra khỏi cung đã biết có người theo dõi mỗi hành động của mình, Phiên Vân và Sát Âm chỉ có thể diễn một màn kịch để chúng cho rằng y thật sự một mình đến Khuynh Dương Phủ. Chỉ có như vậy Thệ Ngọc mới chịu xuất hiện, chỉ cần bắt được cô ta vẫn sẽ có cơ hội tìm được thuốc giải, thế nhưng chính y cũng không dám hy vọng quá nhiều.

Siết lấy bình ngọc trong tay, Phiên Vân nhỏ giọng: “ Nhã Thanh, ta tin vào ngươi.”

Chương 84:

“ Phiên nhi.”

Phiên Vân trở về Hòa Di cung im lặng nhìn bình ngọc mà Thệ Ngọc đưa cho mình, y chỉ ngồi im một chỗ thậm chí không nhận ra có người đến gần từ lúc nào. Nghe giọng nói dịu dàng gọi tên mình, Phiên Vân ngước đầu nhìn hoàng đế rồi lại mỉm cười: “ Hoàng thượng, người trở về rồi.”

“ Ngươi biết từ lúc nào?”

“ Đây…” Phiên Vân định sẽ làm như không có chuyện gì, nhưng cuối cùng Ngôn Phong vẫn không định sẽ để y làm vậy. Hạ xuống nụ cười trên môi, y lên tiếng: “ Lúc Nhã Thanh vào cung xem bệnh cho người, ta đã nghe được… còn trước đó ta cũng đã vài lần nghĩ sức khỏe của hoàng thượng gần đây không tốt.”

“ Vì sao không nói cho ta biết?”

“ Hoàng thượng, người cũng không nói cho ta không phải sao?”

Ngôn Phong im lặng nhìn Phiên Vân một hồi, hắn thở dài ngồi xuống ghế bên cạnh y: “ Ta vì sợ ngươi sẽ lo lắng, không ngờ sau lưng lại có còn kẻ muốn lợi dụng việc này để liên lụy đến ngươi…”

“ Là vương phi của người không phải sao?”

Tuy chỉ là một câu nói đùa của Phiên Vân lại khiến hoàng đế vô cùng không vui, Ngôn Phong nghiêm mặt nhìn y, ngay cả giọng nói cũng trở nên đáng sợ: “ Phiên nhi, cho dù là trước kia hay sau này… ngươi mới chính là thê tử duy nhất của ta.”

“ Ta biết.” Nhìn hắn dáng vẻ như vậy trái lại càng khiến Phiên Vân an tâm hơn một chút, y mỉm cười: “ Người tức giận như vậy sao?”

Không trả lời Phiên Vân, Ngôn Phong liếc mắt nhìn bình ngọc trong tay y. Hắn tất cả đều nghe Sát Âm báo lại, đương nhiên biết bên trong là thứ gì. Đoạt đi vật trên tay Phiên Vân, hắn trầm giọng: “ Vật này để ở chỗ của ta.”

“ Người lo lắng ta một lúc nào đó sẽ dùng đến nó…” Phiên Vân vừa nói thì bất ngờ lại bị hoàng đế kéo lại ôm vào lòng, y nhỏ giọng: “

Hoàng thượng?”

“ Ta rất vui vì ngươi không làm như lời cô ta nói.”

“ Ta không ngu ngốc đến vậy.” Phiên Vân thở dài: “ Nhã Thanh đã nói Tử Kỳ Vi chưa có thuốc giải, hơn nữa y cũng chỉ là tình cờ biết được một số loại thảo mộc có khả năng tiêu trừ độc tính của nó, ta không lý nào tin tưởng lời của Thệ Ngọc kia hơn y.”

“ Hơn nữa nếu tin cô ta nhất định có thuốc giải, người giữ nó ở ngay trước mắt ta lại cần phải thực hiện yêu cầu của cô ta sao? Không có gì chắc chắn cô ta thật sự sẽ mang thuốc giải ra nếu ta uống nó cả.”

Ngôn Phong tâm trạng lúc này mới giảm xuống lo lắng, hắn mang bình ngọc kia cất đi rồi mới nói: “ Ta đã cho người phong tỏa tra xét thủ phủ của Vinh thái úy, cũng từ chỗ Vinh Oanh Kiều biết được thật sự không có loại thuốc giải kia. Cô ta đồng ý giúp đỡ Thệ Ngọc chỉ vì muốn ép ngươi phải rời khỏi.”

“ Ra vậy… thật sự không có thuốc giải.” Cho dù đã đoán được ít nhiều nhưng khi biết được vẫn không tránh khỏi thất vọng, Phiên Vân nhỏ giọng: “ Ngay cả Nhã Thanh cũng… là ta liên lụy y, biểu ca nếu không phải vì ta cũng sẽ không…”

“ Đừng tự đổ lỗi cho mình, Nhã Thanh chưa bao giờ trách ngươi.” Ngôn Phong nói: “ Phiên nhi, nếu lo lắng như vậy, chi bằng đến y quán xem thử đi.”

“ Ta có thể sao.” Phiên Vân hỏi lại.

“ Chỉ cần vẫn giống như cũ để Sát Âm đi cùng ngươi.”

Sau lần Nhã Thanh bị thương, Phiên Vân đã chú ý đến có thể nguyên nhân từ mình mà ra mới cố ý tránh không đến y quán, thậm chí không hề xuất cung. Y suy nghĩ rồi gật đầu: “ Ta muốn hỏi huynh ấy một số chuyện… hoàng thượng?”

Nhìn thấy Ngôn Phong một tay giữ lấy ngực một tay lại chống trên mặt bàn, Phiên Vân hoảng sợ đứng bật dậy: “ Người sao rồi?”

“ Ta…” So với lần trước tái phát thời gian đã rút ngắn, hơn nữa cơn đau càng thêm kịch liệt đè nặng trên ngực đến khó thở, Ngôn Phong nghiến răng cố chịu đựng nó qua đi như những lần trước đây, thế nhưng mỗi lúc càng thêm khó chịu.

“ Hoàng thượng.” Phiên Vân hốt hoảng lớn tiếng khi Ngôn Phong bất ngờ phun ra một bụm máu, y đến mặt cũng tái đi: “ Sao lại như vậy… không thể nào đâu…”

“ Phiên nhi, đừng lo.” Cố gắng trấn an Phiên Vân nhưng trước mắt hắn mọi vật bắt đầu mờ dần đi, ngay cả ý thức cũng từ từ biến mất chỉ còn mơ màng nghe thấy không rõ nét giọng nói của Phiên Vân trước khi hắn không còn biết gì nữa.

“ Người đâu… người đâu cả rồi, nhanh truyền thái y. Truyền thái y đến đây nhanh lên."

“ Hoàng thượng..."

Hoàng đế hôn mê bất tỉnh, thái y lại không thể chuẩn ra bệnh tình. Ngọc Trúc chỉ có thể đích thân đi mời Nhã Thanh, thế nhưng tình trạng sức khỏe của Nhã Thanh cũng không khá hơn bao nhiêu, y cũng cần có thời gian chế dược từ những thảo mộc kia, cuối cùng chỉ đành có thể để Diễm Nghệ vào cung chuẩn mạch.

Vừa nhìn thấy người đến Phiên Vân đã vội vàng kéo tay Diễm Nghệ: “ Bá mẫu, hoàng thượng đã hôn mê rất lâu vẫn chưa tỉnh lại. Ngươi làm gì đi, xin người nhanh làm gì đó cứu hoàng thượng đi. Ta… ta…”

“ Phiên Vân, đừng vội.” Diễm Nghệ xoa đầu Phiên Vân rồi đi đến bên giường, nhìn cả một đám thái y quỳ ở đó thành hàng như chịu tội mà lắc đầu. Nàng nhìn xem sắc mặt hoàng đế đánh giá một chút rồi mới bắt mạch cho hắn.

“ Bá mẫu, hoàng thượng sẽ không sao chứ?”

Diễm Nghệ lắc đầu: “ Ta hiện tại, cũng chỉ có thể tạm thời ngăn chặn độc tính lan rộng hơn trong cơ thể hoàng thượng mà thôi..”

“ Đây…” Phiên Vân mỗi lúc càng lo sợ, liệu rằng y đã lựa chọn đúng chứ? Y thật sự sẽ không hối hận?

“ Phiên nhi, bá mẫu biết tâm trạng của ngươi lúc này ra sao. Nhưng đừng nghĩ đến mấy chuyện ngu ngốc có hiểu không?”

“ Bá mẫu…”

“ An tâm đi, ta sẽ dùng hết khả năng có thể để kéo dài thời gian. Chỉ cần Nhã Thanh có thể chế được giải dược liền không sao nữa, đừng lo.”

“…”

- ----------

“ Khụ khụ…”

“ Nhã Thanh.” Vong Âm vừa đến đã thấy Nhã Thanh ngồi bên giường ho khan vài tiếng, hắn vội vàng rót cho y một lý nước mang đến: “ Ngươi vẫn ổn chứ?”

“ Không sao?” Nhã Thanh nhìn Vong Âm lên tiếng hỏi: “ Hoàng thượng, tình hình thế nào rồi?”

Vong Âm vừa nghe đã cảm thấy tâm trạng nặng nề: “ Người đến giờ vẫn chưa tỉnh lại, vẫn tốt có bá mẫu châm kim ngăn chặn độc tính lan nhanh đến tim. Hiện thời có bá mẫu ở đó, ngươi vẫn nên tự lo lắng cho mình thì hơn.”

“ Vẫn chưa có tin tức gì của Thẩm Ngụy sao?” Nhã Thanh hỏi lại nhìn thấy Vong Âm lắc đầu không lên tiếng, y nói: “ Đã hơn ba ngày rồi, có thể nào xảy ra chuyện hay không?”

“ Đừng lo, Thẩm Ngụy là người có năng lực nhất trong chúng ta. Nếu ngay cả hắn cũng không thể tìm được Lộ Chi Bích, e rằng hiện tai cũng không ai có khả năng nữa.”

“ Sa mạc rộng lớn như vậy cho dù thật sự có Lộ Chi Bích cũng không thể chắc chắn có thể kịp thời tìm ra được, thời gian của ta đã không còn nhiều, ngay cả hoàng thượng cũng không đợi được lâu nữa.” Nhã Thanh liếc mắt nhìn đến kệ thuốc của mình: “ Ta chỉ có thể thử.”

“ Không được.” Vong Âm lớn tiếng.

“ Vong Âm.”

“ Ngươi chính mình thử thuốc sẽ có tác dụng sao?” Vong Âm gắt giọng: “ Nhã Thanh, hiện tại người có thể điều chế thuốc giải chỉ có ngươi, nếu ngươi không chịu suy nghĩ kỹ một khi mình xảy ra chuyện, cho dù Thẫm Ngụy có thể mang Lộ Chi Bích trở về cũng không có khả năng cứu được bất cứ ai.”

“ Ta…”

“ Vong Âm nói đúng đấy, ngươi đừng nghĩ đến việc đó nữa.”

Nghe tiếng nói phát ra từ cửa phòng, nhìn người vào đến Nhã Thanh nhỏ giọng: “ Ngọc Trúc?”

Ngọc Trúc đi lại ngồi xuống ghế bên giường, y những ngày này so với kẻ khác đều không thể xem là tốt hơn. Hoàng đế chưa tỉnh chính vụ không thể bỏ đều do một mình Ngọc Trúc xử lý, thời gian thậm chí không còn lại bao nhiêu để đến nơi này: “ Phiên Vân nếu biết ngươi làm vậy cũng sẽ không vui.”

“ Phiên Vân không sao chứ?”

Nghe Nhã Thanh hỏi, Ngọc Trúc thở ra một hơi: “ Hoàng thượng chưa tỉnh y cũng không chịu nghỉ ngơi, đôi khi ngủ quên bên giường chỉ được một lúc đã giật mình tỉnh lại. Ăn uống lại càng không động đến, mẫu thân ngươi chỉ đành khiến y uống vài thứ thuốc, giúp Phiên Vân cơ thể không suy nhược đến phát bệnh mới tốt hơn một chút.”

“ Đồ ngốc này lại làm chuyện tự tổn hại đến sức khỏe của bản thân, y như vậy không giúp ích được gì trái lại càng khiến mọi việc thêm rối.” Nhã Thanh thì thầm mắng, y lại nói: “ Ở chỗ của Thệ Ngọc kia, vẫn không thể tìm ra được gì sao?”

“ Cô ta thế nào cũng không chịu nói, nhưng chúng ta đã tra xét qua, thật sự như ngươi từng nói chưa từng nghe qua có người điều chế được thuốc giải của Tử Kỳ Vi.”

“ Còn có Triệu Khiên kia, hắn biết về Lộ Chi Bích có công dụng ra sao…”

Ngọc Trúc lắc đầu: “ Ta đã ở chỗ hắn hỏi rất kỹ, Triệu Khiên chỉ là vô tình biết đến những loại thảo mộc này, hắn thật sự không hiểu y thuật.”

“ Nếu vậy chúng ta chỉ còn cách chờ đợi Thẫm Ngụy.” Nhã Thanh

trầm giọng: “ Thế nhưng đến hiện tại vẫn chưa có chút tin tức…”

“ Thanh nhi, Thanh nhi.”

“...”

“ Thanh nhi.”

“ Tiểu Thanh?” Nhã Thanh vội nói với Vong Âm: “ Mau mở cửa sổ.”

“ Được.”

“ Thanh nhi.” Vong Âm vừa mở cửa thì Tiểu Thanh đã vụt bay vào trong phòng, nó vòng qua lại trên đầu Nhã Thanh vài lần rồi thả rớt một nhánh hoa có màu trắng xuống mới bay lại đầu đến trên vai y: “ Về rồi, trở về rồi.”

“ Đây là?” Ngọc Trúc nhặt lên thứ mà Tiểu Thanh thả rơi trên nền đất.

Nhìn nhánh hoa trắng ba đóa có sáu cánh pha một chút màu tím nhàn nhạt ở đuôi cánh, Nhã Thanh ngạc nhiên nói thành tiếng: “ Lộ Chi Bích?”

“ Sao cơ?” Ngọc Trúc không nghĩ tới thứ mà bọn họ đang tìm kiếm lại do một con vẹt mang đến, y hoài nghi nhìn nhánh hoa trên tay mình: “ Thật sự là thứ này sao?”

“ Tiểu Thanh.” Nhã Thanh liếc mắt sang Tiểu Thanh: “ Thời gian qua ngươi trốn đi đâu, còn nữa… tại sao ngươi lại có thứ này. Có phải là Thẩm Ngụy giao lại cho ngươi?”

“ Đáng sợ...” Tiểu Thanh có vẻ hốt hoảng kêu lên hai tiếng lại không nói gì nữa.

Ngọc Trúc vội vàng mang Lộ Chi Bích đưa cho Nhã Thanh: “ Chuyện từ đâu lấy được để sau hãy nói, Lộ Chi Bích cũng đã có, tất cả chỉ có thể nhớ vào ngươi.”

“…”

Chương 85:

“ Mẫu thân, người làm gì vậy?”

“ Ta vẫn chưa an tâm, mau để ta xem xem.” Diễm Nghệ kéo lấy tay Nhã Thanh, sau khi chính mình bắt mạch cho y mới nói: “ Của thật không sao nữa rồi?”

“ Đúng như lời Triệu Khiên nói, Lộ Chi Bích có thể khắc chế được Bì Kính, Hóa Nhị Ly và Cừu Bích. Ta nhờ vậy có thể tìm ra Cừu Bích cùng với Tử Kỳ Vi tiêu trừ độc tính của nhau để bào chế thành thuốc giải.”

Diễm Nghệ luôn tỏ ra bình tĩnh đến giờ hai mắt bắt đầu đo đỏ, nàng ôm chầm lấy nhi tử mà thở phào nhẹ nhõm hết mấy lần: “ Thật tốt quá rồi, tên hài tử vô dụng của ta, ta còn tưởng lần này người không thể nào qua khỏi rồi…”

“ Người nói gì vậy?” Nhìn một chút Phiên Vân vẫn còn im lặng ngồi bên giường, Nhã Thanh nhỏ tiếng: “ Bây giờ chưa phải lúc để vui mừng đâu, người nhỏ tiếng một chút.”

“ Phải rồi.” Diễm Nghệ nhỏ giọng làm lạ: “ Tại sao sau khi đã uống thuốc mà hoàng đế vẫn chưa thể tỉnh lại?”

“ Tuy cùng một loại độc nhưng ta và hoàng thượng không giống nhau, Tử Kỳ Vi tích tụ trong người hắn đã khá lâu, vẫn cần thời gian để có thể tiêu trừ toàn bộ độc tố trong người.”

“ Phiên Vân nó cứ như vậy.” Diễm Nghệ thở dài: “ Cho dù là ta nói cũng không chịu nghe, nếu cứ để nó như vậy liệu có thể gắng gượng nổi không?”

“ Tính của y đã ngoan cố như vậy nói thế nào cũng không có cách, cứ mặc kệ đi. Chờ đến khi hoàng thượng tỉnh lại cũng sẽ không sao nữa.”

Diễm Nghệ thì thầm: “ Vậy nếu hắn mười ngày nửa tháng vẫn chưa tỉnh lại thì biết làm thế nào?”

“ Tình trạng như hiện tại cũng đã tốt lắm rồi, chúng ta không có cách lo nhiều đến vậy.” Nhã Thanh nói rồi lại quay lưng rời khỏi Hòa Di cung, y vừa ra đến bên ngoài thì nghe thấy tiếng kêu lớn trên bầu trời. Nhìn con chim ưng lớn đang bay lượn liền ngạc nhiên: “ Vũ Tiêu?”

Qủa nhiên vừa nghĩ tới đã nhìn thấy Thẫm Ngụy còn có cả Vong Âm đi đến, ban đầu không thấy Thẫm Ngụy trở về còn lo lắng hắn xảy ra chuyện, không ngờ bây giờ hắn lại đột nhiên xuất hiện như không có việc gì: " Ngươi từ lúc nào trở về?"

Thấy Thẫm Ngụy trầm mặt, Vong Âm nói: " Sáng nay lúc ta tuần tra thì phát hiện ra Vũ Tiêu, lúc đó chạy đến cổng thành thì lập tức thấy Thẫm Ngụy hắn đã trở về, trên người còn mang thương tích, còn làm mất bội sức nên bị lính mới không nhận ra chặn ở bên ngoài."

" Bị thương?" Nhã Thanh liếc mắt nhìn đánh giá một lượt cũng không nhận ra trên người hay sắc mặt hắn có chỗ nào không ổn.

Thẫm Ngụy trầm giọng: " Ngươi… không sao rồi?"

" Không sao." Nhã Thanh tùy tiện trả lời lại hỏi: " Lộ Bích Chi là ngươi giao cho Tiểu Thanh mang về?"

" Ta lúc tìm được cũng khiến chân bị thương không thể gấp rút trở về, tình cờ gặp được nhận ra con vẹt kia so với Vũ Tiêu còn nhanh hơn, vì vậy ta đã tóm nó lại..." Thẫm Ngụy ngừng một chút rồi mới nói tiếp: " Nhờ nó giúp một chút."

" Tóm lại?" Tiểu Thanh cũng có khả năng bị tóm lại là lần đầu tiên Nhã Thanh nghe được, thảo nào lúc nghe hỏi đến Thẫm Ngụy, Tiểu Thanh lại hoảng sợ như vậy. Còn có chữ " nhờ " của hắn đúng là có chút không ổn. Cũng đáng đời cho nó không chịu an phận còn có thể chỉ vì bị y trách một hồi liền lén trốn đi mất, gặp phải Thẫm Ngụy xem như cho nó một bài học về sau an phận một chút.

Vong Âm nói: " Hoàng thượng thì sao, người đã tỉnh lại chưa?"

" Vẫn chưa." Nhã Thanh nói: " Hiện các ngươi không cần đến làm phiền, cứ chờ thêm một thời gian nữa chắc sẽ ổn thôi."

" Vậy bây giờ ngươi trở về y quán sao?"

" Đúng vậy, y quán đóng cửa đã lâu ta cũng không muốn tiếp tục ngồi không, hơn nữa cũng cần tự nuôi sống chính mình không phải sao?"

" Cho dù ngươi không vất vả trị bệnh cho người khác ta cũng có thể

nuôi ngươi mà.” Vong Âm thành thật nói.

Nhã Thanh nhăn mày: “ Ta vô dụng đến cần ngươi nuôi sống sao?”

“ Ý ta không phải như vậy, ta đưa ngươi về y quán.”

“ Không cần." Nhã Thanh xua tay: " Ta tự mình đi.”

“ Nhưng chỉ mới mấy ngày trước ngươi đi đứng đều cần có ta giúp không phải sao?”

“ Đừng có phiền ta.”

“ Ta đi cùng các ngươi.”

“…”

Đột nhiên lại nghe giọng nói trầm ấm của Thẫm Ngụy chen vào, Nhã Thanh ngạc nhiên một chút cũng không nói gì. Trái lại Vong Âm nhăn mày không vui: “ Ngươi cũng không cần bảo vệ y quán nữa, đến làm gì?”

“ Vậy ngươi vẫn phải tuần tra hoàng thành, có thời gian rảnh rỗi đến đó vậy sao?”

“ Ngươi…”

Nhã Thanh thở dài: “ Phiền phức.”

- ----------

“ Ngọc Trúc, hôm nay ngươi có thời gian chứ?”

Vẫn cần phải xử lý hết một đống tấu sớ lại bị quấy rầy, tâm trạng không tốt cũng không thể hiện ngoài mặt. Ngọc Trúc bỏ xuống bút mực trong tay, y đi lại mở ra cửa phòng đã nhìn thấy Triệu Khiêm đứng ngay đó: “ Mỗi ngày đều sẽ đến chỗ ta tìm thêm chuyện, ngươi có thể đứng đến nữa hay không?"

" Ngươi mỗi lần cũng đều từ chối, nếu không ta cũng không cần đến mãi như vậy. Thừa tướng phủ của ngươi cũng không có bao lớn không phải sao?"

Ngọc Trúc mệt mỏi lên tiếng: " Hôm nay ta thật sự rất bận, ngươi có thể đợi lúc khác được chứ?"

" Ta nghe nói đêm nay bên ngoài sẽ có lễ hội rất náo nhiệt, thế nào? Thiên Lang đến lòng hiếu khách cũng không có, không thể cùng ta đi xem một chút được sao?"

Ngọc Trúc mỉm cười: " Nếu ngươi thật muốn đi như vậy, ta có thể bảo hạ nhân dẫn đường có được không?"

" Thừa tướng đại nhân, ta giúp đỡ các ngươi cũng không phải vấn đề nhỏ. Không thể nào nể mặt được sao?"

Đây rõ ràng là muốn mang ơn nghĩa để bắt ép kẻ khác, Ngọc Trúc không còn cách nào khác chính dành bỏ đống tấu chương kia sang một bên. Y tự nhiên nói: " Nếu đã như vậy ta cũng không thể từ chối, cùng ngươi đi xem lễ hội một lúc không vấn đề. Nhưng sau đó ta thật sự rất bận, có thể không làm khó được chứ?"

" Quyết định vậy đi." Triệu Khiêm vừa nói đã mang một tấm áo choàng mình chuẩn bị từ trước chủ động khoác lên người Ngọc Trúc, hắn mỉm cười: " Đi thôi."

Tuy không quen với việc để kẻ mới quen biết quá thân thiện với mình, Ngọc Trúc cũng không tiện cởi bỏ liền mặc kệ như vậy rồi căn dặn mấy gia nhân trong phủ vài việc mới cùng Triệu Khiêm ra ngoài.

Y thật ra đối với những lễ hội ở hoàng thành cũng không hiểu rõ, thậm chí nếu Triệu Khiêm không nói Ngọc Trúc cũng sẽ không biết đêm nay mọi người sẽ có tổ chức lễ hội. Đi trên đường lớn đều đông nghẹt người cười nói, nơi nơi lại đầy những sạp bán đủ các loại đồ ăn hay vật trang trí bắt mắt, còn có những trò như diễn xiếc, đố chữ rất nhộn nhịp.

Thấy vẻ mặt của Ngọc Trúc so với hắn càng làm lạ hơn, Triệu Khiêm lên tiếng hỏi: " Ngươi chưa từng nhìn thấy một lễ hội như vầy sao?"

" À…" Rõ ràng là đưa Triệu Khiêm đi xem lễ hội ở đất nước mình, thế nhưng còn tỏ vẻ lạ lẫm hơn khiến cả hắn. Ngọc Trúc có chút ngập ngừng, y cũng không ngại nói thật: " Ta đây cũng là lần đầu tiên đi xem lễ hội ở hoàng thành, trước kia ở Thừa Viên Chức lễ hội cũng

không giống như vậy. Hầu hết là những cuộc thi săn bắn đốt lửa nướng thịt, ta đối với những thứ đó… không hứng thú lắm.”

“ Nói vậy ngươi thích lễ hội như lúc này hơn đúng chứ?”

“ Cái đó…”

“ Theo ta qua đây.” Triệu Khiêm nắm lấy tay Ngọc Trúc kéo y sang một sạp hàng có một số người tụ tập, nhìn vài thư sinh và cô nương trẻ tuổi đang vẽ vẽ cái gì đó lên giấy mới nói: “ Ngươi cũng thử đi.”

“ Đây là?”

Chủ sạp hàng nghe có người hỏi lại là một công tử dung mạo thanh tú phong thái văn nhã mới vui vẻ đáp: “ Vị công tử này, đây là mọi người thích đều có thể vẽ theo ý mình trên giấy. Một lát mọi người có thể cùng nhau thưởng thức lại đánh giá, chỉ cần là những bức tranh đẹp đều sẽ nhận được phần thưởng. Trước đó vẫn còn phải trả tiền để có thể nhận giấy viết tham gia, công tử cũng đến thử đi.”

“ Cái này ta…”

“ Cho cả hai chúng ta.” Triệu Khiêm giao tiền cho ông chủ, lại nói với Ngọc Trúc: “ Ngươi biết vẽ đúng chứ?”

“ Ta…” Ngọc Trúc không nghĩ sẽ tham gia vào mấy trò chơi này, nhìn một hồi thấy mọi người xung quanh vui vẻ trò chuyện cũng cùng nhau nhận xét vài bức tranh đã được hoàn thành. Y suy nghĩ rồi lại mỉm cười nói: “ Đương nhiên rồi.”

Ngọc Trúc trước kia chưa từng làm những việc như vậy, thêm cả thời gian gần đây xảy ra nhiều việc không vui còn cả đống tấu chương cần mình xử lý. Bây giờ lại có thể thả lỏng những âu lo suy nghĩ trong lòng, làm những việc thường tình cũng không quá tệ.

Y không ngờ chính là Triệu Khiêm như thế khi cầm bút lên lại vô cùng nghiêm túc, trông hắn như giống một con người khác mà y không biết. Mỗi đường nét họa tranh cũng đều sắc nét rõ ràng, so với tranh y họa càng thêm sinh động.

Thân phận của hắn là hoàng đế Thái Lân quốc cũng không sai, Ngọc Trúc được biết lúc nhỏ Triệu Khiêm bị đưa đến cường quốc Ân Ly làm chất tử, sau khi trở về nước lại gặp không ít nguy hiểm đến tính mạng. Để có thể đăng cơ trở thành hoàng đế, hắn không hề đơn giản.

Một hồi sau khi đánh giá tranh bọn họ cũng không ở lại xem kết quả thế nào, Ngọc Trúc lại cùng Triệu Khiêm đi xem đối thơ, làm đèn, diễn xiếc. Y dường như cũng đã quên mất mình ban đầu chỉ là miễn cưỡng bị kéo ra ngoài, tâm trạng tốt hơn rất nhiều.

Chương 86:

" Phiên Vân công tử, người nên ăn chút gì đó đi. Nếu hoàng thượng biết được chúng ta không chăm sóc tốt cho công tử, chắc chắn sẽ trách tội xuống."

Nghe tiếng Điềm Nhi khuyên nhủ, Phiên Vân gương mặt mệt mỏi khẽ động một chút. Y nhìn xung quanh không thấy Diễm Nghệ đâu mới lên tiếng hỏi: " Bá mẫu của ta đâu?"

" Điễm phu nhân vì trời đã khuya nên đã đi nghỉ ngơi, người căn dặn phải chú ý nói công tử ăn uống đầy đủ. Từ lúc hoàng thượng hôn mê ngươi cũng không ăn được bao nhiêu, cứ như vậy cơ thể cũng không chịu nổi đến lúc hoàng thượng tỉnh lại."

" Ta biết rồi." Phiên Vân nói: " Thức ăn ngươi cứ để trên bàn, lui ra ngoài trước đi."

" Nhưng công tử..."

" Không sao đâu, một lát ta sẽ ăn."

" Vậy..." Điềm Nhi phân vân một hồi rồi cũng phải lui ra ngoài, để lại trong tẩm cung chỉ còn lại một mình Phiên Vân chăm sóc Ngôn Phong.

Xem trên bàn được bày ra điều là thức ăn, Phiên Vân nghĩ Điềm Nhi nói không sai, nếu y còn cứ như vậy chỉ sợ đến bản thân cũng trụ không nổi chờ hoàng đế tỉnh lại. Thế nhưng cho dù là vậy bản thân cũng không có tâm trạng để ăn bất cứ thứ gì, miễn cưỡng một chút mỗi thứ ăn vào lại như có vị nhạt đắng không thể nuốt trôi.

Phiên Vân nhìn gương mặt của hoàng đế chẳng khác nào đang ngủ, thế nhưng hắn ngủ một giấc cũng đã qua hết bảy ngày. Mặc dù Nhã Thanh nói hắn đã không còn nguy hiểm tính mạng nữa, thế nhưng chưa thấy Ngôn Phong tỉnh lại y vẫn không thể nào an lòng rời mắt khỏi hắn.

Phiên Vân khẽ giọng như trách mắng nói: " Hoàng đế một nước lại có thể bỏ mặc triều chính cùng con dân mà nằm mãi ở đây hay sao, ngươi còn định ngủ đến bao giờ chứ?"

" Hoàng thượng, hai ngày nữa đã là sinh thần mười tám tuổi của ta.

Người không định sẽ cùng ta đón sinh thần hay sao? Nếu hoàng thượng còn không tỉnh lại, ta sẽ mặc kệ người không quan tâm đến nữa."

Phiên Vân nhỏ giọng: " Ba năm trước cũng vào thời gian này, ta thay thế Đàn Lục Nhi bị đưa đến Nhật Minh vương phủ gả cho người. Khi đó ta chỉ đơn giản nghĩ mình làm vậy xem như trả ơn cho phụ thân đã nuôi dưỡng bao năm, chỉ cần qua vài năm ta có thể giả như Đàn Lục Nhi đã chết, rời khỏi vương phủ liền không ai hay biết thân phận của mình."

" Ta muốn có cuộc sống bình dị, lấy vợ sinh con, an nhàn qua hết một đời bình yên đã thật tốt." Phiên Vân chạm tay lên mặt Ngôn Phong, y nói: " Thế nhưng ta lại gặp được hoàng thượng, cho dù là một vương gia quyền thế hơn người lại bị chính thê tử khiến sống không bằng chết, bị hạ nhân trong phủ khinh thường chà đạp vẫn khao khát sự sống."

" Ta không thể làm ngơ, không thể làm như không nhìn thấy. Muốn chăm sóc, muốn giúp đỡ, muốn nhìn thấy người trở thành một nam nhân oai phong như thế nào... từ từ từng chút một điều muốn ở bên cạnh ngươi, yêu người."

" Vì hoàng thượng ngay cả những gì ta từng mong muốn đã dần dần thay đổi, tất cả điều ta muốn đều có người."

Phiên Vân chưa từng cho rằng mình là một con người yếu đuối, thế nhưng từ lúc nào nước mắt lại không thể ngăn lại rơi xuống. Y lau nhanh đi rồi tựa đầu xuống bên giường thì thầm nhỏ tiếng: " Tỉnh lại đi được không? Ta sẽ làm thật nhiều thức ăn, chúng ta cũng có thể cùng nhau đi xem lễ hội bên ngoài kia... cùng ta mừng sinh thần có được không?"

" Chỉ cần người chịu tỉnh, bất cứ việc gì ta cũng có thể đáp ứng, ờ bên cạnh người... một đời này..."

Tẩm phòng dần trở nên yên tĩnh, Phiên Vân thời gian này đều không nghỉ ngơi được bao nhiêu nên đã rất mệt mỏi. Y một hồi cũng không biết từ lúc nào đã thiếp đi mất, tuy vậy cũng giống so với những lần trước, chỉ cần chợp mắt được một lúc liền không ngủ an mà thức dậy.

Chớp mắt nhận thấy có gì đó không đúng, y đang nằm ngay ngắn trên giường còn bị vòng tay của ai đó ôm lấy cơ thể mình từ phía sau đến vô cùng ấm áp.

Còn chưa dám tin cảm giác của chính mình, Phiên Vân nằm im không cử động cũng không lên tiếng, y suy nghĩ sẽ xoay người trở lại thì chợt nghe tiếng nói quen thuộc từ chính bên tai mình.

" Phiên nhi, đã thức dậy rồi sao?"

Phiên Vân lập tức xoay người, nhìn thấy hắn đang mỉm cười với mình mà còn có thể nghe rõ nhịp tim liên tục đập nhanh trong lòng ngực.

Xem y thất thần không chớp mắt như sợ không chú ý một chút hắn sẽ lại không còn ở đây, Ngôn Phong vươn người hôn nhẹ lên mi mắt y mới nói: " Ngươi thiếp đi chưa được bao lâu, ngủ thêm một lúc đi."

" Hoàng thượng."

" Ừ."

" Hoàng thượng." Phiên Vân gọi thêm một lần liền vòng tay đến nhào vào ngực hắn mà ôm cứng lấy, y run giọng: " Ngươi thật sự tỉnh rồi?"

" Ta còn không tỉnh lại sợ rằng ngươi lại tự khiến mình quên ăn quên ngủ đi." Ngôn Phong luồn ngón tay trong mái tóc của Phiên Vân, hắn lên tiếng: " Ngươi đến cả bản thân cũng không thể chăm sóc tốt, còn muốn chăm sóc cho ta?"

Phiên Vân không trả lời, cái đầu nhỏ vùi trong ngực hắn lại lắc nhẹ. Ngôn Phong trầm giọng: " Còn có từng muốn lấy vợ sinh con, Phiên nhi ngươi cũng thật biết cách làm ta tức giận mà."

" Người nghe thấy rồi?" Phiên Vân ngước đầu nhìn Ngôn Phong: " Lúc đó người đều nghe thấy ta nói?"

" Nghe thấy rất rõ."

Phiên Vân lớn tiếng: " Hoàng thượng người... người cố ý, rõ ràng là đã tỉnh cũng muốn giả vờ khiến ta lo lắng như vậy."

" Không thể xem là cố ý, ta lúc đó cũng chỉ mới tỉnh lại mà thôi, vừa khi nghe ngươi nói chuyện." Hoàng đế nhếch môi cười: " Cũng nhờ

vậy ta cũng có thể nghe được rất nhiều những lời thật lòng của ngươi, Phiên nhi."

" Tựa như muốn ở cạnh ta, muốn ta cùng ngươi đón sinh thần. Còn có những gì ngươi mong muốn đều có ta... chỉ cần ta chịu tỉnh, cho dù là điều gì ngươi cũng có thể đáp ứng, không phải sao?"

" Đừng nói nữa... không tính." Phiên Vân mặt nóng lên một chút vì những lời kia đều bị hắn nghe thấy. Cho dù là y thật tâm nói với hắn, nhưng vẫn cứ cảm thấy bản thân vừa bị Ngôn Phong lừa mình nói ra: " Người lúc đó đã tỉnh nên tất cả đều không tính."

" Phiên nhi, ngươi muốn nuốt lời sao?" Ngôn Phong trở mình, hắn áp Phiên Vân xuống bên dưới thân rồi hôn lên môi y. Ngôn Phong trầm giọng nói: " Không thể không tính."

" Người... lừa gạt ta."

" Là ngươi tự mình nói." Ngôn Phong đột nhiên nghiêm mặt, hắn lên tiếng: " Phiên nhi, đáp ứng ta."

" Hoàng thượng?"

" Gả cho ta đi."

Vừa nghe hắn nói Phiên Vân lại ngạc nhiên, tuy rằng không phải lần đầu nghe từ miệng hắn nói lời này, nhưng y vẫn không tránh khỏi hỏi lại một lần: " Người vừa nói?"

" Gả cho ta." Ngôn Phong chân thành nói một lần: " Trở thành hoàng hậu của ta đi, Phiên nhi."

" Hoàng thượng." Im lặng nhìn hắn đến thất thần, Phiên Vân có thể nghĩ hắn vì y mà không muốn nói đến việc lập phi tử, cũng không quan tâm đến nhi tử nối dõi. Nhưng Phiên Vân không nghĩ hắn sẽ thật sự nói những lời này, y trở thành hoàng hậu sao?

" Đáp ứng ta được chứ?"

Phiên Vân trầm lặng một hồi mới lên tiếng nói: " Ta không cần địa vị đó, ta chỉ muốn ở bên cạnh người như lúc này. Như vậy đã..."

" Ta muốn cả thiên hạ này đều biết Đàn Phiên Vân ngươi là hoàng hậu của ta." Ngôn Phong lạnh giọng: " Khiến ngươi trở thành người hạnh phúc nhất, để ngươi đường đường chính chính gả cho Duật Ngôn Phong ta."

" Ta thế nào vẫn là nam nhân, ta cũng không đủ bao dung cho tất cả. Không có phi tử, không có hoàng tự." Phiên Vân hạ giọng: " Những lời hứa đó... người nhất định muốn thực hiện nó?"

" Những gì ta từng hứa với ngươi, ta nhất định phải thựct hiện." Ngôn Phong lại nhìn thẳng vào đôi mắt y: " Phiên nhi, ngươi sợ sao? Sợ những lời đồn đại của dân chúng, sợ không được bất cứ ai thừa nhận? "

" Sợ?" Phiên Vân nghĩ lại lắc đầu, y khẳng định nói: " Ta không sợ, ngay từ khi bắt đầu nhận ra tình cảm của mình dành cho người. Chỉ cần là Duật Ngôn Phong người, ta chưa từng sợ để bất cứ ai biết được."

" Vậy... Đàn Phiên Vân, ngươi đáp ứng gả cho ta chứ?"

" Đã nói chỉ cần người tỉnh lại, là điều người muốn ta đều đáp ứng." Phiên Vân mỉm cười: " Hoàng thượng cũng không cho phép ta không tính, ta còn sự lựa chọn nào khác sao?"

" Sẽ không." Ngôn Phong nói rồi lại hôn xuống đôi môi của Phiên Vân, kể từ ngày hắn gặp được y, Duật Ngôn Phong đã biết hắn một đời này cũng không thể nào buông tay.

" Ừm..."

Nụ hôn kéo dài khiến Phiên Vân cảm thấy có chút hít thở không thông, đến khi nhận ra được bàn tay không an phận của hoàng đế còn muốn luồn vào bên trong y phục của mình, Phiên Vân đẩy Ngôn Phong ra một chút lại nhăn mày không vui nói: " Người chỉ mới tỉnh lại, có phải quá sức rồi hay không?"

Ngôn Phong bị làm cho mất hứng, hắn ngã lưng sang một bên nằm xuống. Tay vẫn như vậy ôm Phiên Vân trong lòng: " Được rồi, ta chỉ nằm bên cạnh chờ ngươi ngủ, không làm gì cả được chứ?"

" Hoàng thượng." Gọi một tiếng vẫn không thấy Ngôn Phong trả lời, Phiên Vân lại nói: " Người giận sao?"

" Không có." Hắn trầm giọng: " Dù sao về sau ngươi cũng không có cách thoát khỏi ta, nhanh ngủ đi."

" Người thật là..." Phiên Vân phi cười, y quả thật là cảm thấy mi mắt cũng nặng trĩu bị kéo xuống. Mấy ngày liền vì lo lắng cho Ngôn Phong mà không chợp mắt được bao lâu, bây giờ giống như toàn bộ cơ thể đều không còn là của mình nữa rồi.

" Hoàng thượng, là nô tài."

Nghe tiếng Trịnh công công bên ngoài, Ngôn Phong lại nhìn sang Phiên Vân đang ngủ say bên cạnh. Y có thể vì quá mệt mỏi mà cho dù có tiếng ồn cũng không làm thức, hắn ngón tay vuốt nhẹ trên gò má trắng mịn. Dịu dàng mỉm cười rồi lại đứng lên ra ngoài.

Nhìn Trịnh công công đứng một bên chờ đợi, Ngôn Phong lên tiếng: " Ngọc Trúc đến rồi sao?"

" Vâng thưa hoàng thượng, chiếu chỉ cũng đã được chuẩn bị xong. Thừa tướng đại nhân đang chờ người ở ngự thư phòng."

" Bảo Điềm Nhi canh chừng ở đây đừng để ai làm phiền y nghỉ ngơi, khi nào Phiên Vân thức dậy thì bẩm báo cho trẫm."

" Nô tài đã rõ."

" Còn có." Hoàng Đế gương mặt bất chợt lạnh lùng đến khiến kẻ khác không tránh khỏi lạnh sống lưng mà cúi đầu, hắn khóe môi kéo lên một chút lại nói: " Mang nữ nhân đó ban cho các tướng sĩ làm lệ nô."

" Tuân... tuân lệnh hoàng thượng." Hoàng đế sau khi ra lệnh liền xoay lưng bỏ đi, Trịnh công công sau đó không tránh khỏi đánh một cái rùng mình vì sự tuyệt tình của hắn.

Chương 87:

Người canh cửa ngục nhìn thấy thiếu niên xinh đẹp tiến lại gần mà nhìn đến ngây người, hắn không biết thân phận của người này, cũng không thấy y bận quan phục hay bội sức của đại quan triều đình. Chính vì vậy bản thân phân vân không biết nên làm thế nào, thế nên mới chặn lại lớn tiếng hỏi: " Ngươi là ai?"

Không hề trả lời câu hỏi của lính canh ngục, Phiên Vân mỉm cười, y hỏi ngược lại hắn: " Vị huynh đệ này, một phạm nhân tên Thệ Ngọc bị giam giữ ở nơi này đúng chứ?"

" Đ… đúng vậy, nhưng…" Lính canh ngục thất thần vì nụ cười của thiếu niên trước mặt, hắn ngây ra đó một lúc mới lắc đầu bình tĩnh lại nói: " Đây không phải nơi ai muốn đến cũng được, xin hãy rời khỏi ngay."

" Thật ra ta…" Phiên Vân không nói với Ngôn Phong mình đến đây gặp Thệ Ngọc, cũng không muốn để hắn biết nên lén trộm mất một mảnh bội ngọc của hắn để đề phòng cần dùng đến.

Qủa nhiên nhà lao của hoàng cung không dễ có thể đi vào, y phân vân một hồi mới mang bội ngọc ra: " Ta có thứ này cũng được chứ, ta chỉ vào bên trong nói chuyện một lúc liền trở ra."

" Cái này…" Sắc mặt của tên lính tái đi, hết nhìn Phiên Vân lại nhìn bội ngọc trên tay y, hắn lấp bấp nói: " Ngươi… ngươi lấy thứ này từ… từ đâu ra?"

Phiên Vân mỉm cười tự nhiên nói: " Là lấy ở chỗ hoàng thượng."

" Đây…" Bây giờ dường như đã có thể xác định được thân phận của thiếu niên xinh đẹp trước mặt, tên lính canh lập tức quỳ xuống hối hận vì vừa rồi bản thân còn ngây người ra mà nhìn ngắm y, đúng là chết lúc nào cũng không hay biết: " Phiên… Phiên Vân công tử, là ta có mắt như mù, lại cả gan dám ngăn cản người. Xin công tử tha tội."

Phiên Vân ngạc nhiên: " Nói như vậy ta có thể vào trong?"

" Đương nhiên… ta cho dù có một trăm lá gan cũng không dám từ chối." Tên lính đứng tránh sang một bên nhường đường cho Phiên Vân: " Hoàng thượng đã có lệnh, trong cung chỉ cần là nơi công tử muốn đến thì không có bất luận ai được phép ngăn cả."

“ Làm phiền rồi.” Phiên Vân mỉm cười, y rất ít khi rời khỏi Hòa Di cung, cho dù có ra ngoài cũng chỉ ở hậu hoa viên đi dạo một lúc nên không hề biết Ngôn Phong còn ra một lệnh này, nếu hậu cung của hắn có phi tần mỹ nữ cũng không sợ y loan loạn đi.

Nếu ngay từ đầu biết chỉ cần nói tên liền có thể tự do đi vào, y cũng không cần rắc rối như vậy lén trộm đi bội ngọc của hoàng đế để dọa người.

Đi vào bên trong, trước cửa phòng giam còn có bốn lính canh khác, Phiên Vân lại nói: “ Ta muốn nói chuyện riêng với người bên trong, như vậy cũng được chứ?”

“ Đương nhiên, đương nhiên không thành vấn đề rồi.” Tên lính vừa rồi nhanh miệng trả lời liền vội vàng nói với bốn người còn lại: “ Đây chính là Phiên Vân công tử, công tử muốn nói chuyện riêng với người bên trong, còn không nhanh ra ngoài?”

“ Phiên Vân công tử?”

“ Được được…”

Mấy tên lính người này nhìn người kia xong lật đật đều rời khỏi, Phiên Vân nhẹ từng bước đi vào bên trong.

Xuyên qua những thanh sắt phòng giam có thể nhìn thấy Thệ Ngọc bận y phục nâu ngồi trên giường đá, cô ta đầu tóc rối bù, mặt không chút son phấn đã không còn nét sắc xảo diễm lệ thường thấy: “ Thệ Ngọc vương phi.”

Thệ Ngọc ngước đầu, nàng ta vừa nhìn thấy Phiên Vân đã như nổi điên nhào đến túm lấy song sắt mà lớn tiếng: “ Là ngươi… tất cả đều vì ngươi. Đàn Phiên Vân, ngươi nhất định sẽ không được toại nguyện.”

“ Ngươi đến bây giờ vẫn không thay đổi.” Phiên Vân thở dài: “ Tất cả những gì trước đây ngươi có được đều tự mình phủ nhận, tự mình đạp đổ. Có thể trách được kẻ khác hay sao?”

“ Ha ha ha.” Thệ Ngọc ngước đầu cười lớn: “ Ngươi cho rằng hoàng thượng sẽ mãi mãi chỉ có thể biết đến ngươi? Đàn Phiên Vân ngươi

vẫn là một nam nhân, ngươi có thể ở bên cạnh hắn sao, có thể sinh hoàng tử cho hắn sao, rồi một ngày ngươi cũng sẽ giống như ta… bị bỏ rơi, bị quên lãng.”

Phiên Vân lai nói: “ Ngươi cả cuộc đời mình chỉ theo đuổi danh vọng, muốn đứng trên tất cả, muốn được mọi người ca tụng ngước nhìn và ngưỡng mộ ganh tị chính mình. Ngươi nói bản thân yêu Nhật Minh vương nhưng thật ra ngươi chưa từng hiểu rõ yêu một người là như thế nào. Thứ ngươi yêu chỉ là quyền lực của hắn, thân phận của hắn cũng là vì Nhật Minh vương là người được tất cả những nữ tử khác muốn được gả đến.”

“ Ngươi…”

“ Ngươi khinh thường hắn, thù hận hắn vì đã trở thành một kẻ phế nhân vô dụng, vì hắn khiến ngươi bị mọi người chê cười thương hại. Là thê tử lại không thể thấu hiểu, chỉ biết oán trách, tiếp tay cùng hoàng đế để hại chính phu quân của mình. Thế nào, sau đó ngươi đã được toại nguyện trở thành người của tam hoàng tử tại sao vẫn muốn quay trở lại?”

“ Ngươi câm miệng cho ta… lẽ ra ta nên giết chết ngươi. Ngay từ khi ngươi xuất hiện ta nên giết chết ngươi… Đàn Phiên Vân.”

Nhìn nữ nhân như đã phát điên trước mặt mình, Phiên Vân lại siết bình ngọc trong tay: “ Ta vốn dĩ muốn giúp ngươi sớm giải thoát, cũng không cần phải tự lừa mình dối người. Thế nhưng thấy ngươi như vậy, ta lại có một suy nghĩ khác.”

“ Ngươi muốn gì?” Nhìn thấy bình ngọc đựng Tử Kỳ Vi mà mình đã đưa cho Phiên Vân, Thể Ngọc hoảng sợ lui lại phía sau: “ Ngươi muốn giết ta, ngươi dám… hoàng thượng…. ta muốn gặp hoàng thượng.”

“ Gặp hoàng thượng sao?” Phiên Vân mỉm cười: “ Ta chỉ sợ ngươi sẽ hối hận khi gặp được người mà thôi.”

“ Ngươi nói cái gì?”

“ Ngươi tưởng hoàng thượng đã quên tất cả những gì người làm với người trước kia?” Phiên Vân trầm mặt, y biết hắn vẫn chưa quên, hắn thậm chí còn muốn khiến Thệ Ngọc cũng phải sống không bằng chết. Phiên Vân lựa chọn để cô ta giải thoát chẳng qua chỉ vì không muốn nhìn thấy hắn trở thành một hoàng đế lãnh khốc tuyệt tình đến vậy, thế nhưng… y cũng giống như hắn mà thôi.

Phiên Vân chợt nhìn thẳng vào Thệ Ngọc rồi lạnh giọng: “ Ngươi cứ tiếp tục sống đi, để gánh chịu những gì mà bản thân đã làm, cũng nếm thử mùi vị bị kẻ khác khinh thường, khi dễ sống không bằng chết là như thế nào.”

“ Ngươi nói cái gì?”

“ Tiếp tục sống và nhìn xem hắn… kẻ mà ngươi từng căm ghét thù hận, kẻ mà ngươi xem như phế nhân vô dụng kia làm thế nào để trở thành một vị hoàng đế, làm thế nào để trị vị thiên hạ. Hãy sống mà nhìn xem ngươi đã từng từ bỏ một nam nhân như thế nào…” Phiên Vân nói xong lại xoay lưng bỏ đi.

Thệ Ngọc như kẻ điên dại lại bắt đầu gào thét lớn tiếng: “ Đàn Phiên Vân, ngươi đứng lại… đứng lại cho ta. Ta mới chính là vương phi, ta mới chính là thê tử của Duật Ngôn Phong… đứng lại đó cho ta.”

“ Phiên Vân công tử.” Thấy người cuối cùng cũng chịu trở ra, tên lính canh ngục vội vã chạy lại cúi người lên tiếng: “ Cuối cùng người cũng ra rồi, Trịnh công công lúc nãy vừa tìm đến đây.”

“ Trịnh công công?” Phiên Vân hỏi lại.

“ Dạ đúng như vậy.” Hắn đáp vội: “ Trịnh công công nói hoàng thượng đang ở Hòa Di cung chờ người, khi nào công tử ra ngoài thì thưa lại công tử nên trở về sớm.”

“ Ta biết rồi.” Bình thường giờ này Ngôn Phong cũng sẽ chưa trở về Hòa Di cung, không nghĩ đến hôm nay hắn vừa hạ triều không đến ngự thư phòng xem phải tấu chương mà lại trở về. Không lý nào đã phát hiện bội ngọc của hắn bị y trộm mất đi.

Trên đường trở về còn lo lắng không biết nên giải thích thế nào, không ngờ vừa đến cửa điện đã nghe thấy tiếng khóc của trẻ con. Phiên Vân ngạc nhiên một chút rồi lại nhanh chân đi vào tẩm phòng: “ Hoàng thượng?”

“ Phiên Vân công tử người về rồi.” Điềm nhi liền đi đến cởi đi áo choàng cho y: “ Hoàng thượng đợi người đã được một lúc.”

“ Phiên nhi.” Phiên Vân ngạc nhiên nhìn Ngôn Phong đang bồng trên tay đứa bé chừng một hai tuổi mà không nói được lời nào, nhìn y như vậy hắn lại gọi: “ Mau lại đây xem xem.”

“ Hoàng thượng, đứa bé này từ đâu ra vậy?”

“ Giúp ta dỗ nó đi.” Vừa đưa đứa nhỏ qua không ngờ Phiên Vân lập tức tránh đi, hắn lên tiếng hỏi: “ Ngươi sao vậy?”

“ Ta… ta không thích trẻ con.” Phiên Vân nói xong lại nhìn cách Ngôn Phong bồng đứa bé lại nhíu chân mày: “ Hoàng thượng còn chưa trả lời ta, đứa bé này từ đâu ra, là của ai.”

“ Ha ha…” Ngôn Phong cười ra tiếng, hắn lại nói: “ Là hài tử của ta và ngươi.”

“ Người đùa cái gì, bộ ta có thể sinh ra được hài tử sao?” Với câu nói đùa của Ngôn Phong càng khiến Phiên Vân khó chịu hơn: “ Nếu muốn có con như vậy sao người không đi tìm vài nữ nhân mà sinh.”

“ Phiên nhi.” Thấy người còn muốn quay lưng đi, Ngôn Phong giao lại đứa bé cho Điềm Nhi bồng rồi vội kéo tay Phiên Vân: “ Ngươi ghen rồi sao?”

“ Ta lúc nào thì ghen?”

“ Được rồi, ngươi không có.” Ngôn Phong ôm Phiên Vân từ phía sau, hắn nhìn hài tử kia lại nói: “ Nó là nhi tử của Duật Nghĩa cùng Đàn Lục Nhi.”

“ Sao cơ?” Phiên Vân ngạc nhiên, y trông đứa trẻ mà Điềm Nhi đang bồng. Phiên Vân cũng từng nghe nói đến những cứ cho rằng tất cả gia quyến của Hàn vương đều đã bị đưa đến bắc địa: “ Tại sao nó lại ở đây?”

Ngôn Phong nói: “ Ta định sẽ để ngươi nhận nó làm nhi tử, sau này cũng sẽ phong nó trở thành hoàng tử của Thiên Lang quốc ta.”

“ Hoàng thượng nói gì vậy?” Phiên Vân kéo ta tay Ngôn Phong đang ôm mình, y xoay lại nhìn hắn: “ Tại sao người muốn làm vậy?”

“ Phiên nhi.” Ngôn Phong nắm lấy bàn tay của Phiên Vân, hắn dịu dàng nói: “ Đứa trẻ này là của Duật Nghĩa và Đàn Lục Nhi, nói như vậy nó mang một nửa dòng máu của chúng ta. Ta muốn nó sau này trở thành hoàng tử, nó có đủ quyền thừa kế ngôi vị này.”

“ Hoàng thượng, người…”

Ngôn Phong mỉm cười: “ Hài tử của chúng ta, khi mang dòng máu của cả ta và ngươi, chỉ có nó mới có quyền kế vị giang sơn này.”

Phiên Vân không thể nào ngờ được Ngôn Phong sẽ còn vì y tính tới một nước này, hài tử của Duật Nghĩa vốn dĩ đã có quyền thừa kế ngai vàng nếu hoàng đế không có người kế vị.

Hơn nữa đối với Duật Ngon Phông cũng chỉ là truyền lại ngôi vị cho đời sau của dòng máu hoàng tộc, thế nhưng đứa trẻ còn là con của Đàn Lục Nhi, nó cũng mang cùng một dòng máu với y.

“ Phiên nhi, đứa trẻ vẫn chưa được đặt tên. Ngươi cho nó một cái tên gọi đi.”

“ Ta…” Phiên Vân liếc mắt nhìn hài tử đang tươi cười đùa nghịch với cái vòng tay của Điềm Nhi, y nhỏ giọng: “ Ta đã nói mình không thích trẻ con… cũng không biết đặt tên.”

“ Không sao, ta chính là muốn để ngươi đặt tên cho nó.”

“ Vậy…” Phiên Vân suy nghĩ một hồi mới nói: “ Gọi nó là Sở Tiêu, Duật Sở Tiêu.”

“ Được, vậy thì gọi Sở Tiêu đi.”

Chương 88:

“ Này.” Vong Âm giọng lộ rõ vẻ khó chịu nói: “ Đệ nhất đại tướng như ngươi hôm nay có phải quá rảnh rỗi rồi không, còn có thời gian ở đây dọn tủ thuốc?”

“ Ngươi không muốn giúp thì đừng làm phiền ta.” Thẩm Ngụy nói xong lại nhìn đến Tiểu Thanh đang đậu trên nóc tủ, hắn đưa một tờ giấy nhỏ đến: “ Đơn thuốc này, mang cho chủ nhân của ngươi xem thử.”

“ Thanh nhi, Thanh nhi.” Tiểu Thanh vừa nghe nói đã dùng móng vuốt giữ lấy đơn thuốc kia rồi bay ra chỗ Nhã Thanh thường bắt mạch cho bệnh nhân bên ngoài.

" Không đùa chứ, ngay cả nó cũng nghe lời ngươi như vậy?" Vong Âm giọng càng thêm tức giận nói: “ Ta mỗi lần ở đây đều bị con vẹt đó xem như không khí, thậm chí có lần còn còn không tiếc lời mắng ta.”

“ Ngươi nói đủ chưa, mang hộp thuốc bên này sắp lên kệ trên kia đi.”

“ Mỗi lần đều là ta phụ giúp ở đây, không cần ngươi bảo ta làm gì.” Vong Âm lại nói: “ Thẩm Ngụy, ngươi vừa để hai loại thuốc vào cùng một ngăn tủ đấy.”

“ Là cái này sao?”

Vong Âm nhăn mày: “ Nếu không thể phân biệt thì để ta làm được rồi, dược liệu bên kia đều đã được phân ra rõ ràng, ngươi để vào đúng ngăn tủ có ghi tên thuốc là được.”

“ Hiểu rồi.”

Diễm Nghệ cùng Tiểu Tri Hân ở quầy thuốc xem bọn họ như vậy cũng không phải mới đây, Tiểu Tri Hân lên tiếng: “ Tổ mẫu, người xem sẽ không sao chứ?”

Diễm Nghệ gật đầu: “ Từ lúc từ trong cung trở về đã như vậy, dù sao ta cũng không cảm thấy phiền. Y quán đóng cửa không ít ngày sau khi mở lại bệnh nhân đến xem bệnh càng đông, Dương Nhân lại có việc không đến được. Có hai nam nhân ở đây phụ giúp cũng tốt, nếu không đôi khi có mấy việc năng cũng không biết nhờ tới ai.”

“ Nam nhân?” Tiểu Tri Hân hỏi lại: “ Sư phụ không phải nam nhân sao

ạ?”

“ Cái gì mà không phải nam nhân.” Diễm Nghệ nói: “ Ngươi nhìn sư phụ ngươi gầy yếu như thế nào, có thể làm được việc gì ngoài bắt mạch xem bệnh sao hay kê đơn thuốc sao? Để y đi làm mấy việc chẻ củi gánh nước, chỉ sợ rằng còn bị chúng nó xem không ra gì.”

“ Tổ mẫu… nếu để sư phụ nghe được chắc chắn sẽ có chuyện lớn.”

Diễm Nghệ đột nhiên thở dài một hơi, nàng nhìn Thẩm Ngụy cùng Vong Âm suy nghĩ một hồi thì cúi gần hơn nói nhỏ cùng nha đầu kia: “ Tiểu Tri Hân ngươi nói thử xem, giữa hai người bọn họ ngươi thích ai hơn?”

“ Là Thẩm tướng quân.”

“ Chưa cần suy nghĩ đã trả lời rồi?” Diễm Nghệ lại nói: “ Nha đầu này, không phải bình thường nói Vong Âm rất tốt sao?”

“ Nhưng mà Thẩm tướng vừa lạnh lùng vừa oai phong, vậy nên vẫn hơn một chút nha.”

“ Vậy ngươi thấy sư phụ ngươi thích ai hơn.”

“ Sư phụ thích ai hơn?” Tiểu Trị Hân nghe Diễm Nghệ hỏi thì cẩn thận suy nghĩ lại. Nhưng nghĩ thế nào thì cũng giống như sư phụ đang xem họ cũng như Dương Nhân đại Phu giống nhau, ở trong y quán nhờ được thì nhờ, không được cũng không quan tâm đến: “ Cái này thật sự khó nghĩ, không nhìn ra được sư phụ sẽ thích ai hơn. Có thể là không thích ai cả cũng nên?”

“ Vậy cả hai thì sao?”

“ Cả hai gì ạ?” Tiểu Tri Hân chớp mắt làm lạ.

“ Nhã Thanh là một đứa rất không ưa phiền phức, nhất phải nói tới hai loại người một là có tình cảm với y, hai là kẻ mà y không thể nhìn ra được hắn đang nghĩ gì. Vậy mà cả hai loại người này ở đây không những không xua đuổi, y còn để bọn họ tự do đi lại xung quanh mình. Không thể nào có chuyện không thích.”

Diễm Nghệ lại cười ra tiếng: “ Ngươi xem một người ôn nhu một người lãnh đạm, một người có chút đơn giản nhiệt tình người kia lại thấu đáo

trầm lặng. Sư Phụ ngươi như vậy bỏ bên nào cũng thật quá phí phạm, trưởng bối như ta cũng cảm thấy đáng tiếc.”

“ Người tiếc cái gì cơ?”

“ Đương nhiên là hiền tế của ta rồi.”

“…”

Trả lời xong mới thấy không đúng, Diễm Nghệ nhìn Tiểu Tri Hân: “ Không phải ngươi vừa mới hỏi sao?”

“ Không phải đâu tổ mẫu.” Tiểu Tri Hân lắc đầu rồi chỉ ra phía sau lưng: “ Là sư phụ hỏi.”

“ Đây… cái này có thể tính là lỡ lời được không?”

“ Mẫu thân.” Nhã Thanh tức giận: “ Ngươi vừa mới nói cái gì, có thể nói lại một lần nữa không?”

Diễm Nghệ vừa rồi còn có chút mất mặt nhưng lời đã nói ra quyết không rút lại, nàng liền lấy khí thế cao giọng: “ Ta nói ngươi, nhìn bọn họ đi, có chỗ nào không tốt? Phiên Vân gả cũng đã gả tới tay người ta rồi, ngươi mẫu thân ta lại không có cách gả đi sao?”

“ Người có phải rảnh rỗi để nghĩ những chuyện này thì ra ngoài thay ta chuẩn bệnh đi được không, cái gì mà gả với không thể gả?”

“ Không sao, ngươi không cần lo.” Diễm Nghệ nói: “ Phụ thân khốn kiếp của ngươi bên ngoài không biết sinh thêm vài cái hài tử thay ngươi nối dõi, việc tông đường này ngươi không cần lo đến thay hắn. Mẫu thân ủng hộ người.”

“ Mẫu thân, mấy chuyện như vậy có thể tùy tiện mà nói được sao?”

“ Được được, vậy mẫu thân ngươi ra ngoài chuẩn mạch cho bệnh nhân giúp ngươi, ngươi cứ từ từ ở đó mà suy nghĩ.” Diễm Nghệ lẩm bẩm: “ Mấy lão nương kia, cả ngày hôm nay còn cố ý liên tục dẫn nữ nhi nhà mình sang đây còn không phải muốn tranh từ trên tay nhi tử của ta. Hiền tế vừa có địa vị vừa có tài mạo như vậy đi đâu mà kiếm, ta còn không nắm cho chắc được sao?”

Nhã Thanh thở dài, đều tại nhìn thấy hoàng đế cùng Phiên Vân hai người, khiến không biết từ lúc nào mẫu thân y lại có loại ý nghĩ này, còn muốn đi hơn thua với mấy vị đại thẩm đại nương kia: " Thật là…"

" Sư phụ." Tiểu Tri Hân từ lúc nãy đứng một bên lại lên tiếng hỏi thắc mắc mình chưa nghĩ ra: " Vậy chứ người thích Vong Âm tướng quân, hay là Thẩm tướng quân hơn?"

" Nha đầu nhà ngươi biết cái gì, đi xem hết số sách y hôm qua cho ta. Cho ngươi đến tối không nhớ hết liền không được ăn cơm."

" Tối…" Sách đó toàn là tên dược liệu và công dụng, muốn nhớ hết cũng không phải chuyện đơn giản như vậy. Nhưng đột nhiên lại bị Nhã Thanh lớn tiếng, Tiểu Tri Hân vội vàng cúi đầu nghe lời đi đọc sách: " Vâng sư phụ."

" Nhã Thanh?"

" Ngươi không sao đấy chứ."

Không nghĩ đến mình lại lớn tiếng như vậy, đến cả Thẩm Ngụy và Vong Âm cũng nghe thấy. Y mặt có chút đỏ nhìn bọn họ rồi tức giận: " Nhìn cái gì, hai người nghĩ là do ai…"

" Sao cơ?"

" Bọn ta làm gì sai à?"

" Ta…" Nhã Thanh lớn tiếng lại bỏ đi không quan tâm nữa: " Không liên quan đến các ngươi."

Đây là lần đầu tiên mới nhìn thấy Nhã Thanh có những biểu hiện như vậy, Vong Âm mỉm cười lại lên tiếng hỏi: " Ngươi nghĩ là y thích ai hơn?"

Thẩm Ngụy lại tiếp tục sắp mấy loại dược liệu vào đúng ngăn tủ của nó, công phu của hắn và Vong Âm là thế nào chứ, cho dù bọn họ đã cố ý nói nhỏ nhưng chỉ với khoảng cách như vậy mỗi câu mỗi chữ đều có thể nghe một cách rõ ràng. Hắn trầm giọng: " Ngươi muốn biết như vậy sao không tự đến hỏi."

“ Ta cũng không muốn bị phạt đọc sách y.”

- ----------

“ Thừa tướng đại nhân, thật trùng hợp.” Triệu Khiêm vừa rời khỏi phòng đã nhìn thấy Ngọc Trúc, hắn nói: “ Không phải nói mấy hôm nay ngươi sẽ rất bận, không ngờ cũng có thời gian trở về phủ?”

Ngọc Trúc lắc đầu: “ Ta nghe nói sứ giả đại nhân mấy ngày sau sẽ trở về Thái Lân quốc, những ngày ở Tư Hưng phủ tiếp đón không chu đáo, đã thất lễ rồi.”

“ Không có.” Triệu Khiêm tự nhiên nói: “ Phủ thừa tướng mọi việc đều rất tỉ mỉ không sai sót, Tử Anh đại nhân cũng cảm thấy rất tốt.”

“Triệu khiên, còn có tính cả lần ngươi cứu ta, cũng giúp chúng ta về việc tìm ra thuốc giải của Tử Kỳ Vi, lại chưa có cơ hội cảm tạ.”

“ Cái này thì không cần nữa, dù sao thừa tướng đại nhân luôn bận rộn cũng đã dành thời gian cùng ta đi xem lễ hội cùng ta rồi.” Triệu Khiêm suy nghĩ lại nói: “ Thế này đi, nếu nhất định muốn tính toán, vậy lần sau ngươi đến Thái Lân quốc của ta một chuyến, thấy thế nào?”

“ Đến Thái Lân?” Ngọc Trúc chừng chừ: “ Chuyện này… ta rất khó để đồng ý với ngươi.”

“ Xét về tình ban giao hai nước chúng ta, nếu hoàng đế đất nước ta yêu cầu thì Thiên Lang quốc cũng không thể từ chối việc nhỏ này đúng không?”

“ Đây là việc quốc gia đại sự, sao có thể tùy ý ngươi muốn nói thế nào thì chính là thế ấy.”

Triệu Khiêm nói: “ Ta cũng chỉ là muốn mời ngươi đến đất nước của ta một lần, Thái Lân có rất nhiều lễ hội lớn hàng năm, chắc chắn sẽ khiến ngươi xem mãi không hết.”

“ Lễ hội?” Ngọc Trúc suy nghĩ lại mỉm cười: “ Nếu có thể ta cũng muốn xem một lần lễ hội ở đất nước của ngươi.”

“ Vậy xem như là lời hứa đi, ta nhất định cho ngươi nhìn thấy.”

Chỉ là nói chuyện vài câu không biết vì sao lại có lời hứa này, Ngọc Trúc cũng chỉ là tùy tiện nói mà không để trong lòng. Y lại quên mất

đối phương có thân phận thế nào, về sau bản thân bị chỉ đích danh cũng không thể không tự mình đến Thái Lân đất nước của hắn, xem những đóa hoa sen nở trên bầu trời đêm.

“ Phải rồi.” Ngọc Trúc nhớ đến lại lấy một bức tranh mở ra trước mặt Triệu Khiêm: “ Cái này của ngươi.”

Vừa nhìn đã nhận ra, Triệu Khiêm nói: “ Đây không phải bức họa phượng hoàng của ta vẽ trong lễ hội đó sao?”

“ Vừa rồi ở tiệm tranh kia ta nhìn thấy ông chủ hôm nọ treo nó trên giá, vì bức họa rất đẹp mới được trưng bày ở đó, ta nghĩ vẫn là nên trả lại cho ngươi.”

“ Tặng cho ngươi.”

“ Sao cơ?” Ngọc Trúc hỏi lại.

Hắn mỉm cười: “ Tranh bản thân vẽ lại tự giữ lại nhìn ngắm thì đúng là có chút tự đề cao bản thân, vẫn là tặng đi vẫn tốt hơn.”

“ Nhưng…”

“ Không phải ngươi nói bức họa rất đẹp sao, tặng nó cho ngươi.” Triệu Khiêm lại nói: “ Thật ra tranh họa thảo nguyên của ngươi ta cũng đã giữ lại, như vậy chúng ta xem như công bằng rồi.”

“…”

Chương 89:

“ Oa… oa…”

“ Ừm.” Bị tiếng khóc làm ồn, Phiên Vân thức dậy rồi mới thấy mặt trời bên ngoài chỉ vừa mới qua núi. Lúc này có thể Ngôn Phong đã thượng triều, y trầm tư một hồi mới lên tiếng gọi: “ Điểm Nhi.”

“ Vâng.” Điểm Nhi canh giữ bên ngoài điện, nàng vừa nghe gọi thì lập tức đi vào trong: “ Phiên Vân công tử, người thức dậy rồi.”

Phiên Vân chỉ gật đầu một cái xong lại nói: “ Sở Tiêu tại làm sao cứ khóc mãi?”

“ Thưa là vừa rồi hoàng thượng trước khi lên triều còn muốn bồng tiểu hoàng tử một lát, không ngờ lúc người đi khỏi thì tiểu hoàng tử đã như vậy, khóc mãi không ngừng.”

“ Nhũ mẫu không dỗ nín được sao?”

“ Dạ không được.”

Phiên Vân suy nghĩ một lát lại nói: “ Đi chuẩn bị nước rửa mặt, một hồi ta thay y phục xong lại bế Sở Tiêu đến đây.”

“ Vâng thưa công tử.”

Duật Sở Tiêu thật ra từ lúc đầu đã luôn được Ngôn Phong giữ lại ở trong cung nuôi dưỡng, hắn cũng thường xuyên đến thăm nó nên hai người từ trước đã có vẻ thân thiết. Không ngờ rằng hoàng đế thượng triều lại khiến cho nó đòi tìm mà khóc nháo đến như vậy.

Nhìn tiểu hài tử được Điểm Nhi bồng trên tay lại cứ khóc lớn bám vào y phục của nàng ta. Nó cứ mở hai mắt tròn tròn lại đầy nước mắt ngây ngô nhìn Phiên Vân, thế nhưng đứa nhỏ này cứ làm ra bộ dạng như sẽ bị y ăn thịt đến nơi. Phiên Vân nhíu mày: “ Lúc trước không có hoàng thượng đều sẽ như vậy sao?”

“ Không đâu ạ, nô tỳ nghe nói, mỗi lần hoàng thượng đến chơi cùng tiểu hoàng tử rồi rời khỏi, tiểu hoàng tử cũng sẽ khóc một hồi nhưng sau đó liền không sao nữa.”

" Vậy thì tại sao..."

“ Oa oa… oa.”

Phiên Vân lớn tiếng: “ Ngươi khóc cái gì? Nếu còn khóc ta liền cho người mang ngươi đi hầm canh.”

“ Oa… oaaa!”

“ Công… công tử.” Điềm Nhi vừa lo lắng dỗ Duật Sợ Tiêu, lại vừa khó xử nói với Phiên Vân: “ Ngươi nói như vậy sẽ dọa tiểu hoàng tử.”

“ Nó nghe hiểu được sao?” Phiên Vân ngạc nhiên, y cũng chỉ là quen miệng hay dọa nạt con Tiểu Thanh lắm miệng kia mới nói bừa một câu, không ngờ thật lại dọa tiểu hài tử khóc lớn hơn.

“ Cái này… nô tỳ cũng không biết có hiểu được không, nhưng chắc cũng nhận ra là không có ý tốt.”

“ Oa oa… oa…!”

“ Tiểu hoàng tử ngoan nào, một lúc nữa hoàng thượng sẽ trở về. Đừng khóc… ngoan ngoan.”

“ OAA… Oa!”

Thấy đứa nhóc kia vẫn cứ kéo lấy y phục của Điềm Nhi khóc lớn hơn, Phiên Vân lên tiếng: “ Đưa nó cho ta.”

“ A… Phiên Vân công tử?” Điềm Nhi ngạc nhiên: “ Người không phải bảo mình không thích trẻ con, nên hoàng thượng nói thế nào cũng không chịu bồng tiểu hoàng tử hay sao?”

“ Ngươi từ lúc nào lại lắm lời như vậy, đưa ta bồng nó thử xem.”

“ Vâng.” Điềm Nhi chuyển Duật Sở Tiêu cho Phiên Vân, xem y lóng ngóng không biết đặt tay thế nào cho phải xem có chút buồn cười. Nàng nói: “ Công tử ngồi như vậy chỉ cần để tiểu hoàng tử trên chân mình là được, tay bên này đỡ phía sau lưng.”

“ Oa… oa.. oe!”

Sở Tiêu được Phiên Vân bồng vẫn cứ khóc nhưng mắt lại nhìn chằm chằm vào gương mặt y, tay chân hài tử quơ quào một chút liền nắm

được lọn tóc trước ngực Phiên Vân mà kéo mạnh khiến y kêu lên: “ Ai… đau đấy.”

“ Công tử không sao chứ ạ?”

“ Không sao.” Phiên Vân nói rồi mới nhìn hài tử mình đang ôm, y giọng dọa nạt: “ Tên tiểu tử này, buông ra cho ta.”

“ Oa… oe uê…!” Duật Sở Tiêu không khóc lớn nữa mà cứ mếu máo vừa nắm lọn tóc của Phiên Vân kéo tới kéo lui.

Phiên Vân bồng đứa nhỏ rồi mới thấy không đúng lắm, y làm lạ: “ Nó hình như đang khó chịu thì phải.”

“ Làm sao ạ?” Điềm Nhi hỏi lại: “ Nếu tiểu hoàng tử không khỏe, nô tỳ sẽ lập tức đi mời thái y.”

“ Không cần mời thái y, ý ta không phải vậy.” Phiên Vân một tay đỡ sau lưng Sở Tiêu, một tay lại đặt bên eo nó mới thấy lạ. Y sờ trên y phục của hài tử ở đai lưng mới nhăn mày: “ Tại sao lại buộc y phục chặt đến vậy?”

“ Y phục?”

Phiên Vân xoay người để tiểu hài tử nằm xuống giường, y như vậy mới vụng về cởi ra dây buộc y phục ở ngực và eo của Sở Tiêu: “ Hôm nay là ai thay y phục cho Sở Tiêu?”

“ Là cung nữ ở Hòa Di điện ạ.”

“ Dây y phục lại buộc chặt như vậy chẳng trách nó cứ khóc mãi không thôi, bọn họ có biết chăm hài tử hay không?”

Qủa thật sau khi Phiên Vân nới lỏng dây y phục thì tiểu hoàng tử cũng không còn khóc nữa, Điềm Nhi vội nói: “ Có thể vì họ luôn phục vụ ở Hòa Di điện, chưa từng chăm sóc hài tử mới không cẩn thận như vậy. Nô tỳ nhất định sẽ nhắc nhở…”

“ Cứ mang thêm vài cung nữ lúc trước chăm sóc Sở Tiêu đến là được rồi.” Phiên Vân nói xong mới hỏi lại: “ Như vậy cũng đúng cung quy chứ?”

Điềm Nhi mỉm cười: “ Thường thì muốn điều vài cung nữ hay thái giám ở nơi khác đi đều cần thông qua trưởng quản nội cung, nhưng nếu là công tử nói thì chắc là không có vấn đề gì đâu ạ.”

“ Vậy thì được.” Điềm Nhi lui ra rồi Phiên Vân mới không biết làm thế nào với tên nhóc này, nó cứ nằm im như vậy tròn mắt nhìn y, cái miệng lại phì phò một chút nước bọt trên môi thổi ra bong bóng. Phiên Vân nhìn tới nhìn lui một hồi, y như vậy lại tiện tay lấy luôn hoàng y bào của Ngôn Phong lau miệng cho nó: “ Ngươi cũng tính là cái hoàng tử, lần sau không được nghịch bẩn như vậy biết chưa?”

“ Oa oe a.”

“ Còn biết cãi lại có tin bản công tử bỏ đói nhà ngươi…?”

“ Oe…”

Phiên Vân lau miệng cho Sở Tiêu lại bị bàn tay nhỏ xíu của nó nắm lấy ngón tay mình, tiểu hài tử như vậy cười khì khì còn lại muốn kéo ngón tay y đến miệng mà cắn. Phiên Vân vội rút ra: “ Không được, cũng không được tùy ý bắt cái gì cũng cho vào miệng.”

“ Oe…” Giống như bị như bị lấy đi đồ yêu thích của mình, Sở Tiểu cái mặt vừa tròn vừa nhỏ lại bắt đầu nhăn lại méo mó muốn khóc: “ Oe… oa.”

“ Chỉ vừa mới chịu nín một lúc thôi, ngươi lại còn muốn khóc nữa?”

“ Oa… oa oa.”

“ Khóc thật sao?” Phiên Vân thở dài, y cẩn thận bế hài tử lên lại vỗ vỗ nhẹ trên lưng nó: “ Đừng khóc, ta không biết chăm trẻ con đâu. Nếu ngươi đói thì bảo nhũ mẫu cho ngươi uống sữa hay ăn cháo gì đó được không?”

“ Oa oa.” Tiểu hài tử lại chụp lấy ngón tay của Phiên Vân, tiếp tục bị y kéo ra mà khóc lớn hơn: “ OA OA!”

“ Ngươi thật không biết nghe lời, đã nói ngón tay không được ngậm vào miệng, cũng không được cắn.”

“ Hoàng thượng vạn an.”

Đúng lúc nghe thấy tiếng hô vang của cung nữ ngoài điện, Phiên Vân ngạc nhiên nhìn về phía bên ngoài: “ Hoàng thượng quay lại rồi?”

“ Phiên nhi?” Ngôn Phong vừa vào đến đã thấy tình cảnh khó xử của Phiên Vân, nhìn y lúng túng như vậy dỗ Sở Tiêu hắn lại không tránh khỏi vui vẻ mỉm cười nói: “ Phụ tử các ngươi làm cái gì, Sở nhi vì sao lại khóc lớn như vậy?”

“ Ta… nó là do...”

“ Từ bên ngoài đã nghe thấy rõ, người không biết còn đang cho rằng người bắt nạt hắn.”

“ Ta bắt nạt nó?” Phiên Vân nhăn mày, y đứng lên mang Sở Tiêu nhét vào trong tay Ngôn Phong: “ Ta mới là kẻ bị bắt nạt mới đúng, chính tiểu hoàng tử của người đòi cắn ngón tay của ta, không cho còn làm ra dáng vẻ đáng thương cái gì.”

“ Cắn ngươi?”

" Hoàng thượng người làm được thì đi mà dỗ nó."

Ngôn Phong thấy Sở Tiêu được mang đến thì vội đưa tay bế nó, hắn trầm giọng: “ Sở nhi, lần sau không được như vậy biết chưa?”

“ Oe…”

“ Phụ thân của ngươi chỉ có thể để phụ hoàng ngươi cắn, lần sau còn như vậy nhất định sẽ phạt ngươi.”

“ Oe.”

" Hoàng thượng." Phiên Vân nghe mặt liền đỏ bừng, y lớn tiếng: “ Người dạy Sở Tiêu cái gì vậy?”

“ Ha ha.” Ngôn Phong cười ra tiếng lại nói: “ Ngươi xem Sở nhi rất ngoan cũng rất hiểu chuyện, ta nói gì cũng biết cả.”

“ Hừ.” Phiên Vân khó chịu nhìn Sở Tiêu thật sự ngoan ngoãn trên tay Ngôn Phong, không biết nó có hiểu mấy lời vừa rồi của hắn hay không nhưng y cảm thấy nó chắc chắn là biết phân biệt thân phận kẻ khác mà. Y nói không thì nó liền khóc lớn phản đối, hoàng đế nói thì nó lại yên phận như vậy?

Ngôn Phong mỉm cười nhìn Phiên Vân xong lại không giải thích gì mang Sở Tiêu đưa lại cho Phiên Vân, không đợi y hỏi cái gì hắn lớn tiếng gọi: " Trịnh An."

" Vâng thưa hoàng thượng." Trịnh công công bên ngoài vừa nghe gọi thì lập tức đi vào trong.

Ngôn Phong nghiêm mặt nói: " Tuyên chỉ đi."

" Nô tài tuân lệnh." Trịnh công công thưa rồi lại đứng thẳng người, bản thân mở ra một bản thánh chỉ rồi lớn tiếng: " Đàn Phiên Vân cùng nhi tử của Hàn Vương tiếp chỉ."

" Hoàng thượng?" Phiên Vân ngạc nhiên không hiểu chuyện gì nhìn Ngôn Phong, thế nhưng thấy hắn cũng không muốn giải thích nên chỉ đành bồng Sở Tiêu trên tay lại quỳ xuống: " Đàn Phiên Vân nghe chỉ."

" Hoàng thượng có chỉ, sắc phong cho Đàn Phiên Vân trở thành hoàng hậu Thiên Lang quốc, ba ngày sau chính thức làm lễ tế trời cử hành quốc hôn. Ban tên cho nhi tử đầu lòng của Hàn Vương là Sở Tiêu, trở thành dưỡng tử của hoàng hậu, sắc phong làm đại hoàng tử Duật Sở Tiêu…"

Phiên Vân đầu vẫn cúi nghe chiếu chỉ, tuy nhiên mấy lời sau đó y cũng không nghe thấy rõ. Mặc dù đã biết trước chuyện này nhưng Phiên Vân cũng không ngờ lại nhanh đến như vậy. Y luôn lo lắng Ngôn Phong làm thế nào để phong tước vị hoàng hậu này, làm thế nào đối phó với quan thần lắm điều kia.

Y lại không ngờ hắn có thể xem chuyện phong vị nam hoàng hậu đơn giản như vậy không cần lo lắng, trực tiếp ban chiếu phong vị, lại còn trong chính ngày sinh thần mười tám tuổi của mình. Phiên Vân đầu hơi ngước lên nhìn hoàng đế, y tự hỏi có phải hắn đã luôn tính toán đến chuyện này từ trước?

" Phiên Vân công tử…" Thấy Phiên Vân cứ im lặng như vậy, Trịnh công công phải nhỏ tiếng nhắc khéo.

Phiên Vân một lúc lại mỉm cười lên tiếng: " Tạ ơn hoàng thượng."

Chương 90:

" Phiên Vân công tử, có... " Điềm Nhi vừa mới vào trong thì giật mình nhìn thấy đại hoàng tử bò đến bên mép giường đến sắp rơi xuống, nàng hoảng sợ lớn tiếng: " Cẩn thận..."

" Á..."

" Phiên Vân công tử."

" Ây... nguy hiểm quá." Phiên Vân ôm Sở Tiêu nằm trên đất, y thở ra một hơi: " Cũng may ta nhanh tay."

" Oa... oa oa."

" Công tử không sao chứ ạ?"

" Không sao." Được Điềm Nhi đỡ dậy, Phiên Vân ngồi lại trên giường mới nhẹ tay vỗ vỗ sau lưng hài tử đang khóc lớn: " Chẳng phải đã nói ngươi nằm im đợi một lát hay sao? Chỉ vừa xoay lưng một cái đã muốn bò linh tinh rồi."

" Phiên Vân công tử thật không sao chứ ạ?" Điềm Nhi vẫn còn lo lắng nói: " Hay là cứ để nô tỳ đi mời thái y."

" Thật sự không sao, không cần lúc nào có thương lớn nhỏ cũng mới thái y." Phiên Vân để Sở Tiêu nằm xuống giường, y một tay hơi xoa bên vai, một tay lại đưa lấy cái trống đồ chơi mà gõ gõ trước mặt Sở Tiêu: " Điềm Nhi, ngươi giúp ta lấy y phục trên bàn cho Sở Tiêu đi."

" Vâng ạ."

" Oa oa..."

" Sở nhi ngoan nào, không được khóc. Ngươi là nam tử, chỉ mới bị dọa sợ một chút đã khóc như vậy có phải làm xấu mặt quá không?" Phiên Vân miệng nói nhưng bản thân trong lòng vẫn còn chút sợ, vừa rồi cung nữ mang mấy bộ y phục được may riêng cho y và Sở Tiêu đến, không ngờ chỉ mới xoay lưng hài tử nghịch ngợm này đã chút nữa rơi xuống đất.

" Oa... oa."

" Được được, là ta sai được chưa..."

" Phiên Vân công tử, y phục đây ạ."

Phiên Vân nhìn y phục nhỏ của Sở Tiêu, y suy nghĩ một hồi lại cảm thấy có chút mệt mỏi. Sở Tiêu vẫn còn nhỏ, lại muốn giao cho y nhận làm dưỡng tử. Phiên Vân dù sao cũng chỉ vừa mười tám, hơn nữa còn là nam, thật sự không biết phải chăm sóc nhi tử như thế nào mới phải, y nhỏ tiếng: " Sở Tiêu có một mẫu thân vẫn tốt hơn có phải không?"

" Sao ạ?" Điềm Nhi hỏi lại.

Không nghĩ bản thân lại nói thành tiếng, Phiên Vân lắc đầu mới lại nhìn đến hài tử nằm trên giường vẫn còn đang khóc. Y dùng ngón tay xoa nhẹ trên má nó: " Ta vừa rồi bất cẩn như vậy, không nghĩ rằng nó lại chút nữa bị thương rồi."

" Công tử không cần phải tự trách đâu ạ, hoàng tử cũng không làm sao..."

" Sở nhi." Ngón tay lại bị Sở Tiêu túm lấy định cho vào miệng, Phiên Vân kéo lại nhưng lần này vẫn để cho nó nắm như vậy mới nói: " Đã nói với ngươi không nên ngậm ngón tay vào miệng vẫn không nghe sao?"

" Nha nha..." Bàn tay nhỏ xíu cứ nắm tới nắm lui ngón tay của Phiên Vân, đôi mắt nhìn nhìn chăm chú cũng quên luôn cả khóc: " Nha..."

" Chịu nín rồi?"

" Công tử người xem, nô tỳ lại thấy đại hoàng tử rất là thích người."

" Vậy sao?" Phiên Vân cũng cảm thấy hình như nó rất thích nắm ngón tay của mình, không biết là vì sao nhưng lần trước cũng như thế. Y dịu giọng nói: " Sở nhi, nắm cũng được, nhưng sẽ bẩn nên không được phép ngậm vào miệng biết chưa?"

" Nha... ùm...."

"..."

Phiên Vân chỉ vừa nói nó lại lập tức ngậm lấy ngón tay y mà mút, Điềm Nhi đứng bên cạnh lần này cũng không biết nói cái gì. Hoàng tử

này thật là không biết nên nói hiểu chuyện hay không hiểu nữa, bình thường có mặt hoàng thượng thì vô cùng ngoan ngoãn, chỉ cần để một mình cho Phiên Vân chăm sóc thì lại như vậy.

Ngón tay bị ngậm lấy ướt nước miếng, Phiên Vân nhìn vẻ mặt vui vẻ của nó cũng không đành lòng giật tay lại. Y thở dài: " Chăm trẻ con thật mệt mà."

" Cái này... công tử hay là cứ để nhũ mẫu chăm sóc cho đại hoàng tử đi."

" Không cần đâu." Phiên Vân nhìn Sở Tiêu lại mỉm cười: " Sở Tiêu là nhi tử của ta, ta muốn tự mình chăm sóc nó thật tốt."

Điềm Nhi im lặng không nói, nàng còn cho rằng Phiên Vân sẽ suy nghĩ lung tung như cái gì đại hoàng tử có một mẫu thân chăm sóc sẽ tốt hơn, không ngờ lại có thể nói được như vậy.

" Điềm Nhi."

" Vâng Phiên Vân công tử?"

Phiên Vân bế Sở Tiêu lên lại nhìn Điềm Nhi hỏi: " Hôm nay hoàng thượng cũng không trở về?"

" Phải rồi." Điềm Nhi nhớ ra lý do vừa rồi mình muốn vào báo lại với Phiên Vân mới nói: " Trịnh công công có đến truyền lại lời hoàng thượng, người nói hôm nay bận một số việc nên cũng sẽ không thể trở lại, nói công tử cứ tự mình dùng bữa trước không cần đợi."

" Hiểu rồi." Phiên Vân trầm mặt, chiếu phong hậu kia ban ra chắc chắn sẽ nhận được sự phản đối từ một số quan lại của triều đại trước. Phiên Vân trầm mặt một hồi lại nói: " Dọn thức ăn lên đi, Sở Tiêu chắc cũng đói rồi."

" Vâng ạ."

- ----------

" Vong Âm tướng quân, Thẩm tướng quân, hai người về rồi."

" Ừ." Vừa bước vào cửa y quán đã thấy Tiểu Tri Hân vui vẻ chạy ra

đón, Thẩm Ngụy chỉ trầm giọng ừ một tiếng rồi xoa đầu cô bé.

Vong Âm lại nhìn tới lui y quán một vòng mới nói: " Hôm nay y quán không có bệnh nhân đến xenm bệnh sao?"

" Không ạ, sư phụ nói vì quốc hôn của hoàng thượng và đại lễ phong hậu của tiểu sư phụ sắp đến nên mọi người đều rất bận rộn chuẩn bị. Cả hoàng thành mấy ngày nay đều như vậy mỗi nhà đều luôn tự làm lễ mừng hay tiệc tùng, mọi người còn kiên cữ gì đó nên không phải bệnh nặng cũng không ai đến xem."

" Hơn nữa nhiều người biết tiểu sư phụ là biểu đệ của sư phụ còn kéo đến đây làm ồn một hồi khiến người khó chịu, đều phải nhờ mấy vị ca ca không biết từ đâu ra đuổi người đi cả." Tiểu Tri Hân vừa nói lại vừa chỉ tay ngoài cửa: " Ngay cả sư phụ và tổ mẫu cũng không muốn xem bệnh nên treo cả bản tạm nghỉ rồi."

" Từ hôm qua đều không có thời gian rãnh cũng quên mất chiếu phong hậu đã được ban ra toàn Thiên Lang, Nhã Thanh xem chừng cũng vất vả rồi." Vong Âm cười nói.

Thẩm Ngụy lên tiếng hỏi: " Sư phụ ngươi đâu?"

" Sư phụ đang..."

" Ở đây." Nhã Thanh vừa đúng lúc từ bên ngoài trở về, trên vai y còn mang một giỏ tre đầy loại cây cỏ trong đó. Nhìn Vong Âm và Thẩm Ngụy đứng chặn ngay của vào mới nói: " Hai người xem đây là nhà mình sao, mỗi lúc không có việc làm lại chạy đến?"

" Ta..."

" Ngươi vừa ra ngoài thành?" Thẩm Ngụy Thuận tay lấy đi giỏ tre trên lưng Nhã Thanh, hắn trầm giọng: " Không phải sức khỏe của ngươi vẫn chưa tốt?"

" Có vài loại thảo dược ta muốn hái, trước nay ta đều như vậy cũng không phải chuyện gì lớn."

Vong Âm nói: " Lần sau ngươi muốn hái thuốc thì để ta cùng Thẩm Ngụy đi cùng, lỡ như chính mình không tốt ngã ở đâu thì làm thế nào?"

" Các ngươi không phải từ hôm qua đã không đến sao?" Nhã Thanh

nhăn mày: " Hơn nữa cũng đừng xem ta như kẻ bệnh sắp chết, thật phiền."

" Ta chỉ là lo lắng ngươi sức khỏe chỉ vừa tốt hơn một chút, nếu như..."

" Được rồi được rồi, không nói đến chuyện này nữa." Nhã Thanh xua tay lại đi đến bên ghế ngồi xuống, y lên tiếng: " Quan trọng hơn trong cung hai hôm nay thế nào rồi, lúc chiếu phong hậu được ban ra ta còn không dám tin hoàng thượng thật sự sẽ làm như vậy. Phiên Vân sẽ không có gì chứ?"

" Ngươi an tâm đi." Vong Âm mỉm cười: " Hoàng thượng từ trước đã có ý định này mới để Ngọc Trúc thuyết phục đa số các quan lại trong triều, tuy không phải ai cũng đồng ý với cách làm của người nhưng ngay cả hoàng tử cũng đã định, mấy lão quan viên ấy cũng không có lý do để phản đối."

" Cho dù là như vậy cũng không có nghĩa bọn họ chấp nhận hoàng hậu tương lai là nam nhân, trong cung sẽ không có những lời bàn tán không hay sao?"

" Đương nhiên sẽ có, nhưng ta nghĩ cũng không còn ai có gan đó nữa."

Nhã Thanh nhìn Thẩm Ngụy hỏi lại: " Là ý gì?"

" Hoàng thượng trong buổi thượng triều sáng này không hề nói hai lần đã mang thái sư, thượng thư, thái úy và một số các quan lại có tước vị khác dâng tấu khuyên người suy nghĩ lại việc phong hậu đều bị bãi chức vị."

Vong Âm cũng nói: " Chiếu chỉ đã ban toàn quốc vẫn có người muốn yêu cầu hoàng thượng thu hồi chẳng khác nào tội khi quân, trong cung bây giờ hầu hết đều là quan tướng dưới tay hoàng thượng, không còn bất luận kẻ nào dám có ý kiến với quyết định phong lập nam hoàng hậu của người."

" Nhờ vào chiếu chỉ lần này vừa hay có thể miễn bãi chức quan của các quan viên triều đại trước, để thay vào quan tướng của mình. Dưới trướng của hoàng thượng lại không hề thiếu người tài, đương nhiên sẽ không lo lắng về việc một lần có thể tước bỏ chức vị của nhiều trọng thần triều đình như vậy." Nhã Thanh nói lại liếc nhìn hai tên trong số đó còn đang đứng trước mặt mình, y mỉm cười: " Còn cố ý chọn nhi tử

của Hàn vương và Đàn Lục Nhi phong làm hoàng tử, cũng đã có đủ lý do để bọn họ không có cách phản kháng. Hoàng thượng thật sự quá đáng sợ rồi."

"..."

Duệ Minh đế năm thứ nhất sắc phong Đàn Phiên Vân trở thành nam hoàng hậu của Thiên Lang quốc, lễ tế trời phong hậu cùng quốc hôn được tổ chức kéo dài bảy ngày liền trước những lời ca tụng chúc mừng từ dân chúng.

Hoàng hậu trong lễ sắc phong được chính thức đi vào từ cửa đại điện bước lên ngang hàng cùng hoàng đế, đây là vinh hạnh từ trước đến nay chưa từng có bất cứ vị hoàng hậu nào có được. Những người nhìn thấy được Phiên Vân hoàng hậu bận trên người phượng bào đỏ cùng hoàng đế song hàng xuất hiện, đều không khỏi thốt ra tiếng khen ngợi nhan sắc khuynh quốc đã làm tân đế say mê đến không màn hậu cung giai lệ.

Những năm sau đó dân chúng vẫn không ngừng bàn tán việc Duệ Minh đế hết lòng sủng ái nam hoàng hậu, chưa từng lập phi. Chính vì vậy tục lệ tuyển tú hai năm của Thiên Lang quốc cũng dường như không được nhắc đến nữa.

Chương 91:

“ Hoàng hậu, nghi lễ đều đã xong cả rồi. Tế trời phong hậu kéo dài hết năm ngày, người chỉ có một chút thời gian ngủ nghỉ, vừa rồi còn phải vất vả ngồi kiệu đi hết một vòng hoàng cung chắc cũng đã mệt mỏi lắm rồi.” Điềm Nhi vừa nói cũng vừa đỡ Phiên Vân xuống khỏi kiệu lớn: “ Nô tỳ đã chuẩn bị sẵn nước nóng giúp người tắm rửa, hoàng thượng theo nghi lễ vẫn còn phải chủ trì yến tiệc thêm một ngày nên hoàng hậu thời gian này có thể nghỉ ngơi.”

Phiên Vân đối với cách xưng hô “ Hoàng Hậu " này vẫn chưa thể quen được, y dù sao vẫn đường đường là một nam nhân hoàn chỉnh, đương nhiên xưng hô như vậy vẫn cảm thấy có chút cổ quái.

Rất may hoàng đế cũng chú ý đến những vấn đề nhỏ này, hắn ra lệnh khi xưng hô cùng Phiên Vân không cần thêm hai từ “ nương nương “. Thêm nữa lúc may phụng bào cho hoàng hậu cũng là đích thân hoàng đế xem qua, y phục và hỷ phục kiểu dáng tuy có chút cầu kỳ rắc rối nhưng vẫn có thể nhìn ra là nam trang. Hơn nữa hỷ phục trên người Phiên Vân đang bận lại vô cùng thích hợp với dáng người thon nhỏ của y, tóc cũng chỉ đơn giản cài một cây trăm phụng hoàng đã đủ khiến Phiên Vân trở nên xinh đẹp đến động lòng người.

Thế nhưng việc quan trọng hơn bây giờ tân quốc hoàng hậu đang nghĩ đến lại là một vấn đề khác, Phiên Vân đứng trên thảm đỏ được trải dưới đất từ bên ngoài diện kéo dài đến tận tẩm phòng, y trầm mặt suy nghĩ một lúc mới lên tiếng nói: “ Điềm Nhi.”

“ Vâng thưa hoàng hậu.”

“ Đây…” Phiên Vân chỉ tay ra phía trước lại nói: “ Không phải vẫn là Hòa Di điện tẩm cung của hoàng thượng hay sao?”

Điềm Nhi mỉm cười: “ Đúng là vậy thưa hoàng hậu.”

“ Không phải hoàng thượng đã ban Thừa Nghi điện cho ta, vậy tại sao ta từ cửa Hòa Di điện đi ra mất công một chuyến ngồi kiệu như vậy vẫn là trở lại chỗ này?”

“ Việc này cũng không phải do nô tỳ sắp xếp.” Điềm Nhi nói: “ Hoàng thượng ban đầu còn muốn phụng kiệu của người sau lễ tế trời và nghi thức phong hậu ở chính điện, cần phải đi một vòng quanh hoàng thành, như vậy có thể để tất cả mọi người đều biết."

" Vì tế lễ và quốc hôn nên việc giữ an toàn tuyệt đối cho hoàng thượng cùng hoàng hậu, còn có tất cả các quan đại thần cũng rất quan trọng. Thêm cả lúc ở điện thần tế lễ còn có sự chứng kiến của dân chúng, thế nên mấy vị tướng quân thật sự rất bận rộn, nếu còn phải bố trí thêm việc bảo vệ cho hoàng hậu lúc ở bên ngoài thì các ngài ấy đúng là không có cả thời gian để ngủ."

Điểm Nhi lại nói: " Cũng còn may mắn thừa tướng đại nhân lên tiếng can ngăn, giải thích nói rằng như vậy sẽ khiến hoàng hậu sẽ rất mệt mỏi hoàng thượng mới đồng ý không cần phải làm vậy."

" Hoàng thượng cũng đã căn dặn nô tỳ, nếu hoàng hậu muốn đến Thừa Nghi điện cũng sẽ không sao, chỉ cần một lát nô tỳ sai mấy cung nữ thái giám chuyển một ít đồ dùng và y phục của hoàng thượng sang đó là được rồi."

Phiên Vân nghe lại thở ra một hơi, y nhỏ giọng nói: " Không cần đâu, cứ ở Hòa Di điện là được."

" Vâng ạ."

Từ lúc bắt đầu Phiên Vân đã luôn ở Hòa Di điện, thế nhưng hôm nay từ cách bài trí xung quanh đến cảm giác cũng có gì đó khác lạ. Tẩm phòng từ chăn đệm đến màn che đều là sắc đỏ bắt mắt, lại thêm những ánh nến ở khắp nơi soi sáng khiến Phiên Vân đột nhiên có chút khẩn trương.

Đây cũng không phải cái gì khuê nữ lúc vừa gả vào phủ nhà khác, Phiên Vân vốn cho rằng chỉ là một đại lễ phong hậu bắt buộc cần phải thực hiện sau đó cũng không có gì thay đổi. Thế nhưng nhìn cách sắp xếp chẳng khác gì hỷ phòng tân hôn thế này đúng là không nghĩ đến, Phiên Vân lại nhìn một chút hỷ phục đỏ trên người mình thì đột nhiên mặt cũng muốn nóng lên.

" Hoàng hậu làm sao vậy ạ?" Thấy sắc mặt Phiên Vân chuyển hồng, Điểm Nhi quan tâm lên tiếng: " Người thấy không khỏe sao?"

" Không có." Phiên Vân vội lắc đầu lại nói: " Ta muốn tắm rửa một chút, ngươi ra ngoài trước đi."

" Vâng ạ."

Điểm Nhi vừa lui đi thì Phiên Vân vội vàng cởi ra hỷ phục đỏ trên người mình: " Gì chứ, cũng đâu phải lần đầu bận hỷ phục, cần phải ngượng ngùng như mấy tiểu cô nương vừa xuất giá không?"

" Tất cả đều do hoàng thượng, chỉ cần làm lễ phong hậu là được rồi cần gì phải tổ chức quốc hôn cái gì đều cho mặt mũi không biết giấu đi đâu." Phiên Vân nói lại mang ngoại bào ném lên giường.

Nhìn màu đỏ của chăn đệm cùng hỷ phục hòa lại với nhau, mặt Phiên Vân càng lúc lại cảm thấy nóng hơn. Nghĩ lại lần đầu y mặc hỷ phục là y phục của nữ nhi, thay thế Đàn Lục Nhi gả đến vương phủ. Lúc đó ngoài hai chiếc lồng đèn đỏ được treo lên thì không có gì khác, có thể bởi vì như vậy nên lần này Ngôn Phong nhất định muốn bày ra mấy việc này?

Phiên Vân lắc đầu vài cái xong lại đưa tay tháo đi phụng trăm trên tóc mình, y mấy ngày đều bận rộn với mấy nghi thức kia nên chỉ muốn tắm một hồi rồi lập tức có thể ủ mình trong chăn ngủ một giấc.

Phía trong tẩm phòng của hoàng đế còn có xây một hồ tắm khá rộng, bên trong đều là nước ấm đã được Điểm Nhi cho người thay vào, Phiên Vân cả người đều mệt mỏi thế nên ngâm nước ấm cảm thấy rất dễ chịu. Y bình thường tắm gội đều không để bất cứ ai giúp mình, cứ thấy có người bên cạnh chờ hầu lúc tắm như vậy có chút không thoải mái, hơn nữa cũng không cần đến Phiên Vân cũng đã có người cảm thấy không vui rồi.

Phiên Vân đột nhiên mỉm cười nhớ lại mấy lần khi Ngôn Phong bị đuổi ra lúc y tắm gội vẻ mặt có bao nhiêu khó xem đều thể hiện ra cả, nếu y thật sự có để cung nữ hay thái giám hầu hạ mình tắm rửa chỉ sợ hắn còn không làm lớn chuyện mới là lạ.

" Ngươi đang nghĩ cái gì lại cười vui như vậy?"

" A." Phiên Vân giật mình lập tức xoay đầu nhìn lại, nhìn thấy Ngôn Phong trên người đã đổi thành long bào đang tựa lưng vào tường khoanh tay mà nhìn về hướng này. Phiên Vân lớn tiếng ngạc nhiên: " Hoàng thượng?"

" Ừ." Ngôn Phong nâng khóe môi cười đáng ngờ, hắn như vậy hứng thú đứng xem dáng vẻ lúng túng ngượng ngùng của Phiên Vân.

" Người không phải vẫn còn phải chủ trì yến tiệc thêm một ngày, vì sao lại ở đây?"

“ Mấy nghi thức cần thiết đều đã xong hết cả, yến tiệc này kéo dài cũng không chỉ một ngày." Ngôn Phong tự nhiên nói: " Trẫm nói thấy mệt cần về nghỉ ngơi, mấy việc sau đó có thể giao cho Ngọc Trúc cùng Duật Lang Vi xử lý là được rồi. Bọn họ một người là vương gia một người là thừa tướng, cũng xem như không mất thân phận.”

“ Hoàng thượng, người rõ ràng đang muốn tìm lý do để đẩy việc cho kẻ khác mà.” Phiên Vân mặt ửng đỏ, y ngập ngừng lại nói: “ Ta… ta vẫn còn đang tắm, người trước tiên ra ngoài có được không?”

“ Không được.” Ngôn Phong nhếch môi cười lại nói: “ Đây rõ ràng là tẩm cung của trẫm, tại sao lại phải ra ngoài?”

“ Nhưng… ta… chuyện này…” Phiên Vân vẫn còn chưa nói đã thấy Ngôn Phong tiến lại gần đây, y cũng như vậy từ bên thành hồ lùi lại phía sau. Phiên Vân tiện tay cũng kéo được nội y trắng của mình lúc đi vào cởi ra để khoác trở lại trên người.

Ngôn Phong trái lại vì mấy hành động đáng yêu của y lại càng khiến hắn thêm cao hứng muốn bắt được người, hắn tùy tiện cởi đi ngoại bào trên người rồi bước xuống hồ nước. Mỗi lúc tiến gần hơn Phiên Vân lại càng nhìn rõ gương mặt xinh đẹp đang ngượng ngùng của y, hắn trầm giọng: “ Lúc trước cũng là ngươi giúp trẫm cởi y phục, giúp trẫm tắm gội không phải sao? Cho dù đang giả làm nữ nhân, cũng chưa từng thấy qua ngươi đỏ mặt ngại ngùng như vậy, tại sao bây giờ đến phiên mình lại cảm thấy xấu hổ?"

“ Cái đó làm sao giống nhau.” Phiên Vân nhỏ tiếng: “ Lúc đó ta chỉ là đang chăm sóc một người đến tự bản thân cử động cũng không thể, hơn nữa ta đối với người khi đó cũng chưa có cảm giác gì khác lạ…”

“ Vậy bây giờ thì khác rồi?” Một người tiến một người lùi, mặt nước cũng không ngừng bị chuyển động. Phiên Vân lui đến lưng đụng vào thành hồ phía sau rồi liền liếc mắt xung quanh như đang tìm đường thoát, Ngôn Phong lại nhanh hơn ôm được cả thân cơ thể của y vào lòng: “ Phiên nhi!”

“ Khoan… đợi một… ừm.” Vừa bị bắt được thì đôi môi cũng bị hắn khóa chặt, Phiên Vân cảm nhận rõ ràng nhiệt độ trên cơ thể hắn truyền đến so với mình càng nóng hơn, y trong lòng thầm hiểu lần này có chạy cũng không thoát.

Eo nhỏ bị cánh tay rắn chắc của hắn giữ chặt ép cả hai cơ thể sát lại

với nhau, đầu lại bị một tay của hắn giữ cứng không thể né tránh. Phiên Vân hai mắt mơ hồ khẽ nhắm lại ngoan ngoãn tiếp nhận nụ hôn của hoàng đế.

Ngôn Phong cắn nhẹ môi dưới của y, đầu lưỡi lại cậy mở khớp hàm Phiên Vân chen vào bên trong. Quấn lấy chiếc lưỡi nhỏ đang muốn né tránh mình lại dẫn dắt y vươn ra mà nhanh chóng ngậm lấy, tựa như bị kích thích khiến cơ thể nhỏ nhắn trong vòng tay hắn lại khẽ run lên một chút. Ngôn Phong cứ như vậy không để cho y trốn thoát mà ngậm lấy đầu lưỡi của Phiên Vân cắn mút, âm thanh phát ra cũng trở nên tà mị khơi dậy dục vọng bên trong hắn.

“ Ư…” Phiên Vân lúc được buông ra thì cả cơ thể cũng trở nên mềm nhũn đến phải tựa vào hoàng đế để đứng vững, y gương mặt bị Ngôn Phong nâng lên đối diện với hắn. Khi hắn dùng ngón cái lau đi vệt nước bọt trên môi mình, Phiên Vân vừa ngượng vừa nhỏ giọng xuống nước lên tiếng nói: “ Hoàng thượng, ta hôm nay thật sự rất mệt nên có thể…”

“ Không thể.” Ngôn Phong lại hôn lướt qua trên môi y mới nói: “ Chúng ta chỉ vừa hoàn thành đại lễ, bên ngoài dân chúng vẫn còn đang mở tiệc chúc mừng cho quốc hôn của đế hậu, tự mình ngươi nói thử xem.”

“ Như thế này cũng có thể tính sao? Ta và người rõ ràng cái gì cũng đã làm qua cả rồi, còn cần cái gì trình tự sau khi thành hôn?”

“ Đương nhiên.” Ngôn Phong cong khóe môi cười nói.

Hoàng đế lại nhìn mái tóc đen dài của Phiên Vân bồng bềnh nổi trong nước, cả lớp y phục mỏng bị nước thấm nước dính vào trên làn da trắng hồng của y lộ ra trước mắt. Xem Phiên Vân như vậy cho dù ban đầu hắn cũng chỉ muốn đùa y một chút nhưng bây giờ lại không thể kiềm chế được dục vọng, Ngôn Phong kéo hai tay Phiên Vân vòng qua cổ mình lại cúi người bế y lên rời khỏi hồ nước.

Chương 92:

“ Hoàng thượng, đợi một lát đã.” Phiên Vân hai tay vòng trên cổ Ngôn Phong lại ôm chặt hơn, y nhìn chăn đệm và cả hỷ phục đỏ lúc mình cởi ra ném trên giường mà có chút ngượng. Phiên Vân nhỏ giọng ngập ngừng: “ Như… như vậy… giường sẽ bị ướt.”

“ Không sao.” Ngôn Phong hơi cong khóe môi, hắn đặt Phiên Vân nằm xuống trên giường mới nói: “ Sau đó cũng cần phải thay lại một lần, vì vậy ngươi không cần quan tâm làm gì.”

“ Thay…?”

“ Phiên nhi.” Ngôn Phong tay chống hai bên, hắn nhìn Phiên Vân trên người chỉ có một lớp nội y mỏng bị ướt, hoàn toàn để lộ làn da trắng hồng hòa với màu đỏ tươi của chăn đệm trông lại càng thêm dụ hoặc mà khẽ cười: “ Đáng tiếc, hỷ phục của ngươi phải nên để ta cởi ra mới phải.”

“ Hoàng thượng hay ta cởi có khác nhau sao?”

“ Đương nhiên.” Ngôn Phong cúi người, hắn sát bên tai Phiên Vân mới nói: “ Khi ta chọn kiểu dáng hỷ phục cho ngươi, cả khi nhìn thấy Phiên nhi đang tiến hành nghi lễ ở đại điện, đều nghĩ đến lúc ta cởi nó ra trông ngươi sẽ có dáng vẻ gì, có bao nhiêu đáng yêu.”

Biết mấy lời của hoàng đế là cố ý muốn trêu chọc mình, thế nhưng Phiên Vân da mặt mỏng vẫn ngượng đến đỏ ửng. Y đầu nghiêng sang một bên muốn né tránh: “ Người mấy lời như vậy nói ra không thấy mất mặt sao?”

“ Ngươi là hoàng hậu của ta, vì sao phải mất mặt?” Ngôn Phong nói lại dùng tay kéo Phiên Vân trở lại, hắn dịu dàng hôn xuống đôi môi vừa hé ra muốn nói gì đó đều bị chặn mất. Từ đôi môi đến hơi thở của y đều còn vương lại một chút hương vị của rượu đã uống lúc ở đại điện, cảm giác có chút mới mẻ, Ngôn Phong tiện tay như vậy cũng cởi ra lớp nội y mỏng trên người Phiên Vân.

So với bình thường có chút khác biệt, Phiên Vân có thể nhận ra từng hành động cử chỉ hay từng cái hôn của Ngôn Phong đều dịu dàng hơn rất nhiều. Hắn mỗi lần đều như thú dữ bị bỏ đói, vừa ôm được y vào lòng đã thô bạo cắn xé tựa như đang hận chính mình không thể nuốt y vào bụng, lần này có thể nhẹ nhàng ân cần như vậy quả thật

đáng ngạc nhiên.

Phiên Vân tuy không sợ hãi cùng chán ghét hắn như vậy, nhưng khi được ôm một cách dịu dàng vẫn khiến y cảm thấy bình tĩnh và có một chút mong chờ hơn. Phiên Vân hai tay vòng qua cổ Ngôn Phong siết lại, cơ thể cũng tự động đáp trả lại cái hôn của hắn, đầu lưỡi hơi vươn ra một chút cùng hắn quấn tại một chỗ.

Hiếm khi có thể để Phiên Vân chủ động như vậy, Ngôn Phong một chút nữa lý trí cũng muốn mất sạch. Hắn chờ rất lâu mới có thể thật sự biến người này hoàn toàn trở thành của mình, đường đường chính chính cưới y về, để cả thiên hạ này đều biết Đàn Phiên Vân chính là hoàng hậu của hắn.

Cũng vì vậy hắn muốn để Phiên Vân biết, với hắn y có bao nhiêu quý giá và đáng trân trọng đến nhường nào. Kiềm chế lại dục vọng của bản thân để ôm y một cách dịu dàng nhất.

Cái hôn triền miên kéo dài hồi lâu mới ngừng lại, Phiên Vân cảm nhận đầu lưỡi hoàng đế trên cơ thể mình trượt dần xuống, khắp nơi trên da thịt đều lưu lại dấu vết khi hắn đi qua đến nhột nhạt. Y bất chợt hoảng sợ mới hơi vươn người dậy mà phát ra tiếng: “ Hoàng thượng, nơi đó… chờ đã.”

“ Nơi đó không cần… Ahh.” Hai tay bị giữ lại cố định không thể cử động, phân thân đang ngẩng cao đầu đột ngột lại bị cảm giác ấm nóng ẩm ướt bao lấy khiến Phiên Vân kêu lớn một tiếng.

Đây là lần đầu tiên khoái cảm đột nhiên như chạy đến mỗi nơi trên cơ thể khiến đầu óc cũng không còn có thể suy nghĩ được gì, hai tay không còn muốn phản kháng mà nắm chặt lấy đệm giường, Phiên Vân cắn lấy vành môi mình để không phát ra tiếng kỳ lạ lại liên tục lắc đầu.

Phiên Vân là nam nhân đương nhiên vẫn sẽ có nhu cầu trong chuyện phu thê, thế nhưng ở cùng với Ngôn Phong khả năng duy nhất y cũng chỉ có thể nằm dưới. Vì vậy phân thân bị hắn ngậm lấy liếm lộng khiến cơ thể chưa từng trải qua việc này không thể chống lại, y tay chân đều như mềm nhũn ra không có sức lực phó thác hoàn toàn cho Ngôn Phong.

“ A… ư… không… không được.” Phiên Vân nghiến răng, y chưa từng

nghĩ hoàng đế phải phải làm những việc này cho mình. Đến khi không thể giữ được nữa mới lớn tiếng: " Ta sắp… hoàng thượng… Ngôn Phong, mau buông…"

Ngôn Phong vẫn không hề có ý định sẽ buông ra mà còn ra sức liếm mút khiến Phiên Vân không chịu nổi, y thế nhưng vẫn không cho phép mình bắn trong miệng hắn lại dùng hết lỳ trí cùng sức lực có thể, Phiên Vân túm lấy tóc hoàng đế kéo mạnh hắn lại, cũng vừa lúc không thể giữ mà bắn ra.

Nhìn Phiên Vân mặt vừa thẹn đỏ quay đi không chịu nhìn hắn, Ngôn Phong nhếch môi cười. Hắn quệt đi một ít bạch trọc của y dính trên mặt mình, Ngôn Phong cúi người cắn vành tai Phiên Vân, tay hắn lại lần xuống bên dưới giữa hai cánh mông y mà tìm kiếm lối vào.

" Ư…" Phiên Vân khẽ rên một tiếng khi ngón tay Ngôn Phong đi vào bên trong, y so với trước cũng đã dần quen với chuyện này mới không còn cảm thấy quá khó chịu nữa.

Ngôn Phong lại trầm giọng nói: " Phiên nhi, nơi này của ngươi dường như đã quen với ta. Mềm mại như vậy, cho dù bây giờ trực tiếp đi vào cũng không có vấn đề đi."

" Người…. Ah!" Ngôn Phong miệng tuy nói vậy nhưng hắn bên dưới lại bất ngờ cho vào thêm hai ngón tay để khuếch trương, Phiên Vân không nói lại trừng mắt cố tỏ ra dáng vẻ tức giận với Ngôn Phong, thế nhưng y lại không nghĩ tới, vào trong mắt hắn biểu hiện này của mình lại có bao nhiêu đáng yêu cùng dụ hoặc.

Ngôn Phong lần này có thể nói là kiên nhẫn hơn lúc trước rất nhiều, hắn có thể vì không có cao dược của Nhã Thanh nên vô cùng cẩn thận khi chuẩn bị cho Phiên Vân. Hắn khuếch trương nội bích còn không quên bên kia phia trên đầu ngực y vừa quấy phá vừa cắn mút, cảm giác khắp nơi bị khiêu khích lại không thể thỏa mãn đến khó chịu.

Phiên Vân cảm nhận được cự vật cương cứng của Ngôn Phong đôi khi không tự chủ cạ vào trên bụng mình, thế nhưng hắn vẫn có thể giữ được đến bây giờ đúng là đáng ngạc nhiên. Phiên Vân kéo Ngôn Phong đối diện với mình, vươn người hôn lên môi hắn lại khẽ giọng

nói bên tai: “ Hoàng thượng, như vậy được rồi… ta không sao đâu.”

“ Phiên nhi.” Ngôn Phong giọng khàn đặc kìm nén dục vọng, hắn vừa nghe Phiên Vân nói thì không thể giữ được nữa. Tay vòng đến sau lưng ôm lấy Phiên Vân, cự vật cũng đặt ở cửa động bến dưới động thân đi vào trong.

“ Ahh!”

“ Ừm…” Ngôn Phong khẽ phát ra tiếng trong cổ họng, hắn chờ đợi hồi lâu khiến dục vọng của mình vừa cương cứng đến phát đau, khi đi vào bên trong Phiên Vân lại càng khó kiềm chế hơn. Cự vật được nội bích mềm mại của Phiên Vân ôm chặt lấy cảm thấy vô cùng thoải mái, Ngôn Phong nghiến răng: “ Phiên nhi, xin lỗi.”

“ Hoàng thượng?”

“ Ta biết ngươi rất mệt vì mấy ngày này nghi thức quốc hôn, không có thời gian nghỉ ngơi nhiều, nhưng… ta không giữ được nữa.”

Phiên Vân tròn mắt ngạc nhiên một chút, hắn vừa động đã đi vào hết bên trong khiến y bụng khó chịu một ít, thế nhưng Ngôn Phong lại giữ nguyên như vậy không cử động mà kiên trì nói mấy lời này. Phiên Vân mỉm cười, y nhỏ giọng: “ Không sao.”

“ Phiên nhi!”

“ Ta yêu hoàng thượng, nên... vì là hoàng thượng nên không sao cả." Phải nói mấy câu đáng xấu hổ trong tình trạng này khiến Phiên Vân có chút ngập ngừng: " Ta... ta bây giờ… thật sự cảm thấy rất hạnh phúc. Vậy nên… ah!”

Phiên Vân đỏ mặt, y vừa cảm thấy cự vật thô cứng trong cơ thể mình hình như có lớn hơn. Y từ trước đến nay còn không nghĩ hắn có thể như vậy: “ Hoàng thượng, người vừa rồi… ư… khoan… Ahh!”

“ Phiên nhi.” Ngôn Phong ôm chặt lấy Phiên Vân, bên dưới lại bắt đầu động thân ra vào: “ Đây là lỗi của ngươi… lại nói những lời như vậy trong lúc này…”

“ Người… ah, hoàng thượng… chậm… ừm…”

Ngôn Phong phủ môi mình lên đôi môi của y, lưỡi lại luồn vào bên trong khoang miệng y quấy phá chặn lại mấy lời nói chẳng khác nào

thêm khiêu khích dục vọng của hắn. Bên dưới liên tục chuyển động hông ra vào không ngừng nghỉ, hắn hoàn toàn bị con người này mê hoặc không có lối thoát, nếu trên đời có một thứ mãi mãi không thể buông bỏ, đối với hắn mãi mãi chỉ có thể là y.

Bên ngoài điện vài cung nhân được căn dặn mang thức ăn đến cho Phiên Vân đều bị Điềm Nhi chặn lại, nhìn vẻ mặt không hiểu chuyện của mấy tiểu cung nữ Điềm Nhi mới bình tĩnh nói: “ Lúc đầu hoàng hậu vừa trở về mới cần ăn chút gì đó, nhưng hoàng thượng không bao lâu cũng đi vào trong nên bây giờ không tiện.”

“ Vậy… Điềm Nhi tỷ tỷ... mấy thứ này…?”

" Ahh...!"

Đúng lúc bên trong tẩm phòng lại có tiếng truyền ra khiến không khí trở nên kỳ lạ, Điềm Nhi vờ ho nhẹ một cái nhưng sắc mặt lại vô cùng bình tĩnh và chính chắn nói: “ Khụ... đồ ăn đương nhiên không cần nữa, các ngươi đều mang đi. Khi nào cần ta sẽ lại cho người đến bảo.”

Mấy tiểu cung nữ hiểu ra mới nhìn nhau đỏ mặt rồi lại cúi đầu: “ Chúng ta hiểu rồi, làm phiền Điềm Nhi tỷ tỷ.”

“ Lui đi, lui đi.” Điềm Nhi xua tay lại nghĩ, cũng may mắn nàng vừa thấy hoàng thượng đã liền biết việc phát sinh sau đó mới cho người lui đi cả. Nếu không tiếng của hoàng hậu như vậy đến tận chỗ này cũng có thể nghe thấy, chỉ sợ ngày mai đến lại sẽ khiến y xấu hổ không thôi.

Vừa xong nghi lễ, hoàng hậu trở về hoàng đế cũng lập tức theo sau, đã vậy vừa nghe nói hoàng hậu đang tắm hoàng đế còn chẳng có chút kiên nhẫn nào mà chạy vào trong. Chỉ sợ nếu để truyền ra ngoài, uy phong của hoàng đế mà bao người đang ca tụng ngưỡng mộ kia đều mất sạch cả.

Chương 93:

“ Sư phụ.” Tiểu Tri Hân nhìn nhìn Nhã Thanh một vòng lại nói: “ Người gần đây có phải ăn rất ít không? Nhìn sư phụ đi, hình như nhìn còn gầy hơn cả lúc trước nữa.”

“ Có sao?” Nhã Thanh lại tiếp tục lật trang sách, mắt cũng chỉ tập trung vào đó mà tùy ý xem như trả lời nha đầu kia một tiếng: " Ngươi nghĩ nhiều rồi."

Tiểu Tri Hân lại cao hứng xắn luôn cả ống tay áo của Nhã Thanh lên lại nói: “ Người xem đi, đúng là gầy hơn a. Ta một tiểu cô nương xem ra còn có bắp thịt hơn cả sư phụ, thảo nào tổ mẫu luôn nói trong nhà nhất định phải có thêm vài cái nam nhân, sư phụ tuyệt đối không thể nhờ đến.”

“ Nói linh tinh.” Nhã Thanh nhăn mày, y khẽ giọng trách một tiếng.

Tiểu Tri Hân lại không chịu thôi, cô bé nhìn bàn tay của Nhã Thanh sắc da trắng bạch còn lộ cả gân xanh, tuy nhìn rất thích nhưng lại không tốt chút nào: “ Không được, nếu sư phụ còn biếng ăn đến ốm yếu như vậy ta nhất định sẽ nói lại với tiểu sư phụ.”

“ Hôm nay còn dám mang tiểu sư phụ ngươi ra dọa ta?” Nhã Thanh kéo lại tay áo của mình, y lại cầm cuốn sách gõ nhẹ lên trán Tiểu Tri Hân: “ Không phải sư phụ ngươi gầy, chẳng qua là tiểu nha đầu ngươi ăn quá nhiều nên mới béo ra thôi.”

“ Sư phụ người quá đáng.” Tiểu Tri Hân xoa trán đỏ mặt, cô nhóc lại ra vẻ uất ức xụ mặt xuống: “ Nói nữ tử người ta béo ra, người không tế nhị chút nào.”

“ Ngươi mà cũng biết xấu hổ à, nhanh đi cho Tiểu Thanh ăn đi.”

“ Gì chứ.” Tiểu Tri Hân vừa xoay lưng đi vừa lẩm bẩm: “ Tiểu Thanh nó còn béo hơn cả ta, sư phụ cần lo nó bị đói sao?”

Nhã Thanh thở dài một hơi lại nhìn vào mấy trang sách, y tuy vậy suy nghĩ vẫn không ở đó mà lại nghĩ đến tình hình bây giờ của bản thân. Nhã Thanh ham học y thuật cũng không có hứng thú với võ học, vì vậy sau khi sử dụng Tử Doanh Đoàn y nghĩ không có khả năng với luyện võ cũng không có vấn đề.

Thế nhưng cơ thể Nhã Thanh từ trước đã suy nhược hơn rất nhiều so với các nam tử cùng lứa, so với Phiên Vân bề ngoài có vẻ giống nữ nhân nữ vậy nhưng sức lực cùng với y còn tốt hơn. Vì vậy gần đây y cũng tự nhận thấy sức khỏe của mình cũng ngày một kém, nếu về sau muốn giống như trước hành y khắp nơi cũng khó khăn hơn.

Nói lại thì Nhã Thanh quyết định ở lại hoàng thành mở y quán vì hai nguyên do, một là mới bắt đầu khắp nơi loạn lạc cũng không có chỗ an toàn, y cũng Diễm Nghệ ở chỗ này vẫn tốt hơn đi khắp nơi không ổn định, hai là bản thân Nhã Thanh vẫn lo lắng cho Phiên Vân không biết y ở cùng hoàng đế sẽ ra sao.

Bây giờ nghĩ lại Phiên Vân trở thành hoàng hậu một nước, hoàng đế lại xem như không hề có ý lập phi còn sắc phong thêm một vị hoàng tử, xem như muốn cho tất cả mọi người đều biết hắn không cần một người thừa kế là con ruột của mình. Thêm vào Diễm Nghệ ở đây có y quán để quán xuyến, nàng ta cũng khá thân thiết với mấy vị đại thẩm xung quanh, bây giờ Nhã Thanh xem như không cần phải lo lắng gì nữa.

Y hiện tại có thể giao lại y quán cho Diễm Nghệ trông coi, lại có cả Dương Nhân và Tiểu Tri Hân phụ giúp chắc chắn sẽ tốt. Nhã Thanh cũng có thể an tâm lại đi khắp nơi vừa trị bệnh vừa học hỏi thêm nhiều kiến thức y thuật mới, thế nhưng…

Nhã Thanh trầm mặt, ngày trước ngoài những người thân như Diễm Nghệ hay Phiên Vân, y không cần phải bận lòng bất cứ điều gì. Bây giờ lại còn vì kẻ khác mà chần chừ trong quyết định của bản thân đúng là không giống con người y trước kia nữa. Chân mày nhíu lại càng chặt, Nhã Thanh khó chịu lên tiếng: “ Qủa nhiên dính vào những kẻ phiền phức liền không có chuyện gì tốt đẹp.”

“ Lại có kẻ nào khiến ngươi khó chịu không vui sao?” Diễm Nghệ vừa ra chợ mua đồ về, vào tới nơi lại nghe nhi tử than phiên một câu mới nói: “ Dù sao mấy hôm nay cũng không có bao nhiêu người đến xem bệnh, nếu buồn chán quá thì vào cung thăm biểu đệ của ngươi đi.”

Nhã Thanh ở bàn xem bệnh của mình đứng lên, y đi lại xách mấy gói đồ giùm Diễm Nghệ mới nói: “ Phiên vân bây giờ sợ rằng cũng không

có thời gian cùng ta nói chuyện, hơn nữa hoàng cung cũng không giống như người đi chợ, thích ra vào lúc nào đều có thể.”

“ Cũng còn phải xem lại chúng ta là ai chứ, muốn ra vào một chút cũng bị cản lại sao?”

“ Được rồi.” Cầm mấy gói đồ trên tay cũng cảm thấy khá nặng, Nhã Thanh lên tiếng hỏi: “ Người mua gì mà nhiều vậy, tại sao không dẫn Tiểu Tri Hân cùng đi để xách hộ.”

“ Mua thêm ít thịt cá với sườn, còn có cả tổ yến với mấy loại gia vị… nói chung đều là muốn tẩm bổ cho ngươi cả đi, ngươi tự nhìn lại mình xem, trừ bỏ cả y phục trên người thì còn lại bao nhiêu cân nặng.”

“ Lại là chuyện này?” Vừa rồi hết Tiểu Tri Hân bây giờ lại đến Diễm Nghệ, Nhã Thanh cũng không phải không nhận ra mình ốm đi một vòng, thế nhưng cũng không phải xem là vấn đề lớn.

“ Ta tuổi chắc cũng không còn tốt nữa, mới đó đã thấy đau vai nhức mỏi.” Diễm Nghệ ngồi xuống ghế lại đấm đấm trên vai mình mới nói: “ Đáng tiếc mấy hôm nay đều không thấy Vong Âm và Thẩm Ngụy đâu, nếu không lão nương ta cũng không phải tự mình mua đồ vác nặng.”

Nhã Thanh nhăn mày: “ Vong Âm và Thẩm Ngụy thân phận không giống thường dân chúng ta, người đứng xem họ như kẻ sai vặt, trở thành thói quen sẽ không tốt. Mấy ngày nay đều bận rộn với quốc hôn, hơn nữa cả hai người họ vừa mới thăng chức cũng chẳng còn thời gian rảnh rỗi như vậy chạy đến đây, mẫu thân từ giờ có việc nhờ ta là được rồi.”

“ Nhờ ngươi? Ngoài xem bệnh bốc thuốc ngươi làm nổi sao?” Diễm Nghệ vừa nói đã nhìn thấy vẻ mặt khó chịu của Nhã Thanh, nàng thở dài lại tìm chuyện khác nói tránh đi: “ Thẩm Ngụy kia không nói tới, riêng Vong Âm vài hôm có nhất định cũng sẽ chạy đến thôi, ngươi nhìn xem hắn như vậy đừng nói với lão nương ngươi nhìn không ra.”

Diễm Nghệ nói nhưng chẳng thấy Nhã Thanh có chút biểu hiện kỳ lạ nào, nhìn y mang mấy mấy gói đồ để sang một bên rồi ngồi trở lại vị trí cũ, Diễm Nghệ vừa tò mò hiếu kỳ mới đến gần bên cạnh nhi tử nói: “ Nhã Thanh, nói mẫu thân biết ngươi đối với Vong Âm kia thật ra là thế nào đây.”

“ Thế nào là thế nào?” Nhã Thanh lại lật sách ra muốn xem lập tức lại bị Diễm Nghệ đóng sách lại. Y ngước mắt nhìn nàng nói: “ Mẫu thân có thể đừng tìm thêm việc cho ta có được không?”

“ Ngươi trở thành con người không rõ ràng như vậy từ bao giờ?” Diễm Nghệ nói: “ Hắn đối với ngươi lời nói hành động đều rõ ràng như ban ngày rồi kìa, lần đó còn vì ngươi suýt chút mất mạng dưới móng hổ ngươi còn không chịu động lòng.”

“ Phiên Vân thích hoàng thượng, không có nghĩa ta cũng sẽ thích Vong Âm.”

“ Vậy là ngươi không thích?”

“ Không phải…” Nhã Thanh ngập ngừng, y nếu thật sự không thích thì đã sớm đuổi người từ lâu, làm gì có chuyện để Vong Âm gần bên cạnh mình như vậy. Bản thân Nhã Thanh cũng nhận ra y càng ngày càng quen với sự có mặt của Vong Âm và Thẩm Ngụy bên cạnh mình, thế nhưng cái đó cũng có thể gọi là thích sao?

Diễm Nghệ thở ra: “ Nhã Thanh, ngươi đối với tình cảm của kẻ khác có thể dễ dàng nhìn ra như vậy, nhưng tình cảm của bản thân lại quá mù mờ. Tự mình suy nghĩ xem đi, ngươi với hắn là thế nào.”

“ Ta…” Nhã Thanh trầm mặt: “ Ta không muốn giống Phiên Vân.”

“ Cái gì mà không muốn giống Phiên Vân?” Diễm Nghệ tỏ ra tức giận vì lời nói của Nhã Thanh: “ Đừng nói với mẫu thân ngươi không hài lòng khi thấy biểu đệ ngươi thích một nam nhân, mặc kệ người bên ngoài nghĩ ra sao nhưng nếu ngay cả ngươi cũng như vậy thì y biết phải thế nào?”

“ Ý ta không phải như vậy.” Nhã Thanh lại nói: “ Ta không muốn giống Phiên Vân, ngoài y và mẫu thân… ta không muốn thay đổi bản thân hay mong ước của mình vì kẻ khác giống như Phiên Vân vậy…”

Nhã Thanh không nghĩ việc yêu thích một người hay vì người đó mà thay đổi là sai, chỉ là bản thân y không muốn như vậy. Nhã Thanh nhận ra nếu y thật sự vẫn ở lại, một ngày nào đó y chắc chắn cũng sẽ thay đổi. Nếu đã quyết định thì không cần phải đắn đo thêm nữa, Nhã Thanh kiên định nhìn Diễm Nghệ: “ Mẫu thân, vài ngày nữa giúp ta thu xếp một ít đồ có được không?”

“ Thu xếp đồ?” Diễm Nghệ nhíu mày: “ Ngươi lại muốn đi sao?”

“ Ở mãi một chỗ không phải tính cách của ta, thời gian này mọi chuyện đều đã ổn định cả nên đột nhiên lại muốn đi đây đó một chút. Tiểu Tri Hân vẫn còn chưa hiểu chuyện, mẫu thân giúp ta dạy bảo nha đầu đó, về sau ta cũng mang nó ra ngoài học hỏi nhiều hơn.”

Diễm Nghệ xem vẻ quả quyết của Nhã Thanh, nàng suy nghĩ lại xua tay: “ Bỏ đi, dù sao mẫu thân cũng không nói được ngươi. Trước khi đi nên nói với Phiên Vân một tiếng, tránh để nó lo lắng cho ngươi.”

“ Ta biết rồi, đợi một hai ngày nữa nói với y cũng không muộn.”

Diễm Nghệ gật gật đầu lại quay lưng bỏ đi, nàng ra xem ngoài nhìn thử xem, thấy Tiểu Tri Hân đang ngồi canh trước cửa y quán lại lên tiếng gọi: “ Tri Hân.”

“ Tổ mẫu?”

“ Lại đây.”

Thấy Diễm Nghệ gọi mình, Tiểu Tri Hân vội vàng cười nói chạy lại: “ Tổ mẫu về rồi sao, một lát Dương đại ca đến trông chừng phía trước rồi ta sẽ giúp người nấu cơm có được không?”

“ Ngoan.” Diễm Nghệ tươi cười xoa đầu Tiểu Tri Hân lại ghé sát vào tai cô bé nói nhỏ gì đó.

Tiểu Tri Hân mặt ngạc nhiên lại buồn vui lẫn lộn, sau đó cô nhóc cứ liên tục gật gật đầu: “ Biết rồi tổ mẫu, cứ giao lại cho ta đi.”

“ Tốt lắm.” Thấy cô nhóc hớn hở chạy đi mất, Diễm Nghệ lại tỏ ra đắc ý: “ Muốn trốn đâu có dễ vậy, hiền tế tốt như thế ta đi đâu mà kiếm. Cũng đừng trách mẫu thân bán đứng ngươi."

Chương 94:

“ Nhã Thanh định rời đi?” Vong Âm ngạc nhiên nghe Tiểu Tri Hân nói, hắn cùng Thẫm Ngụy và những người khác vừa ra khỏi cửa cung đã nhìn thấy cô bé dáng vẻ bồn chồn chờ bên ngoài, không ngờ lại nghe đến chuyện này: “ Nhưng muốn rời đi là ý gì, Phiên… hoàng hậu không phải vẫn ở hoàng thành, y lại muốn đi đâu?”

Tiểu Tri Hân lắc lắc đầu: “ Tổ mẫu nói sư phụ sẽ rời khỏi hoàng thành, hình như thời gian cũng sẽ rất lâu mới trở về.”

" Y không nói là muốn đi đâu sao?"

" Là đi khắp nơi đó." Tiểu Tri Hân thật thà nói: " Là xem ở đâu có người bệnh, sư phụ sẽ chữa trị cho họ."

“ Cũng Phải.” Ngọc Trúc nghe thấy cũng lên tiếng nói: “ Nhã Thanh từ lúc trước hình như cũng thích đi khắp nơi hành y, bản thân tự do không muốn bị bó buộc ở một chỗ, cho nên y bây giờ thời điểm ổn thỏa, muốn đi cũng không có gì lạ.”

Ngọc Trúc nói lại chú ý đến sắc mặt Thẫm Ngụy bên ngoài chẳng tỏ vẻ gì, thế nhưng dường như rất để ý lời Tiểu Tri Hân nói. Tên này nếu không chủ động cạy miệng hắn cũng sẽ chẳng nói gì, Ngọc Trúc lại hướng Thẫm Ngụy lên tiếng hỏi: “ Ngươi sao vậy, không vui?”

Thẫm Ngụy bỏ qua lời của Ngọc Trúc, hắn trầm mặt không nói. Việc Nhã Thanh lần trước vì muốn ngăn chặn độc trong cơ thể đã phải dùng đến Tử Doanh Đoàn, ở đây ngoài hắn và Tiểu Tri Hân thì không có ai biết. Nhã Thanh cơ thể yếu ớt còn muốn một mình đi khắp nơi trị bệnh cho người khác, y không biết quý mạng của mình sao?

“ Này này… đại phu tốt như Nhã Thanh đến thái y viện cũng không có người giỏi hơn được, để y đi như vậy không đáng tiếc sao? Lỡ như giống lần trước hoàng thượng xảy ra chuyện thì biết tìm ai đến…”

“ Ngươi miệng quạ nói nhảm cái gì?” Nghe Thạo Lâm chen vào đã có lời không hay, Văn Huân lớn tiếng: “ Ngươi bớt nói vài câu cũng sẽ bớt đi thứ vài thứ xui rủi.”

Thạo Lâm lại nhìn Vong Âm: “ Ta thấy nếu đã không muốn để người đi mất thì dùng thủ đoạn một chút, ra lệnh quân lính canh phòng chặt chẽ, chỉ cần Nhã Thanh xuất hiện thì tìm cách chặn y lại là xong. Tên

đại phu gầy yếu đó thì chạy đi đâu được, mọc cách cũng khó bay."

" Cái này còn chưa dám khẳng định." Văn Huân cười nói: " Nhã Thanh cho dù không có thân phận và tước vị gì, nhưng nên nhớ người ta là biểu ca của hoàng hậu, còn là người được hoàng thượng kính nể. Ta thấy ngươi muốn khó dễ Nhã Thanh, nên nhìn lại mình trước đi."

“ Văn Huân nói không sai, ngươi bớt nói vài câu mới là chuyện tốt. Dù sao sau đó cũng không còn việc gì, ta cùng với Tiểu Tri Hân đến y quán khuyên Nhã Thanh một lát.” Vong Âm nóng vội nói lại nhìn thấy Tiểu Tri Hân cứ lưỡng lự gì đó mới hỏi: “ Làm sao vậy?”

“ A… Vâng.” Tiểu Tri Hân lén nhìn Thẩm Ngụy, thấy hắn chẳng chịu có hành động gì mới tiếc nuối gật đầu.

Ngọc Trúc thấy Vong Âm cùng Tiểu Tri Hân đi rồi liền khẽ nhíu mày một chút, y chủ động vỗ nhẹ lên vai Thẩm Ngụy: “ Người mặc kệ sao?”

“ Chuyện gì?”

“ Thời gian này thấy ngươi chịu chủ động với một người như vậy còn cho rằng ngươi suy nghĩ đã thông suốt, không ngờ vẫn như vậy.”

Nghe Ngọc Trúc nói Thẩm Ngụy lại trầm giọng rồi xoay lưng hướng trở về phủ: “ Với tính khí của y, Vong Âm có khả năng khuyên được sao?”

“ Hai người đang nói về ai vậy?” Nghi Tuyết nhìn Ngọc Trúc hỏi: “ Là Nhã Thanh đó sao, biểu ca của Phiên Vân?”

Ngọc Trúc mỉm cười: “ Đúng vậy.”

“ Y đi hay ở thì có vấn đề gì lại khiến mọi người đều không muốn như vậy.” Nghi Tuyết nhớ tới Vong Âm vội vàng chạy đi vừa rồi, nàng làm lạ: “ Không lý nào Vong Âm như vậy… có tình cảm với y sao?”

“ Hắn hành động đến cử chỉ đều để lộ cả ra ngoài ai cũng có thể nhìn thấy, chỉ có đại ca ngươi lại không chịu tiến thủ gì cả.” Ngọc trúc thở ra: “ Thật đáng lo lắng cho hắn, dù sao về chuyện tình cảm Thẩm Ngụy đây mới là lần đầu gặp phải. Bảo hắn đánh giặc giết người thì

không có vấn đề, kêu hắn đi lấy lòng người khác thì lại thua kém Vong Âm một bậc rồi.”

“ Tình cảm?” Nghi Tuyết ngạc nhiên: “ Khoan đã… Thẩm Ngụy huynh ấy không phải thích ngươi sao…?”

“ Thích ta?”

Ngọc Trúc so với Nghi Tuyết còn tỏ vẻ ngạc nhiên hơn, nhìn y như vậy Bất Triết cũng chen vào hỏi: “ Vậy là không phải sao?”

“ Ta cũng nghĩ Thẩm Ngụy thích là Ngọc Trúc mới phải chứ?”

“ Đúng vậy, ngoài hoàng thượng cũng chỉ có Ngọc Trúc. Còn không chưa từng thấy hắn chịu nghe lời ai cả.”

" Nói vậy cũng không đúng, gần đây ta hay thấy Thẩm Ngụy đến y quán đó, còn xem hắn bị sai bảo làm mấy việc lặt vặt nữa, đúng là khó tin."

Văn Huân lớn tiếng: " Ngươi không nói đùa chứ? Vậy là Thẩm Ngụy tương tư Ngọc Trúc bao lâu nay không được đáp trả, bây giờ thì nảy sinh tình cảm với Nhã Thanh sao?"

“ Các ngươi đều nghĩ vậy?” Ngọc Trúc trước nay đều giữ dáng vẻ hòa nhã điềm tĩnh, sắc mặt lúc này lại có chút đáng sợ nhớ lại trước kia bọn họ hai người rèn luyện với Ngôn Phong, không biết đã muốn đấu đến kẻ sống người chết bao nhiêu lần. Nếu không có sự cố lần đó khiến y không thể luyện võ nữa, chỉ sợ bây giờ mọi người đều nghĩ y và Thẩm Ngụy còn có thù oán truyền kiếp đi.

-

“ Nhã Thanh đại phu, chân của ta sẽ không sao chứ.”

“ Không sao.” Nhã Thanh băng bó vết thương bị cành trúc gãy đâm trúng ở chân của một vị huynh đệ, y lại nói: “ Cũng may vết thương không sâu, cũng không có quá nhiều mảnh trúc bị ghim bên trong nên chăm sóc vết thương kỹ một chút thì mau khỏi thôi.”

Thê tử của hắn đứng bên cạnh nghe Nhã Thanh nói mới thở phào nhẹ nhõm: " Vậy thì tốt quá, lúc nhìn thấy vết thương của huynh ấy ta còn lo lắng cái chân này không thể đi đứng được nữa."

" Nàng nói cái gì vậy?."

" Được rồi." Nhã Thanh mỉm cười lại đưa cho cô nương kia mấy gói thuốc: " Cái này dùng cho tướng công của cô, trở về mỗi ngày thay băng hai lần. Sau này cẩn thận một chút, đừng để hắn bất cẩn như vậy nữa."

" Ta nhớ rồi, đa tạ đại phu."

Nhã Thanh gật đầu, y giúp cô nương kia đỡ tướng công mình đứng dậy ra cửa rồi mới trở vào trong. Nhã Thanh bên này cũng không còn người đến xem bệnh mới đến chỗ quầy bốc thuốc, nhìn thấy Diễm Nghệ đang xem lại mấy sổ sách ghi chép chi tiêu mới nói: " Mẫu Thân."

" Hả… à." Điễm Nghệ ngước đầu nhìn Nhã Thanh lại hỏi: " Người xem bệnh đều xong cả rồi sao?"

" Xong rồi." Nhã Thanh lại hoài nghi lên tiếng: " Mẫu thân không phải nói nhờ Tiểu Tri Hân đi mua giúp người ít đồ, nha đầu này đi đến giờ vẫn chưa thấy mặt mũi đâu, thật ra là mua cái gì?"

" À." Diễm Nghệ đảo mắt đi nơi khác, nàng suy nghĩ rồi mới nói: " Là mấy xấp vải mới để may y phục cho Tiểu Tri Hân, nha đầu đó chắc lại cao hứng quá nên mới không biết phải lựa loại nào mình ưng ý mới lâu như vậy."

" Y phục mới?" Nhã Thanh nhíu mày: " Thật đáng nghi ngờ, người trước giờ hào phóng như vậy còn muốn mua vải may y phục cho Tri Hân?"

Diễm Nghệ nghe nói thì lớn tiếng: " Ý ngươi nói mẫu thân ngươi xấu tính đến không thể may cho đồ đệ ngươi một bộ y phục sao?"

Diễm Nghệ như vậy Nhã Thanh cũng im lặng không nói, y suy nghĩ rồi định xoay lưng đi, không ngờ vừa lúc Vong Âm lại xuất hiện. Thấy hắn cùng Tiểu Tri Hân từ bên ngoài đi vào, Nhã Thanh liếc mắt về phía Diễm Nghệ thì nàng giả vờ như không thấy.

Diễm Nghệ vội vàng tìm đường trốn còn không quên lớn tiếng gọi: “ Tri Hân, sao giờ này mới về? Mau ra bếp phụ ta nấu cơm đi.”

“ Vâng tổ mẫu.”

“ Hợp tác ăn ý như vậy?” Nhã Thanh nói thầm một câu lại thở dài, y nhìn Vong Âm mặt mày u ám tỏ ra khó chịu mới nói: “ Ngươi muốn nói cái gì thì cứ nói, nhưng ta chưa chắc sẽ đồng ý.”

“ Ngươi thật sự muốn rời khỏi hoàng thành?”

Vong Âm trong giọng nói pha một chút tức giận, tuy đây là lần đầu tiên hắn có thái độ như vậy nhưng Nhã Thanh vẫn không thấy lạ. Y nói cũng tiện tay xếp lại mấy số sách vừa rồi Diễm Nghệ bày ra đó mà chưa chịu dọn: “ Đúng vậy, dù sao y quán cũng đã có mẫu thân ta lo liệu nên sẽ không có vấn đề gì.”

“ Ở đây ngươi cũng có thể biết được nhiều phương thức trị bệnh khác nhau từ sách ở thái y viện mấy thời đại qua, cũng có thể tự do trị bệnh cho mọi người như ngươi muốn. Tại sao nhất định phải đi thì mới được?”

“ Sách của thái y viện quả thật rất tốt, nhưng nếu chỉ biết những kiến thức trên sách thì ta không cách nào tìm ra được những cách trị bệnh hay những loại thuốc mà mọi người vẫn chưa biết đến.” Nhã Thanh lại nói: “ Giống như việc của Tử Kỳ Vi lần trước, nếu không phải do ta tình cờ trị bệnh ở ngôi làng hẻo lánh đó, ta không có khả năng tìm ra được giải dược của nó.”

“ Nhưng…” Vong Âm không có lý do để giữ Nhã Thanh lại, hắn lại nói: “ Bá mẫu thật ra không muốn ngươi đi, ngươi mặc kệ như vậy cũng được sao?”

“ Ta hiểu mẫu thân mình hơn ngươi, nếu thật sự không muốn ta đi chỉ sợ người cũng ôm gói đi chung thôi.” Nhã Thanh nói: “ Hơn nữa ta từ trước đến nay đều như vậy, thích được trị bệnh khắp nơi để có thêm nhiều kiến thức mới.”

“ Vậy…” Vong Âm nghiến răng, cũng không thể dùng quyền lực cưỡng ép, hắn quả nhiên không có lý do gì để giữ y lại?

Nhã Thanh khẽ đưa mắt nhìn Vong Âm, thấy hắn không nói thêm được gì để khuyên mình ở lại nữa thì chỉ như thế muốn xoay lưng đi, Thế nhưng ngay khi y vừa bước một bước đã bất ngờ bị túm lấy tay.

Nhã Thanh tựa lưng vào quầy thuốc lại ngạc nhiên nhìn Vong Âm chặn trước người mình, y nhíu mày: “ Ngươi làm cái gì?”

“ Thật ra… ta..."

“ Còn không tránh ra cho ta?”

“ Nghe ta nói đi.” Vong Âm đột nhiên gắt giọng, hắn áp Nhã Thanh một góc ở quầy thuốc, tư thế này lại thật gần với y. Hắn lần đầu tiên nhận ra, Nhã Thanh so với hắn tưởng tượng còn nhỏ bé và gầy yếu hơn rất nhiều. Vong Âm cơn nóng giận cũng hạ xuống, hắn dịu giọng: “ Nếu ta nói, là ta…”

“ Ngươi nói cái gì cơ?”

“ Là ta không muốn để ngươi đi.” Vong Âm nhìn thẳng vào Nhã Thanh, hắn nghiêm mặt nói: “ Nếu ta nói là ta không muốn ngươi đi, vậy thì ngươi sẽ ở lại chứ?”

“…”

Chương 95:

“ Nếu ta nói là ta không muốn để ngươi đi, vậy thì ngươi sẽ ở lại chứ?”

Nhã Thanh không tỏ ra ngạc nhiên mà chỉ nghiêm mặt nhìn Vong Âm, y im lặng một hồi không nói gì như đang suy nghĩ, như vậy lại tạo cho tình huống lúc này có thêm mấy phần khó xử.

Tưởng rằng người như Vong Âm một lúc cũng chịu thua, thật không ngờ hắn lại kiên trì như vậy kiên nhẫn chờ để được nghe câu trả lời, Nhã Thanh lại thở dài rồi mới lên tiếng: “ Tại sao?”

“ Cái gì?” Không ngờ lại bị Nhã Thanh hỏi ngược thay vì trả lời nói có được hay không, Vong Âm trái lại ngạc nhiên một chút.

Nhã Thanh thẳng thắn nói: “ Ngươi vì cái gì không muốn để ta đi?”

“ Ta…" Vong Âm chưa từng nghĩ đến lý do vì sao bản thân không muốn để Nhã Thanh đi, hắn chỉ là nghĩ không gặp được y thường xuyên nữa thì sẽ cảm thấy khó chịu. Có thể là thích ở gần Nhã Thanh lý do đó đi, nhưng từ “ thích ” này…

Vong Âm nhăn mày suy nghĩ, nếu là trước kia hắn cũng chỉ là nghĩ chữ “ thích " này, đơn giản cũng có thể giống hắn và Thẩm Ngụy hay Sát Âm và cả những tướng lĩnh mười ba doanh Thảo Đường quân, thế nhưng sau khi nhìn thấy quan hệ kia của hoàng thượng và hoàng hậu thì hắn lại có một suy nghĩ khác.

Vong Âm đối với Nhã Thanh không giống nhau, tuy hắn có thể thân thiết với Văn Huân hay Thạo Lâm, nhưng chưa từng nghĩ muốn làm những việc nhỏ nhặt nhất cho họ. Tuy hắn có thể cùng Thẩm Ngụy vào sinh ra tử trên chiến trường, hắn cũng chưa từng nghĩ muốn bọn họ lúc nào cũng ở gần nhau.

Nhưng chỉ vừa nghe nói Nhã Thanh sẽ rời khỏi hoàng thành Vong Âm liền cảm thấy vô cùng khó chịu, hắn chỉ nghĩ đến muốn tìm cách nào đó để giữ y lại.

Chữ “ thích ” này không giống nhau, nhưng có thật sự là hắn đối với Nhã Thanh như vậy, giống như hoàng thượng đối với Phiên Vân?

Vong Âm lại nhìn Nhã Thanh, y gương mặt bình thường không như Phiên Vân lại xinh đẹp hơn cả nữ nhân. Mi mắt, mũi và cả đôi môi… rõ ràng đều có thể nhìn ra là một nam nhân, vậy thì tại sao…?

“ Ngươi còn dám gần hơn một chút nữa, ta liền biến người thành phế nhân.”

“…”

Vong Âm nghe Nhã Thanh nói mới ngừng lại, hắn nhận ra mình vô thức lúc nào lại tiến thật gần hơn gương mặt y. Đến khi gần chạm đến đôi môi kia mới giật mình lui ra, Vong Âm không hiểu được bản thân vừa rồi muốn làm cái gì mới lúng túng giải thích: “ Ta… vừa rồi ta không phải cố ý.”

Nhã Thanh cau mày nhìn cổ tay mình bị nắm chặt đến để lại cả dấu vết hằn đỏ, rõ ràng sức lực của Vong Âm so với y hoàn toàn trái ngược, nếu vừa rồi Vong Âm không chịu buông thì y cũng không có khả năng phản kháng.

Nhìn thấy dấu vết trên tay Nhã Thanh, Vong Âm vừa lo lắng cũng vừa lúng túng: “ Tay ngươi… xin lỗi, là ta vừa rồi mất bình tĩnh một chút.”

“ Không sao.” Nhã Thanh nói, y lại kéo tay áo che đi cổ tay mình: “ Nếu ngươi không còn việc gì thì đừng đến làm phiền ta.”

“ Chờ đã.” Vong Âm lại thật nhanh bắt lấy cổ tay Nhã Thanh, thế nhưng sau đó hắn lập tức buông ra mới nói: “ Ngươi vẫn chưa trả lời ta.”

“ Ngươi cũng chưa nói với ta vì sao bản thân không muốn để ta đi.” Nhã Thanh vừa nói lại nhìn đến vẻ mặt ngây ra của Vong Âm, tên ngốc này đến bây giờ còn chưa nhận ra được. Nhã Thanh thở dài rồi lên tiếng: “ Mặc kệ ngươi có lý do gì, ta cũng không ghét ngươi. Nhưng ta không sẽ vì bất cứ ai mà thay đổi bản thân mình, ta muốn đi khắp nơi để trị bệnh cho mọi người, ta muốn có tự do.”

Vong Âm đến lúc này lại im lặng không lên tiếng, hắn trong lòng khó chịu vì không có cách ngăn Nhã Thanh lại, cũng không thể chỉ vì bản thân không muốn mà lấy đi tự do y muốn có.

“ Tổ mẫu, tình hình này hình như không được ổn lắm thì phải.” Hai người núp ở một góc nhìn xem thì bất an, Tiểu Tri Hân lo lắng: “ Như vậy không phải sư phụ vẫn sẽ đi hay sao?”

“ Ai da cái tên ngốc Vong Âm này, tưởng có thể kỳ vọng vào hắn không ngờ lại vô dụng như vậy. Vừa rồi cơ hội tốt như thế, cứ giữ người lại hôn một cái không phải xong rồi sao.”

“ Tổ mẫu muốn Vong Âm tướng quân hôn sư phụ?” Tiểu Tri Hân ngây ngô hỏi lại: “ Nhưng sư phụ nói sẽ biến vong âm tướng quân thành phế nhân không phải sao?”

“ Nha đầu ngươi biết cái gì, nếu thật sự là kẻ khác thì chỉ vừa có ý đồ với sư phụ ngươi thì mất mạng từ lâu còn có thể nghe y đe dọa được sao, ngu ngốc.”

“ à… ra vậy.” Tiểu Tri Hân gật gật đầu tỏ ra hiểu chuyện.

Diễm Nghệ lại lắc đầu thở dài: “ Thôi bỏ đi, hôm nay không được thì ngày mai. Vẫn còn thời gian vài ngày trước khi Nhã Thanh đi, cứ giúp tên ngốc kia chịu hiểu ra một chút rồi mới tính tiếp vậy.”

“ Hiểu cái gì ạ.”

“ Thật là… quanh ta đều là kẻ ngốc không thể nhờ cậy được gì.” Diễm Nghệ xua tay: “ Mau vào chuẩn bị cơm trưa với ta, nếu không một hồi lại chọc cho sư phụ ngươi nổi giận.”

“ Vâng tổ mẫu.”

- ----------

“ Đại ca, là ta.”

Nghe tiếng Nghi Tuyết bên ngoài, Thẩm Ngụy đi lại mở cửa phòng mới lên tiếng: “ Có chuyện gì?”

“ Muội…” Nghi Tuyết ngập ngừng muốn nói lại thôi, nàng nhìn trước sau một hồi rồi lại lên tiếng: “ Vào phòng huynh mới nói chuyện được không?”

Thẩm Ngụy suy nghĩ rồi đứng tránh sang một bên mới nói: " Vào đi."

" Được." Vừa được đồng ý liền bước vào trong, vẫn như bình thường phòng của Thẩm Ngụy lúc nào cũng như vậy đơn giản. Hắn ngoài giường ngủ, giá treo binh khí và binh thư cũng chẳng có gì mới mẻ.

" Muội thật ra muốn nói cái gì?" Thẩm Ngụy đóng lại cửa phòng mới lên tiếng hỏi.

Nghi Tuyết trong lòng vẫn luôn khó hiểu cũng chưa tin tưởng lắm lời Ngọc Trúc, nàng thế nên mới quyết định tới hỏi rõ ràng. Nghi Tuyết ngồi xuống ghế rồi lại cảm thấy chuyện này khó mở miệng, cuối cùng không biết bắt đầu từ đâu mới cười cười lên tiếng: " À… chuyện này… là muốn nói với huynh vết sẹo do bị bỏng trên chân ta bây giờ rất tốt, mờ đi rất nhiều, tất cả đều là nhờ vào thuốc của Nhã Thanh đại phu."

Nghi Tuyết nói lại cố ý quan sát biểu hiện của Thẩm Ngụy khi mình nhắc đến Nhã Thanh, nàng lại chẳng thấy hắn có cái gì kỳ lạ mà đi trở lại bàn tiếp tục xem bản danh sách quan binh. Nghi Tuyết lại nói: " Huynh cũng biết tuy ta không quan trọng lắm việc này nhưng dù sao cũng là nữ nhi, vì vậy rất cảm kích Nhã Thanh đại phu. Ta muốn hỏi huynh nếu muốn dùng gì đó xem như lời cảm ơn y, vậy thì nên tặng thứ gì mới đúng?"

" Nhã Thanh ghét mấy chuyện phiền phức như vậy, muội nếu muốn tặng đồ vật vậy thì chỉ cần đến nói một tiếng là được." Thẩm Ngụy trầm giọng: " Hơn nữa vết thương đó là do muội bảo vệ hoàng hậu, y cho dù làm vậy cũng có lý do, nên không cần suy nghĩ nhiều làm gì."

" Huynh nói cũng phải." Nghe Thẩm Ngụy nói so với ngày thường và người khác cũng không có gì khác lạ, Nghi Tuyết tâm nhẹ xuống mộ chút. Nàng cho rằng Ngọc Trúc lúc nào cũng liệu sự như thần, chỉ là đối với việc của đại ca nàng thì hình như nhìn sai rồi: " Đại ca."

" Lại chuyện gì?"

" Ta không biết nói thế nào nhưng hoàng thượng với Phiên Vân bây giờ cũng như vậy rồi, riêng huynh còn muốn chờ đợi cái gì nữa?" Chẳng thấy Thẩm Ngụy có biểu hiện gì, Nghi Tuyết có chút khó chịu lại lớn tiếng: " Huynh đừng cứ lúc nào cũng xem như không phải chuyện của mình, Ngọc Trúc bây giờ còn đang cho rằng huynh đối với Nhã Thanh đại phu có tình cảm đặc biệt gì đó kia kìa."

“ Đúng là vậy.”

“ Bởi vậy nên muội mới nói… cái gì?” Giọng Nghi Tuyết so với vừa rồi còn lớn hơn, nàng xem Thẩm Ngụy vẫn như không có việc lớn tiếp tục xem binh thư mới đi lại gần đập tay trên mặt bàn: “ Huynh vừa mới nói đúng vậy?”

Thẩm Ngụy bị cản trở, hắn ngước đầu nhìn Nghi Tuyết lại ngắn gọn nói: “ Phải.”

“ Huynh…” Nghi Tuyết còn chưa dám tin, nàng tiếp tục hỏi: “ Huynh vừa rồi vẫn chưa nghe rõ ta nói gì sao? Ta nói, Ngọc Trúc nghĩ rằng huynh yêu Nhã Thanh.”

Thẩm Ngụy trầm mặt tựa như đang suy nghĩ một chút mới lên tiếng: “ Ngọc Trúc không có nghĩ sai.”

“ Nhưng…” Nghi Tuyết bắt đầu muốn ngất đến nơi, nàng không hiểu được tại sao Thẩm Ngụy lại có thể bình tĩnh nói tựa không có việc gì như vậy. Nàng ngập ngừng: “ Nhưng… nhưng… không phải người huynh yêu là Ngọc Trúc?”

Nghi Tuyết vừa nói lại nhìn thấy sắc mặt tối lại của Thẩm Ngụy, hắn so với Ngọc Trúc lúc vừa nghe mọi người nói như vậy cũng thật giống nhau: “ Ta chưa từng nói mình yêu Ngọc Trúc.”

“ Nhưng…?” Nghi Tuyết bắt đầu cảm thấy lo lắng, nàng nhỏ tiếng: “ Vậy còn Vong Âm thì sao… huynh biết Vong Âm cũng có tình cảm với Nhã Thanh không phải sao?”

Thẩm Ngụy lúc này lại im lặng không lên tiếng, hắn đương nhiên biết Vong Âm có tình cảm với Nhã Thanh. Bất cứ ai lúc này đều có thể nhìn ra ngay cả Nhã Thanh, nếu có người không biết cũng chỉ có tự bản thân Vong Âm vẫn chưa chịu nhận ra mà thôi.

Thẩm Ngụy so với Vong Âm điểm này lại khá trái ngược, hắn từ khi nhận được tin Nhã Thanh mất tích ở Tề An huyện đã nhận ra mình đối với chuyện của y không thể không quan tâm tới. Lại sau khi Nhã Thanh bị thương trúng phải Tử Kỳ Vi, hắn lại càng chắc chắn tầm quan trọng của y đối với mình, bản thân cũng chưa từng nghĩ đến sẽ né tránh nó.

Thế nhưng lại có quá nhiều việc khiến hắn phải suy nghĩ, Thẩm Ngụy có thể vì tình cảm của mình mà buông bỏ được lỗi lầm và trách nhiệm

của bản thân, cũng có thể vì vậy mà bất chấp tất cả để đoạt được thứ mình muốn?

Chương 96:

“ Rầm.”

Vừa nghe thấy tiếng đập mạnh trên mặt bàn thì Trịnh công công lại giật mình thêm một lần, hoàng thượng mấy hôm nay đều như vậy không được vui, từ sáng đến bây giờ còn tỏ rõ trong lòng khó chịu, cứ liên tục đập mạnh tấu chương trên mặt bàn mà không chịu nói gì.

“ Trịnh công công, có phải trên triều sáng nay đã có việc gì khiến hoàng thượng không hài lòng hay không? Nô tài thật là cái mạng nhỏ này chịu không nổi hoàng thượng cứ bất ngờ hù dọa như vậy, đúng là mấy lần ngay cả hồn vía cũng muốn bay đi mất rồi.” Tiểu Tư là thái giám trẻ mới được Trịnh công công tiến cử đến ngự thư phòng dâng trà cho hoàng đế, hắn như vậy cũng chưa thể quen được, thế nên đối với việc hoàng đế nóng giận cũng bị dọa cho xanh mặt.

Trịnh công công tuổi vừa hơn bốn mươi, là thái giám trong cung trước kia hầu hạ bên cạnh hoàng đế lúc hắn vẫn còn là vương gia. Bây giờ trở thành tổng quản thái giám thân cận bên cạnh hoàng đế, bản thân đương nhiên biết hắn lý do vì sao không vui mới lắc đầu: “ Không phải là sáng nay ở đại điện có chuyện lớn, mà là ở tẩm cung của hoàng thượng với hoàng hậu có chuyện lớn kia...”

“ Hoàng hậu?” Tiểu Tư tò mò lại lắm lời hỏi: “ Vậy lý do khiến hoàng thượng khó chịu như vậy đều là vì hoàng hậu, nhưng không phải hoàng thượng vẫn luôn rất sủng ái người hay sao? Hoàng hậu làm ra việc gì lại có thể khiến hoàng thượng tức giận như thế?”

“ Thật ra là do hoàng hậu…”

“ Người đâu cả rồi.”

Chưa nói hết lời đã nghe thấy tiếng hoàng đế gọi lớn bên trong, Trịnh công công vội vàng chạy vào: “ Có nô tài.”

“ Ngươi...” Ngôn Phong đứng lên khỏi ghế, hắn trầm mặt một hồi mới lên tiếng ra lệnh: “ Ngươi lập tức bảo Điềm Nhi mang đại hoàng tử đến Tuệ Huyền cung, để cho nhũ nương của quận chúa Khương Thuệ chăm sóc hắn.”

“ Hoàng thượng… như vậy e rằng hoàng hậu sẽ không được vui.”

“ Mặc kệ y không được vui.” Ngôn Phong nhăn mày: “ Cả ngày chỉ biết chơi đùa cùng với Sở Tiêu, ngay cả trẫm ở hay đi còn không hay biết. Bản thân là hoàng hậu một nước, tiếp tục như vậy còn ra thể thống gì.”

“ Vậy…” Trịnh công công ngập ngừng mới nói: “ Nô tài bây giờ sẽ đến bảo Điểm Nhi đưa đại hoàng tử đến Tuệ Huyền cung.”

Ngôn Phong trầm mặt, hắn vừa nhìn Trịnh công công xoay lưng thì lại lên tiếng: “ Chờ đã.”

“ Hoàng thượng?”

“ Bỏ đi.” Hoàng đế xua tay lại ngồi xuống ghế: “ Bây giờ mang Sở Tiêu đi y chắc chắn không vui vẻ gì, cứ để thêm một thời gian nữa mới tính.”

“…”

Tiểu Tư vừa thấy Trịnh công công trở lại đã vội vàng nhanh miệng: “ Trịnh công công, Trịnh công công. Ngài không phải nói hoàng thượng tức giận vì hoàng hậu sao, nô tài lại cứ càm thấy là hoàng thượng không vui vì đại hoàng tử chứ.”

“ Là cả hai đó.”

“ Cả hai?”

“ Tiểu Tư.” Trịnh công công thở dài: “ Ngươi có chút lanh lợi, ở lại ngự thư phòng từ từ học cách nhìn xem sắc mặt của hoàng thượng đi có biết chưa.”

“ Nhưng…”

“ Trịnh công công.”

Vừa thấy người đến thì Trịnh công công vội cúi đầu: “ Thẩm thái úy đại nhân, người đến rồi.”

“ Ừm.” Thẩm Ngụy gật đầu một cái lại hỏi: “ Hoàng thượng ở bên trong sao?”

“ Hoàng thượng đang chờ người bên trong.” Trịnh công công lại có lòng tốt nhắc nhở: “ Hoàng thượng thật ra tâm trạng đang không vui.”

“ Ta biết rồi.” Thẩm Ngụy nói rồi đi vào trong ngự thư phòng, nhìn thấy Ngôn Phong còn đang xem tấu chương mà chân mày vẫn còn nhíu chặt muốn đụng lại với nhau, hắn lên tiếng: “ Hoàng thượng, bản tấu đó là chuyện gì rất khó giải quyết sao?”

Ngôn Phong lúc này mới nhận ra Thẩm Ngụy đi vào, hắn bỏ tấu chương trên tay xuống lại nói: “ Là chuyện riêng tư, không nói đến nữa.”

“ Vậy nói tới việc chính, thần đã điều tra ra Lương Viên dựa vào thế lực trước kia âm thầm cấu kết với mấy quan viên nhỏ nuôi dưỡng tư quân, cũng đã một lần đều bắt được tất cả người đứng đầu trong phe phái của hắn muốn phục vị cho Hàn Vương.”

“ Thẩm Ngụy, làm rất tốt. Ngươi…”

“ Hoàng thượng.” Ngôn Phong vừa nói Thẩm Ngụy lại lên tiếng: “ Việc lần trước thần đã nói, hoàng thượng bây giờ có thể đồng ý rồi?"

Thấy vẻ mặt nghiêm túc lại trầm tĩnh của Thẩm Ngụy, Ngôn Phong im lặng một lát mới lên tiếng: “ Triều đình trong ngoài ngươi đã giúp trẫm dẹp bỏ các thế lực tiền triều, hiện tại thế cục ổn định, nhân dân ấm no trẫm cũng không còn việc gì phải lo lắng.”

“ Vậy…?”

Ngôn Phong xua tay: “ Cứ làm như ý ngươi đi, nhưng cũng không thể mất quá nhiều thời gian có biết không?”

“ Thần tuân chỉ.”

- ----------

“ Sư phụ, sư phụ…” Tiểu Tri Hân kéo tay áo của Nhã Thanh, cô bé vừa lén nhìn Vong Âm cứ im lặng đi theo phía sau bọn họ trên đường đông người: “ Sư phụ thật sự mặc kệ Vong Âm tướng quân sao? Ngài ấy cứ như vậy hết mấy ngày rồi, nói cũng không nói vậy mà cứ không chịu bỏ cuộc.”

“ Mặc kệ hắn.” Tên Vong Âm này thật sự không biết bỏ cuộc là gì, bản thân không có khả năng ngăn được ý định của y, vậy mà cũng nhất định cứ lù lù xuất hiện như vậy muốn y suy nghĩ lại.

“ Sư phụ muốn mặc kệ thật sao ạ?” Tiểu Tri Hân lại nói: “ Ngài ấy bị Dư đại nương cùng với vị cô nương kia chặn lại rồi kìa.”

Nhã Thanh nghe thấy cũng liếc mắt nhìn lại một chút, quả nhiên bị Dư đại nương nhà gần bên y quán cùng với nữ nhi của mình chặn lại. Vong Âm đến cách từ chối cũng không biết, cứ gật đầu lại lắc đầu rồi liên tục nhìn về hướng này như sợ lạc mắt y cùng với Tiểu Tri Hân ở phía trước. Nhã Thanh thở dài rồi xoay người đi trở lại bên đó: “ Thật là.”

“ Vong Âm tướng quân mấy ngày nay đều thấy ngài ở y quán của Nhã Thanh đại phu, không phải nói những người có địa vị như ngài phải rất bận rộn hay sao?”

“ À… thật ra ta, là do có nhiều người đến xem bệnh nên định sẽ ở đó giúp đỡ một chút.”

Dư đại nương lại tươi cười niềm nở: “ Ta thấy hôm qua ở y quán của Nhã Thanh đại phu thật sự rất đông người xem bệnh, hay là thế này đi, ta để Yên Nhu đến đó cũng phụ giúp ngài thấy thế nào?”

“ Vong Âm tướng quân.” Cô nương tên Yên Nhu lại có chút thẹn thùng, nàng nhìn Vong Âm xong lại cúi thấp đầu hơn một chút: “ Ta đến đó phụ giúp cũng không có gì chứ?”

Vong Âm khó xử: “ Chuyện này… Dư đại nương, Yên Nhu cô nương, ta chuyện này không thể tự mình quyết định được, hay là Dư đại nương vẫn nên hỏi qua ý của Diễm Nghệ bá mẫu đi.”

“ Không sao, không sao.” Dư đại nương lại vui vẻ nói: “ Diễm phu nhân cùng ta quan hệ rất tốt, cũng có vẻ rất thích Yên Nhu nên chắc chắn sẽ đồng ý thôi.”

“ Ta…”

“ Y quán của ta có bao nhiêu lớn, chắc là không cần làm phiền đến Yên Nhu cô nương phải vất vả rồi.”

“ Nhã Thanh?” Vừa nghe tiếng nói thì đã thấy người đi đến chỗ bọn họ, Vong Âm tỏ ra ngạc nhiên một chút.

Nhã Thanh còn chưa kịp nói cái gì tiếp thì đã nghe tiếng Tiểu Tri Hân lẩm bẩm, cô nhóc bám sát phía sau Nhã Thanh còn cố ý để bọn họ đều nghe thấy: “ Ta và sư phụ đi phía trước có bao xa thì không kéo lại, cố ý chặn đường ngài ấy lại để hỏi. Rõ ràng muốn gây sự chú ý còn làm ra vẻ có lòng tốt gì chứ?”

“ Tri Hân.” Nhã Thanh khẽ một tiếng liếc mắt trách mắng, Tiểu Tri Hân nhìn thấy cũng vội vàng ngậm miệng lại còn phồng hai má tỏ ra không vui. Nhã Thanh lại mỉm cười, y chen vào giữa bọn họ mới nói: “ Hai hôm nay y quán đúng là có đông người đến xem bệnh thật, nhưng Yên Nhu cô nương không biết về y thuật, cô ấy là nữ nhi ta cũng không thể để làm mấy việc nặng nhọc khác. Hiện tại vẫn không có vấn đề gì, nếu thật sự cần người phụ giúp lúc đó ta nhất định nói với Dư đại nương.”

“ Vậy… vậy nếu thật cần giúp thì Nhã Thanh đại phu cứ nói, ta sẽ báo Yên Nhu qua bên đó phụ giúp.”

“ Đương nhiên là như vậy, làm phiền Dư đại nương phải quan tâm rồi.”

Nhìn hai người kia rời đi rồi Nhã Thanh lại thở dài một lần, y nhìn Vong Âm lên tiếng: “ Đến từ chối người khác cũng không biết?”

“ Nhã Thanh…”

“ Ta thấy đại tướng trọng thần như ngươi hay là đừng cứ hay xuất hiện ở y quán của ta nữa, nói không chừng vài hôm lại có người kéo thêm vài cái nhi nữ đến đó chỉ chờ ngươi lựa chọn.”

Vong Âm không nghĩ đến bản thân mang rắc rối cho Nhã Thanh, hắn nhăn mày suy nghĩ: “ Ta chỉ là muốn ngươi thay đổi quyết định nên mới…”

“ Ta đã nói sẽ không thay đổi.” Nhã Thanh khó chịu, y nhìn Vong Âm gương mặt vừa nghe mình nói đã tỏ ra thất vọng. Y mất bao lâu mới quyết định được, làm sao dễ dàng thay đổi như vậy: “ Ta nói ngươi có phải đang làm lớn chuyện hay không, ta chỉ là hành y một thời gian, cũng không phải không trở về nữa.”

Vong Âm nghiến răng: “ Nhưng nghĩ tới ngươi đi, ta cảm thấy khó chịu, cũng không muốn như vậy.”

“ Ngươi nói đi nói lại cũng chỉ có mấy lời đó, cứ nói thẳng ra là bản thân thích ta nên không muốn để ta đi có phải tốt hơn không?”

“ Nhã Thanh?” Vong Âm trong mắt hiện rõ sự ngạc nhiên, hắn nghe chính miệng Nhã Thanh nói liền giống như hiểu rõ được cảm giác khó chịu của mình là gì: “ Đúng vậy… nên ngươi sẽ không đi nữa?”

“ Ngươi có thừa nhận ta cũng không thay đổi quyết định.” Nhã Thanh nói rồi lại xoay lưng đi mất, y khóe môi mỉm cười một chút. Đến cả tình cảm của hắn cũng để đối tượng hắn yêu thích là y nói thay, Nhã Thanh lúc này cũng không muốn trả lời rõ ràng, bởi vì chính y cũng không hiểu rõ.

Nhã Thanh ghét phiền phức cũng không phải kiểu người mập mờ trong tình cảm của bản thân, tuy y trước này không bao giờ quan tâm hay để ý đến mấy thứ như vậy, nhưng lại rất rõ ràng nếu chính mình thật sự yêu một ai đó.

Y có thể nói, Vong Âm chính là ngoại lệ trong vô số những người y quen biết có thể làm ảnh hưởng đến mình. Sẽ rất đơn giản Nhã Thanh sẽ thừa nhận ngay khi nhận ra điều đó, nhưng đến hiện tại y vẫn không nói ra là bởi vì hắn không phải ngoại lệ duy nhất. Như vậy cảm giác của y đối với Vong Âm, cũng có thể gọi là yêu sao?

Chương 97:

Nhìn Phiên Vân không động đũa mà thất thần ngồi trước bàn ăn, Ngôn Phong gắp một miếng thịt bỏ vào chén của y mới nói: “ Đang suy nghĩ chuyện của biểu ca ngươi sao?”

“ Hoàng thượng biết?” Phiên Vân nghe hắn nói thì ngạc nhiên.

Ngôn Phong giống như không quan tâm lắm nói: “ Hôm nay Nhã Thanh có vào cung gặp ngươi, Lục Ngạn đã báo lại với ta như vậy.”

Phiên Vân lại thở dài nói: “ Cũng không có gì lạ, Nhã Thanh trước giờ đều như vậy, y có đi một thời gian cũng sẽ trở lại. Thế nhưng ta vẫn không thể an tâm được, từ sau chuyện trúng độc lần trước hình như sức khỏe của huynh ấy càng lúc càng không tốt.”

“ Chuyện đó ngươi không cần phải lo, trên đường dù sao cũng sẽ có người chăm sóc y.”

“ Hoàng thượng nói vậy là sao?”

“ Ngươi ăn nhiều một chút đi.” Ngôn Phong lại gắp thêm đồ ăn bỏ vào chén của Phiên Vân.

Thấy hắn không chịu nói rõ ràng, Phiên Vân nhăn mày lại nắm lấy tay áo Ngôn Phong: “ Hoàng thượng?”

“ Đã có tên ngốc nào đó vì biểu ca của ngươi mà hướng trẫm thương lượng một lần, mấy hôm nay hăn không lúc nào thời gian rảnh chỉ để mang trong ngoài thế lực tiền triều đều dẹp yên cả.”

“ Hắn?” Phiên Vân suy nghĩ lời Ngôn Phong nói liền biết hắn đang nói tới ai, nhưng bản thân cũng không tránh khỏi ngạc nhiên một lúc. Y vẫn còn chưa dám tin thì lại nhìn thấy hoàng đế đã bỏ đũa muốn rời đi, nhận ra hắn từ lúc đầu đã có chút kỳ lạ, Phiên Vân vội kéo lấy tay Ngôn Phong: “ Hoàng thượng?”

Qủa nhiên giống như Phiên Vân nghĩ, Ngôn Phong nhìn y nhíu mày, giọng nói lại không vui: “ Không phải đã nói ngươi không cần lo lắng nữa?”

“ Không… không phải chuyện đó.” Phiên Vân làm lạ: “ Hoàng thượng, người đang có chuyện gì không vui sao?”

Ngôn Phong vừa nghe y hỏi chân mày giãn ra một chút lại lập tức nhăn lại: " Ngươi cũng quan tâm ta có chuyện không vui?"

" Sao… chờ đã." Phiên Vân còn chưa biết hoàng đế tức giận cái gì thì hắn đã dứt khoát đi mất, y ngẩn người một hồi mới nhìn sang Điểm Nhi: " Ngươi đi hỏi Trịnh công công xem, hoàng thượng có phải gặp chuyện gì không vui hay không?"

Điểm Nhi nghe Phiên Vân nói thì có chút chừng chừ, nàng khó xử một hồi mới lên tiếng: " Hoàng hậu… thật ra thì không cần đến hỏi Trịnh công công, nô tỳ cũng biết hoàng thượng vì sao lại không vui."

" Ngươi cũng biết?"

" Hoàng hậu có phần không để ý tới, không chỉ hôm nay mà từ mấy ngày trước hoàng thượng đã rất hay nổi giận thất thường, dọa cho cung nhân hầu hạ ở ngự thư phòng đều sợ không giữ nổi mạng rồi." Điểm nhi vội đi lại gần hơn, nàng nhỏ giọng: " Hoàng thượng như vậy là do người đấy ạ."

Phiên Vân nghe nói Ngôn Phong là vì mình mới khó chịu, y không nói gì mà chỉ hơi động hai chân mày. Điểm nhi lại tiếp: " Hoàng hậu thời gian này lúc nào cũng quan tâm cho đại hoàng tử nhiều hơn cho hoàng thượng, vừa rồi hoàng thượng còn vì người mà gắp thức ăn, nhưng hoàng hậu xem trong chén người vẫn còn nguyên không chịu động đến, chỉ suy nghĩ chuyện của Nhã Thanh công tử. Hoàng thượng khó chịu… cũng không phải lạ."

" Chuyện này…" Phiên Vân nhìn đến chén của mình lại suy nghĩ, hình như lời của Điểm Nhi nói không sai. Bình thường nữ nhân sẽ rất tinh ý trong việc này nên dễ dàng nhận ra, y lại không ngờ Ngôn Phong sẽ vì chuyện như vậy mà tức giận. Y bất chợt lại không ngăn được mình cười ra tiếng: " Ha ha… ta còn cho là có chuyện gì lớn."

" Chuyện này không có gì đáng cười đâu thưa hoàng hậu, người còn không nhìn thấy sắc mặt của cung nhân ở ngự thư phòng, bọn họ đều sắp bị dọa cho chết lên chết xuống rồi."

" Hiểu rồi, hiểu rồi." Phiên Vân ngừng cười lại ra lệnh: " Điểm Nhi, hôm nay đưa Sở nhi đến Tuệ Huyền cung để nhũ nương chăm sóc đi. Còn nữa, một lát nói ngự trú phòng không cần làm điểm tâm ở ngự thư

phòng cho hoàng thượng nữa.”

“ Hoàng hậu?” Nhìn thấy hoàng hậu lại bộ dạng vui vẻ xắn lên tay áo, Điểm Nhi làm lạ: “ Người định làm gì vậy?”

Phiên Vân mỉm cười: “ Có người làm đổ cả một hủ giấm không nhỏ, ta đương nhiên là phải tìm cách thu dọn rồi.”

“…”

- ----------

“ Vong Âm tướng quân, người đến có việc gì sao ạ?”

Vong Âm vào cổng phủ nhìn một lượt mới nói: “ Ta đến tìm Thẩm Ngụy, hắn có bên trong không?”

“ Ra là vậy, hiện Thẩm đại nhân không có trong phủ, ngài ấy đã đến…”

“ Vong Âm.” Ngô tổng quản còn chưa nói xong thì Nghi Tuyết tình cờ nhìn thấy Vong Âm đã đi lại phía này, nàng cười lại nói: “ Ngươi hôm nay sao lại có thời gian rảnh đến đây, không phải vừa xong việc đều sẽ chạy đến y quán sao?”

“ Thẩm Ngụy vừa lập được công lớn ta đương nhiên phải chúc mừng hắn, lúc ở đại điện vừa rời khỏi đã không nhìn thấy nữa, thế nên ta mới đến đây.”

“ Chuyện này…” Nghi Tuyết vừa nghe thì nụ cười trên môi cũng tắt hẳn, nàng im lặng suy nghĩ một hồi lại ngần ngại nhìn Vong Âm nói: “ Thật ra huynh ấy…”

“ Sao cơ?"

- ----------

Y quán hôm nay treo bản không xem bệnh, Diễm Nghệ cũng ở trước cửa quán nóng ruột không thôi, nàng thầm mắng: “ Cái tên Vong Âm tại sao đến giờ vẫn không đến, lý nào muốn bỏ cuộc rồi sao?”

“ Tổ mẫu.” Tiểu Tri Hân kéo tay áo Diễm Nghệ, cô bé buồn bã nói: “ Sư phụ đến hành lý cũng thu xếp xong rồi, thật sự không thể giữ người lại sao ạ?”

“ Nếu ta có cách thì cần gì phải ở đây chờ, thật là… không lẽ phải bỏ cuộc sao?” Diễm Nghệ nói lại thở dài: “ Tên nhóc này nếu đi chỉ sợ sáu tháng, một năm. Đợi đến khi trở về còn sợ hiền tế của ta cũng bị kẻ khác cướp mất rồi, thật không hiểu nổi Vong Âm thì có chỗ nào không tốt, nó cũng đâu phải không thích người ta, cần gì cứng đầu như vậy.”

“ Nhưng mà tổ mẫu…”

“ Bỏ đi.” Diễm Nghệ xua tay lại nói với Tiểu Tri Hân: “ Không cần đợi nữa, dù sao cũng xem như hết hy vọng, đành phải chờ thêm một thời gian nữa vậy. Nhanh vào trong giúp sư phụ ngươi dọn dẹp lại một chút.”

“ Nhưng…” Ngay cả Diễm Nghệ cũng bỏ cuộc đi mất, Tiểu Tri Hân buồn bã một hồi lại nhìn tới nhìn lui bên ngoài mấy lần. Vừa thất vọng muốn trở vào trong thì đột nhiên hai mắt lại sáng lên, Tiểu Tri Hân hiện rõ vui mừng rồi vụt chạy ra.

Diễm Nghệ trở vào trong thì đã nhìn thấy Nhã Thanh đang bắt ghế đóng lại cái kệ thuốc bị sập xuống, nàng lo lắng nói: “ Ngươi đang làm gì vậy, không cẩn thận lại ngã mất, mau xuống đi.”

“ Không sao.” Nhã Thanh nói: “ Ngày mai ta phải đi rồi, chân của Dương Nhân lại vừa bị thương nên không thể giúp, vậy nên bây giờ sửa lại mới được.”

“ Không cần, không cần. Mấy việc này ngươi không cần làm, để hôm sau Vong Âm đến ta nhờ hắn là được rồi, ngươi mau xuống đi.”

“ Hắn không đến nữa đâu.”

“ Sao cơ?” Diễm Nghệ lớn tiếng hỏi lại.

Nhã Thanh im lặng không trả lời, y cũng không thấy lạ vì sao hôm nay đến giờ này vẫn không thấy tăm hơi Vong Âm đâu. Dù sao y cũng đã nói rõ ràng với hắn, chắc chắn sẽ không vì hắn mà thay đổi quyết định. Nếu đã biết là không có khả năng, còn đến làm gì nữa chứ.

“ Được rồi, mặc kệ hắn đến hay không đến. Ngươi trước tiên vẫn cứ leo xuống đi. Kệ thuốc cứ để đó, ta lại nhờ người khác đến sửa là được rồi.”

Nhã Thanh suy nghĩ cũng không nghe thấy tiếng của Diễm Nghệ, y trong lòng suy nghĩ đủ chuyện, thật là chẳng biết nên vui hay buồn. Bản thân từ hôm đầu tiên Vong Âm đến nói muốn y ở lại, Nhã Thanh không thể chối cãi bản thân vừa vui lại cũng có thất vọng, y chính là bởi vì cảm xúc đó của mình nên mới càng khẳng định phải rời đi một thời gian, như vậy có thể xem là bỏ trốn nhưng cũng chính là cơ hội để bản thân chắc chắn hơn.

Diễm Nghệ lo lắng, nàng nhìn cơ thể gầy yếu của Nhã Thanh như vậy đứng trên ghế cao còn muốn lắc lư qua lại. Định sẽ dứt khoát kéo người xuống, không nghĩ đến bất ngờ lại nghe tiếng người có giọng trầm ấm phía sau.

“ Ngươi làm gì trên đó?”

“ Ta… a..” Nghe thấy giọng nói hỏi mình, Nhã Thanh giật mình một chút định xoay lưng lại xem thì mất thăng bằng. Chỉ là y cơ hội để ngã đều không có, rất nhanh đã bị kẻ kia dễ dàng kéo lấy mà ôm xuống. Không kịp để khó chịu vì tư thế kỳ lạ bị hắn bế trên tay, Nhã Thanh thoáng một chút ngạc nhiên lại hỏi: “ Đến rồi?”

Thẩm Ngụy không nghĩ đó là lời đầu tiên Nhã Thanh nói khi nhìn thấy mình, hắn khóe môi hơi cong lên không nhìn ra lại nói: “ Ta đến rồi.”

Chương 98:

“ À… ùm…”

Diễm Nghệ còn chưa hiểu chuyện gì thì Tiểu Tri Hân nắm lấy tay nàng, cô bé đưa một ngón tay lên môi còn ra vẻ thích thú mà lôi kéo: “ Suỵt… tổ mẫu, chúng ta vào trong đi a.”

“ À à… phải rồi." Diễm Nghệ vội vàng gật gật hai ba cái. Nha đầu này hôm nay không ngờ lại đột nhiên thông minh đến vậy, còn biết tạo không gian cho sư phụ nó nữa.

Hành động bí mật rút lui của hai người làm sao qua mắt được Nhã Thanh, y thế nhưng cũng chẳng có hứng thú nổi giận rồi lại nhìn Thẩm Ngụy lên tiếng: “ Bỏ ta xuống trước đi.”

“ Được rồi.” Thẩm Ngụy để Nhã Thanh đứng xuống, hắn lại ngước mắt nhìn chỗ kệ bị sập mà y đang sữa mới nói: “ Một lát cứ để ta làm là được.”

“ Hiểu rồi.” Nhã Thanh bỏ cái búa trên tay mình lên bàn, y nhìn gói đồ trên tay Thẩm Ngụy rồi lại ngồi xuống ghế mới lên tiếng: “ Mấy ngày đều không thấy, ngươi đột nhiên đến là có đồ muốn tặng trước khi ta đi sao?”

Thẩm Ngụy mang gói đồ đặt vào trong tay Nhã Thanh, hắn nói: “ Đây là mấy loại thuốc hiếm, là Nghi Tuyết muốn cảm ơn ngươi về vết sẹo ở chân.”

“ Ra là vậy, Nghi Tuyết cô nương là vì cứu Phiên Vân mới bị thương, ta giúp cô ấy cũng là việc đương nhiên thôi.”

“ Nếu đã mang đến rồi thì ngươi cứ nhận đi.” Thẩm Ngụy im lặng một chút lại trầm giọng: “ Ngươi lại gầy hơn, vừa rồi có thể nhận ra ngươi rất nhẹ.”

“ Người khác không thể nói nhưng ngươi biết hậu quả khi ta dùng Tử Doanh Đoàn, thời gian đầu cơ thể yếu ớt là việc đương nhiên, chờ sau này tự chăm sóc tốt một chút tự nhiên sẽ không sao nữa.”

Thẩm Ngụy nhớ lại năm đó Ngọc Trúc cũng như vậy, nhưng Ngọc Trúc vẫn là người học võ, cơ thể yếu ớt ngoài không thể tiếp tục luyện võ cũng không tính là gì. Nhưng Nhã Thanh không hề biết võ, cơ thể

từ trước cũng đã không khỏe mạnh như nam tử cùng lứa, nhìn y như vậy đúng là quá mức đáng lo rồi. Hắn suy nghĩ một hồi xong lại hỏi: " Vong Âm không ở đây?"

Vừa nghe hỏi đến Vong Âm thì Nhã Thanh có chút không tự nhiên, y tự rót cho mình một ly trà uống một hớp mới nói: " Không có, hắn không đến."

" Giữa các ngươi đã xảy ra chuyện gì?"

" Tại sao lại hỏi như vậy?" Nhã Thanh siết ngón tay một chút, Thẩm Ngụy đột nhiên đến còn nhanh như vậy nhận ra khiến y cũng không biết nên nói thế nào. Là Vong Âm bày tỏ với y, sau đó vì bị y cự tuyệt mà thất vọng bỏ cuộc rồi?

" Tùy miệng hỏi thôi, ngươi không trả lời cũng không sao." Thâm Ngụy lại không để tâm lắm chuyện của Vong Âm, hắn dù sao ngay từ lúc đầu cũng đã đoán ra không ít: " Hành lý của ngươi đã thu xếp ổn thỏa rồi chứ?"

" Ta đơn giản cũng chỉ vài bộ y phục cùng với mấy loại dược liệu, không tốn quá nhiều thời gian để chuẩn bị."

" Vậy cũng tốt, trên đường đi thiếu thứ gì cứ mua là được, không cần mang theo quá nhiều." Thẩm Ngụy lại nói: " Ta cũng đã chuẩn bị ngựa cho ngươi, nếu cảm thấy không được thì tìm một cỗ xe cũng không vấn đề."

" Ngựa?" Nhã Thanh có chút ngạc nhiên, y bình thường cũng không cần xe hay ngựa để đi. Nghĩ lại Thẩm Ngụy chắc là lo lắng sức khỏe y không tốt mới muốn thay thế chuẩn bị kỹ hơn, nhưng thấy hắn hôm nay lại có chút không giống thường ngày Nhã Thanh mới hỏi: " Ngươi gần đây không phải khá bận rộn, còn thay ta suy nghĩ mấy cái này?"

" Lần trước ta thấy ngươi rất thích Hắc Bảo, nếu muốn thì trên đường đi ngươi có thể cưỡi nó cùng với ta."

" Sao cơ?" Nhã Thanh ngạc nhiên một hồi, y đánh giá trên người Thẩm Ngụy bận là thường phục đen có đường vân màu đồng, hắn

cũng không mang bội sức phẩm cấp.

Nhã Thanh hoài nghi lời hắn nói mới đứng lên, y ra phía ngoài cửa liền nhìn thấy con Hắc Bảo của Thẩm Ngụy ở trước cửa quán, trên lưng nó còn mang thêm mấy bao đồ nhỏ. Y tựa như đã đoán được ý nghĩa câu nói của hắn, Nhã Thanh quay đầu nhìn Thẩm Ngụy cũng đang đi trở ra mới nói: " Ngươi muốn đi cùng với ta?"

" Tuy nói ngươi chỉ là muốn hành y trị bệnh khắp nơi một thời gian, nhưng để ngươi đi một mình ta không an tâm."

" Tân đế đăng cơ, triều đình chỉ vừa ổn định. Ngươi đường đường là nhất phẩm đại thần, nói đi liền đi?" Nhã Thanh quả nhiên không thể nhìn rõ được con người này, hắn mấy ngày đều không có xuất hiện, vừa đến đã làm chuyện mà y không ngờ đến nhất.

Thẩm Ngụy trái lại vẻ mặt lại như không có gì, hắn bình tĩnh nói: " Chuyện đó thì ngươi không cần phải lo, hoàng thượng đã đồng ý rồi."

" Vậy…" Nhã Thanh muốn nói lại không biết nên nói cái gì, tuy Thẩm Ngụy biết đến nguyên do sức khỏe của y không tốt, nhưng hắn cũng không cần vì vậy mà tự mình phải đi cùng.

" Ta từ đầu đã biết với tính cách của ngươi, cho dù là ta hay Vong Âm cũng không có cách khiến ngươi thay đổi quyết định." Thẩm Ngụy nói lại tiến về phía trước thêm vài bước, hắn đến thật gần trước mặt Nhã Thanh mới lại lên tiếng: " Ngươi nhất định không muốn vì kẻ khác mà thay đổi, nhưng ta lại có thể vì ngươi mà thay đổi."

" Ta…" So với lần trước đối diện với Vong Âm, Nhã Thanh có thể bình tĩnh như vậy là vì y từ trước đã đoán được tâm ý của hắn, cũng đã quen với cách hành xử của Vong Âm. Trái lại lần này là Thẩm Ngụy lại khiến y có chút bất ngờ cũng không biết nên đối diện ra sao,

Thẩm Ngụy từ lời nói đến hành động lúc nào cũng trầm lặng lại không thể hiện quá nhiều cảm xúc, không thể đoán ra hắn nghĩ cái gì. Đột nhiên lại nghe mấy lời này, đương nhiên không biết phải phản ứng ra sao. Y không hề khó chịu, cũng không chán ghét.

Đúng vậy, chính vì loại cảm giác này mới khiến y muốn chạy trốn. Nhã

Thanh chân mày nhíu lại khó chịu, y ghét chính là loại cảm giác này của mình. Vì sao không phải chỉ là duy nhất, bọn họ một người lại hai người đều khiến y như vậy không thể chán ghét được.

Nếu chỉ là duy nhất sẽ không phải mệt mỏi như vậy, nếu chỉ có một ngoại lệ thì y đã không ngần ngại mà đồng ý với Vong Âm. Nhã Thanh Phải nên chán ghét chính mình mới phải, y vui vì Vong Âm muốn ngăn mình rời đi, lại khó chịu khi Thẫm Ngụy không đến. Như vậy mà cũng có thể gọi là yêu sao?

Nhã Thanh mắt hướng đi nơi khác không nhìn Thẫm Ngụy, tay cũng nhẹ siết lại đến khó chịu. Y nhỏ giọng: " Thật phiền… các người đều thật phiền."

Không khí im lặng giữa hai người lúc này có chút ngột ngạt, đến cả Hắc Bảo cũng có thể nhận ra chủ nhân của nó cần giúp đỡ, thế nên không ngần ngại vô ý dùng đầu đẩy vào lưng Nhã Thanh một cái từ phía sau.

" A…"

" Không sao chứ?"

Đột nhiên lại bị đẩy đến chúi người về phía trước, thuận lợi nhào vào đến trong ngực kẻ đứng cách mình chỉ hơn một bước chân. Nhã Thanh đen mặt xoay đầu nhìn lại Hắc Bảo, thế nhưng con ngựa tốt đó hiển nhiên dám giả vờ như không biết gì mà xoay mông bỏ đi.

" Không sao." Nhã Thanh cũng không muốn lại đi tính toán với một con ngựa thế nên không quan tâm đến nữa, y định bước lui về sau thế nhưng liền nhận ra kẻ kia lại không chịu buông ra. Vòng tay của hắn giữ ở sau lưng y cứng như thép, dùng sức bao nhiêu cũng chẳng thay đổi. Nhã Thanh đầu hơi ngước lên liền bắt gặp hắn cũng đang nhìn mình, y vẻ mặt không vui lên tiếng: " Ta đã nói là không sao."

" Ta nghe thấy rồi."

Nhã Thanh nhíu chân mày, giọng y so với bình thường còn lớn hơn một chút: " Đã như vậy còn chưa chịu buông ra?"

" Thế nhưng ôm ngươi như vậy rất dễ chịu, nhất thời không muốn buông ra."

" Ngươi…" Nhã Thanh tức giận vừa muốn mắng hắn nhưng không

mắng ra lời, y quen biết Thẫm Ngụy cũng không phải chỉ là mới ngày một ngày hai, thế nhưng chưa từng nhận ra một kẻ như hắn cũng sẽ có lúc vô sỉ như vậy.

Thẫm Ngụy đương nhiên có thể nhận ra Nhã Thanh tức giận, thế nhưng hắn cũng không biết bản thân mình làm sai ở đâu. Rõ ràng có thể thấy Nhã Thanh tức giận nhưng chắc chắn không có khó chịu cũng như ghét bỏ hắn, mà bản thân Thẫm Ngụy cũng chỉ nói ra sự thật là hắn ôm y như vậy thấy rất dễ chịu, không có nói sai.

Nhã Thanh từ tức giận lại bắt đầu cảm thấy lo lắng, với Vong Âm chỉ cần bản thân lớn tiếng một chút hắn tự nhiên cũng sẽ không dám làm bừa. Thế nhưng với Thẫm Ngụy tình huống này lại khó đối phó hơn, y cũng không nghĩ một người chính trực như hắn cũng có thể không cần mặt mũi như vậy. Nhã Thanh đảo mắt xung quanh lo sẽ có người vô tình nhìn thấy: " Ở đây là trước cửa y quán, ngươi còn không buông ra?"

" Có vấn đề gì sao?"

Nhã Thanh nhìn xem vẻ mặt tự nhiên của Thẫm Ngụy, hắn trả lời nhanh và đơn giản như vậy nhưng lại rất thật, rõ ràng chỉ là nói ra suy nghĩ của bản thân mà không có ẩn ý gì khác mới càng khiến Nhã Thanh thêm tức giận: " Thân phận của ngươi bây giờ sẽ có rất nhiều người để ý, nếu để kẻ khác nhìn thấy chắc chắn sẽ có lời đồn sai lệch."

" Ta thích ngươi là sự thật, thế nên cho dù có lới đồn cũng không thể xem là sai lệch."

"…"

Chương 99:

“ Thẩm Ngụy tên khốn ngươi.”

Nghe tiếng rống giận từ đằng xa, Thẩm Ngụy và Nhã Thanh cùng lúc nhìn về hướng bên ngoài đường lớn. Vong Âm thân cưỡi Mã Yết chạy thẳng về hướng này, hắn kéo dây cương vừa xuống ngựa đã cứ nhắm vào Thẩm Ngụy mà vung nắm đấm đến.

Bản thân còn đang ôm Nhã Thanh trong tay, Thẩm Ngụy không muốn để vô tình lại khiến y bị thương mới trở mình một cái. Hắn mang Nhã Thanh che chắn lại mới dùng tay đón lấy nắm đấm của Vong Âm, Thẩm Ngụy giữ như vậy giọng nói cũng tự nhiên như không có gì hỏi: “ Ngươi làm gì vậy?”

“ Còn dám hỏi ta làm gì?” Vong Âm đang tức giận lại nhìn thấy Nhã Thanh được ủ trong lòng Thẩm Ngụy, hắn lớn tiếng: “ Ngươi ôm đủ chưa, còn không buông y ra?”

“ À.” Thẩm Ngụy nói một tiếng lại tự nhiên buông Nhã Thanh và nắm đấm của Vong Âm ra.

Vong Âm lo lắng liền nắm lấy hai bả vai của Nhã Thanh, hắn nhìn trước nhìn sau còn luôn miệng hỏi: “ Ngươi không sao chứ, hắn vừa rồi ở trên người ngươi có làm ra loại hành động gì…”

“ Hành động gì?” Nhã Thanh cố ý hỏi lại liền nhìn thấy vẻ mặt Vong Âm cứng lại, y liếc mắt sang Thẩm Ngụy nhìn xem hắn đứng bên cạnh, hắn im lặng như vậy nhưng hình như cũng rõ ràng Vong Âm trước sau sẽ đến. Nhã Thanh thở dài một hơi, y xua tay lại đi trở vào trong y quán: “ Các ngươi muốn đứng bên ngoài này nói chuyện sao, còn không vào trong?”

“ Đợi đã.” Thấy Thẩm Ngụy định cùng Nhã Thanh đi vào y quán, Vong Âm liền kéo hắn lại: “ Chúng ta vẫn chưa xong đâu, ngươi làm vậy là có ý gì?”

“ Ngươi không nghe gì sao? Vào trong rồi mới nói đi.” Thẩm Ngụy điềm tĩnh nói rồi bước vào y quán.

Vong Âm im lặng nhìn lại mấy bao đồ trên lưng Hắc Bảo, hắn suy nghĩ một chút xong cũng theo sau bọn họ đi vào. Hắn thế nhưng cũng không chịu bỏ qua, khi chắc chắn sẽ không bị kẻ nào khác nghe thấy

mới lại lớn tiếng hướng Thẫm Ngụy: “ Ngươi từ đầu đã tính đến việc này rồi đúng chứ?”

“ Nếu như ngươi không hài lòng ta cũng có thể ở chỗ hoàng thượng, xin ngươi rút lại yêu cầu cũng không sao.”

“ Ta đương nhiên không có phản đối, nhưng ngươi từ đầu lại chưa từng nói gì.”

Nhìn Vong Âm, Thẫm Ngụy hai người bọn họ qua lại mỗi người một câu cũng không hiểu ra sao, Nhã Thanh lớn tiếng chen vào: “ Các ngươi đủ rồi, thật ra là có chuyện gì?”

Thẫm Ngụy im lặng không nói, Vong Âm lại là người chủ động lên tiếng: “ Thẫm Ngụy từ mấy hôm trước đã đến xin hoàng thượng cho hắn một khoảng thời gian không cần vào triều, cũng không cần can việc chính sự. Đổi lại trước đó hắn mang thế lực tiền triều đang âm thầm cấu kết đều diệt trừ sạch sẽ, cho dù thời gian tới vắng mặt cũng không thể xảy ra chuyện gì lớn.”

“ Ngươi…” Nhã Thanh ngạc nhiên nhìn Thẫm Ngụy: “ Ngươi từ đầu đã có ý định sẽ đi cùng với ta?”

“ Nếu đã biết không thể khuyên được, ta cũng không muốn tốn thời gian làm những việc vô nghĩa.”

Vong Âm tức giận: “ Ý của ngươi mấy ngày qua ta là đang làm chuyện vô nghĩa?”

“ Không phải sao?”

“ Ngươi…”

“ Đủ rồi.” Nhã Thanh lớn tiếng chen vào xong lại hướng Vong Âm, y vừa rồi bên ngoài làm sao có thể không chú ý đến ngay cả trên lưng con Mã Yết của Vong Âm cũng chở thêm mấy bao đồ, y nhíu mày: “ Đừng nói với ta cả ngươi cũng muốn đi cùng.”

“ Ta đương nhiên phải đi.” Vong Âm liếc mắt nhìn Thẫm Ngụy: “ Tuy không vui vẻ gì, nhưng phải thừa nhận là Thẫm Ngụy cũng đã ở chỗ hoàng thượng xin phép còn có thêm cả phần của ta.”

Thẩm Ngụy trầm giọng: “ Ta chỉ không muốn chiếm hết lợi thế.”

Nhã Thanh tỏ ra mệt mỏi ngồi xuống ghế, y lúc trước đúng là rất thích được ngao du trị bệnh khắp nơi. Nhưng bản thân Nhã Thanh rõ ràng nhất, y lần này là không muốn tiếp tục bị xoay quanh bởi hai người bọn họ mới nhất định muốn đi. Bây giờ cả hai người đều cũng đi cùng thì còn ý nghĩa gì nữa, tất cả lại trở về vị trí ban đầu.

Nhận thấy cái thở dài của Nhã Thanh, Thẩm Ngụy đi lại gần hơn. Hắn hai tay chống qua người y giữ ở cạnh bàn phía sau: “ Ngươi khó chịu ở đâu sao?”

“ Không…” Nhã Thanh không chú ý ngước đầu lập tức liền thật gần với gương mặt Thẩm Ngụy, y ngồi trên ghế giật mình một chút mà ngã lưng về phía sau tựa vào cạnh bàn như né tránh.

“ Ngươi thật không sao?” Thẩm Ngụy rất hiểm mới nhìn thấy được dáng vẻ lúng túng mất bình tĩnh của Nhã Thanh, hắn không nghĩ bản thân lại hứng thú muốn nhìn xem dáng vẻ xấu hổ, ngượng ngùng của y sẽ là như thế nào mới cố ý cúi người gần hơn chút nữa.

Nhã Thanh dường như rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh, y nhíu chân mày, giọng nói còn cố ý thể hiện ra sự khó chịu của mình: “ Ta là đại phu, bản thân có vấn đề gì còn cần ngươi đến xem sao?”

“ Nói cũng phải.”

“ Ngươi muốn hỏi cứ hỏi, có nhất thiết phải đứng gần như vậy không?” Vong Âm đẩy ra tay Thẩm Ngụy đang vây hai bên Nhã Thanh. Hắn thật nhanh kéo y ra sau lưng mình mới nói: “ Vừa rồi bên ngoài ta đã thấy không đúng, ngươi ôm y thân mật như vậy là có ý đồ gì?”

Thẩm Ngụy vừa nghe đã không cần suy nghĩ mà trả lời: “ Ý đồ thì không có, chính là ôm y cảm thấy dễ chịu.”

“ Cái… ngươi…” Vong Âm định lớn tiếng mắng nhưng chợt cảm thấy không đúng, nếu như bình thường thì người đầu tiên nổi giận nên là Nhã Thanh chứ không phải hắn.

Lúc đó Vong Âm nhìn thấy bọn họ bên ngoài ôm ấp thân cận, cũng không thấy Nhã Thanh có hành động phản đối Thẩm Ngụy. Vong Âm

lại xoay đầu xem Nhã Thanh, bất ngờ lại nhận ra mặt y có chút chuyển đỏ mới không dám tin: " Nhã Thanh… ngươi với hắn, không lý nào đã."

Nhã Thanh không nói gì còn cố ý xoay mặt đi, y chỉ là không kịp thích ứng với mấy lời nói thẳng thừng của Thẩm Ngụy. Hắn nói mấy lời đó thế nhưng mặt vẫn chẳng đổi sắc, đã vậy còn cứ như là lẽ đương nhiên mới là điều khiến người khác khó lòng phòng bị.

Sự im lặng cùng hành động nhỏ của Nhã Thanh lại giống như đang xác nhận vấn đề mà hắn muốn hỏi, Vong Âm nôn nóng túm lấy cổ tay y: " Ngươi để cho hắn chiếm tiện nghi cũng không phản kháng, vậy tại sao lúc ta nói không muốn ngươi đi thì lại có thái độ quyết liệt như vậy đẩy ta ra. Có phải giữa các ngươi đã có chuyện gì rồi, ta nói đúng chứ?"

" Không có, ngươi buông tay ra trước đi."

Nhã Thanh tuy phủ nhận nhưng lại không có nhìn thẳng hắn nói, Vong Âm vì vậy càng không tin: " Ngươi nói dối, ta chính mắt nhìn thấy."

" Đừng có chạm vào ta, đã nói không có." Nhã Thanh rút ra một cây ngân châm nhỏ đâm vào phía trên ngực bên phải của Vong Âm, hắn cũng như vậy cơ thể như bị đông cứng liền để y dễ dàng rút tay lại. Nhã Thanh xoa cổ tay chỗ bị Vong Âm nắm đã thấy nóng ran, mặt cũng ửng hồng nhìn Thẩm Ngụy.

Y càng lúc càng cảm thấy đây không còn là chính mình nữa, ở bên hai người bọn họ càng lâu thì những cảm giác này càng rõ rệt. Nhã Thanh cố làm ra vẻ mặt tức giận mà gắt giọng: " Các ngươi muốn đi đâu thì đi nhưng tốt nhất đừng có mà theo ta, nếu không ta nhất định không khách khí."

" Chờ đã… Nhã Thanh." Vong Âm cơ thể đơ cứng khó khăn không thể đuổi theo Nhã Thanh đã bỏ đi mất, hắn nhìn sang Thẩm Ngụy lại lo lắng hỏi: " Y nói như vậy có phải không cho chúng ta đi cùng hay không?"

" Nhã Thanh nói muốn đi đâu thì đi." Thẩm Ngụy đôi mắt tĩnh lặng nhìn theo hướng Nhã Thanh vừa khuất sau cửa, khóe môi hắn đột nhiên kéo lên một chút mỉm cười. Thẩm Ngụy trầm giọng: " Tình cờ hướng đi của chúng ta so với y giống nhau, có cách nào khác sao?"

- ----------

Ngôn Phong lúc này ở ngự thư phòng vô cùng nhàn rỗi, từ sau khi cuộc sống của người dân được cải thiện, triều đình ổn định. Ngay cả thế lực tiền triều cũng đã bị Thẩm Ngụy một lần bắt trọn lưới, vì vậy cho dù là lúc thượng triều cũng chỉ là thưa tấu vài vấn đề nhỏ.

Hoàng đế trên ghế dài lót đệm tại ngự thư phòng bình thường được dùng để nghỉ ngơi, hắn ở đó buồn chán nằm hết nửa ngày cũng không chịu nhúc nhích. Trong lòng vừa khó chịu vì lý ra cơ hội như vậy hắn phải nên lập tức trở về Hòa Di cung, như vậy liền có thể nhìn thấy hoàng hậu của mình.

Thế nhưng lý do khiến hoàng đế lúc này phải kiềm chế suy nghĩ đó của hắn lại chính là vì muốn khiến cho ai đó cũng khó chịu như mình, nhất định phải khiến y cảm thấy thiếu vắng khi không thể gặp được hắn.

“ Hoàng thượng, điểm tâm hôm nay vừa mới được mang đến rồi.”

Vẫn còn suy nghĩ phải nên làm sao mới khiến Phiên Vân nhận ra được cảm giác bị lãng quên là thế nào, Ngôn Phong bên tai nghe tiếng của Trịnh công công thì không nhìn đến mà xua tay: “ Không cần đưa lên.”

“ Nhưng thưa hoàng thượng, điểm tâm hôm nay là do hoàng…”

Ngôn Phong liếc mắt nhìn Trịnh công công, hắn lạnh giọng: “ Trẫm đã nói không cần.”

“ Vậy… hoàng thượng.”

“ Bảo bọn chúng đều mang xuống cả đi.”

Trịnh công công thấy tâm trạng hoàng đế không vui thì cũng không tiện nói tiếp, tuy có thể điểm tâm do hoàng hậu làm có thể khiến hoàng đế tâm trạng tốt hơn, thế nhưng nghĩ lại hắn hôm nay rảnh rỗi như vậy cũng không muốn về tẩm cung, chắc là đang tức giận hoàng hậu nên không muốn nhìn thấy mặt y. Lỡ đâu lúc này nói ra càng khiến hoàng đế không vui, tội thêm tội bản thân gánh không nổi.

Trịnh công công suy nghĩ xong lại quyết định tốt nhất không nên nói, đây là hoàng đế không cho cơ hội nói: “ Nô tài cáo lui.”

Chương 100:

“ Hoàng hậu.”

Xoay vòng trong ngự trú phòng cả một buổi khiến cả thân mình đầy lọ, Phiên Vân vừa thay y phục khác xong thì lại xem Diễm Nhi vào đến. Y nhìn dáng vẻ ấp úng khác lạ của nàng ta mới lên tiếng hỏi: “ Làm sao vậy?”

“ Điểm tâm mà người làm đưa đến ngự thư phòng đều đã bị hoàng thượng trả về cả.” Điểm nhi thành thật nói: “ Nô tỳ nghe rằng hoàng thượng tâm trạng không tốt nên lúc đó hình như còn nóng giận lớn tiếng một chút. Tất cả điểm tâm cung nhân ở ngự trú phòng không biết nên làm thế nào, dù sao cũng là người làm nên họ không dám tùy ý quyết định, bây giờ đều đã được mang qua đây cả.”

“ Không nhận?” Phiên Vân ngạc nhiên một chút, y nhỏ tiếng thì thầm trong miệng: “ Chỉ mấy ngày quên mất không chú ý người mà thôi, cũng có thể giận lớn đến vậy?”

“ Hoàng hậu, điểm tâm thì phải nên làm thế nào đây ạ?”

Phiên Vân suy nghĩ mới hỏi: “ Hoàng thượng vẫn còn ở ngự thư phòng sao?”

“ Vâng thưa hoàng hậu.”

“ Vậy điểm tâm cứ để ở đây đi.” Phiên Vân mỉm cười lại nói: “ Để lâu rồi ăn sẽ không ngon, ta tự mình đến đó mời hoàng thượng trở về vậy.”

Điểm Nhi nghe thì lập tức lấy thêm một tầng phượng bào khoác bên ngoài cho Phiên Vân, nàng lúc đầu còn cho rằng chỉ cần là đồ của hoàng hậu làm, hoàng đế cho dù là đang tức giận cũng sẽ không từ chối, không ngờ lần này thật sự bị trả về. Theo sau Phiên Vân rời khỏi Hòa Di cung, Điểm Nhi khẽ cười. Bây giờ hoàng hậu cũng đã đích thân đến tận cửa, nàng không tin hoàng đế có thể tiếp tục làm ngơ được.

Phiên Vân suy nghĩ cũng không khác Điểm Nhi, tuy có bất ngờ Ngôn Phong không chịu ăn đồ của y làm, thế nhưng nghĩ lại thì hắn lúc đi ra rất là giận. Qủa thật mấy ngày nay y đối với Sở Tiêu thấy nó dễ thương, nên thời gian này đều chỉ biết quan tâm nó nhất thời bỏ quên

mất Ngôn Phong, sau đó y còn chỉ ưu tư việc của Nhã Thanh, hắn tức giận như vậy cũng không phải lạ.

Thị vệ bên ngoài ngự thư phòng nhìn thấy Phiên Vân đến thì có chút lo lắng, bọn họ nhìn nhau xong liền vội vàng quỳ xuống: " Hoàng hậu vạn an."

" Đứng lên đi." Phiên Vân nhanh miệng nói, không quen với việc gặp phải người đều được quỳ bái như vậy, đó cũng là lý do y bình thường rất ít khi rời khỏi Hòa Di cung. Dù sao Phiên Vân bản thân vẫn là một nam hoàng hậu, đừng nói là y không quen, đến ngay cả cung nhân mỗi lần quỳ bái đều cảm thấy có chút gượng.

Phiên Vân chờ bọn họ đứng dậy rồi mới lên tiếng hỏi: " Hoàng thượng đang ở bên trong sao?"

" Vâng thưa hoàng hậu."

" Ta bây giờ vào trong cũng được chứ?"

Thị vệ lúc này nhìn nhau khó xử không biết nên làm thế nào, bình thường ngự thư phòng không phải nơi ai muốn cũng có thể đến. Nếu không phải là người do hoàng đế triệu kiến, bọn họ làm sao dám để Phiên Vân vào trong. Nhưng khổ nỗi từ lâu trong cung đã có thêm một quy tắc do hoàng đế đặt ra, hầu là chỗ hoàng hậu muốn đi, không có kẻ nào được phép ngăn cản nha.

Thấy mấy người thị vệ khó xử, Điềm Nhi lanh lợi chủ động lên tiếng: " Các ngươi cũng biết hoàng hậu muốn đến thì không được phép ngăn cản, cho dù là ngự thư phòng đi chăng nữa thì cũng chưa từng có lệnh ngoại lệ đúng chứ? Các ngươi như vậy còn chưa hiểu ý của hoàng thượng sao?"

" Cái này…"

" Phải… đúng vậy, hoàng thượng đã ra lệnh để hoàng hậu tự do đi lại trong cung, đúng là không có nói phải ngoại trừ nơi nào, chúng ta làm sao dám làm trái."

" Phải phải, đương nhiên là hoàng hậu có thể vào rồi."

Đám thị vệ tuy sợ hoàng đế có khả năng nổi giận, nhưng cũng sợ phải đắc tội hoàng hậu, người khiến hoàng đế của bọn họ hậu cung trên trăm ngàn mỹ nữ cũng đều bỏ trống, duy nhất chỉ cần một người.

Bọn họ người một lời kẻ một câu tìm được lý do cho mình, cảm thấy cho dù hoàng đế có tức giận cũng sẽ vì họ chỉ làm theo lệnh mà không trách phạt nặng mới lui ra một bên: " Mời hoàng hậu vào trong ạ."

Phiên Vân gật đầu rồi đi vào ngự thư phòng, y phía sau còn loáng thoáng nghe được tiếng thì thầm của mấy thị vệ đó.

" Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy hoàng hậu ở khoảng cách gần như vậy đây, đúng là xinh đẹp còn hơn cả nữ nhân."

" Ta cũng vậy, lần trước nhìn thấy là lúc người được phong vị hoàng hậu ở lễ tế trời trước quốc hôn. Vì đứng khá xa nên chỉ nhìn thoáng qua được, vì không nhìn rõ nên nhất thời còn không dám tin hoàng hậu là nam nhân."

" Thảo nào hoàng thượng lại sủng ái hoàng hậu như vậy, ta thấy cho dù là nữ nhân cũng chưa chắc có ai sánh bằng được người."

" Cái này còn chưa dám nói, dù sao hoàng hậu vẫn là nam nhân. Hoàng thượng nhất thời vì sắc đẹp của hoàng hậu mà si mê, nhưng nữ nhân không phải vẫn tốt hơn sao, ai biết sau này rồi sẽ thế nào."

" Nói cũng phải, nam nhân chúng ta đối với việc muốn chiếm giữ nữ nhân vốn đã tham lam, có ai là không tam thê tứ thiếp. Huống hồ đây còn là hoàng thượng, người có thể thật sự vì nam hoàng hậu từ bỏ hậu cung giai lệ sao?"

Điềm Nhi nghe đám thị vệ nói chuyện tuy không phải là nói xấu gì Phiên Vân, thế nhưng bản thân nghe thấy cũng không thể vào tai. Nàng vừa định quay trở ra bên ngoài mắng bọn họ thì Phiên Vân cũng đã lên tiếng.

" Không sao đâu, họ cũng không phải có ý xấu."

" Nhưng hoàng hậu…"

Phiên Vân trầm mặt: " Những lời họ nói không sai, cho dù là nam nhân

bình thường đối với tình cảm cũng sẽ tham lam muốn nhiều hơn, huống hồ là hoàng thượng."

" Hoàng thượng không giống vậy, nô tỳ nhìn thấy ngoài hoàng hậu ra người cũng không quan tâm đến ai khác cả."

Phiên Vân nghe Điềm Nhi khẳng định, bản thân y lại không nói gì mà tiếp tục đi vào trong. Nhìn thấy Trịnh công công và một thái giám trẻ tuổi canh chừng ở gian ngoài thư phòng, y liền lắc đầu ra ý không cần lớn tiếng làm ồn.

" Hoàng hậu?" Trịnh công công hướng mắt bên trong thư phòng xong lại nhìn Phiên Vân: " Sao người lại đến đây ạ?"

Phiên Vân không trả lời, y nghe bên trong còn có vài giọng nói khác mới lên tiếng hỏi: " Trịnh công công, bên trong ngoài hoàng thượng còn có ai khác sao?"

" Là Giang đại học sĩ và đại tiểu thư Giang gia thưa hoàng hậu." Trịnh công công cố ý nói thêm: " Họ chỉ vừa mới đến thôi ạ, hoàng hậu có cần nô tài vào trong thông báo?."

" Không cần đâu." Phiên Vân lắc đầu: " Nếu hoàng thượng đã có việc cần xử lý ta cũng không làm phiền nữa, một lát phiền công công bẩm báo lại một tiếng, cứ nói điểm tâm ta làm đều đã được mang đến Hòa Di cung, ta chờ hoàng thượng trở về cùng ăn."

" Nô tài đã rõ."

Phiên Vân nói xong rồi quay đầu muốn đi, đúng lúc lại nghe tiếng nữ nhân từ bên trong thư phòng vọng ra khiến y ngừng lại lắng nghe.

" Tiểu nữ cũng chỉ là một cô nương tại khuê phòng, ước muốn cũng giống như bao cô nương khác mà thôi. Nếu hoàng thượng đã thật sự muốn bản thưởng, xin hoàng thượng hãy tác thành cho tâm ý tiểu nữ."

" Ngươi thật sự sẽ không hối hận sao?"

" Chỉ cần hoàng thượng đồng ý, cho dù tình cảm của tiểu nữ không được đáp trả đi nữa, tiểu nữ cũng sẽ nhất định không hối hận."

Phiên Vân mỗi lời nói của bọn họ đều không biết vì lý do gì lại nghe thấy thật rõ, bàn tay siết chặt lại y phục chờ đợi. Phiên Vân im lặng

chính là chờ đợi quyết định sau đó, y muốn biết Ngôn Phong sẽ làm thế nào.

“ Vậy được.” Bên trong lại có tiếng của hoàng đế vang lên: “ Trẫm viết chiếu chỉ sắc phong cho ngươi, nếu đã có danh phận ngươi sẽ không phải chịu thiệt thòi, cũng không có kẻ nào dám phản đối.”

“ Tiểu nữ đa tạ hoàng thượng toại nguyện.”

Điềm Nhi vừa rồi nghe cũng không sót một lời, nàng không dám tin hoàng đế thật sự sẽ đồng ý như vậy, còn lo sợ Giang đại tiểu thư kia sẽ chịu thiệt thòi, chính thức ban chiếu phong phi khi chưa trải qua thị tẩm sao? Mà chịu thiệt thòi là ý gì, sợ hoàng hậu sẽ gây khó dễ cô ta?

Điềm Nhi lo lắng khẽ lên tiếng: “ Hoàng hậu, việc này…”

“ Đi thôi.” Phiên Vân ngắn gọn nói rồi tựa như không có chuyện gì mà rời khỏi Ngự Thư Phòng.

Trịnh công công ban đầu còn không biết hoàng hậu và cung nữ Điềm Nhi kia vì sao có biểu hiện lạ như vậy, ông suy nghĩ một chút mới nhận ra lúc hoàng hậu đến không có nghe được phần nói chuyện ban đầu, nếu chỉ nghe được một chút vừa rồi khi hoàng đế và Giang đại tiểu thư nói thì đúng là chuyện không nhỏ chút nào: “ Không xong.”

“ Trịnh công công, có chuyện gì vậy ạ?” Thái giám Tiểu Tư nghe Trịnh công công đột nhiên nói vậy thì làm lạ: “ Sao lại không xong?”

Trịnh công công lo lắng: “ Có thể vừa nãy hoàng hậu hiểu lầm mất rồi.”

" Hiểu lầm?"

" Chắc chắn là vậy rồi." Xem biểu hiện hoàng hậu lúc đi ra như vậy thì thật đáng lo, Trịnh công công thà rằng vừa rồi y như vậy có hiểu lầm thì tức giận lao vào trong xem ra vấn đề được giải quyết, bây giờ thì đúng là lớn chuyện.